JOSEPH FINDER

OMUL COMPANIEI

JOSEPH FINDER

OMUL COMPANIEI

Traducere din limba engleză
PATRICIA SCURTU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINDER, JOSEPH
Omul companiei/ Joseph Finder ; trad.: Patricia Scurtu. – București: Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-54-7

I. Scurtu, Patricia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOSEPH FINDER
Company Man
© 2005 by Joseph Finder

© Editura RAO, 2006
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-54-7

Pentru părinții mei, Morris și Natalie Finder
Și în memoria socrilor mei, Michel și Josephine Souda

Iată rolul ingrat al tatălui în cadrul unei familii:
el dă fiecăruia tot ce îi este de trebuință
și este dușmanul tuturor.

August Strindberg, 1886

PARTEA ÎNTÂI

SISTEMUL DE SECURITATE

1

Biroul directorului general de la Stratton Corporation nu era câtuși de puțin un birou în adevăratul sens al cuvântului. La prima vedere, ai fi zis că e un cubiculum, dar aici, la Stratton Corporation – unde *se fabricau* elegantele panouri îmbrăcate în plasă argintie, care serveau drept pereți de jur împrejurul mesei de lucru din oțel periat Stratton Ergon a directorului general – „cubiculum" era un cuvânt de-a dreptul jignitor. Aici, nu lucrai într-un cubiculum situat în mijlocul unei mari săli compartimentate, ci desfășurai multiple activități la „baza proprie" în cadrul unui „sistem open-plan"[1].

Nicholas Conover, directorul general al Stratton Corporation, se lăsă pe spate în scaunul său de piele Stratton Symbiosis, cel mai bun model din gamă, încercând să se concentreze la șuvoiul de cifre care se revărsa printre vorbele directorului financiar, Scott McNally, un individ mărunt, tocilar, complexat, care avea o manie ciudată pentru cifre. În felul lui obscur și caustic, Scott era diabolic și ager la minte. Era, de asemenea, unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care Nick îi întâlnise vreodată. Pe de altă parte însă, Nick nu detesta nimic mai mult pe lumea asta decât ședințele în care se discuta bugetul.

– Te plictisesc, Nick?

– Mai întrebi?

Scott stătea în picioare, lângă uriașul ecran cu plasmă, atingându-l din când în când cu indicatorul special, pentru a face să se deruleze în

[1] *Open-plan* (despre camere sau clădiri): cu încăperi spațioase, fără pereți despărțitori. (n.tr.)

continuare cadrele din prezentarea în PowerPoint. Nu avea cu mult peste 1,50 m înălțime, fiind cu mai bine de 30 de centimetri mai scund decât Nick. Era predispus la ticuri nervoase, la ridicări anxioase din umeri, iar unghiile îi erau toate roase până la carne. În afară de asta, chelia îi avansa cu repeziciune, cu toate că nu împlinise încă patruzeci de ani, iar creștetul capului era mărginit de fire rebele de păr creț. Avea foarte mulți bani, dar, cu toate acestea, părea să poarte întotdeauna aceeași cămașă albastră tip Oxford, cu colțurile gulerului prinse în nasturi, uzată pe linia gâtului, pe care o avea încă de pe vremea când era student la Wharton. În timp ce vorbea, ochii lui căprui, adânciți în orbitele vinețiii, priveau vioi în jur.

Continuând să turuie despre concedierile temporare si despre costurile pe care aveau să le presupună acestea pe anul în curs, în comparație cu economiile pe care aveau să le asigure în anul imediat următor, Scott se juca cu mâna liberă prin ceea ce mai rămăsese din părul lui răzleț.

Biroul lui Nick era menținut într-o ordine perfectă de către minunata sa asistentă, Marjorie Dykstra. Singurele obiecte care se aflau pe birou erau computerul (cu tastatură si mouse fără fir, fără talmeș-balmeșul acela enervant de cabluri, și un monitor cu ecran plat), un camion-machetă roșu cu sigla Stratton pictată pe laterală și fotografii înrămate ale copiilor săi. Arunca întruna priviri furișe la fotografii, sperând că Scott va crede că privește pur și simplu în gol, în timp ce se concentrează la interminabila lui prezentare.

„Și care-i concluzia, omule? ar fi vrut el să întrebe. Până la urmă cei din Boston vor fi mulțumiți sau nu?"

Dar Scott continua să bată câmpii despre reducerea cheltuielilor, despre costurile de restructurare a conducerii companiei, despre standardele de evaluare a performanței, despre angajați văzuți ca „agregate", ca niște coloane ale unui grafic dintr-o prezentare în PowerPoint.

– În prezent, vârsta medie a angajaților este de 47,789 ani, cu o eroare standard de 6,92, continuă Scott. El observă mina inexpresivă a lui Nick în timp ce atingea monitorul cu indicatorul de aluminiu,

iar în colțul gurii îi înflori o jumătate de zâmbet: Dar, hei! Până la urmă, vârsta nu-i decât o cifră, nu?

– Și care e vestea cea bună?

– A, e vorba doar de bani! Scott făcu o pauză. Glumeam!

Nick privi îndelung la mica expoziție de rame argintii. După moartea Laurei, cu un an în urmă, singurele două lucruri de care îi mai păsase cu adevărat fuseseră slujba și copiii. Julia avea zece ani, și radia din poza de la școală cu zâmbetul ei de o mie de wați, cu părul ei creț, rebel, de culoarea castanei, cu scânteietorii ochi căprui, enormi și limpezi, cu dinții noi și mari, puțin strâmbi – un zâmbet atât de orbitor și lipsit de complexe, încât chipul copilei părea să nu încapă în poză. Lucas avea șaisprezece ani, avea părul închis la culoare, asemenea surioarei sale, și era descurajant de chipeș; avea ochii de culoarea albăstrelei, ca ai mamei sale, și o linie dreaptă a maxilarului. Un adevărat hoț de inimi la vârsta adolescenței. Lucas zâmbea la cameră – un zâmbet pe care Nick nu-l mai văzuse în realitate de când cu accidentul acela.

Era o singură poză cu toți patru, pe veranda casei vechi, Laura fiind așezată în mijlocul lor. Toți erau lipiți de femeie, cu mâinile pe umerii ei sau în jurul taliei – Laura era centrul familiei. Acum, în locul acela nu era decât un gol imens. Ochii ei albaștri, veseli și sclipitori, priveau direct la cameră, cu o expresie sinceră și stăpânită, aparent amuzată de vreo glumă tainică. Și, cum altfel, Barney, corcitura lor greoaie, supraponderală, de golden retriever și labrador, stătea așezat pe labele din spate, în fața tuturor, afișând rânjetul său specific, de câine. Barney apărea în toate pozele de familie, chiar și în cea de la Crăciunul trecut, din care Lucas privea încruntat și amenințător, asemenea lui Charles Manson[1].

– Todd Muldaur o să facă o criză de nervi în toată regula, decretă Nick, ridicând privirile pentru a le întâlni pe cele ale lui Scott.

---

[1] Celebru criminal în serie american, care, spre sfârșitul anilor 1960, a fondat și a condus gruparea cunoscută ulterior sub numele Familia Manson, o comunitate care înfăptuia crime în numele liderului ei. Una dintre victimele acestei comunități a fost actrița Sharon Tate, soția, la vremea aceea, a regizorului Roman Polanski. (n.tr.)

Muldaur era asociat general al Fairfield Equity Partners, Boston, compania cu capital privat în posesia căreia se afla acum Stratton Corporation. Ca să spunem lucrurilor pe nume, Todd era șeful lui Nick.

– Cam așa stau lucrurile, admise Scott.

Apoi întoarse brusc capul, iar o secundă mai târziu Nick auzi, la rândul lui, strigătele.

– Ce dracu'... ? se întrebă Scott.

Undeva în apropiere se auzea o voce gravă, de bărbat, vorbind pe un ton ridicat. Și o voce de femeie, care părea a fi a lui Marge.

– Domnule, nu aveți *programare!* protesta Marge pe o voce ridicată, care trăda teamă. Urmă un răspuns pe voce joasă, dar cuvintele nu se auziră clar. Oricum, continuă Marge, el nu este aici, iar dacă nu plecați chiar în *clipa* aceasta, domnule, o să fiu nevoită să chem paza.

O figură mătăhăloasă se izbi de unul dintre panourile argintii care încadrau stația de lucru a lui Nick si aproape că îl răsturnă. O namilă bărboasă de aproape 40 de ani, îmbrăcată cu o cămașă de flanelă în carouri, descheiată la nasturi, peste un tricou negru, tip Harley-Davidson: piept lat, figură impozantă. Individul părea oarecum familiar. Vreun muncitor? Unul care fusese concediat de curând?

Imediat în spatele lui apăru Marge, agitându-și brațele.

– *Nu aveți voie* să intrați aici! țipă ea cu o voce stridentă. Ieșiți imediat sau chem paza.

Vocea răsunătoare a matahalei bubui:

– Ei, ca să vezi, aici era! Șeful în persoană. Tăietorul de capete e la datorie!

Nick simți că-l cuprinde o spaimă rece atunci când realiză că ședința de buget avea toate șansele să devină punctul cel mai agreabil de pe agenda sa de lucru din acea zi.

Individul, probabil vreun muncitor recent concediat, cu ocazia ultimului val de restructurări, îl privea fix, cu o căutătură sălbatică.

Lui Nick îi veniră în minte, într-o fracțiune de secundă, știri pe care le citise de-a lungul vremii despre angajați care se smintiseră –

„muncitori nemulțumiți", așa cum li se spunea întotdeauna – care, după ce fuseseră concediați, începuseră să vină la fostul loc de muncă și să-i împuște pe oameni.

– Tocmai mi-am amintit că întârzii la o teleconferință, murmură Scott McNally, strecurându-se pe lângă musafirul nepoftit. Pe mine vă rog să mă scuzați.

Nick se ridică încet de pe scaun, arătându-se în toată splendoarea înălțimii sale de peste 1,80 m. Însă nebunul cu barbă era considerabil mai mare.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? îl întrebă Nick politicos, calm, cam pe tonul cu care ai încerca să domolești un doberman turbat.

– Ce poți face tu pentru mine? Asta-i al dracului de comic! Nu mai ai ce să faci pentru mine sau *mie,* ticălos nenorocit.

Marge, care continua să se învârtă prin spatele lui, agitându-și brațele, anunță:

– Nick, eu chem paza.

Nick ridică mâna pentru a o opri.

– Sunt sigur că nu e nevoie, zise el.

Marge îl privi chiorâș, lăsându-l astfel să înțeleagă că nu era deloc de acord cu el, însă dădu din cap aprobator și se îndepărtă, mergând, precaut, cu spatele spre ieșire.

Bărbosul făcu un pas în față, umflându-și pieptul masiv, însă Nick nu se clinti. Întregul tablou avea ușoare accente primitive: intrusul era un babuin care își dezvelea caninii amenințător, țipând și pășind țanțoș pentru a alunga un prădător. Duhnea a transpirație râncedă și a fum de trabuc.

Nick rezistă tentației puternice de a-l pune pe individ la podea, amintindu-și că, în calitate de director general al companiei Stratton, nu prea se cădea să recurgă la astfel de metode. În afară de asta, dacă omul din fața lui era unul dintre cei cinci mii de muncitori de la Stratton care fuseseră concediați în ultimii doi ani, acesta avea tot dreptul să fie mânios. Maniera de abordare potrivită într-o astfel de situație era să-l calmeze pe individ, să-l lase să respire, să dezumfle, încet-încet, balonul.

Nick arătă spre un scaun liber, însă bărbosul refuză să se aşeze.

– Care este numele dumitale? i se adresă Nick, înmuindu-şi puţin vocea.

– Bătrânul Devries n-ar fi întrebat niciodată aşa ceva, i-o întoarse bărbatul. El ştia numele tuturor.

Nick ridică din umeri. Da, cam aşa spunea mitul. Milton Devries, predecesorul lui Nick – o figură părintească, din popor – fusese director general la Stratton timp de aproape patru decenii. Bătrânul fusese iubit de toată lumea, însă în nici un caz n-ar fi putut să reţină numele a zece mii de oameni.

– Nu mă descurc la fel de bine ca bătrânul cu numele oamenilor, admise Nick. Ajută-mă puţin, te rog.

– Louis Goss.

Nick întinse mâna pentru a saluta, însă Goss nu îi răspunse la gest. În loc de asta, Goss îndreptă spre el un arătător butucănos:

– Când te aşezi la computerul tău fandosit, de pe biroul ăla fiţos, şi hotărăşti să dai afară jumătate din oamenii de la fabrica de scaune, stai vreodată să *chibzuieşti* cine sunt oamenii ăştia?

– Mai mult decât crezi, răspunse Nick. Uite ce e, îmi pare rău că ţi-ai pierdut locul de muncă...

– Eu n-am venit aici pentru că mi-am pierdut locul de muncă... Vezi tu, eu sunt muncitor cu vechime... Am venit să-ţi spun că tu ai merita să ţi-l pierzi pe al tău. Chiar îţi închipui că, dacă vii să-ţi fâţâi fundul prin fabrică o dată pe lună, gata, ai aflat totul despre oamenii ăştia? E vorba despre nişte fiinţe umane, prietene. Patru sute cincizeci de bărbaţi şi femei care se trezesc la patru dimineaţa să vină la schimbul unu, ca să-şi poată hrăni familiile, să-şi plătească chiriile sau ipotecile şi să-şi îngrijească pruncii bolnavi sau părinţii care trag să moară. Înţelegi tu? Realizezi cumva că din cauza ta unii dintre oamenii ăştia o să-şi piardă *casele?*

Nick clipi scurt.

– Louis, ai venit aici doar să îmi ţii discursuri sau vrei să asculţi şi ce am eu de spus?

– Am venit să-ţi dau câteva sfaturi pe gratis, Nick.

– Eu știu că, de regulă, roadele sunt pe măsura investiției.

Bărbatul îl ignoră.

– Mai bine te-ai gândi serios dacă chiar vrei să mergi până la capăt cu disponibilizările astea. Pentru că, dacă nu renunți până mâine-dimineață, producția va intra în impas.

– Ce încerci să-mi spui cu asta?

– Mă susțin jumătate, poate chiar trei sferturi din muncitorii acestei fabrici. Și vom fi mai mulți, odată ce ne-am pornit. De mâine intrăm cu toții în concediu medical de protest, Nick. Și vom rămâne în concediu medical până ce prietenii mei își recapătă locurile de muncă. Goss zâmbea cu dinții lui înnegriți de tutun, savurând momentul: Dacă tu faci ceea ce trebuie, și noi vom face la fel. Toată lumea e mulțumită.

Nick îl privi insistent pe Goss. Oare cât din toate astea era bravadă și cât era adevăr? O grevă spontană putea să paralizeze întreaga activitate a companiei, cu atât mai mult dacă se extindea și către celelalte uzine.

– Ce-ar fi să te gândești la toate astea când vei merge cu Mercedesul către casă, spre comunitatea ta străjuită de porți de acces? continuă Goss. Întreabă-te dacă ai chef să tragi compania în jos, după tine.

„E un Chevrolet Suburban, nu un Mercedes", și-ar fi dorit Nick să-l lămurească, dar apoi fu izbit de expresia aceea, „comunitate străjuită de porți de acces". De unde știa Goss unde locuia el? Nu apăruse nimic în ziare în legătură cu asta, cu toate că, desigur, gura lumii era slobodă... Era oare vorba despre o amenințare voalată?

Goss zâmbi – un rânjet lipsit de veselie, malițios îi apăru pe față când citi expresia de pe figura lui Nick.

– Da, chiar așa. Știu unde locuiești.

Nick simți cum îl cuprinde furia, care i se aprinse în suflet ca un chibrit aruncat într-un rezervor de benzină. Sări ca un arc din scaunul lui, se aplecă înainte, ajungând cu fața la câțiva centimetri de figura lui Goss:

– Ce dracu' încerci să spui acolo?

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a se abține să-l apuce pe individ de gulerul cămășii de flanelă și să i-l răsucească strâns în jurul gâtului cel gras. De aproape, realiză că masivitatea lui Goss era flască, fără pic de mușchi.

Goss se feri și păru să bată puțin în retragere, intimidat.

– Crezi că nu știe toată lumea că stai într-o vilă al dracului de mare, într-un cartier străjuit de porți de acces? îl întrebă Goss. Îți închipui poate că oricine altcineva din compania asta își permite să aibă o asemenea casă?

Mânia lui Nick se domoli la fel de repede cum se aprinsese. Se simți cuprins de un sentiment de ușurare asudată. Înțelesese el greșit. Amenințarea lui Louis părea acum dintr-odată mult mai inofensivă. Nick se aplecă și mai mult, împungându-l pe Goss în piept cu degetul, insistând asupra micuței cratime albe dintre „Harley" și „Davidson".

– Hai să te întreb eu *pe tine* ceva, Louis. Îți amintești de întrunirea pe care am convocat-o la fabrica de scaune acum doi ani? Când v-am comunicat că această companie e în rahat până în gât și că e posibil să se facă disponibilizări, dar că eu voiam să le evit, în măsura în care acest lucru era posibil? În ziua aia nu mai erai în concediu medical, nu?

– Eram acolo, murmură Goss.

– Îți amintești că v-am întrebat pe toți dacă erați dispuși să vă reduceți numărul orelor de lucru, astfel încât toată lumea să-și poată păstra locul de muncă? Îți amintești ce ați spus toți atunci?

Goss tăcu, privind într-o parte, evitând să se uite în ochii lui Nick, care îl fixau.

– Toți ați refuzat, așa ceva nu era posibil. O reducere a salariului nici nu intra în discuție.

– Pentru tine e ușor să...

– ... Și v-am mai întrebat dacă ați fi dispuși să revizuim planul de asigurări medicale, renunțând la beneficiile privind îngrijirea copiilor și la abonamentele la sala de sport. Și acum, ia spune-mi tu

mie câte persoane au ridicat mâna să spună „bine, de acord, renunțăm"? Îți amintești ceva despre asta?

Goss scutură din cap ușor, plin de resentimente.

– Nici una. Nici măcar o blestemată de mână nu s-a ridicat atunci. Nimeni n-a fost dispus să renunțe la o blestemată de oră de lucru; nimeni n-a vrut să piardă vreun beneficiu, oricât de mic. Nick își auzea sângele zvâcnindu-i în urechi și simți că-l cuprinde un val de indignare: Tu crezi că am desființat cinci mii de locuri de muncă, prietene? Ei bine, adevărul e că *am salvat* cinci mii de locuri de muncă. Pentru că indivizii ăia din Boston care dețin astăzi compania nu se joacă. Ei se uită în curtea celui mai mare concurent al nostru și văd că tipii ăia nu mai îndoaie metale și nu-și mai fabrică mobilierul în Michigan. Acum, totul se fabrică în China, Louis. *De-asta* își permit ei să aibă prețuri mai mici decât ale noastre. Și crezi cumva că băieții ăia din Boston nu-mi amintesc acest lucru cu fiecare ocazie pe care o prind?

– Eu n-am de unde să știu toate astea, murmură Louis Goss, mutându-și picioarele.

A fost tot ce a mai putut să zică.

– Așadar, Louis, ești invitatul meu. N-ai decât să intri în greva aia a ta. Și aici va fi numit un nou director general, pe lângă care eu voi părea un veritabil „Domn Rogers"[1]. Iar acest nou director general va închide toate fabricile noastre în secunda în care va păși în această clădire. Și după aia vei dori poate să-ți păstrezi locul de muncă, Louis? În cazul ăsta, îți sugerez să înveți dialectul mandarin[2].

Louis tăcu preț de câteva clipe, iar atunci când începu din nou să vorbească, vocea sa era slabă și morocănoasă:

– Acum o să mă concediezi, nu-i așa?

---

[1] Fred McFeely Rogers – pedagog american, pastor, compozitor și gazdă a show-ului de televiziune *Mr. Rogers' Neighborhood* („Cartierul Domnului Rogers"). (n.tr.)

[2] Dialectul mandarin – dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing. (n.tr.)

– Pe tine? răbufni Nick. Tu nu meriți nici să primești pachetul compensatoriu. Acum întoarce-te la treaba ta și ieși dracului afară din... spațiul meu de lucru!

La câteva secunde după ce Louis Goss se îndepărtă cu pași grei, Marge își făcu din nou apariția:

– Trebuie să te duci acasă, Nick, îl anunță ea. Acum!

– Acasă?

– Au sunat de la poliție. A apărut o problemă.

2

Odată urcat la volanul mașinii sale Chevrolet Suburban, Nick ieși cu spatele din parcare prea repede, fără să se mai deranjeze să verifice dacă mai era cineva în spatele lui, și făcu vreo câteva zigzaguri prin parcarea care înconjura clădirea sediului central. Chiar și acum, în miezul zilei, aceasta era pe jumătate goală, așa cum era, de altfel, de doi ani încoace, de când începuseră disponibilizările. Nick știa că, în vremurile astea, angajații apelau din belșug la glume sinistre. Avantajul faptului că renunțai la jumătate din mâna de lucru era acela că puteai găsi oricând un loc de parcare.

Nervii lui erau întinși la maximum. Hectare întregi de asfalt negru pustiu, mărginite de un câmp mare, negru, de iarbă dulce carbonizată – rămășițele unui foc controlat. Iarba dulce nu avea nevoie să fie cosită, însă la fiecare câțiva ani ea trebuia arsă până la rădăcină. Aerul mirosea ca un grătar încins.

Negru, peste negru și, în plus, și negrul șoselei... un peisaj dezolant. Nick se întrebă în sinea lui dacă faptul că trecea în fiecare zi cu mașina pe lângă vasta întindere de pământ pârjolit sau că privea în neștire răzoarele arse pe fereastra biroului său nu era cumva în măsură să pună un stigmat întunecat asupra psihicului cuiva.

„Trebuie să te duci acasă. Acum!"

Când ai copii, ei sunt primul lucru la care te gândești. Acest truism era valabil chiar și pentru unul ca Nick, despre care nu s-ar fi putut spune că intra ușor în panică... Atunci când primești un telefon de la poliție, imaginația ta o ia pur și simplu razna.

Însă polițiștii o asiguraseră pe Marjorie că ambii copii erau bine. Julia tocmai se întorcea de la școală, iar Lucas – ei bine, Lucas fusese astăzi la cursuri, iar acum își umplea timpul cu aceleași tâmpenii cu care și-l ocupa de obicei după școală în ultima vreme, ceea ce era o cu totul altă poveste.

Dar asta nu era tot.

Da, avusese loc o altă spargere, spuseseră ei, dar de această dată chiar era nevoie ca el să treacă pe acasă. Ce dracu' ar fi putut să însemne asta?

Cam de un an încoace, Nick se obișnuise cu apelurile periodice primite de la firma de securitate sau de la poliție. Alarma antifurt se declanșa ca din senin în miezul zilei. Era semnalată o spargere. Firma de securitate verifica dacă alarma era una justificată, apelându-l pe Nick acasă sau la birou și solicitându-i un cod. Dacă nici unul dintre utilizatorii autorizați nu confirma că fusese vorba despre o alarmă falsă, compania urma să anunțe fără întârziere secția de poliție din Fenwick. Apoi vreo doi polițiști urmau să treacă pe la adresa respectivă, să facă o verificare.

Inevitabil, toate acestea se petreceau când nu era nimeni acasă – angajații de la bucătărie își luau câte una dintre desele lor zile libere; copiii erau la școală; iar menajera, Marta, era plecată fie la cumpărături, fie s-o ia pe Julia de la școală.

Niciodată nu dispărea nimic din casă. Intrusul forța fie o fereastră, fie una dintre ușile franțuzești, intra și lăsa un mesaj scurt.

Chiar așa, un mesaj: câteva cuvinte pictate cu un spray portocaliu fluorescent, doar cu majuscule, desenate cu precizia unui arhitect sau a unui inginer mecanic. NU EXISTĂ ASCUNZĂTOARE.

Trei cuvinte, unul deasupra altuia.

Se îndoia oare cineva de faptul că aceasta era opera unui angajat disponibilizat, cu probleme mintale? Inscripțiile mutilau pereții

camerei de zi, ai sufrageriei pe care n-o folosiseră niciodată, precum și pereții proaspăt tencuiți ai bucătăriei. La început, chestia asta îl speriase al dracului de tare.

Adevăratul mesaj, desigur, era acela că nici unul dintre ei nu se afla în siguranță. Erau niște victime ușor de încolțit.

Prima inscripție apăruse pe ușa masivă din față, realizată din frasin sculptat, ușă asupra căreia Laura negociase săptămâni întregi cu arhitectul, și pentru care plătiseră ridicola sumă de trei mii de dolari – în definitiv, o afurisită de *ușă*, pentru numele lui Dumnezeu! Nick își exprimase părerea atunci, însă nu ridicase nici o obiecție, pentru că, din nu se știe ce motiv, era evident că ușa aceea era importantă pentru Laura. El era perfect mulțumit de ușa din panel subțire cu care era dotată casa pe care tocmai o cumpăraseră. Nick nu dorea să schimbe nimic la casa aceea – decât poate să o reducă la jumătate din cât era. La Stratton circula o zicală foarte populară, pe care bătrânul Devries adora să o tot repete: Pe balena care împroașcă apă o ajunge mai repede harponul. Uneori, se gândea să-și comande la Frontgate[1] o plăcuță din acelea de marcare a proprietății, confecționate dintr-un metal ce imita bronzul – genul pe care îl vezi pe stâlpii de piatră de la intrarea caselor opulente, care îți atrag atenția prin ostentația cu care sunt construite în mijlocul unui decor din care nu fac parte. Iar pe plăcuța aceea ar fi scris cu litere de aramă, în relief: CASA BALENEI CARE ÎMPROAȘCĂ APĂ.

Însă pentru Laura ușa de la intrare era un element simbolic: acolo îi întâmpinai pe prieteni și pe membrii familiei și tot acolo îi țineai pe musafirii nepoftiți. Prin urmare, ușa aceea trebuia să fie și frumoasă, și solidă. „E ușa *de la intrare*, Nick, insistase ea. Primul lucru pe care îl văd oamenii. Este locul unde chiar nu se cade să te zgârcești."

Poate, într-un fel sau altul, credea că o ușă groasă de 7 centimetri va fi mai sigură. Cumpărarea acestei case nefiresc de mari în cartierul rezidențial Fenwicke – și aceasta fusese tot ideea ei. Își dorea

[1] Magazin american de accesorii și decorațiuni interioare (n.tr.)

siguranța pe care putea să i-o ofere o comunitate cu porți de acces. Nu fusese nevoie decât de vreo două telefoane anonime de amenințare, de îndată ce fuseseră anunțate disponibilizările.

– Dacă tu ești o potențială țintă, cu toții devenim niște ținte posibile, spunea ea.

Iar din cuvintele ei răzbătea multă furie îndreptată spre el. Nu avea de gând să se certe cu ea. Avea o familie de protejat.

Acum, când Laura nu mai era, parcă nevroza ei îl contaminase cu totul, ca și cum i-ar fi pătruns în oase. Uneori, simțea că familia lui, atât cât mai rămăsese din ea, era la fel de fragilă precum coaja unui ou.

De asemenea, Nick știa că siguranța pe care putea să le-o asigure cartierul acesta străjuit de porți de acces nu era decât o iluzie. Totul era spectacol, o șaradă elaborată – ghereta sofisticată de la intrarea pe proprietate, paznicii, agenții de pază privați, gardul înalt de fier forjat cu ornamente în formă de vârf de suliță...

Chevroletul Suburban se opri cu un scârțâit de roți în fața porții de fier cu design canelat din spatele gheretei de cărămidă, construite în așa fel încât să semene cu un castel în miniatură. Pe o plăcuță de bronz prinsă pe unul din stâlpi scria: CARTIERUL REZIDENȚIAL FENWICKE.

„E"-ul acela de la sfârșitul cuvântului Fenwick... Nick îl considerase întotdeauna pretențios din cale-afară, dacă nu de-a dreptul agasant. În afară de asta, se săturase până peste cap de toată ironia situației, de cartierul ăsta select, împrejmuit, blindat cu cele mai costisitoare echipamente de securitate existente pe piață – gardul de perimetru înalt, din fier forjat, dotat cu un cablu detector, din fibră optică, ascuns în interiorul șinei superioare, camerele de supraveghere cu circuit închis, extrem de sofisticate, alarmele cu senzor de mișcare pentru detectarea intrușilor – când, de fapt, orice dement putea să străbată pe brânci pădurea deasă din jur și să sară gardul înăuntru nestingherit.

– O nouă spargere, domnule Conover, îi comunică Jorge, paznicul de zi.

Simpatic individ, n-aveai ce să-i reproşezi. Toţi paznicii demonstrau un comportament caracterizat prin profesionalism, toţi purtau uniforme scrobite.

Nick aprobă implacabil, cu o mişcare a capului, şi aşteptă să se deschidă poarta acţionată de un motor – ridicol de încet. Ţignalul ascuţit al dispozitivului electronic de avertizare era absolut enervant. În vremurile astea toate scoteau semnale de avertizare: camioanele care mergeau în marşarier, maşinile de spălat vase şi uscătoarele de rufe, cuptoarele cu microunde... Toate astea chiar puteau să te facă să-ţi pierzi minţile.

– Ştiţi, poliţia e acum acolo, îl informă Jorge. Trei echipaje de patrulare.

– Ai idee despre ce e vorba?

– Nu, domnule, nu ştiu. Îmi pare rău.

Nenorocitei ăleia de porţi îi lua o veşnicie până să se deschidă. Era de-a dreptul ridicol. Uneori, seara, se forma o coadă de maşini care aşteptau să intre pe proprietate. Trebuia să se ia nişte măsuri în această privinţă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-ar întâmpla dacă locuinţa lui ar lua foc? Oare maşinile de pompieri vor fi nevoite să stea aici până ce casa lui se va transforma în cenuşă?

Acceleră pe loc, enervat. Jorge ridică din umeri, dezvinovăţindu-se timid.

În secunda în care poarta se deschisese suficient pentru ca maşina să încapă, Nick porni ca din puşcă – accelerația Suburbanului său nu înceta să-l surprindă –, trecând peste dispozitivul cu dinţi ascuţiţi pentru spargerea cauciucurilor, menit să asigure circulaţia pe sens unic, traversând curtea largă, circulară, pavată cu cărămidă antică aranjată într-un model geometric de către meşteri pietrari tradiţionalişti italieni, aduşi tocmai din Sicilia, şi trecând pe lângă indicatorul care impunea limitatea vitezei LA 30 km/h, cu o viteză cel puţin de două ori mai mare.

Pavajul de cărămidă fu înlocuit de un drum acoperit cu macadam fin ca nisipul, fără indicatoare rutiere. Nick trecu în goană pe lângă ulmii şi brazii bătrâni şi pe lângă cutiile poştale de mărimea

unei cuști de câine. Nici una dintre case nu era însă construită la vedere. Ca să vezi cum arăta casa unui vecin, trebuia să fii invitat la el acasă. Și, mai mult ca sigur, aici, în cartierul rezidențial Fenwicke, nu se dădeau petreceri cu vecinii.

Când văzu mașinile echipajului de poliție parcate la intrarea pe aleea casei sale, Nick simți un nod rece și dur formându-i-se în stomac, un mic țurțure de spaimă.

Un polițist în uniformă îl opri la vreo sută de metri de casă, cam pe la jumătatea aleii. Nick sări afară și trânti portiera mașinii dintr-o singură mișcare.

Polițistul era scund și îndesat, cu o constituție robustă, și părea să transpire abundent, în ciuda vremii răcoroase. Pe insigna sa scria MANZI. O stație de emisie-recepție atârnată la centură hârâia fără încetare.

– Dumneavoastră sunteți domnul Conover?

Stătea chiar în calea lui Nick, blocându-i drumul.

Nick simți că-l apucă nervii. E casa mea, aleea mea, alarma mea antifurt. Așa că dă-te dracului la o parte din calea mea.

– Da, eu sunt, ce s-a întâmplat?

Nick încercă să-și ascundă iritarea și neliniștea din voce.

– Pot să vă pun câteva întrebări?

Razele de soare jucăușe, făcându-și loc printre ramurile mestecenilor înalți care străjuiau aleea de asfalt, dansau pe chipul impenetrabil al polițistului.

Nick ridică din umeri:

– Sigur... Ce s-a mai întâmplat de data asta? Alte inscripții?

– La ce oră ați plecat de acasă în dimineața asta, domnule?

– Pe la șapte și jumătate, dar copiii pleacă de regulă pe la opt, opt și un sfert cel târziu.

– Și soția dumneavoastră?

Nick îl privi insistent pe individ. Cei mai mulți dintre polițiști ar fi trebuit să știe cel puțin cine era. Se întrebă în sinea lui dacă nu cumva individul ăsta încerca să-i joace o farsă.

– Îmi cresc singur copiii.

Urmă o pauză.

– Frumoasă casă!

– Mulțumesc. Nick simți valul de resentiment, invidia care răzbătea din vocea bărbatului, precum mirosul clocit al unei mlaștini. Ce s-a întâmplat?

– Casa e frumoasă, domnule. Nou-nouță, după câte se pare. Nici măcar nu a fost terminată, nu?

– Se mai face câte ceva, răspunse Nick nerăbdător.

– Înțeleg. Și muncitorii... vin aici în fiecare zi?

– Aș vrea eu. Oricum, ieri și azi n-au venit.

– La firma dumneavoastră de securitate figurează un număr de telefon de la serviciu, de la Stratton Corporation, spuse ofițerul Manzi. Zicând acestea, el privea în jos, la un clipboard de aluminiu, cu ochii săi mici și înfundați în orbite, precum stafidele într-o cremă de zahăr ars. Lucrați acolo.

– Exact.

– Și cu ce vă ocupați la Stratton?

Polițistul bătu cu mâna în clipboard înainte să ridice privirile, întâlnindu-le pe cele ale lui Nick: individul știa al dracului de bine cu ce se ocupa el.

– Sunt director general.

Manzi dădu din cap aprobator, ca și cum totul căpăta sens dintr-odată:

– Înțeleg... În ultimele câteva luni ați avut mai multe spargeri, nu-i așa, domnule Conover?

– Vreo cinci sau șase până acum.

– Ce fel de sistem de securitate aveți, domnule?

– Alarmă antifurt la uși, la câteva dintre ferestre și la ferestrele franțuzești. Un sistem obișnuit. Nimic foarte elaborat.

– La o casă ca asta, un asemenea sistem nu e cine știe ce. Nu aveți camere de supraveghere, nu?

– Păi doar locuim într-un cartier, știți dumneavoastră... cu porți de acces.

– Da, domnule, se vede. O adevărată binecuvântare – îi ține la distanță pe toți țicniții.

– Am înțeles ironia.

Pe chipul lui Nick aproape că înflori un zâmbet.

– S-ar părea că alarma antifurt nu se declanșează prea des, domnule, nu-i așa?

– Domnule polițist, ce rost au toate mașinile astea adunate astăzi aici, dacă e vorba doar de o verificare de rutină...?

– Vă deranjează dacă pun *eu* întrebările? îl întrerupse ofițerul Manzi.

Individul părea să se bucure de autoritatea pe care i-o oferea meseria sa, încercând să-l intimideze pe șeful de la Stratton. „Lasă-l, își spuse Nick în sinea lui. Lasă-l să se distreze cât poate. Dar..."

Nick auzi o mașină apropiindu-se, se întoarse și văzu Chryslerul albastru, model Town and Country, și pe Marta în spatele volanului. Simți că-l cuprinde acel mic val de plăcere care îl cuprindea întotdeauna când o vedea pe fiica lui. Aceeași plăcere o simțea altădată și la vederea lui Lucas – asta înainte ca situația să devină atât de complicată. Minivanul trase lângă Nick, iar motorul fu oprit. O portieră se deschise și se trânti, iar Julia strigă:

– Tu ce faci acasă, tati?

Alergă spre el. Purta un hanorac Stratton albastru-deschis, cu glugă, blugi și tenișI negri. Purta cam același echipament în fiecare zi, cu un hanorac sau o bluză de trening. Pe vremea când frecventa Nick aceeași școală elementară, cu mai bine de treizeci de ani în urmă, nu aveai voie să porți blugi, iar hanoracele nu erau considerate o îmbrăcăminte potrivită pentru școală. Însă dimineața el nu avea suficient timp să se contrazică cu Julia și, în plus, avea tendința să se poarte cu mănuși în ceea ce o privea, date fiind toate neplăcerile prin care fetița fusese nevoită să treacă de la moartea mamei ei.

Ea îl îmbrățișă strâns în jurul taliei. Acum n-o mai ridica în brațe, pentru că, la aproape 1,50 m înălțime și la cele peste 40 de kilograme ale ei, nu mai era chiar ușoară. În ultimul an se înălțase și i se lungiseră picioarele, devenise aproape deșirată, cu toate că burtica ei era încă rotofeie, ca a unui copil. Începea să se dezvolte fizic, îi

apăruseră și niște mugurași pe post de sâni, cu care Nick nu se putea obișnui. Ei îi aminteau în mod constant de lipsurile lui, ca părinte: cine dracu' avea să discute cu ea, să o ajute să treacă prin perioada critică a adolescenței?

Îmbrățișarea ținu vreme de mai multe secunde la rând, până ce Nick îi dădu drumul fetei – un alt lucru care se schimbase după dispariția Laurei. Așa erau îmbrățișările fiicei lui: pur și simplu nu mai voia să-i dea drumul.

Acum se uita în sus, la el, cu priviri agere în frumoșii ei ochi căprui care te înmuiau definitiv.

– Ce-i cu toți polițiștii ăștia aici?

– Vor să vorbească puțin cu mine, scumpo. Nu e cine știe ce. Unde ți-e ghiozdanul?

– În mașină. Iar a intrat nebunul ăla în casă și a scris chestii urâte?

Nick aprobă cu o mișcare a capului, mângâind părul șaten strălucitor al copilei.

– Tu ce cauți acasă la ora asta? Nu ai oră de pian?

Fata îi aruncă o privire de dispreț amuzat:

– Asta e abia la 4.

– Eu credeam că la 3.

– Doamna Guarini a schimbat ora, sunt *luni* de atunci. Nu mai știi?

Bărbatul clătină din cap.

– Mă rog, așa o fi, nu mai țin minte. Uite, trebuie să vorbesc cu domnul polițist aici de față. Marta, voi rămâneți aici până ce ne spun polițiștii că puteți intra în casă, bine?

Marta Burrell era din Barbados, o femeie de treizeci și opt de ani, cu pielea cafenie, înaltă și zveltă ca un fotomodel, ce afișa un aer de indiferență sau poate chiar de aroganță apăsătoare. Aceasta era expresia ei caracteristică. Blugii îi erau puțin cam strâmți și purta de regulă tocuri înalte. Protesta fără rezerve împotriva uniformei zilnice a Juliei. De fapt, își exprima nemulțumirea în legătură cu aproape orice din casă. Și totuși, le era extrem de devotată copiilor și reușea să-i convingă pe amândoi să facă lucruri în privința cărora Nick nu reușea să-i înduplece. Marta fusese o dădacă nemaipomenită pe

vremea când copiii erau mici, era o bucătăreasă excelentă şi o menajeră impasibilă.

– Desigur, Nick, aprobă ea.

Se întinse după Julia, însă fetiţa o luă la fugă.

– Ce spuneaţi? îl întrebă Nick pe poliţist, reluând discuţia.

Manzi ridică privirile şi îl fixă pe Nick cu o căutătură inexpresivă ce friza impertinenţa. Avea însă o sclipire în ochi, părând că-şi reţine un zâmbet.

– Aveţi duşmani, domnule Conover?

– Doar vreo cinci mii de persoane, în oraş.

Sprâncenele poliţistului se ridicară a mirare.

– Nu înţeleg...

– Recent, am pus pe liber jumătate din mâna de lucru, după cum sunt, de altfel, convins că aţi aflat. Peste cinci mii de angajaţi.

– A, da, îşi aminti poliţistul. Nu sunteţi o persoană foarte populară prin părţile locului, nu-i aşa?

– Aşa s-ar zice.

Nu cu multă vreme în urmă, se gândi Nick, era o persoană foarte plăcută. Oameni pe care nu îi cunoştea în vremea liceului începuseră să se dea bine pe lângă el. Revista *Forbes* îi publicase chiar o scurtă biografie. La urma urmei, Nick era un tânăr din clasa muncitoare, fiul unui individ care îşi petrecuse întreaga viaţă îndoind metalul în fabrica de scaune – reporterii revistelor de afaceri se dădeau în vânt după astfel de poveşti. Poate că Nick nu avea să fie niciodată atât de iubit la companie ca Bătrânul Devries, dar, cel puţin pentru o vreme, el fusese popular, admirat, *plăcut.* Un erou local al oraşelului Fenwick, din Michigan, genul acela de individ pe care îl arăţi cu degetul la supermarket sau poate căruia, dacă ai curaj, i te prezinţi în raionul de alimente congelate.

Dar asta era înainte – înainte ca primele disponibilizări să fie anunţate, cu doi ani în urmă, şi după ce noii patroni ai companiei Stratton îşi făcuseră cunoscute regulile la şedinţa trimestrială a comitetului de conducere din Fenwick. Nu exista altă soluţie. Corporaţia Stratton avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă nu erau reduse

costurile – și asta cât mai repede. Acest lucru presupunea renunțarea la jumătate din mâna de lucru – cinci mii de angajați într-un oraș care avea, probabil, vreo patruzeci de mii de locuitori. Era cel mai dureros lucru pe care îl făcuse în viață, o soluție la care nu-și imaginase că va fi nevoit să recurgă vreodată. Și mai avusese loc o serie de concedieri mai mici după ce fusese anunțat primul val, cu doi ani în urmă. Era ca un fel de picătură chinezească. În ziarul *Fenwick Free Press,* care obișnuia să publice știri exagerate despre compania Stratton, apăreau acum titluri cât pagina: ÎNCĂ TREI SUTE DE MUNCITORI DE LA STRATTON AU SABIA DEASUPRA CAPULUI. UN BOLNAV DE CANCER NU MAI PRIMEȘTE PACHETUL DE BENEFICII ASIGURAT DE COMPANIE. Editorialiștii locali îl numeau frecvent: „Tăietorul de capete".

Nick Conover, băiatul de prin părțile locului care ajunsese cineva, devenise între timp cea mai disprețuită persoană din oraș.

– Un om ca dumneavoastră ar trebui să aibă un sistem de securitate mai performant. Știți, de regulă siguranța este pe măsura investiției.

Nick tocmai se pregătea să-i dea replica atunci când o auzi pe fiica sa țipând.

3

Alergă către locul de unde venise strigătul și o găsi pe Julia lângă piscină. Țipetele ei răzbăteau printre suspine neregulate. Îngenunchease pe bordura de piatră a bazinului, agitând apa cu mâinile, în timp ce spatele ei micuț se ridica și se cobora continuu. Marta stătea în picioare, alături, neajutorată și de-a dreptul îngrozită, cu mâna la gură.

Apoi Nick văzu ce anume o făcuse pe Julia să țipe și i se întoarse stomacul pe dos.

O formă întunecată plutea în mijlocul apei de un roșu intens, oblică și umflată, înconjurată de măruntaie albe, lucioase. Sângele era concentrat într-un nor de culoare închisă, în jurul carcasei; pe măsură ce se îndepărta de masa maronie, îmblănită, apa devenea din ce în ce mai deschisă la culoare, mai rozalie.

La prima vedere, nu realiză că leșul acela era al lui Barney, bătrâna lor corcitură de labrador și golden retriever. Privi mai atent, luptându-se cu neîncrederea. Pe bordura de piatră, nu departe de locul unde îngenunchease Julia, jelindu-se, se afla un cuțit Henckels din oțel-carbon, din setul lor de bucătărie, mânjit cu sânge.

Multe lucruri începură dintr-odată să capete sens: numărul neobișnuit de mare al polițiștilor prezenți, interogatoriul acela și chiar și lipsa banalului lătrat de întâmpinare al lui Barney la sosirea lui Nick.

Vreo doi polițiști erau ocupați cu fotografiatul. Vorbeau între ei, iar discuția lor era întreruptă din când în când de semnalele scurte ale stațiilor radio. Păreau să poarte o conversație lejeră, ca și când nu se petrecuse nimic ieșit din comun. Pentru ei, era un caz ca oricare altul. Nimeni nu dădea nici cea mai mică dovadă de compasiune sau de îngrijorare. Nick simți că îl cuprinde un val de furie. Însă principala lui grijă în momentul acesta era să o liniștească pe fiica sa.

Fugi la ea, se lăsă în genunchi și îi puse o mână pe spate.

– Iubito, spuse el. Iubito...

Ea se întoarse, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și scoase un geamăt prelung. Respirația ei, întretăiată de suspine adânci, era fierbinte și umedă. O strânse tare în brațe, de parcă ar fi putut să facă micul trup să uite de șocul recent, de parcă ar fi putut să îndrepte lucrurile, să o ajute pe copilă să se simtă din nou în siguranță.

– Of, iubita mea, îmi pare atât de rău...

Suspinele ei erau ca niște spasme, sughițuri. O strânse și mai tare în brațe. Fluxul abundent al lacrimilor copilei se scurgea în scobitura gâtului lui. Simți cum i se îmbibă cămașa de apă.

*

Zece minute mai târziu, după ce Marta o dusese pe Julia înăuntru, Nick reluă discuția cu Manzi. De data asta însă, nu mai făcu nici un efort pentru a-și stăpâni furia:

– Ce dracu' aveți de gând să faceți în privința asta? tună el. Ce dracu' mai așteptați? Spargerile astea au loc de niște luni bune și până acum n-ați ridicat nici măcar un deget să rezolvați situația.

– Mă scuzați, domnule..., interveni Manzi binevoitor.

– N-ați numit un polițist care să se ocupe de caz, n-ați făcut nici o investigație, nici măcar n-ați parcurs listele cu angajații disponibilizați de la Stratton. Ați avut la dispoziție luni de zile să-l opriți pe dementul ăsta nenorocit. Ce mai așteptați? Chiar e nevoie ca nebunul ăsta să-mi omoare unul din copii înainte ca voi să luați toate amenințările astea în serios?

Detașarea lui Manzi era de-a dreptul agasantă. În plus, să fi detectat oare Nick o umbră de amuzament oarecum arogant? Era oare posibil?

– Ei bine, domnule, așa cum am spus, poate luați în calcul varianta de a vă îmbunătăți sistemul de securitate...

– Sistemul meu de securitate? Și cu voi, băieți, cum rămâne? Nu cumva în asta constă blestemata voastră de meserie?

– Așa cum spuneați chiar dumneavoastră mai devreme, domnule – ați dat afară cinci mii de angajați de la Stratton. Asta vă va crea un număr mult mai mare de dușmani decât cel împotriva căruia v-am putea proteja noi vreodată... Chiar ar trebui să luați în calcul optimizarea sistemului de securitate.

– Mda... Și voi? Voi ce mai faceți, în cazul ăsta? Cum îmi protejați *voi* familia?

– O să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule. Cazurile de hărțuire sunt printre cele mai grele situații cu care ne confruntăm.

– Ceea ce înseamnă, pe scurt, că nu puteți face nici o ispravă, așa e?

Manzi ridică din umeri.

– Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

4

După plecarea poliției, Nick încercă vreme îndelungată să-și consoleze fiica. Telefonă să-i anuleze ora de pian, apoi se așeză lângă ea și vorbiră un timp, stând mai mult îmbrățișați. Când copila păru mai liniștită, Nick o lăsă în grija Martei și se întoarse la birou, pentru o după-amiază neproductivă în cea mai mare parte.

Când ajunse din nou acasă, Julia dormea, iar Marta era în camera de zi, uitându-se la un film despre un bebeluș care vorbea cu vocea lui Bruce Willis.

– Unde este Julia? întrebă Nick.

– Doarme, îi răspunse Marta cu tristețe în glas. Se simțea mai bine când s-a dus la culcare. Dar a plâns foarte mult, Nick.

Nick clătină din cap.

– Biata copilă. Cred că de data asta îi va fi cel mai greu. Barney era, până la urmă, câinele Laurei. Pentru Julia, Barney... Tăcu. Lucas e sus?

– A sunat de la un prieten și a spus că lucrează la proiectul pentru ora de istorie.

– Da, cum să nu... Lucrează mai degrabă la o doză de heroină. Care prieten?

– Parcă Ziegler? Ăăă... știi, Nick? Nu mă simt prea confortabil când sunt singură în casă – vreau să spun, după cele întâmplate astăzi...

– E normal să fie așa. Să încui ferestrele și ușile, da?

– Așa am făcut, dar dementul ăsta...

– Știu... O să chem pe cineva să instaleze cât mai curând un nou sistem, astfel încât să puteți activa alarma și când sunteți înăuntru.

Directorul Departamentului de pază de la Stratton îi promisese lui Nick că va trece pe la el mai târziu, să vadă ce putea face. Doar nu putea să-l refuze pe șeful cel mare, nu? Avuseseră prea multă vreme un sistem de securitate rudimentar; era vremea să instaleze un

echipament de ultimă generație, cu camere de supraveghere, senzori de mișcare și tot tacâmul...

– Poți merge la culcare, dacă vrei..., îi mai spuse el Martei.

– Vreau să rămân să văd filmul până la sfârșit.

– Nici o problemă.

Nick urcă la etaj și traversă holul către camera Juliei. Apoi deschise ușor ușa și își croi drum pe întuneric după reperele pe care și le amintea. Razele lunii, strecurându-se printre golurile din draperii, făceau suficientă lumină pentru ca, odată ce ochii lui se obișnuiră cu întunericul, Nick să poată distinge trupul adormit al fiicei lui. Julia dormea sub – și cu – tot felul de păturici preferate, fiecare având propriul nume, dar și, prin rotație, cu o varietate de animăluțe de pluș din vasta ei menajerie. În seara asta, îl strângea la piept pe Ursulețul Winnie, care îi fusese dăruit când avea doar câteva zile și care acum era uzat, lipsit de luciu și plin de pete.

Alegerea partenerului de somn indica însă cu destul de mare exactitate starea de spirit a copilei: dormea cu Elmo atunci când era pusă pe șotii; cu George Curiosul în zilele când era neascultătoare sau cu Eucalyptus, ursulețul koala, atunci când simțea nevoia să aline pe cineva mai slab decât ea. Însă Ursulețul Winnie lăsa întotdeauna să se înțeleagă că fetița se simțea mai vulnerabilă decât de obicei și că avea nevoie de alinarea celui mai credincios prieten. Timp de câteva luni după moartea mamei ei, copila dormise cu Winnie în fiecare noapte. Recent, renunțase la ursuleț în favoarea unui alt prieten de pluș, semn că începea să se simtă ceva mai puternică.

Și totuși, în seara aceasta, ursulețul se afla din nou în patul ei.

Îi mângâie zulufii transpirați, trase în piept mirosul dulceag al șamponului pentru copii, amestecat cu mirosul ușor acru al transpirației și îi sărută fruntea umedă. Fata murmură în somn, dar nu se mișcă.

O ușă se deschise apoi se închise undeva în casă, după care se auzi imediat zgomotul surd al unui obiect căzut pe podea. Nick deveni deodată atent. După pașii grei, săltăreți, care călcau pe treptele mochetate, bărbatul știu că venise Lucas.

Nick străbătu o potecă prin câmpul minat plin cu cărți și jucării și închise ușor ușa în spatele lui. Holul lung era cufundat în întuneric, însă o fâșie de lumină galbenă lucea prin crăpătura de sub ușa dormitorului lui Lucas.

Nick ciocăni la ușă, așteptă, apoi ciocăni din nou.

– Da?

Gravitatea și timbrul vocii fiului său îl făceau să tresară întotdeauna. Și nuanța posacă pe care o căpătase vocea lui în ultimul an. Nick deschise ușa și îl găsi pe Lucas întins pe spate în pat, cu ghetele încă în picioare, și cu căștile de la iPod în urechi.

– Unde ai fost? îl întrebă Nick.

Lucas îi aruncă o privire, după care găsi ceva mai interesant de privit, undeva la mijlocul distanței dintre ei.

– Unde e Barney?

Nick făcu o pauză.

– Te-am întrebat unde ai fost, Luke. Suntem în mijlocul săptămânii.

– La Ziggy.

– Nu m-ai întrebat dacă ai voie să te duci acolo.

– Nu erai prin zonă, ca să-ți cer voie.

– Dacă vrei să te duci acasă la un prieten, trebuie mai întâi să lămurești lucrul ăsta cu mine sau cu Marta.

Lucas ridică din umeri, admițând tacit. Ochii îi erau roșii și sticloși, iar acum Nick era aproape sigur că fiul lui se drogase. Era o situație cu totul nouă și alarmantă, însă Nick nu avusese încă o discuție serioasă cu Lucas pe această temă. Amânase momentul, din simplul motiv că discuția respectivă reprezenta un nou obstacol greu de depășit, o clipă a adevărului care îi solicita o fermitate de care nu se simțea în stare. Avea atâtea pe cap la birou, apoi mai era și Julia, care, sincer, era mult mai ușor de consolat și, în plus, mai era și propria tristețe care nu-i mai lăsa puterea de a fi un tată bun și înțelegător.

În timp ce îl privea pe Lucas, auzi șuieratul metalic răsunător venind dinspre căștile tânărului. Se întrebă în sinea lui ce porcărie de muzică mai asculta Lucas de data asta. Simți o boare de fum vechi

în cameră, care părea a proveni de la țigări obișnuite, însă nu era foarte sigur de asta.

Exista o discrepanță absolut derutantă între felul în care arăta Lucas la exterior și trăirile lui interioare. La suprafață, Lucas era un tânăr de 16 ani, matur pentru vârsta lui, un bărbat înalt și chipeș. Drăgălășenia lui aproape feminină căpătase trăsături ascuțite, masculine. Sprâncenele lui, deasupra ochilor albaștri cu gene lungi, erau întunecate și dese. Lucas cel din interior însă avea cinci sau șase ani: irascibil, susceptibil, expert în descoperirea unor insulte în cele mai neașteptate locuri, capabil să păstreze ranchiuna la nesfârșit.

– Nu fumezi, nu?

Lucas îi aruncă tatălui său o privire de dispreț fățiș.

– Ai auzit vreodată de fumatul pasiv? Am stat în preajma unor persoane care fumau.

– Ziggy nu fumează.

Kenny Ziegler era un puști blond, voinic, un înotător care era cel mai bun prieten al lui Lucas încă de pe când acesta făcea parte din echipa de înot. Dar de când se lăsase de înot, cu cinci sau șase luni în urmă, Lucas nu mai petrecea la fel de mult timp în compania lui Ziggy. Nick nu credea că Lucas își petrecuse într-adevăr după-amiaza și seara acasă la Ziggy. Mai degrabă în altă parte: la vreun alt prieten, probabil.

Privirea lui Lucas nu avea nici o urmă de ezitare. Muzica din căști continua să țipe și să șuiere.

– N-ai teme de făcut? insistă Nick.

– N-am nevoie să mă controlezi tu, Nick.

Nick. Asta era încă o noutate, să i se adreseze tatălui său pe numele mic. Unii dintre prietenii lui Lucas își chemaseră întotdeauna părinții după numele de botez, însă Nick și Laura insistaseră mereu asupra tradiționalelor „mamă" și „tată". Lucas încerca să îl scoată din sărite. Îi spunea „Nick" de vreo lună încoace.

– Vrei, te rog, să îți scoți căștile din urechi când vorbesc cu tine?

– Te aud foarte bine, îi răspunse Lucas. Unde e Barney?

– Scoate-ți căștile, Luke.

Lucas și le smulse din urechi, trăgând de firele care atârnau, și le lăsă să-i cadă pe piept. Sunetul metalic se auzea acum mai tare și mai clar.

– S-a întâmplat ceva cu Barney. Ceva destul de neplăcut.

– Ce vrei să spui?

– L-am găsit... Cineva l-a ucis, Luke.

Lucas își luă avânt cu picioarele până când ajunse să stea așezat pe marginea patului, părând că vrea să se repeadă la Nick.

– L-a *ucis?*

– L-am găsit în piscină astăzi... vreun dement...

Nick nu mai putu să continue, nu se simțea în stare să retrăiască scena aceea înfiorătoare.

– E vorba de același individ care ne tot sparge casa, nu-i așa? Tipul cu inscripțiile cu spray.

– Așa se pare.

– Toate astea se întâmplă din cauza *ta!* Ochii lui Lucas se măriră, sclipind din cauza lacrimilor. Toți oamenii ăia pe care i-ai dat afară, faptul că te urăște toată lumea din orașul ăsta...

Nick nu știu ce să-i răspundă.

– Ca și jumătate din copiii de la școală, ai căror părinți au fost concediați de tine. E o situație al dracului de penibilă...

– Lucas, ascultă-mă...

Lucas îi aruncă o privire sălbatică, cu ochii ieșiți din orbite și dinții încleștați, ca și cum Nick era acela care îl omorâse pe Barney.

– Ieși dracului odată din camera mea! izbucni el cu o voce bubuitoare.

Reacția lui Nick îl suprinse până și pe el însuși. Dacă el i-ar fi vorbit pe tonul ăsta tatălui său, acesta l-ar fi bătut până l-ar fi lăsat lat. Însă în loc să turbeze de furie, Nick fu cuprins de o durere calmă, tolerantă – îl durea inima pentru băiat, pentru ceea ce fusese el nevoit să îndure.

– Lucas, rosti Nick, atât de încet încât vorbele lui păreau șoapte, să nu-mi mai vorbești niciodată pe tonul ăsta!

Acestea fiind zise, bărbatul se întoarse și închise ușor ușa în spatele lui, dar n-o făcu cu toată inima.

Pe hol, chiar în fața ușii iubitului ei frate mai mare, stătea Julia, cu lacrimile curgându-i șuvoaie pe obraji.

5

Nu la multă vreme după ce Nick reușise în sfârșit s-o ducă din nou pe Julia la culcare – ridicând-o în brațe, strângând-o la piept, cuibărindu-se în pat, alături de ea – se auziră bătăi repezi în ușa de la intrare.

Eddie Rinaldi, directorul departamentului care asigura paza la Stratton, purta o jachetă fleece de culoarea bronzului, o pereche de blugi și mirosea a bere și țigări. Nick se întrebă dacă Eddie tocmai venise din locul pe unde obișnuia să-și facă veacul: cafeneaua Victor, aflată în incinta companiei.

– La naiba, omule! spuse Eddie. Chestia asta cu câinele e împuțită rău.

Eddie era un tip înalt, costeliv, ușor iritabil și impulsiv. Părul lui șaten cârlionțat era înspicat cu fire argintii. Avea obrajii și fruntea pline de cratere micuțe – urme lăsate de o acnee urâtă din timpul liceului. Ochii îi erau cenușii, nările umflate și avea o gură slab conturată.

Fuseseră colegi de echipă în liceu – Eddie era extremă dreaptă în aceeași echipă de hockey în care Nick, căpitanul, juca pe post de atacant central. Cu toate acestea, nu fuseseră niciodată foarte apropiați. Nick era vedeta – și a liceului, și a echipei, cel mai tare din campus, tipul arătos cu care toate fetele ar fi dorit să-și dea întâlnire. Eddie, care nu era un jucător prost, era neserios din fire, pe jumătate nebun, iar cu o față plină de coșuri ca a lui nu s-ar fi putut spune că ieșea cu regina balului. Unii din echipă glumeau pe seama lui Eddie, spunând că fusese lăsat să se dea prea mult cu mașinuțele pe vremea când era copil. Nu era chiar așa; Eddie era un nătărău care trecuse

prin școală ca gâsca prin apă, însă avea o istețime nativă. De asemenea, îl respecta pe Nick, aproape că îl venera, cu toate că adorația lui părea întotdeauna contaminată de o oarecare invidie. După liceu, când Nick plecase la Universitatea din Michigan, în East Lansing, Eddie intrase la Academia de poliție din Fraser și dăduse lovitura, obținând o slujbă la departamentul de poliție din Gran Rapids, unde, după aproape 20 de ani, intrase într-un impas. Așa cum îi explicase lui Nick, fusese învinuit de maltratarea unui suspect – o acuzație de doi bani, dar asta era situația. Fusese trimis la munca de birou, retrogradat până ce ecourile respectivului caz aveau să se mai stingă – sau cel puțin așa îl asigurase șeful secției. Eddie știa însă că întreaga lui carieră era ca și încheiată.

Nick, care la vremea respectivă era deja director general la Stratton, intrase din nou în scenă și îi salvase pielea lui Eddie, oferindu-i acestuia o slujbă pentru care, probabil, nu avea calificările necesare: director adjunct al Departamentului de pază, în sarcina sa intrând verificările de rutină, investigațiile privind micile furtișaguri și alte lucruri de genul ăsta. Întocmai cum îl asigurase Nick pe directorul serviciului de pază, care ocupa această funcție de multă vreme – un sergent cu părul alb care se pensionase de la poliția din Fenwick – Eddie se pusese pe treabă, fiindu-i profund recunoscător lui Nick și abia așteptând să-i întoarcă serviciul.

Doi ani mai târziu, când directorul serviciului de pază ieșise la pensie anticipat, Eddie promovase în poziția de top. Uneori, Nick se gândea că era ca în vremurile de demult, cu echipa de hochei: Nick, vedeta, forța de înaintare cum era numit, cu slap shot-ul[1] său de 160 km/h, câștigând face-off-ul[2] și reușind să strecoare o pasă printre nouă crose, ca și cum ar fi trecut ața prin urechea acului; iar Eddie rânjind sălbatic în timp ce făcea cascadorii periculoase, precum

---

[1] În hochei, o lovitură la care jucătorul balansează crosa, lovind pucul rapid, cu forță. (n.tr.)

[2] Metoda de începere a meciului de hochei: arbitrul aruncă pucul între doi jucători adverși, urmând ca unul din ei să-l câștige, altfel spus, să-l direcționeze către un coleg de echipă. (n.tr.)

îmbrâncirea unui adversar, lovirea băieților în pântece, tăierea feței oponentului cu crosa, traversarea încolo și încoace a lateralei sale cu o demență spasmodică, menită să-l înșele pe adversar.

– Îți mulțumesc că ai trecut pe aici, îi spuse Nick.

– Mai întâi de toate, vreau să văd bucătăria.

Nick ridică din umeri și îl conduse pe hol. Aprinse lumina și îndepărtă una dintre foliile grele de plastic lipite cu bandă adezivă de tocul ușii, care serveau ca barieră împotriva prafului între bucătărie și restul casei.

Nick păși înăuntru, urmat de Eddie, care fluieră ușor la vederea dulapurilor cu fațade din sticlă și a aragazului sofisticat marca Wolf. Puse jos mica geantă sport de nailon pe care o adusese cu el:

– Isuse, toate astea trebuie să coste o avere!

– E ridicol.

Răsuci butonul unuia dintre arzătoare. Acesta țăcăni și apoi se aprinse, o flacără albastră izbucnind cu un șuier puternic din duză.

– Omule, da' știu că ai presiune serioasă la gaze! Și nici măcar nu gătești.

– A trebuit să instalez o țeavă nouă pentru asta. Am stricat peluza, după care a trebuit să semăn din nou gazon și așa mai departe...

– La dracu'! Câte chiuvete ai?

– Am impresia că ăsta se numește picurător, iar cel de acolo e pentru vase.

– Acolo vine mașina de spălat vase?

– Mda...

Fisher & Paykel, parcă era... O altă consecință a căutărilor migăloase ale Laurei, care-și dorea cele mai bune aparate electrocasnice existente pe piață. „Are două sertare, îi spusese ea atunci, așa că poți s-o folosești și pentru mai puține vase." În fine, așa o fi fost.

Eddie trase de un mâner, desprinzând o placă de arțar dulce.

– Ăsta e un suport pentru cuțite?

– Tocător încorporat.

– Mișto. Să nu-mi spui că tu ai ales toate porcăriile astea.

– Laura a conceput întregul design și tot ea a ales fiecare obiect electrocasnic în parte, paleta de culori, dulapurile... absolut tot.

– E greu să gătești dacă nu ai un blat de bucătărie, să știi.

– Urmează să vină și blatul.

– Unde ții băutura?

Nick atinse partea din față a unui dulap. Acesta se deschise cu un zgomot sec, descoperind o înșiruire de sticle de alcool.

– Interesantă șmecherie.

– Închizătoare magnetică. Tot ideea Laurei. Scotch?

– Sigur.

– Cu gheață, nu?

Nick sprijini un pahar de automatul de gheață de pe ușa frigiderului marca Sub-Zero și privi cuburile rostogolindu-se cu clinchet în pahar. Apoi turnă o dușcă sănătoasă de Johnny Walker, îi oferi paharul lui Eddie și o luă înainte spre ieșirea din bucătărie.

Eddie sorbi lung din pahar, apoi oftă satisfăcut.

– Hei, Johnny, băiatule... s-a întors tata acasă. Tu ce bei, prietene?

– Eu prefer să nu beau. Am luat un somnifer și nu pot să-l combin cu alcool.

Ieșiră din bucătărie și intrară pe coridorul întunecat din spate, luminat doar de licărul portocaliu al ledurilor de pe întrerupătoare. Nick aprinse veioza de pe masa din hol – încă unul dintre milioanele de mici detalii din casă care îi aminteau de Laura în fiecare zi. Luni la rând femeia căutase veioza perfectă de alabastru, până ce, într-o bună zi, însoțindu-l într-o călătorie de afaceri, o găsise într-un magazin de antichități din zona Upper East Side din Manhattan. Magazinul lucra doar cu cei din branșă, decoratori și designeri de interior, însă Laura reușise să-și facă intrarea, câștigându-i pe cei de acolo de partea ei cu vorbe frumoase, după care remarcase veioza aceea. Baza era cioplită în alabastru extras în carierele din Volterra, Italia, îi explicase ea atunci, după ce Nick întrebase de ce costase atât de mult. În ochii lui Nick, nu era decât o piatră albă oarecare.

– O, nu lua pastile, omule! Știi ce-ți trebuie ție ca să poți dormi?

– Cred că pot să intuiesc.

Luminile din biroul lui se aprinseră automat în momentul în care intrară – spoturile minuscule din tavan, mici revărsări de lumină care inundau pereții tencuiți manual, uriașul televizor Sony cu ecran plat, montat pe peretele din față, ușile franțuzești care dădeau spre peluza proaspăt semănată cu gazon.

– Exact, Nicky, băiatule. O păsărică. Uită-te la locul ăsta. Incredibil!

– Laura.

Eddie se afundă într-unul dintre scaunele Symbiosis din piele, extrem de moi, luă o înghițitură de scotch, după care așeză paharul cu zgomot pe măsuța cu blat de ardezie de alături. Nick se așeză pe scaunul de lângă el.

– Deci am agățat-o pe gagicuța asta sâmbătă seara la cafeneaua Victor, mă înțelegi? Adică, trebuie să fi avut ceva bere la bord și nu mai vedeam bine, pentru că atunci când m-am trezit, în dimineața următoare, tipa... mă rog, avea o personalitate ieșită din comun, dacă înțelegi ce vreau să zic... Ce să mai, ai fi zis că târfa căzuse din copacul urâțeniei și, în cădere, se lovise de fiecare cracă.

Eddie râse sec, cu un horcăit.

– Dar cel puțin ai dormit bine în noaptea aia.

– Drept să-ți spun, nu, eram beat-mort. Ideea e, Nick, că trebuie să ieși în lume și să începi să-ți dai întâlniri. Ia-le iar urma puicuțelor. Fii însă cu ochii în patru: duhnește pământul de slute.

– Încă n-am dispoziția necesară pentru chestii din astea.

Eddie încercă să-și înmoaie glasul, dar replica lui veni mai degrabă ca o insinuare aspră:

– A murit acum un an, Nicky. E multă vreme de atunci.

– Nu și pentru doi oameni care au fost căsătoriți șaptesprezece ani.

– Hei, eu nu spun să te *căsătorești* din nou. Sunt *ultima* persoană care ți-ar da sfaturi în acest sens. Uită-te la mine: eu nu cumpăr, închiriez. Schimbă-le periodic cu ultimul model care apare pe piață.

– Putem discuta acum despre sistemul meu de alarmă? E târziu și am avut o zi lungă.

– Bine, bine. Tipul meu de la sisteme e un vrăjitor dat dracului. El mi-a instalat sistemul de alarmă de acasă.

Sprâncenele lui Nick se ridicară cu interes.

– Adică, l-am plătit din buzunarul meu, ce Dumnezeu! Dacă poate face rost de echipament, o să-l pun să-l instaleze chiar mâine.

– Cu camere şi tot tacâmul?

– La dracu'! Aici vorbim despre camere pe bază de IP în perimetru şi la toate punctele de intrare şi ieşire, camere în interior, la vedere şi ascunse.

– Ce-i aia IP?

– Internet-ceva. Adică poţi avea semnal prin internet. Poţi să-ţi monitorizezi casa de pe computerul de la birou – e o chestie dată dracului, ce mai!

– Înregistrările se fac pe bandă?

– Nu există bandă. Toate camerele înregistrează pe hard disk. Poate punem şi nişte senzori de mişcare, ca să economisim spaţiu pe hard. Putem filma de la distanţă, panoramic şi cu înclinare, în timp real, color, la şapte cadre şi jumătate pe secundă sau cam pe-acolo... Tehnologia este total diferită în ziua de azi.

– Şi asta o să-l ţină la distanţă pe cel care mă vânează?

– Păi hai să spunem că, odată ce va vedea aceste camere-robot rotindu-se spre el atunci când se apropie de casa ta, individul o să facă stânga-mprejur şi o s-o ia la sănătoasa – asta dacă nu cumva e nebun de-a binelea. Ca să nu mai spun că data viitoare când va încerca să pătrundă în casă, cel puţin o să facem rost de câteva fotografii de înaltă calitate cu figura lui. Că tot veni vorba, am văzut nişte camere adevărate în jurul gheretei de pază din capătul aleii. Şi s-ar părea că aveţi camere de jur împrejurul gardului de delimitare a perimetrului, nu doar la intrare. Poate a dat norocul peste noi şi avem deja o poză a individului. O să vorbesc cu tipii de la pază mâine la prima oră.

– Nu crezi că poliţia s-a ocupat deja de aspectul ăsta?

Eddie scoase un sunet disprepuitor:

– Ăia? N-o să ridice un deget pentru tine. O să facă o treabă de mântuială sau poate nici măcar atât.

Nick aprobă cu o mişcare a capului.

– Cred că ai dreptate.

– Eu *știu* că am dreptate. Cu toții îți detestă tupeul. Tu ești Nick-Tăietorul-de-Capete. Cel care le-a concediat părinții, frații, surorile și nevestele. Pun pariu pe ce vrei că acum adoră să te vadă plătind niște polițe serioase.

Nick oftă zgomotos.

– Ce vrei să spui prin „dacă nu cumva e nebun de-a binelea"?

– Păi asta e problema cu hărțuitorii, amice. Nu sunt neapărat sănătoși la cap. Un singur lucru poate să-ți asigure liniștea, în caz că individul apare din nou pe aici.

Zicând acestea, Eddie desfăcu fermoarul genții sport de nailon negru și scoase de acolo o bocceluță de mușama. O despachetă, scoțând la iveală un pistol semiautomat negru mat, pătrățos și compact, de-a dreptul hidos. Cadrul de plastic era zgâriat, iar partea glisantă era plină de crestături.

– Smith & Wesson Sigma, calibru 38, îl informă el pe Nick.

– Nu mă interesează așa ceva, răspunse acesta.

– Dacă aș fi în locul tău, aș lua în calcul toate probabilitățile. Cineva care a fost în stare să facă așa ceva câinelui tău, poate foarte bine să-i ia în vizor și pe copiii tăi. Și doar n-o să-mi spui acum că n-ai de gând să-ți protejezi familia? Ăsta nu e Nick cel pe care îl cunosc *eu!*

6

Nick se strecură în camera de proiecție – Laboratorul Viitorului, cum îl numeau ei – și se așeză pe un scaun din spatele sălii. Filmul încă mai rula pe ecranul curbat, de dimensiuni uriașe – un ecran video cu antenă HG și cu proiecție din spate, care se întindea pe întregul perete curbat. Întunericul sălii era o adevărată binecuvântare pentru ochii săi împăienjeniți de somn.

O muzică techno plină de zornăituri emana în sunet surround din zecile de difuzoare încorporate în pereți, tavan și podea.

Urmărind derularea acestei minunății, aveai ocazia să traversezi în pas legănat deșertul Kalahari, să te plimbi pe o străduță îngustă din Praga, să zbori peste Marele Canion, suficient de aproape de pereții abrupți pentru a te zgâria de stâncile crestate. Treceai în viteză printre molecule de ADN și pătrundeai într-un Oraș al Viitorului, unde ți se deschideau în fața ochilor peisaje caleidoscopice, futuriste. „Într-o lume interconectată, mărturisea o voce plăcută de bariton, cunoașterea stă la rang de cinste." Filmul vorbea despre felul în care aveau să evolueze în viitor munca, viața și tehnologia; era o experiență complet abstractă, cerebrală și de-a dreptul psihedelică. Nicăieri nu vedeai vreo urmă de mobilier.

Doar unii dintre clienți aveau privilegiul de a li se prezenta Filmul. O parte dintre vizitatori, cu precădere cei din Silicon Valley, erau dați pe spate, iar după ce se aprindeau luminile, ar fi fost în stare să sporovăiască ore în șir despre „armonia perfectă" dintre mobilierul de birou și tehnologie, despre Locul de Muncă al Viitorului. Erau pregătiți să semneze contractul chiar atunci și acolo, fără să mai stea pe gânduri.

Alții, dimpotrivă, găseau că prezentarea era enervantă și plină de infatuare, nu pricepeau nimic din ce vedeau. Așa se întâmpla, de pildă, cu publicul din această dimineață – o delegație de nouă directori de rang înalt de la Atlas McKenzie Group. Aceasta era una dintre cele mai mari companii de servicii financiare din lume: avea o grămadă de ramificații în tot ce ținea de servicii bancare, carduri de credit și asigurări, în peste o sută de țări și teritorii. Nick îi privea cum se foiesc pe scaune și îi auzea cum șușotesc între ei. Printre ei se număra vicepreședintele Departamentului de Valori imobiliare, vicepreședintele Departamentului de Management al proprietăților, precum și subalterni de-ai acestora. Fuseseră aduși de la Chicago cu avionul particular al Corporației Stratton în ziua precedentă, iar o echipă de profesioniști de la Stratton le oferise un tur complet al companiei. Nick luase prânzul cu ei, îi condusese personal într-un tur al birourilor directoriale, le prezentase teoria lui standard privind nivelarea ierarhiei piramidale corporatiste și felul în care mediul de

lucru evolua de la o comunitate individuală la una bazată pe colaborare, și așa mai departe.

Atlas McKenzie construia o imensă clădire de birouri în Toronto: nouăzeci și trei de mii de metri pătrați, suprafață din care o treime urma să fie repartizată noului sediu corporatist al constructorului și pe care acesta o dorea amenajată de la zero. Asta presupunea cel puțin zece mii de posturi de lucru, măcar cincizeci de milioane de dolari plătiți în avans, ca să nu mai vorbim de contractul pe zece ani privind programul de întreținere. Dacă reușea să încheie afacerea, compania Stratton ar fi avut de câștigat enorm. Enorm era puțin spus. Incredibil de mult. Mai erau apoi și toate birourile Atlas McKenzie din întreaga lume, care ar fi putut fi standardizate pe tipare Stratton – Nick nu putea nici măcar să estimeze suma la care s-ar fi ridicat toate acestea.

În fine, așadar Filmul continua să ruleze. Cât despre delegația celor nouă, aceștia ar fi putut la fel de bine să urmărească un film de artă subtitrat, a cărui acțiune s-ar fi petrecut într-un sătuc din Bulgaria.

Măcar în ziua precedentă ei fuseseră impresionați peste măsură atunci când li se prezentase Locul de Muncă al Viitorului. Toți vizitatorii erau impresionați, fără excepție. Era o senzație pe care nu o puteai controla. Acesta consta într-o machetă de punct de lucru complet funcțională, de 2,5/3 m, care aducea mai degrabă a studio de știri al unui canal de specialitate decât a cubiculum din Dilbertland[1]. Vizitatorii primeau ecusoane de identificare ce aveau un cip încorporat, care comunica cu un senzor electronic, astfel încât, atunci când intrai în spațiul respectiv, luminile de deasupra capului tău își schimbau culoarea din albastru în verde. În acest mod, colegii din celălalt capăt al biroului își puteau da seama dacă ești sau nu la masa ta de lucru. De îndată ce te așezai, un mesaj electronic era trimis instantaneu membrilor echipei tale – în cazul de față, pe laptopurile

[1] În traducere: *Țara lui Dilbert.* În aparență un banal operator pe computer, Dilbert este un popular personaj de benzi desenate, creat de Scott Adams. Desenele satirizează viața corporatistă tipică, în special pe cea din cadrul departamentelor dependente de munca pe calculator. (n.tr.)

oferite vizitatorilor – anunțându-i că ai sosit. Uluitoare lucruri inventaseră inginerii de la Stratton, se minuna Nick adesea. În fața mesei de lucru din Biroul Viitorului se afla un monitor curb de aproape doi metri lungime, cu o rezoluție foarte bună, pe care apăreau o pagină de text, o fereastră pentru videoconferințe și niște cadre PowerPoint. Clienții vedeau acest monitor și râvneau la el, tot la fel cum unii oameni tânjesc după mașinile Lamborghini.

Erau cu aproximativ zece minute în întârziere, astfel că Nick se văzu nevoit să aștepte încheierea discuțiilor. Ecranul se întunecă și treptat-treptat se aprinseră luminile în sală. În picioare, pe podiumul de aluminiu, era vicepreședinta Departamentului de Cercetare a condițiilor de lucru din cadrul companiei Stratton – o femeie foarte înaltă și subțire, spre 40 de ani, cu un păr blond, lung și drept, cu bretonul tăiat scurt, și ochelari mari, cu ramă groasă: Victoria Zander – niciodată nu i se spunea Vicky sau Tori, ci doar Victoria. Era îmbrăcată în negru, de sus până jos. Înfățișarea ei te ducea cu gândul la femeia extravagantă a anilor 1950, o tovarășă de drum a lui Jack Kerouac[1].

Victoria vorbea cu o voce melodioasă de soprană.

– Sediul dumneavoastră corporatist, spunea ea, este unul dintre cele mai puternice instrumente de branding de care dispuneți. Este ocazia de a le spune angajaților și vizitatorilor companiei o poveste despre *dumneavoastră* – cine sunteți și ce reprezentați. Este *identitatea* dumneavoastră. Este ceea ce noi numim *sediul-care-spune-totul-despre-noi.*

În timp ce vorbea, ea nota în grabă expresii-cheie precum „loc de muncă elegant", „spațiu al emoțiilor" și „Epoca Cunoașterii" pe o tablă digitală încastrată în peretele din fața ei, iar notițele sale, transformate instantaneu în text computerizat, apăreau pe laptopurile aflate în fața tipilor de la Atlas McKenzie.

---

[1] Scriitor american din anii 1950–1960, celebru pentru stilul spontan al operelor sale si pentru temele surprinzător de imorale (jazz, promiscuitate, droguri, sărăcie, călătorii) pe care le trata într-o perioadă foarte conservatoare. (n.tr.)

– Modelul propus de noi, continua femeia, se numește *rulote în jurul focului de tabără*. Fiecare dintre noi își trăiește viața în rulota proprie, la adăpost de privirile străinilor, dar ne întâlnim cu toții la ora cinei.

Deși auzise acest discurs de zeci de ori, Nick nu înțelegea în întregime flecărelile femeii, dar asta nu-l deranja; se gândea în sinea lui că nici ceilalți nu înțelegeau mare lucru. Cu siguranță era și cazul acestor indivizi veniți de la Chicago, care probabil se plictiseau de moarte în tăcere, dar nu și-ar fi recunoscut în ruptul capului lipsa de rafinament. Micul discurs sinuos al Victoriei, asemănător unui seminar adresat inițiaților, era intimidant și probabil îi depășea și pe ei.

Capacitatea lor de înțelegere se limita la infrastructura modulară de cabluri, la componentele preasamblate și la cablurile de date încastrate în podelele de acces. Asta era lumea în care trăiau ei. Nu simțeau nevoia să asculte discursuri despre identitate.

Nick aștepta răbdător ca Victoria să își încheie prezentarea, timp în care deveni din ce în ce mai conștient de neastâmpărul vizitatorilor. Tot ce avea el de făcut era să meargă să-i salute rapid, să se asigure că toți erau mulțumiți și se întreține cu ei câteva clipe.

La drept vorbind, Nick nu se mai implicase în partea de vânzări de când devenise director general – cel puțin nu în adevăratul sens al cuvântului. De acest aspect se ocupau cei care îi aveau în grijă pe beneficiarii de la nivel național. Nick doar ajuta la încheierea înțelegerii, grăbea lucrurile atunci când era cazul, îi asigura pe clienții cu adevărat importanți că tipului „de sus" chiar îi pasă. Remarcabil cât de departe putea duce o scurtă întrevedere a clientului cu directorul general!

De regulă se pricepea la asemenea lucruri – o strângere de mână fermă, o bătaie pe spate și răspunsul acela direct, fără ocolișuri inutile, pe care toată lumea, fără excepție, îl găsește atât de reconfortant. Și totuși, în dimineața aceasta avea un sentiment persistent de anxietate, o durere surdă de stomac. Poate că era doar o reacție adversă la Ambien-ul pe care îl luase noaptea trecută, pilula aceea minusculă care îl ajutase să adoarmă. Sau poate că de vină erau cele trei cești de cafea care le înlocuiseră pe cele două obișnuite. Ori totul se

explica prin faptul că Stratton avea *într-adevăr* nevoie să încheie această afacere.

Odată ce Victoria își încheie prezentarea, luminile se aprinseră, iar cei doi șefi de la Atlas McKenzie se îndreptară direct către el. Unul din ei, vicepreședintele Departamentului de Valori imobiliare, era un bărbat slab, la vreo cincizeci de ani, cu un ten de culoarea zerului, cu buze cărnoase, aproape feminine, gene lungi și cu o expresie amabilă întipărită pe față. Nu vorbea prea mult. Cole-gul său, vicepreședintele Departamentului de Management al proprietăților, era un bărbat scund și gras, care parcă nu avea decât trunchi, cu o barbă deasă și țepoasă crescută după bărbieritul de dimineață, cu o frunte lată și păr negru ca smoala, evident vopsit. Figura lui îi amintea lui Nick de Richard Nixon.

– Și eu care credeam că voi nu faceți aici decât scaune și dulapuri pentru stocarea dosarelor, spuse Nixon, scoțând la iveală niște dinți albi strălucitori, cu o strungăreață proeminentă în centru.

– Nici vorbă, chicoti Nick.

Știau ei destul de bine despre ce era vorba. Cei de la Stratton le dădeau târcoale de luni bune, timp în care le prezentaseră detaliat propunerea de afaceri, în cadrul unei lungi serii de întâlniri la sediul clientului, întâlniri de care Nick fusese, din fericire, scutit.

– Dacă vreți cumva să vă verificați căsuțele de e-mail, vocale sau orice altceva, continuă Nick, avem conexiune wireless pe hol.

Bărbatul cu tenul de culoarea zerului, al cărui nume era Hardwick, se apropie timid de Nick și îi spuse cu o voce mieroasă:

– Sper că nu vă deranjează o întrebare destul de directă.

– Sigur că nu.

Bărbatul acesta cu trăsături delicate și inexpresive era un ucigaș, un adevărat asasin corporatist; ar fi putut fi la fel de bine un loial supus al vechiului Politburo sovietic.

Hardwick deschise fermoarul unui portfolio Gucci din piele, de unde scoase o bucată decupată dintr-un ziar. Nick o recunoscu

imediat: era un articol din *Business Week*, cu titlul „Oare Midas[1] și-a pierdut darul?" Acolo era o fotografie a legendarului Willard Osgood, bătrânul cel scorțos care fondase Fairfield Equity Partners – bărbatul care cumpărase firma Stratton – cu ochelarii săi tip fund-de-borcan și fața de culoarea bronzului vechi. Articolul vorbea în special despre „pierderile de milioane de dolari înainte de impozitare suferite de către Stratton, odinioară compania cu cea mai rapidă creștere de pe segmentul mobilierului de birou din Statele Unite". De asemenea, articolul elogia „darul de Midas al lui Osgood în a alege companii de calitate și de a le crește constant valoarea pe termen lung", după care se întreba: „Ce s-a întâmplat? Oare Osgood va sta calm de-o parte privind cum una dintre investițiile sale se duce de râpă? Puțin probabil, spun surse din interiorul companiei".

Hardwick îi ținu timp de câteva secunde tăietura din ziar în fața ochilor:

– Stratton are cumva probleme? întrebă el, fixându-l pe Nick cu o privire umedă.

– Categoric nu! răspunse Nick. A, mă întrebi dacă am avut câteva trimestre foarte proaste? La naiba, da! Dar la fel au pățit și Steelcase, Herman Miller și toți ceilalți competitori de pe acest segment. Am trecut printr-o perioadă de doi ani de concedieri, după cum știi deja, iar costurile pe care le presupun compensațiile sunt o adevărată povară. Dar dincolo de asta facem tot ceea ce trebuie făcut pentru a ne menține integritatea pe termen lung.

Glasul lui Hardwick devenise aproape imperceptibil:

– Înțeleg acest lucru. Dar Stratton nu mai este acea afacere de familie care era odată. Nu voi trageți toate sforile. Sunt convins că Willard Osgood vă suflă în ceafă.

– În mare parte, Osgood și oamenii săi ne lasă să ne vedem de treabă, spuse Nick. Se gândesc că știm și noi ce avem de făcut – tocmai de aceea ne-au și cumpărat. Bărbatul își simțea gura uscată.

---

[1] În mitologia greacă, Midas a fost regele Pessinusului, o cetate din Frigia. El era celebru pentru puterea sa de a transforma în aur tot ceea ce atingea. (n.tr.)

Înțelegi, lor le-a plăcut întotdeauna să le lase companiilor lor suficientă libertate de mișcare.

Hardwick clipi ca o șopârlă.

– Nick, noi nu cumpărăm doar o grămadă de stații de lucru de la voi. Cumpărăm, de fapt, un contract de servicii care ar urma să se deruleze pe o perioadă de zece ani. Tu o să mai exiști pe piață încă un an sau doi de acum înainte?

Nick puse o mână pe umărul osos al lui Hardwick.

– Stratton există pe piață de aproape 75 de ani, spuse el, și pot să te asigur că o să existe pe piață multă vreme după ce noi doi nu vom mai fi.

Hardwick afișă un zâmbet palid.

– Eu nu mă refeream la Stratton. Intrebam dacă *tu* o să mai fi pe aici.

– Poți conta pe asta! afirmă Nick și îl strânse pe Hardwick ușor de umăr, pentru că, cu coada ochiului, îl văzuse pe Eddie Rinaldi sprijinindu-se de peretele de la intrarea în camera de proiecție, cu brațele încrucișate. Scuză-mă o clipă, zise Nick.

Eddie trecea rareori pe acolo, iar atunci când o făcea, întotdeauna era vorba despre ceva important. Dincolo de asta, pe Nick nu-l deranja ideea unei pauze în acest ciudat schimb de replici. Se duse către Eddie:

– Ce s-a întâmplat?

– Am ceva pentru tine. Ceva la care ai face bine să arunci o privire.

– Nu mai poate să aștepte?

– Este vorba despre cel care îți dă târcoale. Acum spune-mi tu dacă ești dispus să aștepți.

7

Eddie se așeză în fața calculatorului lui Nick ca și cum ar fi fost al lui și apăsă pe tastatură cu două degete. Se pricepea surprinzător de bine pentru cineva care nu învățase niciodată să lucreze cu tastatura.

Navigând pe rețeaua de intranet a companiei către zona de Protecție Corporatistă, el spuse:

– Băieții din ghereta de pază a micii tale tabere de concentrare au fost, bineînțeles, mai mult decât fericiți să coopereze.

– Vorbești despre Proprietatea Fenwicke, bănuiesc.

Eddie mirosea a țigări și a Brut – apa de colonie pe care obișnuia să o folosească pe vremea liceului. Nick nici măcar nu știa că se mai fabrică Brut.

– Așaaa... Băieții au un aranjament interesant aici... camere video digitale Sony de înaltă definiție, cu o foarte bună rezoluție, poziționate la intrarea și ieșirea de pe proprietate. Compensare iluminare din spate. Treizeci de cadre pe secundă. Polițaii nici măcar n-au cerut să arunce o privire la imaginile stocate pe hard disk. Știai asta?

– Așa cum ai zis și tu.

– La dracu', n-au făcut nici cel mai mic efort, de dragul aparențelor cel puțin. Așa...

Pe monitor apăru o fotografie color a unui individ deșirat care purta ochelari. Eddie apăsă pe mouse de câteva ori, focalizând pe silueta respectivă și mărind imaginea. Era un bărbat în jur de șaizeci de ani, cu o față brăzdată de riduri adânci, o gură mică, strânsă, cu păr cărunt tuns scurt, ochi măriți în mod grotesc de lentilele unor ochelari cu ramă neagră groasă. Inima lui Nick începu să bată mai tare. După alte câteva clicuri, figura implacabilă a bărbatului ocupă o mare parte din monitor. Rezoluția nu era proastă. Fața bărbatului se vedea clar.

– Îl recunoști? întrebă Eddie.

– Nu.

– Ei bine, el știe cine ești tu.

– Fără îndoială. Și cum, a intrat așa, pur și simplu? Halal pază!

– De fapt, a sărit gardul din zona împădurită a proprietății. Camerele de acolo sunt declanșate de senzori de mișcare. În zona aia nu există alarme – ar fi prea multe alarme false din cauza animalelor, mă rog, drăcii de genul ăsta. Dar camere sunt cât cuprinde.

– Grozav! Cine e ăsta?

– Îl cheamă Andrew Stadler.

Nick ridică din umeri. Nu auzise niciodată acest nume.

– Am restrâns căutările la cercul bărbaților concediați cu vârsta între 50–60 de ani sau mai mult, căutându-i cu precădere pe aceia care au avut probleme în găsirea unui alt loc de muncă. Omule, am petrecut aproape toată dimineața uitându-mă la fotografiile tuturor ciudaților. Mă dor ochii. Hei, dar de-asta primesc un salariu atât de gras, corect?

Eddie apăsă de două ori pe mouse și o altă fotografie apăru pe monitorul împărțit în două, lângă imaginea preluată de la camerele de supraveghere. Era același bărbat, dar ceva mai tânăr: aceiași ochelari cu ramă groasă, aceeași privire, aceeași gură. Sub fotografie apărea numele ANDREW M. STADLER și un număr de asigurări sociale, data nașterii, numărul de angajat de la Stratton, data angajării.

– Concediat? se interesă Nick.

– Da și nu. A fost convocat la ședința în care urma să i se aducă la cunoștință concedierea temporară, iar el și-a dat demisia. Știi tu, a zis: „După tot ce am făcut pentru compania asta?", apoi „Să vă ia dracu'!" și așa mai departe.

Nick clătină din cap.

– Nu l-am văzut niciodată pe individul ăsta.

– Ai petrecut așa mult timp la atelierul de modelaj?

Atelierul de modelaj era locul în care o mică echipă de muncitori – îndoitori de metale, sudori, tâmplari – construiau prototipuri ale noilor produse Stratton, în serii limitate de unul, două sau trei, după schițele de proiect întocmite de designeri. Nick crezuse întotdeauna că angajații atelierului de modelaj erau niște oameni mai ciudați. Cu toții lucraseră o vreme în atelierele de manufactură, îndoind metale, și toți își foloseau mâinile cu pricepere. De asemenea, aproape toți erau singuratici și perfecționiști.

– Andrew Stadler, rosti Nick cu voce tare, ascultând rezonanța numelui și scanând în același timp datele din dosarul bărbatului. A lucrat în această companie vreme de 35–36 de ani.

– Mda. Și-a început activitatea ca asamblor pe vechea linie de fișete verticale, apoi a devenit sudor. După aceea a fost încadrat ca specialist nivelul doi – lucra singur în fabrica de scaune, reparând rebuturile. A refuzat să lucreze la vreuna dintre liniile de construcție, pe motiv că nu dorea să joace după cum îi cântau alții. Intra permanent în conflicte cu supervizorul de pe etaj. În timp, cei din jurul lui au învățat să-l lase în pace să-și facă treaba cum știe. Acum cinci ani, când a apărut un post vacant la atelierul de modelaj, el și-a depus cererea de transfer, iar colegii lui au fost încântați să scape de el.

După alte câteva clicuri, Eddie a intrat pe pagina de evaluări ale angajatului Stadler. Nick se aplecă mai mult, ca să poată citi fontul micuț.

– Și ce scrie aici despre nu știu ce spitalizare?

Eddie se roti în scaunul lui Nick și ridică privirile, uitându-se fix, cu o căutătură aproape sălbatică.

– E nebun de-a binelea, amice. E foarte inteligent și dement în același timp. Individul a tot făcut act de prezență pe la camera de izolare a Spitalului Regional.

– Isuse! Pentru ce?

– Schizofrenie. La fiecare câțiva ani își întrerupe tratamentul.

Nick expiră îndelung.

– Așa, Nick, acum vine partea cu adevărat înfricoșătoare. Am dat un telefon la secția de poliție din Fenwick. Cam cu vreo cincisprezece ani în urmă, Stadler a fost supus unui interogatoriu privind presupusa ucidere a unei întregi familii care locuia vizavi.

Nick simți brusc un fior rece.

– Asta ce mai înseamnă?

– Familia vecină, Stroup, obișnuia să apeleze la acest individ pentru diverse reparații, muncă necalificată. Domnul Repară-Tot – individul e un geniu al mecanicii, poate repara orice. Probabil au intrat în vreun conflict, s-or fi uitat oamenii mai urât la el, cine știe, cert e că într-o noapte a fost o scurgere de gaze în magazia lor, o scânteie de nu se știe unde și toată casa a sărit în aer.

– Dumnezeule!

– Nu s-a descoperit niciodată dacă toată treaba a fost un simplu accident sau dacă dementul ăsta a pus la cale totul. Poliţaii bănuiesc însă că el a făcut-o. Cu toate acestea, n-au putut dovedi acest lucru niciodată. Au fost nevoiţi să-l lase liber – nu aveau probe împotriva lui. Doar nişte suspiciuni foarte puternice. Nick, individul ăsta, Stadler, este al dracului de periculos. Şi îţi mai spun ceva ce sigur nu vrei să auzi: nebunul are armă.

– Poftim?

– Pe numele lui a fost eliberat cu multă vreme în urmă un permis de portarmă – l-am găsit în vechile registre locale. Are vreo douăzeci de ani vechime. Şi nu există date privind vânzarea, ceea ce înseamnă că tipul încă mai are arma respectivă.

– Isuse! Fă rost de un ordin de restricţie.

Eddie scoase un sunet uşor de dezaprobare:

– Omule, fii serios, ordinele de restricţie temporare sunt nişte porcării. Hârtii fără valoare.

– Dar dacă încearcă să intre din nou pe proprietatea mea...

– Poţi cere să fie arestat pentru *încălcarea proprietăţii,* amice. Nu pentru hărţuire. O nimica toată! Crezi că un psihopat nenorocit o să se împiedice de atâta lucru? Unu' care ţi-a măcelărit câinele? Care aude voci şi poartă tichie de staniol?

– Dumnezeule, Eddie! Avem imaginea datată a acestui ţicnit care sare gardul chiar pe la ora la care câinele meu a fost omorât. Poliţiştii sunt în posesia unui cuţit care ar putea avea amprente pe el. Există suficiente informaţii pentru ca individul ăsta să fie acuzat de uciderea câinelui meu.

– Mda... şi cu toate astea, s-a rezolvat ceva până acum? Nu s-a rezolvat absolut nimic!

– Şi cum îi convingem să ia măsuri?

– Nu ştiu, prietene. Trebuie să-i strângem bine cu uşa. Dar o să fie prea ocupaţi ca să-şi acopere fundurile grase, aşa că nu te aştepta să-ţi sară prea repede în ajutor. Eu zic mai bine ca întâi de toate să-l băgăm în sperieţi pe nebunul ăsta. În momentul în care poliţia se va implica pe bune în afacere, nu ne mai atingem de Stadler. Dar până

una-alta, trebuie să ne asigurăm că tu şi familia ta sunteţi feriţi de neplăceri.

Nick reflectă o clipă la vorbele lui Eddie.

– De acord. Dar nu întreprinde nimic care să mă compromită pe mine în vreun fel. Adică nu fi prea brutal cu el. Nu-mi doresc decât ca dementul ăla să fie ţinut sub cheie undeva.

– N-am nimic împotrivă. O să dau eu de urma lui cumva. Dar până atunci, Freddie, omul meu, o să treacă pe la tine în după-amiaza asta, ca să instaleze noul sistem. O să-l fac să grăbească puţin lucrurile.

Nick aruncă o privire rapidă la ceas. Trebuia să plece la şedinţa lunară a Comitetului de Compensare.

– Perfect!

– Şi apropo, dacă nimic altceva nu ţine, aminteşte-ţi de micul meu împrumut.

Nick coborî vocea, conştient de faptul că Marjorie se afla la biroul ei, în cealaltă parte a încăperii, şi i-ar fi putut auzi.

– Nu am permis, Eddie.

Eddie scutură uşor din cap.

– Permis? Fii serios, omule. Ştii cât durează să treci prin tot procesul ăsta, până se completează toată hârţogăraia? Nu-ţi permiţi să aştepţi atât. Uite ce e, deţinerea unei arme fără licenţă este considerată contravenţie, corect? O să primeşti o amendă de o sută de dolari. Şi asta doar dacă eşti prins. Ceea ce nu se va întâmpla, pentru că nu vei fi nevoit s-o foloseşti. Nu merită oare să rişti atâta lucru, ca să-ţi protejezi familia de nebunul ăla? Ce înseamnă o sută de dolari?

– Bine. Acum pleacă. Trebuie să-mi verific e-mailul, după care am trei şedinţe una după alta.

Eddie se ridică în picioare.

– Prietene, da' ştiu că ai nişte echipamente foarte sofisticate aici. Mi-ar prinde bine nişte monitoare din astea la mine în departament.

– Nu depinde de mine, îl lămuri Nick. Eu nu sunt decât paravanul celorlalţi.

8

Scott McNally locuia într-o casă de dimensiuni rezonabile, dar altminteri perfect obișnuită, din zona Forest Hills a proprietății Fenwick, unde domiciliau mulți dintre executivii companiei Stratton. Un contabil de succes și-ar fi permis să locuiască acolo. Era o casă albă, reprezentativă pentru stilul arhitectonic colonial, cu obloane verzi, un garaj pentru două mașini, o cameră de recreere și un subsol locuibil. Interiorul era amenajat în aceeași notă lipsită de personalitate. Toate – mobila de sufragerie, canapelele, scaunele și covoarele – păreau să fi fost cumpărate la grămadă, de la același magazin de amenajări interioare cu prețuri accesibile. Fără îndoială, Eden, soția-trofeu a lui Scott, nu împărtășea interesul Laurei pentru design.

Nick și Laura discutaseră odată despre casa lui Scott. Nick aprecia faptul că Scott, care strânsese o adevărată avere pe vremea când lucra la McKinsey, nu încerca să epateze, ca atâția alții care lucrau în domeniul serviciilor financiare. Pentru Scott, banii nu erau ceva ce trebuia cheltuit. Erau precum bonusurile acelea de loialitate de la companiile aeriene, pe care nu le folosești niciodată. Și totuși, Nick nu reușise să identifice cu exactitate ce anume găsea ciudat la casa lui Scott, până ce Laura nu menționase faptul că părea o locuință oarecum *temporară*, asemenea apartamentelor gata amenajate, pe care o companie le oferă pe termen scurt angajaților săi.

De îndată ce ajunseră la destinație, copiii fugiră care încotro – Julia în dormitorul uneia dintre gemenele de doisprezece ani ale lui Scott, iar Lucas către camera de recreere, unde avea să stea singur și să se uite la televizor. Scott avea în grijă imensul grătar de inox, pe cărbuni, singurul lucru oarecum scump pe care părea să-l dețină. Purta un șorț negru, pe care era imprimat un avertisment galben cu următoarele cuvinte: PERICOL! BĂRBAȚI CARE GĂTESC! Pe cap avea o șapcă de baseball asortată, cu același mesaj.

– Cum merge treaba? întrebă Nick, stând alături de el, în fum.

– Nu mă pot plânge, replică Scott. Cine ar sta să mă asculte?

– Crezi că grătarul ăla e suficient de mare?

– Are o suprafață utilă de 5 678 centimetri pătrați. Suficient de mare pentru a găti 64 de burgeri dintr-un foc. Pentru că nu se știe niciodată... Clătină din cap: Aia a fost ultima oară când am lăsat-o pe Eden să meargă la cumpărături la Home Depot.

– Și Eden? Care mai e viața ei?

– Așa cum o știi. A devenit obsedată de condiția fizică. Dacă ar fi după ea, acum ne-am înfrupta cu tofu texturizat, spirulină și suc de orz verde. Ultima idee fixă este cursul avansat de Pilates pe care îl urmează. Eu nu prea-mi dau seama cum funcționează chestia asta. Poți avansa din ce în ce mai mult? Poți să obții o diplomă de studiu, să-ți dai doctoratul în Pilates?

– Ce pot să zic, soția ta arată grozav!

– În orice caz, nu-i spune că e o companie atrăgătoare. Preferă să fie considerată o companie cu obiceiuri alimentare sănătoase. Scott se asigură că toate butoanele grătarului erau date la maximum. Știi, continuă el, întotdeauna mă simt oarecum jenat când vii tu în vizită. Este ca și cum seniorul feudal își părăsește castelul și pleacă să-i viziteze pe țărani în bordeiele lor. Dacă stau să mă gândesc, acum ar trebui să frigem un mistreț. Sau poate un cerb. Îl privi pe Nick: Ce ai prefera să bei? O cană de mied, stăpâne?

– O bere ar fi de ajuns.

Scott se întoarse și începu să-l strige pe fiul său – un puști voinic, de vreo nouă ani, care stătea de unul singur pe veranda din spatele casei, făcând niște baloane imense cu ajutorul unui dispozitiv ciudat: o prăjină lungă, cu o fâșie de pânză care se bălăngănea la capătul ei.

– Spencer! Spencer, vrei să vii puțin până aici?

– Oofff! se văită Spencer.

– Acum! strigă Scott. Coborând puțin vocea, Scott spuse: Eden nu mai poate aștepta până se face suficient de mare ca să-l trimitem la studii, la Andover.

– Nu este și cazul tău, înțeleg.

– De-abia dacă îi simt prezența puștiului ăstuia, admise el ridicând din umeri.

Dacă Nick nu l-ar fi cunoscut mai bine pe Scott, n-ar fi realizat că acesta glumește, apelând la bancurile lui obișnuite. Când fiul lui ajunse suficient de aproape, îi spuse:

– Spencer, poți, te rog, să-i aduci domnului Conover una dintre sticlele acelea maro de bere? I se adresă apoi lui Nick: O să-ți placă la nebunie berea asta. Este o bere călugărească belgiană, fabricată în nordul statului New York.

– Niște Miller n-ai?

– Aaaa, Șampania Berii... Mie mi-ar plăcea să găsesc o bere a șampaniilor. Cred că Eden a cumpărat niște Grolsch, dacă te tentează.

– Sigur că da.

– Spencer, caută sticlele acelea verzi, care au capace ciudate de metal, cu dopuri de cauciuc atașate. Știi despre ce vorbesc?

– Tată, nu-ți face bine să mănânci carne friptă pe grătar. Spencer își încrucișă brațele: Știi că frigerea la temperatură mare poate crea hidrocarburi policiclice aromatice, cunoscute pentru capacitatea lor de a provoca mutații genetice?

Nick îl privi pe puști cu uimire. Cum dracu' o fi învățat să *pronunțe* toate cuvintele alea?

– Ei, uite, aici greșești fiule, îl contrazise Scott. S-a crezut *la un moment dat* că hidrocarburile aromatice erau nesănătoase. Acum se știe că sunt cel mai sănătos lucru. Până la urmă, ce vă învață pe voi acolo, la școală?

Spencer păru descumpănit, dar numai pentru o clipă:

– Dacă o să te îmbolnăvești vreodată de cancer, să nu zici că nu te-am avertizat.

– Până atunci o fiu mort, fiule.

– Dar, tată...

– Bine, băiete, uite-ți burgerul, spuse Scott vesel, ridicând una dintre bucățile de carne crudă. Adu-ți o chiflă și niște ketchup, ce zici? Așa, în loc de cancer, o să te pricopsești cu salmonela și bacteria E. Coli. Poate chiar și cu boala vacii nebune, dacă ai noroc.

Spencer păru să înțeleagă gluma tatălui său, dar cu toate acestea nu se lăsă:

– Eu credeam că bacteria E. Coli populează în mod normal intestinul uman, adăugă el.

– Nu te potolești, nu? Hai, du-te și joacă-te pe stradă. Dar mai întâi adu-i berea aia domnului Conover.

Băiatul se îndepărtă fără prea mare tragere de inimă.

Scott chicoti ușor:

– Copiii din ziua de azi...

– Impresionant..., fu tot ce găsi Nick de cuviință să spună.

– Îmi pare rău că nu vrei să testezi berea asta belgiană, spuse Scott. Am descoperit-o la ferma aceea turistică din Arizona, unde am fost luna trecută cu vechii mei amici de la colegiu, îți amintești?

– Îmi amintesc că nu ai fost chiar entuziasmat de locul acela.

– Ai mirosit vreodată un cal de aproape? În orice caz, berea mi-a plăcut.

– Care va să zică, Spencer vă cam bagă în sperieți?

– Așa s-ar zice. Prima oară când am avut acest sentiment a fost atunci când el avea trei ani și a început să compună poeme haiku folosind literele din supa-alfabet.

– Nu cred că apreciezi bunăvoința lui așa cum se cuvine. Dacă i-aș fi cerut lui Luke să-mi aducă o bere, mi-ar fi scos ochii. La propriu.

– E o vârstă dificilă. Când o împlini Spencer șaisprezece ani, probabil o să ajungem să-l vedem o dată pe an, de Crăciun. Dar hai s-o recunoaștem, de regulă nu ne creează probleme, iar cu matematica stă la fel de bine ca și tac-su. Bine, mai târziu, când s-o transforma într-un Jeff Dahmer[1], o să descoperim prin grădina din spate rămășițele câinilor și a pisicilor disecate. Scott începu să râdă ușor, dar apoi se posomorî brusc: O, la dracu', Nick, am uitat povestea cu câinele tău. Iartă-mă.

– Nu-ți face probleme din cauza asta.

– Nu-mi vine să cred că am spus așa ceva.

---

[1] Celebru criminal în serie și agresor sexual american (1960–1994). A ucis 17 băieți și bărbați, majoritatea de origine africană sau asiatică. Practicile sale includeau violul, tortura, tranșarea, necrofilia și canibalismul. (n.tr.)

– Poate vrei să întorci burgerii aceia. Se ard.

– Da, ai dreptate. Bărbatul porni atacul cu o spatulă mare, din metal. Nick, polițiștii au idee cine a făcut-o?

Nick ezită, apoi clătină din cap.

– Ei bănuiesc că e un fost angajat care a fost concediat. Dar atâta lucru puteam să le spun și eu.

– Asta restrânge cercul suspecților la cinci mii șaizeci și șapte de persoane. N-ai și tu un sistem de securitate instalat?

– Evident, nu unul suficient de bun. Vreau să spun, doar trăim într-o comunitate străjuită de porți de acces.

– Dumnezeule, și nouă putea să ni se întâmple același lucru!

– Îți mulțumesc pentru compasiunea de care dai dovadă.

– Nu, vreau să spun... îmi pare rău, dar în calitatea mea de director financiar port aceeași răspundere ca și tine pentru concedierile care s-au făcut și... Dumnezeule, trebuie să fii al dracului de speriat!

– Bineînțeles că sunt! Dar mai mult decât orice, sunt turbat de furie.

– Polițiștii n-au să facă mai nimic, nu?

– Fiecare dintre ei are câte un cunoscut pe care noi l-am dat afară. Dacă pornește alarma la mine acasă, ei n-o să se obosească să se ridice de pe scaunele pe care stau atât de confortabil la Dunkin' Donuts.

Spencer traversă în goană peluza, cu o sticlă de bere într-o mână și un pahar în cealaltă.

– Poftiți, domnule Conover, spuse el, oferindu-i lui Nick berea și paharul.

– Mulțumesc, Spencer.

Nick puse paharul jos și se chinui să desfacă dopul complicat al sticlei de Grolsch. La drept vorbind, nu mai băuse o astfel de bere altundeva decât la bar, unde i se oferea gata turnată în pahar.

Spencer cuprinse cu brațele lui scurte și dolofane talia tatălui său. La rândul lui, Scott întinse brațul liber și îl strânse pe băiat, scoțând un mormăit ușor.

– Hei, puiule, spuse el. Fața îi era roșie din cauza căldurii și clipea lung și des pentru că îi intra fumul în ochi.

– Hei, tată.

Nick zâmbi. Așadar, Spencer putea să se poarte și ca un copil, nu doar ca un campion la „Știi și câștigi".

– La dracu'! exclamă Scott atunci când unul dintre burgeri alunecă printre gratii și căzu în foc.

– Faci asta des?

– Este singurul meu hobby. Mă înțelegi, ideea mea de distracție este să completez cererea de restituire a impozitelor cu cifre romane. Bărbatul își mai făcu de lucru o vreme cu spatula de metal. Rahat! exclamă el din nou, atunci când un alt burger ajunse în flăcări. Îți place bine pătruns?

9

Arhitectul care se ocupa de renovarea bucătăriei familiei Conover era un bărbat anost, dar amabil, pe nume Jeremiah Claflin. Purta ochelari negri rotunzi, în genul celor pe care îi purtau unii dintre arhitecții celebri: tipul japonez, tipul elvețian – Nick le uitase numele, în caz că le știuse vreodată; părul alb al bărbatului contrasta în mod plăcut cu fața sa rumenă și cădea, ondulat, peste gulerul cămășii. Laura avusese o întrevedere cu el și cu alți câțiva arhitecți din Fenwick și din împrejurimi, și îi supusese unui adevărat interogatoriu, cu aceeași implicare cu care le intervievase pe candidatele la postul de dădacă, cu mulți ani în urmă. Pentru ea era important ca arhitectul pe care îl angaja să aibă un portofoliu de proiecte interesante, dar, în același timp, omul nu trebuia să fie prea îndărătnic și nici atât de fițos încât să nu facă lucrurile exact așa cum le dorea ea.

Nick se înțelegea relativ bine cu Claflin, la fel de bine cum se înțelegea cu aproape toată lumea. Dar realizase de la un timp că arhitectul îl considera o persoană frustrantă. Fără îndoială, era

încântat să lucreze în casa care îi aparținea directorului general de la Stratton – asta îi dădea oarecum dreptul să se laude. Și, cum Laura nu alegea decât electrocasnice și mobilier de lux, ridicol de costisitoare, Claflin câștiga o grămadă de bani, fără să depună prea mult efort la proiectul de design. Pe de altă parte, Nick nu arăta prea mare interes față de micile detalii prețioase pentru care Laura dovedea atât de multă răbdare – și mai mult ca sigur existau un milion de astfel de detalii. Deciziile păreau să nu se mai sfârșească. Nick își dorea ca blatul de bucătărie să aibă muchia rotunjită, semirotunjită sau dublă? Cât de mare trebuia să fie dulapul suspendat? Până la ce înălțime dorea să fie acoperit cu faianță peretele din spatele blatului de bucătărie? Marginea chiuvetei să treacă peste marginea blatului sau invers? Și la ce înălțime să fie așezat blatul? Dumnezeule, Nick avea o companie de condus!

Claflin îi trimitea permanent prin fax tot felul de schițe și liste cu întrebări. Invariabil, Nick îi spunea arhitectului să facă tot ceea ce îi ceruse Laura. Lui nu-i păsa câtuși de puțin cum avea să arate bucătăria. Ceea ce își dorea cu adevărat – ceea ce îl obseda, practic – era ca bucătăria să fie făcută exact așa cum își dorise soția sa. Renovarea fusese ultimul mare proiect al Laurei – aproape singurul lucru la care se gândea sau despre care vorbea în lunile de dinaintea accidentului. Nick bănuia că o parte din motivul pentru care soția lui punea atât de mult suflet în acest proiect era faptul că copiii creșteau, iar responsabilitățile pe care le avea ca mamă nu-i mai ocupau tot timpul. După ce se născuse Lucas, ea renunțase la slujba ei de profesoară de istoria artei la Colegiul St. Thomas More. După ce copiii mai crescuseră, ea încercase să-și reia activitatea profesorală, dar nu reușise. Cariera ei fusese marcată de obligațiile de mamă. De-acum îi lipseau profesoratul și angajamentul intelectual.

Laura era de departe jumătatea deșteaptă a cuplului lor. Nick intrase la Universitatea din Michigan pe baza unei burse sportive la specialitatea hochei, bursă care îi acoperise toată perioada studiilor. El se spetise să obțină calificative B și C, pe câtă vreme Laura absolvise colegiul Swarthmore *summa cum laude*. Ai fi zis că undeva, în

interiorul ei, se afla o fântână adâncă, plină cu energie creativă, care aştepta să fie descoperită. Dacă nu, izvorul avea să răbufnească, iar în astfel de momente preocupări precum renovarea locuinţei îi satisfăceau o nevoie interioară.

Însă lucrurile nu se opreau aici: Laura dorise să demoleze bucătăria cea veche, lipsită de personalitate, care părea să nu fi fost folosită vreodată, şi apoi s-o transforme într-un cămin primitor, o încăpere grozavă unde se putea reuni întreaga familie. Laura, care era o bucătăreasă foarte pricepută, ar fi pregătit cina, în timp ce copiii îşi făceau temele sau pierdeau vremea în jurul insulei de bucătărie. Întreaga familie putea să-şi petreacă timpul împreună într-un mod confortabil.

Cel mai neînsemnat lucru pe care Nick îl putea face în memoria Laurei era să se asigure că bucătăria aia blestemată era făcută aşa cum îşi dorise ea.

Căsnicia lor fusese departe de a fi perfectă – ce dracu', chiar în noaptea în care ea fusese ucisă se certaseră îngrozitor, iar el nu avea să uite niciodată acest lucru –, însă Nick învăţase în timp că îţi alegi singur războaiele pe care le duci. Uneori mai faci înţelegeri tacite, mai faci compromisuri. Laura, fiică de medic pediatru, care crescuse într-o casă dărăpănată, în stil victorian, construită undeva, pe un deal, îşi dorea să trăiască într-un anumit mod, mai bine decât trăise pe vremea când era copil. Tânjea după eleganţa şi stilul de care nu avusese parte crescând într-o casă ce se aflase întotdeauna în dezordine şi paragină. Se abonase la *Architectural Digest* şi *Elle Décor* şi la alte câtva reviste care arătau cam la fel; decupa mai mereu fotografii şi desprindea postere pe care le punea apoi într-un dosar ce se îngroşa constant; pe acest dosar ar fi putut foarte bine să lipească o etichetă pe care să scrie CASA DE VIS. Pentru Nick însă, o casă cu mai mult de două dormitoare, o curte în spate şi o bucătărie unde nu mâncai niciodată era deja un lux greu de imaginat.

Când sosi acasă, cu douăzeci de minute întârziere, Claflin îl aştepta în bucătărie. În camera de zi, Nick le auzea pe Julia şi pe cea mai bună prietenă a ei, Emily, jucând un joc pe calculator denumit

The Sims, în care își creaseră propriile personaje – niște ființe umane cu aspect realist, dar care arătau înspăimântător – pe care le mânuiau după bunul lor plac. Dintr-un motiv oarecare, Julia și Emily râdeau în hohote.

– O zi aglomerată? îl întrebă Claflin. Își păstrase un ton jovial, dar ochii lui trădau iritarea pentru că fusese lăsat să aștepte.

Nick se scuză în timp ce strânse mâna arhitectului, după care atenția lui fu imediat distrasă de ceva. Sosiseră blaturile. Se îndreptă către insulă și realiză că până și pentru ochiul lui neantrenat ceva nu era în regulă.

– Văd că au instalat un nou sistem de alarmă, remarcă Claflin. S-au mișcat repede.

Nick aprobă înclinând ușor din cap. Observase plăcuțele albe de pe perete încă de la intrare.

– Insula, spuse el. Nu așa și-a dorit-o Laura.

Soția lui proiectase o insulă mare, în centrul bucătăriei, în jurul căreia se puteau strânge toți cei din familie, așezați pe taburete, în timp ce ea pregătea masa. Dar nu încăpea nici urmă de îndoială că nu te puteai așeza în jurul chestiei ăsteia. Avea pereți de granit negru care se înălțau cam până la 60 de centimetri, fără dulapuri suspendate, fără loc pentru taburete.

Claflin afișă un zâmbet pe toată fața.

– Nici unul dintre oaspeții tăi din jurul mesei nu va vedea mizeria rămasă în bucătărie în urma gătitului, explică el. Cu toate acestea, insula este perfect funcțională pentru pregătirea mâncării. Deșteaptă chestie, nu crezi?

Nick ezită.

– Nu poți sta așezat în jurul ei, spuse el.

– Adevărat, admise Claflin, în timp ce zâmbetul i se stinse de pe față, dar dezordinea nu rămâne la vedere. Treaba asta cu bucătăria fără perete despărțitor – iată marea problemă a acestui tip de design spațios, problemă despre care nu vorbește nimeni. Ai această bucătărie extraordinară, dotată cu cele mai bune aparate electrocasnice, și această masă uriașă unde musafirii tăi servesc cina – și la ce

ajung să privească cu toții? La o grămadă de vase și cratițe murdare care zac în dezordine pe blatul de bucătărie și pe insulă. Soluția găsită rezolvă această problemă.

– Dar copiii nu pot sta în jurul insulei.

– Crede-mă, acesta este un dezavantaj minor pe lângă...

– Laura își dorea ca toată lumea să poată sta așezată în jurul insulei de bucătărie. Își dorea să îi poată vedea pe copii petrecându-și vremea aici, făcându-și temele, citind, vorbind sau făcând orice altceva în timp ce ea pregătea cina.

– Nick, rosti Claflin rar, tu nu gătești, așa-i? Iar Laura e... ei bine, ea a...

– Laura și-a dorit o bucătărie mare, deschisă, unde să-și petreacă o mare parte a timpului, îl lămuri Nick. Asta și-a dorit ea și asta o să facem.

Claflin îl privi timp de câteva secunde.

– Nick, ți-am trimis pe fax proiectul de design, iar tu ți-ai pus semnătura pe el.

– Probabil că nici măcar nu m-am uitat pe el. Doar ți-am spus că facem totul exact așa cum și-a dorit Laura.

– Insula asta a fost deja debitată. Nu o putem trimite *înapoi*. E a ta.

– Sincer, puțin îmi pasă, răbufni Nick. Îl chemi înapoi pe tipul cu materialele și îl pui să remodeleze insula așa cum a vrut Laura.

– Nick, designul acesta are o anumită logică, pe care...

– Tu fă așa cum îți spun eu. Vocea lui Nick devenise glacială. Ne-am înțeles?

10

Imediat după plecarea lui Claflin, Julia intră în bucătărie. Purta un hanorac cenușiu, pe care era aplicată sigla în formă de arc a echipei Michigan Wolverines. Prietena ei se afla încă în camera de zi, în

fața calculatorului, terorizându-i conștiincios pe cei din familia Sims, asemenea unui Hitler dotat cu arme de înaltă tehnologie.

– Tati, tu ești președintele de la Stratton?

– Președinte și director general, scumpa mea. Nu știai? Dă-mi o îmbrățișare.

Fetița alergă către el, ca și cum până atunci nu așteptase decât să i se dea voie, și îl cuprinse cu brațele. Nick se aplecă și o sărută pe frunte, gândind în sinea lui: „Oare abia acum înțelege chestia asta?"

– Emily spune că tu ai concediat jumătate din oamenii din Fenwick.

Emily ridică ochii de pe monitorul calculatorului și aruncă o privire furișă către Nick.

– Am fost nevoiți să concediem o grămadă de oameni foarte buni, explică Nick. Ca să salvăm compania.

– Zice că l-ai dat afară pe unchiul ei.

A, așadar asta era. Nick clătină din cap

– N-am știut. Îmi pare rău să aud asta, Emily.

Emily îi aruncă o privire imperioasă, condescendentă, aproape disprețuitoare – remarcabilă la o copilă de doar zece ani.

– Unchiul John e șomer de aproape doi ani. Zice că a dat tot ce a avut companiei Stratton, iar tu i-ai distrus viața.

Nick ar fi vrut să răspundă: „Nu eu am fost de vină. Și oricum, am desfășurat un program extensiv de consiliere pentru plasarea personalului disponibilizat..." Însă dacă începi dezbateri cu copii de zece ani, poți să te dai bătut de la bun început. Salvarea lui Nick veni de la claxonul unei mașini.

– În regulă, Em, ar fi bine să te pregătești de plecare. Doar nu vrei s-o faci pe mama ta să aștepte.

Mama lui Emily conducea un Lexus LX 470 auriu, nou-nouț, lung cam cât jumătate de cvartal. Purta un tricou polo alb Fred Perry, pantaloni scurți albi, o jachetă de fâș cu sigla Fenwick Country Club și o pereche de tenișI albi ce păreau scumpi. Avea niște picioare grozave, bronzate, păr scurt, roșcat-închis, coafat după cele mai

înalte rigori ale modei și un inel de logodnă cu un diamant uriaș, care îți lua ochii. Soțul ei era un chirurg plastician despre care se zvonea că ar fi avut o aventură cu recepționera de la cabinetul său particular, iar dacă până și Nick, care era complet străin de cercul bârfelor, auzise acest zvon, probabil că era adevărat.

– Bună, Nick. Vocea ei răgușită din cauza fumatului era rece și seacă.

– Bună, Jacqueline. Emily o să apară într-o secundă. A trebuit s-o smulg din fața calculatorului.

Jacqueline zâmbi, mimând cu mare artă sociabilitatea. Nick o cunoștea suficient cât să îi dea bună ziua: menținerea relațiilor cu ceilalți părinți era treaba Laurei. Nu cu multă vreme în urmă, Jacqueline Renfro se lumina la față atunci când îl vedea apărând la spectacolele de la școală sau la serile dedicate părinților, ca și când ar fi fost un bun prieten, regăsit după multă vreme. De la o vreme însă, oamenii nu mai simțeau nevoia să se dea bine pe lângă el.

– Ce mai face Jim? întrebă el.

– E, știi tu, replică ea nepăsătoare. Când oamenii își pierd slujbele, nu-și mai fac injecții cu Botox atât de des.

– Emily spunea mai devreme că unchiul ei a fost dat afară de la Stratton. E vorba despre fratele tău sau al lui Jim?

Femeia tăcu câteva clipe, după care răspunse cu asprime:

– Al meu, dar Emily nu ar fi trebuit să aducă vorba despre asta. Sincer, e lipsită de maniere. O să am o discuție cu ea.

– Nu, nu... N-a făcut decât să spună ce avea pe suflet. Unde lucra fratele tău?

– Eu nu..., îngăimă ea, după care strigă: Emily, ce îți ia atât de mult?

Se lăsă apoi o tăcere stânjenitoare, care dură câteva clipe, până ce fiica ei apăru din casă, zbătându-se sub greutatea unui rucsac de mărimea celor cărate de nativii Sherpa[1].

---

[1] Grup etnic care locuiește în zona muntoasă a Nepalului, pe crestele cele mai înalte ale Munților Himalaya. Localnicii sunt considerați alpiniști de elită și experți în ceea ce privește orientarea și specificul zonei pe care o populează. (n.tr.)

Julia nu ridică privirile de pe monitorul calculatorului nici măcar atunci când Nick se apropie de ea, întrebând-o:

– Unde e fratele tău?

– Nu știu.

– Ți-ai terminat temele?

Julia nu răspunse.

– Ai auzit ce te-am întrebat, da?

– Ce?

Care era oare explicația pentru atenția asta selectivă? Dacă s-ar fi aflat în bucătărie și ar fi șoptit cuvintele magice „Krispy Kreme", Julia ar fi venit într-un suflet.

– Temele... Ne așezăm la masă într-o jumătate de oră. Este seara liberă a Martei. Închide calculatorul.

– Dar sunt în mijlocul...

– Salvează și închide. Hai, scumpo.

Se duse la baza scărilor și îl strigă pe Lucas. Nici un răspuns. Însă casa era atât de inutil de mare, încât sunetele nu ajungeau prea departe. Nick urcă la etaj, trecu de biroul Laurei, a cărui ușă nu mai fusese deschisă de la moartea ei, și se îndreptă către camera lui Lucas.

Ciocăni. Ușa, ușor întredeschisă, se mai deschise câțiva centimetri. O împinse, deschizând-o de tot, și strigă:

– Luke?

Nici un răspuns. Lucas nu era acolo. Lampa de pe birou era aprinsă și un manual era deschis. Se apropie, să vadă despre ce manual era vorba, și, din neatenție, se ciocni de birou. Monitorul plat al iMac-ului ieși din stand-by, afișând o grămadă de fotografii pestrițe, în care predomina nuanța pielii. Nick privi din nou și văzu corpuri goale, surprinse în diverse poziții sexuale. Se apropie mai mult, ca să poată privi mai atent.

Întregul ecran era asaltat de ferestre tip pop-up, în care apăreau femei ușoare cu sâni imenși, în nuanțe ieftine de roz și portocaliu. „Păsărici amatoare adevărate", scria pe una dintre ferestre, iar cuvântul „adevărate" clipocea roșu, ca o firmă luminoasă.

Prima reacție a lui Nick a fost una tipic bărbătească: privi imaginile mai îndeaproape, intrigat, și avu un sentiment de excitare pe care nu-l mai simțise de luni de zile. Imediat după aceea totuși, se simți dezgustat de stridența imaginilor – cine erau oare aceste fete dispuse să se expună astfel în fața milioanelor de pasionați de internet? Deodată avu revelația că acesta era calculatorul lui Lucas, că fiul lui se uita la toate aceste lucruri. Dacă Laura ar fi descoperit așa o grozăvie, și-ar fi ieșit din minți, l-ar fi sunat la birou și i-ar fi cerut să vină de urgență acasă, să aibă o *discuție serioasă* cu fiul său.

Pe de altă parte, Nick nu știa ce să creadă, cum să reacționeze. Era complet derutat. Puștiul avea șaisprezece ani – iar din punct de vedere fizic, era destul de dezvoltat pentru vârsta lui. Normal că era interesat de sex. Nick își aminti de vremea când el și cu un amic, cam de aceeași vârstă, găsiseră în pădure o revistă *Playboy* veche, ferfeniță, îmbibată cu apă. O uscaseră cu grijă, o studiaseră ca pe Manuscrisele de la Marea Moartă, iar în cele din urmă o ascunseseră în garajul casei lui Nick. Acum, privind în urmă, părea uimitor cât de diferită era ideea de obscenitate în vremurile acelea, cât de inocentă – cu toate că atunci nu părea deloc așa. Fotografiile din *Playboy* erau atât de retușate, încât Nick aproape avusese un șoc atunci când privise pentru prima oară de aproape niște sfârcuri adevărate. Acest episod se petrecea la scurtă vreme după găsirea acelei reviste, în subsolul amenajat al primei sale iubite, Jody Catalfano. Jody, cea mai drăguță fată din clasă, pusese ochii pe el de câteva luni bune, era pregătită cu mult înaintea lui. Sânii ei erau cu mult mai mici decât cei ai frumuseților voluptoase din *Playboy,* iar sfârcurile ei erau mai mari și mai închise la culoare, având câteva firișoare de păr răzlețe pe aureole.

Dar chestiile astea de acum, ieftine și sclipitoare, erau, într-un fel, mult prea *reale.* Erau mai țipătoare, mai vulgare decât orice altceva din tumultuoasa adolescență a lui Nick. Mai mult decât atât, erau chiar aici, la doar câteva clicuri distanță. Nu pe jumătate îngropate sub covorul de frunze moarte, în pădure; nu era nevoie de eforturi de conservare sau de ascundere a lor într-o cutie goală de Pennzoil, într-un

garaj. Într-o oarecare măsură, experiența era aproape dezgustătoare. Și dacă Julia trecuse din întâmplare pe aici și văzuse totul?

Nick ridică receptorul telefonului de pe biroul lui Lucas și apelă numărul de mobil al acestuia.

Lucas răspunse după ce telefonul sună de cinci ori și bâjbâi îndelung până să pună aparatul la ureche.

– Da?

Pe fundal se auzea muzică tare și voci răgușite.

– Luke, unde dracu' ești?

Urmă o pauză.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat?! E ora cinei.

– Am mâncat deja.

– Luăm cina împreună, îți amintești?

Acest obicei de a cina împreună era una dintre obsesiile recente ale lui Nick, mai ales după moartea Laurei. Simțea uneori că dacă el nu insista asupra acestui lucru, rămășițele acestei familii se puteau împrăștia ca acționate de o forță centrifugă.

Urmă o altă pauză.

– Luke, unde ești?

– În regulă, spuse Luke și închise telefonul.

După o oră, Lucas încă nu ajunsese acasă. Juliei îi era foame, așa că amândoi se așezară să ia cina în jurul mesei mici, rotunde, care fusese așezată temporar într-un colț al bucătăriei, la o oarecare distanță de restul construcției. Marta aranjase masa pentru ei trei înainte să iasă în oraș în seara aceea. În cuptorul încălzit era un pui fript, înfășurat în folie de aluminiu. Nick aduse puiul la masă, împreună cu niște orez și niște broccoli, fără a uita ca mai întâi să așeze suportul sub vas, ca să nu strice blatul mesei. Se aștepta la obiecții în privința acelui broccoli, iar acestea nu se lăsară așteptate. Julia nu voia să mănânce decât orez și o pulpă de pui, iar Nick era deja prea supărat pentru a mai purta o discuție în contradictoriu.

– Îmi plăcea mai mult cel făcut de mama, comentă Julia. Acesta este prea uscat.

– A stat la cuptor câteva ore bune.

– Mama făcea cel mai bun pui prăjit.

– Așa e, iubito, admise Nick. Mănâncă.

– Unde este Luke?

– E în drum spre casă.

„Iar drumul ăsta îi ia al naibii de mult", se gândi Nick.

Julia privi îndelung piciorul de pui din farfuria ei, de parcă era un gândac imens. În cele din urmă, spuse:

– Nu-mi place aici.

Nick tăcu o vreme, neștiind ce să răspundă.

– Unde nu-ți place?

– Aici, spuse ea din nou, fără să-l ajute prea mult.

– În casa asta?

– Nu avem nici un vecin.

– Avem, dar...

– Nu-l cunoaștem pe nici unul dintre ei. Ăștia nu sunt vecini. Sunt doar case și pomi.

– Oamenii de aici sunt, într-adevăr, mai retrași, recunoscu el. Dar mama a vrut să ne mutăm tocmai pentru că a crezut că aici vom fi mai în siguranță decât eram în vechea noastră casă.

– Ei bine, nu suntem. Barney...

Se opri, cu ochii înotându-i în lacrimi, și își sprijini bărbia în palme.

– Dar acum vom fi, datorită noului sistem de securitate.

– În casa noastră cea veche nu ni s-a întâmplat niciodată așa ceva, ținu ea să sublinieze.

Ușa de la intrare se deschise, declanșând un puternic semnal de alarmă, iar câteva secunde mai târziu Lucas păși zgomotos în bucătărie și își aruncă rucsacul pe podea. De la o zi la alta părea mai înalt și mai lat în spate. Purta un hanorac bleumarin Old Navy, pantaloni militărești largi, cu elasticul de la boxeri la vedere, iar pe cap,

sub șapca de baseball așezată cu cozorocul la spate, avea o chestie albă, ca o eșarfă.

– Ce e chestia aia din capul tău? îl întrebă Nick.

– Un durag. De ce?

– Chestie din aia de poartă rapperii?

Lucas clătină din cap și îl privi afectat.

– Nu mi-e foame, spuse el. Mă duc sus.

– Stai cu noi, Luke, se rugă Julia. Haide...

– Am o grămadă de teme, pretextă Lucas, părăsind bucătăria fără să se mai întoarcă.

11

Nick îl urmă pe fiul lui la etaj.

– Noi doi trebuie să discutăm, anunță el.

– Acum ce mai e? oftă el ostentativ. Ajungând în dreptul ușii deschise a camerei sale, întrebă: Ai fost aici?

– Stai jos, Luke.

Lucas observă monitorul computerului îndreptat către ușă. Din doi pași ajunse lângă el și îl întoarse cu spatele.

– Nu vreau ca tu să intri în camera mea.

– Stai jos.

Lucas se așeză pe o margine a patului și se aplecă în față, cu coatele sprijinite de genunchi, proptindu-și bărbia în palme – ipostază pe care Julia începuse s-o imite de curând. Ochii lui aveau o privire fixă, plină de rea-voință.

– Nu ai voie să intri pe site-uri porno, îi spuse Nick.

Lucas clipi. Ochii lui albaștri, furioși, erau limpezi precum cristalul, inocenți și puri. Încerca să-și lase câteva tuleie să crească sub bărbie, observă Nick. Pentru o clipă, Lucas păru nehotărât dacă să-și asume sau nu faptele, altminteri atât de evidente. Apoi răbufni:

– Nu e nimic acolo despre care să nu fi aflat deja, Nick. Am șaisprezece ani.

– Încetează să-mi mai spui „Nick"!

– Bine, *tată*, spuse el posac. Zi mersi că nu intru pe site-urile snuff sau de tortură. Ar trebui să vezi porcăriile care sunt pe acolo.

– O singură dată să mai faci asta și s-a zis cu accesul tău la internet! Ai înțeles?

– Nu poți să-mi interzici accesul la net. Am nevoie de e-mail pentru școală. E obligatoriu.

– Atunci îți restricționez accesul și te las să intri doar pe AOL[1].

– Nu poți face asta! Trebuie să mă documentez pe internet.

– Sunt convins. Unde ai fost în după-amiaza asta?

– La un prieten.

– Suna ca și cum te-ai fi aflat într-un bar sau ceva.

Lucas îl privi lung, ca și cum nu avea de gând să onoreze asemenea acuzații nefondate cu un răspuns.

– Cu Ziggy cum rămâne?

– Ziggy e un tâmpit.

– Este cel mai bun prieten al tău.

– Uite ce e, tu nu-l cunoști. Corect?

– Și atunci cine sunt puștii ăștia cu care ieși mai nou?

– Pur și simplu niște prieteni.

– Cum îi cheamă?

– Ce-ți pasă?

Nick își mușcă buza, gândindu-se un moment.

– Vreau să reiei întrevederile cu Underberg.

Timp de patru luni după moartea Laurei, Lucas mersese la un psiholog. În cele din urmă renunțase, pretinzând că Underberg „spunea numai tâmpenii".

– Nu mă întorc acolo. Nici nu mă gândesc!

– Trebuie să discuți cu cineva. Cu mine nu vrei să vorbești.

– Despre ce?

---

[1] Furnizor american de servicii de internet, deținut de concernul Time Warner (n.tr.)

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lucas, ai trecut printr-una dintre cele mai traumatizante experienţe prin care poate trece un copil. Normal că ţi-e greu. Crezi că pentru sora ta sau pentru mine e mai uşor?

– Scuteşte-mă, spuse Lucas ridicând vocea dintr-odată. Nici măcar nu pomeni de asta.

– Asta ce vrea să însemne?

Lucas îi aruncă o privire plină de compătimire.

– Am teme de făcut, spuse el, ridicându-se din pat şi îndreptându-se spre birou.

Nick îşi turnă un scotch cu gheaţă, se aşeză în camera de zi şi se uită la televizor o vreme. Însă nimic nu-i trezi interesul. Începu să simtă o ameţeală uşoară, plăcută. Pe la miezul nopţii, urcă în camera lui. Atât în încăperea lui Lucas, cât şi în cea a Juliei, luminile erau stinse. Butonul de la alarma nou instalată în dormitorul lui avea un led verde aprins şi afişa cuvântul PREGĂTIT, scris cu litere negre. „Pregătit pentru ce?" se gândi el. Cel care instalase sistemul de alarmă îl chemase şi îi făcuse instructajul de zece minute în după-amiaza aceea. Dacă o uşă era deschisă pe undeva, sistemul afişa un mesaj de genul: EROARE – UŞĂ SUFRAGERIE. Dacă sistemul detecta vreo mişcare la parterul casei, mesajul ar fi fost: EROARE – SENZOR DE MIŞCARE, CAMERA DE ZI şi tot aşa.

Se spălă pe dinţi, se dezbrăcă până la chiloţi şi se urcă în patul uriaş. Lângă pat, pe partea pe care dormea Laura, era aceeaşi stivă de cărţi care se afla acolo încă din noaptea accidentului. Marta le ştergea din când în când de praf, dar cunoştea suficient de bine situaţia încât să nu le dea deoparte. Era ca şi cum Laura ar fi fost plecată într-o călătorie de afaceri şi ar fi putut să se întoarcă în orice moment, anunţându-şi prezenţa printr-un clinchet de chei. Una dintre cărţi, remarca Nick cu durere întotdeauna, era un vechi catalog al cursurilor de la Colegiul St. Thomas More, în care figura şi cursul ei de istorie a artei. Uneori, noaptea, Laura îl răsfoia, cuprinsă de regrete.

Cearşafurile erau răcoroase şi moi. Când se rostogoli, Nick dădu peste un obiect care îl deranja: era una dintre jucăriile de pluş Beanie Baby ale Juliei. Zâmbi şi îl dădu la o parte. În ultima vreme, fetiţa începuse să lase câte un Beanie Baby în patul tatălui ei – altul în fiecare noapte. Era un mic joc al ei. Nick bănuia că acesta era felul ei de a dormi cu tati, prin delegat, pentru că de ceva timp nu i se mai permitea să doarmă în patul părinţilor.

Închise ochii, dar mintea lui gonea. Scotch-ul nu-l ajutase deloc. Un film ieftin, de proastă calitate, continua să se deruleze în mintea lui: poliţistul care îl întreba „Aveţi duşmani, domnule Conover?", lacrimile fierbinţi şi mari ale Juliei îmbibându-i cămaşa, pe marginea piscinei...

Cincisprezece, douăzeci de minute mai târziu se dădu bătut, aprinse lumina la baie şi pescui un Ambien din sticluţa maro de plastic, pe care îl înghiţi fără apă.

Aprinse veioza de pe noptieră şi citi o vreme. Nick nu era un cititor pasionat, nu citea niciodată ficţiune. Îi plăceau doar biografiile, dar nu mai avea timp să citească. Nu-i plăcea câtuşi de puţin să citească acele cărţi despre managementul afacerilor, pe care mulţi din echipa lui de conducere le păstrau pe rafturi, la vedere.

După un timp, începu în sfârşit să simtă că îl ia somnul şi stinse lumina.

Nu avea idee cât timp trecuse până când fu trezit de un bipăit rapid. Echipa lui Eddie setase sistemul de alarmă în aşa fel încât să se declanşeze numai în dormitorul sau în biroul lui, şi nu foarte tare, atunci când el era acasă.

Se ridică în capul oaselor, complet buimac, cu inima bătându-i nebuneşte. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama unde se află şi nici ce era acel bipăit ciudat şi persistent.

Când realiză de unde vine zgomotul, sări din pat şi privi chiorâş la ledul cel verde al alarmei.

Alarma afişa intermitent următorul mesaj: ALARMĂ*** PERIMETRU***ALARMĂ.

Străduindu-se să păşească uşor, pentru a nu trezi copiii, Nick coborî la parterul casei să vadă despre ce era vorba.

12

Nick coborî desculţ la parter, prin casa cufundată în întuneric şi linişte. Aruncă o privire către unul dintre noile butoane de la baza scărilor. Şi acesta clipocea, afişând acelaşi mesaj: ***ALARMĂ*** PERIMETRU***.

Îşi simţea creierul greu. Făcea mari eforturi să gândească clar. Doar ritmul rapid al inimii, anxietatea alimentată de adrenalină îl făcea să înainteze.

Se opri un moment, reflectând încotro s-o apuce.

Apoi, o lumină se aprinse *în interiorul* casei, ceea ce-l făcu să intre în panică de-a binelea. Se îndreptă cu paşi repezi către sursa de lumină – biroul lui să fi fost oare? – până îşi aminti că programul pe baza căruia funcţionau camerele fusese programat să detecteze schimbările în numărul de pixeli, modificările de intensitate a luminii sau mişcarea. Camerele nu doar că începeau să înregistreze atunci când se modifica intensitatea luminii, dar, totodată, softul era conectat la un releu care făcea să se aprindă automat câteva becuri din interiorul casei, pentru a-i speria şi a-i pune pe fugă pe potenţialii intruşi, făcându-i să creadă că cineva din casă fusese trezit, chiar dacă în locuinţa respectivă nu se afla nimeni.

Încetini pasul, dar continuă să meargă, încercând să şi gândească în acelaşi timp. Softul care acţiona senzorul de mişcare funcţiona pe zone. Ceea ce însemna că oricine sau orice îl activase se afla acolo, pe peluza din apropierea biroului său. Tipul adus de Eddie programase sistemul în aşa fel încât firma de securitate să nu fie alertată decât dacă cineva chiar pătrundea în casă, pentru că, altminteri, chiar şi un animal mai mare care traversa peluza putea declanşa alarma de perimetru. Aşa, ar fi fost prea multe alarme false. Dar

dacă ceva chiar traversa peluza, camerele porneau, iar luminile se aprindeau.

O căprioară. Probabil despre asta era vorba.

Cu toate acestea, trebuia să se asigure.

Continuă să traverseze camera de zi, apoi o luă pe hol, către biroul său. Luminile erau aprinse.

Încetini pasul, intrând în birou. Ceața din mintea sa începea să se limpezească. Bineînțeles, nu era nimeni acolo. Nu se auzea decât zumzăitul slab al calculatorului lui. Privi către ușile de sticlă și încercă să pătrundă întunericul din spatele lor. Nimic înăuntru; nimic afară. O alarmă falsă.

Încăperea se cufundă în întuneric, lucru care îl făcu să se înfioare, însă numai pentru o clipă, până când își aminti că luminile erau de asemenea programate să se stingă după două minute. Traversă biroul, apropiindu-se de panourile de sticlă ale ușilor franțuzești și cercetând atent întinderea de dincolo de ele.

Nu observă nimic.

Afară nu se vedea nimic în afară de lumina apoasă a lunii, care scânteia deasupra copacilor și tufișurilor.

Privi fugar înapoi, către cadranul iluminat al ceasului de pe birou. Era două și zece minute. Copiii dormeau sus; Marta probabil că se întorsese din oraș, iar acum dormea în camera ei din aripa de dincolo de bucătărie. Nick se uită din nou pe geam, afară, cercetând împrejurimile.

După câteva secunde se întoarse, cu intenția de a părăsi biroul.

Afară, peluza se lumină. Lumina puternică a reflectoarelor pătrunse înăuntru, luându-l prin surprindere pe Nick. Acesta se răsuci pe căl-câie, privi afară și văzu o siluetă apropiindu-se dinspre un rând de copaci.

Nick se apropie mai mult de geam și privi pe furiș afară. Văzu un bărbat îmbrăcat într-un fel de trenci care fâlfâia în timp ce omul înainta. Bărbatul traversa peluza cu pași rari, venind direct către Nick.

Nick merse la întrerupătorul alarmei și dezactivă sistemul. Apoi, întinse mâna către clanța ușilor franțuzești, se gândi o clipă, după

care se duse la masa sa de lucru. Luă cheia din sertarul din mijloc, descuie sertarul de jos, îl trase și luă de acolo pistolul.

Scoase arma din mușamaua în care era înfășurată.

Sângele i se urcase la cap. Îl auzea pulsându-i în urechi.

Deși îl asigurase că nu va fi nevoit să folosească vreodată obiectul acela, Eddie i-l lăsase încărcat. Acum, Nick apucă arma, trase culasa să bage primul glonț pe țeavă, așa cum îl învățase Eddie, după care lăsă glisorul să alunece în poziția obișnuită.

Se întoarse încet, cu arma pregătită, atent să nu pună degetul pe trăgaci. Cu mâna stângă, apăsă pe clanță și deschise ușile. Păși afară, simțind sub tălpile goale răceala peluzei proaspăt semănate.

– Rămâi acolo unde ești! strigă el.

Bărbatul continuă să înainteze. Acum, Nick reușea să-i distingă ochelarii negri, cu ramă groasă, privirea fixă, părul cărunt tuns perie, silueta adusă de spate. Bărbatul, pe nume Andrew Stadler, venea direct spre el, complet nepăsător.

Nick ridică arma, răstindu-se:

– Stai pe loc!

Pe sub trenciul care flutura, Stadler purta niște pantaloni albi și o cămașă albă. Mormăia ceva, ca pentru sine, în timp ce îl privea fix pe Nick, apropiindu-se tot mai mult.

„E nebun de-a binelea, amice..."

Individul continua să se apropie, cu aceeași privire fixă, prostească, întipărită pe chip, ca și cum n-ar fi văzut arma, sau, dacă ar fi văzut-o, puțin i-ar fi păsat de ea.

Cuvintele lui Eddie îi stăruiau lui Nick în minte: „Un dement. Individul a tot făcut act de prezență pe la camera de izolare a Spitalului Regional".

– Stai dracului pe loc și nu mai face nici un pas! țipă Nick.

Acum, bolboroselile bărbatului erau din ce în ce mai clare. Omul ridică mâna, îndreptând un deget în direcția lui Nick, cu o expresie răuvoitoare, turbată.

– Niciodată la adăpost, articulă bărbatul aproape nedeslușit. Zâmbi, agitându-și mâinile pe lângă corp, căutând buzunarele

hainei. Zâmbetul lui era ca un tic nervos: apăru și dispăru de mai multe ori la rând, fără nici o logică.

„Stadler a fost supus unui interogatoriu privind presupusa ucidere a unei întregi familii care locuia vizavi."

– Încă un pas și trag! urlă Nick, ridicând arma cu amândouă mâinile și țintind trupul nebunului.

– *N-o să fii niciodată în siguranță,* mai spuse omul în alb, scotocind cu o mână prin buzunar și repezindu-se către Nick, către ușa deschisă.

Nick apăsă pe trăgaci, după care totul păru să se petreacă într-o clipită. Se auzi un pocnet puternic, dar nici pe departe atât de răsunător pe cât se așteptase Nick. Pistolul parcă prinse puteri în mâinile lui și țâșni înapoi, către el. O carcasă goală de glonț zbură într-o parte. Nick simți un miros greu și înțepător de praf de pușcă.

Nebunul se împletici și căzu în genunchi. O pată neregulată, închisă la culoare, apăru pe cămașa lui albă – o pată de sânge. Glonțul pătrunsese în partea superioară a pieptului. Nick rămase în expectativă, cu pulsul accelerat peste măsură, cu ambele mâini încă încleștate pe armă, pe care o ținu îndreptată spre bărbat, dorind să se asigure că acesta nu mai reprezenta un pericol.

Deodată, cu o agilitate ieșită din comun, nebunul țâșni în picioare, scoțând un mârâit gutural și urlând îndurerat, aproape jignit:

– Nu! *Niciodată... în siguranță!* mai adăugă el, năpustindu-se spre Nick.

Bărbatul era acum la mai puțin de doi metri distanță, iar Nick trase din nou, țintind mai sus de această dată, cu o încrâncenare dată de teamă și hotărâre. Acum reuși să stăpânească mai bine arma; simți un jet de pulbere înțepându-i fața și îl văzu pe bărbat rostogolindu-se în spate și apoi în lateral, cu gura deschisă. Dar de această dată nu se întrerupse din cădere; aterizâ pe o parte, cu picioarele întinse într-un unghi ciudat, scoțând un sunet gutural, animalic.

Nick îngheță și privi tăcut scena, timp de câteva secunde.

Urechile îi țiuiau. Strângând arma cu ambele mâini, el păși într-o parte, pentru a vedea mai bine chipul bărbatului. Gura nebunului era deschisă, iar un firicel de sânge i se prelingea peste buze și peste

bărbie. Ochelarii cei negri căzuseră pe undeva; acum, ochii, mult mai mici dincolo de efectul de mărire al lentilelor, priveau fix, drept înainte.

Bărbatul expira cu un horcăit, fără să mai spună nimic.

Nick rămase în picioare, năucit, sub efectul adrenalinei, și mai înspăimântat acum decât fusese cu un minut în urmă. Îndreptă pistolul, aproape acuzator, către bărbat, și se duse încet spre el. Împunse cu piciorul drept pieptul bărbatului, pentru a-l verifica.

Bărbatul se rostogoli pe spate, cu gura deschisă – o gură plină de plombe de argint, care sclipeau în lumină. Ochii priveau acum fix cerul nopții, iar sângele continua să se prelingă. Țiuitul ascuțit, cu rezonanțe metalice, al urechilor lui Nick începuse să scadă în intensitate și totul era ciudat, înfiorător de tăcut. De foarte departe, lui Nick i se păru că aude un foșnet slab de frunze. Un câine lătră undeva în depărtare, apoi tăcu și el.

Pieptul bărbatului nu se mișca: nu respira. Nick se aplecă asupra lui, în timp ce pistolul i se bălăbănea în mâna stângă, pe lângă corp. Cu arătătorul de la mâna dreaptă verifică gâtlejul bărbatului: nu îi simți pulsul. Nici nu era de mirare, de altfel: privirea fixă a nebunului lăsa deja să se înțeleagă că acesta murise.

„E mort, se gândi Nick. Eu l-am omorât. Am omorât un om."

Era cuprins de groază. „L-am ucis pe omul ăsta." O altă voce din mintea sa începu să aducă argumente, defensivă și speriată, ca a unui puști.

„A trebuit. N-am avut încotro. La dracu', n-am avut de ales. Trebuia să-l opresc cumva."

„Poate e doar inconștient", se gândi Nick disperat. Pipăi din nou gâtlejul bărbatului, dar nici de această dată nu îi simți pulsul. Apucă una din mâinile lui aspre, crăpate, apăsă pe interiorul încheieturii, dar nu simți nimic.

Dădu drumul mâinii. Aceasta căzu la pământ, fără vlagă.

Înghionti din nou pieptul bărbatului cu degetele de la picioare, dar știa deja adevărul.

Omul era mort.

Dementul, hărțuitorul ăsta, omul ăsta care i-ar fi mutilat copiii la fel cum îi măcelărise câinele, zăcea acum mort pe peluza proaspăt semănată, înconjurat de firicele delicate de iarbă care răsăriseră ici-colo din pământul negru și umed.

„O, Isuse, reflectă Nick. Tocmai am ucis un om."

Se ridică în picioare, dar simți că genunchii îi cedează. Se prăbuși la pământ, simțind cum lacrimile îi inundă obrajii. Lacrimi de ușurare? De groază? Nu, categoric nu: lacrimi de tristețe și de disperare.

„O, Dumnezeule, te implor..., se gândi el. Ce mă fac eu acum?

Ce mă fac eu acum?"

Timp de un minut, poate chiar două, Nick rămase în genunchi, afundat în pământul reavăn. Era ca și cum s-ar fi aflat în biserică – un loc unde nu mai mersese de ani buni – și se ruga. Așa se simțea acum. Se ruga acolo, pe peluza moale, proaspăt semănată și umedă, cu spatele la trupul contorsionat. Vreme de câteva secunde se întrebă dacă nu cumva avea să-și piardă cunoștința, să leșine acolo, pe pământ. Aștepta să audă un sunet, un zgomot făcut de cineva din casă, trezit de focurile de armă și venind în fugă să vadă ce s-a întâmplat. Copiii nu trebuie să vadă asta, nu trebuie lăsați să vadă.

Nici un sunet nu se auzi însă. Nu se trezise nimeni, nici măcar Marta. Adunându-și puterile, se ridică, lăsă arma să-i cadă și o luă înapoi, către birou, ca în transă. Luminile se aprinseră: același soft care activa senzorul de mișcare.

Abia putea să mai stea în picioare. Se prăbuși pe scaun, cu brațele încrucișate pe birou și își sprijini capul pe brațe. Mintea lui gonea, însă fără un rost anume; nu putea gândi limpede. În creierul lui era o învălmășeală totală.

Era îngrozit.

„Ce mă fac eu acum?"

„Cine mă poate ajuta? Pe cine să sun?"

Ridică receptorul telefonului de pe birou și apăsă tasta nouă.

Nouă-unu-unu. Poliția.

„Nu, nu pot. Nu încă." Nick puse receptorul înapoi în furcă.

„Trebuie să mă gândesc mai întâi. Ce le spun? Totul depinde de asta. Până la urmă, a fost doar autoapărare?"

Polițiștii, care îl disprețuiau atât de mult, vor căuta să-i atârne gâtul în ștreang. După ce aveau să apară, urmau să-i pună tot felul de întrebări. Un singur răspuns greșit putea să-l arunce în închisoare pentru ani buni. Nick știa că, așa amețit și confuz cum era acum, putea fi o pradă ușoară pentru polițiști.

Avea nevoie de ajutor.

Ridică din nou receptorul și formă numărul de mobil al singurei persoane care putea ști ce era de făcut acum.

„Doamne, Dumnezeule!" se gândi Nick, în timp de telefonul începu să sune.

„Ajută-mă."

Vocea lui Eddie era îngroșată de somn:

– Da?

– Eddie, sunt eu, Nick.

– Nick... Ce dracu', omule, e ora...

– Eddie, am nevoie să vii până la mine. Chiar acum. Nick înghiți în sec. O adiere rece traversă camera dinspre ușile deschise, făcându-l să se înfioare.

– Acum? Nick, ți-ai pierdut...

– Acum, Eddie. O, Dumnezeule. Chiar în clipa asta.

– Ce dracu' ai pățit?

– Hărțuitorul, îngăimă Nick.

Avea gura uscată, iar cuvintele i se opreau în gâtlej.

– E *acolo?*

Vreme de câteva secunde, Nick nu putu rosti nici un cuvânt. Eddie continuă:

– Isuse! Nick, ce s-a întâmplat? Dumnezeule, nu-mi spune că s-a legat de copii!

– Eu... eu trebuie să sun la poliție, dar... trebuie să știu ce să le spun și...

– Ce dracu' s-a întâmplat acolo, Nick? se răsti Eddie în receptor.

– L-am omorât, se auzi Nick spunând pe o voce joasă.

Făcu o pauză, gândindu-se cum să-și justifice fapta, clipi de câteva ori, apoi tăcu cu desăvârșire. La urma urmei, ce mai era de spus? Eddie probabil înțelesese deja.

– Rahat! Nick...

– Când o să chem poliția, ei o să mă...

– Nick, ascultă-mă, îl întrerupse Eddie. Să nu cumva să mai pui mâna pe telefon. Ajung acolo în zece minute.

Telefonul alunecă din mâna lui Nick, ca și cum degetele lui ar fi fost unse cu grăsime. Simți că-l năpădește un hohot de plâns.

„Te implor, Dumnezeule, se gândi Nick. Fă coșmarul ăsta să dispară."

13

Stând într-un cotlon retras și umbrit de pe veranda din față, Nick sorbea dintr-o cană cu ness, așteptând. Dincolo de senzațiile fizice pe care le încerca – răcoarea aerului nopții, căldura emanată de cană în palmele sale, adierea vântului – nu simțea absolut nimic. Era complet amorțit. Era ca o păstaie, un trup golit pe dinăuntru, stând pe o verandă, noaptea, în timp ce adevăratul Nick Conover se afla undeva, deasupra lui, și îl privea, nevenindu-i să creadă. Toate acestea nu se întâmplaseră, de fapt. Era un coșmar despre care, chiar atunci când îl trăia în timp real, Nick își spunea că e doar un vis urât din care se trezise, oarecum la timp, dar nu înainte de a parcurge scenariul întortocheat, din ce în ce mai terifiant. În același timp, Nick înțelegea că nu era vorba de un vis. În orice clipă, mașina lui Eddie avea să intre pe alee, iar Nick, prin simplul fapt că povestea teribila întâmplare unei alte persoane, așteptând sfaturile acesteia, avea să transforme coșmarul în realitate.

Ca un făcut, chiar în acel moment Pontiacul GTO al lui Eddie intră încet pe alee, cu farurile stinse. Eddie coborî, închise portiera

fără zgomot și veni în fugă către Nick. Purta niște pantaloni de trening și o jachetă Carhartt maronie.

– Nicky, spune-mi exact cum s-au petrecut lucrurile.

Chipul lui Eddie era brăzdat din cauza îngrijorării, așa cum nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Umerii îi erau lăsați. Respirația lui duhnea a băutură stătută; arăta ca și cum abia se trezise din somn.

Nick își mușcă falca pe interior, privind în altă direcție.

Eddie întoarse capul într-o parte.

– În regulă. Unde e?

– Bine, spuse Eddie. Bine.

Mâinile lui descriau gesturi ciudate, ferme, spintecând aerul.

– Bine.

Stătea în picioare, aplecat peste cadavrul contorsionat. Reflectoarele din spatele său desenau o umbră lungă, deșirată.

– Crezi că a auzit cineva?

Prima lui întrebare. Una bizară, găsi Nick. Mai firesc ar fi fost să întrebe „Ce s-a întâmplat?"

Nick clătină din cap. Vorbi cu o voce scăzută, sperând că Eddie va face la fel:

– Marta sau copiii s-ar fi trezit dacă auzeau ceva.

– Vecinii?

– Greu de spus. În mod normal, tipii de la pază vin până aici dacă cred că e vreo problemă.

– Nu s-a aprins nici o lumină în casele vecine?

– Uită-te și tu. Cel mai apropiat vecin este la zeci de metri distanță. Ne despart copaci și tot felul de lucruri. Eu nu-i văd pe ei, ei nu mă văd pe mine.

Eddie aprobă cu o mișcare a capului.

– Acest Smith & Wesson e de calibru 38. Scoate un fel de pocnet puternic. Eddie se aplecă să-l cerceteze mai atent pe Stadler. A pătruns în casă?

– Nu.

Eddie înclină din nou din cap. Din expresia lui, Nick nu-şi dădea seama dacă asta era ceva de bine sau nu.

– Te-a văzut?

– Bineînțeles. Stăteam chiar acolo.

– L-ai avertizat să se oprească.

– Sigur. Eddie, ce dracu'...

– Ai procedat foarte bine. Vocea lui era joasă, liniștitoare: N-ai avut de ales.

– Continua să vină către mine. N-a vrut să se oprească.

– I-ar fi atacat pe copii dacă nu l-ai fi oprit.

– Știu.

Eddie expiră îndelung, cu un tremur ușor.

– La dracu', omule!

– Ce e?

– Rahat!

– A fost autoapărare, se justifică Nick.

Eddie se dădu mai aproape de cadavrul lui Stadler:

– Câte gloanțe?

– Cred că două.

– Piept şi cap. Gură, mai precis.

Nick observă că sângerarea se oprise. În lumina reflectoarelor, firicelul de sânge părea negru. Pielea bărbatului era albă, ca de ceară, iar privirea era fixă.

– Probabil ai o prelată pe aici, cu toate lucrările astea.

– Prelată?

– De pânză. Sau mai bine o folie de plastic.

– O prelată?

– Un material impermeabil, Nick. Știi tu, o folie mare de plastic gros. Sau niște saci pentru moloz, dacă ai așa ceva. Trebuie să ai pe aici.

– Pentru ce?

– Pentru ce dracu' crezi? Ai idee cât de greu este să cari un cadavru?

Nick simți o crampă de spaimă în abdomen.

– Trebuie să chemăm poliția, Eddie.

Eddie îl privi pe Nick nevenindu-i să creadă.

– Cred că glumești! Îți închipui că ai de ales?

– Și ce altceva propui să facem?

– Atunci de ce m-ai mai sunat, Nick?

– Eu... Desigur, Eddie avea dreptate. E grav, Eddie. Foarte grav.

– Tocmai te-ai folosit de pistolul meu. Să omori un om, înțelegi? Mă auzi? Pistolul meu. Chiar nu avem altă variantă.

14

Nick privi în gol, neștiind ce să spună. Se întoarse în birou, iar Eddie îl urmă îndeaproape. Nick se așeză pe unul dintre scaunele de lângă perete și își frecă ochii cu podurile palmelor.

– A fost autoapărare, repetă el.

– Posibil.

– Posibil? Cum adică, posibil? Individul ăsta era periculos.

– Era înarmat?

– Nu. Dar de unde dracu' puteam eu să știu asta?

– N-aveai de unde, admise Eddie. Poate ai văzut ceva lucind – un cuțit, o armă, ceva. N-aveai cum să fii sigur.

– L-am văzut ducându-și mâna la buzunar. Tu mi-ai spus că tipul are pistol. Mi-am imaginat că își căuta arma.

Eddie încuviință cu o mișcare a capului, apoi se întoarse înversunat către ușă și păși înapoi, în întunericul ca de cerneală. Se întoarse după vreun minut sau două, aducând câteva obiecte în mâinile făcute căuș. Le răsturnă pe măsuță.

– Portofel și breloc cu chei. Nu tu cuțit, nu tu armă, tipul nu avea nimic asupra lui.

– N-aveam de unde dracu' să știu asta! izbucni Nick. Spunea întruna „Nu ești în siguranță"...

– Nick, *sigur* că nu aveai de unde să știi. Isuse, vreau să spun – aveai de-a face cu un psihopat nenorocit, nu aveai de ales, trebuia să te aperi. Dar nu despre asta este vorba.

– Adevărul este că tu mi-ai împrumutat arma ca să mă protejezi, îi aminti Nick. Temporar. Tu ziceai că asta constituie o simplă contravenție.

Eddie își izbi una din palme cu pumnul celeilalte mâini.

– La dracu'! Tu chiar nu înțelegi cum stau lucrurile, nu? L-ai omorât pe individ afară, nu în casă.

– Încerca să intre în casă, crede-mă când îți spun!

– *Eu* știu asta. Și mai știu că îți este permis să folosești forța fizică pentru a pune capăt unei tentative de încălcare a proprietății. În gura lui Eddie, cuvintele acestea sunau nefiresc, șovăielnic, ca și cum fuseseră memorate pe vremea când lucra în poliție. Dar nu ai voie să apelezi la o forță fizică letală. Așa sună legea încălcării proprietății. Vezi, tu, Nick, legea spune că forța fizică letală poate fi folosită doar în situația în care tu însuți ești expus unui pericol la fel de mare.

– Dar dacă ne gândim la cazierul individului...

– Eu nu zic că n-ai șanse să câștigi această bătălie. Dar ce dracu' îți închipui că o să se aleagă de tine după aceea? Aud?

Nick luă ultima înghițitură de cafea. Cofeina nu reuși decât să anuleze efectul somniferului. Adrenalina și spaima erau cele care îl ajutau să funcționeze în continuare.

– Sunt directorul general al unei companii importante, Eddie. Sunt un membru respectat al comunității.

– Tu ești Nick-Tăietorul-de-Capete! șuieră Eddie. Ce dracu' îți închipui că o să se aleagă de tine? Și de familia ta? Mai gândește-te. Crezi cumva că polițiștii o să-ți acorde vreun tratament preferențial?

– Legea e lege.

– Rahat! Nu-mi vorbi tu mie de lege, Nick. Eu cunosc legea. Și mai știu cum se poate modifica ea după bunul plac al polițiștilor. Am trecut și eu prin asta, bine?

– Nu toți polițiștii procedează la fel, spuse Nick

Eddie îl fulgeră cu o privire în care se citea o ostilitate abia disimulată.

– Hai să-ți explic lucrurile în felul următor: Poliția locală nu va avea de ales decât să te pună sub acuzare, corect?

– Tot ce se poate.

– E al dracului de sigur, îți garantez. Și când vei ajunge la proces – pentru că vei ajunge și acolo, poți fi convins – da, acolo poți avea câștig de cauză. Nu-i exclus. Dar asta după zece luni de *coșmar*. Da, s-ar putea să ai noroc să dai peste un procuror rezonabil – dar până și ei o să fie supuși la tot felul de presiuni pentru a-l pune la zid pe Nick-Tăietorul-de-Capete. Va trebui să stai în fața unui juriu format din douăsprezece persoane care îți detestă tupeul fantastic. Omule, numai gândul că te vor băga după gratii... Vreau să spun, într-un oraș de mărimea asta fii sigur că nu va exista nici măcar un jurat care să nu știe pe cineva – rudă sau prieten – concediat de tine. Am dreptate? Ai văzut doar cum a procedat juriul cu Martha Stewart pentru puțin trafic ilegal de informații confidențiale[1]. Tu ai omorât un bătrân, înțelegi tu? Un bătrân bolnav.

– Ideea de bază aici e că nu sunt vinovat.

Nick se simțea iarăși rău, avea senzație de vomă. Privi în jur, căutând containerul metalic pentru gunoi, pentru orice eventualitate.

– Nu tu decizi care e ideea de bază, nu înțelegi?

– La dracu', omule! A fost autoapărare!

– Hei, nu te certa cu mine. Eu sunt de partea ta. Dar aici e vorba despre omucidere, Nick. Vei fi încadrat cel puțin la ucidere din culpă. Tu susții că a fost autoapărare, dar nu ai martori, nu ești rănit și trebuie să justifici moartea unui om care nu era înarmat. Nu contează câți bani cheltuiești pe un avocat – vei fi judecat aici, în Fenwick. Și cam ce-ți închipui tu că o să pățească oare copiii tăi pe

[1] Celebră femeie de afaceri și gazdă a unui cunoscut show de televiziune american, pe teme culinare, care îi poartă numele, Martha Stewart a fost acuzată în 2004 de conspirație și afirmații false într-o anchetă federală. A fost condamnată la cinci luni de închisoare, începând cu septembrie 2004. În martie anul următor a fost eliberată și condamnată la arest la domiciliu, pentru încă cinci luni. (n.tr.)

toată perioada acestui grotesc circ mediatic? Ai măcar cea mai vagă idee despre cum o să-i afecteze toate astea? Crezi că le este greu să facă față acestei situații cu decesul Laurei, cu disponibilizările și așa mai departe? Imaginează-ți că vei fi judecat pentru crimă. Vei fi linșat, Nick. Chiar vrei să-ți expui copiii unei astfel de experiențe?

Nick nu răspunse. Împietrise în scaunul pe care stătea, complet confuz.

– Probabil o să te trimită departe de aici, Nick. Cinci, zece ani, dacă ai noroc. Cu o asemenea sentință, nu vei mai fi alături de copiii tăi pe perioada copilăriei. Iar ei vor crește cu stigmatul unui tată pușcăriaș. Nick, copiii ăștia nu au mamă. Nu te au decât pe tine. Chiar ai de gând să-ți joci propriii copii la ruleta rusească, Nick?

Privirea lui Eddie era necruțătoare, furibundă.

În cele din urmă, Nick vorbi:

– Și ce sugerezi?

PARTEA A DOUA

PE URMA PROBELOR

15

Pagerul lui Audrey Rhimes sună strident în semiîntuneric.

Femeia se trezi brusc, dintr-un vis binecuvântat care o trimisese înapoi în copilărie, într-o zi caldă de vară, pe un tobogan acvatic fără sfârșit, undeva în grădina din spate a părinților ei, care avea niște pante vertiginoase. În mod normal, ora 6.30 dimineața nu era o oră prea matinală, însă schimbul ei se încheiase la miezul nopții, după care urmase cearta obișnuită cu Leon, așa că apucase să doarmă cel mult vreo patru ore.

Se simțea plăpândă, vulnerabilă, ca un pui abia ieșit din găoace.

Audrey era o femeie căreia îi plăcea rutina, programul fix, ritmicitatea. O trăsătură de personalitate care nu se potrivea câtuși de puțin cu meseria ei de detectiv în cadrul Secției Cazuri penale de la Poliția Fenwick. Apelurile de serviciu puteau veni la orice oră din zi și din noapte. Deși nu-și mai amintea foarte bine de ce, aceasta era o meserie pe care și-o dorise, o slujbă pentru care luptase. Nu doar că era singura membră afro-americană a Secției Cazuri penale, dar era singura femeie din echipă -- și tocmai asta era adevărata dificultate, așa cum aflase mai târziu.

Leon gemu, se rostogoli și își îngropă capul sub o pernă.

Ea coborî din pat pe nesimțite și traversă în liniște dormitorul cufundat în întuneric, abia reușind să evite o stivă de cutii goale de bere pe care Leon le lăsase acolo. De la telefonul din bucătărie apelă Dispeceratul.

Un cadavru descoperit într-un container de gunoi la numărul 500, pe bulevardul Hastings. În zona aceea păreau să se adune toate viciile orașului: prostituția, drogurile, actele de violență, împușcăturile. Un cadavru descoperit acolo putea avea legătură cu orice, inclusiv cu drogurile sau cu diverse bande, dar era foarte probabil ca el să nu însemne mare lucru. Oare gândind așa dădea dovadă de insensibilitate? Prefera să nu-și pună problema astfel. La început fusese șocată de reacțiile celor apropiați victimelor, chiar și ale mamelor, care păreau aproape resemnate în fața pierderii unui fiu. Ele își pierduseră fiii demult. Puține dintre ele susțineau nevinovăția copiilor lor. Știau ele mai bine.

Aflând cine avea să treacă s-o ia în dimineața asta, cine îi fusese desemnat ca partener în acest caz – nesuferitul de Roy Bugbee – Audrey își simți întreg corpul crispându-se de necaz. De fapt, era mai mult decât atât, se văzu ea nevoită să recunoască în sinea ei. Era un sentiment mai puternic – unul deloc onorabil și în nici un caz un impuls de generozitate.

În timp ce se îmbrăca – păstra o uniformă curată în dulapul din hol – își recită în gând unul dintre versetele ei preferate din Biblie, din Romani, 15: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi la fel unii pentru alții, după Isus Hristos". Iubea acest verset, chiar dacă realiza că nu îl înțelegea încă pe deplin. Știa însă că el voia să spună că Dumnezeu ne învață mai întâi ce înseamnă adevărata răbdare și adevărata consolare și abia apoi aduce aceste sentimente în inimile noastre. Acest verset, pe care și-l recitase de atâtea ori în minte, o ajutase să treacă peste răbufnirile recente ale lui Leon, peste problemele lui cu alcoolul, îi oferise liniștea aceea de care avea mare nevoie. Își propusese să recitească întreaga Biblie până la sfârșitul anului, dar programul ei dezorganizat făcea acest lucru imposibil.

Roy Bugbee era un coleg detectiv din Secția Cazuri Penale care avea o aversiune inexplicabilă față de ea. N-o cunoștea cu adevărat. Îi cunoștea doar aspectul exterior, sexul și culoarea pielii. Cuvintele

lui o răneau – deși niciodată la fel de adânc precum vorbele aruncate de Leon.

Își strânse echipamentul – pistolul Sig-Sauer și cătușele, cartonașele cu drepturile arestaților, formularele de cerere pentru Biroul de Identificare, insigna, stația de emisie-recepție. În așteptarea lui Roy, se așeză în fotoliul preferat al lui Leon, un BarcaLounger uzat și ruginit, și deschise ediția veche, legată în piele, din Biblia Regelui James, care îi aparținuse cândva mamei ei. Dar abia dacă avu timp să se așeze mai confortabil până ce mașina de oraș a detectivului Bugbee trase în fața casei.

Bărbatul avea un aspect neîngrijit. Mașina – pe care avusese norocul s-o aibă la dispoziție, pentru că ei nu îi fusese repartizată vreuna – era plină de doze de metal și caserole de polistiren de la Quarter Pounder. În interior era un miros stătut de cartofi prăjiți și fum de țigară.

Nu spuse nici „salut", nici „bună dimineața". Cu toate acestea, Audrey îl salută, hotărâtă să nu se coboare la nivelul lui. Se așeză în mijlocul acelui haos, păstrând o tăcere deloc confortabilă, și privi la pliculețele de ketchup împrăștiate pe podeaua mașinii, pe lângă picioarele ei. Speră că nu rămăsese vreunul pe banchetă, sub costumul ei de culoarea prunelor. O pată ca aceea nu avea să mai iasă vreodată.

După câteva minute, el i se adresă, după ce se oprise la semafor și aprinsese semnalizatorul pentru a lua curba.

– Ai cam pus-o, nu?

Părul blond al lui Bugbee era pieptănat lins pe spate, în stilul Pompadour. Sprâncenele lui erau atât de deschise la culoare, încât păreau invizibile.

– Poftim?

Bărbatul râse răgușit:

– Nu mă refeream la bărbată-tu. Dacă Owens nu era mort de beat când a sunat Dispeceratul, ai fi nimerit în echipă cu el. Dar ai avut noroc: te-ai pricopsit cu mine.

– Îhm, spuse ea, pe un ton care se dorea plăcut.

Când venise pentru prima dată la Cazuri penale, doar doi dintre bărbații de acolo intraseră în vorbă cu ea. Owens era unul din ei. Ceilalți se purtau ca și cum ea nici nu ar fi fost de față. Ea le dădea „bună dimineața", iar ei nu-i răspundeau. Bineînțeles, nu exista o toaletă specială pentru femei – nici nu avea cum, într-o secție cu o singură femeie – așa că era nevoită să o folosească pe a bărbaților. Unul dintre băieți urina mereu pe colacul de toaletă, cu intenția clară de a o pune într-o situație jenantă. Colegii ei detectivi găseau că acest lucru era de-a dreptul amuzant. Auzise din întâmplare că era vorba despre Bugbee și crezuse. Acesta îi jucase tot felul de farse, iar pe multe dintre ele prefera să nu și le mai amintească. În cele din urmă, fusese nevoită să ia decizia de a folosi toaleta de la parter, de la Secția de Arestări preventive.

– Un cadavru a fost găsit într-un container de pe Hastings, reluă Bugbee. Împachetat ca un burrito, în saci de gunoi.

– De cât timp se află acolo?

– Habar n-am. Ai face bine să nu mă calci pe nervi.

– O să fac tot posibilul. Cine l-a descoperit, vreunul dintre vagabonzi, care căuta ceva de mâncare prin gunoi?

– Tipul care venise să ridice gunoiul. Dacă o iei iar razna așa cum ai făcut cu fetița aia de culoare, o să ți se ia cazul, o să am eu grijă de asta.

Micuța Tiffany Akins, în vârstă de șapte ani, murise în brațele ei cu câteva luni în urmă. Reușiseră să-l aresteze pe tatăl ei, însă mama fetiței și iubitul mamei muriseră deja în urma rănilor provocate de glonț, până la sosirea echipei de la Cazuri penale. Audrey nu se putea opri din plâns. Fetița aceea frumoasă, îmbrăcată în pijamale cu Sponge Bob, ar fi putut fi propriul ei copil – asta dacă ar fi putut să aibă copii. Nu înțelegea ce fel de tată s-ar lăsa orbit de furie și de gelozie în asemenea hal încât să îi ucidă nu doar pe soția de care se despărțise și pe prietentul acesteia, dar și pe propria fiică.

Își recită din nou în sinea ei: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă dea vouă la fel unii printre alții..."

– O să fac tot ce-mi stă în putință, Roy, promise Audrey.

16

Scena crimei era un loc de parcare micuț, asfaltat, din spatele unui local mizerabil, denumit Lucky. O rețea galbenă de bandă reflectorizantă izola zona, îndepărtând o mulțime restrânsă de obișnuiți ai locului. Era remarcabil, reflectă Audrey, și chiar destul de trist faptul că acest vagabond necunoscut avea parte după moarte de acel fel de atenție de care cu siguranță nu avusese parte pe vremea când acest lucru chiar ar fi contat. Un om rătăcise pe străzi singur, nebăgat în seamă și cuprins de disperare. Iar acum, după ce viața îi părăsise trupul, o mulțime de oameni se adunase să-i aducă omagiile de care nu se bucurase în timpul vieții.

Și totuși, nu erau camere TV prin preajmă. Și nici camioneta de la canalul de știri. Probabil nu venise nici măcar vreun reporter de la *Fenwick Free Press.* Nimeni nu era dispus să vină pe Hastings, la numărul 500, la șase dimineața, pentru a relata despre descoperirea cadavrului unui vagabond oarecare.

Roy Bugbee parcă mașina pe stradă, între două mașini de poliție. Coborâră amândoi, fără să mai schimbe vreun cuvânt. Audrey observă dubița albă a celor de la Biroul de Identificare, ceea ce însemna că tehnicienii veniseră deja să cerceteze scena crimei. Medicul legist nu sosise încă. Polițistul în uniformă care anunțase dispeceratul se fâțâia de colo-colo, dându-și importanță, îndepărtându-i pe localnicii care veniseră să caște gura și savurând în mod evident cea mai grozavă experiență pe care o trăise în săptămâna aceea. Sau poate chiar în luna aceea. Se apropie de Audrey și de Bugbee ducând un clipboard în mână și le ceru să semneze de prezență.

Atenția lui Audrey fu distrasă de un fulger luminos, apoi de altul. Tehnicianul venit la scena crimei din partea Biroului de Identificare era Bert Koopmans. Îl plăcea pe Bert. Era un bărbat inteligent și meticulos, având comportamentul obsesiv-compulsiv specific celor mai buni din branșa sa, fără a fi însă o persoană arogantă sau dificilă. Genul de polițist care îi plăcea ei. Era obsedat de arme; avea o

pagină web personală despre arme de foc și tehnici de investigație criminalistică. Era un bărbat uscățiv, trecut de cincizeci de ani, cu un început de chelie și ochelari cu lentile fumurii. Făcea fotografii, schimbând în permanență aparatele – un Polaroid, o cameră digitală, un aparat foto cu peliculă de 35 mm și o cameră video – asemenea unui paparazzo maniac.

Superiorul ei, sergentul Jack Noyce, șeful Secției Cazuri penale, vorbea la telefonul Nextel. Îi zări pe Audrey și Bugbee trecând pe sub rețeaua galbenă și ridică un deget cerându-le să aștepte. Noyce era un bărbat corpolent, cu fața rotundă și ochi melancolici, o fire agreabilă și prietenoasă. El fusese cel care o convinsese să intre la Cazuri penale. Îi spusese că își dorea o femeie în echipă. Niciodată nu recunoscuse că era posibil să fi făcut o greșeală. El îi lua apărarea ori de câte ori se ivea ocazia, iar ea îi făcea favoarea de a nu se duce niciodată la el să se plângă de insultele meschine ale colegilor ei. Din când în când, la urechile lui ajungea câte un zvon, iar atunci o lua deoparte și îi promitea că o să aibă o discuție cu ei. Cu toate acestea, nu o făcea niciodată. Noyce prefera să evite confruntările directe și, la urma urmei, cine l-ar fi putut învinovăți?

Bărbatul întrerupse convorbirea și îi puse la curent:

– Bărbat alb necunoscut, în vârstă, probabil la vreo șaizeci de ani, răni de glonț în cap și piept. Un tip de la Serviciile de Salubrizare a zărit cadavrul după ce a încărcat containerul în partea din față a camionului de colectare. Mai era și prima escală. Grozav mod de a-ți începe ziua!

– Asta era înainte sau după ce a răsturnat gunoiul în colector, șefu'? întrebă Audrey.

– A observat cadavrul înainte. A lăsat conținutul containerului intact și a oprit o mașină de poliție.

– Putea să fie mult mai rău, remarcă Bugbee. Putea să-l treacă prin compactor, nu? Chicoti, făcându-i cu ochiul șefului: În loc de burrito, aveam acum o quesadilla. Ai văzut vreodată un astfel de cadavru, Audrey? Ți s-ar întoarce stomacul pe dos.

– Aici ai mare dreptate, Roy, băiatule, spuse Noyce, zâmbind forțat.

Audrey bănuise întotdeauna că şeful ei îi împărtăşea antipatia faţă de Roy Bugbee, însă era prea politicos pentru a recunoaşte acest lucru.

Bugbee îl bătu camaraderește pe umăr pe Noyce atunci când acesta trecu pe lângă el.

– Îmi pare rău, spuse Noyce în şoaptă.

Audrey nu înţelese prea bine de ce anume îi părea rău şefului ei.

– Are un simţ al umorului inegalabil, spuse ea, mai mult intuind despre ce era vorba.

– Owens era beat mort, conform celor de la Dispecerat. Bugbee era următorul pe lista de apeluri. Eu nu v-aş fi pus în aceeaşi echipă, dar... Zicând acestea, Noyce ridică din umeri, iar vocea i se stinse.

Noyce făcu semn cu mâna cuiva. Audrey se întoarse să vadă despre cine era vorba. Curtis Decker, cel care ridica cadavrele, tocmai cobora din vechea lui dubă neagră Ford Econoline. Decker, un omuleţ al cărui chip avea o paloare fantomatică, deţinea o firmă de servicii funerare în Fenwick şi, pe lângă asta, era şi specialistul în transport al oraşului. Transfera cadavrele de la locul faptei la morga Centrului Medical Boswell de douăzeci şi şapte de ani. Decker aprinse o ţigară şi se sprijini de propria dubă, discutând în voie cu asistentul său şi aşteptând să-i vină rândul.

Telefonul lui Noyce începu să scoată triluri. El răspunse, iar Audrey se scuză pe tăcute.

Bert Koopmans presăra meticulos praf de amprente pe buza turtită a containerului albastru-închis. Fără a întoarce capul, el spuse:

– 'Neaţa, Aud!

– Bună dimineaţa, Bert.

Apropiindu-se de container, Audrey simţi adierea unui miros greu, amestecată cu mireasma de costiţă ce venea dinspre uşa deschisă de la intrarea de serviciu a localului.

Asfaltul era plin de mucuri de ţigară. Aici fumau ajutoarele de ospătar şi cei care preparau gustările la minut. Mai erau pe acolo câteva cioburi sparte dintr-o sticlă maro de bere. Femeia ştia că nu erau şanse să se găsească vreo probă în acel loc – nici vreun cartuş, nici altceva – de vreme ce cadavrul fusese aruncat acolo.

– Văd că faci echipă cu Bugbee de data asta.

– Îhm.

– Dumnezeu îi pune la încercare pe cei drepți.

Femeia zâmbi, iar privirile ei rătăciră către cadavrul din container, înfășurat strâns în saci negri de gunoi. Chiar semăna cu un burrito pregătit pentru a fi luat acasă. Pachetul zăcea în vârful unei grămezi mirositoare, alcătuite din căpățâni slinoase de salată, coji de banane și un sendviș uriaș, abandonat lângă o uriașă cutie goală de untură vegetală Kaola Golden.

– Era chiar la suprafață, ca acum? se interesă ea.

– Nu, era îngropat sub o grămadă de gunoi.

– Presupun că nu ai găsit nimic – vreun cartuș sau altceva.

– N-am căutat atât de bine, sincer să fiu. Sunt vreo șase metri cubi de gunoi în containerul ăla. M-am gândit că e treaba polițiștilor.

– Ai prelevat deja amprentele de pe saci?

– A... Uite că nu mi-a trecut prin minte, îi replică Koopmans ironic, vrând să spună, de fapt: „Normal, ce-ți închipui?"

– Și care e impresia ta, istețule?

– În legătură cu ce?

– Bert, ai desfăcut pachetul ăla de colo?

– Cu asta am început.

– Și? Ce crezi? Vreun jaf, ceva? Ai găsit vreun portofel sau ceva de genul ăsta?

Koopmans termină de aplicat pudra pe o porțiune și își așeză cu grijă peria înapoi în trusă.

– Doar atât.

Și îi arătă o pungă de plastic pentru sendvișuri.

– Cocaină solidă, spuse ea.

– Mai precis, o substanță zgrunțuroasă, albicioasă, pusă într-o punguță.

– Care arată precum cocaina solidă. Așa, cam la vreo 80 de dolari.

El ridică din umeri.

– Un individ alb, în această parte a orașului... Trebuie să fie vorba de trafic de droguri, reflectă Audrey.

– Dar dacă negocierea s-a terminat prost, cum de a rămas cocaina la el?

– Bună întrebare!

– Partenerul tău unde e?

Ea se întoarse și îl văzu pe Bugbee fumând, râzând zgomotos cu unul dintre polițiștii în uniformă.

– S-ar zice că muncește din greu discutând cu martorii. Bert, o să testezi chestia asta, nu-i așa?

– Conform procedurilor standard.

– Și cât durează până primești rezultatele?

– Câteva săptămâni, dacă ținem cont de volumul mare de muncă al Poliției din Michigan.

Doar laboratorul Poliției din Michigan se ocupa de testarea drogurilor.

– Se întâmplă cumva să ai la tine vreo trusă de testare din acelea de teren?

– Sigur, e pe undeva pe aici.

– Îmi dai și mie o pereche de mănuși? Pe ale mele le-am lăsat în mașină.

Koopmans căută într-un rucsac de nailon care se afla lângă el și scoase o cutie de carton albastru, din care smulse o pereche de mănuși din latex. Audrey și le puse în mâini.

– Dă-mi, te rog, punguța aceea.

Koopmans îi aruncă o privire întrebătoare, dar, cu toate acestea, îi întinse punguța cu droguri. Era una dintre acelea refolosibile. Audrey o deschise, luă una dintre bucățelele ambalate individual – erau vreo cinci sau șase, observă ea – și îi îndepărtă ambalajul de plastic.

– Nu începe să faci treaba mea, o sfătui Koopmans. Are efecte dintre cele mai neplăcute. Curând o să începi să te zgâiești la microscop și să-i vorbești de rău pe detectivi.

Cu unul dintre arătătoare protejat de mănuşă, Audrey răzui marginea substanţei albicioase. Ciudat, se gândi ea. O formă prea rotunjită, prea perfectă. Doar una dintre feţe era crestată. Apoi atinse uşor arătătorul de vârful limbii.

– Ce dracu' faci acolo? o întrebă Koopmans, alarmat.

– Mă gândeam eu, spuse ea. Nu mi-a amorţit limba, aşa cum ar fi trebuit. Nu e cocaină. Sunt dropsuri de lămâie.

Koopmans zâmbi uşor.

– Mai vrei să aduc trusa de testare?

– Nu, e în regulă. Mă ajuţi să urc în containerul ăsta, Bert? Din toate zilele posibile, tocmai azi mi-am găsit să port pantofii cei buni.

17

Încă o dimineaţă obişnuită la birou. Sosirea în parcarea Stratton la ora şapte şi jumătate. Verificarea e-mailului, a căsuţei vocale. Returnarea câtorva apeluri, lăsarea unor mesaje vocale unor persoane care nu aveau să ajungă la birourile lor în mai puţin de o oră.

Ai omorât un om.

Încă o zi ca oricare alta. Afaceri ca de obicei.

În ziua anterioară, duminică, se gândise chiar să meargă la biserică, la spovedanie, lucru pe care nu-l mai făcuse de când era copil. Ştia că n-avea s-o facă niciodată, dar în mintea lui îşi repetase spovedania, îşi imaginase confesionalul acela întunecos, mirosul muced de cedru şi de vanilie şi zgomotele clare de paşi din jurul confesionalului. „Iartă-mă, Doamne, pentru că am păcătuit, zicea el. Au trecut treizeci şi trei de ani de la ultima confesiune. Am pe suflet trei păcate. Am luat numele Domnului în deşert; m-am uitat cu jind la alte femei; nu mai am răbdare cu propriii copii. Şi a, da! Am ucis un om." Ce ar fi spus părintele Garrison despre asta? Şi ce ar fi avut de zis propriul lui tată?

Auzi vocea lui Marge care prelua apelurile matinale ca o adevărată profesionistă:

– Da, *a venit* la birou, dar mi-e teamă că în acest moment este într-o ședință...

Oare cât dormise în ultimele două zile? Avea o stare ciudată, se simțea slăbit ca după o noapte întreagă de nesomn, oscilând între calm și disperare, și, în ciuda cafelei pe care o băuse, se simți brusc toropit de oboseală. Ar fi fost tentat să închidă ușa încăperii și să-și așeze capul pe birou – numai că nu exista nici o ușă.

La drept vorbind, acesta nici măcar nu se putea numi birou. Cu siguranță, nu aducea deloc cu felul în care își imagina el odinioară că ar trebui să arate un birou de director general. Asta nu însemna că se gândise vreodată prea mult să devină director general la Stratton sau la oricare altă companie. Copil fiind, în timp ce lua cina așezat la vechea masă de bucătărie cu blat simplu a părinților lui, inhalând mirosul înțepător de ulei de mașină pe care îl emanau părul și pielea tatălui lui, chiar și după dușul de la ieșirea din tură, Nick își imagina că într-o bună zi va lucra alături de tatăl său în atelierul Stratton, îndoind metale la mașina specială. Degetele groase, noduroase ale părintelui, cu semilunile acelea de negreală de sub unghii, îl fascinau. Erau degetele unui bărbat care știa să repare orice. Putea să deschidă un borcan ermetic de la o conservă al cărei capac ruginise, putea construi un fort din resturi de lemn, păstrate la adăpost în stejarul din micuța lor curte din spate – un fort care stârnea invidia tuturor copiilor din vecini. Erau mâinile unui muncitor, un om care venea extenuat de la fabrică, dar după duș se apuca iar de muncă, pe lângă casă, cu un pahar de whisky în mână: ba repara o chiuvetă care picura, ba un picior de masă șubred, ba o lampă a cărei dulie făcuse scurtcircuit. Tatălui lui îi plăcea să repare lucruri care se stricaseră, îi plăcea să restabilească ordinea, făcând lucrurile să funcționeze așa cum trebuie. Dar mai mult decât orice, îi plăcea să fie lăsat în pace. Munca pe lângă casă era felul lui de a obține ceea ce-și dorea cu adevărat: o oază de liniște în jurul lui, în mijlocul căreia să fie el singur cu gândurile sale, fără a fi nevoit să

discute cu soția sau cu fiul său. Nick Conover își dăduse seama de toate aceste mici ciudățenii ale tatălui lui mult mai târziu, atunci când le recunoscuse în el însuși.

Nu-și imaginase niciodată că într-o bună zi avea să conducă firma despre care vorbea tatăl său – în rarele momente în care chiar vorbea – cu atâta respect și nemulțumire. Abia dacă știau pe cineva care să nu fi lucrat la Stratton. Toți copiii vecinilor, toți adulții pe care îi întâlniseră sau despre care discutaseră vreodată părinții lui – toți lucrau la Stratton. Tatăl lui se plângea întotdeauna de acel grăsan bătrân Arch Campbell, nesuferitul acela de director al fabricii, cu umerii lui aduși, care teroriza întregul schimb de zi. Să te plângi de Stratton era ca și cum te-ai fi plâns de vremea de afară: trebuia să accepți ceea ce ți se oferea. Stratton era acea familie mare, enervantă, extinsă, de care nu aveai cum să te descotorosești niciodată.

Când avea vreo paisprezece sau cincisprezece ani, în primii ani de liceu, clasa lui Nick făcuse vizita obligatorie la compania Stratton. Ca și cum vreunul dintre copii trebuia să vadă îndeaproape compania al cărei nume apărea recurent în timpul conversațiilor de la cină ale părinților; compania a cărei siglă era brodată cu roșu pe șepcile lor de baseball, pe uniformele echipei, sau apărea pe o firmă luminoasă deasupra arcadei de la intrarea pe stadionul liceului. Plimbarea prin fabrica de scaune, cavernoasă și răsunătoare, asurzitor de zgomotoasă, ar fi putut avea farmecul ei dacă cei mai mulți dintre copii n-ar fi trecut deja pe acolo la un moment dat, duși de tații lor. În schimb, clădirea sediului îi fascinase pe elevii indisciplinați și îi intimidase în cele din urmă, făcându-i să păstreze o tăcere plină de venerație.

Punctul culminant al vizitei fusese acela când se înghesuiseră cu toții în anticamera imensei încăperi unde se aflau birourile președintelui și directorului general de la vremea aceea, Milton Devries. Aici era sanctuarul lăuntric, inima fremătândă a companiei care – așa cum realizaseră până și ei, niște copii la vremea aceea – le coordona viețile. Era ca și cum ar fi fost conduși prin mormântul Regelui Tut: într-atât era totul de străin, de fascinant, de intimidant. Acolo,

secretara aceea înspăimântătoare, cu figură de mastiff, a lui Devries, Mildred Birkerts, le ținuse în silă un scurt discurs, învățat pe dinafară – punctat pe alocuri de o căutătură dezgustată – despre rolul vital al directorului general în compania Stratton. Lungindu-și gâtul, Nick aruncase o privire furișă la biroul lui Devries, o imensitate de mahon lustruit, pe care nu se afla decât un set de accesorii de birou din aur și o stivă de hârtii, perfect aranjate. Devries nu era acolo. Asta ar fi fost prea mult. Văzuse niște ferestre uriașe și o terasă privată, plină de plante.

După ani buni, atunci când Milton Devries murise, Nick – care devenise între timp vicepreședintele preferat al bătrânului – fusese convocat de către văduva lui Milton, Dorothy, la vila ei întunecoasă de pe Michigan Avenue, unde fusese anunțat că el era noul director general. Compania Stratton aparținea familiei ei, așa că femeia avea puterea de a-l numi în funcție.

Cu o mare strângere de inimă, Nick se mutase în biroul imens al bătrânului, cu ferestre din tavan până în podea, cu covoare orientale, cu enormul birou de mahon și cu anticamera de unde asistenta *lui*, Marjorie Dykstra, veghea la intimitatea sa. Era ca și cum ar fi trăit într-un mausoleu. Fără îndoială, până la acel moment, compania Stratton trecuse prin schimbări majore. Acum, toată lumea dorea să înghesuie cât mai mulți angajați într-o singură clădire, iar Stratton adoptase, la rândul său, soluția sistemului open-plan – denumirea aceea prețioasă pentru cubiculumuri și pentru toate accesoriile care le mobilau. Nimănui nu-i plăcea cu adevărat „ferma de cuburi", dar măcar designul propus de Stratton era elegant, modern și prietenos, avea unghiuri de 120 de grade, panouri nu foarte înalte, iar toate cablurile și firele electrice ale calculatoarelor erau ascunse în podea și panouri.

Într-o zi, un vizitator aruncase o privire prin biroul lui Nick și atunci se produsese fisura. Tipul era șeful Departamentului de Achiziții globale de la IBM – un individ cu un aspect neglijent, cu o limbă ascuțită, care studiase încăperea decorată cu mahon și mormăise sec: „A, înțeleg – dumneavoastră aveți parte de niște

birouri pretenţioase, în timp ce toţi *ceilalţi* se mulţumesc cu sistemul open-plan".

În ziua următoare, Nick comandase o schimbare totală a etajului cu birourile conducerii, o trecere la sistemul open-plan, ignorând urletele de protest din partea întregii echipe manageriale. Membrii echipei susţineau că se spetiseră ani la rând pentru ca în cele din urmă să realizeze biroul acela mare, cu terasa privată, iar acum li se ofereau nişte *cubiculumuri?* Era o glumă, cu siguranţă. Nick nu putea face asta.

Dar o făcuse. Bineînţeles, toţi cei de la etajul cinci beneficiaseră de tot ce era mai bun: elegantul şi luxosul sistem Ambience Office, cu panourile îmbrăcate în plasă argintie, cu cadre de aluminiu periat, cu pereţi izolaţi fonic, cu scaunele Stratton Symbiosis din piele, vârf de gamă – frumuseţile acelea cu spătar în formă de harpă, ce înlocuiseră aproape complet modelul Aeron în birourile elegante din toată lumea; modele mult râvnite, recent adăugate în colecţia permanentă a Muzeului de Artă Modernă.

În cele din urmă, toţi se obişnuiseră cu noul aranjament. Reclamaţiile încetaseră. Le fusese mai uşor după ce revista *Fortune* publicase un articol de două pagini despre birourile executivilor de la Stratton, consemnând că reprezentanţii companiei vorbeau şi acţionau ca nişte adevăraţi experţi în domeniu. Şi le fusese chiar şi mai uşor după ce delegaţii întregi de studenţi ai şcolilor de design începuseră să vină în vizită şi să caşte gura la birourile executivilor, minunându-se cât de inovatoare erau.

Ce-i drept, noile birouri erau nemaipomenite. Dacă trebuia să lucrezi într-un cubiculum, aceasta era cea mai grozavă „fermă de cuburi" pe care o puteai cumpăra. Aşa că acum, reflecta Nick adesea, la Stratton erau oameni care stăteau în cubiculumuri, gândindu-se la... cubiculumuri.

Firește, nimeni nu mai avea nici un pic de intimitate. Toată lumea ştia unde eşti, când pleci la masă sau la sală, cu cine te întâlneşti. Dacă ţipai la cineva prin telefon, toată lumea auzea.

Dar ideea era că, atunci când Steve Jobs de la Apple Computer venea la o întâlnire sau când ateriza Warren Buffett[1] din Omaha, ei puteau vedea că executivii de la Stratton nu erau niște ipocriți. Cu toții mâncau din aceeași oală cu clienții cărora li se adresau. O reclamă mai bună nici că existase vreodată.

Așa că acum biroul lui Nick Conover era o „stație de lucru" sau o „bază proprie". Noua amenajare era mai puțin grandioasă, mai pe placul lui. Nu făcuse un sacrificiu prea mare. Oricum, în cea mai mare parte a timpului îi plăcea mult mai mult.

Numai că azi nu era una dintre acele zile.

– Nick, te simți bine?

Marjorie venise să se asigure că Nick avea agenda întâlnirii de la 8.30 cu echipa sa managerială. Femeia era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna. Purta un costum de culoarea lavandei și un șirag scurt de perle – un cadou pe care i-l cumpărase chiar el cu câțiva ani în urmă. În urma ei plutea o adiere ușoară de Shalimar.

– Eu? A, da, sunt bine, Marge. Mulțumesc.

Marjorie nu se mișcă. Rămase acolo, în picioare, privindu-l iscoditor:

– Nu s-ar zice. Ai dormit?

„Am avut câteva nopți grele", aproape că mărturisi el. Însă imediat i se păru că o aude pe Marjorie repetându-i cuvintele într-o sală de judecată: „A zis că a avut câteva nopți grele, dar nu a intrat în detalii".

– Of, Lucas mă scoate din minți, zise el în cele din urmă.

Un zâmbet cunoscător. Femeia crescuse aproape singură doi băieți și o fată și se considera, pe bună dreptate, expert în domeniu.

– Bietul băiat, e într-o situație delicată.

– Mda, se numește adolescență.

– E vreo problemă despre care vrei să discutăm?

---

[1] Celebru investitor, om de afaceri și filantrop american, clasat al doilea, după Bill Gates, în topul celor mai bogați oameni din lume, top alcătuit în 2009 de revista *Forbes*. (n.tr.)

– Mi-ar plăcea, ceva mai încolo, spuse Nick, știind deja că acest lucru nu avea să se întâmple niciodată. O să aibă el grijă.

– Ai dreptate, urmează întâlnirea cu echipa managerială. Ești pregătit, Nick?

– Sunt pregătit.

Era oare posibil să arate ca un ucigaș? Se vedea pe fața lui? Era o idee stupidă, care nu avea nici o logică, dar în mintea lui complet năucită această idee devenise îngrijorătoare. În timpul ședinței abia dacă rosti două vorbe – pentru că nu reușea să se concentreze. Își aminti de vremurile în care familia sa făcea camping la Taos[1] și în rulota lor intrase un șarpe. Laura și copiii începuseră să țipe, iar Laura îl implorase să aducă o lopată și să omoare bestia. Dar el nu putuse. Nu se putuse hotărî să facă așa ceva. Nu era un șarpe veninos – era o rasă inofensivă de prin partea locului. Însă Laura și copiii insistau ca el să vină cu lopata. În cele din urmă, Nick se aplecase, ridicase șarpele care se răsucea și se zvârcolea întruna și îl aruncase ceva mai încolo, în deșert.

Nu putuse să omoare nici măcar un șarpe, realiză el.

Era o oarecare ironie în situația asta.

De îndată ce ședința se încheie, el ieși din încăpere cu pași mari, evitând discuțiile obișnuite de după.

Reîntors la biroul lui, Nick intră pe rețeaua de intranet Stratton și verifică agenda online a lui Eddie Rinaldi, pentru a vedea care era programul acestuia. Nu mai vorbiseră de când Eddie plecase de la Nick de acasă, cu cadavrul în portbagajul mașinii sale. Sâmbătă și duminică, de fiecare dată când suna telefonul, avea o ușoară tresărire, de teamă că ar putea fi Eddie. Dar Eddie nu-l sunase și nici el nu-l sunase pe Eddie. Presupusese atunci că totul se desfășurase conform planului, dar acum își dorea să fie sigur. Se gândi să îi trimită un e-mail lui Eddie, în care să-i spună că dorea să discute cu el, dar apoi

[1] Orășel din regiunea cu același nume situată în partea central-nordică a statului american New Mexic. (n.tr.)

decise să nu o facă. E-mailurile, mesajele instantanee, mesajele vocale – toate rămâneau înregistrate undeva. Toate constituiau probe.

18

Singurul motiv pentru care Audrey asista la autopsii era acela că nu avea de ales. Aceasta era politica departamentului. Cei de la Biroul de Medicină legală cereau ca măcar unul dintre detectivii care anchetau cazul să fie prezent. Audrey își spuse în sinea ei că nu vedea rostul, de vreme ce știa că îl poate întreba orice pe medicul legist, putea să-i ceară orice amănunt care nu se regăsea în raportul de autopsie.

În realitate, desigur, era absolut logic să fie un detectiv de față. Erau tot felul de lucruri pe care le aflai la o autopsie și care nu apăreau în rândurile seci ale unui raport. Chiar și așa, autopsiile reprezentau acea parte a meseriei ei care îi displăcea cel mai tare. Disecția cadavrelor îi întorcea stomacul pe dos. Îi era întotdeauna teamă că îi va veni să vomite, deși n-o făcuse niciodată după prima autopsie la care asistase, iar atunci fusese vorba despre o femeie cu arsuri grave.

Dar nu acesta era lucrul care îi displăcea cel mai mult la autopsii, ci faptul că le găsea profund deprimante. În astfel de momente vedeai trupul uman lipsit de spirit, de suflet – o carapace de carne împărțită în grame și litri. Pe de altă parte, pentru ea, cazurile de omucidere se explicau prin dorința celor implicați de a pune ordine în lucruri. Rezolvarea cazului nu vindeca întotdeauna rănile celor apropiați victimei – mai bine zis, de cele mai multe ori *nu* le vindeca –, dar acesta era felul ei de a readuce un fel de ordine morală într-o lume complet dată peste cap. Pe computerul ei de la birou lipise cu bandă adezivă un citat dintr-un anume Vernon Geberth – al cărui nume le era foarte familiar tuturor detectivilor de la Omucideri, pentru că el era autorul unui text clasic în domeniu: *Metode practice de investigație în cazurile de omucidere.* Citatul spunea așa: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu". Audrey credea cu tărie acest lucru.

Simțea în adâncul ființei ei că, oricât ar fi fost de tulburată de munca ei – și era, în cea mai mare parte a timpului – ea îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu aici, pe Pământ. Ea căuta acea oaie rătăcită. Însă autopsiile îi cereau o detașare pe care prefera să nu o aibă.

Audrey intră, așadar, cu o strângere de inimă în încăperea îmbrăcată în faianță albă, unde pluteau mirosuri grele de apă oxigenată, formaldehidă și dezinfectant, în timp ce partenerul ei rămase să dea telefoane și să ia declarații. Se întrebă însă cât de tare se străduia Roy Bugbee să rezolve cazul unui „nenorocit de drogat", cum îl numea el. Probabil nu prea tare, concluzionă ea.

Morga și camera de autopsie erau amplasate la subsolul Centrului Medical Boswell, dincolo de o ușă pe care scria SALA DE CONFERINȚE PE TEME DE PATOLOGIE. Totul în acest loc îi dădea o stare de extremă nervozitate – începând cu targa aceea din oțel inoxidabil pe care era așezat trupul gol al victimei, cu capul dispus cu câțiva centimetri mai sus decât picioarele, pentru a facilita drenajul fluidelor corporale, și terminând cu fierăstrăul mic pentru oase, marca Stryker, așezat pe raftul de oțel, cu dispozitivul pentru eliminarea reziduurilor din chiuveta de inox, și cu tăvița pentru organe, a cărui tub din plastic pentru drenaj, altădată transparent, era acum de un bej murdar.

Asistentul medicului legist, unul dintre cei trei detașați la acest departament, era un tânăr doctor pe nume Jordan Metzler, surprinzător de chipeș și perfect conștient de acest lucru. Avea un păr creț, închis la culoare, niște ochi căprui nemaipomeniți, un nas ferm, buze pline și un zâmbet orbitor. Toată lumea știa că nu avea să zăbovească prea mult în postul ăsta și nici în orașul ăsta: i se oferise recent un post pe specialitatea medicină legală la spitalul Mass General, în Boston. În doar câteva luni de zile, avea să stea la o masă dintr-un restaurant luxos din Beacon Hill, încântând o frumoasă asistentă cu povești din acest oraș din Michigan unde se văzuse nevoit să-și petreacă ultimii câțiva ani.

– Audrey e cu noi! o întâmpină el cu un strigăt. Care-i treaba, detective?

Ce era cu albii ăștia care se simțeau obligați să folosească argoul negrilor atunci când erau afro-americani prin preajmă? Li se părea

oare că așa erau mai interesanți, când, de fapt, erau ridicoli? Sau or fi avut impresia că acest lucru îi făcea pe oamenii de culoare să relaționeze mai bine cu ei? Oare Metzler remarcase măcar că ea nu vorbea așa?

Îi răspunse cu un zâmbet suav:

– Doctore Metzler...

O găsea atrăgătoare; Audrey își dădea seama de acest lucru după zâmbetul larg pe care îl afișa. Antenele ei încă mai funcționau, chiar și după opt ani de căsătorie cu Leon. Ca majoritatea femeilor, era expertă în intuirea gândurilor bărbaților – uneori era convinsă că îi cunoștea mai bine decât se cunoșteau ei înșiși. Cei opt ani de căsnicie cu Leon nu-i zdruncinaseră respectul de sine – nici măcar ultimii doi ani, care fuseseră de-a dreptul înfiorători. Știa că bărbații fuseseră întotdeauna atrași de ea, datorită aspectului ei fizic. Nu se considera o femeie frumoasă, nici pe departe, dar știa că arată bine. Se îngrijea, făcea sport, nu ieșea niciodată din casă fără machiaj și se pricepea foarte bine să aleagă rujul cel mai potrivit pentru culoarea tenului ei. Îi plăcea să creadă că religiozitatea ei profundă și statornică o făcea să-și păstreze aspectul atrăgător, dar, pe de altă parte, văzuse la biserică destule femei, la fel de credincioase, cu un aspect fizic pe care numai Dumnezeu l-ar fi putut aprecia.

– Ai găsit vreun glonț? întrebă ea.

– Păi, sunt vreo două aici, după cum indică razele X. Nu există nici o rană de ieșire. Aduc imediat radiografiile. Deocamdată nu ai nici un act de identificare al ăstuia, nu?

Audrey evita să se uite la cadavru – la carnea aceea plină de zbârcituri și la unghiile galbene-maronii de la degetele picioarelor – ceea ce însemna că era nevoită să-l privească pe Metzler; și nu dorea să-i trimită semnale greșite. Nu unui obsedat sexual ca el.

– Poate avem noroc și ne ajută Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor, spuse ea.

Criminaliștii tocmai terminaseră de cules amprentele victimei; în același timp, adunaseră și cea mai mică probă pe care o găsiseră pe cadavru, răzuind și tăind unghii și așa mai departe. De vreme ce victima nu fusese identificată, ei aveau să verifice numaidecât

amprentele cu ajutorul Sistemului Automat de Identificare a Amprentelor din Lansing, Michigan.

– Există vreo probă care să indice consumul curent de droguri? întrebă femeia.

– Adică urme de ace sau ceva de genul? Nu, nimic. Să vedem ce ne spun cei de la Laboratorul de Toxicologie despre analiza sângelui.

– Ție ți se pare că ar fi vreun vagabond?

Bărbatul își împinse maxilarul în afară și se încruntă.

– Nu, dacă e să mă iau după hainele lui, care nu miros foarte urât. Sau după felul în care e îmbrăcat, după dantură sau igienă. Aș zice că nu. De fapt, tipul e destul de îngrijit. Adică, ar putea fi mai atent cu pielițele de la unghii, dar pare a fi mai degrabă un caz domestic decât unul de competența poliției.

„Cazuri domestice" – așa numeau medicii legiști autopsiile făcute asupra pacienților din spitale, ale căror trupuri erau întotdeauna curate și bine frecate atunci când ajungeau aici.

– Vreun semn de violență?

– Nici unul vizibil.

– Gura pare oarecum teșită, spuse ea, silindu-se să privească. Dinți sparți și așa mai departe. E posibil să fi fost lovit, să zicem, cu patul pistolului?

Metzler păru amuzat de ipoteza emisă de ea.

– Posibil? Orice e *posibil*. Simți probabil că păruse prea arogant, așa că își înmuie puțin tonul: Dinții sunt ciobiți și crăpați, nu împinși înăuntru. Urmele sunt compatibile cu lovitura de glonț. Iar buzele nu au suferit nici o traumă – nu sunt nici umflate, nici învinețite, așa cum ar fi normal dacă rana s-ar fi produs prin forță brută. În plus, mai apare și problema cu gaura de glonț din cerul gurii.

– Înțeleg...

Audrey îl lăsă să se bucure de clipa lui de superioritate. Delicatul ego masculin simțea în permanență nevoia de a fi flatat. Pe Audrey n-o deranja; doar făcuse acest lucru tot timpul în viața ei de adult.

– Doctore, care crezi că e ora morții? Noi am găsit cadavrul la șase...

– Spune-mi Jordan. Urmă un alt zâmbet larg. Și-l perfecționa în permanență. Nu se poate spune. În acest moment e complet instalat rigor mortis-ul.

– La scena crimei spuneai că nu apăruse încă rigor mortis-ul și, de vreme ce acesta nu începe să se instaleze mai devreme de trei-patru ore de la momentul morții, mă gândeam că...

– Nu, Audrey, sunt mulți alți factori implicați aici: constituția fizică, mediul, cauza morții, contează dacă omul ăsta alerga sau nu în acel moment... Nu prea afli mare lucru așa...

– Cum rămâne cu temperatura corporală? îi aminti, atentă să nu pară prea sigură pe ea. Își dorea niște răspunsuri de la medicul legist; nu avea nici un interes să-l pună într-o lumină proastă.

– Ce-i cu ea?

– Păi, la locul crimei, temperatura corpului nu era de 33 de grade? Asta înseamnă că scăzuse cu vreo patru grade, nu? Dacă temperatura corporală scade cu 1,5 până la două grade pe oră după moarte, eu aș spune că victima a fost ucisă cu trei sau patru ore înainte de descoperirea cadavrului. Ți se pare corectă această estimare?

– Într-o lume perfectă, cu siguranță. Doctorul Metzler zâmbi, dar de această dată avea expresia unui părinte care tocmai fusese întrebat de copilașul său de cinci ani dacă luna chiar era făcută din brânză proaspătă[1]. Aici nu avem de-a face cu o știință exactă. Există prea multe variabile, adăugă el.

– Înțeleg...

– Pari mai pricepută la medicina legală decât mulți dintre polițiștii care vin pe aici.

– E o parte importantă a meseriei mele, atâta tot.

– Dacă te interesează, aș fi dispus să te mai învăț câte ceva, să te ajut. N-ar avea nici un rost să păstrez toate aceste informații în minte, dacă nu pot să i le împărtășesc cuiva care chiar dorește să învețe.

---

[1] În original, ... *the moon was made of green cheese.* Unul dintre cele mai populare proverbe din literatura engleză a secolelor XVI-XVII, care își are originile într-o lucrare a lui John Heywood, din 1546. În prezent, este o metaforă pentru credulitate, des întâlnită în cultura populară și în folclorul pentru copii. (n.tr.)

Audrey încuviință ușor din cap și zâmbi politicos. Asta e povara inteligenței, ar fi vrut ea să zică.

– Mă întreb dacă ești apreciată așa cum se cuvine în echipa de la Cazuri penale.

Se prefăcu că aranjează tubulatura din inox perforat din jurul mesei de examinare, ce servea la spălarea fluidelor de pe corp în timpul autopsiei.

– Nu am simțit niciodată că n-aș fi apreciată, minți ea.

Acum observă pentru prima dată plăcuța de identificare atașată la degetul cel mare al piciorului stâng al cadavrului. Pe ea scria „Cadavru neidentificat necunoscut nr. 6". Dar ăsta nu era un... cum îi zicea, oare? „Neidentificat" însemna tot „necunoscut", nu?

– Într-un fel, mă îndoiesc că frumusețea te ajută în meseria pe care o ai.

– Ești foarte amabil, doctore, răspunse ea, scotocind cu disperare prin minte după o întrebare, pentru a schimba subiectul.

Dar mintea ei refuza să lucreze.

– Nu sunt deloc amabil. Doar spun lucrurilor pe nume. Ești o femeie frumoasă, Audrey. Frumusețe *și* inteligență – nu-i deloc o combinație rea!

– Hei, exact asta îmi spune și bărbatu-meu, spuse ea ca în treacăt.

De fapt, Leon nu îi spusese niciodată așa ceva, nici pe departe, dar voia ca legistul să înțeleagă mesajul, fără ca ea să fie nevoită să îl repete la nesfârșit. Iar asta fusese prima soluție care îi venise în minte.

– Ți-am văzut verigheta, Audrey, replică Metzler cu un zâmbet care părea cel puțin jucăuș.

Pentru numele lui Dumnezeu, bărbatul ăsta tranșa un cadavru! Aici nu era chiar un bar pentru persoane singure.

– Ești foarte amabil, spuse ea, continuând: Doctore, rănile de glonț oferă vreun indiciu privind distanța față de persoana care a tras?

Pus în încurcătură, Metzler zâmbi ca pentru sine în timp ce studia cadavrul de pe masa din fața lui. Luă un bisturiu de inox de pe raftul metalic atașat de masă și, poate cu prea multă forță, făcu o incizie

mare, în formă de Y, de la umeri și până jos, la osul pubian. Era evident că făcea tot posibilul să-și accepte înfrângerea cu capul sus.

– Nu există arsuri, urme de praf de pușcă, reziduuri sau funingine, spuse medicul.

Vocea i se schimbase; acum se purta ca un adevărat profesionist.

– Așadar, nu sunt răni de contact?

– Nici de contact, nici intermediare.

Zicând acestea, doctorul începu să incizeze pielea, iar apoi mușchiul și țesutul de dedesubt.

– Și ce ne spune asta în legătură cu distanța?

Doctorul tăcu preț de câteva zeci de secunde, timp în care continuă să lucreze. Apoi răspunse:

– La drept vorbind, detective, nu ne spune nimic altceva decât că țeava s-a aflat la peste nouăzeci de centimetri față de rană. Distanța exactă n-o putem stabili fără a determina mai întâi calibrul glonțului și tipul de muniție folosit, și fără a testa arma. Glonțul ar fi putut fi tras de la o distanță cuprinsă între nouăzeci de centimetri și treizeci de metri. Nu se știe.

Odată ce desfăcu cutia toracică, Metzler poziționă pe os lama crestată, rotunjită la vârf, a fierăstrăului și apăsă pe buton, ca să-l pornească. Strigă, acoperind scâncetul mecanic strident al mașinăriei:

– Poate vrei să te dai câțiva pași înapoi, detective. S-ar putea să fac puțină mizerie.

19

Oricât de tare și-ar fi dorit acest lucru, Nick nu putea anula cu ușurință prânzul săptămânal cu Scott McNally, în timpul căruia obișnuiau să întoarcă pe toate părțile cifrele din rapoartele financiare. Și cu atât mai puțin putea face acest lucru acum, când se apropia cu pași repezi întrunirea trimestrială a consiliului de conducere. Se simțea febril, cuprins de o transpirație rece și de o senzație de greață.

Simțea nevoia de a se ascunde de lume – ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Exuberanța lui caracteristică fusese înăbușită. Simțea că-l cuprinde o durere cumplită de cap – și nu mai avusese o migrenă de ani buni. Se simțea mahmur, iar stomacul îi fierbea. Acum, cafeaua îl deranja la stomac, dar avea nevoie de ea să rămână treaz și permanent în alertă.

Un bucătar de la bufetul companiei pregătise prânzul pentru ei doi la măsuța rotundă de lângă biroul lui Nick. Meniul era cel obișnuit: un sendviș cu vinete și parmezan și o salată pentru Scott, un sendviș cu ton și o supă de roșii pentru Nick. Șervețele de olandă împăturite, pahare de apă cu gheață alături de o carafă de sticlă și cola dietetică pentru amândoi. De regulă, la ora prânzului, Nick mânca doar un sendviș la biroul lui – asta dacă nu cumva avea de lucru. Înainte de accident, Laura îi pregătea întotdeauna pachetul pentru prânz – un sendviș cu ton, o pungă de chipsuri de porumb, bețișoare de morcovi – pe care i-l punea apoi în servietă. Era un mic obicei de la începutul căsătoriei lor, când nu aveau bani, iar el se obișnuise așa. Era unul dintre acele mici lucruri pe care Laurei îi plăcea să le facă pentru el, chiar și pe vremea când preda la colegiu și abia dacă avea timp dimineața să-i pregătească prânzul, înainte de a fugi la cursuri. Întotdeauna îi strecura un bilețel de amor în punga cu pachetul pentru prânz, bilețel care îl făcea mereu să zâmbească atunci când îl descoperea, asemenea premiului dintr-o cutie de Cracker Jack[1]. Existaseră cazuri când, în timp ce lua un prânz neprotocolar cu Scott sau cu altcineva din echipa de conducere, bilețelele Laurei ieșiseră la iveală, din întâmplare, spre jena și mândria secretă a lui Nick. Păstrase fiecare bilețel de la ea, fără să-i spună. După moartea ei, fusese cât pe ce să le arunce, să le ardă, să le distrugă într-un fel sau altul, pentru că era mult prea chinuitor să le aibă prin preajmă. Dar nu reușise să o facă, până la urmă. Astfel că în sertarul de jos al biroului lui de la serviciu se afla o grămăjoară

[1] Marcă americană de snackuri constând în floricele de porumb și alune învelite în caramel, apărută pe piață în 1893. După 1912, în fiecare pungă de Cracker Jack a fost inclus un premiu – de regulă o jucărie – de mică valoare. (n.tr.)

ordonată de bilețele autoadezive galbene, prinse cu o bandă elastică, având pe ele frumosul scris al Laurei. Uneori fusese tentat să le scoată din sertar și să le răsfoiască, dar, în cele din urmă, nu reușise. Era prea dureros.

– Pari epuizat, constată Scott, mușcând cu poftă din sendvișul lui. Te simți rău?

Nick clătină din cap și sorbi cu grijă din apa cu gheață. Răceala ei îl făcu să se înfioare:

– Mi-e bine.

– Ei bine, ceea ce am să-ți spun ar trebui să te ajute, adăugă Scott. Știu ce părere ai tu despre cifre. S-ar putea să ai nevoie de o pernă.

Și, zicând acestea, scoase câteva documente plastifiate și îi împinse unul lui Nick, chiar lângă farfurie.

Nick aruncă o privire la materialul primit. Declarația de venit, situația fluxurilor de numerar, bilanțul contabil.

– Uită-te pe ele, îl îndemnă Scott. Dumnezeule, îmi place la nebunie cum prăjesc pâinea aici. Sau poate o pregătesc pe grill, nu-mi dau seama. Luă o înghițitură de cola dietetică. Nu mănânci?

– Nu mi-e foame.

Nick parcurse rapoartele lipsit de interes, în timp ce Scott examină doza de cola, zicând:

– Am auzit că îndulcitorul artificial din chestia asta poate să le provoace cobailor tulburări de dispoziție.

Nick mormăi ușor, fără să-l asculte.

– Ai văzut vreodată un șoarece deprimat? continuă Scott. Cum se agită într-o minge și așa mai departe? Sunt zile în care simte că nu are nici un rost să intre în labirint, știai? mai întrebă el, mușcând zdravăn din sendviș.

– Ce reprezintă Stratton Asia Ventures? se interesă Nick.

– Carevasăzică, citești și notițele din subsol. Bravo! Este o filială pe care am înființat-o pentru a putea investi în operațiunile Stratton din zona Asia-Pacific. Aveam nevoie de o filială locală pentru autorizare, dar și pentru a profita de pe urma anumitor acorduri fiscale cu Statele Unite.

– Interesant. Legal?

– Ești foarte atent la detalii, n-am ce zice! remarcă Scott. Bineînțeles că legal. Ingenios nu înseamnă neapărat ilicit, Nick.

Nick ridică privirea.

– Nu înțeleg, mărturisi el. Profitul nostru *a crescut?*

Scott aprobă cu o mișcare a capului, mestecând îmbucătura uriașă, și scoase niște mormăieli neclare, lăsând să se înțeleagă că dorea să vorbească, dar nu putea. Apoi spuse, cu gura încă pe jumătate plină:

– Așa s-ar părea.

– Păi, eu credeam... Dumnezeule, Scott! Mi-ai spus că suntem băgați în rahat!

Scott ridică din umeri și zâmbi poznaș.

– Doar de-asta mă ai prin preajmă. Știi că întotdeauna intru în joc. Îmi pun la bătaie strategia de maestru, ce zici?

– Strategia de maestru? Scott, ai jucat vreodată un sport de competiție în viața ta?

Scott își lăsă capul într-o parte.

– Adică ce vrei să spui? Doar am fost pionul de bază la cercul de matematică al liceului Stuyvesant.

– Așteaptă o secundă! Nick reveni la începutul broșurii și începu să studieze cifrele cu mai multă atenție: Bun, stai așa. Vrei să-mi spui că afacerea noastră *internațională* a crescut cu douăsprezece procente? De unde și până unde?

– Citește cifrele. Cifrele nu mint. Scrie acolo clar, negru pe alb.

– Numai ce am vorbit săptămâna trecută cu George Colesandro, din Londra. S-a văicărit încontinuu. Vrei să-mi spui tu mie că el n-a citit cifrele cum trebuie? Păi individul ăla are un microprocesor pe post de creier!

Scott clătină din cap.

– Rapoartele financiare ale filialei Stratton Marea Britanie sunt exprimate în lire sterline, iar lira sterlină a câștigat mult teren în fața

dolarului, explică Scott, cu rânjetul său de pisică Cheshire[1]. Trebuie să aplicăm cea mai recentă rată de schimb, corect?

– Carevasăzică, toate astea nu-s decât niște scamatorii! Tâmpenii legate de rata de schimb valutar! Nervii lui Nick erau întinși la maximum și, într-un fel, îi făcea bine să se gândească la altceva în afară de noaptea de vineri. Totuși, lucrurile cu care Scott părea să-și ocupe timpul erau de domeniul incredibilului. Era oribil. N-am crescut deloc, izbucni Nick. Ba din contră, am scăzut. Tu... tu aranjezi cifrele din condei!

– Conform GAAP, trebuie să aplicăm ratele de schimb corecte.

Abrevierea GAAP venea de la Generally Accepted Accounting Principles[2]. Însă oricât de inofensiv și convențional ar fi sunat această denumire, ea avea putere legală.

– Uite ce e, Scott, tu nu aduni mere cu mere aici. Adică folosești o rată de schimb diferită față de cea pe care ai folosit-o trimestrul trecut. Nu faci decât să *pară* că am dus-o mai bine. Nick se frecă la ochi: Ai procedat la fel și în cazul Asia-Pacific?

– Peste tot, firește.

Ochii lui Scott se îngustaseră, presimțind pericolul.

– Scott, la dracu', omule! Chestiile astea sunt *ilegale.* Nick trânti broșura pe masă. Ce încerci să-mi faci tu mie?

– *Ție?* Asta n-are nici o legătură cu tine. Cu fața congestionată, Scott privea în jos, la masă, în timp ce vorbea: Mai întâi de toate, nu-i nimic ilegal aici. Poți spune, probabil, că am forțat puțin nota. Dar hai să-ți spun eu ție ceva. Dacă nu cosmetizez puțin cifrele astea, prietenii noștri din Boston o să te încolțească precum trupele naziste. O să se înființeze aici și o să distrugă toată afacerea. Ascultă-mă când îți spun: e o metodă perfect legală de a aranja cifrele.

– Nu faci decât să cosmetizezi o realitate hidoasă, Scott.

– Mă rog, poate îi dau puțin luciu. Ia gândește-te: atunci când aștepți oaspeți la cină, faci un pic de ordine în casă, nu? Iar înainte

---

[1] Personaj fictiv din *Alice în țara minunilor,* celebru pentru rânjetul său. A intrat în cultura populară, simbolizând inteligența combinată cu viclenia și răutatea. (n.tr.)

[2] Principii Contabile General Acceptate

să-ți vinzi mașina, o duci la spălătorie. Nici unul dintre membrii consiliului n-o să analizeze situația atât de amănunțit.

– Ce vrei să spui, de fapt, e că vom scăpa basma-curată, i-o întoarse Nick.

Scott ridică din nou din umeri.

– Ceea ce vreau să spun, Nick, este că toți suntem expuși aceluiași risc, mă înțelegi? Inclusiv voi doi. Măcar așa reușim să mai câștigăm timp.

– Nu! Nici vorbă! refuză Nick categoric, bătând darabana cu vârfurile degetelor pe coperta de plastic transparent. Le prezentăm situația exact așa cum este. M-ai înțeles?

Un val de sânge inundă chipul lui Scott, ca și când bărbatul ar fi fost copleșit de rușine, de mânie sau poate de amândouă. Făcea sforțări vizibile să păstreze un ton calm, ca și cum ar fi fost nevoie de un efort supraomenesc pentru a se abține să nu ridice vocea la șeful său.

– La naiba! Și eu care speram să găsesc o metodă de eludare a taxelor corporatiste, care să-mi poarte numele, adăugă el după o vreme.

Nick dădu din cap aprobator, afișând un zâmbet forțat. Se gândi la Hutch, fostul director financiar. Henry Hutchens era un contabil de excepție, în pofida firii lui extrem de meticuloase. Nimeni nu cunoștea mai bine decât el păienjenișurile eternelor bilanțuri contabile. Din păcate, nu știa mare lucru despre finanțele structurate, despre derivatele financiare sau despre toate acele instrumente financiare noi și strălucitoare pe care trebuia să la folosești în vremurile actuale pentru a te putea menține pe linia de plutire.

Hutch n-ar fi făcut niciodată așa ceva. La drept vorbind, probabil că nici n-ar fi știut cum.

– Îmi spuneai că în seara asta luăm cina cu Todd Muldaur, îți amintești?

– La ora opt, confirmă Nick.

Îi era groază de respectiva întâlnire. Todd sunase cu doar câteva zile în urmă, ca să-l anunțe că avea să treacă prin Fenwick – ca și când s-ar fi întâmplat vreodată ca cineva „să treacă", pur și simplu,

prin Fenwick – și că dorea să ia cina împreună. Asta nu putea fi de bine.

– Ei bine, i-am spus că o să-i aduc înainte de cină rapoartele financiare actualizate.

– În regulă, dar hai să ne asigurăm mai întâi că păşim pe un teren solid, de acord?

– În contabilitate? Scott clătină din cap. Nu există aşa ceva. E ca în povestea aia cu savantul celebru care ține o conferință de astronomie, iar după aceea o bătrână vine la el și îi spune că, de fapt, el a înțeles totul pe dos, că lumea e, în realitate, un disc imens, plat, care stă pe spatele unei broaşte țestoase uriaşe. Iar savantul o întreabă: „Dar țestoasa aceea pe ce stă?" Și bătrâna răspunde: „Eşti foarte isteț, tinere, foarte isteț, dar degeaba: sunt țestoase de sus până jos!"

– Asta ar trebui să mă liniştească?

Scott ridică din umeri.

– Vreau să-i comunicăm lui Todd cifrele reale, necosmetizate, indiferent cât de gravă e situația!

– În regulă, acceptă Scott, privind în jos, pe masă. Tu eşti şeful!

20

Telefonul de pe biroul lui Audrey continuă să sune în timp ce ea se apropie de cubiculumul ei. Aruncă o privire la identificatorul apelantului și se felicită în sinea ei că o făcuse, pentru că era un apel pe care nu dorea să-l primească.

Recunoscuse numărul de telefon. Femeia aceea o suna în fiecare săptămână, cu precizia unui ceasornic. Și o făcea de multe săptămâni, atât de multe încât Audrey le pierduse numărul. O suna o dată pe săptămână, încă de când fiul acelei femei fusese găsit ucis.

Femeia, pe care o chema Ethel Dorsey, era o creştină cumsecade, o doamnă afro-americană care crescuse de una singură patru fii și, firește, era mândră de acest lucru. Era convinsă că se descurcase

foarte bine și nici măcar nu avea habar că trei dintre băieții ei făceau parte din lumea găștilor de cartier, a drogurilor și a armelor ieftine. Atunci când fiul ei, Tyrone, fusese, găsit împușcat mortal pe bulevardul Hastings, Audrey își dăduse seama numaidecât că moartea lui avea legătură cu drogurile. Și, ca mai toate crimele de genul acesta, cazul rămăsese nerezolvat. Uneori, oamenii vorbeau. Alteori, nu. Audrey avea un dosar deschis, un act oficial mai puțin. Ethel Dorsey avea un fiu mai puțin. Dar aici apărea problema: Audrey pur și simplu nu era în stare să-i spună sărmanei și credincioasei Ethel Dorsey adevărul, acela că Tyrone al ei murise în urma unei afaceri cu droguri care se încheiase prost. Audrey își amintea ochii umezi ai lui Ethel, privirea ei directă, caldă, din timpul interogatoriilor. Femeia îi amintea lui Audrey de bunica ei.

– E un băiat bun, spunea ea întruna.

Audrey se simțea incapabilă să îi dea vestea că fiul ei nu doar că fusese ucis, dar, mai mult decât atât, fusese un traficant de droguri mărunt. Și ce rost avea să-i mai spună acum acest lucru? De ce să-i spulbere femeii toate iluziile?

Așa că Ethel Dorsey suna la sediul poliției o dată pe săptămână și se interesa, pe un ton politicos și fără a mai conteni cu scuzele, dacă înaintase ancheta în cazul lui Tyrone. Iar Audrey se vedea nevoită să-i spună adevărul: Nu, îmi pare rău, n-a mai apărut nimic. Dar nu ne dăm bătuți. Încă lucrăm la caz.

Audrey nu mai putea suporta. Își dădea seama că probabil nu aveau să îl mai descopere vreodată pe ucigașul lui Tyrone Dorsey și, chiar dacă ar fi făcut-o, acest lucru nu avea să-i aducă liniștea lui Ethel Dorsey. Pentru că până și un nenorocit de traficant de droguri era fiul cuiva. Fiecare suflet contează sau nu mai contează nimeni. Isus spusese odată povestea păstorului care își căuta oaia rătăcită, lăsându-și turma de izbeliște. „Pentru asta m-am născut eu", spusese Hristos.

Astăzi, Audrey nu se simțea în stare să ridice receptorul și să vorbească cu femeia aceea. Se uită la o fotografie a lui Tyrone pe care o lipise pe peretele lateral al cubiculumului ei, alături de pozele tuturor victimelor la cazurile cărora lucrase sau încă mai lucra. Așteptând

ca telefonul să se oprească din sunat, observă o bucată de hârtie împăturită, care fusese pusă deasupra biblioraftului maro, ce stătea în mijlocul biroului. „BĂRBAT ALB NECUNOSCUT #03486", scrisese ea ordonat, cu majuscule, pe eticheta respectivului dosar.

Bucata aceea albă de hârtie era împăturită puțin strâmb, sub forma unei felicitări improvizate. Pe față era imaginea alb-negru a unei biserici oarecare – o grafică ordinară, care aducea a poză descărcată de pe internet. Sub ea, erau scrise cuvintele „Isus Te Iubește", în caractere gotice, editate pe computerul cuiva.

O deschise, imaginându-și întru câtva ce va găsi acolo. În interior scria „Dar toți ceilalți crede că ești o tâmpită".

Mototolii hârtiuța cu gluma nesărată a lui Roy Bugbee, cu greșelile lui de exprimare cu tot, și o aruncă în coșul de metal. Privi, pentru a nu se știe câta oară, la cartela lipită pe monitorul calculatorului, ale cărei margini începuseră să se decoloreze și pe care așternuse, ordonat și cu convingere, următoarele cuvinte: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu". Se întrebă în sinea ei pentru cine își închipuia Roy Bugbee că lucrează.

După vreo oră sau mai bine, Bugbee își făcu apariția, ca după o plimbare. Se așezară într-o cameră de interogatoriu goală.

– Eșec total cu Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor, anunță el, aproape mândru. Nimic!

Așadar, amprentele bătrânului nu se regăseau în arhiva din Lansing – nici în baza de date a cazurilor rezolvate, nici în cea a cazurilor încă nerezolvate. De fapt, asta nu era o surpriză. Amprentele victimei ar fi figurat în Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor doar dacă omul ar fi fost arestat sub o acuzație sau alta.

– Conform spuselor lui Bert Koopmans, gloanțele trase erau de calibrul 38, cu tub de alamă, îl puse ea la curent pe Bugbee.

– Ce pot să spun, asta chiar ne e de mare ajutor, replică el, cu o figură inexpresivă. Restrânge lista la vreo mie de arme posibile.

– Ei, nici chiar așa. Audrey îi ignoră sarcasmul, pornind de la presupunerea că Bugbee nu știa despre ce vorbește. Cei de la Poliția

Statală din Grand Rapids vor arunca o privire la aceste date și ne vor ușura mult munca, adăugă ea.

Laboratorul de Criminalistică din Grand Rapids al Poliției Statale Michigan se ocupa de investigațiile privind armele de foc în această parte a statului. Examinatorii lor erau buni, instruiți în identificarea armelor și a tipurilor de muniție cu ajutorul a tot felul de instrumente, printre care se număra și IBIS – Sistemul Integrat de Identificare Balistică – o bază de date aflată în grija Departamentului Alcool, Tutun și Arme de Foc.

– N-ar trebui să dureze mai mult de șase luni, reflectă Bugbee.

– Sincer vorbind, mă gândeam că, atunci când te duci acolo, n-ai face rău să îi presezi să urgenteze lucrurile.

– Eu? râse Bugbee. Mi se pare mie că *tu* ar trebui să faci un drum până în Grand Rapids, Audrey. O femeie drăguță ca tine n-are decât să-și fluture puțin genele și să le ceară celor de acolo să pună cazul în fruntea listei.

Ea trase aer în piept.

– O să mă duc până acolo, se învoi ea. Cum rămâne cu sursele noastre?

– Nici unul dintre ciripitorii ăia nenorociți nu știe absolut nimic despre un bătrân care ar fi încercat să cumpere cocaină la adăpostul pentru câini, zise el cu ciudă, ca și când nu i-ar fi convenit deloc să împărtășească informația.

Audrey nu-și mai amintea – în caz că știuse vreodată – motivul pentru care acea parte a orașului era denumită „adăpostul pentru câini". Pur și simplu așa i se spunea.

– Dar cocaina din buzunarul individului nu era adevărată.

– Sigur, sigur, spuse Bugbee fluturând din mână a lehamite. Trucul ăsta e deja fumat. Un tip alb, victimă sigură, se duce la adăpostul pentru câini să cumpere prafuri, iar un șmecher îi vinde o făcătură din ceară de lumânare și bicarbonat de sodiu.

– De fapt, erau niște dropsuri de lămâie sfărâmate.

Așa îi spusese Bert Koopmans.

– În fine, nici nu mai contează. Albul se ceartă cu șmecherul, care își spune: „La ce bun să mă complic atât?" Și se descotorosește de tip. Iar dacă tot are ocazia, îi ia portofelul și o șterge. Simplu ca bună ziua!

– Și lasă în urmă dropsurile de lămâie.

Bugbee ridică din umeri, renunțând să mai aducă argumente. Se lăsă pe spate în scaunul de oțel, până ce ajunse să se sprijine cu capul de perete.

– Și apoi, în loc să lase cadavrul pe o alee, undeva, se apucă să îl învelească în saci de gunoi și să-l pună într-un container, ceea ce nu-i deloc ușor.

– Poate au fost doi indivizi.

– ... care purtau mănuși chirurgicale.

– Hm? Bugbee părea agasat.

– Cei de la laborator au descoperit urme de pudră de amidon de porumb pe sacii de gunoi, ceea ce indică folosirea unor mănuși de latex.

Cu un deget leneș, Bugbee exploră o adâncitură din peretele de rigips.

– Probabil de la mănușile celor de la laborator.

– N-aș crede că sunt atât de neglijenți, spuse ea, gândind în sinea ei: „Pe bune, Roy, ai analizat cazul ăsta? Te gândești vreun pic la ce se petrece aici?" Se simți cuprinsă de iritare, după care se calmă singură. Mă cam îndoiesc eu că există prea mulți drogați care să aibă mănuși chirurgicale la tot pasul, mai adăugă ea.

Bugbee expiră ostentativ.

– E cumva Noyce prin preajmă?

– Poftim?

– Spuneam că nu-l văd pe sergentul Noyce pe aici, așa că, dacă încerci să dai bine, să știi că nu ai spectatori, în regulă?

Audrey înghiți în sec și își auzi vocea interioară începându-și predica: „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă dea vouă a gândi..." Întrerupse vocea aceea interioară, plină de înțelepciune, și rosti pe un glas și mai blând decât de obicei:

– Roy, nu mă aflu aici ca să te impresionez pe tine. Sunt aici ca să-mi fac meseria.

Bugbee se trase cu scaunul în față, se îndreptă de spate și îi întoarse o privire somnoroasă.

Audrey își simțea inima bătând cu putere.

– Uite ce e, știu că nu mă placi dintr-un motiv sau altul, dar n-am de gând să-ți cer iertare pentru că sunt așa cum sunt. Mă tem că va trebui să mă accepți ca atare și să te împaci cu ideea. Eu nu te judec pe tine, iar tu n-ar trebui să mă judeci pe mine. Nu tu îmi semnezi statele de plată vinerea. Dacă nu mai vrei să te ocupi de cazul ăsta, vorbește cu Noyce. Altfel, hai să încercăm amândoi să ne comportăm ca niște profesioniști, bine?

Bugbee păru să nu poată să se hotărască dacă era cazul să arunce cu masa după ea sau să iasă din încăpere trântind ușa cu putere. Câteva secunde se scurseră într-o tăcere desăvârșită. Apoi el spuse:

– Nu mă judeci, zici? Voi ăștia, adepții lui Hristos, atâta știți. Tot timpul contorizați micile abateri ale tuturor, ca niște monitori de școală. Toate astea vin dintr-un sentiment de superioritate, așa-i, Audrey? Ca și când l-ați avea pe Șeful cel Mare de partea voastră. Toate rugăciunile alea ale voastre sunt de fapt niște lingușeli față de Șeful cel Mare din Cer. Pupături în fund în drum spre Rai, corect?

– Ajunge, Roy! spuse ea.

Se auzi o bătaie în ușă, după care aceasta fu dată de perete. Sergentul Noyce apăru în cadrul ei, îndreptându-și umerii și mutându-și privirile de la unul la altul.

– Pot să vă întreb ceva? începu el. A verificat vreunul din voi baza de date a persoanelor dispărute?

– Am sunat eu la Asistența Familială de dimineață, răspunse Audrey, dar nu apăruse nimic legat de cazul nostru.

– Trebuie să mai insiști, să știi, o sfătui Noyce. Uneori trece o zi sau două până ce sunt anunțate chestiile de genul ăsta.

– Ați descoperit vreun fir? se interesă Bugbee.

– E o pistă – și încă una acceptabilă, replică Noyce. Aș zice că merită un pic de atenție.

21

Nick îl sună pe Eddie, nu îl contactă pe internet, încă încercând niște senzații paranoice în legătură cu tipul de informații arhivate pe serverul corporatist.

La propunerea lui Eddie, se întâlniră la intrarea în aripa de sud-vest, în afara birourilor de la Pază. Eddie nu dorea să discute în interiorul clădirii. Oare ce putea însemna acest lucru, se întrebă Nick, dacă nici măcar șeful de la Pază nu considera că e sigur să discute acolo?

Păşiră de-a lungul aleii pavate care înconjura una dintre parcări. Aerul avea un ușor miros de balegă, de la toate fermele din jur, amestecat cu mirosul greu al ierbii arse.

– Care-i treaba? se interesă Eddie, aprinzând un Marlboro. Omule, pari tare îngrijorat.

– Cine, eu? răspunse Nick cu o grimasă. Ce motive de îngrijorare aș avea?

– Haide, fii serios. Totul este sub control.

Nick privi în jur, asigurându-se că nu era nimeni prin preajmă, pe o distanță apreciabilă.

– Ce ai făcut... cu el?

– Nu vrei să știi.

Nick rămase tăcut, ascultând zgomotul făcut de pantofii lui Eddie la contactul cu asfaltul.

– Ba vreau. Vreau să aflu.

– Nick, crede-mă, e mai bine așa.

– Te-ai descotorosit de armă, o mai ai sau...?

Eddie clătină din cap.

– Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

– Bine, uite ce e... M-am gândit mult la treaba asta și cred... Trebuie să mă duc la poliție. Pur și simplu nu există altă soluție. Ceea ce s-a întâmplat acolo poate fi rezolvat pe cale legală. O să fie mare tevatură, dar cu un avocat suficient de isteț cred că o s-o scot la capăt.

Eddie chicoti sec, aproape imperceptibil.

– A, nu, nu cred, spuse el. Acum nu mai poți drege busuiocul.

– Adică?

– Vineri noaptea voiai să dispară. L-am făcut să dispară. Eddie părea să facă eforturi pentru a păstra un ton civilizat. În acest moment, continuă el, avem o acoperire foarte bună, și când spun asta mă refer la amândoi.

– O acoperire care disimulează o permanentă stare de panică...

– Nick, băiatule, uite care e treaba: eu nu mă bag în ciorba ta, dar nici tu nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala, mă înțelegi?

– Poftim?

– Eu nu-ți spun ție cum să conduci compania asta. Dar nu mă învăța nici tu pe mine cum stau lucrurile cu crimele, poliția și alte porcării de genul ăsta. Asta e specialitatea mea.

– Eu nu-ți spun ție ce să faci, i-o întoarse Nick. Îți spun doar ce am *eu* de gând să fac.

– Orice decizie pe care o iei mă implică și pe mine, îl informă Eddie. Iar votul meu este negativ. Ceea ce înseamnă că n-ai să ridici nici măcar un deget în privința asta. Ceea ce a fost făcut nu mai poate fi desfăcut. Este prea târziu, al dracului de târziu ca să mai dai înapoi.

22

Parcară în fața unei case modeste de pe strada West Sixteenth din Steepletown. Audrey avea un mare nod în stomac – aceeași senzație pe care o trăia ori de câte ori întâlnea pentru prima dată rudele unei persoane ucise. Cu greu putea suporta amestecul acela de jale nedisimulată, neîncredere și durere enormă. Trebuia să te distanțezi de toate aceste lucruri ca să n-o iei razna. Noyce o avertizase mai demult. Cu toții învățăm să ne detașăm. De fapt, ceea ce neavizaților li se pare a fi cinism sau duritate nu e decât atât: o carapace de protecție. Cu timpul, deprinzi acest obicei.

Până acum, ea nu reușise.

Munca de investigație, chiar și toate chestiunile acelea de rutină pentru care superficialii asemenea lui Roy Bugbee nu au pic de răbdare, ei îi făceau plăcere. Însă nu și astfel de lucruri. Nu suporta să simtă atât de aproape agonia unei alte ființe umane, fără a fi capabilă să facă totuși ceva concret în această privință. O să-l găsesc pe asasinul tatălui tău, o să dau de urma puștilor care ți-au ucis fiica, o să-l descopăr pe cel care ți-a ciuruit tatăl în magazinul de la colț – cam asta era tot ce putea promite, iar promisiunile ei erau de un oarecare ajutor, dar nu vindecau acele răni adânci.

Așadar, poliția primise un apel care raporta o persoană dispărută. Apelul fusese dat de o femeie al cărei tată nu se mai întorsese acasă de vineri noaptea. Descrierea fizică – vârstă, înălțime, greutate, îmbrăcăminte – se potrivea cu cea a victimei găsite în containerul de pe bulevardul Hastings. Audrey știa că era vorba despre una și aceeași persoană. Conform protocolului, cei de la Asistența Familială o sunaseră pe fiica bărbatului pentru a-i comunica în cel mai diplomat și mai blând mod cu putință – doar se pricepeau la astfel de lucruri – faptul că fusese descoperit un cadavru și că exista o șansă, una infimă, ca victima să fie tatăl ei. Femeia fusese rugată cu amabilitate să se prezinte la morga poliției din cadrul Centrului Medical Boswell, ca să-i ajute să identifice cadavrul sau, eventual, să elimine posibilitatea ca victima să fie persoana dată dispărută.

Ușa de protecție din aluminiu se închise cu zgomot în timp ce femeia venea spre ei, înainte chiar ca Audrey să coboare din mașina de serviciu. Era o femeie mică de statură, chiar minionă, iar de la distanță părea o copilă. Era îmbrăcată cu un tricou alb, blugi decoloranți, ce păreau pătați cu vopsea, și o jachetă de blugi zdrențuită. Părul ei șaten avea o coafură cu țepi, pe care Audrey o asocia cu imaginea artiștilor punk. În timp ce mergea, mâinile i se bălăngăneau dintr-o parte în alta, ceea ce îi dădea oarecum aspectul unei păpuși de cârpă neîngrijite.

– Trebuie să fiți de la poliție, spuse ea.

Ochii ei căprui erau mari și umezi. De aproape, era destul de frumoasă și părea și mai delicată. Părea a avea între 25 și 30 de ani.

Avea privirea aceea fixă, neîncrezătoare, pe care Audrey o văzuse de zeci de ori pe chipurile rudelor victimelor. Vocea femeii era mai gravă decât se aşteptase Audrey, având un timbru neaşteptat de cald.

– Mă numesc Audrey Rhimes. Îi întinse o mână şi o învălui cu o privire plină de compasiune. Acesta este partenerul meu, Roy Bugbee.

Roy, stând în dreptul portierei deschise de pe partea şoferului, nu veni să strângă mâna femeii, gândindu-se, probabil, că acest gest ar fi fost inutil. Flutură mâna într-un salut fugar şi zâmbi reţinut. „Mişcă-ţi fundul încoace", îi spuse Audrey în gând. Bărbatul ăsta nu avea maniere şi era complet lipsit de compasiune. Nici măcar nu era în stare să se prefacă.

– Cassie Stadler.

Palma femeii era caldă şi umedă, iar fardul de ochi i se întinsese. Se urcă pe bancheta din spate a maşinii. Bugbee porni motorul.

În cazul de faţă, scopul era să o calmeze pe femeie, să-i atenueze neliniştea, dacă acest lucru era câtuşi de puţin posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, doar o duceau la morga municipală pentru a identifica un cadavru care putea fi al tatălui ei! Probabil nimic nu i-ar fi putut domoli anxietatea în acele momente. Poate Cassie Stadler ştia la fel de sigur ca şi Audrey cum stăteau lucrurile. Însă Audrey continua să vorbească, întorcându-se din când în când pentru a întâlni privirile femeii, care stătea în centrul banchetei din spate, uitându-se fix, drept înainte.

– Povestiţi-mi despre tatăl dumneavoastră, o îndemnă Audrey. Are obiceiul să iasă la plimbare noaptea?

Spera ca folosirea prezentului să treacă neobservată, ca o încurajare mută.

– Nu, nu prea, răspunse Cassie Stadler, după care rămase tăcută.

– Îşi mai pierde simţul de orientare, din când în când?

Tânăra clipi.

– Cum? Mă scuzaţi... Dacă îşi pierde simţul de orientare? Da, presupun că da, uneori... Ştiţi... starea lui de sănătate...

Audrey aşteptă mai multe informaţii. Însă Bugbee, deloc atent la astfel de detalii, interveni brutal în discuţie, cu o voce răsunătoare:

– Din câte știți, tatăl dumneavoastră mergea des în zona bulevardului Hastings?

În ochii întunecați ai frumoasei femei sclipiră, pe rând, o serie de stări sufletești, ca într-o derulare cadru cu cadru: confuzie, durere, iritare, tristețe. Jenată, Audrey își abătu privirile în altă parte și se întoarse în scaunul ei, uitându-se drept înainte.

– El e, nu-i așa? reuși fata să îngaime în cele din urmă. Tăticul meu...

Opriră tăcuți în garajul spitalului. Audrey nu mai făcuse niciodată așa ceva. Identificarea unui cadavru la morgă nu era deloc un lucru banal – slavă Domnului! – indiferent de ceea ce vedeai la televizor. De asemenea, la morgă nu existau nici sertare glisante; de altfel, acolo nu regăseai nimic din artificiile acelea gotice exagerate. Însă moartea era înfiorătoare, iar acest sentiment era imposibil de evitat.

Cadavrul zăcea pe o targă de oțel, fiind acoperit cu un cearșaf chirurgical verde. Încăperea era sterilizată, aerul condiționat potrivit la o temperatură care îți dădea fiori, iar de jur împrejur plutea mirosul de formol. Jordan Metzler, politicos atunci când păstra distanța, trase învelitoarea verde la fel de imperturbabil ca și când s-ar fi pregătit de culcare, scoțând la iveală capul și gâtul victimei.

Sub coafura aceea cu țepi, chipul perfect de păpușă al lui Cassie Stadler se întunecă brusc și nimeni nu mai trebui să adauge nimic.

23

Audrey găsi o încăpere goală la subsolul spitalului, unde puteau sta de vorbă toți trei. Era un loc de recreere pentru angajați. Găseai acolo mai multe scaune tapițate cu tot felul de materiale specifice, o canapea mică, un espressor care nu părea să fi fost folosit vreodată și un televizor. Audrey și Bugbee așezară niște scaune la grămadă. Câteva doze de sucuri acidulate desfăcute erau îngrămădite pe o măsuță. Audrey găsi o cutie de șervețele aproape goală. Umerii înguști ai lui Cassie Stadler tresăreau scurt; fata suspina în tăcere, din

tot corpul. Bugbee, care învățase în mod evident să păstreze distanța, se așeză nerăbdător pe scaun, cu un clipboard în poală. Audrey nu mai putu suporta și o îmbrățișă pe femeie, murmurând:

– Of, e foarte greu, știu ce simți.

Cassie trase de câteva ori aer în piept, cu capul plecat. În cele din urmă, ridică privirile, zări cutia de șervețele, scoase câteva și își șterse nasul.

– Îmi pare rău, începu ea. N-am crezut...

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze, draga mea, o întrerupse Audrey. Știu cât de greu trebuie să-ți fie...

Cassie scoase un pachet de țigări și îl scutură, trăgând una afară.

– Vă deranjează dacă fumez?

Audrey clătină din cap și îi aruncă o privire piezișă lui Bugbee. Fumatul nu era permis în acest loc, dar ea nu avea de gând să îi atragă atenția bietei femei în asemenea clipe. Din fericire, nici Bugbee nu avu nimic de comentat în această privință.

Cassie scoase o brichetă ieftină din plastic și își aprinse țigara, după care expiră într-un norișor de fum.

– A fost împușcat în... în gură?

O firmă de servicii funerare ar fi făcut o oarecare reconstrucție a feței, cu ajutorul unor farduri aplicate cu pricepere. Firește, chipul victimei ar fi avut aspectul acela artificial pe care îl au toate cadavrele de la pompe funebre, dar cel puțin fata ar fi fost ferită de o privelițte atât de brutală.

– Exact, răspunse Bugbee.

Nu oferi alte detalii, nu mai repetă încă o dată, nu menționă faptul că Stadler fusese împușcat și în piept. Bugbee urma procedura standard, care presupunea dezvăluirea unui minim de informații posibil, în eventualitatea că un detaliu nedivulgat ar fi putut să-i ajute, pe parcursul anchetei, să confirme identitatea asasinului.

– Dumnezeule! izbucni femeia. Pentru ce? Cine i-ar face așa ceva tăticului meu?

Trase din nou din țigară, apoi luă o cutie goală de Cola de pe măsuță și scutură scrumul în orificiul micuț.

– Asta vrem să aflăm și noi, spuse Audrey. „Tăticul". Rostit de o femeie adultă, cuvântul acela avusese o rezonanță care o străpunse pe Audrey drept în inimă. Se gândi la propriul tată, își aminti mirosul lui caracteristic de tutun amestecat cu sudoare și ulei de păr. Adăugă: Avem nevoie de ajutorul tău. Știu că e un moment dureros și că probabil nu vrei să vorbești despre asta, dar orice ne poți spune ne va fi de ajutor.

– Domnișoară Stadler, o abordă Bugbee, tatăl dumitale consuma prafuri?

– Prafuri? Părea uimită. Ce fel de prafuri?

– Gen cocaină?

– Cocaină? Tata? Niciodată!

– Ai fi surprinsă să afli ce fel de oameni consumă droguri precum cocaina solidă, se grăbi Audrey să adauge. Oameni despre care n-ai crede vreodată că ar consuma așa ceva, oameni din toate categoriile sociale. Persoane extrem de respectabile, chiar.

– Tata nici măcar n-a știut că există o astfel de lume. Era un om simplu.

– Dar e posibil să-ți fi ascuns niște lucruri, insistă Audrey.

– Desigur, este posibil, dar... Cocaină? Mi-aș fi dat seama, spuse Cassie cu convingere, scoțând fum pe nări asemenea unui balaur care scuipă foc. Trăiesc alături de el de aproape un an de zile, aș fi observat ceva.

– Sau poate că nu, replică Bugbee.

– Uitați cum stau lucrurile, eu nu consum droguri, dar cu siguranță cunosc persoane care o fac. Vreau să spun, sunt artist plastic, locuiesc la Chicago, acolo drogurile nu sunt ceva ieșit din comun, înțelegeți? Tata nu prezenta asemenea simptome. El... O asemenea ipoteză este chiar absurdă.

– Ești de prin partea locului? se interesă Audrey.

– M-am născut aici, dar părinții mei au divorțat când eram copil și m-am dus să locuiesc cu mama la Chicago. Mă întorc... Mă întorceam aici destul de des, în vizită la tata.

– Ce te-a determinat să rămâi aici?

– M-a sunat să-mi spună că tocmai demisionase de la Stratton și mi-am făcut griji pentru el. Nu se simte bine, mama s-a stins acum vreo patru-cinci ani și știam că el are nevoie de cineva care să aibă grijă de el. Mi-era teamă că nu va putea face față.

– Adineauri, când detectivul Bugbee te-a întrebat despre prafuri, ai avut o ușoară ezitare, își aminti Audrey. Tatăl tău urma vreun tratament?

Fata încuviință din cap și-și trecu palma peste ochi.

– Ia câteva medicamente, printre care și Risperdal, un antipsihotic.

– Psihotic? tresări Bugbee. Suferea de psihoză?

Audrey clipi scurt. Individul ăsta reușea întotdeauna să facă sau să spună numai tâmpenii.

Cassie se întoarse încet către Bugbee în timp ce își strivi țigara pe capacul cutiei de cola, aruncând-o apoi înăuntru.

– Suferea de schizofrenie, rosti ea absent. A avut boala asta aproape tot timpul, de când mă știu eu. Apoi se întoarse către Audrey: Dar boala era sub control, mai mult sau mai puțin.

– A dispărut vreodată de acasă pentru mai mult timp? întrebă Audrey.

– Nu, nu chiar. Ieșea să se plimbe din când în când. Mă bucuram când ieșea din casă. Ultimul an a fost foarte dificil pentru el.

– Ce anume făcea la Stratton? se interesă Bugbee.

– Era constructor de modele.

– Adică?

– Lucra în atelierul de modelaj al companiei, construind prototipurile produselor noi – ultimele modele în materie de scaune, birouri sau mai știu eu ce.

– Și-a dat demisia, nu a fost concediat? ceru lămuriri Bugbee.

– Erau pe punctul de a-l concedia, dar tata și-a ieșit din fire și și-a dat demisia înainte ca ei să-și ducă planul la îndeplinire.

– Când l-ai văzut ultima oară? întrebă Audrey.

– Vineri seara, la cină. Tocmai pregătisem cina pentru amândoi, iar după cină el se uită de regulă la televizor. M-am retras în camera pe care o folosesc ca studio și m-am apucat să pictez.

– Ești pictoriță?

– Oarecum. Nu mă mai ocup de asta la fel de serios ca altădată, dar încă mai pictez. N-am avut niciodată o expoziție sau ceva de genul ăsta. Mă întrețin predând cursuri de Kripalu Yoga.

– Aici?

– În Chicago. N-am mai lucrat de când am venit în Fenwick.

– L-ai văzut înainte să mergeți la culcare? întrebă Audrey.

– Nu, mărturisi ea cu tristețe. Am adormit pe canapeaua de acolo – mi se întâmplă destul de des, atunci când nu-mi iese o pictură și vreau să mă gândesc mai bine la ea, uneori pur și simplu adorm și nu mă mai trezesc până dimineață. Așa s-au petrecut lucrurile și sâmbătă dimineață: m-am trezit, am luat micul dejun, iar dacă am văzut că se făcuse ora zece și el încă nu coborâse, am început să-mi fac griji pentru el. Așa că am urcat la el în cameră, dar el nu era acolo. Eu... Mă scuzați o clipă? Mi-e sete... Aș vrea...

– Ce să-ți aducem, scumpo? întrebă Audrey.

– Orice... Mi-e foarte sete.

– Apă? Ceva acidulat?

– Ceva cu zahăr. Zâmbi ca pentru a-și cere scuze, adăugând: Am nevoie de un strop de zahăr. Sprite, Seven-Up, orice. Numai să nu aibă cofeină. Mă scoate din minți.

– Roy, se întoarse Audrey, e un automat pe hol. Ai putea...?

Sprâncenele lui Roy se ridicară a mirare, iar un zâmbet răutăcios îi înflori în colțul gurii. Părea că vrea să spună ceva neplăcut. Dar Audrey își dorea să rămână puțin singură cu femeia. Avea sentimentul că, rămasă doar cu ea, Cassie se va simți mai în largul ei.

– Sigur, răspunse Roy după o pauză lungă. Cu plăcere.

Când ușa se închise în urma lui, Audrey își drese glasul, pregătindu-se să vorbească, dar Cassie i-o luă înainte:

– Nu prea vă are la inimă, nu-i așa?

Dumnezeule mare! Atât de evident era?

– Detectivul Bugbee? întrebă Audrey, mimând surprinderea.

Cassie încuviință din cap.

– S-ar zice că face mari eforturi să-și ascundă disprețul pentru dumneavoastră.

– Detectivul Bugbee și cu mine avem o foarte bună relație profesională.

– Mă mir că reușiți să-l suportați.

Audrey zâmbi.

– Aș prefera să discutăm despre tatăl tău.

– Desigur. Îmi cer scuze. Am... observat, fără să vreau. Plângea din nou, ștergându-se cu palma la ochi: Doamnă detectiv, eu... n-am nici cea mai vagă idee cine ar fi putut să-l omoare pe tata. Sau de ce. Dar am sentimentul că, dacă cineva ar putea să afle aceste lucruri, dumneavoastră sunteți aceea.

Audrey simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, o asigură ea. Asta e tot ce pot promite.

24

Terra era cel mai bun restaurant din Fenwick, locul unde mergeai să sărbătorești ocazii speciale precum zile de naștere, promovări sau vizita unui prieten vechi și drag. Avea aerul ușor exclusivist al unui local scump, unde se presupunea că nu mergeai prea des. Eticheta cerea ca bărbații să poarte cravată. Restaurantul avea un *maître d'hôtel* și un degustător de vinuri. Acesta din urmă purta un tastevin[1] mare, de argint, prins de o fundă legată în jurul gâtului, asemenea unei medalii olimpice. Ospătarii îți măcinau piperul cu o râșniță de dimensiuni impresionante. Fețele de masă erau din olandă albă, foarte bine apretată. Meniul era imens, legat în piele, și trebuia ținut cu amândouă mâinile. Până și lista de vinuri – un registru separat, de asemenea legat în piele – avea douăzeci de pagini. Nick o adusese pe Laura aici de ziua ei, cu doar câteva săptămâni înainte de accident; era localul ei preferat. Soția lui adora desertul casei – un tort

[1] Cupă pentru degustarea vinului. (n.tr.)

cu ciocolată topită, din care, atunci când băgai linguriţa, începea să se prelingă ciocolata, asemenea lavei unui vulcan. Nick găsea că Terra era un restaurant sufocant şi care îţi dădea un sentiment de stânjeneală, dar mâncarea era întotdeauna delicioasă. Din când în când, Nick aducea aici clienţi importanţi.

În seara aceasta lua cina cu cel mai important client: şeful lui, partenerul de conducere din partea Fairfield Equity Partners din Boston. Când îl întâlnise pentru prima dată, în prezenţa lui Willard Osgood, fondatorul Fairfield, Nick nu îl agrease în mod deosebit pe Todd Muldaur. Însă Osgood avea obiceiul de a lăsa companiile deţinute de firma sa în grija delegaţilor desemnaţi de el. Iar în cazul de faţă, Todd fusese cel ales.

Nu la multă vreme după ce Dorothy Devries îl numise pe Nick succesor al soţului ei în funcţia de director general la Stratton, femeia îl convocase din nou în vila ei veche şi întunecoasă pentru a-i comunica faptul că familia avea de plătit un impozit uriaş şi că, prin urmare, erau nevoiţi să vândă compania. Lui Nick îi revenea responsabilitatea de a găsi cel mai bun cumpărător. Nu duceau lipsă de ofertanţi interesaţi. Corporaţia Stratton nu avea datorii, beneficia de profituri constante, de o cotă de piaţă substanţială şi, nu în ultimul rând, de un nume celebru. Însă multe dintre firmele interesate de această achiziţie doreau să cumpere compania Stratton, s-o dichisească puţin, după care s-o scoată din nou pe piaţă, pentru a fi vândută rapid către alt beneficiar. S-o transforme într-o companie autonomă, poate chiar s-o vândă unor acţionari externi – dracu' ştia ce aveau de gând indivizii aceia puşi pe căpătuială! Apoi venise acel apel de la celebrul Willard Osgood, cunoscut pentru obiceiul lui de a cumpăra companii şi de a le păstra definitiv, lăsându-le să se autoadministreze. Willard Osgood, „bărbatul înzestrat cu darul lui Midas", după cum îl numise revista *Fortune*. Fusese soluţia perfectă. Osgood chiar venise cu avionul la Fenwick – mai bine zis, venise cu avionul lui particular până la Grand Rapids, după care fusese adus la Fenwick într-un Chrysler Sedan vechi – şi sosise „în peţit" la văduva Devries şi la Nick. O cucerise complet pe Dorothy Devries şi

câștigase și simpatia lui Nick. În realitate, Willard Osgood era la fel de direct și de modest ca în toate interviurile sale. Era republican convins, conservator până în măduva oaselor, asemenea lui Dorothy. Îi mărturisise acesteia că prefera să păstreze pentru totdeauna proprietățile cumpărate. Regula numărul unu, spusese el atunci, era să nu pierzi niciodată bani. Iar regula numărul doi era să nu uiți niciodată regula numărul unu. Și câștigase definitiv simpatia femeii atunci când îi spusese că e mai bine să cumperi o companie excepțională la un preț onorabil, decât o companie onorabilă la un preț excepțional.

Adjunctul pe care îl adusese cu el, Todd Muldaur, un individ cu părul ca paiul, fost fotbalist în echipa Universității Yale, care își făcuse stagiatura la celebra firmă de consultanță în management McKinsey, nu vorbea foarte mult, dar avea ceva care lui Nick nu-i plăcea. Acesta nu agrea înfumurarea lui. Dar hei! Până la urmă, Osgood era cel care trăgea sforile, se gândise Nick atunci. Nu Muldaur.

Bineînțeles, acum Todd era cel care prezida întrunirile trimestriale ale consiliului de administrație, cel care citea rapoartele financiare lunare și punea toate întrebările, și tot el cel care trebuia să-și dea acordul atunci când erau de luat decizii importante. Odată încheiată acea primă întâlnire cu Willard Osgood, Nick nu-l mai văzuse niciodată pe bătrân.

Nick sosi cu câteva minute mai devreme. Scott McNally era deja la masă, sorbind dintr-o Cola dietetică. Își schimbase cămașa aceea albastră, uzată, cu colțurile gulerului prinse în nasturi, cu una scrobită, cu dungi late, albastru cu alb, la care asortase o cravată roșie și un costum bun, închis la culoare. Nick era și el îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, pe care i-l alesese Laura de la Brooks Brothers, în Grand Rapids.

– Muldaur a lăsat cumva să se înțeleagă de ce a venit aici? întrebă Nick în timp ce se așeza.

Era ultimul loc în care și-ar fi dorit să se afle acum – luând masa la un restaurant pretențios, în condițiile în care nu avea poftă de mâncare, și socializând cu un idiot plin de sine, când singurul lucru pe care și-l dorea acum era să fie acasă, în pat.

– N-am idee. N-a zis.

– Mi-a spus că vrea să ia contact cu realitatea înainte de ședința consiliului de administrație.

– Trebuie să fie vorba tot despre situația financiară la zi, pe care i-am trimis-o de curând. Nici ei n-au cum să fie mulțumiți de cifrele noastre.

– Și totuși, asta nu justifică drumul lui până aici.

Scott lăsă capul în jos, murmurând.

– Tocmai a intrat.

Nick ridică privirile și îl văzu pe bărbatul înalt și blond venind în direcția lor. Și el, și Scott se ridicară în picioare.

Scott ocoli masa, se duse la Muldaur și îi strânse mâna cu putere.

– Hei, prietene!

– Scotty! Amice!

Muldaur îi întinse lui Nick o mână vânjoasă și îl salută cu una dintre acele strângeri de mână inutil de puternice, apucându-i degetele imediat sub articulații, în așa fel încât Nick nu putu să-i răspundă la salut. Nu putea suferi acest obicei.

– Îmi pare bine să te văd, spuse Todd.

Todd Muldaur avea un maxilar mare, pătrat, un nas mic și niște ochi de peruzea, mai albaștri acum decât fuseseră ultima oară când îl văzuse Nick, într-o sală de conferințe cu pereți din sticlă, la birourile Fairfield de pe Federal Street, din Boston. Probabil erau lentile de contact colorate. Bărbatul avea chipul uscățiv, tras, al unuia care consuma foarte multe proteine și care mergea des la sală. Purta un costum gri-porumbel, care părea scump.

– Așadar, acesta trebuie să fie unicul restaurant bun din oraș, nu?

– Le oferim tot ce e mai bun prietenilor noștri din Boston, spuse Nick cu amabilitate, în timp ce se așezau.

Todd luă șervetul mare, alb, din olandă, îl despachetă și și-l puse în poală.

– Trebuie să fie cu adevărat bun, zise el cu sarcasm. Asociația Auto Americană i-a acordat acestui restaurant prestigiosul premiu Patru Diamante. Scrie asta la intrare.

Nick zâmbi, imaginându-și că îi trage lui Todd un pumn în față. Observă un cuplu așezat la câteva mese mai încolo și îi recunoscu pe cei doi. Bărbatul fusese senior manager la Stratton până anul trecut, atunci când departamentul lui fusese închis, odată cu disponibilizările. Omul era trecut de cincizeci de ani, avea doi copii la facultate și, în ciuda eforturilor depuse de agenția de plasare a personalului pe care o angajase Stratton, bărbatul nu reușise să-și găsească alt loc de muncă.

Senzația aceea familiară de prăbușire puse din nou stăpânire pe el. Nick se scuză și se duse la masa vecină să-i salute pe cei doi.

Soția bărbatului îl văzu prima. Ochii ei se măriră pentru o fracțiune de secundă. Se întoarse cu spatele, îi spuse ceva rapid soțului ei, apoi se ridică în picioare, dar nu pentru a-l saluta.

– Bill, spuse Nick.

Acum fu rândul bărbatului să se ridice în picioare fără să spună nimic. El și soția sa se întoarseră și ieșiră din sala de mese. Timp de câteva secunde, Nick rămase acolo, cu fața arzându-i de rușine. Se întrebă de ce se supusese cu bună știință unui asemenea tratament. Doar i se întâmpla asta destul de des ca să știe mai bine ce-l așteaptă. Poate că, într-o măsură sau alta, simțea că merită un astfel de tratament.

Când reveni la masa sa, îi găsi pe Todd și pe Scott adânciți într-o conversație despre vremurile bune petrecute la McKinsey. Nick speră că nici unul din cei doi nu fusese martor la cele întâmplate.

Todd era cel care insistase ca Stratton să-și înlocuiască vechiul director financiar, Henry „Hutch" Hutchens cu Scott McNally. Nick acceptase fără rezerve, dar uneori îl enerva faptul că relația dintre Scott și Muldaur era atât de apropiată.

– Ce s-a mai întâmplat cu tipul ăla, Nolan Bennis? întreba Scott. Îți mai aduci aminte de el? Scott îi zâmbi lui Nick. Alt coleg de la

McKinsey. N-ai văzut un cretin mai mare ca ăsta! Se întoarse din nou către Todd. Mai ții minte hotelul Shedd Island? Îi explică lui Nick: McKinsey obișnuia să închirieze un hotel elegant, pe o insulă superexclusivistă de dincolo de coasta Carolinei de Sud, pentru a-i duce acolo pe clienții importanți. Carevasăzică, tipul ăsta, Nolan Bennis, era acolo, pe terenul de tenis, cu niște băieți de la Carbide și – jur pe ce am mai scump! – purta șosete negre și mocasini. Nici de-al dracu' nu putea să joace! Nu făcea decât să încurce jocul. S-a vorbit despre asta luni în șir – o situație într-adevăr jenantă. Vreau să spun, tipul ăla era dus rău! Nu puteai să ieși cu el în lume. Mai e la McKinsey?

– Se vede treaba că nu ți-a trecut prin mână ultimul număr din *Forbes 400,* spuse Todd.

– Ce vrei să spui? întrebă Scott cu o expresie nedumerită întipărită pe chip.

– Nolan Bennis este directorul general al ValueMetrics, companie care în prezent valorează patru miliarde de dolari. A cumpărat hotelul Shedd Island acum vreo doi ani, împreună cu vreo două sute de hectare de teren pe insula respectivă.

– Întotdeauna m-am gândit că tipul ăla o să ajungă departe, spuse Scott.

– Cum să nu adori meniul de aici? exclamă Todd. Piept de rață cu sos de zmeură. Parcă ne-am întoarce în 1995. M-apucă nostalgia în localul ăsta.

Chelnerița se apropie de masa lor.

– Pot să vă prezint specialitățile pe care vi le putem oferi în această seară? întrebă ea.

Femeia îi părea cunoscută lui Nick, cu toate că nu-și putea da seama de unde. Ea aruncă o privire către el, după care se uită rapid în altă direcție. Și ea îl cunoștea. O, nu din nou!

– Avem biban de mare chilian, cu conopidă coaptă, pancetta și suc de mandarine la prețul de 29 de dolari. De asemenea, vă putem oferi coaste de miel cu crustă de fistic, cu garnitură de piure din

rădăcină de țelină și ciuperci de pădure. Iar specialitatea zilei este ton fript...

– Dați-mi voie să ghicesc, o întrerupse Todd. Ton special pentru sushi, nu foarte pătruns.

– Întocmai! confirmă femeia.

– Oare unde am mai auzit asta?

– Îmi păreți cunoscută, spuse Nick, compătimind-o pe femeie.

Privirea ei îl fixă scurt, după care se îndreptă în altă direcție.

– Da, domnule Conover. Am lucrat la Stratton, la Departamentul Călătorii.

– Îmi pare rău să aud asta. Sunteți bine acum?

Femeia ezită.

– Slujba de chelneriță îmi aduce mai puțin de jumătate din venitul pe care îl obțineam la Stratton, domnule, răspunse ea cu reținere.

– A fost o perioadă grea pentru toată lumea, spuse Nick.

– Vă mai las câteva minute să vă decideți, domnilor, zise ea și se îndepărtă repede.

– Credeți că are de gând să scuipe în salatele noastre? întrebă Todd.

– Nu mai e nevoie să vă spun că avem o mare problemă aici, începu Todd.

– Așa este, se grăbi Scott să confirme.

Nick încuviință cu o mișcare a capului, așteptând.

– Dacă e vorba de un trimestru sau două în care treburile merg prost, mai putem da vina pe economia asta nenorocită, continuă Todd. Dar dacă situația se menține, totul începe să semene cu o spirală a morții. Și nu ne putem permite așa ceva.

– Îți înțeleg îngrijorarea, spuse Nick, și crede-mă, ți-o împărtășesc la rândul meu. Dar vreau să te asigur că situația este sub control. Mâine ne vine un client important – cu adevărat important – și, după cum merg lucrurile, se pare că vom încheia contractul. E suficient să semnăm acest contract pentru ca lucrurile s-o ia din nou în direcția bună.

– Hei, speranța moare ultima! exclamă Todd. Cine știe, poate veți avea noroc. Dar hai să vă spun eu ceva: poate că, într-adevăr, corporațiile se bazează pe continuitate, dar piețele de capital se întemeiază pe conceptul de *distrugere creativă*. Dacă nu sunteți dispuși să faceți schimbări, veți fi atrași pe toboganul acela mare care alunecă spre mediocritate. Ca director general, trebuie să depășești această stare de inerție organizațională. Să desfunzi arterele corporatiste. Să dai frâu liber ideilor proaspete. Omule, până și cele mai bune bărci trebuie să se legene. Asta e magia capitalismului. Iată ce spunea Joseph Schumpeter[1] cu mulți ani în urmă.

– Ăsta nu juca odată la Boston Bruins? întrebă Nick impasibil.

– Ești iute sau ești mort, Nick, îl avertiză Todd.

– Mă rog, nu știu eu cum e treaba cu „distrugerea creativă", admise Nick, dar știu că, în esență, ne mișcăm destul de bine. Tocmai de aceea am vândut compania către Fairfield. Voi cei de acolo sunteți investitori de valoare cu o perspectivă foarte bună – acesta este, de altfel, singurul motiv pentru care am reușit s-o conving pe Dorothy Devries să vă vândă compania. Țin minte ce ne-a spus Willard la un moment dat, lui Dorothy și mie, în salonul casei ei de pe Michigan Avenue: „Vrem să fim partenerul vostru, cutia voastră de rezonanță. Nu ne propunem să conducem afacerea – vrem ca voi să conduceți această afacere. Poate vom fi nevoiți să trecem prin unele încercări împreună, dar suntem cu toții devotați acestei cauze pe termen lung".

Todd zâmbi cu viclenie. Înțelesese unde bătea Nick invocând cuvintele șefului suprem ca pe Sfânta Scriptură.

– Mda, admise el, par a fi vorbele lui Willard. Dar trebuie să înțelegi ceva – în ultima vreme, bătrânul Willard petrece foarte multe ceasuri pescuind la muscă în Florida Keys. Omul adoră pescuitul la muscă – s-ar zice că în ultimul an s-a gândit mult mai mult la tarponi și la pești argintii decât la profituri și pierderi.

---

[1] Joseph Alois Schumpeter (1883–1950), economist austriac, care a avut o importantă contribuție în economia mondială, fiind un pionier al teoriei dezvoltării economice. (n.tr.)

– Se pensionează?

– Deocamdată nu, dar o va face curând. Foarte curând. Ceea ce înseamnă că va lăsa toată povara pe umerii noștri, sărmanii fraieri care trebuie să meargă la slujbă în fiecare zi și să rezolve toate sarcinile ingrate, în timp ce el stă la prova bărcii sale Hell's Bay, aruncând undița. Lumea s-a schimbat, Nick. Pe vremuri, toți marii investitori ne completau un cec de douăzeci de milioane de dolari, sau poate chiar de o sută de milioane de dolari, și ne lăsau să ne facem treaba. După șase sau zece ani, ei își ridicau profiturile și toată lumea era fericită. Nu mai e așa. Acum se uită în permanență peste umărul nostru și ne cheamă tot timpul la ordine. Nici nu vor să conceapă că vreuna dintre investițiile noastre importante s-ar duce de râpă. Vor să vadă rezultatele ieri.

– Ar trebui să intre pe site-ul vostru, sugeră Nick. Cei de la Fairfield Equity Partners chiar aveau pe site-ul propriu un filmuleț animat – fabula lui Esop cu iepurele și țestoasa, făcută să arate ca o cărticică de povești. Era o chestie absolut răsuflată. Spune-le să ia aminte la povestea cu iepurele și țestoasa, adăugă Nick. Amintește-le că rezultatele adevărate apar pe termen lung.

– În vremurile noastre, țestoasa ajunge în supă, prietene, spuse Todd.

Scott râse puțin cam tare.

– Nu-ți face griji, îl liniști Nick, supa de țestoasă nu e în meniul nostru.

Todd continuă, fără să zâmbească:

– Nouă ne plac companiile sănătoase, care sunt în plină dezvoltare. Nu credem că se mai întoarce mortul de la groapă.

– Noi nu suntem mortul care se duce la groapă, Todd, îi explică Nick cât se poate de calm. În momentul de față trecem prin niște schimbări, dar suntem pe drumul cel bun.

– Nick, întrunirea trimestrială a consiliului de administrație este peste câteva zile, iar eu vreau să mă asigur că pe biroul comisiei va ajunge un plan elaborat cu privire la remedierea situației voastre actuale. Mă refer la consolidarea fabricii, la vinderea de proprietăți

imobiliare, chestii de genul ăsta. Distrugere creativă. Nu vreau ca cei din conducere să-și piardă încrederea în tine.

– Insinuezi cumva ceea ce înțeleg eu că insinuezi?

Todd schiță un zâmbet triumfător.

– La dracu', Nick! Nu! Nu mă înțelege greșit. Când am cumpărat compania Stratton nu am cumpărat doar niște uzine demodate aflate la dracu' în praznic, în Michigan, cu echipamente de la 1954. Am cumpărat *o echipă*. Adică pe tine. Ne dorim să rămâi pe poziții. Dar am vrea să începi să-ți schimbi felul de a gândi. Vrem de la tine un efort rapid și ferm, în scopul găsirii unei modalități de a schimba tendințele de regres ale firmei.

Scott încuviință din cap cu înțelepciune, mușcându-și buza inferioară și răsucindu-și câteva șuvițe de păr după urechea dreaptă.

– Înțeleg ce vrei să spui și cred că am niște idei interesante.

– Asta vreau să aud! Adică, să fim serioși, ce rost are să vă fabricați toate componentele în Statele Unite, când le puteți cumpăra din China, la jumătate de preț. Mă înțelegeți?

– Drept să-ți spun, Todd, interveni Nick, am analizat această soluție și am respins-o, pentru că...

Scott îl întrerupse brusc:

– Eu zic că merită s-o mai analizăm o dată.

Nick îi aruncă o privire sumbră.

– Știam că mă pot baza pe voi, băieți. Ei, carevasăzică... cine vrea desert? Dați-mi voie să ghicesc: desertul care a făcut furori în Manhattanul anilor 1998 a ajuns în sfârșit și la Fenwick. Tort cu ciocolată topită?

După ce-și luară rămas-bun de la Todd și îl priviră demarând în Lincolnul Town Car închiriat, Nick se întoarse către Scott.

– Tu de partea cui ești, până la urmă?

– Adică ce vrei să spui? Șefului trebuie să-i faci întotdeauna pe plac.

– Scott, șeful tău sunt eu, nu Todd Muldaur. Să nu uiți asta.

Scott ezită, părând să delibereze în sinea lui dacă era sau nu cazul să îl contrazică pe Nick.

– Și, până la urmă, zise el, cine spune că sunt mai multe tabere? Suntem toți băgați în chestia asta, Nick.

– Întotdeauna sunt mai multe tabere, rosti Nick încet. Sunt cei din interior și cei din afară. Tu ești de partea mea?

– Bineînțeles, Nick. Dumnezeule! Normal că sunt de partea ta, ce credeai?

25

Leon se uita la televizor și bea o bere. În ultima vreme, cam așa își ocupa tot timpul, atunci când nu dormea. Audrey îl privi pe soțul ei, cum ședea într-o rână în mijlocul canapelei, îmbrăcat cu niște pantaloni de pijama și cu un tricou alb, care îi venea prea strâmt peste burta ce creștea mereu de la atâta bere. Cele cincisprezece, douăzeci de kilograme pe care le pusese pe el în ultimul an îl făceau să pară cu zece ani mai în vârstă. Altădată, Audrey ar fi spus cu mâna pe inimă că Leon era cel mai harnic om pe care îl întâlnise în viața ei, că nu pierduse nici o zi de lucru, asumându-și întotdeauna orice risc, fără să se plângă vreodată. Acum, când i se luase dreptul de a munci, se simțea pierdut. În lipsă de altă preocupare, se retrăsese într-o viață de trândăveală; pentru el, nu exista cale de mijloc.

Se duse până la canapea și îl sărută pe soțul ei. Nu se bărbierise și nici nu făcuse baie. Nu-și întoarse capul s-o sărute și el, la rândul lui. Primi sărutul femeii, fără a-și lua ochii de la ecranul televizorului. După o vreme, văzând că Audrey rămăsese acolo, în picioare, cu mâinile în șold, zâmbind, el îi spuse, cu vocea lui înăsprită de whisky și țigări:

– Hei, Piticule. Târziu mai ajungi acasă.

„Piticule" – folosea acest cuvânt de alint cam de pe la începutul relației lor. El avea cu mult peste 1,80 m, ea abia dacă avea 1,50, iar atunci când se plimbau împreună chiar păreau caraghioși.

– Te-am sunat și ți-am lăsat un mesaj, îi spuse ea. Probabil erai în conferință atunci.

Știa că soția lui voia de fapt să spună că dormea. Cam așa aborda ea noul stil de viață al lui Leon. Gândul că el pierdea vremea uitându-se la televizor și dormind toată ziua, când aveau de achitat o ipotecă, o scotea din minți. Știa că nu dădea întotdeauna dovadă de suficientă înțelegere pentru situația în care se afla el. Bietul om fusese concediat de la slujbă, iar pe o distanță de câteva sute de kilometri în jur nu exista nici o companie care să dorească să angajeze un tehnician specializat în vopsirea cu pulbere electrostatică. Și totuși, jumătate din oamenii din oraș fuseseră disponibilizați și mulți dintre ei reușiseră să-și găsească de lucru la Home Depot sau la Food Town, unde puneau cumpărăturile oamenilor în sacoșe. Salariul era mizerabil, dar tot era mai bun decât nimic și cu siguranță era de preferat în locul lenevitului pe canapea cât e ziua de lungă.

El nu răspunse. Leon avea ochii adânciți în orbite, un cap mare și o constituție puternică; odată, nu cu multă vreme în urmă, ar fi trecut drept un bărbat chipeș. Dar acum părea doborât, învins.

– Ai... primit mesajul meu, în legătură cu cina?

Mesaj care îi spunea, desigur, să pregătească cina. Nimic complicat. Un hamburger congelat pe care l-ar fi putut dezgheța la microunde, o punguță de frunze fragede de salată pe care le putea spăla și pregăti pentru o salată. Orice. Dar nu se simțea nici un miros, nici o mâncare nu era în curs de pregătire, iar ea știu răspunsul înainte ca el să spună ceva.

– Eu am mâncat deja.

– A, în regulă.

Îi lăsase un mesaj pe la patru, de îndată ce realizase că o să lucreze până târziu, cu mult înainte ca el să ia cina. Își înăbuși enervarea și intră în bucătărie. Blatul îngust de bucătărie era ticsit cu farfurii murdare, pahare, căni de cafea, sticle de bere, în așa fel încât nu i se

mai vedea nici culoarea. Cum oare – se minună ea – era posibil ca un singur om să facă o asemenea mizerie într-o zi? De ce refuza cu osbtinație să facă ordine în urma lui? Se aștepta oare ca ea să fie și cap al familiei, și nevastă, și menajeră în același timp? În coșul de gunoi era aruncată o cutie marca Hungry Man și o caserolă de plastic compartimentată, mânjită cu sos de roșii. Se aplecă și o pipăi. Era caldă încă. Mâncase de curând. Nu cu multe ore în urmă. I se făcuse foame și pregătise ceva doar pentru el, nu și pentru ea, cu toate că-l rugase să facă acest lucru. Sau poate *tocmai pentru că* îl rugase.

Întorcându-se în sufragerie, rămase acolo, în picioare, așteptând să fie observată. Însă el continua să urmărească meciul de baseball. Femeia își drese vocea, ostentativ. Nimic.

– Leon, iubitule, i se adresă în cele din urmă. Putem vorbi o secundă?

– Desigur.

– Poți să te uiți la mine?

În sfârșit, bărbatul opri sonorul televizorului și se întoarse către ea.

– Iubitule, am crezut că pregătești cina pentru amândoi.

– Nu știam când te întorci.

– Dar am spus... Își mușcă buza. Nu avea de gând să țipe la el. Nu avea de gând să înceapă ea cearta, nu și de data asta. Își înmuie puțin glasul: Te-am rugat să pregătești tu cina pentru amândoi, da?

– M-am gândit că o să mănânci când ajungi acasă, Piticule. N-am vrut să-ți pregătesc ceva și să se răcească până vii.

Ea dădu ușor din cap. Făcu o pauză. Știa deja prea bine cum avea să continue discuția: Înțelegerea noastră a fost ca tu să pregătești cina și să faci ordine, doar știi că nu le pot face eu pe toate. Iar el avea să întrebe: Cum de nu mai poți face ce făceai până acum? Înainte aveai timp să le faci pe toate. Iar ea îi explica: Am nevoie de ajutor, Leon, asta e ideea. Ajung acasă epuizată. Și el spunea de fiecare dată: Tu cum crezi că mă simt eu, zăcând aici ca un rahat? Măcar tu ai o slujbă.

Chestia asta cu complexul de vinovăție funcționase multă vreme. Dar apoi Leon începuse să întreacă măsura, susținând că gătitul și curățenia erau treburi de muiere și că nu i se părea normal ca

dintr-odată să i se ceară să facă treaba unei femei. Oare toate astea nu se întâmplau cumva doar pentru că el nu aducea bani în casă? se întreba el. Când discuția ajungea în acest punct, ei îi venea să strige: Treabă de femeie? Și mă rog de ce e treabă de femeie? Nu ești în stare măcar să strângi mizeria în urma ta? Și cearta continua în aceeași notă, monotonă, năucitoare și fără sens.

– Bine, spuse ea în cele din urmă.

Audrey lucra la șase cazuri: trei erau de actualitate, printre ele numărându-se și o crimă. Practic, nu era posibil să se concentreze la mai multe cazuri o dată. Astă-seară era rândul lui Andrew Stadler. Puse biblioraftul alături, pe canapea, iar în timp ce Leon urmărea evoluția celor de la Tigers și continua să își bea mințile, ea începu să parcurgă dosarul. Îi plăcea să citească dosarele cazurilor înainte să meargă la culcare. Avea convingerea că subconștientul ei continua să lucreze, iscoditor, întorcând lucrurile pe toate fețele cu ochiul său sfredelitor și ajutând-o să vadă lucrurile mai limpede decât o făcea când era trează.

Nu reușea să priceapă cum ajunsese cadavrul lui Andrew Stadler într-un container de gunoi, pe bulevadrul Hastings, la numărul 500. Tot așa, nu înțelegea rostul cocainei false. Diagnosticul de schizofrenie – se potrivea el oare cu toate datele problemei? Evident, trebuia să ia legătura cu șeful lui de la Stratton și cu directorul de la Departamentul de Resurse Umane. Să vadă dacă existase vreo suspiciune de consum de droguri.

Fusese tentată să-l întrebe pe Leon despre Stratton, despre atelierul de modelaj, dacă știa ceva despre el. Poate chiar îl întâlnise la un moment dat pe Stadler prin fabrică sau poate știa pe cineva care îl cunoscuse. De fapt, fusese chiar pe punctul de a deschide subiectul. Dar se întorsese către el, îi văzuse privirea sticloasă, chipul acela de om învins și renunțase. În perioada asta, chiar și cea mai neînsemnată aluzie la problemele de serviciu era pentru el ca examinarea unui dinte stricat. Îi amintea că ea avea o slujbă pe care o făcea cu pasiune, iar el, nu.

Nu merită efortul, decise ea.

Când meciul se termină, Leon se duse la culcare, iar ea îl urmă. În timp ce se spăla pe dinți și pe față, Audrey se gândi dacă să-și pună pe ea obișnuitul tricou lung sau o cămășuță de noapte. Nu mai făcuseră sex de peste șase luni, și nu pentru că nu și-ar fi dorit ea. El își pierduse interesul. Însă ea avea nevoie de sex, simțea nevoia acelei apropieri fizice. Altfel...

Când se urcă ea în pat, Leon sforăia deja.

Se strecură alături de el, stinse veioza de pe partea ei și adormi curând.

O visă pe Tiffany Akins dându-și ultima suflare în brațele ei. Fetița aceea îmbrăcată în pijamale cu Sponge Bob. Copilul care putea fi al ei. Care putea fi ea însăși. Îl visă pe tatăl ei și momentul acela când Cassie Stadler îl numise pe propriul tată „tăticul".

Apoi ochiul acela ca un sfredel din subconștientul ei atinse ușor o coardă acolo, sus, iar ochii ei se deschiseră. Femeia se ridică încet în capul oaselor.

Prea era curat totul. O *lipsă totală* a probelor.

Nu era vorba doar despre urmele de substanță farmaceutică de pe sacii din plastic în care era împachetat cadavrul. Acestea indicau că victima fusese mutată de către cineva care purta mănuși chirurgicale, cineva care avusese grijă să nu lase amprente. Chiar și numai acest lucru dezvăluia o anumită precauție, pe care nu o întâlneai prea des în cazurile de crimă legate de consumul de droguri. Dincolo de asta însă, pe cadavru nu fuseseră descoperite nici un fel de particule, fibre, nimic din toate acele indicii banale pe care le descopereai întotdeauna pe cadavrul unei persoane ucise. Până și tălpile pantofilor victimei – locul unde găseai întotdeauna ceva țărână – fuseseră perfect curățate.

Audrey își mai aminti și cât de curat fusese cadavrul la autopsie. Își aminti cuvintele legistului: „Pare a fi mai degrabă un caz domestic decât unul de competența poliției".

Ei bine, *asta* era. Aici era problema. Cadavrul fusese curățat cu meticulozitate, verificat în amănunt de un expert. De către cineva care *știa* ce anume avea să caute poliția.

Cadavrul lui Andrew Stadler nu fusese aruncat de un traficant de droguri, în timpul unui atac de panică. Fusese așezat cu grijă, metodic, într-un container de gunoi, de către cineva care știa foarte bine ce face.

Trecu multă vreme până când Audrey reuși să adoarmă din nou.

26

– Chestia asta are gust de rumeguș, comentă Julia.

Nick izbucni fără voie într-un râs zgomotos. Pe partea din față a cutiei era o fotografie cu doi copii care zâmbeau – o fetiță asiatică și un băiat blond, cu aspect nordic. Cu siguranță, nu cerealele îi făceau să zâmbească.

– Este foarte sănătoasă și îți face bine, o asigură el pe fată.

– Cum se face că eu trebuie să mănânc mereu cereale sănătoase. Ceilalți copii de la mine din clasă mănâncă orice vor ei la micul dejun.

– Mă cam îndoiesc.

– Paige mănâncă în fiecare dimineață Froot Loops, Cap'n Crunch sau Apple Jacks[1].

– Paige...

În mod normal, Nick era foarte spontan cu replicile parentale, le avea pregătite ca pe pilot automat. Dar în dimineața asta nu gândea foarte clar. Își făcea griji pentru că luase somnifere prea multe zile la rând. Probabil că dădeau dependență. Se întreba dacă Julia, Lucas sau Marta auziseră ceva cu două nopți înainte.

– Paige nu se descurcă prea bine la școală, tocmai pentru că nu își începe ziua cu un mic dejun sănătos.

---

[1] Varietăți de cereale pentru copii, cu îndulcitori artificiali (n.tr.)

Uneori, nici măcar lui nu-i venea să creadă ce tâmpenii spunea cu voce tare, toată acea propagandă nerușinată. Când era copil, Nick mânca orice dorea la micul dejun – tot felul de prostii pline de zahăr precum Quisp and Quake sau Cocoa Puffs – și se descurcase foarte bine la școală. La drept vorbind, nu știa dacă astăzi toți copiii erau forțați de către părinții lor să mănânce sănătos la micul dejun sau dacă Laura era singura care insista asupra acestui lucru. Însă oricum ar fi stat lucrurile, Nick respecta cu sfințenie Legea Micului Dejun Sănătos, ca și cum ar fi fost un articol din Constituție.

– Paige este la cercul de matematică la care merg și eu, contraatacă Julia.

– Bravo ei! Mie, unuia, nu-mi pasă nici dacă mănâncă tort de ciocolată la micul dejun.

Televizorul fusese amplasat pe o masă în acest colț temporar al bucătăriei. Începuse emisiunea *Today*, dar acum se difuza o reclamă locală pentru Pajot Ford – o reclamă extrem de enervantă. John Pajot, proprietarul, era totodată și cel care apărea în spoturile comerciale – ce dracu', doar dădea bani buni pe reclamele alea, putea să și apară în ele, dacă voia – purtând întotdeauna echipament de vânătoare. Făcea tot felul de jocuri de cuvinte în care vorbea despre cruțarea „biștarilor"[1] și despre „depozitarea"[2] economiilor.

– Unde e fratele tău? se interesă Nick.

Fetița ridică din umeri, aruncând priviri ucigătoare cerealelor din farfurie. Chiar semănau cu niște chestii adunate din pădure, de pe jos.

– Probabil doarme.

– Bine, bine. Atunci mănâncă măcar niște iaurt.

– Dar mie nu-mi place cel pe care îl avem. Nu are gust bun.

– Asta avem. E alegerea ta. Iaurt sau... rumeguș.

– Dar mie îmi place cel de căpșune.

– O să-i spun Martei să mai cumpere. Până una-alta, avem de vanilie. E foarte bun.

---

[1] și [2]: Jocuri de cuvinte intraductibile. În limba engleză, aceleași cuvinte pot însemna și „cerbi", respectiv „aprovizionare a unei iesle". (n.tr.)

Marta spăla rufele. Va trebui să-și amintească să o roage să adauge iaurt de căpșune pe lista de cumpărături. Și niște cereale sănătoase care să nu aibă gust de rumeguș.

– Nu, nu e. Este iaurt organic. Vanilia lor are un gust ciudat.

– Ai de ales între iaurt de vanilie sau brânză topită. Hotărăște-te.

Julia oftă, cu o frustrare fără margini.

– Brânză topită..., acceptă ea îmbufnată.

Începu grupajul de știri locale, iar crainicul – un individ cu fața suptă, care părea uns cu toate alifiile, cu păr negru ca lustrul de pantofi, spunea ceva care includea cuvintele „găsit ucis cu brutalitate".

– Unde e telecomanda? întrebă Nick.

Ori de câte ori se afla Julia prin preajmă, el oprea sonorul televizorului, dacă se difuzau știri despre crime, despre infracțiuni înspăimântătoare sau despre molestarea minorilor. Julia întinse mâna să o ia dintre cutia cu lapte organic, cu 1% grăsime, și bolul cu zahăr, și i-o dădu tatălui ei. Acesta o apucă repede, căută febril butonul minuscul pentru activarea sonorului – de ce dracu' nu făceau nenorocitul ăla de buton mai mare și de o altă culoare? – dar tocmai când era pe punctul de a-l apăsa, văzu imaginea de pe ecran. Fotografia înfățișa un chip îngrozitor de familiar, lângă care se puteau citi cuvintele „Andrew Stadler". Nick îngheță de spaimă și rămase cu privirile pironite de ecranul televizorului, cu inima bătându-i nebunește.

Auzi cuvintele „container de gunoi din spatele restaurantului Lucky, de pe bulevardul Hastings". Mai auzi: „Treizeci și șase de ani la Compania Stratton, până când a fost disponibilizat, în luna martie a anului trecut".

– Ce s-a întâmplat, tati? întrebă Julia.

Se mai adăugă ceva despre pregătirile de înmormântare.

– Hm? A, nimic, iubito. A murit unul dintre angajații noștri de la Stratton. Haide, mănâncă niște brânză topită.

– Era bătrân? mai întrebă ea, ridicându-se de la masă.

– Mda, răspunse Nick. Era bătrân.

*

Când sosi el la firmă, Marge era deja la biroul ei, sorbindu-și cafeaua dintr-o cană personalizată cu numele firmei Stratton și citind un roman de Jane Austen. Femeia închise cartea rapid, cu un gest prin care își cerea scuze.

– O, bună dimineața, începu ea. Îmi pare rău, speram să termin cartea înainte de întrunirea de diseară a cercului meu de lectură.

– Stai liniștită, nu vreau să te întrerup.

Un exemplar din *Fenwick Free Press* fusese pus pe biroul lui, lângă tastatură. Un titlu de pe prima pagină anunța: „Vechi angajat al companiei Stratton, victimă a unui posibil caz de crimă". Probabil Marjorie pusese ziarul acolo, împăturindu-l în așa fel încât articolul despre Stadler să fie la vedere.

Nu catadicsise să se uite pe ziar în dimineața asta, înainte să plece de acasă. Avusese parte de prea multă agitație. Luke nu se trezise, așa că Nick se dusese la el în cameră să îl trezească. De sub grămada încâlcită de pături și cearșafuri, Luke îi spusese că de dimineață avea oră de studiu și că avea de gând să doarmă până mai târziu. În loc să protesteze, Nick închisese pur și simplu ușa de la dormitor.

Acum luă ziarul și citi articolul cu atenție. Inima îi bătea iar cu putere. Nu se dădeau prea multe detalii. „... cadavru descoperit într-un container de gunoi, în spatele unui restaurant de pe bulevardul Hastings." Nu se spunea că fusese împachetat în plastic. Nick se întrebă dacă, dintr-un motiv sau altul, Eddie îndepărtase sacii de gunoi. „S-ar părea că s-au tras mai multe gloanțe", adăuga articolul, fără însă a preciza în ce zonă a corpului fusese împușcat bărbatul. Cu siguranță, poliția nu dăduse publicității toate informațiile de care dispunea în legătură cu cazul. Cu toate că articolul îi dădea suficiente motive de îngrijorare, Nick îl găsi ciudat de liniștitor. Detaliile articolului alcătuiau portretul convingător al unui bărbat fără slujbă, care fusese ucis într-un cartier rău famat al orașului, după ce fusese, probabil, implicat într-o infracțiune de stradă. Articolul avea atașată o fotografie a lui Stadler, făcută cu cel puțin douăzeci de ani în urmă: aceiași ochelari, aceeași gură strânsă. Era genul acela de articol care, odată citit, te făcea să clatini din cap cu amărăciune, meditând la felul

în care pierderea unei slujbe îl făcuse pe un om deja tulburat mintal să alunece pe panta drogurilor, a infracțiunilor sau a altor necazuri, pentru ca, mai apoi, să treci mai departe, la pagina cu știri sportive.

Ochii lui Nick se umplură de lacrimi. „Ăsta e omul pe care l-am ucis eu", se gândi. Un om care lăsase în urmă un copil – „o fiică, Cassie, în vârstă de douăzeci și nouă de ani, stabilită în Chicago" – și o fostă soție, care murise cu patru ani mai devreme. Un om modest, cu un trai liniștit, care lucrase în uzinele Stratton toată viața sa de om adult.

Deveni deodată conștient de prezența lui Marge, care stătea acolo, privindu-l cu îngrijorare. Femeia îi spusese ceva.

– Scuză-mă, ce ziceai?

– Am spus: trist, nu-i așa?

– Foarte trist, întări Nick.

– Înmormântarea e în după-amiaza aceasta. Aveți o teleconferință cu Departamentul de Vânzări, dar poate fi reprogramată.

Nick încuviință ușor din cap, înțelegând ce voia să spună femeia. El participa de obicei la funeraliile tuturor angajaților Stratton, întocmai cum procedase și bătrânul Devries pe vremea lui. Era o tradiție împământenită, o obligație protocolară a directorului general în acest oraș, în care toată suflarea se afla în grija unei singure companii.

Trebuia să participe la înmormântarea lui Andrew Stadler. Chiar nu avea de ales.

27

– Nu-mi ești de nici un ajutor, spuse Audrey.

Bert Koopmans, specialistul în recoltarea probelor, se întoarse către chiuveta unde se spăla pe mâini. Felul în care își înclina capul și o fixa îl făcea să semene cu o pasăre. Era înalt, aproape costeliv, cu niște ochi mici, apropiați, ce păreau întotdeauna speriați.

– Nu intră în atribuțiile mele, spuse el sec, dar nu cu dușmănie. Care e problema?

Femeia ezită.

– Păi, chiar n-ai găsit nimic pe cadavru și totul depinde de chestia asta.

– Despre ce cadavru vorbim acum?

– Stadler.

– Cine?

– Tipul din containerul de gunoi. De pe Hastings.

– Ăla care era făcut tortilla.

– Burrito, mai bine zis.

O urmă de zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Ți-am dat toate datele pe care le aveam și eu.

– Cadavrul ți s-a părut cumva prea... curat?

– Curat? Te referi la igienă? Pentru că, știi tu, unghiile individului erau murdare.

– Nu la asta mă refeream, Bert. Se gândi o clipă, după care adăugă: Murdăria de sub unghii – a fost recoltată pentru o analiză amănunțită, nu?

– Nu, am pierdut din vedere chestia asta, spuse Bert, fulgerând-o cu o privire. Uiți cu cine vorbești? Ai impresia că ai de-a face cu unul dintre cazurile lui Wayne?

Nu toți criminaliștii erau la fel de meticuloși, la fel de obsesiv-compulsivi ca și Koopmans. Bărbatul se duse la un fișet negru, deschise unul dintre sertare și scoase de acolo un dosar. Apoi parcurse în grabă o foaie de hârtie:

– Păr pubian, păr de pe cap, unghiile de la mâna stângă, unghiile de la mâna dreaptă. Fibre de încălțăminte în stânga, fibre de încălțăminte în dreapta. Substanță neidentificată sub unghiile de la mâna dreaptă, substanță neidentificată sub unghiile de la mâna stângă. Să continui?

– Nu, mulțumesc. Ce-i cu substanța neidentificată?

O privi din nou cu subînțeles.

– Dacă știam ce e cu ea, crezi că o mai numeam „neidentificată"?

– E vorba despre urme de piele, sânge, mizerie...?

– Îmi pui răbdarea la încercare, doamnă detectiv. Mă crezi sau nu, pielea și sângele sunt substanțe pe care le-am mai văzut înainte.

– Și murdărie ai mai văzut.

El ridică dintr-un umăr.

– Dar murdăria asta nu e ca oricare alta. Are... ceva aparte. Poate fi orice. Chiar mi-am notat aici că are o tentă verzuie.

– Vopsea verde? Presupunând, de pildă, că Stadler ar fi scrijelit cu unghiile zidul unei case...?

– Aș fi recunoscut vopseaua dacă de asta ar fi fost vorba. Îi înmânã foaia de observație: Uite, ce-ar fi să faci un drum până la Obiecte Personale și să aduci porcăriile alea? O să ne uităm pe ele împreună.

Cel care avea în grijă Biroul de Obiecte personale era un individ pe nume Arthur nu-știu-cum – un alb molatic, cu o mustață model Hitler, îmbrăcat în salopetă; era genul care stătea cu ochii pe ceas, așteptând sfârșitul programului. Audrey apăsă pe sonerie, iar el veni cu pași rari la ghișeu. Ea îi înmânã copia roz a bonului de la Obiecte Personale, explicându-i că dorea să vadă doar articolul cu numărul cincisprezece. Toate probele – părul de pe cap, părul pubian, cele două fiole cu sânge – erau păstrate într-un frigider mare. Arthur se întoarse după câteva minute, cu un aer cum nu se poate mai plictisit. În timp ce el îndeplinea ritualul obișnuit al scanării etichetei cu codul de bare de pe plicul de dimensiuni standard pe care era scris „Unghii tăiate la autopsie" și apoi a codului de bare din tabelul de pe perete, pentru a înregistra numele și codul ei de identificare, Audrey auzi vocea lui Roy Bugbee:

– Pare a fi vorba despre cazul Stadler.

Ea încuviință din cap, întrebând la rândul ei:

– Tu lucrezi la cazul Jamal Wilson?

Bugbee pretinse că n-o auzise. Când tipul de la ghișeu strecură plicul pe sub geam, Bugbee îl înșfăcă, înainte ca Audrey să ajungă la el.

– Unghii tăiate, ha?

– E vorba doar despre niște probe pe care vreau să le verific din nou la Biroul de Identificare.

– De ce oare am sentimentul ăla ciudat că nu colaborăm așa cum se cuvine la cazul ăsta, Audrey?

– Nici nu-ți imaginezi cât de multe sunt aspectele la care ți-aș fi grozav de recunoscătoare pentru un pic de ajutor, îi spuse Audrey cu o strângere de inimă.

– Sunt convins, răspunse Bugbee. Treci acum pe la Biroul de Identificare?

Koopmans, care păru surprins să-l vadă pe Roy Bugbee, puse două coli albe de hârtie pe masa din laboratorul lung și îngust, unde se verificau amprentele. Bărbatul desfăcu pliculețele cu un bisturiu de unică folosință și răsturnă conținutul lor pe foile de hârtie.

– Așa cum spuneam mai devreme, o murdărie verde, spuse Koopmans.

Și el, și Audrey purtau măști chirurgicale, astfel încât răsuflarea lor să nu împrăștie probele. Bugbee nu își pusese mască.

Audrey privi cu atenție de aproape.

– Nu ar fi mai bine dacă am folosi un microscop binocular?

– Nici o problemă. Dar am făcut deja asta și nu e nimic altceva de văzut. Acestea fiind zise, el cernu grămăjoara micuță cu un instrument de lemn, adăugând: Nisip, un fel de pulbere verde fină, fragmente din ceea ce par a fi, probabil, niște ghemotoace de hârtie. Poți să te duci cu probele astea și la laboratorul național dacă vrei, dar cei de acolo o să-ți spună exact ce ți-am spus și eu. Și o să le ia șase săptămâni până să-ți spună toate astea.

– La dracu'! exclamă Bugbee. N-ai nevoie de microscop pentru porcăriile astea.

– A, serios? spuse Koopmans, făcând un schimb rapid de priviri cu Audrey.

– E clar că nu ai peluză acasă, concluzionă Bugbee. Ăsta e gazon de hidroînsămânțare[1].

– Gazon de hidroînsămânțare..., repetă Koopmans.

– Care ce este, mai exact? vru să afle Audrey.

– Semințe de gazon și nu mai știu ce, bucățele mici de ziar și niște rahaturi care se pulverizează. Ca să-ți faci o peluză nouă. Eu, unul, urăsc drăcia asta – e plină de buruieni. Eu îi spun „hidrobălării".

– Dar e verde, spuse Audrey, neîncrezătoare.

– Aceea este pulberea de vopsea, interveni Koopmans. Iar ghemotoacele sunt de fapt frunze uscate. Se trase de bărbie cu degetul mare și arătătorul.

– Ei bine, ai trecut pe acasă pe la Stadler, spuse Audrey. Eu, una, n-am văzut un astfel de gazon. Tu ai văzut așa ceva?

– Nu, răspunse Bugbee plin de el. Avea o peluză de tot rahatul. Numai iarbă ordinară și buruieni cu frunză lată. Bărbaților le sar în ochi lucrurile de genul ăsta.

– Da, dacă sunt obsedați de peluze, admise Koopmans. E posibil ca tipul ăsta al vostru să fi muncit pe undeva cu jumătate de normă la amenajarea grădinilor sau ceva de genul ăsta?

– Nu, răspunse Audrey. Abia dacă putea să-și păstreze slujba de la Stratton. Nu, bănuiesc că a făcut rost de mizeria aia de sub unghii de pe unde a umblat. Poate chiar – de ce nu? – în noaptea în care a fost ucis.

28

Cimitirul Mount Pleasant nu era cel mai mare spațiu funerar din parohia Fenwick și nici cel mai bine întreținut. Era amplasat în vârful

[1] Hidroînsămânțare – procedeu de acoperire a unui teren cu gazon, care constă în aplicarea sub presiune a unui amestec alcătuit din frunze uscate, semințe preîncolțite, substanțe fertilizante, coloranți etc. (n.tr.)

unui povârniș înalt, deasupra unei autostrăzi aglomerate și părea dezolant, prea dezolant chiar și pentru un cimitir. Nick nu mai fusese niciodată acolo. Dar nu e mai puțin adevărat faptul că ura cimitirele și le evita ori de câte ori acest lucru era posibil. Dacă trebuia să asiste la o ceremonie funerară, mergea la biserică sau la capelă, reușind cumva să evite cimitirul. Moartea Laurei nu făcuse ca înmormântările să fie mai ușor de suportat, ba din contră.

De data asta însă întârziase. Pierduse slujba de la capelă, pentru că nu reușise să reprogrameze o teleconferință importantă cu directorii generali de la Steelcase și Herman Miller, pe tema eforturilor de a face lobby în fața Congresului împotriva unui proiect de lege absolut aberant.

Își parcă Chevroletul Suburban lângă o bordură, aproape de locul unde o ceremonie era în plină desfășurare. Văzu un grup mic de oameni îmbrăcați în negru – poate zece sau douăsprezece persoane în total: un pastor, o femeie de culoare, un cuplu în vârstă, cinci sau șase bărbați – probabil colegi de-ai lui Stadler, și o tânără drăguță, care era probabil fiica bărbatului. Era minionă și avea niște ochi mari și un păr scurt, aparent tuns după moda punk. În ziar scria că avea douăzeci și nouă de ani și locuia la Chicago.

Nick se apropie de grupul acela de oameni. Îl auzi pe pastor, care stătea lângă sicriu, rostind următoarele cuvinte:

– Binecuvântează, Doamne, acest mormânt, pentru ca trupul fratelui nostru Andrew să se odihnească aici în pace, până ce Tu îl vei trezi întru gloria eternă; atunci Îți va vedea chipul și va cunoaște strălucirea Dumnezeului celui veșnic, care trăiește și stăpânește, acum și pururea și în vecii vecilor.

Zgomotul infernal al traficului îi acoperea când și când cuvintele.

Câțiva dintre cei prezenți la ceremonie se întoarseră să-l privească pe Nick. Cei de la Stratton îl recunoscură, iar privirile lor stăruiră mai mult asupra lui. Lui Nick i se păru că citește în ochii lor surprindere sau poate chiar o scânteie de indignare, dar nu era sigur. Frumoasa fiică a celui decedat părea uluită, asemenea unei căprioare surprinse de lumina farurilor. Lângă ea se afla femeia de culoare,

care era, la rândul ei, destul de atrăgătoare. Aceasta îl privi cu niște ochi sfredelitori și cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nick se întrebă cine era. Nu erau prea multe persoane de culoare prin partea locului.

Nu era încă pregătit pentru priveliștea sicriului de mahon lustruit, așezat deasupra dispozitivului aceluia de coborâre – așa cum și-l amintea Nick de la înmormântarea Laurei – ascuns în spatele faldurilor de catifea verde creponată. Tabloul care i se arătă în fața ochilor îl izbi. Într-un fel, sicriul acela înalt, rotunjit, de mahon, îi oferi o priveliște și mai brutală decât însuși cadavrul lui Andrew Stadler, chircit pe peluza sa. Îi dădea o senzație mai *reală*, de iremediabil. Acest bărbat avea o familie – o fiică, cel puțin – și prieteni. Probabil că fusese un schizofrenic periculos, care își întrerupsese tratamentul, dar fusese și el tatăl cuiva. Al tinerei acesteia încântătoare, cu păr țepos și ten de porțelan. Lacrimile inundară ochii lui Nick. Se simți copleșit de rușine.

Femeia de culoare îl privi din nou. Oare cine era?

Oamenii de la Stratton se uitară din nou la el, desigur observându-i lacrimile și fiind revoltați în sinea lor de această manifestare ipocrită. Nick-Tăietorul-de-Capete venise să plângă la căpătâiul unui om pe care îl concediase, se gândeau ei probabil. Când ceremonia se termină, iar sicriul fu coborât încet și pe tăcute în mormânt, cei prezenți începură să arunce bulgări de pământ și flori pe sicriu. Unii dintre ei o îmbrățișară pe fiică, strângându-i mâna și murmurând condoleanțe. Când consideră că venise momentul potrivit, Nick se apropie de ea:

– Domnișoară Stadler, mă numesc Nick Conover. Sunt...

– Știu cine sunteți, îi replică ea cu răceală.

Pe partea dreaptă a nasului, femeia avea un cercelus minuscul – o scânteiere de lumină.

– Nu l-am cunoscut personal pe tatăl dumneavoastră, dar am dorit să vă transmit regretele mele sincere. A fost un angajat valoros.

– Atât de valoros încât l-ați dat afară.

Femeia vorbea pe un ton calm, dar amărăciunea ei era evidentă.

– Perioada aceasta de concedieri a fost dificilă pentru noi toți. Foarte mulți oameni de excepție și-au pierdut locul de muncă.

Ea scoase un oftat, ca și cum ar fi vrut să spună că discuția pe acest subiect nu-și mai avea rostul:

– Mda... Ei bine, lumea din jurul tatălui meu a început să se prăbușească după ce a fost dat afară.

În timp, Nick își construise o platoșă de oțel împotriva furiei celorlalți, dat fiind că se întâlnea foarte des cu foști angajați de la Stratton. Dar acum nu era tocmai pregătit pentru astfel de reproșuri, și cu atât mai puțin într-un cimitir, din partea unei femei care își îngropa tatăl.

– A fost nevoit să treacă printr-o experiență înfiorătoare.

Nick observă că femeia de culoare urmărea cu interes schimbul acesta de replici, cu toate că era suficient de departe încât să nu audă discuția lor.

Fiica lui Stadler zâmbi cu amărăciune.

– Hai să lămurim un lucru, domnule Conover. În ceea ce mă privește, dumneavoastră sunteți cel care l-a ucis pe tata.

29

Sora mai mare a lui Leon, LaTonya, era o femeie corpolentă, cu un fel de a fi foarte autoritar, neînduplecată în toate opiniile ei – și poate că era firesc să fie așa, pentru o femeie care creștea șase copii. Lui Audrey îi plăcea să fie în preajma ei. LaTonya era tot ce nu era ea: vulgară acolo unde Audrey era cuviincioasă, brutală în situațiile în care Audrey dădea dovadă de amabilitate, încăpățânată în cazurile în care Audrey era docilă. Poate că lucrurile nu mergeau tocmai bine în relația cu Leon, dar asta nu afectase prietenia celor două femei. Legătura care se crease între ele era mai puternică. Și oricum, se părea că LaTonya nu avea prea mult respect pentru fratele ei mai mic.

Destul de des, Audrey stătea cu cei trei copii mai mici ai familiei Saunders. De cele mai multe ori, îi făcea plăcere. Erau niște copii

buni – o fată de doisprezece ani și doi băieți, unul de nouă și celălalt de unsprezece. Fără îndoială că i se urcaseră în cap, profitând de firea ei bună, și reușeau să scape nepedepsiți pentru lucruri pe care mama lor, cu temperamentul ei de instructor militar, le-ar fi pedepsit fără drept de apel. Dar până la urmă, se gândea ea, de-asta existau mătușile. De asemenea, remarcase că însăși LaTonya profita de ea, cerându-i să rămână mult peste programul stabilit, și asta pentru că LaTonya înțelesese ceea ce nimeni nu spunea cu voce tare, și anume că acei copii erau singurii pe care Audrey avea să-i aibă vreodată.

În seara aceasta, LaTonya ajunsese acasă cu o oră mai târziu decât spusese inițial. Participa la un seminar de training motivațional la Days Inn, pe Winsted Avenue, învățând cum să pună bazele unei afaceri de familie. Soțul ei, Paul, administra departamentul servicii de întreținere al unei reprezentanțe GMC și de regulă lucra până târziu, nu se întorcea acasă înainte de ora 8. Pe Audrey chiar n-o deranja acest lucru. Tocmai se întorsese dintr-o tură prelungită, care inclusese participarea la ceremonia funerară a lui Andrew Stadler, și, la drept vorbind, prefera să stea câteva ore cu nepoții ei decât acasă, cu Leon. Sau gândindu-se la sărmana Cassie Stadler. Uneori, mai era nevoie și de câte o pauză.

LaTonya căra o uriașă cutie de carton plină până la refuz cu sticle albe de plastic. Chipul ei în formă de lună era înrourat cu stropi de sudoare.

– Chestia asta de aici, anunță ea în timp ce ușa-paravan se închise cu zgomot în urma ei, chestia asta o să ne scape de datorii.

– Ce ai acolo? întrebă Audrey.

La această oră, Camille începuse deja exercițiile de pian în camera ei, iar cei doi băieți se uitau la televizor.

– Hei, ce-i asta? Ce dracu' se petrece aici? zbieră LaTonya la băieții ei, în timp ce dădu drumul cutiei pe masa din bucătărie. Oricât s-ar lăsa mătușa Audrey dusă de nas, noi avem o regulă în ceea ce privește televizorul. Opriți dracului nenorocitul ăla de aparat și duceți-vă la temele voastre. În clipa asta!

– Dar Audrey a spus că avem voie! protestă Thomas, fiul cel mic.

Însă Matthew, care avea suficientă experiență încât să știe că nu trebuia să se certe niciodată cu mama lui, o zbughi imediat sus.

– Nu dau doi bani pe ce v-a spus Audrey! Știți care sunt regulile! tună ea. Apoi se întoarse către Audrey, înmuindu-și puțin glasul: Sunt suplimente alimentare pentru slăbit. Într-un an sau doi, n-o să mai am *nevoie* de salariul lui Paul. Nu că ar avea cine știe ce salariu!

– Suplimente pentru slăbit?

– Termogenice! adăugă LaTonya. Era limpede că abia învățase cuvântul. Ard grăsimile. Îți accelerează metabolismul. Blochează carbohidrații. Și sunt în întregime naturale.

– Soro, trebuie să ai mare grijă cu schemele astea de câștiguri din munca la domiciliu, o avertiză Audrey.

Ciudat lucru, când era în preajma LaTonyei, Audrey se surprindea vorbind în jargonul negrilor, iar ritmul frazelor ei căpăta inflexiuni specifice. Era perfect conștientă de faptul că LaTonya o considera snoabă sau încrezută.

– Grijă? icni LaTonya. Aici vorbim despre industria *wellness*. În cinci ani de zile, asta o să fie o industrie în valoare de miliarde de dolari, iar eu pornesc acum de la primul nivel.

Femeia desfăcu o cutie nouă de biscuiți Ritz și îi oferi și lui Audrey, dar aceasta clătină din cap. LaTonya rupse apoi hârtia cerată a unuia dintre pachete și luă o mână de biscuiți.

– LaTonya, pot să-ți vorbesc o clipă?

– Îhm, replică LaTonya cu gura plină.

– E vorba despre felul în care li te adresezi copiilor tăi. Limbajul pe care îl folosești. Nu cred că niște copii ar trebui să audă asemenea cuvinte, și cu atât mai puțin de la unul din părinți.

Ochii LaTonyei se măriră de indignare. Își puse mâinile în șold. Mestecă, înghiți, apoi spuse:

– Audrey, scumpa mea, tu știi că te iubesc, dar aici vorbim despre copiii mei, ai înțeles? Ai mei, nu ai tăi.

– Și totuși..., adăugă Audrey, regretând acum că adusese vorba despre asta și vrând să-și retragă cuvintele.

– Draga mea, zvăpăiații ăștia mici respectă autoritatea. Dacă ai avea copii, ai înțelege. LaTonya observă în acel moment expresia de adâncă mâhnire de pe chipul lui Audrey și adăugă imediat: Îmi... îmi pare rău. N-am vrut să sune chiar așa.

– Nu face nimic, capitulă Audrey cu o clătinare a capului. N-ar fi trebuit să mă bag.

LaTonya avea în mână una dintre sticlele acelea mari și albe din plastic.

– Uite de *asta* ai nevoie tu! zise ea.

– *Eu* am nevoie?

– Pentru bărbatul ăla al tău, puturos și bun de nimic. Frate-miu, adică. Măcar atâta lucru să facă și el, că tot arde gazul de pomană toată ziua: să ia niște suplimente din astea termogenice. Douăzeci și patru de dolari și nouăzeci și cinci de cenți. E un preț accesibil. Știi ce? Îți scad comisionul meu: șaisprezece dolari și jumătate. Mai ieftin de atât nu se poate.

30

Audrey nu-l agrea prea tare pe directorul de la pază al Stratton Corporation – un fost polițist pe nume Edward Rinaldi. De vină era, în primul rând, refuzul lui inițial de a o întâlni, refuz care ei i se păruse destul de ciudat. La urma urmei, doar ancheta circumstanțele morții unui angajat Stratton. Cât de încărcat putea fi programul lui? La telefon, după ce ea îi explicase ce dorește, el îi spusese că era „prins".

Apoi, mai era vorba și despre reputația bărbatului, care era puțin dubioasă. Bineînțeles, Audrey își făcea întotdeauna temele cu conștiinciozitate, iar înainte să ajungă la sediul Stratton, dăduse câteva telefoane în stânga și în dreapta, gândindu-se că directorul de la paza celei mai mari companii din oraș trebuia să fie cunoscut cel puțin printre polițiștii în uniformă ai secției de poliție. Astfel aflase că Rinaldi era din partea locului și că fusese coleg de liceu cu Nicholas Conover,

directorul general al Stratton. Mai aflase că făcuse armata în Grand Rapids. Relațiile lui cu poliția din Fenwick se rezumau la câteva cazuri de furtișaguri sau vandalism care aveau legătură cu Stratton.

– Individul ăla? N-ar fi făcut niciodată prea mulți purici pe aici, îi spusese lui Audrey un veteran de la patrula de poliție, pe nume Vogel. L-am fi dat afară în șuturi.

– Cum așa?

– Prea făcea pe șmecherul. Se ghidează după propriile reguli, dacă înțelegi ce vreau să zic.

– Nu, nu prea.

– Nu vreau să răspândesc zvonuri. Mai întreabă oamenii de prin Grand Rapids.

– Am să fac și asta. Dar ați avut și dumneavoastră de-a face cu el, nu?

– A, a făcut mare tărăboi pe aici în legătură cu un act de vandalism care avusese loc la domiciliul directorului general. Ca și cum ar fi fost vina noastră și nu a unui țicnit de angajat concediat.

– Ce fel de tărăboi?

– Venise să ceară cazierul acelui angajat.

– Care?

Vogel păru surprins:

– Cum adică? Tipul vostru, normal. Nu? Individul ăla, Stadler... Doar de-asta m-ai sunat, nu-i așa?

Brusc, personajul Edward Rinaldi devenea mai interesant.

Sunând la Grand Rapids, Audrey reuși cu greu să găsească pe cineva dispus să discute cu ea despre Edward Rinaldi. Asta până ce un locotenent de acolo, pe nume Pettigrew, îi mărturisise că lui Rinaldi nu-i ducea nimeni dorul.

– Ca să spunem așa, îi zisese locotenentul în mare secret, o ducea destul de bine pe aici.

– Adică?

– Adică veniturile lui nu se limitau neapărat la salariu.

– Vorbim cumva despre mită, domnule locotenent?

– Se prea poate, dar nu asta vreau să spun. Mă refeream la faptul că nu toate drogurile confiscate în urma raziilor ajungeau la biroul de sechestru.

– Consuma droguri?

Locotenentul chicotise:

– Din câte știu eu, nu. Părea mult mai interesat de teancurile de bani de la ciorap. Dar a fost dat afară fără o anchetă oficială, așa că ăsta nu e decât un zvon.

Fusese însă suficient pentru ca Audrey să devină circumspectă în privința acestui individ.

Lucrul care o deranja cel mai tare la Rinaldi era comportamentul lui – evazivitatea lui, privirile acelea alunecoase, rânjetele fugare și care nu-și aveau rostul, intensitatea privirii lui. Omul ăsta avea ceva vulgar și viclean în același timp.

– Unde este partenerul dumneavoastră? întrebă el după ce discutaseră câteva minute. Dumneavoastră, polițiștii, nu lucrați întotdeauna în echipă?

– De cele mai multe ori.

„El și cu Bugbee s-ar fi înțeles de minune", se gândi ea. Erau croiți din același material.

– Dumneavoastră sunteți detectivul Rhimes? Ca în LeAnn Rimes?

– Se scrie altfel, îl lămuri ea. Domnule Rinaldi, Andrew Stadler a vandalizat casa directorului general de la firma dumneavoastră? întrebă ea, trecând direct la subiect.

Rinaldi privi în altă direcție, parcă prea rapid, cercetând preocupat tavanul, ca și când și-ar fi răscolit mintea încercând să-și amintească, și se încruntă.

– N-am idee, doamnă detectiv.

– Ați dorit la un moment dat să-i aflați cazierul, domnule Rinaldi. Trebuie să fi avut dumneavoastră vreo suspiciune.

De această dată, el o privi direct în ochi.

– Îmi place să-mi fac treaba până la capăt. Cercetez toate posibilitățile. Așa cum, de altfel, sunt convins că procedați și dumneavoastră.

– Îmi pare rău, nu prea înțeleg. Până la urmă, l-ați suspectat pe domnul Stadler sau nu?

– Uite ce e, doamnă detectiv: casa șefului meu este vandalizată într-un mod complet bolnav și pervers. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să cercetez dosarele celor care au fost concediați, nu? Oricine a adus amenințări în timpul interviurilor de redistribuire a personalului. După toate astea, aflu că unul dintre cei disponibilizați are probleme de sănătate mentală. Iau hotărârea să cercetez cazul mai îndeaproape. Are sens ce vă spun?

– Absolut. Și ce ați descoperit cercetând cazul mai îndeaproape?

– Ce am descoperit?

– Exact. A adus vreo amenințare în timpul procedurilor de redistribuire?

– Nu m-ar surprinde. Știți, oamenii fac chestia asta. Se pierd cu firea în astfel de situații.

– Nu și dacă e să-i dăm crezare șefului lui de la atelierul de modelaj, cel care a condus interviul respectiv, împreună cu cineva de la Resurse Umane. Dumnealui a spus că Stadler și-a dat demisia, fără a da însă semne de violență.

Rinaldi râse zgomotos.

– Încercați să-mi întindeți o capcană sau ceva. Știți ce, doamnă detectiv? Lăsați-o baltă! Vă spun eu că individul ăsta era un client fidel al spitalului de nebuni.

– Era diagnosticat cu schizofrenie, corect?

– Concret, ce doriți de la mine? Vreți să știți dacă individul ăsta, Stadler, a fost dementul care a intrat în casa șefului meu și i-a ucis câinele? N-am nici cea mai vagă idee!

– Ați vorbit cu el?

Rinaldi flutură din mână a lehamite.

– Nu.

– I-ați cerut poliției să-l ancheteze?

– Pentru ce? Să-l bag pe bietul om în belele? Ce rost avea?

– Tocmai ați afirmat că nu v-ar surprinde ca el să fi proferat amenințări în timpul interviurilor de redistribuire a personalului.

Rinaldi se roti în scaunul lui modern şi privi către monitorul computerului, mijind ochii.

– Cine mai e şeful Departamentului Cazuri penale? Noyce, cumva?

– Exact, sergentul Noyce.

– Salutaţi-l din partea mea. Simpatic om. Şi bun poliţist.

– Aşa am să fac.

Oare acesta era felul lui de a ameninţa că va trage nişte sfori? Dacă asta intenţiona, strategia nu avea să funcţioneze, se gândi ea. Sergentul Noyce abia dacă auzise de el. Îl întrebase pe şeful ei despre Rinaldi. Continuă impasibilă:

– Revenind acum la întrebarea mea, domnule Rinaldi – n-aţi discutat niciodată cu Stadler, nu l-aţi indicat niciodată ca potenţial suspect în incidentul din casa domnului Conover?

Rinaldi clătină din nou din cap şi se încruntă gânditor.

– N-aveam nici un motiv să cred că el era suspectul, spuse el, apelând la raţiune.

– Aşadar situaţia a rămas nerezolvată? Mă refer la cele întâmplate la domiciliul domnului Conover...

– Asta dumneavoastră să-mi spuneţi. Poliţia din Fenwick nu pare prea optimistă în ceea ce priveşte rezolvarea acestui caz.

– L-aţi întâlnit vreodată pe Andrew Stadler sau aţi discutat cu el?

– Nu.

– Dar domnul Conover? Dumnealui l-a întâlnit sau a discutat vreodată cu el?

– Mă îndoiesc. De regulă, directorul general al unei companii atât de mari nu îşi întâlneşte cea mai mare parte a angajaţilor, decât cel mult la dezbaterile în grup.

– Atunci a fost foarte amabil din partea dumnealui să participe la funeraliile domnului Stadler.

– A fost acolo? Mă rog, ăsta pare a fi Nick.

– Cum adică?

– E foarte atent cu angajaţii săi. Probabil merge la toate înmormântările angajaţilor Stratton. Într-un oraş ca ăsta, mă înţelegeţi, e o personalitate publică. Face parte din meseria lui.

– Înțeleg. Se gândi o clipă, apoi zise: Dar trebuie să-i fi prezentat măcar o listă de nume domnului Conover, nume ale unor angajați disponibilizați, să vedeți dacă vreunul îi sună cunoscut.

– De regulă, nu-l deranjez atât de mult, doamnă detectiv. Nu dacă nu am o pistă clară. Îl las să-și facă treaba, iar eu mi-o fac pe a mea. Nu... Aș vrea să vă pot fi de folos. Omul ăla a lucrat la Stratton vreo treizeci și cinci de ani. Nu pot suporta să văd că un angajat loial sfârșește astfel.

31

– Hei! exclamă Scott, făcându-și apariția din spatele panoului care despărțea biroul lui Nick de cel al lui Marge. Cauți ceva interesant de citit? Registrele contabile pentru comisie sunt gata.

Nick ridică privirile de pe monitorul calculatorului său, unde era prins într-un schimb arțăgos de e-mailuri cu avocatul companiei, Stephanie Alstrom. Motivul era un conflict sâcâitor și interminabil cu Agenția de Protecție a Mediului, cu privire la emisiile anumitor compuși organici volatili dintr-un adeziv folosit la fabricarea unuia dintre modelele de scaune Stratton, model care fusese, oricum, scos din producție.

– Fictive sau reale? întrebă el.

– Reale, din păcate. Îmi pare rău că ți le dau așa, în ultimul moment, dar a trebuit să refac toate calculele, după cum mi-ai cerut.

– Îmi pare rău că am fost atât de nerezonabil, spuse Nick cu sarcasm. Dar eu sunt cel tras la răspundere.

– Muldaur și Eilers sosesc la Grand Fenwick în după-amiaza aceasta, îl anunță Scott. Le-am spus că le duc registrele contabile înainte de cina din seara asta, ca să poată arunca o privire peste ele. Îi cunoști pe tipii ăștia – o să te asalteze cu întrebări din secunda în care te văd. Important e să fii pregătit să le faci față.

Consiliul director lua întotdeauna cina în oraș în seara de dinaintea întrunirii trimestriale a comisiei. Dorothy Devries, fiica fondatorului și unicul membru al familiei Devries din consiliul de admi-nistrație, îi

găzduia, de regulă, la Fenwick Country Club, care îi aparținea, mai mult sau mai puțin. Cina era întotdeauna rigidă și jenantă, iar în timpul ei nu se discutau niciodată afaceri în mod deschis.

– A, Scott, o să fiu nevoit să ratez întâlnirea din seara asta.

Nick se ridică în picioare, simțindu-se ca și cum ar fi fost biciuit; cât despre durerea de cap, aceasta atinsese punctul culminant.

– Vrei să... Glumești!

– În seara asta este serbarea clasei a patra – pun în scenă *Vrăjitorul din Oz,* iar Julia are un rol important. Chiar nu pot să lipsesc.

– Nick, te implor, spune-mi că glumești! *Serbarea clasei a patra?*

– Am ratat și serbarea de anul trecut, și expoziția artistică, și cam toate întrunirile cu părinții. Nu pot lipsi și de data asta.

– Nu poți ruga pe cineva să ți-o înregistreze?

– Să o înregistreze? Ce fel de tată ești?

– Veșnic absent și mândru de asta. Copiii mei mă respectă mai mult pentru că păstrez distanța și sunt mereu indisponibil.

– Acum, poate. Așteaptă până ajung la psiholog. Oricum, știi și tu la fel de bine ca și mine că nu se întâmplă nimic la cinele astea.

– Se numește „taifas". Un cuvânt de origine neogreacă, ce vrea să însemne că-ți păstrezi postul.

– O să mă dea afară pentru că nu iau cina cu ei? Dacă ajung să facă asta, Scott, băiatule, înseamnă că oricum căutau un pretext.

Scott clătină din cap.

– Bine, cedă el, privind în podea. Tu ești șeful. Dar dacă mă întrebi pe mine...

– Îți mulțumesc, Scott. Dar nu te întreb pe tine.

32

Audrey se așeză la biroul ei, privind absentă la mica galerie de fotografii. Apoi formă numărul laboratorului de Criminalistică al Poliției Statului Michigan, din Grand Rapids.

Cu o zi înainte, condusese aproape două ore până în Grand Rapids pentru a preda gloanțele, puse într-un pliculeț maroniu de hârtie, special pentru probe. I le înmânase unui tehnician de la laborator, care abia dacă era suficient de matur pentru a se bărbieri. Soldatul Halverson fusese foarte amabil, fără a depăși însă limitele profesionale. O întrebase dacă găsiseră cumva vreun cartuș, în caz că ea pierduse din vedere acest lucru. Îi răspunsese că nu recuperaseră nici unul și se surprinsese aproape cerându-și scuze pentru asta. Întrebase cât avea să dureze analiza, iar el îi spusese că volumul de muncă era uriaș, că se confruntau cu o lipsă acută de personal, că erau în urmă cu vreo trei sau chiar patru luni. Din fericire, sergentul Noyce îl cunoștea pe unul dintre „jandarmii de pe rampă", așa cum li se spunea agenților de poliție de pe autostrada Michigan, iar când Audrey amintise de acest lucru – subtil, cu cea mai mare delicatețe – soldatul Halverson îi promisese că o să încerce să se apuce imediat de treabă.

La telefon, Halverson părea și mai tânăr. Nu-și amintea numele ei, dar când Audrey îi citi numărul de înregistrare al dosarului, dat de laborator, el îl extrase din computer.

– Da, doamnă detectiv, spuse el, presupunând că asta îi era funcția. Hmmm, să vedem ce avem aici... Da. Sunt gloanțe de calibrul 38, cu tub de alamă, așa cum ați spus și dumneavoastră. Țeava pare a avea șase ghinturi orientate spre stânga. Dumnezeule mare, chiar nu ați găsit nici un cartuș?

– Cadavrul a fost aruncat într-un tomberon. Prin urmare, așa cum am spus deja, din păcate nu am găsit nici o cămașă de glonț.

– Ideea e că, dacă aveați așa ceva, am fi putut afla mult mai multe detalii, îi explică el.

Vorbea de parcă ea ar fi avut la dispoziție acele cartușe și avea nevoie doar de puțină putere de convingere ca să le predea.

– De regulă, pe învelișul glonțului se întipăresc mai bine urmele decât pe glonț, continuă el să îi explice.

– N-am avut noi norocul ăsta, îi răspunse ea.

Aşteptă răbdătoare ca el să treacă în revistă toate măsurătorile şi detaliile examenului microscopic.

– Aşadar... ăăă, pe baza diametrului suprafeţei de contact şi al canelurii, baza de date GRC a izolat vreo douăzeci de modele diferite cărora ar fi putut să le aparţină arma în discuţie.

GRC, îşi aminti ea, era baza de date a caracteristicilor generale de ghinturire, bază de date editată anual de FBI pe un CD.

– Douăzeci..., spuse Audrey, dezamăgită. Asta nu prea ne ajută să restrângem cercul suspecţilor.

– Vorbim în special de arme din mărcile Colt şi Davis Industries. Foarte multe arme de stradă se încadrează în această categorie. Prin urmare, aş spune că trebuie să căutaţi un Colt de calibrul 38, un Davis de calibrul 38 sau un Smith & Wesson.

– Nu există nici o posibilitate de a restrânge aria şi mai mult? Cum rămâne cu tipul de muniţie?

– Da, doamnă, e vorba despre gloanţe explozive cu tub de alamă. Există oarecare indicii că ar fi marca Remington Golden Sabers, dar nu sunt sigur. E discutabil.

– Am înţeles.

– Şi mai e ceva... În fine, poate că nu ar trebui să aduc vorba despre asta.

– Ce anume?

– Nu, mă gândeam... E doar o observaţie personală. Diametrul suprafeţei de contact este cuprins între 6,4 mm şi 13,71 mm. Spaţiul dintre ghinturi este de 3,14 până la 3,25 mm. Aşadar, destul de strâns. Asta îmi spune că arma din care a fost tras glonţul este una cât de cât de calitate, nu cine ştie ce chestie ieftină, vândută la orice colţ de stradă. Prin urmare, aş spune că este vorba despre un Smith & Wesson, acesta fiind un producător destul de bun.

– Despre câte modele posibile de Smith & Wesson vorbim în acest caz?

– Ei bine, Smith & Wesson nu mai fabrică arme de calibrul 38. Singura astfel de armă pe care a fabricat-o vreodată a fost Baby Sigma.

– Baby Sigma? Aşa se numeşte arma?

– Nu. Adică, știți dumneavoastră, fabricantul are o linie de produse denumită Sigma, iar timp de câțiva ani – de pe la mijlocul până spre sfârșitul anilor 1990 – produsul cel mai ieftin din gama Sigma era un pistol de buzunar de calibru 38, pe care oamenii îl numeau uneori Baby Sigma.

Audrey își notă: „S&W Sigma, calibrul 38".

– Bun, în regulă, spuse ea. Așadar, căutăm un Smith & Wesson Sigma, de calibru 38.

– Nu, doamnă. N-am spus asta. Nu trebuie să trecem cu vederea nici una dintre armele suspecte.

– Nu încape îndoială, domnule Halverson.

Audrey știa că oamenii din branșa lui erau foarte atenți la informațiile pe care le furnizau, conștienți fiind de faptul că afirmațiile lor trebuiau să aibă acoperire în sala de judecată – totul trebuia să fie foarte bine documentat, nu era loc de supoziții.

– Când credeți că veți afla mai multe? mai vru să știe Audrey.

– De îndată ce cazul va fi investigat de specialistul nostru de la laboratorul de identificare balistică.

Audrey nu dori să întrebe când avea să se întâmple acest lucru.

– În fine, dacă puteți face ceva, orice, pentru a urgenta lucrurile, vă vom rămâne recunoscători.

33

Sala de festivități, nou-nouță, a Școlii Elementare din Fenwick era mai elegantă decât multe săli de spectacol de la colegiu: scaune tapițate cu pluș și dispuse în amfiteatru, o acustică de excepție, sistem de sunet și lumini profesional. Se numea Sala de Spectacole Devries, fiind un cadou de la Dorothy Stratton Devries, în memoria regretatului ei soț.

Pe vremea când Nick urma cursurile Şcolii Elementare din Fenwick, nici măcar nu exista o sală de festivităţi. Adunările şcolare aveau loc în sala de sport, unde toţi copiii erau aşezaţi pe banchete de lemn din care săreau aşchiile. Acum ai fi zis că elevii de la clasa a patra îşi făceau serbarea anuală într-un teatru de pe Broadway.

Privind în jur, Nick se bucură că venise. Toţi părinţii erau prezenţi, ba chiar şi bunicii. Veniseră până şi acei părinţi care participau foarte rar la evenimentele şcolare, aşa cum era Jim, tatăl lui Emily Renfro, care era chirurg plastician. Jacqueline Renfro era preşedinta comitetului de părinţi sau cam aşa ceva, însă soţul ei era de obicei prea ocupat cu liftingurile faciale sau cu regulatul recepţionerei pentru a-şi face apariţia la astfel de evenimente. Câţiva părinţi aveau camere video minuscule, fiind pregătiţi să înregistreze piesa pe un suport digital compact, pentru ca, ulterior, nimeni să nu se mai obosească vreodată să o revadă.

Întârziase ca de obicei. În perioada asta s-ar fi zis că întârzie oriunde se ducea. Marta o adusese pe Julia cu o oră în urmă, ca atât ea, cât şi restul colegilor ei să aibă răgazul necesar pentru a îmbrăca ţinutele lucrate de mână, la care munciseră cu toţii luni la rând, în timpul orelor de educaţie plastică. Julia era foarte încântată, pentru că în seara asta o interpreta pe Vrăjitoarea cea Rea din Vest[1]. Aceasta fusese opţiunea ei – rolul pentru care dăduse o probă şi pentru care, mai apoi, pledase cu insistenţă. Rolul lui Dorothy – pe care şi-l doreau toate celelalte fetiţe – nu era pe placul ei. Mica ştrengăriţă a lui Nick nu vădea nici un interes pentru partitura unui personaj slab, care purta o perucă cu codiţe împletite şi o rochiţă din pânză cadrilată. Ştia că rolul vrăjitoarei era rolul-cheie al piesei, iar lui Nick îi plăcea acest lucru la fiica lui.

Julia nu se aştepta ca el să fie acolo. Nick îi spusese deja de câteva ori că avea o cină de afaceri la care trebuia să meargă şi de la care

[1] Personaj din celebra poveste pentru copii *Vrăjitorul din Oz*, scrisă de Frank L. Baum. (n.tr.)

nu putea lipsi. Fetița fusese dezamăgită, dar se împăcase cu ideea. Prin urmare, avea să fie cu atât mai încântată când îl va vedea pe tatăl său acolo. Nu încăpea nici o îndoială însă că, în realitate, Nick considera că prezența lui acolo, pe întreaga durată a serbării, era una dintre acele dezagreabile obligații de părinte, din aceeași categorie cu schimbarea unui scutec murdar, cu mersul la „Regele-Leu pe gheață" (sau la *orice altceva* pe gheață, de fapt) sau cu supliciul urmăririi programelor *Teletubbies* sau *The Wiggles,* fără libertatea de a spune cât de înfiorătoare i se păreau.

Sectoarele din spate ale sălii de festivități fuseseră izolate cu ajutorul unor funii și nu păreau să existe locuri libere în rândurile din față. Privi cercetător prin sală, văzu câteva locuri libere ici-colo, o mare de priviri care se întoarseră în lături, câteva figuri neprietenoase. Poate că devenise puțin paranoic. Sentimentul de vinovăție îi ardea pe chip la fel de vizibil ca o literă stacojie. Era convins că oamenii știau ce făcuse, doar uitându-se la el.

Dar, firește, nu acesta era motivul. Oamenii ăștia îl disprețuiau din alte motive – pentru că el era Nick-Tăietorul-de-Capete, pentru că el era eroul local care întorsese armele împotriva lor. Îi văzu pe cei doi Renfro, le surprinse privirile de gheață, înainte ca ei să apuce să se uite în altă direcție. În cele din urmă, descoperi o figură binevoitoare – un amic din perioada liceului, al cărui fiu era în aceeași clasă cu Julia.

– Salut, Bobby, spuse el, așezându-se pe scaunul pe care Bob Casey îl eliberase, mutându-și haina.

Casey, un tip chel, roșu la față, cu o enormă „burtă de bere", era un agent de bursă care încercase de mai multe ori să apeleze la Nick în interes de afaceri. Era un înfumurat care devenise celebru încă din perioada liceului pentru abilitatea lui de a memora dialoguri întregi din *Monty Python, National Lampoon* sau *Airplane*[1].

– Ia uite-l! exclamă Casey din toată inima. O seară importantă, nu-i așa?

---

[1] Cunoscute filme de comedie americane (n.tr.)

– Așa este! Ce mai face Gracie?

– Binișor, binișor...

Urmă o tăcere lungă, stânjenitoare. Apoi, Bob Casey îl întrebă:

– Ai mai văzut o sală ca asta? Noi n-am avut niciodată parte de așa ceva.

– Noi am avut norocul să folosim sala de sport.

– Lux! exclamă Casey, pe vocea din *Monty Python.* Lux! Mergeam câte cincizeci de kilometri până la școală în fiecare dimineață, prin viscol, la deal, dus-întors. Și ne plăcea al dracului de tare!

Nick zâmbi – amuzat, dar incapabil să râdă din toată inima.

Casey observă reacția reținută a lui Nick și spuse:

– Carevasăzică, ai avut un an greu, așa-i?

– Nu la fel de greu ca al multora dintre oamenii de aici.

– Haide, Nick, doar ți-ai pierdut soția.

– Da, mă rog.

– În ce stadiu se mai află casa?

– Aproape gata.

– E aproape gata de vreun an de zile, nu-i așa? glumi el. Copiii sunt bine? Julia pare să se descurce.

– E nemaipomenită.

– Am auzit că Luke face cu greu față situației.

Nick se întrebă cât anume știa Bob despre problemele lui Luke – probabil mai mult decât știa Nick însuși.

– Ei, știi și tu cum e. Doar are șaisprezece ani, nu?

– Dificilă vârstă. Plus că și-a pierdut unul din părinți și așa mai departe.

Spectacolul era cam așa cum te-ai fi așteptat să fie o piesă de teatru pusă în scenă de niște copii de clasa a patra – un decor al Orașului de Smarald pe care îl pictaseră ei înșiși, cu mărul vorbitor confecționat din carton ondulat, pictat. Profesoara de muzică interpreta neglijent un cântec la pianul digital Yamaha. Julia, în rolul vrăjitoarei, se pierduse cu totul și își tot uita replicile. Aproape că îi

auzeai pe părinții din public *gândindu-le* cu voce tare în locul ei – „Maci!" și „Te prind eu, frumoaso!"

Când piesa se termină, Jacqueline Renfro se înființă lângă Nick, părând că făcuse mari eforturi pentru a-l găsi și a-i spune, clătinând din cap:

– Sărmana Julia! Probabil că nu-i este prea ușor...

Nick se încruntă.

– Ce să-i faci, un singur părinte... Și nici măcar tu nu petreci prea mult timp cu ea.

– Sunt alături de ea cât de mult pot, replică el.

Dat fiind că își spusese punctul de vedere, Jacqueline ridică din umeri și plecă mai departe. Dar Jim, soțul ei, rămase în urmă. Purta un sacou maroniu de tweed și o cămașă albastră cu nasturi la colțurile gulerului, care îi dădeau un aspect de student la Princeton. Arătă cu degetul spre Nick și îi făcu acestuia cu ochiul.

– Nu-mi imaginez cum m-aș descurca fără Jackie, spuse el pe un ton de confidență. Nu știu cum te descurci tu. Cu toate astea, Julia este un copil minunat. Ai mare noroc!

– Mulțumesc.

Jim Renfro afișa un zâmbet prea exagerat.

– Bine, problema cu familia e că, atunci când încep să fie prea mulți pe capul tău, nu prea ai cum să strângi rândurile. Zicând acestea, Jim îi făcu din nou cu ochiul, vioi și plin de sine: Am dreptate?

Lui Nick îi trecură prin minte mai multe replici posibile – prea multe chiar. Nici una dintre ele nu era însă complet inofensivă. Se simțea ciudat, ca și cum era pe punctul de a exploda.

Chiar în acel moment, Julia apăru în fugă, încă purtând pălăria aceea neagră din hârtie pe cap și fardul verde pe față.

– Ai venit! exclamă ea.

El o cuprinse cu brațele.

– Nu puteam să ratez așa o reprezentație!

– Cum m-am descurcat? îl întrebă ea.

Vocea ei nu trăda nici un strop de îngrijorare, nu avea conștiința faptului că dăduse greș. Nu-și mai încăpea în piele de mândrie. Nick o adora pe micuța asta.

– Ai fost grozavă! o lăudă el.

34

În mașină, în drum spre casă, mobilul lui Nick începu să sune – o melodie ciudată, sintetizată, de fanfară simfonică, pe care nu se obosise niciodată să o schimbe.

Nick aruncă o privire la afișajul telefonului și văzu că apelantul era Eddie Rinaldi. Ridică telefonul din lăcașul lui, pentru că, orice ar fi avut Eddie de spus, Julia nu trebuia să audă pe difuzor. Fetița stătea pe bancheta din spate a Suburbanului, analizând pe întuneric broșura cu programul piesei *Vrăjitorul din Oz*. Încă mai avea pe față fardul acela verde cu oxid de zinc, iar Nick prevăzu deja o bătălie în toată regula înainte de culcare, când avea să o pună să-l curețe.

– Salut, Eddie, spuse el.

– Ai răspuns și tu, în sfârșit! Ai avut telefonul închis?

– Am fost la serbarea Juliei.

– În regulă. Eddie, care nu avea copii, nici planuri de a avea vreodată, și nici cel mai mic interes în ceea ce-i privea, nu-i punea niciodată întrebări lui Nick despre copiii acestuia, dincolo de minimul necesar. Mă gândeam să trec pe la tine, adăugă el.

– Nu mai poate să aștepte?

Răspunsul lui Eddie veni după o scurtă pauză:

– Nu cred. Ar trebui să vorbim. Probabil n-o să ne ia mai mult de cinci minute.

– Vreo problemă?

Nick se simți deodată ca pus pe jar.

– Nu, nu. Nici o problemă. Doar că ar trebui să discutăm puțin.

*

Eddie se tolăni pe fotoliul din biroul lui Nick, întinzându-și picioarele larg în lături, ca și cum ar fi fost în propria casă.

– Un detectiv de la Criminalistică a venit să vorbească azi cu mine, anunță el cu nonșalanță.

Nick se simți cuprins deodată de fiori reci. Se aplecă înainte, în scaunul lui de la birou. Iată-i aici, la doar câțiva metri de locul unde se petrecuse totul.

– Cum dracu'...? întrebă el.

Eddie ridică din umeri: nu erau cine știe ce motive de îngrijorare.

– Procedura standard. Tâmpenii de rutină.

– *Rutină?*

– Nu face decât să verifice toate posibilitățile. Trebuie s-o facă, altfel ar fi acuzată de neglijență.

– E femeie.

Nick se concentră asupra acestei anomalii, evitând chestiunea esențială: *un detectiv de la Criminalistică preluase deja cazul?*

– O negresă.

Eddie ar fi putut pune problema într-o manieră mult mai grosolană. Rasismul lui nu mai era demult un secret pentru nimeni. Dar poate că, de-a lungul anilor, învățase și el că acest lucru nu era tolerabil din punct de vedere social, nici măcar în preajma unor cunoștințe vechi. Sau, pur și simplu, poate că nu dorea să-l mai supere pe Nick în momentele astea.

– Nu știam că poliția din Fenwick are astfel de angajați.

– Nici eu nu știam.

Urmă o tăcere lungă, în răstimpul căreia Nick putu să audă ticăitul ceasului – un ceas de argint, pe care erau gravate cuvintele CETĂȚEANUL DE ONOARE AL ANULUI ÎN FENWICK. Titlul îi fusese acordat cu trei ani în urmă. Pe vremea când totul mergea ca pe roate.

– Ce dorea?

– Tu ce crezi? Să pună întrebări despre Stadler.

– Ce e cu Stadler?

– Știi tu, chestii banale. Dacă a lansat amenințări și așa mai departe.

Eddie era evaziv, iar lui Nick nu-i plăcea acest lucru. Ceva nu era tocmai în regulă.

– De ce a venit la tine? întrebă el.

– Hei, omule, eu sunt directorul de la Pază, mai ții minte?

– Nu. Trebuie să existe un alt motiv, mai precis, pentru care a venit să vorbească cu tine. Ce eviți să-mi spui, Eddie?

– Să evit? Nu evit nimic, prietene. Adică, ea știa că i-am întrebat pe unii de la poliție despre Stadler.

Așadar, asta era. Făcându-și cercetările de rutină asupra lui Stadler, Eddie dăduse de gândit poliției.

– La dracu'!

– Nick, fii serios! N-am vorbit niciodată cu omul ăla.

– Nu, spuse Nick, cuprinzându-și bărbia cu palma. Suni la poliție, punând întrebări despre un angajat concediat care i-a măcelărit câinele șefului tău, iar după câteva zile individul respectiv e găsit mort. Chestia asta nu arată prea bine.

Eddie clătină din cap, rotindu-și ochii în semn de dispreț.

– Despre ce vorbim noi aici? Despre Mafie sau ceva de genul ăsta? Fii serios! Omul ăla o ia razna, face tot felul de lucruri dezgustătoare – e doar o chestiune de timp până ajunge să calce pe nervi pe cine nu trebuie!

– Mda...

– La adăpostul pentru câini? Adică... ce Dumnezeu! Uite ce este, ei nu au nimic care să-l lege pe Stadler de mine. Sau de tine.

– Și atunci ce întrebări ți-a pus femeia aia?

– A, dorea să știe dacă ai vorbit vreodată cu Stadler, dacă ai avut vreo legătură cu el. I-am spus că, probabil, nici nu știai cine este. Ceea ce e, în mare parte, adevărat.

Nick trase treptat aer în piept, încercând să se liniștească. Își ținu respirația.

– Și dacă aș fi știut? Care-i ideea aici? Că l-am urmărit pe individ, că l-am *ucis?*

Nick sesiză tonul îndurerat al propriei voci; ar fi zis că începea într-adevăr să se creadă nevinovat.

– Neah, nu face decât să caute niște fisuri. În orice caz, nu-ți face griji: am pus-o cu botul pe labe. Crede-mă, a plecat convinsă că acuză pe cine nu trebuie.

– De unde știi?

– Îți spun eu, ce naiba? Hai să judecăm lucrurile la rece, Nick: directorul general de la Stratton să-și ucidă un fost angajat? Nu prea cred. Și nimeni altcineva n-o să creadă chestia asta, nici măcar o secundă!

Nick făcu o pauză îndelungată, apoi spuse:

– Sper!

– Am vrut doar să te pun în gardă. În caz că vine să discute cu tine.

Nick simți un nod în piept.

– A spus că vine?

– Nu, dar nu-i exclus. Nu m-ar surprinde deloc.

– Nici n-am auzit vreodată de numele ăsta, spuse Nick. Corect? Asta i-ai spus și tu?

– Exact. I-am spus că ești o persoană foarte ocupată și că eu îmi fac treaba fără să te implic pe tine.

– Corect!

– Așadar, te-ai gândit că poate vreun angajat disponibilizat a luat-o razna și ți-a ucis câinele; dar ai chemat poliția, considerând că se vor ocupa ei de asta; nu ai nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi.

– Așa.

– Un individ e găsit mort, poate că e același, poate că nu, tu n-ai de unde să știi. Cam asta e.

Nick încuviință cu o mișcare a capului, recapitulând răspunsurile în minte, întorcându-le pe toate fețele și cumpănind punctele lor slabe.

– Chiar nu mă leagă nimic de toată treaba asta, nu? întrebă el după câteva momente.

Urmă o tăcere lungă. Apoi, Eddie îi răspunse cu un soi de indignare abia reținută:

– Mi-am făcut treaba cum se cuvine, Nick. Ai înțeles?

– Nu mă îndoiesc de asta. Nu-ți cer decât să gândești ca un polițist. Ca un polițist de la Criminalistică.

– Exact așa și gândesc, omule. Ca un polițist.

– Și cum rămâne cu... cadavrul? Nici o amprentă, nimic? Fibre, ADN, altceva?

– Nick, ți-am mai spus, nu vorbim despre asta.

– Acum vorbim. Vreau să știu.

– Cadavrul era curat, Nick, îl liniști Eddie. Bine? Curat ca lacrima. L-am curățat cât de bine am putut eu în timpul pe care l-am avut la dispoziție.

– Și arma?

– Ce-i cu ea?

– Ce ai făcut cu ea? Nu mai e la tine, nu?

– Doar nu sunt tâmpit! Ce naiba, omule!

– Și atunci unde e?

Eddie pufni, scoțând o exclamație de exasperare:

– Pe fundul râului, dacă chiar vrei să știi.

Orașul Fenwick, asemenea multor altor localități din Michigan, era construit pe malul uneia dintre multele ape care se varsă în Lacul Michigan.

– Și tuburile gloanțelor?

– Și.

– Și dacă ies la suprafață?

– Tu îți dai seama cât de puțin probabilă e chestia asta?

– Să presupunem.

– Chiar dacă găsesc arma, nu au cum să facă legătura cu mine.

– De ce nu? Doar e arma ta.

– E o nenorocită de armă abandonată, Nick.

– O ce?

– O armă abandonată. Am cules-o de la scena unei crime, de undeva din Grand Rapids. Era a unui traficant de cocaină – dracu' ştie de unde o avea şi ăla! Ideea e că nu apare nicăieri în evidenţe. Nu au fost completate acte, nu există autorizaţie de cumpărare, nimic. Fără urme.

Nick auzise că unii poliţişti ridicau armele pe care le găseau la scenele crimelor şi le păstrau; ştia însă că ei nu aveau voie să facă asta, iar faptul că Eddie recunoştea acest lucru cu seninătate îl speria de-a dreptul. Dacă fusese în stare de aşa ceva, ce altceva mai făcuse oare?

– Eşti tu sigur? îl întrebă în cele din urmă.

– Al naibii de sigur!

– Şi cum rămâne cu camerele de securitate?

Eddie dădu uşor din cap.

– Hei, doar sunt un adevărat profesionist, nu? Am avut eu grijă şi de asta.

– Cum?

– De ce vrei să ştii?

– Pur şi simplu trebuie să ştiu. Propriile mele camere de securitate m-au înregistrat în timp ce îl omoram pe ăla.

Eddie închise ochii şi clătină din cap, agasat.

– Am reformatat hardul videorecorderului digital. Noaptea aceea a dispărut din arhivă. Nici n-a existat. Sistemul a început să înregistreze a doua zi – are logică, nu? De vreme ce abia îl instalaserăm în ziua precedentă.

– Nici o urmă?

– Nimic. Hei, nu-ţi mai face griji. Cucoana vine să discute cu tine, tu cooperezi, îi spui tot ceea ce ştii, adică absolut nimic... Nu?

Eddie chicoti sec.

– Da. Eu ştiu că a vorbit cu tine?

Eddie ridică din umeri.

– Aici, las la alegerea ta. Sau hai să zicem că nu. N-am apucat să-ți spun. Doar n-are legătură cu tine, așa-i?

– Așa-i.

Eddie se ridică în picioare.

– Omule, n-ai de ce să-ți faci griji. Mai bine bagă niște somn. Arăți ca dracu'!

– Mersi. Nick se ridică și el să-l conducă; apoi își aminti brusc ceva și zise: Eddie, în noaptea aceea... Mi-ai spus că arma e a ta și că toate indiciile ar duce la tine. De aceea n-am avut de ales.

Privirea lui Eddie era complet inexpresivă.

– Așa...

– Acum îmi spui că arma nu e înregistrată în arhive. Că nu are nici o legătură cu tine. Nu cred că înțeleg...

Urmă o tăcere lungă.

– Nu-mi permit să-mi asum riscuri, Nick, răspunse Eddie în cele din urmă. Nu las niciodată lucrurile la întâmplare.

Nick îl conduse pe Eddie afară din biroul său și auzi zgomot de pași pe pardoseala mochetată. Văzu un picior înveșmântat în blugi și un adidas dispărând pe scări în sus.

Lucas.

Abia acum se întorsese acasă? Era oare posibil să fi auzit din întâmplare conversația lor? Nu, ar fi trebuit să stea în picioare în fața ușii de la birou, trăgând cu urechea. Lucas nu făcea așa ceva, principalul motiv fiind acela că nu-l interesa câtuși de puțin cu ce se ocupa tatăl său.

Și totuși, se gândi Nick, cu un ușor fior de neliniște.

35

Mergând cu mașina spre serviciu în dimineața următoare, Nick era într-o dispoziție foarte proastă. Vestea că un detectiv de la

Criminalistică își vâra nasul în treburile companiei îl făcuse să petreacă o noapte albă, foarte agitată. Se zvârcolise încontinuu în patul acela mare, coborâse din pat de mai multe ori, iar amintirile acelei nopți îl chinuiseră în mod obsesiv.

Cele-întâmplate-în-seara-aceea – așa vedea el lucrurile, mai nou. Memoria lui păstrase niște imagini caleidoscopice, de-acum deja atenuate: căutătura răutăcioasă a lui Stadler, focul de armă, trupul întins pe pământ, chipul lui Eddie în timp ce căra cadavrul împachetat în saci negri de gunoi.

Renunțase la pastile și se simțea la fel; dacă le-ar fi luat în continuare, se gândise el, nu ar mai fi trecut mult și ar fi ajuns la clinica Betty Ford[1]. Încercase să se gândească la treburile de la serviciu, la orice altceva în afară de noaptea aceea. Dar alternativa era întrunirea consiliului de administrație ce urma să aibă loc de dimineață. Ședințele consiliului de administrație îi creau întotdeauna o stare de nervozitate, dar de data asta știa în mod clar că avea să aibă parte de tot felul de mizerii.

În drum spre companie, se opri la un semafor lângă un Mercedes argintiu strălucitor, Clasa S. Se întoarse să-l admire și observă că la volanul mașinii respective se afla Ken Coleman, vicepreședintele Departamentului de Vânzări al companiei Stratton. Nick coborî geamul din dreptul pasagerului din dreapta și apăsă pe claxon până ce îi atrase atenția lui Coleman. Atunci când bărbatul – un tip la 41 de ani, cu mai bine de 30 de kilograme peste greutatea normală și cu o meșă nu foarte inspirată – coborî la rândul lui fereastra, chipul i se lumină:

– Hei, Nick! Arăți foarte dichisit.

– Am o ședință cu consiliul de administrație. Mașină nouă, Kenny?

Rânjetul lui Coleman se lăți și mai mult.

– Ieri am cumpărat-o. Îți place?

---

[1] Cunoscută clinică de dezalcoolizare și dezintoxicare din Statele Unite, fondată în 1982 de Elisabeth Ann Bloomer Ford, soția fostului președinte american Gerald R. Ford. (n.tr.)

– Ajunge pe la vreo sută de miare, nu?

Coleman, care întotdeauna deborda de energie, dădu rapid din cap, sus-jos, sus-jos, ca o păpuşă mişcătoare.

– Trece. Are dotări complete. Adică are pachet sport AMG, şi – fii atent aici – volan cu încălzire!

La Stratton, experţii în vânzări câştigau mai mult decât Nick. Dar el nu se simţea jignit din cauza asta. La urma urmei, cineva trebuia să facă şi meseria asta nenorocită, care ajungea să-ţi distrugă sufletul.

Semaforul trecu pe verde, dar Nick nu se mişcă din loc.

– Cu banii jos sau în leasing? întrebă el.

– Ei, în leasing. Eu întotdeauna iau în leasing, ştii?

– Foarte bine. Pentru că se întoarce înapoi la reprezentanţă.

Coleman ridică surprins capul, cu o mişcare aproape comică, asemenea unui terier.

– Poftim?

În spatele lui, cineva claxonă. Nick ignoră acest lucru.

– Am disponibilizat cinci mii de angajaţi, Ken. Jumătate din companie. Ca să reducem cheltuielile, să salvăm firma. Aproape că am ras tot oraşul ăsta. Aşa că nu vreau ca un membru din echipa mea de management să se fâţâie prin oraş într-un afurisit de Mercedes de o sută de mii de dolari! M-ai înţeles?

Coleman se holba la el, nevenindu-i să creadă.

Nick continuă:

– Duci chestia asta înapoi la reprezentanţă astăzi, până la sfârşitul programului şi le spui celor de acolo că vrei un nenorocit de Subaru sau orice altceva. Dar să nu te mai văd a doua oară în spatele volanului ăluia cu încălzire! Clar?

Nick ambală motorul şi o luă din loc.

Cei cinci membri ai consiliului director de la Stratton Corporation împreună cu oaspeţii lor erau adunaţi în anticamera sălii de consiliu. Cafeaua era servită din termosuri; mai mult decât atât, nu era

amestecul acela obișnuit care li se servea de obicei angajaților la bufetul companiei. Era făcută din boabe de cafea Sulawesi Peaberry, proaspăt măcinate la Town Grounds, cea mai bună cafenea din Fenwick. La prima întrunire a consiliului de administrație de după preluare, Todd Muldaur se plânsese în legătură cu cafeaua și se amuzase pe seama automatului Bunn-O-Matic. Nick se gândise atunci că Todd se purta ridicol, dar, cu toate acestea, solicitase schimbarea. Pe lângă cafea, mai erau pregătite sticluțe de Evian ținute la rece, felii de pepene galben, zmeură și căpșune și tot felul de produse de patiserie sofisticate, aduse de la o patiserie celebră din Ann Arbor.

Când sosi Nick, Todd Mudaur – îmbrăcat într-un alt costum din colecția lui scumpă – tocmai spunea poanta unui banc pe care îl povestise pe larg lui Scott, lui Davis Eilers – celălalt tip de la Fairfield Partners – și încă unui individ pe care Nick nu-l mai văzuse până atunci.

– I-am spus că cea mai bună metodă de a vizita orașul Fenwick este prin oglinda retrovizoare, spunea Todd în acel moment.

Eilers și celălalt individ râseră răgușit. Scott, care îl văzuse pe Nick apropiindu-se, afișă doar un zâmbet politicos.

Davis Eilers era celălalt partener din afacere – un individ cu o experiență operațională de invidiat. Și el petrecuse ceva timp la McKinsey, asemenea lui Todd și lui Scott, doar că jucase fotbal în echipa Dartmouth, nu la Yale. Mai târziu, condusese câteva companii – era un fel de director general de închiriat.

Todd se întoarse și îl văzu pe Nick.

– Iată-l! exclamă el, după care adăugă vesel, făcându-i cu ochiul: Grozavă cafea! Îmi pare rău că nu ne-am văzut aseară. Meseria de tată îți ocupă ceva timp, nu-i așa?

Nick strânse mâna lui Todd, apoi pe cea a lui Scott și la sfârșit pe cea a lui Eilers.

– Mda, n-am putut să scap. A fost serbarea fiicei mele și dat fiind...

– Hei, ți-ai stabilit prioritățile, îl întrerupse Todd într-un exces de sinceritate. Ai tot respectul meu pentru chestia asta!

Lui Nick îi venea să arunce ceașca aceea fierbinte de Sulawesi Peaberry direct în nasul individului; în loc de asta, se mulțumi să privească direct în ochii aceia prea albaștri și să zâmbească recunoscător.

– Nick, vreau să-l cunoști pe noul membru al consiliului de administrație, Dan Finegold.

Un bărbat înalt, chipeș, cu constituție atletică. O claie de păr șaten, care începea să încărunțească. Până la urmă, care era treaba cu Fairfield Equity Partners? Firma aia era ca o afurisită de frăție.

Strângerea de mână a ui Finegold avea forța unui concasor.

– Nu-mi spune că și tu ai fost în echipa de fotbal a universității Yale, i se adresă Nick cordial, gândindu-se în sinea lui: „Noul membru al consiliului de administrație? Oare aveau de gând să-mi spună și mie? Mi-o trântesc așa, pur și simplu?"

– În echipa de baseball, de fapt, spuse Todd, bătându-i pe spate pe ambii bărbați și aducându-i mai aproape unul de celălalt. Dan era un aruncător legendar, mai adăugă el.

– Legendar, pe dracu'! exclamă Finegold.

– Hei, vorbesc serios, chiar erai! insistă Todd, după care îl privi pe Nick, adăugând: Dan are în spate o experiență de douăzeci de ani în domeniul consumabilelor de birou, cu toate cicatricele de rigoare. Sunt sigur că ai auzit de OfficeSource. Ăla a fost copilașul lui. Când Willard a preluat afacerea, a pus mâna și pe Dan, aducându-l la Fairfield.

– Îți place în Boston? îl întrebă Nick.

Nu reușise să găsească altceva de zis și nici nu putea spune ce-i trecea realmente prin minte în acele momente – întrebări precum: de ce ai venit, cine te-a adus în consiliul director și ce se petrece de fapt aici? Cei de la Fairfield aveau dreptul să numească pe oricine doreau în consiliul de administrație, dar nu era tocmai în regulă ca ei să apară pur și simplu la întâlnire cu un nou membru după ei.

Până atunci nu mai făcuseră asta. Nu era un precedent prea bun. Sau poate că tocmai asta era ideea.

– E un oraș nemaipomenit! Mai ales pentru un gurmand ca mine. Sunt o mulțime de restaurante care organizează evenimente în vremurile astea.

– Dan este asociat la o fabrică de bere din nordul statului New York, spuse Todd. Acolo se fabrică cea mai bună bere belgiană din afara granițelor Belgiei. Bere mănăstirească, nu-i așa?

– Chiar așa.

– Bun venit în consiliul de administrație, îi ură Nick. Sunt convins că experiența din domeniul berii belgiene o să-ți fie de folos.

Lui Nick îi suna oarecum cunoscut conceptul de bere belgiană și acela de bere mănăstirească, dar nu prea știa unde anume auzise de ele.

Todd îl apucă pe Nick de cot în timp ce se îndreptară către sala de consiliu și îi spuse pe o voce șoptită:

– Păcat de afacerea aia cu Atlas McKenzie!

– Ce?

– Mi-a spus Scott aseară.

– Despre ce vorbești?

Todd îi aruncă o privire rapidă, ciudată:

– Afacerea, spuse în șoaptă. Cum a căzut.

– *Ce face?*

Despre ce dracu' vorbea omul ăsta? Contractul cu Atlas McKenzie mai trebuia doar să fie semnat. Nu avea nici un sens!

– Nu-ți face griji, n-o să se aducă vorba despre asta la ședința de azi. Dar totuși... *Mare* păcat, nu? Apoi Todd exclamă, ridicând vocea: Doamnă Devries!

Todd se întoarse și se îndreptă cu pași mari către Dorothy Devries, care tocmai intrase în sala de consiliu. Todd prinse mâna mică a femeii între palmele lui mari și așteptă ca ea să întoarcă obrazul spre el înainte de a i-l săruta.

Dorothy purta un compleu grena cu pantaloni, à la Nancy Reagan, cu garnitură albă la rever. Părul ei alb arăta ca un nor cumulus perfect, având o ușoară tentă de vopsea albăstruie, care scotea în evidență albastrul de oțel al ochilor ei. Fairfield Partners îi lăsase lui Dorothy Stratton Devries o mică parte din companie și un loc în consiliul de administrație. Aceasta fusese o condiție a ei, asupra căreia Willard Osgood nu avusese nimic de obiectat. Dădea bine ca Stratton să păstreze o legătură cu familia fondatorului. Asta lăsa să se înțeleagă că Fairfield avea respect pentru vechile cutume. Firește, Dorothy nu avea nici o putere. Prezența ei acolo era, în mare parte, doar o fațadă. Fairfield deținea nouăzeci la sută din acțiunile Stratton, își exercita controlul asupra consiliului director și mânuia toate sforile. Dorothy, femeie isteață, înțelesese acest lucru, dar înțelesese de asemenea că – cel puțin dincolo de ușile sălii de consiliu – încă mai deținea o autoritate morală.

Tatăl ei, Harold Stratton, fusese mecanic la Căile Ferate Wabash, ucenic de tinichigiu, iar la un moment dat muncise la întreținerea turlelor de biserică. Lucrase apoi ca mecanic la Steelcase, în Grand Rapids, înainte să pună bazele companiei proprii, cu bani de la socrul său bogat. Marea lui inovație fusese să dezvolte un sistem de glisare mai bun pentru fișetele metalice – o șină pe rulmenți pentru sertarele cu dosare suspendate. Unicul lui fiu murise în copilărie, iar Dorothy rămăsese singurul copil; dar în vremurile acelea, femeile nu conduceau companii, așa că, în cele din urmă, Harold Stratton lăsase compania pe mâna soțului lui Dorothy, Milton Devries. Femeia își petrecuse anii de maturitate în vila ei mare, întunecoasă din East Fenwick, ca un matriarh al orașului – o autoritate socială de temut, așa cum numai o regină a unei societăți provinciale ar putea fi. Făcea parte din toate consiliile de administrație din oraș, fiind președinta celor mai multe dintre ele. Chiar dacă îl plăcea pe Nick și îl numise director general, ea continua să îl privească de sus, considerând că el face parte dintr-o clasă socială inferioară. La urma urmei, tatăl lui Nick lucrase în atelierul de fabricație. Nu conta că pe

ea însăși o despărțea o singură generație de neplăcerea de a avea degetele mânjite cu vaselină.

Nick, șocat de dezvăluirea accidentală a lui Todd, îl văzu pe Scott așezat la locul lui obișnuit, la masa ovală din lemn de mahon din sala de consiliu. În timp ce se apropia de el, punându-i o mână pe umăr, Nick îl auzi pe Todd zicând:

– Dorothy, ți-l prezint pe Dan Finegold.

– Hei, șopti Nick, aflat acum în picioare în spatele scaunului lui Scott, care-i treaba cu Atlas McKenzie?

Scott întoarse capul, privindu-l cu ochii măriți.

– Da, am primit apelul pe mobilul meu, la cina de aseară. S-a întâmplat ca Todd să fie de față, înțelegi... Vocea i se stinse. Nick rămase tăcut. Scott reluă: Au ales să încheie afacerea cu Steelcase – știi tu, parteneriatul acela dintre Steelcase și Gale & Wentworth...

– Te-au sunat *pe tine?*

– Presupun că Hardwick avea numărul meu memorat pe tastele de apeluri rapide. Știi tu, cu toate negocierile alea dinspre final...

– Când mai primești vești proaste, eu sunt primul care află, m-ai înțeles?

Nick văzu chipul palid al lui Scott îmbujorându-se instantaneu.

– Eu..., bineînțeles, Nick... Numai că Todd era acolo, mă înțelegi, și...

– Vorbim mai târziu, îl întrerupse Nick, strângându-l de umăr pe Scott – puțin cam tare pentru a fi un simplu gest amical.

O auzi pe Dorothy Devries râzând delicat din cealaltă parte a încăperii, iar el își ocupă locul obișnuit, în capul mesei.

Sala de ședințe a companiei Stratton era locul cel mai conservator din întregul sediu – masa imensă de mahon, în jurul căreia erau locuri pentru cincisprezece persoane, cu toate că de la preluare nu existaseră cincisprezece membri în consiliul director; scaunele Stratton Symbiosis, din piele neagră, cele mai bune din gamă; monitoarele slim din dreptul fiecărui scaun, care puteau fi ridicate și

coborâte cu o simplă atingere de buton. Arăta ca o sală de consiliu din orice mare corporație din lume.

Nick își drese vocea, privi în jur, la membrii consiliului, și realiză că nu se mai afla printre prieteni.

– Așadar, ce-ar fi să începem cu raportul directorului financiar? propuse el.

36

Ceva din felul în care Scott își expuse acea prezentare deprimantă – vocea lui seacă, monotonă, prevestitoare a unui rău iremediabil, comentând slide-urile PowerPoint proiectate pe micile monitoare cu plasmă – era aproape sfidător, i se păru lui Nick. Ca și când ar fi știut al naibii de bine că zvârle leșuri la hiene.

Bineînțeles, nimeni nu mai avea nevoie de această expunere elaborată, de vreme ce toți primiseră prezentările grafice în mapele acelea negre cu foi volante, expediate cu o zi în urmă prin FedEx sau chiar livrate la hotel. Acesta era însă un ritual al comisiei, era necesar să se intre în detalii; dincolo de asta, nu puteai porni de la presupunerea că toată lumea parcursese materialele de la cap la coadă.

Pe de altă parte, Nick era convins că Todd Muldaur citise rapoartele cu mare atenție, din clipa în care acestea îi parveniseră în Boston, întocmai cum unii înșfacă pagina sportivă și devorează tabelele cu scorurile de la baseball. Probabil Todd nu așteptase nici măcar cât să printeze fișierul. Cu siguranță parcursese documentele Adobe PDF și Excel de îndată ce Scott i le trimisese prin e-mail.

Asta pentru că întrebările lui păreau îngrozitor de studiate. De fapt, nici măcar nu erau întrebări. Erau atacuri frontale.

– Nu pot să cred ce văd aici, spuse el.

Privi în jur, la ceilalți membri ai consiliului – Dorothy, Davis Eilers, Dan Finegold și la cei doi „invitați", care erau prezenți

întotdeauna în prima jumătate a sedinței consiliului director: Scott și avocata companei Stratton, care se afla aici în calitatea ei de secretară a comisiei administrative. Stephanie Alstrom era o femeie minionă, cu o figură gravă, cu păr încărunțit înainte de vreme, cu o gură mică, înconjurată de riduri, ce numai rareori zâmbea. Stephanie avea ceva searbăd, lipsit de viață. Scott o descrisese odată folosind expresia „o stafidă de neliniști", iar cuvintele acelea rămăseseră întipărite în mintea lui Nick.

– Avem în față o catastrofă inevitabilă, continuă Todd.

– Todd, nu încape îndoială că aceste cifre par dezastruoase, încercă Nick să intervină.

– *Par* dezastruoase? contraatacă Todd. Chiar *sunt* dezastruoase.

– Vreau să spun că a fost un trimestru foarte greu – la naiba, chiar un an foarte greu – pentru întregul sector, explică Nick. Mobilierul de birou este un segment sensibil din punct de vedere economic – și știm cu toții asta. Companiile încetează să mai facă achiziții practic peste noapte atunci când economia își încetinește ritmul.

Todd îl privea fix, iar asta îl derută pe Nick pentru o clipă. Dar își reveni și reluă:

– Adică, uită-te și tu: noile echipamente pentru birou sunt în cădere liberă, demărările noilor afaceri și expansiunile s-au oprit aproape complet, continuă Nick. În ultimii câțiva ani, a existat o supraproducție importantă pe sectorul de mobilier pentru birou, iar acest lucru, combinat cu cererea slabă generalizată, a exercitat o presiune serioasă asupra prețurilor și a marjelor de profit.

– Știi ceva, Nick, reluă Todd, când aud cuvântul „sector", mă apucă greața.

Nick zâmbi involuntar.

– Asta este realitatea, spuse el, încrucișându-și brațele, moment în care simți ceva foșnind într-unul din buzunarele de la piept ale costumului.

– Dacă îmi dai voie să-l citez pe Willard Osgood, continuă Todd, „explicațiile nu țin loc de scuze". Întotdeauna există o explicație pentru orice.

– Ăă... Ca să procedăm corect față de Nick, interveni Scott, trebuie să spun că acum vede aceste cifre pentru prima dată.

– *Ce face?* izbucni Todd. Astăzi? Vrei să spui că *eu* am văzut aceste cifre înaintea directorului general? Se întoarse către Nick: Ai ceva mai important de făcut? Cum ar fi... *recitalul de balet* al fiicei tale sau ceva de genul ăsta?

Nick îi aruncă lui Scott o privire furioasă. „Da, e prima oară când văd cifrele *reale,* se gândi el. Nu pe cele inventate, cu care doreai tu să-i prostești." Nick era extrem de tentat să dea totul pe față, dar cine știe unde ar fi putut duce aceste dezvăluiri? Nervos, căută în buzunarul de la piept al costumului și găsi acolo o bucățică de hârtie, pe care o scoase afară. Era un post-it galben, cu scrisul Laurei: „Te iubesc, dragule. Ești cel mai bun". Urma o inimioară și trei X-uri. Lacrimile îi inundară ochii instantaneu. Îmbrăca acest costum atât de rar, încât probabil că nu îl dusese la curățat după ce îl purtase ultima oară, înainte de moartea Laurei. Strecură cu grijă bilețelul înapoi în buzunar.

– Haide, Todd, ce Dumnezeu? interveni Davis Eilers. Toți cei de aici suntem tați. Observând-o pe Dorothy, adăugă: Sau mame. O ignoră pe Stephanie Alstrom, care nu avea copii, nu era măritată și care păru că se face mică în scaunul ei, în timp ce continua să bată la tastatura laptopului.

„Calm, își spuse Nick în sinea lui, clipind pentru a-și goni lacrimile. Fii calm." Camera se învârtea încet în jurul lui.

– Scott se referă la ultimele cifre, Todd, dar, crede-mă, ele nu sunt o surpriză pentru mine. Consider însă încurajator faptul că marjele noastre de profit sunt încă pozitive.

– Nu sunt o surpriză? întrebă Todd. Nu sunt o *surpriză?* Hai să-ți spun eu ceva, atunci: nu dau doi bani pe felul în care se prezintă restul sectorului. N-am cumpărat compania Stratton pentru că era o

companie ca oricare alta, pentru că era mediocră. Am cumpărat-o pentru că era deasupra celorlalte. Am cumpărat-o din același motiv pentru care folosim scaunele și panourile Stratton și alte lucruri de genul ăsta în birourile noastre din Boston, în loc să fi cumpărat orice altceva. Pentru că erați cei mai buni din domeniul ăsta. Nu „destul de buni". Așa cum îi place lui Willard să spună, „«Destul de bun» *nu* este suficient de bun".

– Încă suntem cei mai buni, spuse Nick. Nu uita că noi am făcut disponibilizările acelea devreme – la insistențele tale, trebuie să-ți amintesc. Toți ceilalți au așteptat. Noi am depășit punctul sensibil.

– Perfect, dar vânzările tot nu sunt pe măsura normelor.

– Ca să fim sinceri, sublinie Scott, planul stabilit de Nick nu a luat în considerație ipoteza că economia va scădea și mai mult.

– Scott, spuse Todd pe o voce extrem de scăzută. Nick este director general. Ar fi trebuit să anticipeze devierile economice. Uite care e treaba, Nick. Întotdeauna ne-a plăcut să le lăsăm directorilor noștri generali foarte multă libertate de acțiune. Todd îl fixă pe Nick cu privirea lui albastră. Și până la urmă ce-am rezolvat cu asta? Dă-i omului un deget și-ți va lua toată mâna. Nu așa spunea zicala? Nu vrem să-ți conducem afacerea, vrem ca *tu* să ți-o conduci, continuă Todd. Dar nu și dacă vrei s-o bagi în mormânt. La urma urmei, tu lucrezi pentru noi. Ceea ce înseamnă că treaba ta este să protejezi capitalul investitorilor noștri.

– Iar metoda de a vă proteja capitalul, interveni Nick, străduindu-se din răsputeri să păstreze un ton civilizat, presupune să investim în afacere acum, pe timp de criză. Acum este momentul să investim în tehnologie nouă. În felul acesta, atunci când economia se va redresa, îi batem la fund pe toți. Se uită la Dorothy: Scuze!

Femeia nu răspunse, ochii ei albaștri, ca de gheață, privind fix, într-un punct aflat undeva la jumătatea distanței dintre ei.

Todd, răsfoind documentele din mapa de prezentare, ridică privirile.

– Asta explică de ce am cheltuit treizeci de milioane de dolari în ultimii trei ani, bani justificați ca și cheltuieli de dezvoltare pentru un *scaun* nou?

– E o nimica toată, îl asigură Nick. Din banii respectivi s-au plătit costurile de design, reutilare, douăzeci și șase de patente, două echipe de design. Și, la drept vorbind, suma este mai mică decât cea cheltuită de Steelcase pentru scaunul Leap – care s-a dovedit a fi o investiție grozavă – sau decât cea cheltuită de Herman Miller pentru dezvoltarea modelului Aeron. Nu trebuie să uităm că aspecte precum designul și dezvoltarea produsului constituie o valoare intrinsecă la Stratton. Todd rămase fără replică timp de o clipă. „1-0 pentru apărare." Înainte ca el să apuce să spună ceva, Nick reluă: Acum, dacă doriți să continuăm această discuție, aș dori să trecem la sesiunea executivă.

Moțiunea fu susținută și aprobată prin vot vocal. Acesta era momentul în care, în mod normal, Scott, ca oaspete invitat, dar care nu făcea parte din consiliul de administrație, se ridica să plece. Nick îi întâlni privirea, însă expresia lui Scott era opacă, indescifrabilă. Nu își strânse lucrurile și nu se ridică.

– Nick, ascultă, o să-l rugăm pe Scott să rămână alături de noi, spuse Todd.

– Serios? fu tot ce reuși să spună Nick. Asta nu... nu e conform protocolului.

De această dată, Davis Eilers, care abia dacă spusese două vorbe până atunci, luă cuvântul:

– Nick, am decis de comun acord că e vremea ca Scott să se alăture oficial consiliului de conducere. Considerăm că Scott a dobândit un rol destul de important în echipa de management și am dori participarea lui oficială în cadrul comisiei. Suntem de părere că el poate adăuga foarte multă valoare echipei noastre.

Nick, înmărmurit, înghiți cu greu în timp își scotoci mintea în căutarea unei replici. Încercă să îi surprindă din nou privirea lui Scott, dar acesta evita să îl privească în ochi. Dădu din cap afirmativ și se gândi în sinea lui: chestia cu Dan Finegold era ea însăși

revoltătoare; dar acum, Scott era numit în consiliul de administrație fără ca el să fi fost anunțat în prealabil, ca să nu mai spunem că nimeni nu pretinsese măcar să îi ceară părerea? Ar fi dorit să le atragă atenția asupra acestui lucru, să le spună tot ce avea pe suflet; în loc de asta, el spuse doar atât:

– Mda, cu siguranță poate adăuga valoare.

– Îți mulțumim pentru înțelegere, spuse Eilers.

– A, Nick, o să facem niște schimbări pentru a merge înainte, îl anunță Todd.

„Schimbări față de ce? se gândi Nick în sinea lui. De mersul înapoi?"

– A, da? îngăimă el.

– Suntem de părere că această comisie ar trebui să se întrunească lunar, și nu trimestrial.

Nick încuviință printr-o mișcare a capului.

– Asta înseamnă că o să veniți des în Fenwick, spuse el.

– Ei bine, putem să organizăm întâlnirile alternativ, în Boston și în Fenwick, propuse Todd. Și vom dori să vedem rapoartele financiare săptămânal și nu lunar, ca până acum.

– Sunt sigur că acest lucru poate fi aranjat, spuse Nick rar. Dacă și Scott este de acord...

Scott, care examina cu foarte mare atenție mapa din dreptul lui, nu ridică privirile.

– Nick, interveni din nou Davis Eilers, ne-am mai gândit în felul următor: dacă și când vei mai dori să concediezi vreunul dintre subordonații tăi direcți – adică pe oricare dintre directorii executivi – va trebui să ceri acordul consiliului de conducere.

– Păi nu așa scrie în contractul meu.

Începuse să simtă furnicături pe față.

– Nu, ce-i drept, dar este un amendament pe care l-am susține cu toții. E, dacă vrei, un mod de a ne asigura că ne punem de acord în privința personalului. Știi cum se spune: singura constantă este schimbarea.

– Voi mă angajați pe mine să-mi fac treaba așa cum știu eu cel mai bine, spuse Nick. Să am suficientă libertate, așa cum susțineți voi întotdeauna. Și tocmai mi-ați spus că vreți ca eu să conduc compania, că nu vreți s-o conduceți voi înșivă.

– Exact, confirmă Eilers.

– Numai că nu vrem să avem surprize, interveni Todd. Știi tu, trebuie să menținem lucrurile pe un făgaș lin, fără hopuri. Între timp, Todd adoptase un ton rezonabil, nu mai era agresiv. Era sigur de victorie. Avem de condus o companie de aproape două miliarde de dolari, continuă el. E o responsabilitate enormă pentru oricine, chiar și pentru cineva care se concentrează exclusiv asupra acestui job. Știi, e ca în fotbal: degeaba ești tu mijlocaș, pentru că n-o să ai niciodată o echipă câștigătoare fără arbitri de tușă, fundași și atacanți. Ori antrenori. Gândește-te că noi suntem antrenorii tăi, da?

Nick afișă un zâmbet timid, forțat.

– Antrenori. Corect...

O oră și jumătate mai târziu, când ședința consiliului director luă sfârșit, Nick fu primul care ieși din sala de consiliu. Simțea nevoia să plece dracului odată de acolo, înainte să-și iasă din minți. Asta n-ar fi fost bine. „N-am de gând să renunț, își spuse el. O să-i fac să mă dea ei afară dacă vor." Renunți și nu te alegi cu nimic. Ești concediat fără motiv, iar răsplata este pe măsură. Cinci milioane de dolari. Așa scria în contractul pe care îl negociase în momentul în care vânduse celor de la Fairfield, pe vremea când ideea de a fi concediat părea de domeniul fantasticului. Pe atunci era o vedetă; nimeni n-ar fi dorit să se descotorosească de el vreodată.

Ieșind, văzu două persoane așezate chiar la intrarea în sala de consiliu – un bărbat blond, cu aspect de bătăuș, într-un costum oribil, și o femeie de culoare, atrăgătoare și elegantă.

Femeia despre care îi povestise Rinaldi.

Detectivul de la Criminalistică.

Femeia pe care o văzuse la înmormântarea lui Stadler.

– Domnule Conover, îl strigă ea. Putem discuta cu dumneavoastră câteva minute?

PARTEA A TREIA

SENTIMENTUL DE VINOVĂȚIE

37

Nick îi conduse într-una din sălile de conferințe. Nici nu s-ar fi pus problema unei discuții în biroul lui, dat fiind că oricine ar fi putut trage cu urechea, inclusiv Marjorie.

Nick preluă inițiativa. Se așeză în capul mesei. În momentul în care cei doi detectivi de la Criminalistică se așezară, începu să vorbească. Adoptă un ton calm, autoritar, energic, dar, în același timp, cordial. Era directorul general al unei companii importante, cu un milion de probleme, iar polițiștii ăștia doi se aflau aici fără o întrevedere stabilită în prealabil și fără măcar să fi avut bunăvoința de a-și anunța vizita printr-un telefon. Cu toate acestea, nu dorea să subestimeze importanța muncii lor. Cei doi anchetau moartea unui angajat Stratton. Voia ca ei să simtă că lua acest lucru în serios. Era o situație extrem de delicată.

Nick era cum nu se poate mai speriat. Nu-i plăcea deloc faptul că detectivii apăruseră din senin la locul lui de muncă. Prezența lor aici în aceste condiții avea ceva agresiv, aproape acuzator. Prin tonul și atitudinea lui, el dorea să îi avertizeze că nu aprecia deloc acest lucru, dar, în același timp, dorea să le comunice respectul lui față de misiunea pe care o aveau.

– Domnilor detectivi, începu el. Pot să vă ofer vreo cinci minute. M-ați prins în cea mai aglomerată zi cu putință.

– Vă mulțumim că ne-ați primit, spuse femeia de culoare.

Bărbatul cel blond clipi de câteva ori, asemenea unui varan de Komodo în timp ce admiră o capră apetisantă, însă nu zise nimic.

Nick presimțea că o să aibă mult de furcă cu el. Femeia de culoare se scuza întruna, era, în mod evident, ușor de dus de nas. Pe de altă parte însă, în ceea ce-l privea pe bărbatul cel blond – Busbee? Bugbee? – trebuia să fie cu ochii în patru.

– Era bine să fi sunat la mine la birou și să fi stabilit o întrevedere. Aș fi încântat să discut cu dumneavoastră mai pe larg într-o altă zi.

– N-ar trebui să dureze foarte mult, îl asigură blondul.

– Spuneți-mi cu ce vă pot fi de folos, spuse Nick.

– Domnule Conover, după cum știți, un angajat al companiei Stratton a fost găsit mort săptămâna trecută, spuse femeia.

Era destul de drăguță, iar întreaga ei ființă emana un sentiment de mulțumire sufletească.

– Da, confirmă Nick. Andrew Stadler. O adevărată tragedie.

– Îl cunoșteați pe domnul Stadler? continuă ea.

Nick clătină din cap.

– Nu, din păcate. Avem cinci mii de angajați. Acum doi ani, înainte să fim nevoiți să facem concedieri masive, aveam nu mai puțin de zece mii. Mi-ar fi practic imposibil să ajung să cunosc pe toată lumea. Cu toate că mi-aș fi dorit să o pot face.

Zicând acestea, Nick afișă un zâmbet nostalgic.

– Și totuși, ați mers la înmormântarea lui, sublinie ea.

– Desigur.

– Mergeți întotdeauna la funeraliile angajaților Stratton? se interesă detectivul cel blond.

– Nu întotdeauna. Dar de câte ori este posibil. Nu mă simt întotdeauna bine-venit – nu mai este cazul. Dar mă gândesc că pot face măcar atâta lucru.

– Nu l-ați întâlnit niciodată pe domnul Stadler, așa este? îl întrebă femeia de culoare.

– Așa este.

– Dar cunoșteați... situația lui, nu? continuă ea.

– Situația lui?

– Problemele sale personale.

– Am auzit mai târziu că fusese spitalizat, dar mulți oameni au boli mentale și, cu toate acestea, nu sunt violenți.

– A, da? interveni femeia rapid. De unde ați aflat că fusese spitalizat? I-ați văzut dosarul de la personal?

– N-am citit oare despre asta în ziar?

– Nu s-a scris nimic despre asta în ziar, spuse bărbatul cel blond.

– Trebuie să se fi scris, insistă Nick. Ceva, ceva tot a apărut în ziar, nu? Scria acolo despre un „trecut cu tulburări emoționale" sau cam așa ceva. Nu?

– Dar nu era menționată și spitalizarea, spuse blondul cu convingere.

– Atunci, trebuie să-mi fi spus cineva.

– Poate directorul dumneavoastră de la pază, Edward Rinaldi?

– Tot ce se poate. Dar nu îmi amintesc.

– Înțeleg, spuse femeia, notându-și ceva.

– Domnule Conover, s-a întâmplat cumva ca Edward Rinaldi să vă aducă la cunoștință opinia lui conform căreia Andrew Stadler era cel care v-a ucis câinele? întrebă polițistul cel blond.

Nick mijì ochii, ca și cum încerca să-și amintească. Își aminti că îl întrebase pe Eddie despre asta:

„– I-am spus că, probabil, nici nu știai cine este. Ceea ce e, în mare parte, adevărat.

– Nici măcar n-am auzit vreodată de numele ăsta, spusese Nick atunci. Corect? Asta i-ai spus și tu?

– Exact. I-am spus că ești o persoană foarte ocupată și că eu îmi fac treaba fără să te implic pe tine."

– Eddie n-a menționat nici un nume, răspunse Nick în cele din urmă.

– Nu? întrebă femeia, părând surprinsă.

Nick dădu din cap afirmativ.

– Sincer să fiu, am avut un an foarte greu. Sunt directorul general al unei companii care a fost pusă în situația de a renunța la jumătate din angajații săi. E multă furie acumulată în orașul ăsta. Și nu e greu de înțeles de ce.

– Nu vă bucurați de prea multă popularitate pe aici, zise ea.

– Asta e puțin spus. Am primit scrisori pline de înverșunare de la angajații concediați, scrisori de-a dreptul sfâșietoare.

– Ceva amenințări? se interesă femeia.

– Se prea poate, dar eu nu știu de ele.

– Cum e posibil să nu fi aflat de ele? interveni polițistul.

– Nu sunt primul care deschide corespondența venită pe numele meu. Dacă primesc o scrisoare de amenințare, aceasta ajunge direct la Pază, eu nu apuc s-o văd.

– Și nu vreți să aflați? întrebă bărbatul. Eu, unul, aș vrea să aflu.

– Eu, nu. Nu, dacă nu există un motiv întemeiat ca să aflu. Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

– Serios? întrebă blondul.

– Serios. N-aș vrea să devin paranoic. Nu văd rostul.

– V-a spus cumva domnul Rinaldi de ce cercetează trecutul domnului Stadler? insistă femeia.

– Nu. Nici nu știam că o face.

– Nu v-a spus mai târziu că investighează cazul Stadler? stărui ea.

– Nu. Nu mi-a spus niciodată nimic despre Stadler. Adică, nu aveam idee – nu *am* idee – ce anume cercetează Eddie. El își face treaba lui, iar eu mi-o fac pe a mea.

– Domnul Rinaldi nu v-a pomenit niciodată de numele lui Stadler? întrebă femeia.

– Nu-mi amintesc, nu.

– Nu mai înțeleg nimic, spuse ea. Credeam că tocmai ați spus că domnul Rinaldi ar fi putut menționa spitalizarea lui Andrew Stadler. Ceea ce, într-un fel sau altul, ar însemna că a menționat și numele lui Stadler, nu-i așa?

Nick simți un firicel subțire de sudoare coborându-i încet pe lobul urechii.

– După ce am primit vestea morții lui Stadler, e posibil ca Eddie să-i fi pomenit numele în treacăt. Însă chiar nu-mi amintesc.

– Hmmm, făcu femeia.

Câteva secunde se scurseră în tăcere.

Nick ignoră firicelul acela de sudoare, nedorind să atragă atenția în încercarea de a-l șterge.

– Domnule Conover, interveni blondul, casa dumneavoastră a fost spartă de câteva ori anul trecut, nu? De când au început concedierile...?

– De mai multe ori, da.

– De aceeași persoană?

– Greu de spus. Dar aș spune că da, de aceeași persoană.

– Graffiti sau chestii de genul ăsta?

– Inscripții cu spray de graffiti în interiorul casei, pe pereți.

– Ce fel de graffiti? se interesă femeia.

– „Nu există ascunzătoare".

– Asta a scris?

– Exact.

– Ați primit vreo amenințare cu moartea?

– Nu. Încă de când au început disponibilizările, acum doi ani, am primit ocazional telefoane de amenințare, însă nici un mesaj nu era atât de clar.

– Păi câinele familiei dumneavoastră a fost ucis, spuse detectivul cel blond. Asta e un fel de amenințare cu moartea, nu credeți?

Nick se gândi o clipă.

– E posibil. Însă oricare ar fi fost explicația, fapta în sine a fost bolnavă, de-a dreptul imorală.

Nick se temu că mersese prea departe: nu cumva tocmai își trădase furia? Pe de altă parte, cum ar fi fost normal să reacționeze? Observă că femeia își nota ceva în carnețelul ei.

– Poliția din Fenwick are cumva idee cine a făcut asta? întrebă detectivul cel blond.

– Nici cea mai vagă idee.

– Domnul Rinaldi vă asigură cumva și paza personală, în afara obligațiilor de serviciu? îl întrebă detectivul de culoare.

– Neoficial, da, admise Nick. Uneori. După ultimul incident, l-am rugat să instaleze un nou sistem de alarmă.

– Așadar, trebuie să fi discutat incidentul cu el, concluzionă femeia.

Nick ezită, puțin cam mult. Oare ce le spusese Eddie, mai exact? Le spusese că venise la el acasă după ce Barney fusese măcelărit? Își dorea să fi discutat mai mult cu Eddie, să fi aflat tot ce le povestise. La dracu'!

– Puțin. I-am cerut sfatul, bineînțeles.

Nick așteptă următoarea întrebare, inevitabilă – cel puțin așa considera el: Eddie Rinaldi trecuse pe la el pe acasă după ce Barney fusese descoperit în piscină? Și care era răspunsul câștigător?

În loc de asta însă, femeia de culoare îl întrebă:

– Domnule Conover, cu câtă vreme în urmă v-ați mutat în cartierul Fenwicke?

– Cam acum un an.

– După ce au fost anunțate toate disponibilizările? continuă ea.

– La vreun an după.

– De ce?

Nick făcu o pauză.

– La insistențele soției mele.

– Și care a fost motivul acestor insistențe?

– Era îngrijorată.

– În legătură cu...?

– Cu faptul că familia noastră ar putea fi amenințată.

– Pe ce se bazau îngrijorările ei?

– Pe instinct, în cea mai mare parte. Știa că erau câțiva care ar fi dorit să ne facă rău.

– Carevasăzică, v-au ajuns la urechi niște amenințări, conchise femeia. Dar tocmai ați spus că nu știați de așa ceva – n-ați *vrut* să știți de ele.

Nick puse mâinile pe masă, una peste alta. Se simțea din ce în ce mai agitat, ca un animal încolțit, și știa că singura modalitate de reacție era să pară în același timp rezonabil și franc.

– Dacă am auzit niște amenințări clare? Nu. Dacă am auzit că *existau* niște amenințări – că erau câteva cazuri izolate de persoane care ar fi putut să ne facă rău mie și familiei mele? Sigur. Oamenii vorbesc. Zvonurile circulă. Nu aveam de gând să aștept să aflu dacă

aceste zvonuri aveau sau nu o bază reală. Și pot să vă spun al dracului de sigur că soția mea nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, așteptând.

Cei doi detectivi părură să se mulțumească acum cu răspunsul lui.

– Domnule Conover, înainte să vă mutați în casa cea nouă, ați mai avut spargeri?

– Nu, până să ne mutăm în cartierul Fenwicke.

Detectivul cel blond zâmbi.

– Mi se pare mie că așa-zisa... *comunitate cu porți de acces...* nu vă asigură cine știe ce protecție, nu?

Rostise cu o oarecare aroganță cuvintele „comunitate cu porți de acces", fără a face vreun efort să ascundă o ușoară notă de satisfacție.

– Durează mai mult să intri și să ieși, atâta tot, admise Nick.

Blondul chicoti, clătinând din cap.

– Da' pun pariu că, altminteri, costă foarte mult!

– Aici ați nimerit-o!

– Dar vă puteți permite.

Nick ridică din umeri.

– N-a fost ideea mea să ne mutăm acolo, ci a soției mele.

– Soția dumneavoastră, interveni femeia. A... s-a stins anul trecut, nu-i așa?

– Așa este.

– N-au existat suspiciuni în ceea ce privește moartea ei, nu?

Urmă o pauză.

– Nu, n-au existat, rosti Nick rar. A murit într-un accident de mașină.

– Dumneavoastră erați la volan? întrebă ea.

– Ea conducea.

– Nimic... Consumase cineva alcool?

– Celălalt șofer, da, spuse Nick. Conducea un camion cu remorcă. Băuse.

– Dar nu și dumneavoastră.

– Nu, spuse el. Eu, nu.

Nick își țuguie buzele, apoi privi la ceasul de la mână.

– Mă tem că...

Individul cel blond se ridică în picioare.

– Vă mulțumim pentru timpul acordat.

Dar femeia de culoare rămase pe scaun.

– Aș mai avea câteva întrebări, dacă sunteți de acord...

– N-am putea continua altădată? întrebă Nick.

– Doar... doar un minut vă mai reținem, dacă nu vă supărați. Nu vrem să rămână vreo chestiune nelămurită. Dețineți vreo armă, domnule Conover?

– Armă?

Nick clătină din cap. Speră că nu se îmbujorase la față.

– Nici un fel de armă?

– Nu. Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Și săptămâna trecută, în noaptea de marți, unde ați fost?

– Acasă. N-am mai fost plecat din oraș de vreo zece zile.

– La ce oră v-ați dus la culcare, vă amintiți?

– Marțea trecută?

– Acum o săptămână.

Nick se gândi o clipă.

– Am ieșit la cină miercuri seara. Marți am fost acasă.

– Vă amintiți la ce oră v-ați dus la culcare?

– Nu po... Mă rog, de regulă adorm pe la unsprezece, unsprezece și jumătate.

– Deci ați spune că pe la unsprezece și jumătate erați în pat?

– Cam așa.

Era isteață, realiză Nick. Mai isteață chiar, înțelegea el acum, decât individul cel blond, la care totul ținea de postură și atitudine.

– Ați dormit toată noaptea?

– Sigur că da.

„Dumnezeule! se gândi Nick. Oare ce voia să insinueze?"

– Bun, perfect, spuse ea, ridicându-se în picioare. De atât aveam nevoie. Vă suntem recunoscători pentru timpul acordat.

Nick se ridică la rândul lui și le strânse mâinile.

– Oricând, spuse el. O singură rugăminte am: data viitoare anunțați-mă când veniți.

– Așa vom face, promise femeia. Se opri, părând să ezite: Îmi pare rău că vă reținem, domnule Conover. Însă, vedeți dumneavoastră, victimele noastre nu sunt simple victime – sunt, mai întâi de toate, ființe umane. Oricare ar fi problemele lor, oricare ar fi necazurile prin care trec, un om a murit. Cineva care a contat pentru altcineva. Toți suntem iubiți de către cineva.

– Mi-ar plăcea să cred asta, spuse Nick.

38

Imediat după ce îi conduse pe cei doi polițiști la lift, Nick se întoarse în sala de consiliu, sperând să îl mai prindă acolo pe Todd Muldaur. Dar încăperea era goală. Todd și ceilalți plecaseră. O luă înapoi către zona unde era biroul lui – la dracu': *cubiculumul* lui – alegând o rută ocolitoare, ce trecea pe lângă biroul lui Scott.

– Bună ziua, Gloria, o salută el pe secretara lui Scott – o femeie micuță, extrem de competentă, cu o față lată și păr blond, tuns cu breton. Scott e înăuntru?

– Bună ziua, domnule Conover. Scott e chiar...

– Hei, Nick, îl întâmpină Scott, făcându-și apariția din spatele panoului. Omule, da' știu că am avut o cursă cu obstacole serioase azi, așa-i?

– Mie îmi spui! zise Nick pe un ton binevoitor.

Trecu mai departe, către biroul lui Scott, și se opri în dreptul măsuței rotunde unde își ținea Scott conferințele.

– Cele petrecute astăzi schimbă complet perspectiva asupra situației, spuse Scott. Începu să ridice grămezile de hârtii de pe măsuță, așezându-le pe o servantă de lângă biroul său. Și? Ce părere ai de tipul ăla nou, Finegold? se interesă el.

– Pare destul de simpatic, comentă Nick circumspect, rămânând în picioare lângă masă și așteptând ca Scott să termine cu adunatul hârtiilor.

– Ascultă-mă pe mine, tipul se scaldă în bani. Vreau să spun că e complet blindat. Știi că i-a angajat pe băieții ăia de la N'Sync să cânte la petrecerea de bar mitzvah a fiică-sii, acum vreo doi ani, când trupa era încă în vogă?

– E doar o piesă de rezervă pentru situații de urgență, spuse Nick.

– O ce?

– O piesă de rezervă pentru situații de urgență. Știi tu, când unitatea de disc cedează, o schimbi cu una de rezervă și ești gata de treabă. Bagi în priză și îi dai drumul. Gata s-o iei din loc.

– Dan? A, nu! Sunt sigur că ei nu încearcă decât să consolideze echipa. Nu așa se spune în sport? E un tip de toată isprava, să știi. Hai să-ți zic o poveste nostimă. Când era la...

– Chiar trebuia să aflu despre Atlas McKenzie de la *Todd?* îl întrerupse Nick cu brutalitate. Ce dracu' s-a întâmplat cu afacerea aia?

Chipul lui Scott se îmbujoră; bărbatul începu să analizeze suprafața mesei.

– Ți-am mai spus: am primit apelul de la Hardwick în timp ce mă duceam la cină, spuse el. Am încercat să te sun pe mobil, dar bănuiesc că era închis.

– Nu mi-ai lăsat mesaj.

– Păi, e... nu era genul de mesaj pe care să vrei să-l lași într-o căsuță vocală, înțelegi tu...

– Și nu-mi trimiți și mie un e-mail? Nu mă suni în dimineața asta, înainte de ședință? Mă lași să aflu toate astea de la nenorocitul ăla de Todd Muldaur?

Scott ridică mâinile, cu palmele în afară, într-un gest de apărare.

– N-am avut ocazia...

– Cum n-ai avut nici ocazia să-mi spui că vor să te numească în consiliu? fumegă Nick.

Scott privea cu insistență blatul alb al mesei, ca și cum descoperise ceva alarmant acolo.

– N-am avut..., începu el cu o voce șovăielnică.

– Să nu care cumva să-mi spui că nu știai dinainte treaba asta. De ce dracu' nu mi-ai spus și mie? N-ai putut să mă găsești pe mobil, așa e?

– Nu... nu era responsabilitatea mea, Nick, spuse Scott.

Bărbatul ridică în sfârșit privirile. Chipul i se îmbujorase, iar ochii îi erau umezi. Vocea lui era supusă, însă expresia din priviri era una sălbatică.

– Nu era responsabilitatea ta? Ce dracu' tot îndrugi acolo? Știai că au să te numească în consiliu, dar nu era responsabilitatea ta să mă anunți și pe mine? Le-ai păstrat micul secret, ca să mă pui într-o situație jenantă în fața întregului consiliu?

– Haide, Nick, calmează-te, spuse Scott. Nu înțelegi? Era o situație delicată. Adică, privind lucrurile retrospectiv – sigur, poate că trebuia să fi spus ceva. Dar Todd a vrut ca eu să țin treaba asta pentru mine. Apropo, Nick, ar trebui să discuți toate astea cu Todd.

Nick se ridică în picioare.

– Mda, spuse el. S-ar putea să fac și asta.

„Nu vă jucați cu mine", gândi el în sinea lui; și mai-mai că ar fi rostit cuvintele cu voce tare, dar ceva îl opri în ultima clipă.

Când se întoarse la biroul lui, Marge îl opri, arătându-i un plic.

– Tocmai a sosit plicul ăsta de la Resurse Umane, îl anunță ea. Cecul pe care l-ai solicitat.

– Mulțumesc, spuse el, luând plicul din mâna femeii și trecând mai departe.

– Nick, îl strigă ea din nou.

El se opri și se întoarse.

– Cecul acela... pentru Cassie Stadler?

– Da...?

– Sunt o grămadă de bani. Este compensația pentru concedierea tatălui ei, nu-i așa? Pe care a pierdut-o în momentul în care și-a dat demisia?

Nick confirmă cu o mișcare a capului.

– Compania nu e obligată să plătească acești bani, nu?

– Nu, nu este.

– Dar așa este corect. E... E drăguț, Nick.

Femeia avea lacrimi în ochi.

Nick făcu din nou un gest afirmativ din cap și se întoarse la biroul lui. Ridică imediat receptorul telefonului și formă numărul de mobil al lui Todd Muldaur. Telefonul sună de trei ori, de patru, și chiar atunci când Nick se pregătea să închidă, se auzi în receptor vocea lui Todd:

– Aici, Todd.

Suna asemenea unui mesaj de întâmpinare înregistrat, așa că Nick așteptă o secundă înainte să-i răspundă:

– Todd, aici Nick Conover.

– A, Nick, iată-te în sfârșit! Ai luat-o din loc înainte să am ocazia să-mi iau la revedere, amice.

– Todd, încerci cumva să mă obligi să-mi dau demisia?

O pauză.

– Ce te face să spui asta?

– Haide, omule. Tot ce s-a întâmplat acolo, la ședința de consiliu... Îl aduci pe Finegold, rezerva ta de urgență, îl numești pe Scott în consiliu, fără să mă anunți și pe mine în prealabil... Întrunirile lunare, rapoartele săptămânale... Schimbi regulile jocului după cum îți convine... Mă privezi de libertatea de a-mi schimba echipa după cum cred eu de cuviință... Îți închipui cumva că ai de-a face cu un idiot?

– Nick, nu e nevoie să te forțăm să-ți dai demisia, spuse Todd, a cărui voce căpătase rezonanțe de oțel. Dacă am fi vrut să scăpăm de tine, am fi scăpat până acum.

– Nu fără să-mi plătiți o zi de muncă al dracului de costisitoare!

– O greșeală de calcul a celor de la Fairfield Partners, băiete.

– Cinci milioane de dolari se numesc greșeală de calcul la voi acolo?

– Nick, am vorbit foarte serios mai devreme. Vrem să aducem mai multă valoare la masa de discuții. Să întărim echipa.

– Dacă nu aveți încredere în felul în care administrez eu compania, n-aveți decât să mi-o spuneți verde în față!

Todd zise ceva, însă semnalul începu să se piardă.

– ... în cale, spunea el.

– Poți să repeți? îi ceru Nick. N-am înțeles ce-ai spus.

– Am spus că avem încredere în tine, Nick. Doar că nu vrem să ne stai în cale.

– În cale?

– Trebuie să ne asigurăm că răspunzi așteptărilor noastre, Nick. Asta e tot. Vrem să ne asigurăm că ești în echipa noastră.

– A, chiar sunt în echipa voastră, îi răspunse Nick, voit ambiguu și insinuant.

Nu știa exact ce ar fi vrut să spună cu asta, dar spera măcar că vorbele lui sunau ușor amenințător.

– Excelent! spuse Todd. Vocea lui se frânse din nou, când semnalul începu iar să se piardă. Nick mai desluși un fragment: ... să aud asta.

– Mai spune o dată, îi ceru Nick.

– Dumnezeule! Oameni buni, aveți măcar un releu de telefonie mobilă aici, în orașul ăsta de la capătul pământului? Pe cuvântul meu, recepția e de tot rahatul. În fine, mai bine închid. Nu te mai aud.

Apoi, convorbirea se întrerupse.

Multă vreme Nick privi fix cecul acela Stratton, lung și albastru, pe care îl ceruse de la contabilitate pentru Cassie Stadler: nu era nimic altceva decât o mită, pur și simplu. Andrew Stadler demisionase înainte să fie disponibilizat; din punct de vedere legal, nu avea dreptul la nici o plată compensatorie. Dar una era ce spunea legea, și alta ce putea decide tribunalul – în cazul în care Cassie Stadler ar fi decis să depună plângere. Era mai bine să preîntâmpine orice fel de problemă, hotărâse el. Să dea dovadă de generozitate. Să-i arate fetei că angajatorul tatălui ei avea numai intenții bune; că firma

Stratton era dispusă să facă mult peste ceea ce era obligată să facă din punct de vedere legal.

La asta se rezuma totul, își spuse el.

Să fie femeia mulțumită. Nimeni nu-și dorea un proces.

Și își aminti ce spusese femeia aceea de culoare chiar înainte de plecare. „Toți suntem iubiți de către cineva", zisese ea. Și avea dreptate. Așa nebun, așa bolnav cu capul cum era Andrew Stadler, avusese o copilă care îl iubea.

Apăsă pe butonul sistemului de intercomunicație, zicând:

– Marg, aș vrea, te rog, s-o suni pe Cassie Stadler din partea mea.

– Cred că locuiește în casa tatălui ei, se auzi glasul lui Marge în difuzorul aparatului.

– Exact. Spune-i că vreau să trec pe acolo. Am ceva pentru ea.

39

Sergentul Jack Noyce o trase pe Audrey în biroul lui cu pereți de sticlă, care nu era cu mult mai mare decât cubiculumul ei. Cu toate acestea, bărbatul și-l echipase cu un sistem de sunet aparent foarte scump, cu un DVD-player vârf de gamă și difuzoare. Noyce adora acest echipament audio și iubea foarte mult muzica. Uneori, Audrey îl vedea cu căștile la urechi, delectându-se cu muzica, sau ascultând boxele, cu ușa biroului închisă.

În calitatea lui de șef al Departamentului Cazuri penale, Noyce avea tot felul de responsabilități administrative și mai mult de o duzină de polițiști în subordine, așa că își petrecea cea mai mare parte a zilei de lucru în ședințe. Muzica – Keith Jarrett, Bill Evans, Art Tatum, Charlie Mingus, Thelonious Monk, toți marii maeștri ai pianului din jazz – părea a fi singura lui evadare.

O melodie se auzea în surdină de la combina lui Noyce – o interpretare minunată și emoționantă a baladei *You Go to My Head*, executată la pian.

– Tommy Flanagan? întrebă Audrey.

Noyce dădu din cap afirmativ.

– Închizi ochii și parcă ești chiar acolo, în Village Vanguard[1].

– E minunat.

– Audrey, n-ai zis nimic despre Bugbee. Dincolo de ochelarii cu rame groase, ochii lui triști trădau îngrijorare.

– E în regulă, îl liniști ea.

– Mi-ai spune dacă n-ar fi, da?

Femeia râse.

– Doar dacă n-aș mai putea suporta.

– S-ar părea că glumele proaste au încetat.

– S-o fi săturat și el de ele.

– Sau poate că a învățat să te respecte.

– Îi acorzi prea multă încredere, zău așa! zise ea râzând.

– Și tocmai tu spui asta, care ar trebui să crezi în posibilitatea mântuirii. Audrey, uite ce voiam... V-ați dus la Stratton?

– Acum nu-mi spune că te pune la curent cu fiecare pas pe care îl facem!

– Nu. Am primit un telefon de la directorul de la Pază al companiei Stratton.

– Rinaldi.

– Exact. Ați vorbit cu el, după care v-ați dus amândoi acolo să discutați cu Nicholas Conover.

– Și el de ce a sunat?

– Spune că v-ați dus acolo pe neanunțate și că l-ați așteptat pe Conover la ieșirea dintr-o ședință a consiliului de administrație. E adevărat?

Femeia simți un impuls de apărare.

– A fost decizia mea. Am vrut să evit răspunsurile pregătite din vreme și orice eventuală coordonare.

– Nu înțeleg.

---

[1] Celebru club de jazz, situat în cartierul Greenwich Village din New York. (n.tr.)

Noyce își scoase ochelarii și începu să curețe lentilele cu o bucățică de material.

– Deja discutasem cu Rinaldi și simțeam că ceva nu e tocmai în regulă. O senzație pe care nu pot s-o explic.

– Nici nu e nevoie. E vorba de instinct.

– Exact.

– Care în 90% din cazuri dă greș. Dar, hei! Zâmbi. Te mulțumești cu ce ți se oferă.

– Nu am vrut ca Rinaldi să vorbească cu șeful lui și să pună povestea la punct împreună.

– Așa că l-ați încolțit pe directorul general la ieșirea din sala de consiliu?

Noyce râse încetișor.

– Am crezut doar că, dacă stabilim din timp o întâlnire cu el, o să-și sune directorul de la pază să-l întrebe ce se petrece.

– Tot nu înțeleg. Vrei să spui cumva că tu crezi că directorul general al Stratton e câtuși de puțin implicat în acest caz?

Femeia clătină din cap.

– Nu, sigur că nu. Dar ar putea exista o oarecare legătură. Cu vreo două zile înaintea morții lui Stadler, a existat un incident la domiciliul lui Nicolas Conover. Cineva i-a măcelărit câinele și l-a aruncat în piscină.

Noyce tresări.

– Dumnezeule! Stadler a fost?

– Nu știm. Dar acesta a fost doar cel mai recent dintr-o lungă serie de incidente petrecute la reședința Conover de când familia s-a mutat acolo, în urmă cu aproximativ un an. Până acum n-au fost decât inscripții cu graffiti – nu s-a furat nimic, nu a existat nici un incident violent. Dar de fiecare dată a fost anunțată secția noastră de poliție și nu s-a făcut nimic. Nu s-au ridicat nici măcar amprentele de pe cuțitul folosit pentru uciderea câinelui. Din câte am auzit, nu a existat prea multă motivație pentru a se face ceva, dat fiind felul în care oamenii îl percep pe Conover.

– Mda, mă rog... Dar nu e corect.

– Prin urmare, chiar înainte de moartea lui Stadler, Rinaldi a luat legătura cu secția noastră de poliție, să se intereseze de acest Andrew Stadler și să afle dacă avea cazier.

– Și are?

– Cu multă vreme în urmă, Stadler a fost anchetat în legătură cu moartea unei familii vecine, dar nu s-a ajuns la nici un rezultat.

– Ce anume a trezit interesul lui Rinaldi față de Andrew Stadler?

– Rinaldi a spus că a parcurs lista persoanelor disponibilizate de la Stratton – și vorbim aici de o listă lungă, de vreo cinci mii de oameni – ca să vadă cine ar fi putut da semne de violență.

– Stadler a dat astfel de semne?

– Rinaldi a fost destul de evaziv în această privință. Când am discutat cu supervizorul lui Stadler, de la atelierul de modelaj unde lucrase, omul acela a spus că Stadler nu era deloc un tip violent. Asta în ciuda faptului că și-a dat demisia într-un acces de furie, ceea ce înseamnă că a pierdut pachetul compensatoriu. Dar Rinaldi a aflat că Stadler avea antecedentele unei boli psihice.

– Așa a ajuns să-l suspecteze pe Stadler că era cel care îi cauzase neplăceri lui Conover.

– El neagă acest lucru, dar eu am sentimentul că așa este.

– Crezi, așadar, că Rinaldi sau Conover ar fi în vreun fel implicați în uciderea lui Stadler?

– Nu știu. Dar mă cam intrigă acest Rinaldi.

– A, știu eu cum stă treaba cu Rinaldi.

– A spus că sunteți prieteni.

Noyce chicoti.

– Ca să vezi! Așa a zis?

– Nu s-ar spune că a respectat prea mult regulile pe vremea când lucra la secția de poliție din Grand Rapids. A fost dat afară pe baza suspiciunii că ar fi tăinuit niște bani în urma unei razii pentru droguri.

– De unde știi?

Noyce păru surprins dintr-odată.

– Am sunat la Grand Rapids și am întrebat în stânga și în dreapta, până ce am găsit pe cineva care să-l cunoască.

Noyce se încruntă și clătină din cap.

– Aș fi preferat să nu suni la Grand Rapids.

– De ce?

– Oamenii vorbesc. Zvonurile se răspândesc precum focul nesupravegheat. Ele ar putea ajunge înapoi la Rinaldi și n-aș vrea să știe că ne-am interesat de el. Așa am avea mai multe șanse să-l prindem cu minciuna.

– Am înțeles, are logică.

– Și zici că-l bănuiești pe Rinaldi pentru uciderea lui Stadler?

– N-am spus asta. Rinaldi este un fost polițist, iar un individ ca ăsta cunoaște tot felul de oameni, înțelegi?

– Oameni care ar fi putut ataca un fost angajat nebun?

Noyce își puse din nou ochelarii și ridică din sprânceană.

– Cam exagerată presupunerea mea, nu?

– Puțin.

– Dar nu mai puțin probabilă decât o crimă aparent legată de lumea drogurilor, dar a cărei victimă nu corespunde profilului unui consumator, nu prezintă urme de droguri în sânge și are cocaină falsă în buzunar. O înscenare, cu alte cuvinte.

– Aici cam ai dreptate.

– De asemenea, nu există nici un fel de amprente pe folia de plastic în care a fost împachetat cadavrul. S-au găsit în schimb urme de pudră de talc, indicând faptul că au fost folosite mănuși chirurgicale pentru mutarea cadavrului. Totul este foarte ciudat. Aș dori să obțin accesul la arhiva apelurilor de pe telefonul lui Rinaldi.

Noyce oftă prelung.

– O, Doamne! O să avem mari necazuri cu Stratton.

– Atunci ce-ar fi să intrăm în arhiva telefoanelor personale ale lui Rinaldi? Fix, mobil, în fine...

– Asta ar fi mai simplu.

– Ai putea să-mi dai acordul scris pentru chestia asta?

Noyce își mușcă buza.

– Sigur. Am s-o fac. Ai instincte bune, aş vrea să mă bazez pe ele. Dar ascultă la mine, Audrey. Corporaţia Stratton are o grămadă de duşmani aici în oraş.

– Mie îmi spui?!

– De-asta vreau să procedăm cât se poate de corect. Nu vreau să lăsăm impresia că ne legăm de ei din senin sau că încercăm să-i punem într-o lumină proastă; că ne plecăm în faţa presiunilor publice sau că dăm satisfacţie cuiva. Nimic de genul ăsta. Vreau să jucăm corect şi, mai mult decât atât, vreau să păstrăm şi *aparenţele* unei abordări corecte. În regulă?

– Sigur că da.

– Atâta vreme cât suntem pe aceeaşi lungime de undă.

40

Locuinţa lui Cassie Stadler se afla pe West Sixteen Street, în acea parte a oraşului cunoscută şi acum sub denumirea de Steepletown[1], datorită bisericilor care se aflau în zona respectivă. Era o zonă pe care Nick o cunoştea bine; crescuse acolo, într-o căsuţă maro, construită pe două planuri, cu o mică peluză cu tufe şi un gard din plasă de sârmă, a cărui menire era să-i ţină pe vecini la distanţă. Pe vremea copilăriei lui Nick, Steepletown era un cartier muncitoresc – cei mai mulţi dintre bărbaţii care locuiau acolo erau muncitori în uzinele Stratton. De asemenea, locuitorii cartierului erau în majoritate catolici polonezi, cu toate că membrii familiei Conover nu erau nici polonezi, şi nici nu făceau parte din Ordinul Inima Sacră. Era un loc unde oamenii îşi ţineau economiile la saltea.

Conducând pe aceste străzi, Nick fu copleşit de o nostalgie ciudată, melancolică. Totul părea – şi chiar mirosea – atât de familiar: amfiteatrul American Legion, aleea de bowling, sala de biliard;

[1] Oraşul turlelor (n.tr.)

casele cu două etaje, cu pereți de aluminiu, prăvălia lui Corky, cu băuturi alcoolice îmbuteliate... Până și mașinile erau tot mari și tot de proveniență americană. Aici era altfel decât în restul orașului, care devenise extrem de pretențios și sofisticat, unde oamenii îmbrățișaseră meniurile vegetariene și cafeaua cu lapte, unde existau tot felul de galerii, mașini de teren și BMW-uri, unde totul îți dădea acel sentiment de stânjeneală și nepotrivire, ca atunci când vezi o fetiță care se joacă de-a femeia adultă, încălțându-se cu pantofii cu toc ai mamei ei. Chiar înainte de a parca mașina lângă bordura din fața casei, Nick auzi melodia ce tocmai începea la radio: *She's always a woman,* interpretată de Billy Joel. Una dintre preferatele Laurei. Învățase singură s-o interpreteze la pian – și nu cânta rău deloc. O cânta chiar la duș – *Oh, she takes care of herself...* – prost, fals, cu o voce subțire, șovăitoare. La auzul melodiei, Nick simți un nod urcându-i în gât. Opri radioul, nemaiputând suporta, și rămase acolo, în mașină, timp câteva minute, înainte de a reuși să coboare.

Apăsă pe sonerie: șase sunete melodioase, ca de clopoței. Ușa se deschise și o siluetă micuță se desprinse din întunericul din spatele ușii de protecție, acoperite de praf.

„Ce dracu' fac eu aici? se gândi el. Isuse, asta e o adevărată nebunie. Asta e fiica bărbatului pe care l-am ucis."

„Toți suntem iubiți de către cineva", spusese polițista aceea.

În fața lui se afla acel cineva.

– Domnule Conover, rosti fata.

Purta un tricou negru și blugi uzați. Era subțirică, chiar mai micuță decât și-o amintea de la înmormântare, iar expresia de pe chipul ei era fermă, prudentă.

– Pot să intru o clipă?

Avea ochii înroșiți de plâns, cu cearcăne mari pe dedesubt.

– De ce?

– Am ceva pentru dumneavoastră.

Femeia îl mai privi o vreme, apoi ridică din umeri.

– Bine.

O minimă dovadă de politețe, nimic mai mult. Împinse ușa de protecție, pentru a o deschide.

Nick pătrunse într-un hol micuț, întunecos, unde mirosea a mucegai și a covoare umede. Pe o măsuță zăceau mai multe grămezi de scrisori. Ici-colo mai descopereai câteva încercări timide de a da acelui loc un aspect mai intim: un tablou cu o ramă aurie, bogat ornamentată, reprezentând un peisaj marin nu prea izbutit – părea a fi o reproducere; o vază cu flori uscate; o lampă cu un abajur cu franjuri; o broderie cu o ramă neagră, foarte sobră, realizată probabil cu acul, pe care erau scrise următoarele cuvinte, deasupra imaginii cusute a unei case ce arăta mult mai bine decât cea în care se găsea tabloul: LASĂ-MĂ SĂ TRĂIESC ÎN CASA DE LA MARGINEA DRUMULUI ȘI SĂ FIU UN PRIETEN AL OMULUI. Ai fi zis că nimic nu fusese mișcat din loc sau măcar șters de praf de un deceniu. Nick observă în treacăt o bucătărie micuță și un frigider mare, vechi, cu colțurile rotunjite.

Femeia se dădu înapoi câțiva pași, stând într-un con de lumină reflectat de un lampadar.

– Despre ce este vorba? se interesă ea.

Nick scoase plicul din buzunarul jachetei și i-l înmână. Ea îl luă, îl privi nedumerită pe Nick, apoi examină plicul ca și când nu mai văzuse niciodată vreunul. După aceea, scoase din plic cecul acela de un albastru șters. Văzând suma scrisă pe el, ea nu păru surprinsă și nici nu schiță vreo altă reacție.

– Nu înțeleg.

– Măcar atât să putem face, spuse Nick.

– Pentru ce sunt banii?

– Este pachetul compensatoriu pe care ar fi trebuit să-l primească tatăl dumitale.

Ea începu să înțeleagă.

– Tatăl meu și-a dat demisia.

– Era un om cu probleme.

Chipul ei fu luminat fugar de un zâmbet ce lăsă să se întrevadă niște dinți albi, strălucitori. Într-un alt context, zâmbetul acela ar fi fost sexy. Acum, părea doar tulburător.

– Foarte interesant, spuse ea.

Vocea femeii era lină și gravă, dar plăcută auzului. Gura ei avea ceva aparte, felul în care se ridica la capete chiar și atunci când nu zâmbea, dându-i un fel de expresie plină de înțelegere.

– Hmm?

– Chestia asta, spuse ea.

– Cecul? Mă tem că nu înțeleg.

– Nu. Dumneata. Ceea ce faci acum.

– Oh?

– E ca și cum ați plăti o despăgubire.

– Despăgubire? Nu. Tatăl dumitale ar fi trebuit să fie sfătuit mai bine la interviul de redistribuire. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece fără pachetul compensatoriu de care au beneficiat toți ceilalți, indiferent că și-a dat sau nu demisia. Era furios, și pe bună dreptate. Dar era un angajat vechi, care merita un tratament mai bun.

– Sunt o grămadă de bani.

– Omul ăsta a muncit la Stratton treizeci și șase de ani. Sunt banii care i se cuvin. Poate nu neapărat din punct de vedere legal, dar cu siguranță din punct de vedere moral.

– Ăștia sunt bani vinovați. *Schuldgeld* s-ar spune în germană, nu? Colțurile gurii ei se ridicară acum complet, într-un zâmbet înșelător. Sau, mai degrabă, un rânjet forțat. Cuvântul „vină"[1] are aceleași rădăcini ca și cuvântul nemțesc care denumește banii, *Geld,* mai spuse ea.

– Asta n-am de unde să știu. Nick simți un nod în stomac. Adăugă: Pur și simplu nu mi s-a părut corect să te lăsăm baltă.

– Dumnezeule, nu știu cum poți suporta să faci ceea ce faci acum.

„Are tot dreptul să dea în mine, se gândi Nick în sinea lui. Las-o. Las-o să-și țină discursul, să-și verse tot năduful anticorporatist. Să calce în picioare compania și pe mine. Asta o va face să se simtă mai bine. Poate tocmai de-asta ai și venit aici: din niște porniri masochiste."

---

[1] În engleză, *guilt* (n.tr.)

– A, am înțeles..., spuse el. „Nick-Tăietorul-de-Capete" și așa mai departe...

– Adică bănuiesc că nu poate fi prea ușor... Să fiți disprețuit de aproape toată lumea din oraș...

– Face parte din meseria mea, admise el.

– Trebuie să fie plăcut să ai o asemenea meserie.

– Uneori da, alteori nu.

– Pun pariu că viața era mult mai ușoară acum vreo câțiva ani, când toată lumea te iubea. Probabil simțeați că erați pe val, că totul mergea strună. Apoi, dintr-odată, ați devenit personajul negativ.

– Nu e un concurs de popularitate.

„Ce dracu' se petrece aici?"

Un surâs misterios.

– Un bărbat ca dumneata vrea să fie plăcut. *Simte nevoia* să fie plăcut.

– Ar cam trebui să plec.

– Te fac să te simți stânjenit, realiză ea. Nu ești genul introspectiv. Urmă o pauză: De fapt, de ce ai venit aici? Nu ai încredere în serviciul de curierat?

Nick clătină din cap, indecis.

– N-aș putea să îți spun exact de ce mă aflu aici. Poate pentru că te compătimesc sincer. Mi-am pierdut soția anul trecut. Știu cât poate fi de greu.

Când ridică privirile spre el, în profunzimile ochilor ei căprui se citea un fel de durere.

– Ai copii?

– Doi. O fată și un băiat.

– Ce vârstă au?

– Julia are zece ani. Lucas are șaisprezece.

– Dumnezeule, să-ți pierzi mama la vârsta asta... Bănuiesc că fiecare își primește porția de suferință la praznicul vieții. Ba mai rămâne și în plus, nu-i așa?

Glasul ei suna de parcă își pierduse dintr-odată toată înverșunarea și emfaza.

– Trebuie să plec. Îmi cer scuze dacă te-am deranjat, apărând așa...

Brusc, femeia se prăbuși la podea, căzând în șezut pe mocheta ce trecea dintr-o parte în alta a camerei și înclinându-se într-o parte. Picioarele i se îndoiră sub ea. Se sprijini într-un braț.

– Isuse! exclamă ea.

– Te simți bine? o întrebă Nick apropiindu-se și aplecându-se deasupra ei.

Femeia își duse cealaltă mână la frunte. Avea ochii închiși. Pielea ei translucidă căpătase acum o culoare cadaverică.

– Dumnezeule, îmi pare rău. Am simțit că mi se scurge sângele din cap și...

– Ce să îți aduc?

Ea clătină din cap.

– Trebuie doar să stau puțin jos. Fără să mă mai gândesc la nimic.

– Îți aduc un pahar de apă sau ceva? Nick îngenunche alături de ea. Femeia arăta de parcă nu mai avea mult până să se prăvălească și să leșine. Poate ceva de mâncare? sugeră el.

Clătină iar din cap.

– Mă simt bine.

– Nu prea cred. Rămâi aici, îți aduc eu ceva.

– Nu plec nicăieri, spuse ea, cu privirile rătăcite. Lasă, nu îți mai face griji. Sunt bine.

Nick se ridică în picioare și se duse la bucătărie. În chiuvetă erau îngrămădite mai multe vase murdare, iar pe blatul de alături era un vraf de ambalaje de mâncare chinezească. Privi în jur, găsi plita electrică și un ceainic odihnindu-se pe unul dintre ochiuri. Îl ridică și simți că e gol. Îl umplu în chiuvetă, împingând într-o parte câteva dintre farfuriile stivuite, pentru a face loc ceainicului. Îi trebuiră câteva secunde să înțeleagă ce buton îi corespundea fiecărui ochi. Apoi trecu ceva vreme până ce arzătorul se încinse suficient de tare.

– Îți place restaurantul Sichuan Garden? strigă el.

Nici un răspuns.

– Te simți bine? întrebă el din nou.

– Sinceră să fiu, e destul de prost, răspunse ea după o altă pauză, cu o voce slabă. Sunt vreo două sau poate trei restaurante chinezești în tot orașul, unul mai prost ca altul. Urmă o nouă pauză. În Chicago, numai pe *strada* mea sunt mai multe.

– Cu toate astea, s-ar părea că îi faci ceva vânzare.

– Pot să ajung pe jos până acolo. N-am prea mai avut chef de gătit de când cu...

Era în picioare, în dreptul ușii bucătăriei. Intră cu pași rari și nesiguri. Se prăbuși pe unul dintre scaunele cromate cu spătar din vinil roșu, lângă masa cu blat roșu și model tip gheață spartă, cu o garnitură cromată de jur împrejurul muchiei.

Ceainicul scotea un huruit sec. Nick deschise frigiderul, pe ușa căruia scria „Frigidaire" cu caracterele acelea de metal, vechi, turtite, în relief, care îi aminteau lui Nick de frigiderul din casa unde copilărise. Era aproape gol: un litru de lapte degresat, o sticlă desfăcută de Chardonnay australian, cu dopul înăuntru, un carton de ouă, pe jumătate gol.

Găsi o coajă de parmezan și o legătură de ceapă verde, care mai putea fi recuperată.

– Ai o răzătoare pe aici?

– Vorbești serios?

41

Nick puse omleta pe masă, în fața ei, împreună cu o furculiță, un șervețel de hârtie și o cană cu ceai. Cana – observă el cu întârziere – avea desenat pe o parte vechiul logo Stratton din anii 1970.

Femeia începu să mănânce, înghițind cu poftă.

– Când ai mâncat ultima oară pe ziua de azi? o întrebă Nick.

– Chiar acum, răspunse ea. Am uitat să mănânc.

– Ai uitat?

– Am avut altele pe cap. Hei, chestia asta nu e rea deloc.

– Mulţumesc.

– Nu te-aş fi văzut în rolul de bucătar.

– Cam la asta se limitează talentul meu într-ale gătitului.

– Deja mă simt mult mai bine. Mulţumesc. Am crezut că leşin.

– Cu plăcere. Am văzut nişte salam pe acolo, dar m-am gândit că poate eşti vegetariană sau ceva de genul...

– Vegetarienii nu mănâncă ouă, îl informă ea. Mmmm... Ştiţi, există nişte soiuri de viermi plaţi care ajung să se autodigere dacă nu găsesc nici un fel de hrană.

– În cazul ăsta, îmi pare bine că am ajuns la timp.

– Directorul general de la Stratton face o omletă excelentă. Stai numai să afle ziarele de chestia asta!

– Şi cum ai ajuns la Chicago?

– E o poveste lungă. Am crescut acolo. Dar mama s-a săturat la un moment dat de toanele tatălui meu – eu aveam nouă sau zece ani pe atunci. Asta era înainte ca el să fie diagnosticat cu schizofrenie. Mama s-a mutat apoi în Oraşul Vânturilor[1] şi m-a lăsat aici, cu tata. După vreo doi ani, m-am dus să locuiesc cu ea şi cu noul ei soţ. Dar hei, aici sunt la mine acasă şi nu sunt o gazdă prea bună.

Acestea fiind zise, ea se ridică de pe scaun, se duse la unul dintre dulapurile de jos şi deschise uşa. Înăuntru erau mai multe sticle prăfuite – vermut, Bailey's Irish Cream şi alte asemenea băuturi.

– Ia să vedem dacă ghicesc – pari a fi genul care bea scotch.

– Trebuie să ajung acasă, la copii.

– A, spuse ea. Am înţeles. Desigur.

Însă expresia aceea de copil pribeag şi nevoiaş de pe chipul ei îl făcu să se răzgândească. Îi spusese Martei că întârzie cam o oră; n-ar fi fost o problemă dacă mai întârzia încă o oră.

– Dar poate că un scotch micuţ mi-ar prinde bine.

Femeia păru să se lumineze la faţă. Se aplecă şi scoase o sticlă de Jameson's:

---

[1] Chicago; oraşul este denumit astfel din cauza vânturilor puternice care bat pe tot parcursul anului. (n.tr.)

– Whisky irlandez, nu scoțian, da?

– Nu mă deranjează.

Ea scoase un pahar de whisky din sticlă șlefuită, din același dulap.

– O, Doamne! exclamă ea, suflând un nor de praf de pe el. Îl țin în chiuvetă, sub robinetul deschis. Cu cuburi, aș spune eu.

– Hmm?

– Cuburi de gheață. Îți place whisky-ul cu gheață.

Se duse la frigiderul cel vechi, deschise ușa congelatorului și scoase de acolo modelul acela de tăviță pentru gheață pe care Nick nu-l mai văzuse de mulți ani de zile – din aluminiu, cu un mâner pe care îl ridici ca să spargi gheața în cuburi. Ea trase de acel mâner, făcând un zgomot specific, de gheață spartă, care suna ca în copilăria lui Nick. Asta îi amintea de tatăl lui, căruia îi plăcea scotch-ul cu gheață – în fiecare seară și totdeauna în exces.

Ea puse câteva cuburi cu margini zimțate în pahar, apoi turnă câteva picături de whisky și veni să-i dea paharul. Îl privi drept în ochi – pentru prima dată. Avea niște ochi mari, cenușii-verzui și limpezi, iar Nick simți un fior în vintre. Imediat însă se simți cuprins de un val de rușine. „Isuse!" își zise în sinea lui.

– Mulțumesc, rosti el cu voce tare.

Pe pahar erau gravate cuvintele FAMOUS GROUSE[1]. Era genul acela de obiect pe care îl primești la un magazin de băuturi alcoolice, ambalat împreună cu sticla, într-un pachet promoțional.

– Și dumneata?

– Eu nu pot să sufăr whisky-ul.

Ceainicul începu să șuiere strident. Ea îl trase de pe ochiul plitei, găsi o cutie cu pliculețe de ceai într-un sertar și își turnă o ceașcă de ceai de plante.

– Și cum e acasă?

Băutura avea o tărie plăcută, iar Nick îi resimți efectul fără întârziere. Nu-și amintea când mâncase el însuși ultima oară.

---

[1] Marcă de whisky scoțian, produsă pentru prima oară în 1897 (n.tr.)

– Ciudat, îi răspunse ea, așezându-se la masă. Îmi revin în minte tot felul de lucruri. Unele bune, altele mai puțin bune. Ridică ochii spre el. Nu mă aștept să înțelegi.

– Pune-mă la încercare.

– Aveți idee ce înseamnă să ai un părinte cu probleme psihice grave? Ideea e că, copil fiind, nu înțelegi prea bine ce se întâmplă.

– Așa este. Cum ai reușit să faci față?

Cassie închise ochii și simți că dintr-odată era într-un alt loc.

– Așadar, tu ești fiica lui iubită, iar el te îmbrățișează așa cum n-o poate face nimeni altcineva, își lipește fruntea de a ta și te simți atât de ferită de orice pericol, atât de iubită, atât de împăcată cu lumea din jurul tău... Iar apoi, într-o bună zi, el e complet schimbat – numai că, după cum vede el lucrurile, *tu* ești cea care s-a schimbat.

– Din cauza bolii.

– Se uită la tine, iar tu ești complet străină pentru el. Acum nu mai ești fiica lui iubită. Poate că semeni cu ea, dar el nu se lasă prostit așa ușor, știe că ai fost înlocuită cu altcineva sau cu altceva. Se uită la tine și vede un robot. Iar tu îl strigi: „Tati!" Ai trei, patru, cinci ani și deschizi brațele larg, așteptând îmbrățișarea aceea atât de specială. Iar el te întreabă: „Tu cine ești? Cine ești tu, *de fapt?*" Și apoi îți spune: „Pleacă! Pleacă! Pleacă!"

Mimica ei era stranie. Nick începea să înțeleagă coșmarul pe care îl trăise. Femeia își continuă povestirea:

– Ajungi să-ți dai seama că este *îngrozit* când te vede. Iar senzația asta este diferită față de tot ce ai trăit până atunci. Pentru că nu e ca atunci când nu ești cuminte, iar mami și tati se înfurie și încep să țipe la tine. Orice copil cunoaște senzația. Poate că sunt furioși. Dar știi că ei încă te iubesc și încă sunt conștienți de faptul că *exiști*. Nu te privesc ca pe o creatură ciudată. Nu sunt speriați de tine. Când un părinte are schizofrenie, lucrurile stau cu totul altfel. Boala pune stăpânire pe el și, dintr-odată, tu nu mai exiști pentru omul acela. Nu mai ești fiica lui. Ci doar o impostoare. Un intrus. Un... străin. Cineva care nu are ce căuta acolo.

Femeia zâmbi plină de tristețe.

– Era bolnav.

– Era bolnav, repetă Cassie. Dar un copil nu înțelege asta. Un copil *nu are cum* să înțeleagă. Chiar dacă mi-ar fi explicat cineva, probabil că tot nu aș fi înțeles.

Femeia își trase nasul, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se încruntă, se întoarse într-o parte și se șterse la nas cu marginea tricoului, expunându-și pântecul plat, cu un buric minuscul, ușor ieșit în afară. Nick încercă să nu se uite în direcția aceea.

– Nu ți-a explicat nimeni niciodată ce se petrece?

– Când aveam vreo treisprezece ani, am înțeles în sfârșit. Mama nu dorea să se implice, iar metoda ei de a nu se implica presupunea că nu vorbeam deloc despre asta. Ceea ce e tot o nebunie, dacă stai să te gândești.

– Nici nu-mi pot imagina prin ce calvar ai fost nevoită să treci.

Și chiar nu reușea să-și imagineze – nici coșmarul prin care trecuse ea și nici amintirile pe care moartea tatălui ei o făcea să le retrăiască. Își dorea cu disperare să facă ceva pentru ea.

– Nu, nu îți poți imagina. Dar te tulbură foarte tare. Adică pe mine m-a tulburat.

Își împinse bărbia în piept, își trecu degetele prin părul țepos, iar când ridică privirile, obrajii îi erau umezi.

– Nu ai nevoie de așa ceva, spuse ea cu o voce împovărată de lacrimi. Cred că ar fi mai bine să pleci.

– Cassie, murmură el.

Fără să vrea, îi rostise numele în șoaptă, iar șoapta aceea sunase mai familiar decât intenționase el.

O vreme, ea respiră în reprize repezi și scurte. Când vorbi din nou, vocea ei era tensionată:

– Trebuie să fii alături de copiii tăi, îl sfătui ea. Nimic nu e mai important decât familia, bine?

– Nu prea se mai poate numi familie, de la o vreme încoace.

– Nu spune asta! izbucni Cassie. Ridică privirile către el, cu o expresie sălbatică în ochi. Să *nu îndrăznești* să mai vorbești așa, *niciodată!*

Ceva se aprinsese în interiorul ei, ca o întreagă cutie de chibrituri, care apoi se stinse, aproape la fel de rapid. Dar cine ar fi putut s-o condamne pe această femeie, la atât de puțin timp după ce își înmormântase părintele? Și, imediat, Nick își aminti de ce.

– Îmi pare rău, spuse el. Copiilor nu le-a fost ușor, iar eu nu prea-mi fac datoria cum se cuvine.

– Cum a murit? Vocea femeii se înmuiase: Mama lor...

El luă o nouă înghițitură. O scenă rapidă se derulă în mintea lui – un film cu o imagine tremurândă, prost montat. Revăzu cu ochii minții cioburile de sticlă împrăștiate prin părul Laurei. Parbrizul fisurat, care căpătase aspectul unei pânze de păianjen.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta.

– O, iartă-mă.

– Nu ai de ce să te scuzi. E o întrebare firească.

– Nu, tu... Plângi.

Nick realiză că așa era și își întoarse fața, jenat, înjurând băutura; ea se ridică de pe scaunul pe care stătea și veni la el. Îi puse o mână micuță, caldă, pe obraz, și veni mai aproape de el, lipindu-și buzele de ale lui.

Luat prin surprindere, el se dădu înapoi; dar ea se apropie și mai mult și îi strivi buzele cu buzele ei, mai tare, apăsându-l pe piept cu cealaltă mână.

El întoarse capul.

– Cassie, trebuie să plec.

Femeia zâmbi stingherită.

– Du-te, îl îndemnă ea. Te așteaptă copiii.

– De fapt, e vorba despre dădaca lor. Nu îi place deloc când ajung acasă mai târziu decât am promis.

– Fiica ta... Cum ziceai că o cheamă?

– Julia.

– Julia... Drăguț nume... Du-te acasă la Julia și Luke. Au nevoie de tine. Întoarce-te în comunitatea ta împrejmuită.

– De unde știi?

– Gura lumii e slobodă. E perfect.

– Ce anume?

– Faptul că tu locuiești într-o comunitate cu porți de acces.

– Sincer să fiu, nu sunt genul care să trăiască într-o astfel de comunitate.

– O, ba eu cred că ești, spuse ea. Mai mult decât îți dai seama.

42

Camille, fiica de doisprezece ani a LaTonyei exersa la pian în camera alăturată, iar asta o împiedica pe Audrey să se concentreze cum se cuvine la ceea ce îi spunea cumnata ei. LaTonya vorbea pe o voce scăzută, lucru care nu îi era deloc caracteristic, în timp ce scotea din cuptor o tavă cu cartofi dulci.

– Îți spun eu, îi mărturisea LaTonya, dacă Paul nu avea un venit constant, nu știu cum ne-am fi descurcat cu trei copii în casă.

Audrey, care observase vrafurile de cutii cu suplimente termogenice de ardere a grăsimilor ce umpleau până la refuz bucătăria, întrebă:

– Și cu vitaminele cum rămâne?

– La dracu'! țipă LaTonya, aruncând tava pe ușa deschisă a cuptorului. Mănușile astea nenorocite au o gaură în ele. La ce dracu' le-oi mai ține aici?

Thomas, care avea nouă ani, veni într-un suflet din sufragerie, acolo unde el și Matthew, fratele lui de unsprezece ani, chipurile așezau masa – deși mai mult zdrăngăneau vasele și chicoteau.

– Ești bine, mami?

– Sunt bine, îl asigură LaTonya, ridicând din nou tava și punând-o pe aragaz. Du-te înapoi și termină de așezat masa. Și spune-i lui Matthew să se ducă la tata și la unchiul Leon, să le spună să-și miște fundurile alea leneșe și să vină la masă. Apoi se întoarse spre Audrey, cu o privire profund dezgustată: Și de data asta sunt cu un pas înaintea curentului.

– Cum așa?

– Suplimentele astea termogenice. Fenwick este o comunitate retrogradă, temătoare, declară ea cu o voce gravă. Oamenii ăştia *nu vor* să încerce lucruri noi.

– Aşa că acum ai rămas cu toate sticlele astea pe cap.

– Dacă ei îşi închipuie că o să le dau banii pe ele, se înşală amarnic! O să te rog pe tine să citeşti partea aceea scrisă cu litere mai mici pe contractul meu, pentru că nu cred că o să-i las să scape aşa uşor.

– Sigur, acceptă Audrey fără entuziasm. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să se implice în a o ajuta pe LaTonya să iasă dintr-o altă încurcătură în care intrase singură. Ştii, nu banii sunt problema cea mai gravă, mai spuse Audrey. Adică nu-i uşor, dar ne putem descurca.

– Mai greu e faptul că nu aveţi copii, puse LaTonya degetul pe rană.

– Exact. Nu mai reuşesc s-o scot la capăt cu Leon.

– Ce dracu' face omul ăsta toată ziua? o chestionă LaTonya, punând o mână în şold şi începând s-o scuture pe cealaltă, pentru a-şi mai răcori arsura.

– Se uită la televizor şi bea, răspunse Audrey.

– Ei, vezi? Ştiam că aşa o să se întâmple. L-am răsfăţat prea tare în copilărie. A fost alintatul familiei: i se dădea tot ce dorea. Şi eu, şi mama am stat mereu după fundul lui, iar acum tu eşti cea care trage ponoasele. Tu auzi ce aud eu?

– Eu nu aud nimic.

– Păi tocmai. Şi ţipă, mai-mai să-i spargă urechile: Camille, mai ai încă douăzeci de minute de exersat, nu ai terminat încă!

Din camera alăturată răzbătu un protest slab, abia auzit.

– Şi nu primeşti de mâncare până ce n-ai terminat, aşa că *mişcă!* Privi mânioasă către Audrey: Sincer, nu înţeleg ce se petrece cu ea. Nu mă mai ascultă deloc.

La cină mâncară ruladă cu carne, macaroane cu brânză, varză şi cartofi dulci – toate mâncăruri grele şi grase, dar delicioase. Leon se aşeză lângă sora lui la unul din capetele mesei, soţul LaTonyei ocupă

celălalt capăt, iar cei doi băieți fără astâmpăr se așezară pe una dintre laterale, față în față cu Audrey și cu scaunul gol al lui Camille.

Din camera de zi se auzea sunetul pianului, răzleț și ursuz. Brahms, realiză Audrey. O bucată frumoasă. Un vals, poate? Nepoata ei se tot chinuia cu el.

Thomas începu să zbiere tot râzând din nu se știe ce motive, iar Matthew se răsti la el:

– Să te ia dracu'!

LaTonya explodă:

– Să nu care cumva să mai folosești un asemenea limbaj în casa mea, m-ai auzit?

Cei doi băieți amuțiră instantaneu. Matthew, cu expresie de cățeluș bătut, îi răspunse:

– Da, mamă.

– Așa, se declară mulțumită LaTonya.

Audrey întâlni privirea celui mic și îi aruncă o căutătură ușor dojenitoare, dar care, spera ea, nu era mai puțin încărcată de dragostea ei de mătușă iubitoare.

Între timp, Leon se îndopa cu poftă.

– Aș vrea să pot lua cina la voi în fiecare seară, LaTonya, spuse el.

Sora lui afișă un zâmbet larg, pe care apoi și-l reprimă brusc.

– Tu ce motive ai să nu-ți găsești de lucru?

– Și ce să fac? se apără el, lăsându-și furculița să-i scape, într-un gest teatral. Să mânuiesc o pompă de pulverizare electrostatică la magazinul din colț, poate?

– Să faci ceva, orice, îi dădu replica LaTonya.

– Să fac ceva? nu se lăsă Leon. Cum ar fi? Cam ce crezi tu că poate face un individ cu aptitudinile mele într-un oraș ca ăsta?

– Aptitudinile tale, îl luă peste picior LaTonya.

– Crezi că e ușor să fii concediat? continuă Leon, ridicând vocea. Ai măcar cea mai vagă idee despre chestia asta? Cum crezi că mă simt eu?

– Hai să-ți spun cum mă simt *eu* atunci când te văd cum pierzi vremea toată ziua, fără să faci nimic, zise LaTonya, după care, ridicând capul, strigă: Camille! Ce faci acolo?

Se auzi din nou un plânset înăbușit.

– Noi suntem cu toții la masă, îi strigă LaTonya. Avem toate șansele să terminăm cina fără tine, în ritmul în care exersezi.

Camille îi răspunse tot printr-un țipăt:

– Nu mai suport!

– Poți să țipi cât vrei, tună LaTonya. N-o să rezolvi nimic. Nu mă sperii tu pe mine, să fie clar!

– Lasă-mă să discut cu ea, propuse Audrey. Și, zicând acestea, se scuză de la masă și merse în camera alăturată.

Camille plângea în fața pianului, cu capul sprijinit pe coate, deasupra clapelor. Audrey se așeză pe banchetă, lângă ea. O mângâie pe păr, insistând mai mult asupra cârlionților rebeli de pe ceafă.

– Ce s-a întâmplat, scumpo?

– Nu mai suport! se plânse Camille. Se ridică în capul oaselor. Chipul ei era brăzdat de lacrimi. Fetița părea sincer supărată. Nu era prefăcătorie. Nu înțeleg partitura asta, adăugă ea. E un chin.

Audrey aruncă o privire pe partitura incriminată. Valsul lui Brahms în La minor.

– Ce anume nu înțelegi, iubito?

Camille atinse foaia cu un deget durduliu, ud de lacrimi, îndoind-o ușor, abia vizibil.

– E vorba despre tremolo[1], nu-i așa?

– Cred că da.

Audrey o împinse pe Camille ceva mai încolo pe banchetă și interpretă ea însăși câteva măsuri.

– Asta e?

– Da, dar eu nu pot cânta așa.

---

[1] Termen din domeniul muzicii, denumind fie repetarea rapidă a unei note muzicale, fie succesiunea rapidă a două sau mai multe note. (n.tr.)

– Încearcă așa. Audrey abordă tremolo-ul într-un ritm mai lent. Coboară cu o octavă, o sfătui ea.

Camille puse degetele pe claviatură și încercă.

– Așa, spuse Audrey, cântând din nou.

Camille o imită. Destul de bine chiar.

– Asta e, iubito! Ai înțeles cum trebuie făcut. Mai încearcă o dată.

Camille cântă din nou bucata respectivă, de data aceasta corect.

– Acum reia melodia, cu câteva măsuri mai devreme. Până aici. Să vedem cum sună.

Camille interpretă primele două rânduri de pe pagina a doua.

– Măi, da' știu că prinzi foarte repede! se minună Audrey. Nici măcar nu mai ai nevoie de mine.

Camille zâmbi cu sfială.

– Când ai recitalul?

– Săptămâna viitoare.

– Și ce altceva mai intrepretezi?

– Micul Preludiu.

– Beethoven?

Camille aprobă cu o mișcare a capului.

– Pot să vin și eu?

Camille zâmbi din nou, de data aceasta din toată inima.

– Crezi că ai timp?

– O să-mi fac timp, iubito. Aș vrea tare mult să vin. Acum, grăbește-te și termină. Mă simt singură la masă fără tine.

Paul ridică privirile în momentul în care Audrey intră în sufragerie. Era un bărbat cu un stern proeminent și cu obrajii supți – trăsături datorate unei gene recesive. Altminteri însă, era un om tare bun la suflet. Camille revenise la partitura de Brahms, în forță și plină de entuziasm.

– Nu știu cu ce ai amenințat-o, dar se pare că a funcționat, constată el.

– Probabil a scos cătușele, spuse LaTonya.

– Sau poate pistolul, mormăi Leon.

Părea să se fi calmat între timp şi se retrăsese în carapacea lui veche, devenind la fel de monosilabic ca întotdeauna.

– Nu, răspunse Audrey aşezându-se. Avea nevoie doar de un pic de ajutor ca să priceapă ceva.

– Eu vreau înghețată cu fructe la desert, anunță băiatul cel mic.

– Asta eu hotărăsc, i-o tăie LaTonya. În momentul ăsta, situația e cam albastră în ceea ce te priveşte.

– Cum adică?

– Ai lăsat în farfurie mai mult de jumătate din porția de ruladă cu carne. Şi ia spune, Audrey, la ce mai lucrezi zilele astea?

– Nu sunt lucruri pe care să le discutăm la masă, spuse Audrey.

– Nu mă refeream la detaliile sângeroase.

– Mă tem că toată povestea e plină de detalii sângeroase.

– Lucrează la cazul ăla de crimă... Muncitorul de la Stratton care a fost ucis pe bulevardul Hastings, explică Leon.

Audrey fu uimită să afle că soțul ei ştia la ce caz lucrează.

– N-ar trebui să ştie toată lumea cu ce mă ocup eu, îl apostrofă ea.

– Aici suntem în familie, interveni LaTonya.

– Aşa este, dar totuşi..., insistă Audrey.

– Nimeni n-o să spună nimic, draga mea soră cu nasul pe sus, o asigură LaTonya. Crezi că noi cunoaştem pe cineva? Tipul ăsta s-a întrecut cu gluma, nu-i aşa? S-a apucat să consume droguri şi alte otrăvuri de genul ăsta?

Zicând acestea, LaTonya aruncă o privire plină de avertismente către cei doi băieți ai ei.

– L-am cunoscut pe omul ăla, spuse Leon.

– Pe cine? Pe Andrew Stadler?

Leon aprobă din cap.

– Sigur. Era un tip foarte retras, dar am discutat cu el de vreo două ori în camera de repaus. Leon întinse mâna după vasul cu macaroane şi brânză şi îşi puse în farfurie o grămadă mare – a treia porție. N-ați văzut un om mai cumsecade, adăugă el.

– O persoană cu tulburări psihice, spuse Audrey.

– Tulburări psihice? se miră Leon. Nu știu. Blând ca un mielușel, îți zic eu.

– Serios? întrebă Audrey.

– Blând ca un mielușel, repetă Leon.

– Am terminat, anunță Camille, intrând în sufragerie și așezându-se lângă Audrey.

Întâlni mâna lui Audrey pe sub masă și i-o strânse ușor, complice. Inima lui Audrey tresăltă pentru o clipă.

– Da' știu că ți-a luat ceva! spuse LaTonya. Sper că ți-ai învățat lecția.

– Ai cântat grozav! o încurajă Audrey.

43

Nick sosi puțin mai devreme ca de obicei, luă o ceașcă cu cafea din hol și își verifică e-mailul. Ca întotdeauna, căsuța de e-mail era plină până la refuz de oferte de Viagra, soluții pentru mărirea penisului și ipoteci cu dobândă mică, titlurile principale având o ortografie greșită, dar foarte inventivă. Presupusele soții și copii ai nu știu căror șefi de stat africani decedați îi solicitau urgent ajutorul, care consta în transferarea unor milioane de dolari din țară.

Se gândi la femeia asta, Cassie Stadler. Nu era doar extrem de atrăgătoare, dar era diferită de orice femeie întâlnită de el până atunci. Iar ea – care, desigur, nu avea nici cea mai vagă idee cu privire la fapta lui – era, evident, la fel de atrasă de el pe cât era și el de ea.

Nici un mesaj de la Atlas McKenzie – afacerea de milioane care eșuase inexplicabil. Dar asta nu era o surpriză pentru Nick. Trebuia să aibă o discuție cu ei, să dea cărțile pe față, să afle care fusese motivul pentru care se reorientaseră și să vadă dacă exista vreo șansă să-i ademenească din nou.

Marjorie nu venise încă, așa că Nick formă singur numerele. Era șapte și zece dimineața; indivizii de la Atlas McKenzie erau de regulă în birourile lor la ora aceea. Erau la zece cifre distanță. Nu era cine

ştie ce efort să apese cele zece butoane pe tastatura telefonului. Oare de câte calorii era nevoie pentru asta? Nick îşi imagină un fragment minuscul din cerealele acelea cu gust de rumeguş pe care Julia refuza să le mănânce: exact atâtea calorii. Oare de ce nu-şi dădea el singur telefoanele?

Femeii de la celălalt capăt al firului îi părea tare rău. Domnul Hardwick era încă în şedinţă. Nick şi-l imagină pe Hardwick făcând tot felul de gesturi disperate, menite să comunice secretarei un mesaj fără echivoc: „Nu sunt aici".

Iată şi motivul! De-asta nu era bine să-şi dea singur telefoanele: ca să evite umilinţa din partea secretarelor puse să mintă; zâmbetul acela ascuns în spatele vocii ce acompania atât de banala formulă „Îmi pare rău". Plăcerea aceea a micilor angajaţi de a duce de nas un director general. Motivul de distracţie al întregii familii. Se întrebă dacă nu cumva chelneriţa de la Terra scuipase în salata lui de rucola. Femeia se luminase un pic la faţă când venise cu comanda, nu?

Nick simţi un reflux acid urcându-i pe esofag în timp ce privea intens panourile îmbrăcate în plasă argintie din faţa lui. Existau lucruri în faţa cărora banii şi poziţia socială reuşeau să te protejeze. Existau însă şi altele în faţa cărora banii şi poziţia socială nu aveau nici o putere. Cu vreo doi ani în urmă, când trebuise să-şi reînnoiască permisul de conducere, nu mai fusese nevoit să aştepte la coadă la poliţia rutieră, aşa cum făcea altădată. Directorul general al unei companii mari nu făcea cozile pe la poliţia rutieră. Un angajat mai tânăr de la biroul de avocatură al companiei stătuse atunci la coadă, iar treaba se rezolvase. Nick nu-şi mai amintea când stătuse ultima dată la coadă pentru un taxi la aeroport. Senior executivii aveau maşini cu şofer la dispoziţie. Nu trebuia decât să te uiţi după individul care ţinea în mână un carton pe care scria CONOVER. Mai mult decât atât, executivii marilor corporaţii nu-şi cărau singuri bagajele. Exista cineva care să aibă grijă şi de asta, chiar şi atunci când Nick călătorea cu transportul aerian public. Dar când vremea era proastă, era proastă şi pentru el. Când maşina lui rămânea blocată în trafic, nu conta la cât se ridica valoarea estimată a

companiei; traficul era trafic. Situațiile de genul acesta ștergeau diferențele de clasă. Ele îți aminteau că trăiai în aceeași lume cu toți ceilalți și aveai să sfârșești la fel ca ei. Poate îți închipui uneori că ești stăpânul universului, dar în cele din urmă realizezi că domnești peste o mână de țărână, tiran al unui terariu. Să ai un copil care te urăște – și ăsta era un lucru menit să te readucă la realitate. La fel era și boala.

Și tot la fel era și moartea.

Apoi încercă să-l contacteze pe MacFarland – acesta era numele sosiei lui Nixon. Dar asistenta lui își ceru scuze: MacFarland era plecat într-o călătorie. „Am să-l anunț că ați sunat, fără îndoială", îl asigurase asistenta lui MacFarland, cu artificialitatea senină a unei angajate de la biroul unui director de casting. Nu ne sunați dumneavoastră, vă sunăm noi.

Douăzeci de minute mai târziu îi ajunse la urechi freamătul acela înăbușit al începutului unei zile de lucru și simți mirosul greu de vanilie al parfumului Shalimar: Marjorie sosise la birou.

Nick se ridică de pe scaun, se întinse și ocoli peretele despărțitor.

– Cum merge romanul? Încercă să-și amintească titlul: *Manchester Abbey* parcă se numea?

Femeia zâmbi.

– Am citit *Northanger Abbey* acum câteva săptămâni. Săptămâna asta citim *Mansfield Park*.

– Am înțeles, spuse Nick.

– Cred că *Northanger Abbey* a fost primul roman al lui Jane Austen, dar el nu a fost descoperit decât după moartea autoarei, îl informă Marjorie, apăsând pe butonul de deschidere al computerului. Adăugă abia auzit: Uimitor ce lucruri ies la iveală după moartea cuiva.

Nick avu deodată senzația că cineva îl atinsese pe ceafă cu un cub de gheață. Zâmbetul i se stinse.

– Cu romanul *Persuasiune* s-a întâmplat la fel, continuă ea. Și cu *Billy Bud*, pe care l-am citit la cerc anul trecut. Nu știam că te interesează așa mult lucrurile astea, Nick. Ar trebui să vii la clubul nostru de lectură.

– În cazul ăsta, anunțați-mă când aveți de gând să lecturați Manualul Proprietarului de Chevrolet Suburban – asta numesc eu carte! propuse el. Fii atentă: aștept un telefon de la tipii de la Atlas McKenzie. Hardwick sau MacFarland. Anunță-mă când îi ai pe fir. Oriunde aș fi, preiau apelul.

Nick petrecu următoarele câteva ore în sălile de conferință: avu două întruniri consecutive, care-l făcură să amorțească în scaun. Mai întâi cu echipa de management al rețelei de furnizori, ai cărei șapte membri ajunseseră la o concluzie importantă, și anume aceea că Stratton trebuia să-și diversifice rețeaua de furnizori de vopsea metalizată. Oamenii debordau de entuziasm în timp ce treceau în revistă argumentele pe baza cărora luaseră decizia. Ai fi zis că tocmai descoperiseră penicilina. A urmat apoi echipa responsabilă cu protecția muncii, în care întotdeauna existaseră mai mulți avocați decât ingineri, fiind mai preocupați de litigii decât de membrele rupte. Nimeni nu veni să-i aducă vreun anunț important. Nici un mesaj de la Marjorie.

Reîntorcându-se la biroul lui, îi aruncă lui Marjorie o privire întrebătoare.

– Cei de la Atlas McKenzie... Trebuiau să revină cu un telefon în dimineața asta? îl întrebă ea.

Nick oftă.

– Încep să cred că vor să-mi dea papucii. I-am sunat azi la prima oră și mi s-a spus că Hardwick e în ședință, că MacFarland e plecat și că o să-mi întoarcă ei apelul.

Mai mult decât atât, ar fi trebuit să-i întoarcă și apelul din ziua precedentă. După toate aparențele, oamenii aveau alte priorități.

– Și crezi că încearcă să te evite.

– E posibil.

– Vrei să-ți fac legătura cu ei?

Marjorie părea veselă și pusă pe glume. Expresia ei prevestea lucruri bune.

– Da.

– Hai să fac o încercare.

Nick mai făcu câțiva pași spre biroul lui, timp în care Marjorie dădu vreo două telefoane. Nu reuși să audă chiar tot.

– Exact, spunea ea. De la United Airlines vă sun. Am găsit bagajul pierdut, iar dânsul ne-a dat un număr de mobil la care să-l sunăm. James MacFarland, da. Părea extrem de îngrijorat. Dar se pare că angajatul nostru a notat greșit.

După un minut, tonul intercomului îi indică lui Nick că avea un apel pe linia 1.

– Jim MacFarland? întrebă Nick când ridică receptorul.

La celălalt capăt auzi un „da" reținut.

– Aici Nick Conover.

– Nick! Salut!

Tonul lui era prietenos, dar trăda un ușor disconfort.

Nick ar fi dorit să-și verse tot năduful: „Îți dai seama câți bani și câte ore de muncă am irosit cu designul prototipurilor voastre nenorocite? Iar voi nici măcar nu vă obosiți să-mi returnați apelurile?" În loc de asta, încercă să pară degajat:

– N-am vrut decât să iau legătura cu baza, spuse el. Ca să știu cum stăm.

– Mda..., spuse MacFarland. Da, chiar am vrut să-ți dau un telefon și să te pun la curent. În legătură cu noile strategii...

– Ia să vedem.

Urmă o respirație adâncă.

– Vezi, tu, Nick... Chestia e că... În fine, nu ne-am dat seama că Stratton e scoasă la licitație. Pentru că asta chiar schimbă un pic perspectiva pe la noi, pe aici.

– La licitație? Ce vrea să însemne asta?

Nick făcu eforturi să păstreze o voce calmă. La începutul carierei sale, Nick își imagina că statutul de șef îți dădea libertatea de a nu-i pupa în fund pe alții. O concepție destul de simpatică, oricum. Cu timpul însă, se dovedise că întotdeauna se găsea câte unul care îți întindea fundul la pupat. Comandantul suprem al lumii libere trebuia să se dea bine pe lângă țăranii din Iowa. *E tare bine să fii șef* – parcă așa se

spunea, nu? Dar fiecare şef avea şeful lui. Fiecare stătea pe spatele celui de sub el. Fiecare pupa fundul celui de deasupra lui.

Cel puţin aşa simţea Nick uneori. Ca acum, de plidă.

– Hardwick este întotdeauna extrem de preocupat de stabilitate când vine vorba despre investiţia de resurse şi despre susţinere, spunea MacFarland. Nu ne-am dat seama că lucrurile curgeau în direcţia asta. Adică, nu e ca şi cum aţi avea un afiş mare pe uşa de la intrare, pe care să scrie „De vânzare", nu?

Nick era de-a dreptul consternat.

– Stratton nu e de vânzare, spuse el simplu.

La capătul celălalt al firului se lăsă liniştea pentru o clipă.

– Mda...

Cuvântul nu avea inflexiunile unei încuviinţări.

– Uite ce e, Nick, continuă MacFarland. N-ai auzit de la mine. Suntem clienţii aceleiaşi firme de avocatură din Hong Kong la care apelează şi Fairfield Partners. Şi, ştii tu... gura lumii...

– Astea-s aiureli!

– Asta e... Ce-a fost a fost!

– Fii serios. Doar eu sunt directorul general aici. Dacă Stratton era scoasă la licitaţie, aş fi ştiut şi eu, nu crezi?

– Tu ai spus-o!

Lucrul înfiorător era însă că vocea lui MacFarland suna amabil, compătimitor, precum cea a unui medic oncolog care-i aduce pacientului preferat vestea unui diagnostic sumbru.

44

Marjorie băgă capul pe după panou la zece şi jumătate:

– Nu uita: iei prânzul la şi jumătate cu Roderick Douglass, tipul de la Camera de Comerţ, îl anunţă ea. O să vrea să te tapeze din nou de bani. Apoi, imediat după asta, ai întâlnirea cu directorii de la Dezvoltare.

Nick se întoarse cu scaunul şi privi pe fereastră.

– Da, mulțumesc, spuse el distrat.

Era o zi frumoasă. Cerul era albastru și părea puțin mai adânc din cauza culorii geamului. Adia vântul – suficient de tare încât să tulbure frunzele copacilor. Un avion cu reacție își croia calea pe cer, cei doi nori de condens din urma lui transformându-se rapid într-un fel de puf murdar.

Era, de asemenea, a șaptea zi consecutivă de când Andrew Stadler nu mai era în viață.

Nick se cutremură, ca și cum o adiere de aer rece reușise să-și facă loc prin membrana de sticlă cu care era izolată clădirea. Chipul fragil, ca de păpușă de porțelan, al lui Cassie Stadler îi stăruia acum în minte. „Ce ți-am făcut eu ție?" Își aminti expresia aceea de infinită durere din privirea ei și se trezi formând numărul ei de telefon, înainte ca măcar să conștientizeze luarea acelei decizii.

– Alo?

Vocea lui Cassie, adâncă și somnoroasă.

– Aici Nick Conover, spuse el. Sper că nu te-am sunat prea devreme.

– Pe mine? Nu... E... Cât e ceasul?

– Te-am trezit din somn. Iartă-mă. E zece și jumătate. Culcă-te la loc.

– Nu, se grăbi ea să răspundă. Îmi pare bine că ai sunat. Știi, apropo de ziua de ieri...

– Cassie, am sunat doar să mă asigur că ești bine. Când am plecat aseară, nu arătai grozav.

– Mulțumesc.

– Știi ce vreau să spun.

– Eu... Mi-a fost de ajutor discuția cu tine. De mare ajutor.

– Mă bucur.

– Ai vrea să treci pe aici, să iei prânzul?

– Azi, adică?

– O, Dumnezeule! E chiar ridicol ce se întâmplă. Nu-mi vine să cred că am spus asta. Ești ditamai directorul general, probabil ai

mesele de prânz programate pentru fiecare zi până la şaizeci şi cinci de ani.

– Nu, deloc, spuse el. Da fapt, întâlnirea de astăzi tocmai s-a anulat. Ceea ce înseamnă un sendviş la birou. Aşa că da, mi-ar plăcea să ies din birou, de ce nu?

– Serios? Hei, e grozav atunci! A, încă ceva...

– Nu mai ai nimic prin frigider.

– Trist, dar adevărat. Ce fel de gazdă sunt eu?

– Iau eu ceva pe drum. Ne vedem la prânz.

După ce puse receptorul jos, se duse la biroul asistentei sale.

– Marge, o rugă el, ai putea să-mi anulezi întâlnirile de la prânz?

– Pe amândouă?

– Da.

Marjorie zâmbi.

– Ai de gând să tragi chiulul? E o zi minunată.

– Să trag chiulul? Ţi se pare că-mi stă în fire?

– Speranţa moare ultima...

– Mda, spuse el. Doar că am de făcut nişte comisioane.

45

Casa de pe West Sixteenth, din Steepletown, era chiar mai mică acum decât îşi amintea el. O casă de păpuşi, o miniatură aproape.

Un etaj. Pereţi laterali albi, un material care putea fi aluminiu sau vinil – trebuia să baţi în ei ca să ştii sigur. Obloane negre care nu erau suficient de mari pentru a pretinde măcar denumirea de obloane.

Nick, care avea în braţe câteva pungi de hârtie de la supermarketul Family Fare, unde făcuse o escală pe drumul încoace, sună la uşă şi auzi zgomotul acela de clopoţei.

Trecu aproape o jumătate de minut până ce Cassie veni la uşă. Era îmbrăcată cu o bluză neagră tricotată şi pantaloni negri strâmţi. Chipul ei era palid, trist, perfect. Îşi dăduse cu un ruj portocaliu

lucios, care părea puțin ciudat, dar care ei îi venea bine. De asemenea, arăta mai bine, mai odihnită decât ieri.

– Hei, chiar ai venit.

Cassie deschise ușa și îl conduse pe lângă vaza cu flori uscate și broderia înrămată, către micuța cameră de zi. Din boxele micuțe ale unui CD-player portabil se auzea melodia *One Is the Loneliest Number.* Nu era vechea versiune, cântată de formația Three Dog Night, ci un cover modern – o femeie cu o voce care te ducea cu gândul la țigările cu aromă de cuișoare. Cassie opri aparatul.

Nick descărcă pungile cu târguielile făcute: pâine, ouă, suc, lapte, apă îmbuteliată, fructe, vreo două sticle de ceai rece.

– Aruncă tot ce nu-ți place, spuse el. Apoi desfăcu ambalajul a două sendvișuri, așezându-le ceremonios pe farfurii de carton: Curcan sau friptură de vită?

Ea aruncă o privire șovăielnică la friptura de vită.

– E prea crudă, spuse ea. Mie îmi place carnea arsă până devine crocantă.

– Atunci ăsta e al meu, hotărî Nick. Tu ia curcanul.

Mâncară împreună în tăcere. El împachetă ambalajele cu marca Boar's Head până ce acestea deveniră niște pătrate perfect drepte – asta pentru a-și găsi ceva de lucru. Ea băuse o mare parte din sticla ei de ceai, iar acum se juca neatentă cu capacul. Situația era puțin stânjenitoare, iar Nick se întrebă de ce îl invitase ea de fapt. Încercă să găsească ceva de zis, dar înainte să îi vină ceva în minte, ea spuse:

– Hei, nu știi niciodată ce poți afla de la capacul unei sticle. Uite ce scrie aici: „Fapt real: Ultima literă adăugată în alfabetul limbii engleze a fost litera J".

Nick încercă să se gândească la un răspuns, dar înainte ca el să poată zice ceva, ea continuă:

– La ora asta tu n-ar trebui cumva să conduci o companie care figurează în clasamentul Fortune 500?

– Nu suntem o companie publică. În orice caz, aveam programată o întâlnire anostă, pe care am anulat-o.

– Acum mă simt vinovată.

– N-ai de ce. Am fost bucuros să găsesc o scuză pentru a evita întâlnirea.

– Știi, chiar m-ai surprins ieri.

– De ce?

– Atitudinea ta... N-a fost tocmai în spiritul unuia căruia i se spune „Nick-Tăietorul-de-Capete". Presupun că oamenii nu sunt niciodată așa cum te aștepți. Știi cum se spune, apele liniștite...

– ... se umplu de alge?

– Cam așa ceva. Știi cum se întâmplă: vezi o persoană care pare foarte disperată și tot ce ai de făcut este să-i întinzi o mână și s-o ajuți.

– Tu nu pari atât de disperată.

– Eu vorbeam despre tine.

Nick se îmbujoră.

– Poftim?

Femeia se ridică și puse ceainicul pe foc. Rămânând în picioare lângă aragaz, ea spuse:

– Amândoi am pierdut pe cineva drag. E așa cum spune Rilke: când pierdem ceva, acel ceva gravitează în jurul nostru. „Descrie în jurul nostru o curbă neîntreruptă."

– Aha! Când eram copil aveam o trusă de spirografie.

– Cred că mi te-am imaginat ca fiind un veritabil om al companiei. Până când te-am cunoscut. Dar știi ce cred acum? Privirea ei era calmă, dar directă: Cred că ești de fapt un veritabil om de familie.

El își drese vocea.

– Mda, mă rog, poate-i spui asta și fiului meu. Lui Lucas.

– Este o vârstă ingrată pentru un băiat să-și piardă mama, spuse Cassie abia șoptit.

Scoase un ceainic dintr-un dulap și apoi niște căni.

– Spui asta de parcă ar exista și o vârstă mai potrivită pentru așa ceva.

– Probabil că puștiul își dorește foarte tare să îi fii aproape.

– Eu, unul, nu cred că așa vede el lucrurile, spuse Nick cu o oarecare amărăciune.

Cassie își schimbă direcția privirii.

– Spui asta pentru că este izolat și furios și își varsă nervii pe tine. Am dreptate? Pentru că tu ești la adăpost. Dar o să treceți și peste asta. Doar vă iubiți unul pe celălalt. Sunteți o familie.

– Am fost.

– Ai idee cât de norocoși sunt copiii tăi?

– Mda, în fine...

Femeia se întoarse pentru a-l privi în ochi.

– Pun pariu că și a fi director general seamănă, într-un fel, cu a fi cap de familie.

– Da, confirmă Nick vehement. Poate al uneia dintre familiile alea de eschimoși. Știi tu, genul care o părăsește pe bunica pe banchiza plutitoare atunci când nu mai e în stare să facă rost de untură de balenă.

– Sunt convinsă că ți-a fost tare greu cu disponibilizările alea.

– Nu mai greu decât celor care au fost disponibilizați.

– Tata a avut o grămadă de probleme, dar eu cred că faptul că a avut o slujbă l-a ajutat să se mențină pe linia de plutire. Apoi, când a aflat că nu mai e nevoie de el, a fost distrus.

Nick se simți ca și cum ar fi avut chingi de metal în jurul pieptului, iar acestea s-ar fi strâns treptat. Dădu din cap aprobator.

– Am fost furioasă pe Stratton, recunoscu Cassie. Furioasă pe tine, ca să-ți spun drept. Poate pentru că sunt încă o copilă iau lucrurile astea prea personal. Dar nu este exclus ca toată situația asta să fi avut un efect negativ aupra lui. Când cineva are tulburări de gândire... nu poți să știi.

– Cassie, începu Nick.

Însă orice ar fi vrut să spună, cuvintele i se opriră pe buze.

– Dar asta era înainte să te cunosc. Tu n-ai vrut să faci asta. Cei din Boston ți-au forțat mâna. Pentru că, până la urmă, Stratton este o afacere.

– Așa este.

– Dar pentru tine nu e niciodată o simplă afacere, nu? Vezi tu? Tocmai am înțeles ceva. A fi angajat la Stratton în ultimii doi ani trebuie să fi fost la fel cu a fi fiica unui schizofrenic. Astăzi ești un

membru prea iubit al familiei, mâine eşti un simplu agregat, un centru de cost, ceva care trebuie tăiat de la rădăcină.

Femeia se aplecă deasupra blatului mesei, cu braţele încrucişate.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău, spuse Nick. Mai rău decât îţi pot spune.

„Şi am mai multe motive să-mi pară rău decât îţi pot spune."

– Tatăl meu... Vocea lui Cassie era înceată, şovăielnică. El nu... Nu voia să fie aşa cum era. Boala pur şi simplu punea stăpânire pe el. El şi-ar fi dorit să fie un tată bun, aşa ca tine. Voia...

Respiraţia lui Cassie începu să devină neregulată, iar Nick realiză că femeia plângea. Faţa îi era roşie, plecată, şi îşi acoperise ochii cu palma. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji.

Nick se ridică în picioare brusc, hârşâind picioarele scaunului de podeaua acoperită cu linoleum, şi o înconjură cu braţele.

– O, Cassie, spuse el cu o voce blândă. Îmi pare rău...

Femeia era micuţă, fragilă ca o pasăre, iar umerii îi erau înguşti şi osoşi. Scotea nişte sunete ca nişte sughiţuri. Mirosea a ceva foarte aromat şi New Age – paciuli să fi fost oare? Nick constată cu ruşine că începea să se excite.

– Îmi pare rău, spuse el din nou.

– Nu mai spune asta. Cassie ridică privirile spre el şi zâmbi stins, printre lacrimi. Chestia asta nu are nici o legătură cu tine, îl asigură ea.

Nick îşi aminti de ziua aceea în care încercase să repare o dulie de lampă, crezând că circuitul este întrerupt. Braţul îi fusese străbătut atunci de o senzaţie stranie, o furnicătură, care îi făcuse părul să se zbârlească; îi trebuise o secundă ca să realizeze că senzaţia aceea era cauzată de curentul electric care se transmitea prin şurubelniţă. O senzaţie asemănătoare avea şi acum – sentimentul de vinovăţie îi traversa trupul ca un flux electric. Nu ştia cum să reacţioneze.

Dar Cassie îi spuse:

– Cred că eşti un om cumsecade, Nicholas Conover.

– Nu mă cunoşti, o avertiză el.

– Te cunosc mai bine decât crezi, îl contrazise ea, iar el simţi braţele ei apăsându-l pe spate, forţându-l să se apropie mai mult de ea.

Apoi, femeia păru să se ridice în vârfurile picioarelor, apropiindu-şi faţa de a lui, lipindu-şi buzele de ale lui.

Clipa aceea în care ar fi putut să o respingă, să dea înapoi, sosi şi trecu. Răspunsul lui Nick veni aproape din reflex. De această dată, o sărută şi el, simţind cum lacrimile ei îi udă chipul, iar mâinile lui coborâră dinspre umerii ei în jos.

– Mmm, murmură ea.

Pe foc, ceainicul începu să fluiere.

Multă vreme după aceea, femeia rămase întinsă deasupra lui, în umezeala propriei lor transpiraţii, cu buzele lipite de pieptul bărbatului. El îi putea simţi bătăile inimii, rapizi ca ale unei păsări, încetinind treptat. O mângâie pe păr, îşi frecă nasul de gâtul ei de porţelan, mirosindu-i părul – un miros de balsam sau cam aşa ceva. Îi simţi sânii presaţi de abdomenul lui.

– Nu ştiu ce să spun, începu Nick.

– Atunci nu spune nimic.

Zâmbind, femeia se ridică pe coate până ce ajunse într-o poziţie perpendiculară deasupra lui. Îşi trecu uşor unghiile peste pieptul lui Nick, încurcându-se în părul de acolo.

Nick îşi schimbă poziţia pe stofa aspră a canapelei din camera de zi. Se ridică într-o mişcare de balans, o cuprinse cu braţele şi se aplecă în faţă, până ce femeia ajunse, şi ea, în capul oaselor.

– Puternic băiat, remarcă ea.

Sânii ei erau mici şi rotunzi, cu sfârcurile rozalii şi încă excitate, ca vârfurile unor degeţele ridicate. Talia îi era micuţă. Femeia se întinse dincolo de el, către masa de lângă canapea, iar sânii ei şterseră, în trecere, obrazul lui. El le dădu un sărut fugar. Ea luă un pachet de Marlboro şi o brichetă Bic, scoase o ţigară din pachet, după care i-l flutură prin faţă, oferindu-i şi lui una.

– Nu, mulţumesc, refuză Nick.

Femeia ridică din umeri, îşi aprinse ţigara, trase adânc în plămâni, după care suflă un firicel subţire de fum.

– „Lasă-mă să trăiesc în casa de la marginea drumului și să fiu un prieten al omului", cită Nick.

– Mda...

– Goblen cusut de bunica?

– L-a cumpărat mama, dintr-un magazin de vechituri. I-a plăcut citatul.

– Cât timp a trecut de când ai plecat din locul ăsta?

– Tocmai am împlinit douăzeci și nouă de ani. Am plecat când aveam vreo doisprezece. Așadar, a trecut multă vreme. Dar m-am întors de câteva ori să-l vizitez pe tata.

– Carevasăzică, ai terminat școala în Chicago.

– Încerci să recompui romanul vieții lui Cassie Stadler? Succes!

– Mă întrebam și eu...

– Mama s-a recăsătorit când eu aveam unsprezece ani. Cu un dentist. Avea și el doi copii, cam de vârsta mea – puțin mai mari. Să spunem că nu eram tocmai o familie închegată. Domnul doctor Reese nu prea mă înghițea. Ca, de altfel, nici odraslele lui, Bret și Justin. În cele din urmă, m-au expediat la Lake Forest Academy – în principiu ca să nu le mai stau în cale.

– Trebuie să-ți fi fost tare greu.

Ea trase lung din țigară și reținu fumul timp de câteva secunde. Apoi, exhalându-l, spuse:

– Da și nu. Într-un fel, mi-au făcut o favoare. La drept vorbind, am dus-o foarte bine la academie. Am fost un copil precoce. Am obținut o bursă de merit, am absolvit ca șefă de promoție... Ar fi trebuit să mă vezi la șaptesprezece ani. Un cetățean cu adevărat promițător. Nu instabila psihic pe care o ai acum în fața ochilor.

– Mie nu mi se pare că ai fi instabilă psihic.

– Pentru că nu vorbesc în dodii și nu port ochelari de doi bani? Privi cruciș: Chestiile astea nu dau greș niciodată.

– Vorbești de parcă totul ar fi o mare glumă.

– Probabil chiar așa și este: o glumă de proporții cosmice, care pe noi ne cam depășește. O glumă a providenței. Iar noi n-avem ce face

decât să zâmbim, să dăm din cap aprobator și să încercăm să lăsăm impresia că am înțeles poanta.

– Poți ajunge destul de departe în viață procedând astfel, admise Nick. Aruncă o privire furișă la ceasul de la mână și văzu că era deja trecut de ora două. Realiză cu un șoc că trebuia să se întoarcă la birou.

Ea băgă de seamă:

– A venit timpul să pleci...

– Cassie, eu...

– Du-te, Nick. Ai o companie de condus.

46

Doctorul Aaron Landis, directorul clinic al Secției pentru Boli mentale din cadrul Spitalului Districtual, părea să aibă întipărit pe chip un rânjet sarcastic. Totuși, Audrey realiză că ceva nu era tocmai în regulă cu chipul bărbatului: gura lui era puțin strâmbă – o deformare congenitală, care îi conferea acel aspect. Părul cărunt al bărbatului aducea cu un burete de sârmă pentru vase. Omul avea o bărbie teșită, pe care încerca s-o ascundă – fără prea mare succes – sub o barbă înspicată, tunsă îngrijit. La început, Audrey simți o ușoară milă pentru medicul psihiatru, din cauza aspectului lui lipsit de farmec, însă compasiunea ei se stinse brusc.

Biroul medicului era mic și răvășit, plin până la refuz cu cărți și hârtii, astfel încât cu greu găsiră puțin loc ca să se așeze. Singurele ornamente din încăpere erau o fotografie a unei soții urâte și a unui fiu și mai urât și o serie de scanări colorate ale unui creier uman, mov cu porțiuni evidențiate cu galben-portocaliu, pe o hârtie cerată, prinse cu piuneze de-a lungul unui perete.

– Nu sunt sigur că înțeleg întrebarea dumneavoastră, doamnă detectiv, spuse bărbatul.

Formularea ei fusese clară ca lumina zilei.

– Vă întrebam dacă Andrew Stadler avea manifestări violente.

– Îmi cereți să încalc regula confidențialității medic-pacient...

– Pacientul dumneavoastră a murit, îi aminti ea cu blândețe.

– Dar politica privind confidențialitatea dosarului său medical se menține și după moartea pacientului, doamnă detectiv. La fel se întâmplă și în cazul confidențialității medic-pacient. Știți și dumneavoastră acest lucru – sau, cel puțin, așa ar trebui. Curtea Supremă a instituit acest privilegiu cu un deceniu în urmă. Mai mult decât atât, această prevedere face parte din Jurământul lui Hipocrat, pe care l-am depus atunci când am devenit doctor.

– Doctore, domnul Stadler a fost ucis. Vreau să îl găsesc pe cel sau cei care au făcut asta.

– Un efort pe care, cu siguranță, nu pot decât să îl aprob. Dar nu văd de ce m-ar privi pe mine.

– Vedeți dumneavoastră, există câteva aspecte nelămurite cu privire la moartea domnului Stadler. Ele ar putea să ne ajute în stabilirea cu exactitate a faptelor. Sunt convinsă că vreți să ne ajutați în munca noastră.

– Aș fi fericit să vă ajut cu tot ceea ce îmi stă în putință. Atâta vreme cât nu îmi cereți să încalc drepturile domnului Stadler.

– Vă mulțumesc, domnule doctor. În acest caz, voi reformula întrebarea. Vorbim la modul general. Majoritatea persoanelor schizofrenice manifestă porniri violente?

Psihiatrul privi o clipă în sus, ca și cum ar fi cerut părerea providenței. Expiră cu zgomot. Apoi, o fixă pe Audrey cu o privire îndurerată.

– Doamnă detectiv, acesta este unul dintre miturile cele mai periculoase legate de schizofrenie.

– Atunci, domnule doctor, poate mă lămuriți dumneavoastră cum stau lucrurile.

– Schizofrenia este o maladie psihotică cronică recurentă, care debutează, de regulă, în prima parte a vieții adulte și durează până la moarte. Nu știm dacă este o boală individuală sau un sindrom. Eu, unul, prefer să o numesc tulburare din spectrul schizofren, cu toate că sunt în minoritate din acest punct de vedere. Acum, simptomele

definitorii ale schizofreniei sunt tulburările de gândire, absența logicii, deformarea realității și halucinațiile.

– Și paranoia?

– De cele mai multe ori, da. Și o dizabilitate psihosocială. Așa că, hai să vă întreb eu ceva, doamnă detectiv. În meseria dumneavoastră, vă confruntați cu foarte multă violență, sunt convins...

– Da, așa este.

– În cele mai multe din cazuri, ea este cauzată de persoane suferinde de schizofrenie?

– Nu.

– Așa mă gândeam și eu. Cele mai multe dintre crimele violente nu sunt comise de persoane care suferă de schizofrenie, iar majoritatea schizofrenicilor nu comit crime violente.

– Dar e o...

– Lăsați-mă să termin, vă rog. Majoritatea covârșitoare a pacienților cu schizofrenie nu a dat niciodată semne de violență. Sunt de o sută de ori mai multe șanse ca ei să se sinucidă decât să ucidă pe altcineva.

– Spuneți, așadar, că Andrew Stadler nu era un om violent?

– Doamnă detectiv, admir perseverența dumneavoastră, dar nici abordarea indirectă nu va da rezultate. Refuz să discut particularitățile acestui caz. Dar o să vă spun care este adevărata legătură între schizofrenie și violență: schizofrenia sporește probabilitatea ca pacientul să devină *victima* unei crime.

– Întocmai. Domnul Stadler a fost victima unei crime înfiorătoare. Tocmai de aceea trebuie să aflu dacă e posibil să-și fi provocat singur moartea ucigând un animal de companie.

– Nici dacă aș ști acest lucru, nu v-aș spune.

– Vă întreb dacă pacientul dumneavoastră era în stare de un asemenea act.

– Nici asta nu vă voi spune.

– Vreți să spuneți că schizofrenicii nu sunt niciodată violenți?

După o pauză lungă, doctorul adăugă:

– Evident, există și excepții.

– Era Andrew Stadler una dintre aceste excepții?

– Vă rog, doamnă detectiv... Nu sunt dispus să discut despre particularitățile dosarului medical al domnului Stadler. Nu știu dacă aș putea fi mai clar de atât.

Audrey oftă exasperată:

– Atunci am să vă adresez o întrebare pur ipotetică, bine?

– Pur ipotetică, repetă doctorul Landis.

– Hai să luăm o... situație *ipotetică*, în care un individ intră în mod repetat prin efracție în casa unei anumite familii, pentru a lăsa mesaje de amenințare, inscripționate cu graffiti. El poate face acest lucru, cu ingeniozitate și fără a lăsa urme, în ciuda măsurilor de protecție asigurate de comunitatea împrejmuită în care locuiește familia despre care vorbeam. Mai mult decât atât, individul măcelărește chiar animalul de companie al familiei în cauză. Ce fel de persoană ar putea face asta, după părerea dumneavoastră?

– Ce fel de persoană *ipotetică?* Landis încercă să zâmbească, dar zâmbetul lui se transformă într-un rictus neplăcut. Cineva, aș spune eu, care este extrem de inteligent, care are o activitate cerebrală intensă, e capabil de un raționament organizat și de un comportament subordonat unui scop prestabilit, dar cu toate acestea are tulburări generalizate de control al impulsurilor, schimbări pronunțate de dispoziție și este extrem de sensibil la respingerea celorlalți. Comportamentul lui ar putea fi asociat, să spunem, cu o mare teamă de abandon, derivată din dificultățile resimțite în copilărie de a stabili conexiunile firești cu persoanele importante din viața sa. Ar putea avea o perspectivă în alb/negru asupra celorlalți – poate idealiza persoane pe care, dintr-odată, să le disprețuiască.

– Și apoi?

– Și apoi ar putea cădea pradă unor furii bruște și imprevizibile, unor scurte episoade psihotice, cu impulsuri suicidale.

– Și ce anume ar putea declanșa acest comportament?

– Expunerea la un stres intens. Pierderea cuiva sau a ceva important pentru el.

– Sau poate pierderea unui loc de muncă?

– Cu siguranță.

– Un schizofrenic poate manifesta tiparul de comportament pe care tocmai l-ați descris?

Doctorul Landis făcu o pauză lungă.

– Tot ce se poate. Nu e exclus, spuse el în cele din urmă, după care afișă un zâmbet înfiorător: Dar ce legătură au toate acestea cu Andrew Stadler?

47

– Grover Herrick, transmise Marjorie prin intercom în dimineața următoare.

Grover Herrick era directorul de achiziții al U.S. General Services Adminstration, care se ocupa cu achizițiile pentru agențiile federale. Tot el era omul de legătură pentru un contract uriaș negociat de Stratton cu Departamentul de Siguranță Națională. Acest departament cuprindea în prezent Paza de Coastă, Vama, Serviciul de Imigrări și Naturalizare și Administrația Siguranței Transporturilor – mii de birouri, o sută optzeci de mii de angajați și o infuzie substanțială de fonduri federale. Contractul era al doilea ca mărime după afacerea Atlas McKenzie și era pe tapet cam de tot atâta vreme.

Un director de achiziții de la GSA nu putea fi ținut în așteptare. Asta era una dintre reguli. O altă regulă era aceea că ori de câte ori Grover Herrick dorea să discute cu directorul general, Grover Herrick discuta cu directorul general. De mai multe ori în decursul ultimului an, Nick își îndeplinise obligațiile de director general al Stratton mimând interesul în timp ce Grover îi vorbea despre iahtul pe care avea de gând să îl cumpere de îndată ce ieșea la pensie, sau

pretinzând că e interesat de diferența dintre un ketch[1] și o iolă[2]. Dacă Herrick ar fi dorit să vorbească despre hemoroizi, Nick trebuia să se documenteze și în această privință.

De data asta însă, discuția începu direct, fără nici un fel de introducere:

– Nick, spuse bărbatul de la GSA. Trebuie să-ți spun: s-ar părea că, până la urmă, vom încheia contractul cu Haworth.

Nick se simți ca izbit în plex. Aproape că se încovoie sub povara unei asemenea vești. Nu mai putu să zică decât atât:

– Glumești...

– Cred că mă cunoști deja destul de bine ca să știi când glumesc și când nu. Urmă o pauză scurtă, după care Grover reluă: Îți amintești? Ți-am povestit la un moment dat că odată mi-a scăpat din mână curcanul pregătit pentru Ziua Recunoștinței, în fața tuturor musafirilor, și că soția mea a avut totuși prezența de spirit necesară să spună: „Nu contează! Aduceți pasărea cealaltă!" *Aia* era o glumă.

– Cu *Haworth?*

– La urma urmei, ce dracu' îți imaginai tu că o să se întâmple? Ia zi! Vocea lui Herrick clocotea de indignare. Aveai de gând să ne faci să încheiem afacerea, să muți compania la Shenzhen și apoi ce ar fi urmat? Ne puneai să echipăm birourile Departamentului Siguranței Naționale cu birouri fabricate în *China?*

– Ce tot...? Nick rămase fără suflu.

– Când aveai de gând să ne spui și nouă? Îmi vin în minte câțiva senatori care s-ar distra de minune pe tema asta, dar, lăsând politica la o parte, o astfel de tactică încalcă în totalitate principiile de achiziții ale GSA. Nu e posibil! Nu-mi spune că ai uitat de articolul 41 USC 10[3]. Voi, ăștia, ar trebui să vă tatuați pe frunte Legea americană a achizițiilor publice!

---

[1] Navă mică cu vele, cu doi arbori inegali (n.tr.)

[2] Ambarcațiе sportivă, de mici dimensiuni, cu o velă prinsă de un catarg, condusă de o singură persoană (n.tr.)

[3] Articol din Legea americană a achizițiilor publice, care specifică faptul că, pentru folosul public, se achiziționează numai materiale/articole etc. de proveniență americană. (n.tr.)

– Stai o clipă... Cine ți-a spus că Stratton își schimbă statutul, devenind o companie de tip *offshore?*

– Ce mai contează? Nu iese fum fără foc. Nouă ne-a plăcut Stratton. O companie americană extraordinară. Pot să înțeleg tentația de a vinde acțiunile, a încasa banii și a încărca totul pe un vapor cu destinația China. Cu toate acestea, eu tot consider că e o greșeală. Părerea mea personală...

– Ceea ce spui tu nu are nici o logică. Nu plecăm nicăieri. Puțin îmi pasă de zvonurile pe care le-ai auzit tu!

Herrick nu îl luă în seamă și continuă atacul:

– Care era schema jocului? Să umflați artificial veniturile firmei cu un avans substanțial de la GSA, să săltați prețul de achiziție, imaginându-vă, poate, că chinezii ăia neduși la biserică n-o să vă înțeleagă jocul. Viziune strategică, zici? Cred că de-aia faceți voi atâția bani!

– Nu, Grover! Toate astea sunt niște aberații!

– Ți-am mai spus: chiar ne-a plăcut de voi. Ne-a plăcut și Haworth, dar, una peste alta, graficele voastre de preț arătau mai bine. Numai că nu ne-am dat seama că prețurile voastre mici se datorau mâinii de lucru ieftine din China.

– Ascultă-mă, Grover...

Nick încercă să-l întrerupă, fără nici un rezultat însă.

– Iar chestia care mă roade teribil este că mi-am irosit *al dracului* de mult timp cu voi! Mă cam bate gândul să vă cer despăgubiri pentru asta!

– Grover, nu!

– Călătorie sprâncenată, Nick! mai adăugă directorul de la GSA înainte de a întrerupe convorbirea.

Nick înjură cu voce tare. Ar fi vrut să arunce telefonul până în capătul celălalt al încăperii – al unei încăperi oarecare – însă sistemul Ambience nu prea se preta la asemenea ieșiri teatrale, de șef frustrat!

Marjorie își făcu apariția.

– Se petrece ceva despre care ar trebui să știu și eu?

– Cam asta e și întrebarea mea, Marge, mărturisi Nick, făcând eforturi serioase pentru a-și recăpăta calmul.

Traversă palierul cu birourile executivilor, îndreptându-se către biroul lui Scott, și alese o rută ocolitoare pentru a o evita pe Gloria, secretara acestuia. Apropiindu-se, îl auzi pe Scott vorbind la telefon.

– Mda, sigur, spunea Scott. O să încercăm, Todd, prietene... De ce nu?

Nick înaintă, până ce ajunse în raza vizuală a lui Scott.

De data aceasta, Scott îl observă și păru să tresară o clipă. Dar își reveni de îndată: făcu ochii mari, zâmbi și ridică bărbia în semn de salut.

– Chiar așa, spuse el, ridicând vocea. Pare o călătorie pe cinste! Acum trebuie să închid. Puse telefonul în furcă, iar apoi i se adresă lui Nick: Hei, nobilul meu domn, bun venit în cartierul umililor supuși!

– Ce mai face Todd? se interesă Nick.

– A, încearcă să organizeze o partidă de golf în Hilton Head[1].

– Nu știam că joci golf.

– Nici nu joc... Râse încurcat: Mă rog, mai joc, dar foarte prost... Tocmai de-asta le și place să mă aibă prin preajmă. În comparație cu mine, ei par adevărați Tiger Woods.

– „Ei" fiind Todd și ceilalți băieți de la Fairfield?

– Todd, soția lui, Eden și încă un cuplu. În fine...

– Am avut parte de o discuție foarte interesantă cu MacFarland, de la Atlas McKenzie.

– Serios? Scott avea o expresie prudentă.

– Mda... Uite așa află omul ceva nou în fiecare zi. Știi de ce au hotărât să nu încheie afacerea cu noi?

– Prețul trebuie să fie de vină, că doar ce altceva? De calitate nici nu se pune problema, mai mult ca sigur. Dar până la urmă te alegi cu ce plătești.

– MacFarland pare să creadă că am scos firma la licitație. Acum ia spune-mi tu mie: ce-l face să creadă asta?

Scott schiță un gest de nedumerire, așteptând.

– Atlas McKenzie apelează la aceeași firmă de avocatură ca și Fairfield. Așa au auzit zvonul.

---

[1] Destinație turistică foarte populară, situată pe insula cu același nume din Carolina de Sud, Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

– Asta e nebunie curată!

– Chestia amuzantă este că tocmai am auzit o poveste similară de la reprezentantul GSA.

– GSA? întrebă Scott, înghițind în sec.

– Știi tu, afacerea cu Departamentul Siguranței Naționale? Și asta a căzut.

– La dracu'!

– Și știi de ce? Ei au nevoie de produse fabricate în America. Dar le-a ajuns la urechi un zvon cum că noi vom deveni companie *offshore* și ne vom fabrica produsele în China. Nu e cea mai aberantă idee pe care ai auzit-o până acum?

Sesizând ironia amară din discursul lui Nick, Scott se îndreptă de spate în scaunul lui și spuse solemn:

– Dacă Todd și oamenii lui puneau la cale o astfel de strategie, nu crezi că mi-ar fi spus și mie, măcar în treacăt?

– Ba da, chiar așa mă gândeam și eu. Au făcut-o?

– Evident, nu. Altminteri ți-aș fi spus imediat.

– Oare?

– Bineînțeles! Isuse! Nick, nu-mi vine să cred că oamenii pleacă urechea la astfel de zvonuri stupide. Adică, să fim serioși! Situația de față nu e cu nimic diferită de zvonurile alea imbecile cu capul de pui prăjit descoperit în cutia de Chicken McNuggets, cu pisicile-bonsai[1] sau de vocile care spun că, de fapt, omul n-a ajuns niciodată pe Lună!

– Scott...

---

[1] Celebră farsă care a circulat pe internet începând cu anul 2001, când câțiva studenți de la celebra universitate MIT din Statele Unite au construit un site ca parodie la arta japoneză a bonsaiului, demonstrând folosirea aceloraşi practici pentru crearea unor așa-numite „pisici-bonsai". Creatorii site-ului propuneau ca, imediat după naștere, pisoii să fie puși într-un borcan, asemenea unor plante decorative. Pe măsură ce creștea pisoiul, căpăta forma borcanului. Pentru ca animalul să poată respira, farsorii recomandau o gaură într-una din laturile vasului. Ideea a iscat controverse și reacții vehemente din partea organizațiilor de protecție a animalelor. Curioșii erau sfătuiți să cumpere echipamentul necesar prin intermediul website-ului, lucru care a dus, în cele din urmă, la demascarea escrocheriei. (n.tr.)

– Uite, o să dau niște telefoane și o să cercetez lucrurile îndeaproape, bine? Dar sunt convins că nimic din toate astea nu e adevărat!

– Sper să ai dreptate, spuse Nick. Sper, într-adevăr, să ai dreptate!

48

Eddie nu se ridică în picioare atunci când Nick intră în biroul lui, în după-amiaza aceea. Îl salută doar batjocoritor, lăsându-se pe spate în scaunul Symbiosis și punând picioarele pe birou. Pe panoul de plasă argintie din spatele lui era lipit un poster pe care scria: „MEDIOCRITATE. Îți consumă mult mai puțin timp și cei mai mulți nu vor observa diferența până ce nu va fi prea târziu." Deasupra sloganului era o fotografie a Turnului din Pisa. Era una dintre parodiile acelea „inteligente" pe care le regăsești adesea în birourile corporatiste; însă Nick se întreba câteodată cât de ironic își propunea Eddie să fie în realitate.

– Am fost promovat? îl întrebă Eddie. Adică... Să cobori tu aici, în loc să mă chemi pe mine sus...

Nick își trase un scaun mic, cu roți.

– Se numește „management prin deplasare la locul de muncă". MBWA[1].

– O denumire cam pompoasă pentru MSF – Managementul Statului în Fund.

Nick se forță să zâmbească și îi comunică cele spuse de MacFarland și Grover Herrick, sărind peste detaliile nesemnificative.

– Să fiu al dracu'! exclamă Eddie. Astea sunt abureli, nu? Ai vorbit cu Scott McNally despre toate astea?

---

[1] „Management By Walking Around" – tehnică populară de management, care presupune interacțiunea directă între managerii de top și angajații de la toate nivelurile unei companii. (n.tr.)

– El zice că nu e nimic adevărat. Dar nu mă îndoiesc că ştie mai multe decât îmi spune mie.

Eddie dădu din cap aprobator.

– Dacă tu zbori de aici, zbor şi eu, nu?

– Cine a zis ceva de zburat? Voiam doar să afli şi tu ce pune la cale Scott, atât şi nimic mai mult.

Un rânjet se lăţi treptat pe chipul lui Eddie.

– Dacă vrei o mână de ajutor, o să-i verific pe nemernicii ăştia prin toate metodele posibile. Le-arăt eu lor cu cine au de-a face!

– Un pic de monitorizare a e-mailurilor este suficientă, Eddie.

– O să-l pun pe unul dintre specialiştii IT să descarce arhiva de e-mail de pe server, bine? Tu fă-mi rost doar de nişte cuvinte-cheie.

– Pare a fi un bun punct de plecare.

– A, sigur. Arhiva convorbirilor telefonice şi alte chestii de genul ăsta. Floare la ureche! Dar, hei! Ştiu că ai un talent fantastic să calci în tot felul de rahaturi... Pielea lui Eddie se strânse ca o ţesătură de chingi în jurul ochilor bărbatului, atunci când acesta zâmbi: Norocul tău că ai un prieten dispus oricând să-ţi cureţe pantofii!

– Anunţă-mă dacă descoperi ceva.

– Pentru asta există prietenii, nu?

Nick îi ocoli privirea.

– Şi nu spune o vorbă nimănui.

– Ţinem legătura, amice.

Nick ezită o clipă, după care se împinse cu scaunul aproape de biroul lui Eddie.

– Eddie, le-ai spus cumva poliţiştilor că ai venit la mine acasă după ce am găsit câinele mort?

O vreme, Eddie îl privi iscoditor. Apoi răspunse:

– Nu m-au întrebat. Eu nu ofer informaţii pe tavă, din proprie iniţiativă. Asta e regula numărul unu pentru un poliţist, în ceea ce priveşte ancheta.

Nick încuviinţă din cap.

– Nici pe mine nu m-au întrebat. Nu încă. Dar dacă vine vorba de asta, vreau să mă asigur că poveştile noastre se leagă, bine? Te-am

rugat să treci pe la mine şi tu ai venit. Era normal să te sun pe tine. Doar eşti directorul meu de la pază.

– Era normal, repetă Eddie. Are logică. Dar trebuie să te liniştești, amice. Îți faci prea multe griji.

49

Când se întoarse la etajul cu birourile directorilor, Nick fu oprit de Marjorie, care îi înmână o bucățică de hârtie, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

– Cred că trebuie să returnezi acest apel fără întârziere, îi spuse ea.

„Director J. Sundquist", notase Marjorie pe bilețel, cu scrisul ei clar, elegant. Şi urma un număr de telefon.

Jerome Sundquist. Cu douăzeci de ani în urmă, fusese profesorul de matematică din liceu al lui Nick. Nick şi-l amintea ca fiind un bărbat sprinten – fost jucător de tenis profesionist –, care trecea dintr-un capăt în altul al clasei cu mersul lui săltat şi care se descurca destul de bine în încercarea lui de a-i convinge pe elevi că matematica era o materie distractivă. Pentru studenții lui era Domnul Sundquist, nu „Jerome" sau „Jerry" şi, cu toate că altminteri era un tip destul de nonşalant, nu pretindea să fie prieten cu cei din bănci. Nick zâmbi involuntar aducându-şi aminte de băncile acelea, cu micul coş pentru cărți de sub scaune şi o cotieră susținută de o bucată continuă de tub de oțel, care pleca de la spătarul scaunului şi ajungea până la picioarele dispuse cruciş. Erau fabricate, şi atunci ca şi acum, chiar în oraş, la fabrica de scaune Stratton, situată la câțiva kilometri în josul străzii. Nick nu văzuse cifrele de vânzări în ultima vreme, dar erau solicitate cam o sută cincizeci de bucăți, la un preț unitar de vreo patruzeci de dolari. În linii mari, designul era la fel şi astăzi.

Nici Jerome Sundquist nu se schimbase prea mult. Acum era directorul şcolii, nu mai era un tânăr profesor, şi îşi permitea să fie ceva mai

sentențios decât odinioară; dar pentru un director de liceu, această trăsătură făcea parte – mai mult sau mai puțin – din fișa postului.

– Nick, îmi pare bine că ai sunat, spuse Jerome Sundquist de la celălalt capăt al firului, pe un ton care era, în aceeași măsură, cordial și distant.

Liceul regional Fenwick era un complex impunător, construit din cărămidă și sticlă, cu un traseu lung, oval, și cu genul acela de amenajare a spațiilor verzi pe care îl întâlnești la centrele comerciale și în parcurile din jurul clădirilor de birouri – nimic ieșit din comun, dar cineva tot trebuia să le întrețină. Nick își aminti senzația pe care o avusese la întoarcerea acasă după primul semestru petrecut la Universitatea din Michigan: cât de *mic* i se păruse atunci totul. Cam aceeași senzație ar fi trebuit s-o încerce și acum, când își vizita vechiul liceu, dar... nici vorbă de așa ceva. Locul acela era *mai mare* acum – o mulțime de anexe, structuri noi, noi fațade de cărămidă care le acopereau pe cele vechi – și, într-un fel, mai somptuos decât era odinioară. Mare parte din aceste schimbări aveau o legătură directă cu felul în care evoluase Stratton de-a lungul ultimelor două decenii, companie a cărei valoare estimată depășise două miliarde de dolari cu trei ani în urmă. Pe de altă parte, cu cât ajungi mai sus, cu atât căzătura e mai zdravănă. Dacă Stratton intra în colaps, o mulțime de lucruri aveau să se prăbușească împreună cu ea.

Păși dincolo de pragul ușilor duble de sticlă și trase aer în piept. Indiferent cât se schimbase locul ăsta, *mirosul* era la fel. Același dezinfectant cu aromă de grepfrut era folosit și astăzi; poate că atunci, în anii 1970, comandaseră o cantitate foarte mare, din care mai aveau încă și astăzi. O aromă slabă de supă de mazăre arsă plutea ușor dinspre cantină, la fel de imposibil de îndepărtat precum mirosul de pipi de pisică. Era genul acela de amănunt pe care nu-l sesizezi decât atunci când ai stat departe de el o vreme. Ca în prima zi când te întorci la școală, după vacanța de vară, și realizezi că aerul are un miros greu de cosmetice pentru păr, de mic dejunuri la care s-au

mâncat ouă, de gumă de mestecat cu aromă de scorțișoară, de antiperspirant și pârțuri – mirosul viitorului Fenwick.

Dar locul acela se schimbase spectaculos. Altădată toată lumea venea la școală cu autobuzul; acum copiii fie erau aduși cu furgoneta sau cu mașini tip 4X4, fie veneau la școală conducând ei înșiși. Vechiul liceu regional Fenwick nu avea copii de culoare – poate cel mult unul sau doi pe serie; acum, liderii sociali ai școlii păreau a fi copiii negri care arătau ca niște rapperi, sau copiii albi care încercau să-i copieze. Se construise o aripă nouă, frumoasă, care părea a fi anexa unei școli private. În zilele de demult, acolo era o zonă de fumat, unde își făceau veacul puștii cu plete și tricouri cu Black Sabbath, pufăind din țigări și făcând glume răutăcioase pe seama sportivilor asemenea lui Nick. Acum fumatul era interzis, iar în locul fanilor Black Sabbath apăruseră puștii cu look gotic și cercei în nas.

Nick nu petrecuse prea multă vreme în biroul directorului pe vremea când era elev, dar draperiile și mocheta de culoare bej păreau noi, iar fotografiile înfățișând campioni la tenis de toate națiile surprinși pe teren – surorile Williams, Sania Merza, Martina Hingis, Boris Becker – trădau, inconfundabil, personalitatea lui Jerome Sundquist.

Sundquist se ridică de pe scaun, ocoli biroul și strânse grav mâna lui Nick. Se așezară amândoi pe două fotolii de culoare cafenie. Directorul privi în treacăt spre dosarul cu coperți din carton manila, pe care îl lăsase pe birou. Dar știa deja ce conținea el.

– Îmi place foarte mult ce ai făcut din locul ăsta, începu Nick.

– Te referi la biroul meu sau la școală, în general?

– La ambele.

Sundquist zâmbi.

– Ai fi surprins să afli în câte familii există câte două generații care au trecut prin școala noastră – lucru, de altfel, destul de plăcut. Plus că, evident, orașul ăsta a avut foarte mult noroc, din multe puncte de vedere. Când părinții o duc bine, și școlile o duc bine. Cu toții sperăm că situația actuală nu va fi de durată. Presupun că ai o grămadă de probleme pe cap în momentul de față.

Nick ridică din umeri.

– Ai fost un elev destul de bun, din câte îmi amintesc, schimbă Sundquist cursul discuției.

– Nu ieșit din comun.

Sundquist înclină din cap, cu o expresie amuzată.

– Mă rog, poate „indiferent" ar fi un cuvânt mai potrivit. Pare-mi-se că n-am reușit să te conving sub nici o formă de importanța coordonatelor polare. Interesul tău pentru trigonometrie avea o natură ceva mai practică. Tot ce doreai tu să afli era unghiul din care puteai lovi pucul pentru a-l trimite printre picioarele portarului.

– Îmi amintesc că ai încercat să mă păcălești cu chestia asta la vremea respectivă. În orice caz, intenția trebuie apreciată.

– Dar la examene te descurcai întotdeauna. Și, Dumnezeule! Erai un puști foarte popular. Băiatul cu ochii albaștri al liceului. Ai dus școala în semifinalele naționale de două ori, nu-i așa?

– În semifinale în primul an. În anul următor, chiar în finale.

– Ei, uite, aici n-am reușit să menținem ștacheta. Caldicott ne-a zvântat în bătaie în ultimii patru ani.

– Poate că aveți nevoie de un antrenor nou.

– Mallon ar trebui să fie destul de bun. În orice caz, e plătit mai bine decât mine. Nu știi niciodată când trebuie să dai vina pe antrenor și când pe jucători. Sundquist se întrerupse brusc: Știu cât de ocupat ești, așa că o să trec la subiect.

– Luke are probleme de la o vreme încoace, spuse Nick, într-o tentativă de autoapărare. Îmi dau seama de asta. Sunt dispus să fac tot ce-mi stă în putință.

– Nu am nici o îndoială, spuse Sundquist, nu foarte convins. Ei bine, așa cum ți-am spus deja, Lucas a fost suspendat temporar. Pe trei zile. A fost prins fumând și asta e consecința faptei sale.

Așadar, Lucas urma să aibă la dispoziție și mai mult timp de dedicat țigărilor. Asta chiar avea să îndrepte lucrurile!

– Mi-aduc aminte că altădată exista o zonă pentru fumat.

– Nu mai există. Fumatul este interzis în întreg campusul. Avem reguli foarte stricte în această privință. Toți copiii cunosc regulamentul.

Treaba cu *campusul* era nouă. Pe vremea când Nick era elev, liceul avea doar *incintă*. *Campus* exista doar la colegiu.

– Evident, nu vreau ca Lucas să fumeze, adăugă Nick.

Era o simplă constatare.

– La a doua abatere, Lucas va fi dat afară din şcoală. Exmatriculat.

– E un copil bun. Doar că i-a fost foarte greu în ultima vreme.

Sundquist îl privi scrutător.

– Cât de bine îţi cunoşti fiul?

– Ce vrei să spui? Doar e copilul meu...

– Nick, n-aş vrea să exagerez situaţia, dar nici nu vreau să o minimalizez. E destul de grav ce se întâmplă. Am petrecut ceva timp în dimineaţa asta discutând cu consilierul nostru pentru situaţii de criză. Noi nu credem că fumatul ar fi singura problemă, înţelegi ce vreau să spun? Trebuie să ştii că avem dreptul să-i căutăm în vestiar şi e posibil să recurgem la unele percheziţii neanunţate, cu ajutorul poliţiei.

– Al poliţiei?

– Iar dacă se găsesc droguri, vom lăsa poliţia să acţioneze. Aşa se fac lucrurile în ziua de azi. Vreau să te avertizez în legătură cu această posibilitate. Lucas e un copil cu probleme. Consilierul nostru este foarte îngrijorat în privinţa lui. Lucas nu e ca tine, mă înţelegi?

– Nu toată lumea trebuie să fie preocupată de sport...

– Nu asta am vrut să spun, spuse Sundquist, fără însă a dezvolta ideea. Aruncă din nou o privire către dosarul din carton manila de pe biroul său, adăugând: În afară de asta, notele lui sunt sub orice critică. Altădată, era un elev de excepţie. Cu notele pe care le tot ia în ultima vreme, n-o să poată păstra această direcţie. Înţelegi ce înseamnă asta?

– Da, spuse Nick. Chiar înţeleg. Are nevoie de ajutor.

– Are nevoie de ajutor, aprobă Sundquist, cu buzele strânse. Pe care nu-l primeşte.

Nick se simţi ca şi cum urma să primească un calificativ, ca părinte, iar acel calificativ nu era mai mare de F[1].

---

[1] În sistemul american de evaluare didactică, calificativele sunt de la A (cel mai bun) la F (cel mai slab). (n.tr.)

– Jerry, eu pur și simplu nu văd cum suspendarea lui Lucas sau – Doamne ferește! – exmatricularea sa ar fi calea potrivită de urmat. Cum îl *ajută* pe el chestia asta? vru să știe Nick.

Apoi se întrebă în sinea lui de câte ori fuseseră rostite acele cuvinte în biroul în care se afla el acum.

– Regulile astea există pentru un motiv, replică Sundquist cu diplomație, lăsându-se ușor pe spate în scaunul lui. În liceul ăsta învață aproape o mie cinci sute de elevi, iar în tot ceea ce facem, noi trebuie să urmărim interesul tuturor.

Nick respiră adânc.

– A fost o perioadă extrem de dificilă pentru el, cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Înțeleg că e un copil cu probleme. Crede-mă, și pe mine mă preocupă foarte tare chestiunea aceasta. Dar eu cred că și-a ales un anturaj nepotrivit, atâta tot.

– E o modalitate de a privi lucrurile. Privirea lui Sundquist îl fixă ferm. Firește, nu e singura.

– Ce vrei să spui? întrebă Nick sec.

– Ai putea spune că el însuși este anturajul nepotrivit.

– Luke!

– Ce e?

Băiatul răspunsese la mobil încă de la primul țârâit. Înțelegerea era că, în cazul în care pierdea un apel de la tatăl lui, avea să i se confiște telefonul.

– Unde ești?

– Acasă. De ce?

– Ce dracu' s-a întâmplat la școală?

– Ce vrei să spui?

– Ce vreau eu să spun? Ai la dispoziție trei încercări. Domnul Sundquist m-a chemat la el în birou.

– Și ce ți-a spus?

– Nu te juca acum cu mine, Luke. Nick se strădui să-și păstreze calmul: discuțiile cu Lucas erau ca încercarea de a stinge focul cu gaz lichefiat. Reluă: Ai fost surprins în timp ce fumai. Acum, lăsând la o

parte părerea *mea* despre fumat, ştii şi tu regulile privind fumatul la şcoală. Tocmai te-ai ales cu trei zile de suspendare.

– Şi ce-i cu asta? Oricum, totul e o abureală.

– Ţie ţi se pare o abureală să fii suspendat?

– Mda... Vocea lui ezită uşor: Pentru că şcoala este o mare abureală.

Un mesaj instant de la Marge apăru pe monitorul lui Nick:

Comisia pentru plăţile compensatorii se întruneşte chiar acum, ai uitat?

– Luke, chestia asta mă enervează la culme! continuă el la telefon. Noi doi o să avem o discuţie cât se poate de serioasă pe tema asta, puţin mai târziu.

„Aşa..., se gândi Nick în sinea lui. Cu asta l-am pus la punct."

– Şi, Luke...?

Dar Lucas închisese.

50

De-abia se întorsese Audrey în camera de gardă, că Bugbee o şi găsi. Se apropie de biroul ei, ţinând o cană de cafea în mână, un vraf de hârtii în cealaltă şi părând că ceva îl mulţumea din cale-afară.

– Nu-mi spune, începu el. Psihiatrul a ciripit tot despre pacientul dus cu pluta.

Acum, Audrey înţelese de unde i se trăgea expresia aceea plină de sine. Jubila, da, dar mai era şi altceva. Era expresia aceea gen „ţi-am spus eu!", pe care o remarcase la LaTonya, ori de câte ori băieţii ei dădeau de bucluc făcând ceva ce ea le spusese să nu facă.

– Mi-a oferit nişte informaţii folositoare despre schizofrenie şi violenţă, ocoli ea răspunsul.

– Lucruri pe care le-ai fi putut citi în orice manual, zic eu. Dar nu a acceptat să vorbească despre Stadler, nu-i așa? A invocat regula confidențialității medic-pacient. Corect?

– Trebuie să existe o metodă prin care să obținem accesul la dosarul medical al lui Stadler.

N-ar fi putut să găsească o modalitate mai directă pentru a-i confirma lui Bugbee faptul că avusese dreptate.

– Ce ar face Isus în situația asta, Audrey? Ar face rost de un mandat de percheziție.

Audrey nu luă în seamă ironia lui.

– Nu ne-ajută cu nimic. Tot ce putem face cu un mandat de percheziție este să aflăm data internării în spital și alte chestii de genul ăsta. Dosarul medical este în continuare protejat. Poate dacă depunem o cerere privind accesul la informații confidențiale...

– Câți ani ai la dispoziție?

– Ai și tu dreptate...

– Apropo de mandate de percheziție, începu Bugbee fluturând vraful de hârtii pe care îl ținea în mâna stângă. Când aveai de gând să-mi spui și mie că ai solicitat accesul la înregistrările telefonice ale directorului însărcinat cu paza la Stratton?

– Au sosit deja?

– Nu asta era ideea... De ce le-ai cerut?

Probabil că Bugbee le luase din fax sau le văzuse în cutia ei de corespondență.

– Dă-mi să văd, ceru ea.

– De ce te interesează atât de tare arhiva telefonică a lui Edward Rinaldi?

În loc de răspuns, Audrey se uită la el îndelung, cu o privire de gheață – genul acela de privire la care LaTonya se pricepea atât de bine.

– Încerci cumva să le ascunzi de mine, Roy? îl întrebă ea.

Bugbee îi înmână imediat documentele.

„Dumnezeule, se gândi ea, o să trebuiască să iau lecții de tenacitate de la LaTonya." Simți un fior de triumf și se întrebă dacă acesta

era un sentiment onorabil. Presupuse că nu, dar, cu toate acestea, încercă o plăcere vinovată față de victoria dobândită.

– Îți mulțumesc, Roy. Acum, ca să-ți răspund la întrebare: le-am cerut pentru că eram curioasă să aflu dacă Rinaldi i-a dat vreun telefon lui Andrew Stadler.

– De unde și până unde?

– Pai, ia gândește-te: Rinaldi a sunat la noi la arhivă, sperând să afle dacă Stadler avea cazier, nu? Stadler este *singurul* fost angajat Stratton despre care a solicitat informații. Asta îmi spune că avea suspiciuni cu privire la Stadler – că probabil îl suspecta pe Stadler ca fiind infractorul care tot intra prin efracție în locuința lui Nicholas Conover.

– Mda... și poate că avea dreptate. N-au mai existat spargeri la reședința lui Conover de când cu uciderea lui Stadler.

– N-a mai fost reclamată nici o spargere, admise ea. Dar, pe de altă parte, n-a trecut decât o săptămână de atunci.

– Așadar, poate că Stadler era spărgătorul. Poate Rinaldi dăduse de un fir.

– Poate că da sau poate că nu. Oricum ar sta lucrurile, nu m-ar surprinde să aflu că directorul de la pază l-a sunat pe Stadler și l-a avertizat să stea departe de casa lui Conover. Știi tu, ceva de genul „Știm că tu ai fost, iar dacă nu încetezi, o să regreți".

Arhiva telefonică generată de calculator și transmisă prin fax de operatorul de telefonie mobilă al lui Rinaldi era densă și consistentă – era vorba, poate, de zece sau chiar douăzeci de pagini. Audrey aruncă o privire rapidă peste ele și constată că cea mai mare parte a informațiilor solicitate de ea era acolo, însă nu toate. Datele și orele tuturor apelurilor inițiate și primite de Rinaldi păreau a figura pe foile acelea. Dar numai unora dintre numerele de telefon stocate le erau asociate și nume. Altora, nu.

– Presupun că te-ai uitat deja pe astea, spuse Audrey.

– Da, în treacăt. S-ar zice că omul ăla are o viață socială destul de activă. O mulțime de nume de femei figurează acolo...

– Ai dat cumva și peste numele lui Andrew Stadler?

Bugbee clătină din cap.

– Te-ai uitat cu atenție la datele stocate pentru ziua și noaptea când a avut loc crima?

Bugbee îi aruncă privirea aceea lipsită de orice expresie.

– Nu toate numerele de telefon au un nume asociat.

– Am observat și eu asta. Nu pare să existe o logică anume pentru acest fenomen.

– Mă gândesc că, atunci când un număr este trecut la secret, numele abonatului nu apare automat.

– Mda, are logică, admise ea. Ezită, tentată să fie la fel de zgârcită cu laudele, precum era și Bugbee întotdeauna. Dar nu se spunea oare undeva în Proverbe că un cuvânt rostit la vremea potrivită era precum merele de aur în panere de argint? Cred că ai dreptate, rosti ea în cele din urmă. Foarte bună observație!

Bugbee ridică din umeri – gest care însă nu vădea modestie, ci indiferență; era modul lui de a-i spune că gândirea inteligentă era o a doua natură pentru el.

– Asta presupune al dracului de multă muncă de verificare, concluzionă el.

– O să poți să te ocupi tu de asta?

Bugbee pufni:

– Da, de parcă aș avea și timp!

– Ei bine, cineva trebuie să o facă și pe asta!

Urmă o clipă de tăcere: nici unul din ei nu cedă.

– Ai mai aflat ceva despre gazonul ăla de hidroînsămânțare?

Bugbee afișă un surâs leneș și scoase din buzunarul pantalonilor un formular roz, mototolit, de cerere pentru laborator.

– E Penn Mulch.

– Penn Mulch? Ce-i aia?

– Este o formulă patentată, scoasă pe piață de către Lebanon Seaboard Corporation – un fabricant de fertilizatori și produse de întreținere a peluzelor, cu sediul în Pennsylvania. Bugbee citea niște notițe care îi fuseseră puse la dispoziție de către altcineva – probabil de un specialist de la laborator. Trăsătura lor distinctivă, continuă el, constă în granulele mici, cu formă regulată, de 1,2 cm lungime pe

0,3 cm lățime. Arată cam ca rahatul de hamster. Granule de celuloză, făcute din ziare reciclate, supuse procedeului de liofilizare[1], o concentrație de 1:3:1 de substanță fertilizantă, polimer superabsorbant sub formă de cristale și vopsea verde.

– Și sămânță de gazon.

– Asta nu e un ingredient pentru Penn Mulch. Compania producătoare amestecă semințele de iarbă, mulciul[2] și un clei pe bază de rășină, iar din acest amestec rezultă un fel de pastă, care este ulterior împrăștiată pe sol. E cam ca o supă de mazăre, dar mai subțire. Sămânța de iarbă, în cazul de față, este o mixtură de iarbă albastră de Kentucky și iarbă roșie, la care se adaugă o cantitate mică de iarbă perenă lolium, din soiurile Saturn și Buccaneer.

– Bine lucrat, spuse Audrey. Dar mie toate chestiile astea nu-mi spun prea multe. Vorbim despre o formulă obișnuită pentru gazonul de hidroînsămânțare?

– Sămânța de iarbă variază foarte mult. Sunt vreo nouă sute de sortimente diferite din care poți să alegi. Unele dintre ele sunt niște porcării ieftine.

– Să înțeleg că nu toate companiile producătoare de gazon folosesc aceeași mixtură.

– Nu. Mizeriile alea pe care le vezi pe marginea autostrăzii – n-ai vrea să folosești așa ceva pe peluza de acasă. Cu cât ai un mulci mai bun, cu atât obții rezultate mai bune.

– Și mulciul Penn...

– Scump. E mult mai bun decât mizeria folosită de obicei – mulci din rumeguș sau hârtie de ziar, care se vinde la saci de 25 de kilograme. Asta e o chestie costisitoare. Mă îndoiesc că e foarte comună. Ceva ce se folosește, eventual, pe peluza unui bogătan – un bogătan care se pricepe la treburi de genul ăsta, vreau să spun.

---

[1] Procedeu de conservare a unor produse biologice, alimente, medicamente etc., care constă în evaporarea apei în vid și la o temperatură foarte scăzută. (n.tr.)

[2] Strat de materie organică (paie, frunze, resturi vegetale, rumeguș etc.), aplicat pe suprafața solului pentru a păstra umiditatea prin scăderea evaporării și pentru a împiedica creșterea buruienilor. (n.tr.)

– Aşadar, trebuie să aflăm care sunt producătorii de gazon din zonă care folosesc Penn Mulch.

– Asta presupune o grămadă de telefoane...

– Câţi producători de gazon sunt aici, în Fenwick? Poate doi sau trei...

– Nu asta voiam să spun, preciză Bugbee. Carevasăzică, găseşti o companie care uneori foloseşte Penn Mulch în amestecul pentru hidroînsămânţare. Şi apoi?

– Apoi afli pe peluza cui s-a folosit acest sortiment. Dacă tot spui că e atât de scump, nu pot fi prea mulţi care să-şi permită aşa ceva...

– Şi ce-ai rezolvat? Mortul nostru a traversat peluza cuiva care folosise Penn Mulch. Şi? Ce-i cu asta?

– Eu, una, nu cred că la adăpostul pentru câini există prea multe peluze de fiţe, Roy, concluzionă Audrey. Tu ce spui?

51

Conducând pe drumul de întoarcere dinspre liceu către Stratton, Nick se surprinse gândindu-se la Cassie Stadler.

Dincolo de faptul că era extraordinar de frumoasă – Nick avusese parte de multe femei frumoase de-a lungul anilor, cu precădere în perioada liceului, atunci când Laura propusese ca relaţia lor „să ia o pauză", iar ei doi „să întâlnească alte persoane" –, femeia era şi foarte deşteaptă, atât de deşteaptă încât îi dădea fiori; era din cale-afară de perspicace. Părea să îl înţeleagă în totalitate, aproape că vedea prin el. Îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi.

În plus, nu putea nega atracţia fizică dintre ei: Nick făcuse sex pentru prima oară după mai bine de un an şi se simţea din nou ca o fiinţă sexuală. Era o senzaţie pe care aproape că o uitase. Acum, pompa fusese amorsată. Se simţea excitat. Se gândi la după-amiaza precedentă şi intră în erecţie.

Apoi își aminti cine era ea, cum ajunsese să o cunoască, iar cheful îi pieri brusc. Sentimentul vinovăției puse din nou stăpânire pe el, mai puternic ca niciodată.

O voce din mintea lui îl mustra: „Glumești? Te culci cu fiica bărbatului pe care l-ai ucis? Ce se petrece cu tine?"

Nici el nu înțelegea ce face. Dacă se lăsa în voia sentimentelor și se atașa de ea... Ei bine, și dacă, într-un fel sau altul, femeia avea să afle la un moment dat? Era oare el în stare să facă față unui asemenea exercițiu nebunesc de echilibristică?

„Ce dracu' fac eu aici?"

Și totuși, își dorea din tot sufletul să o revadă. Asta era partea cea mai nebunească dintre toate.

Acum era deja după-amiază târziu și nu era nevoit să se întoarcă la birou. Opri mașina la marginea drumului și scotoci în buzunarul sacoului, de unde scoase o bucățică de hârtie. Pe ea mâzgălise în grabă numărul de telefon al lui Cassie Stadler. Din impuls – fără a mai ține cont de vocea aceea dojenitoare care îi stăruia în minte – o sună pe Cassie de pe telefonul mobil.

– Bună, spuse el de îndată ce femeia ridică receptorul. Vocea lui era abia șoptită. Sunt eu, Nick.

O pauză.

– Nick, rosti ea, după care se opri.

– Voiam doar să...

Vocea i se stinse. Voia doar... să ce? Să dea timpul înapoi? Să repare ce făcuse în Noaptea Aceea? Să facă totul *mai bine?* Iar dacă nimic din toate astea nu era posibil, atunci...? Voia doar să-i vorbească. Acesta era adevărul.

– Am sunat..., reluă el cu același glas șovăitor.

– Știu, spuse ea repede.

– Ești bine?

– Tu ești?

– Aș vrea să te văd, mărturisi el.

– Nick, spuse ea. Ar fi mai bine să stai departe de mine. Sunt o adevărată pacoste. Vorbesc serios, să știi...

Nick aproape că zâmbi. Cassie nu cunoştea semnificaţia acelui cuvânt. „Crezi că tu eşti o pacoste? Să mă fi văzut pe mine cu un Smith & Wesson în mână." Simţi o salivă acidă inundându-i gâtlejul.

– Nu cred, o contrazise Nick.

– N-ai impresia că ai făcut suficient?

Nick se simţi ca străbătut de un şoc electric. Dacă nu făcuse suficient? Era o modalitate de a privi lucrurile.

– Poftim?

– Nu că nu aş aprecia. Din contră. Îţi mulţumesc pentru *tot* ce ai făcut. Dar lucrurile trebuie să rămână aşa cum sunt. Ai o companie de condus. O familie de păstrat. Eu nu am ce să caut în decorul ăsta...

– Tocmai plec de la o întâlnire, spuse el. Ajung la tine în vreo cinci minute.

– Hei, îl întâmpină Cassie deschizând uşa-paravan, plină de praf.

Purta nişte blugi cu buzunare aplicate şi un tricou alb, asortate cu pete de vopsea. Apoi zâmbi – un zâmbet care îi scoase în evidenţă ridurile din jurul ochilor. Arăta mai bine, părea mai optimistă.

– Nu credeam că mai treci pe aici, adăugă ea.

– De ce?

– Ei, ştii tu, remuşcarea cumpărătorului... Probabil cunoşti sentimentul... Regretul lucrului făcut pe negândite. Veşnica problemă a bărbaţilor...

– Poate că eu nu sunt un bărbat oarecare.

– Încep să înţeleg asta... Mi-ai adus ceva azi?

Nick ridică din umeri.

– Îmi pare rău. A, am o sticlă de lichid pentru parbriz în portbagaj...

– Lasă, spuse Cassie. Chestia aia îmi dă întotdeauna o stare de mahmureală.

– S-ar putea să am pe undeva şi un bidon de lubrifiant.

– A, asta sună cu adevărat promiţător. Mă gândesc serios la ideea de a-l angaja pe directorul general al Stratton pentru livrarea alimentelor personale.

– Ăsta ar fi un motiv de mândrie pentru mine. Nick Conover cumpără un sendviș cu curcan de te lingi pe degete!

– Dar ar trebui cumva să iau ca pe un afront personal faptul că mi-ai cumpărat iaurt dietetic? Îl conduse pe Nick înăuntru, propunându-i: Hai să-ți fac niște ceai din cel adus de tine.

Cassie dispăru în bucătărie pentru o clipă. Se auzea muzică de pe un CD – o femeie care cânta ceva de genul „Sunt curajoasă, dar fac pe mine de frică".

Când se întoarse Cassie, Nick îi spuse:

– Arăți bine.

– Încep să-mi vin din nou în fire, admise ea. M-ai prins într-o pasă foarte proastă zilele trecute. Sunt convinsă că știi senzația.

– Ei, acum arăți mult mai bine.

– Iar tu arăți ca dracu', spuse ea sec și fără menajamente.

– Ce pot să spun? A fost o zi lungă...

Se întinse pe canapeaua maro, din stofă aspră, cu fir auriu țesut în tapițerie, aducând cu stilul anilor 1950.

– Zi lungă sau poveste lungă?

– Crede-mă, nu vrei să auzi un om în toată firea jelindu-se în legătură cu necazurile de la atelier.

– Crede-mă, mi-ar prinde bine să-mi mut gândurile de la preocupările mele zilnice.

Nick se lăsă pe spate în fotoliul verde, demodat. După câteva clipe, începu să-i povestească despre zvonul care circula prin companie, omițând intenționat unele detalii. Nu menționă numele lui Scott și nu deschise subiectul lipsei lui de loialitate. În momentul de față, acesta era un subiect mult prea dureros.

Cassie își duse genunchii la piept, îi înconjură cu brațele, strângându-se asemenea unei mingi yoga, și ascultă explicațiile lui Nick cu mare atenție.

– Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost suficiente, am primit un telefon de la Lucas de la liceu, mai spuse el, după care se opri; nu era obișnuit să vorbească astfel despre viața lui.

Nu mai făcuse asta după moartea Laurei. Cumva, nu se ştie cum, pierduse această deprindere.

– Spune-mi, îl îndemnă ea.

Iar Nick îşi continuă povestirea, spunându-i şi cum îl sunase pe Lucas acasă, cum îl înfruntase şi cum fiul lui îi închisese telefonul în nas. Când, în cele din urmă, aruncă o privire la ceas, realiză că vorbise fără întrerupere mai bine de cinci minute.

– N-am înţeles niciodată chestia asta, mărturisi Cassie.

– Ce anume?

– Puştiul este suspendat pe trei zile... Adică? Nu mai e obligat să meargă la şcoală timp de trei zile? Stă acasă?

– Exact.

– Ca să dea de alte belele? Asta ar trebui să fie o pedeapsă pentru el? Vreau să spun următorul lucru: un jucător de baseball este suspendat cinci meciuri pentru că se ia la ceartă cu arbitrul. Asta da, este o pedeapsă. Dar să-i spui unui copil că nu are voie să meargă la şcoală – la şcoala pe care o urăşte – timp de trei zile?

– Poate că e vorba, mai degrabă, de umilirea publică.

– Pentru un adolescent? E ca şi cum i-ai acorda o medalie de onoare!

Nick ridică din umeri.

– În cazul meu, nu aşa s-ar fi pus problema.

– Nu, probabil că tu erai Domnul Perfect.

– Nici vorbă! Intram şi eu în tot felul de belele. Numai că aveam mai multă grijă. Nu-mi doream să fiu dat afară din echipa de hochei. Auzi, unde-i ceaiul ăla? îşi aminti el.

– Cu plita mea, durează o veşnicie până e gata. E electrică, iar reţeaua este insuficient alimentată. Tata nu accepta gazul în casă. Una dintre multele lui ciudăţenii. Dar nu discutăm despre asta acum. Îşi întinse gâtul, ascultând: Sunt sigură că acum e gata.

– Nu de alta, dar toată vorbăria asta îţi face sete, spuse Nick.

Cassie se întoarse în încăpere cu două căni aburinde.

– English Breakfast, spuse ea. Deşi am văzut că mi-ai cumpărat şi o cutie cu un amestec de Kava Kava[1] şi muşeţel, de la Blue Moon. Dar bănuiesc că nu asta bea Nick Conover de obicei.

– Poate că nu.

– Oare de ce am eu senzaţia că ai văzut în mine un fel de ţicnită New Age? Ridică din umeri. Poate pentru că asta şi sunt. Cum aş putea s-o neg? Tu produci scaune, iar eu predau Asana-Yoga. Chiar aşa, dacă stai să te gândeşti, amândoi lucrăm în domeniul statului în fund, nu?

– Carevasăzică, n-ai de gând să-mi povesteşti despre aura mea...

– Poţi să elimini o fată de la Carnegie Mellon[2] -- şi, crede-mă, chiar au făcut-o. Un surâs fugar îi înflori pe buze. Dar nu poţi scoate Carnegie Mellon din sângele unei fete. Nu m-am băgat niciodată în chestii din astea cu chakre şi alte rahaturi. Semăn foarte mult cu tatăl meu, în multe privinţe. Am o ditamai vână empirică în mine.

– Şi eu care credeam că eşti ca trasă prin inel...

– Mulţumesc. Sorbi cu grijă din cana ei de ceai. Aşadar, ai probleme... O să le faci faţă, eşti genul ăsta de persoană. Când viaţa îţi oferă lămâi, n-ai decât să-ţi faci o limonadă!

– Nu ştiu de ce, dar mă aşteptam la ceva mai în spiritul Zen...

– Văd că nu te-ai atins de English Breakfast. Până la urmă, ce fel de ceai îţi place?

– Orice fel. Numai cafea să fie!

Cassie găsi o sticlă de bourbon Four Roses pe o măsuţă scundă de lângă canapea şi i-o întinse:

– Pune o gură din ăsta în ceai. O să îndepărteze gustul de plante.

El îşi turnă puţin în cană. Fără îndoială, gustul era mai bun acum.

Cassie îl privea cu ochi de pisică.

– Aşadar, ai venit aici pentru mine sau pentru tine?

– Pentru amândoi.

---

[1] Plantă cultivată din vechime în zona Pacificului de Vest, din care se prepară un ceai cu proprietăţi calmante şi relaxante. (n.tr.)

[2] Universitate privată din Pittsburgh, Pennsylvania, fondată în 1900 de Andrew Carnegie. (n.tr.)

Femeia dădu din cap aprobator, amuzată.

– Tu eşti asistentul meu social?

– Hai, fii serioasă, protestă Nick. Nu eşti chiar un caz caritabil...

– Mă simt bine.

– Păi, vreau să ştii că, în caz că vreodată nu te vei simţi bine, sunt alături de tine, gata să te ajut.

– Asta începe să sune a rămas-bun.

– Nu. Nici vorbă!

– Perfect. Cassie se ridică şi trase de şnurul storurilor veneţiene, coborându-le şi cufundând camera în întuneric. Cu asta m-am liniştit, mai spuse ea.

El se apropie de ea din spate, îşi strecură mâinile pe sub bluza ei tricotată şi simţi căldura mătăsoasă a pântecului ei.

– Ce-ar fi să mergem sus? sugeră el.

– Nu mergem sus, replică ea numaidecât.

– Nu mergem, zici... Cum vrei...

Încet-încet, Nick începu să urce cu mâinile pe trupul ei, până ce îi găsi sânii. Se jucă uşor cu sfârcurile femeii, în timp ce o sărută şi o mângâie cu limba pe ceafă.

– Aşa..., aprobă ea cu o voce guturală.

Încă aşezată cu spatele la el, Cassie duse mâinile către fundul lui şi îl ciupi tare, de fiecare fesă.

De data asta, el o pătrunse pe la spate.

– Isuse, exclamă Nick, iar Cassie ridică privirile către el, cercetându-l cu ochi strălucitori.

Bărbatului îi trebuiră câteva minute bune să-şi recapete răsuflarea.

– Oau, spuse el admirativ. Îţi mulţumesc.

– Plăcerea e de partea mea.

– A mea, aş spune mai degrabă.

Ea luă o înghiţitură de ceai şi se ghemui lângă el pe canapea. Începu apoi să cânte împreună cu CD-ul – care probabil fusese setat pe modul repetat – ceva despre „cel mai bun prieten şi mai mult decât atât".

– Ai o voce frumoasă.

– Am cântat în corul bisericii. Mama era o adevărată fanatică în ceea ce privește biserica, de multe ori mă târa acolo. A fost singurul lucru care m-a ajutat să depășesc momentele grele. Carevasăzică, șefu', să știi că nu poți abandona lupta. Vocea lui Cassie căpătase niște inflexiuni ciudate, vehemente. Trebuie să joci din toată inima, să dai tot ce poți! *Fiecare lucru* contează!

– Așa am făcut întotdeauna când am jucat hochei. Am dat tot ce-am avut – altfel nu se poate.

– Întotdeauna ai ținut capul sus în timp ce patinai?

Nick zâmbi. Fără îndoială, Cassie înțelegea și regulile hocheiului.

– O, da! E suficient să cobori privirile o singură secundă, și ești terminat. Jocul e foarte rapid.

– La Stratton ai ținut mereu capul sus?

– Nu suficient, admise el.

– Presupun că oamenii te subestimează uneori, fiindcă simt că îți dorești să fii plăcut de ceilalți. Dar intuiția îmi spune că oamenii care întind coarda prea mult în ceea ce te privește ajung să regrete în cele din urmă.

– Tot ce se poate.

Amintirile începuseră să se rotească în vârtej în mintea lui Nick – amintiri negre, pe care nu dorea să le mai analizeze acum.

– Pun pariu că deja ai șocat o mulțime de oameni. Dorothy Devries, de pildă. A devenit mai distantă față de tine în ultimii câțiva ani. Am dreptate?

Nick clipi. Nu conștientizase acest lucru până acum, dar, da, era adevărat.

– Da, spuse el în cele din urmă. De unde știi?

Cassie îi ocoli privirea.

– Nu mă înțelege greșit. Dar când văduva Bătrânului Devries numește un succesor pentru soțul ei, întoarce mai întâi lucrurile pe toate fețele. Singurul lucru pe care *nu* are de gând să-l facă este să aducă pe cineva care să-l dea în vileag pe adoratul ei Milton. O mână de nădejde la cârma companiei, desigur. Genul acela de

persoană de încredere despre care ai putea spune: „Hei, firește că nu se compară cu Milton Devries, dar cine o poate face?" Sigur, ar fi putut ademeni vreun șmecher de la concurență – pun pariu că asta e metoda obișnuită. Dar ea nu asta urmărea. Tu trebuia să fii versiunea în miniatură a lui Milton. Dar după aceea ți-ai făcut intrarea în scenă și ai început să dai ordine. Nu mai erai protejatul lui Milton. Și chiar dacă ea a avut de profitat – financiar vorbind – de pe urma acțiunilor tale, spectacolul dat de Nick Conover trebuie să fi deranjat-o până și pe ea.

Nick clătină din cap.

– Nu mă crezi, nu-i așa?

– Necazul e că te cred, spuse Nick rar. Nu m-am gândit niciodată până acum la cele spuse de tine și cu siguranță ele nu sunt de natură să-mi gâdile orgoliul; dar, ascultându-te acum, mă gândesc. Mda, probabil de aici a pornit totul: bătrâna nu se aștepta ca lucrurile să ia o asemenea turnură. La drept vorbind, nici eu nu mă așteptam. Mi-am luat locul în primire, am făcut câteva angajări decisive și am lăsat oamenii să-și facă treaba. Jocul ar fi putut decurge altfel. Nu sunt atât de deștept, dar îmi cunosc lipsurile. Probabil lucrul la care mă pricep cel mai bine este să îmi aduc în echipă oameni inteligenți.

– Iar atâta vreme cât ei îți sunt loiali, o să te descurci cât se poate de bine. Dar dacă ei nu sunt genul de oameni care să pună familia pe primul plan, s-ar putea să ai necazuri.

– Familia pe primul plan?

– Mă refeream la familia Stratton.

– Tu chiar ai raze X în loc de ochi, spuse Nick surprins. Vezi prin oameni.

Nick tresări brusc. Oare cât de mult vedea ea *într-adevăr?* Îi vedea sângele de pe mâini? Înghiți cu dificultate. Nu era momentul să se piardă cu firea.

– Știi ce se spune.

– Cine spune?

– Oamenii... Anaïs Nin, dacă nu mă înșel... „Nu vedem lucrurile așa cum sunt ele, vedem lucrurile așa cum suntem *noi.*"

– Nu sunt sigur că înțeleg cum vine asta...

– Iar oamenii cel mai greu de citit, uneori, sunt chiar oamenii pe care îi iubim. Așa cum este fiul tău.

– Care e un mister total pentru mine în perioada asta.

– La ce oră ziceai că ajung copiii acasă?

– În mai puțin de o oră.

– Mi-ar plăcea să îi cunosc, spuse ea.

– Ăăă... Nu știu dacă e o idee bună..., ezită Nick.

Cassie se ridică în picioare și își trecu degetele prin păr:

– Isuse, ce tot spun eu aici, e o idee *înfiorătoare!* spuse ea. Schimbarea fusese bruscă, neașteptată. Unde mi-e capul? Eu nu fac parte din viața ta. Eu nu am nici un *sens* în viața ta. Uite, până și mie mi-ar fi rușine cu mine. Cassie trase de blugii pătați de vopsea. Hai mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt. La urma urmei, noi vom avea întotdeauna Steepletown-ul! Rămas bun, Nick. Să ai o viață frumoasă!

– Cassie, protestă Nick. Nu asta am vrut să spun.

Cassie nu mai zise nimic. Când Nick se întoarse să o privească, ochii ei erau niște izvoare de amărăciune. Se simți cuprins de un val de vinovăție și dorință.

– Vrei să vii la noi la cină? o întrebă el.

52

Cassie avea o expresie preocupată în timp ce automobilul Chevy Suburban își aștepta rândul, în fața porții de acces în cartierul rezidențial Fenwicke. Nick își înăbuși impulsul de a bate darabana cu degetele pe volanul mașinii.

– Bună seara, Jorge, salută Nick, atunci când trecu pe lângă ghereta firmei de pază.

Cassie se aplecă puțin, ca să-l poată vedea.

– Bună, Jorge, eu sunt Cassie.

Apoi îi zâmbi și îi făcu din mână.

– Seara bună, răspunse Jorge, cu mai multă însuflețire decât de obicei.

În regulă, se gândi Nick. O bilă albă pentru caracterul omenos al fetei. Îi observase pe bărbații în uniformă. Iar atâta vreme cât acesta nu era începutul unui marș de solidaritate cu clasa muncitoare, probabil că era un semn bun.

Se întreba cum urmau să reacționeze copiii, când aveau să constate că el aduce o femeie acasă. De fapt, e puțin spus că se întreba; era de-a dreptul stresat de situație, trebuia s-o recunoască. Cassie era prima femeie cu care avea o relație de orice fel de la moartea Laurei, iar Nick nu avea nici cea mai vagă idee privind eventuala reacție a copiilor. Reacția lui Lucas putea s-o prevadă încă de pe acum, fără teama că ar greși prea mult: băiatul avea să îi întâmpine cu ostilitate. La drept vorbind, ostilitatea era atitudinea lui firească. Dar Julia? Ei, asta da întrebare! Pe de-o parte era teoria aceea freudiană conform căreia fata dorește ca tatăl să-i aparțină în exclusivitate, iar pe de alta era sentimentul acela puternic de loialitate oarbă față de mama ei: cum îndrăznea tati să se întâlnească cu altcineva în afară de mami?

Putea să iasă urât. Dar cel mai greu avea să-i fie lui Cassie, împotriva căreia avea să se dezlănțuie atacul. Îi păru rău pentru ea, pentru experiența pe care urma s-o aibă. Conducând pe aleea ce ducea spre casă, începu să regrete invitația făcută pe negândite. Ar fi trebuit să le-o prezinte copiilor treptat.

Când se apropiau de casă, Cassie fluieră încetișor.

– Drăguț, aprecie ea. Trebuie să recunosc, n-aș fi crezut că acesta este stilul tău.

– Poate că nici nu este, admise Nick, dar se simți imediat jenat pentru că spusese acest lucru. Era ca și cum ar fi dat vina pe Laura.

Cassie privi chiorâș la containerul galben care fusese amplasat sub un panou de baschet.

– Construiți ceva?

– Veșnic.

– *Portoncini dei morti*, murmură ea.

– Acum ești în America, spuse Nick în glumă. Ar cam fi timpul să înveți să vorbești engleza.

– Să înțeleg că n-ai fost niciodată în Gubbio.

– Dacă nu cumva se fabrică pe acolo role de direcție, probabil că n-am fost niciodată.

– Este în Umbria. Un loc absolut uluitor. Am petrecut un an întreg acolo – pictând, cântând la colț de stradă, chestii de genul ăsta... Un loc fascinant, dar care, în același timp, îți dă fiori. Treci prin centrul vechi al orașului, iar la un moment dat observi că foarte multe case au niște zone care par, în mod ciudat, suprazidite. Se pare că odinioară exista acest obicei, ca un jurământ sacru: suprazideau ușa pe unde era scos mortul din casă. Construcțiile respective se numesc *portoncini dei morti*. Ușile morților. Uși-fantomă.

– Probabil că asta i-a ținut ocupați pe mulți dintre zidarii de prin partea locului, spuse Nick.

„E ușa de la intrare, Nick. Este acel loc unde chiar nu se cade să te zgârcești." Ușile morților.

– Aceasta a fost casa Laurei, nu? întrebă Cassie.

Nu așa ar fi pus Nick problema, însă era mai mult sau mai puțin adevărat. Fusese casa Laurei.

– Într-un fel, răspunse el.

Marta era la ușă când intrară ei.

– Ți-am spus că o să avem musafiri, spuse Nick. Ei bine, ea e musafirul.

Marta nu strânse mâna lui Cassie, observă el, ci doar îi spuse „Îmi pare bine de cunoștință", pe un ton deloc cordial. Avea aceeași mină pe care o afișa în general când discuta cu agenții de vânzări prin telefon.

– Unde este Julia? o întrebă Nick pe Marta.

– Se uită la televizor în camera de recreere. Emily abia a plecat.

– Și Luke?

– E în camera lui. La calculator, probabil. Zicea că nu poate rămâne la cină.

– A, serios? Ei bine, de data asta o să rămână la cină, decretă Nick glacial.

Dumnezeule! Toată încurcătura aia cu suspendarea... Urma ca ei doi să aibă o discuție foarte serioasă. Ceea ce, probabil, echivala cu o ceartă de toată frumusețea!

Dar nu în seara asta.

Nick o conduse pe Cassie în camera de recreere, unde Julia era absorbită cu totul de serialul *Slime Time Live*, difuzat pe Nickelodeon.

– Bună, iubito, o salută Nick. Vreau să ți-o prezint pe prietena mea, Cassie.

– Bună, răspunse Julia, după care se întoarse din nou la serialul ei. Nu fusese lipsită de politețe, dar nici tocmai prietenoasă. Poate un pic distantă.

– Cassie o să ia cina cu noi.

Julia se întoarse din nou.

– În regulă, spuse ea prudentă. După care i se adresă lui Cassie: De regulă, nu avem musafiri la cină.

După aceea, se întoarse iar către ecranul pâlpâitor. Cineva tocmai era împroșcat cu o substanță verde.

– Nu-ți face griji, o liniști Cassie. Eu ciugulesc ca o vrăbiuță.

Julia dădu aprobator din cap.

– De două ori și jumătate greutatea corpului meu în râme, adăugă Cassie.

Julia chicoti.

– Ești amatoare de baseball? o întrebă Cassie.

– Mda, probabil, răspunse Julia. Te referi la jerseul meu?

– Eu *ador* echipa Tigers, spuse Cassie.

Julia ridică din umeri indiferentă:

– Fetele de la școală îmi tot spun „băiețoiul" pentru că îl port tot timpul.

– Ei, sunt invidioase pe jerseul tău, interveni Nick.

Dar Julia nu-l asculta.

– Ai fost vreodată la Comerica Park[1]? se interesă Cassie.

Julia clătină din cap.

– O, e nemaipomenit. Ți-ar plăcea cu siguranță. Trebuie să mergem acolo odată.

– Pe bune? întrebă neîncrezătoare Julia.

– Neapărat! Și, ascultă la mine: și mie mi se spunea „băiețoi" când eram mică, mărturisi Cassie. Și asta doar pentru că nu-mi plăceau păpușile Barbie.

– Vorbești serios? Eu *urăsc* păpușile Barbie.

– Îți cam dau fiori, încuviință Cassie. Nu m-au pasionat niciodată păpușile.

– Nici pe mine.

– Dar pun pariu că ai animale de pluș care să-ți țină companie, nu?

– Plușuri Beanie Baby în principal.

– Faci colecție?

– Într-un fel... Julia o studia acum pe Cassie cu interes. Îi explică: Sunt foarte valoroase, să știi. Dar numai dacă nu le folosești și așa mai departe.

– Cu alte cuvinte, să nu le scoți eticheta și să le pui pe raft?

Julia dădu din cap aprobator, de data asta cu mai multă însuflețire.

– Eu, una, nu înțeleg cum vine asta, mărturisi Cassie. Doar rostul plușurilor Beanie Baby este să te joci cu ele, nu? Ai multe sau numai câteva?

– Nu știu... Presupun că sunt multe. Vrei să-mi vezi colecția?

– Pe bune? Aș fi încântată.

– Nu acum, interveni Nick. Mai târziu. Acum e ora mesei și avem musafiri.

– Bine, acceptă Julia. Apoi începu să strige cât o țineau puterile: Luke, cina! Avem musafiri.

Când Nick se întoarse cu Cassie în holul principal, aceasta îi spuse:

– E adorabilă, nu ți se pare?

---

[1] Teren de baseball în aer liber, situat în centrul orașului Detroit, Michigan. Este terenul echipei Detroit Tigers, echipă ce face parte din Liga Americană de baseball. (n.tr.)

– E o adevărată gangsteriță, asta e! spuse Nick. Dacă preferi combinația de lapte și miere, o să ți-l prezint pe Lucas Conover.

O conduse la etaj și făcu un gest, pentru a-i indica coridorul. Nici nu mai era nevoie să precizeze care era camera lui Lucas. Din spatele ușii închise vibra muzica thrash într-o avalanșă de zgomote, în toiul căreia cineva striga din toți bojocii, încercând să acopere bașii care tunau. Era ceva cu „afară din mintea mea", „țărână din țărână", „numai durere, fără nici o răsplată". Și multe zbierete neinteligibile între.

– După cum îți poți da și tu seama, este un mare fan al lui Lawrence Welk, spuse Nick ironic.

Hotărî să nu bată la ușă. Să o lase pe Marta să-l aducă jos. Oricum, Lucas era mai puțin ostil în relația cu ea.

– Cum de știi atâtea lucruri despre plușurile Beanie Baby? întrebă Nick.

– Cunoștințele mele în domeniu se limitează la ceea ce am citit în *Newsweek*. Crezi că s-a prins cineva?

– Pe Julia sigur ai făcut-o să creadă că ești un adevărat expert în materie.

– Hei, scopul scuză mijloacele, nu? Dar am o vagă bănuială că fiul tău nu e pasionat de plușuri Beanie Baby.

– Fiul ăsta al meu e un caz mai aparte, spuse Nick, fără a mai stărui asupra subiectului. Mă duc să mă schimb, ne vedem jos în câteva minute.

Când se întoarse, le găsi pe Cassie și Julia angajate într-o conversație în camera de recreere.

– ... Și era sânge peste tot, spunea Julia cu o voce șoptită și serioasă.

– O, nu, tresări Cassie, trăgând aer în piept.

– Și era Barney.

Ochii Juliei erau umezi.

– Dumnezeule!...

– Și tati a spus că o să ne protejeze. A spus că o să facă orice trebuie făcut.

Nick își drese glasul: nu era genul de conversație pe care și-ar fi dorit să o încurajeze.

– Hei, fetelor! strigă el. E ora cinei.

– Tocmai am auzit ce a pățit Barney, îl puse la curent Cassie, ridicând privirile. Cred că a fost oribil.

– A fost foarte neplăcut, admise Nick. Pentru noi toți. Zicând acestea, el încercă să pară ceva mai ferm, pentru a-i da de înțeles lui Cassie că nu dorea ca această conversație să mai continue.

Din fericire, Marta își făcu tocmai atunci apariția din bucătărie pentru a anunța că cina era gata.

– În regulă, spuse Nick. Haideți, fetelor. Marta, vrei, te rog, să urci până sus și să-l rogi pe Sid Vicious[1] să ni se alăture?

După ce Marta plecă sus, Julia se interesă:

– Cine e Sid Vicious?

– Îi știi *tu* pe cei de la Sex Pistols? i se adresă Cassie lui Nick, zâmbind.

– Mi se pare că am văzut o parte dintr-un film despre ei înainte să ies, explică Nick. Și să știi că nu sunt complet rupt de realitate, indiferent de părerea fiului meu.

– Dar cine este Sid Vicious? insistă Julia.

Pașii grei ai lui Lucas răsunară puternic, ca și cum o ladă cu bile de bowling fusese răsturnată din capătul scărilor. Ajungând jos, el se uită în jur, luând act de prezența lui Cassie cu o privire fixă, dar lipsită de orice fel de ezitare.

– Luke, ți-o prezint pe prietena mea Cassie Stadler, începu Nick.

– Cassie *Stadler?*

Felul în care Lucas rostise numele femeii făcu ca lui Nick să-i înghețe sângele în vine.

– Exact, spuse el încet. Ea o să ia cina cu noi.

– Trebuie să ies în oraș, anunță Lucas.

– Ba trebuie să stai aici.

– Am un proiect pe care trebuie să-l fac cu niște colegi de clasă.

---

[1] Cântăreț britanic, cunoscut mai ales ca basist al formației punk rock Sex Pistols (n.tr.)

Nick își înfrână pornirea de a-și da ochii peste cap. Un experiment științific, desigur, al cărui scop era studierea efectelor plantei *Cannabis sativa* asupra psihofiziologiei adolescentului american de șaisprezece ani.

– Nu se negociază, răspunse el ferm. Ia loc.

– Îmi place muzica pe care o asculți, îi spuse Cassie.

Lucas o privi, gata-gata să izbucnească:

– Da? Tonul vocii sale completă propoziția: *Și ce-i cu asta?*

– Dacă asta se poate numi muzică, interveni Nick, din dorința de a o proteja pe Cassie. Ridică din umeri, ca pentru a se scuza. Iar când nu ascultă genul ăsta de muzică, trece la chestiile gen gangsta rap.

– Chestii gen gangsta rap..., imitația lui Cassie fusese ireproșabilă, iar efectele fură devastatoare.

Lucas râse mai întâi zgomotos și apoi pe înfundate.

– Ar fi mai bine dacă ar asculta The Mamas and the Papas? întrebă ea. Doar ca să-ți facă ție pe plac?

„Hei, nu-i corect", și-ar fi dorit Nick să spună.

– Nici măcar *eu* nu ascultam formația asta, protestă el.

Însă Cassie nu era atentă la el. Acum se concentra asupra lui Lucas:

– Am și eu o curiozitate. De cât timp îți place Slasher?

– De câteva luni încoace, răspunse Lucas, surprins.

– Sunt puțini cei de vârsta ta care să fi auzit măcar de Slasher. Pun pariu însă că tu ai toate albumele lor.

– Am descărcat de pe internet niște chestii pe care nu le-au lansat încă și mai am și niște demo-uri care au circulat la negru.

– Slasher vrea să fie o trupă rock, interveni din nou Nick, care se simțea exclus. Spuneți-mi măcar dacă sunt pe aproape.

– Lui tata i se spune așa[1], știai? anunță Lucas, încântat.

– Am auzit. În fine, Slasher e o formație bună, dar John Horrigan ăla e un nemernic, ascultă-mă pe mine, adăugă Cassie, făcând un pas către Lucas.

---

[1] În original, *Nick the Slasher* – Nick-Tăietorul-de-Capete. (n.tr.)

Ochii lui Lucas se măriră de uimire.

– Îl *cunoşti?* La dracu'! Nu se poate!

Un Lucas cu totul nou începea să iasă din carapace.

Cassie încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Ai auzit că a căzut de pe scenă în Saratoga, în timpul turneului Sudden Death? Ei bine, după experienţa aceea a avut nişte probleme cu gâtul şi spatele. Nimic nu l-a ajutat. La vremea aceea, eu predam un curs de yoga în Chicago, unde locuieşte el. Într-o bună zi, el vine şi se înscrie la cursul meu şi se pare că pentru prima oară găseşte un remediu eficient pentru durerile lui. Apoi, îmi solicită nişte şedinţe suplimentare. Iar apoi...

Femeia se duse mai aproape de Lucas şi îi puse o mână pe braţ, în timp ce îi şopti restul întâmplării.

Lucas chicoti, îmbujorându-se.

– Nu-mi vine să cred! exclamă el. Horrigan e cel mai tare. Şi, ia zi... Tânărul aruncă o privire rapidă către Nick, apoi către Julia, pentru ca, în cele din urmă, să coboare vocea: Cum a fost?

– Un egoist, spuse Cassie. Mai întâi m-am gândit că tehnica lui e proastă. Dar apoi am realizat că de vină era doar egoismul lui. În cele din urmă, am încetat să-i mai returnez apelurile. Şi totuşi... ca şi chitarist e grozav.

– Horrigan e cel mai tare!

– Cum adică „egoist"? vru Julia să afle, intuind cu instinctul infailibil al unui copil de zece ani subiectele care nu îl privesc.

– Vorbeam despre cine se pricepe cel mai bine la solouri de chitară, o lămuri Cassie.

Trupul lui Lucas începu să se cutremure într-un râs tăcut.

Julia începu şi ea să râdă, fără un motiv anume. Apoi Nick izbucni şi el în râs, deşi oricât s-ar fi străduit n-ar fi putut explica de ce. Doar că nu-şi mai amintea când îl văzuse ultima oară pe Lucas râzând.

Marta aduse la masă un platou cu cotlete de porc, garnisite cu un fel de topping de chili şi coriandru.

– Mai este în bucătărie, dacă mai vrea cineva, anunţă ea, pe un ton uşor arţăgos. Sau poate puţin indispus.

– Totul miroase delicios, Marta, o complimentă Nick.

– Aveți și salată, mai spuse ea, arătând către două boluri de ceramică acoperite. De asemenea, și orez, și sos ratatouille.

– E grozav, Marta, spuse Cassie. Cred că o să ne descurcăm.

– Desert n-am făcut, dar este înghețată, adăugă Marta posac. Și niște fructe. Banane.

– Știu să fac o nebunie de banane flambate, se oferi Cassie. Ceva amatori?

– Ce mai așteptți? spuse Lucas cu un rânjet satisfăcut.

O dantură albă desăvârșită, ochi albaștri limpezi, un ten aproape impecabil. Un copil frumos. Nick se simți cuprins de un val de mândrie paternă. *Suspendat pe trei zile.* Trebuia neapărat să aibă discuția aceea *serioasă* cu el. Dar nu acum. Responsabilitatea asta atârnă ca o sabie deasupra capului lui Nick.

– Nu ne trebuie decât banane, niște unt, zahăr brun și rom.

– Avem de toate, spuse Nick.

– A, și foc. Pentru flacăra gloriei. Zicând acestea, Cassie se întoarse către Lucas: Puștiule, ai o brichetă?

53

După ce o conduse pe Cassie acasă, Nick se întoarse și îl găsi pe Lucas în camera lui, întins pe spate în pat, cu căștile în urechi. Nick îi făcu semn să și le scoată. Spre surprinderea lui, Lucas făcu întocmai, fără să protesteze, și tot el deschise discuția:

– E o tipă grozavă.

– Perfect. Îmi pare bine că îți place.

Nick se așeză pe singurul scaun din încăpere care nu era îngropat sub cărți, hârtii și haine aruncate la întâmplare. Trase aer în piept și se așeză comod. Atmosfera de ostilitate obișnuită părea să se fi destrămat – sau poate doar se mai relaxase puțin. Asta era bine. Avea să fie mai ușor așa.

– Uite ce e, amice, noi doi trebuie să discutăm.

Lucas îl privi, clipind, fără să spună nimic.

– Așa cum ți-am spus deja, domnul Sundquist m-a convocat la o discuție astăzi.

– Așa, și?

– Sper că înțelegi că suspendarea e o chestiune serioasă.

– E o vacanță de trei zile.

– Chiar mă temeam că ai să spui asta. Nu, Luke. Chestia asta o să figureze în dosarul tău. Când vei aplica la colegiu, o să conteze.

– Și ce-ți pasă?

– Haide, fii serios! Normal că-mi pasă.

– Nici măcar n-ai idee ce studiez eu la școală... Sau mă înșel?

– Nu știam că studiezi ceva, se trezi Nick vorbind, fără să gândească.

– Ce să spun, ăsta da ajutor, tată! Îți petreci mai tot timpul la serviciu, iar acum încerci să-mi spui că te interesează cum mă descurc eu la școală?

Uimitor cum reușea Lucas să-și transforme privirile acelea – altminteri pure și inocente – într-un fascicul albastru, rece, intens, plin de ură.

– Ei bine, da, mă îngrijorează ce se întâmplă cu tine!

– Ce se întâmplă cu mine..., îngână Lucas batjocoritor.

– Toate astea au legătură cu mama, nu-i așa?

Nick regretă aceste cuvinte de îndată ce le rosti. Fusese mult prea direct. Dar cum altfel ar fi putut să spună ce avea de spus?

– Poftim? întrebă Lucas, nevenindu-i să creadă.

– Uite ce e, imediat după moartea mamei te-ai schimbat complet. Știi și tu asta, la fel de bine ca și mine.

– Ce să spun, Nick, ești foarte profund. Venind din partea ta, e chiar grozav!

– Asta ce-ar vrea să însemne?

– Păi, uită-te la tine! Tu te-ai grăbit să te întorci la serviciu, fără nici un fel de problemă.

– Am o slujbă, Luke!

– Și îți vezi mai departe de viață, nu, Nick?

– Niciodată să nu-mi vorbești tu mie așa! spuse Nick.

– Ieși dracului afară din camera mea! N-am nevoie de porcăriile astea din partea ta!

– Nu plec până nu asculți tot ce am de spus! se răsti Nick.

– Foarte bine, atunci, spuse Lucas, ridicându-se din pat și ieșind din cameră. Stai acolo și trăncănește cât vrei.

Nick își urmă fiul pe hol.

– Vino înapoi aici, îi porunci el.

– N-am nevoie de toate rahaturile astea.

– Am spus să vii înapoi aici! N-am terminat de vorbit.

– Hei, ți-ai spus punctul de vedere, am înțeles. Îmi pare rău că sunt o dezamăgire atât de mare pentru tine.

Lucas coborî scările în goană, sărind peste două trepte deodată.

Nick fugi după el.

– Tu să nu-mi întorci mie spatele când vorbesc cu tine! strigă el.

Nick îl prinse din urmă pe Lucas exact atunci când acesta ajunse la ușa de la intrare și îi puse mâna pe umăr.

Lucas se răsuci și îl plesni pe Nick peste mână:

– Ia mâinile alea de pe mine! urlă el, învârtind mânerul sferic de metal și deschizând ușa larg.

– Vino imediat aici, strigă Nick în urma lui, stând în cadrul ușii. Nu se mai poate așa!

Dar Lucas continuă să fugă pe aleea cu dale de piatră, în întuneric.

– Sunt sătul de casa asta afurisită și mi-e silă de tine! se auzi vocea fiului lui, însoțită de ecou.

– Unde crezi că pleci? îi strigă Nick. Întoarce-te imediat aici!

Se gândi să fugă după fiul său, dar, la urma urmei, ce rost ar fi avut? Nick se simțea copleșit de un sentiment de inutilitate și disperare. Rămase acolo, în pragul ușii, până ce sunetul pașilor lui Lucas se stinse complet.

Când se întoarse, Julia era la baza scărilor. Plângea.

Nick se duse la ea, o strânse tare la piept și îi spuse:

– O să fie bine, iubito. Cu toții o să fim bine. Acum mergi la culcare.

Ceva mai târziu, la duș, Nick se blestemă singur pentru maniera complet greșită în care gestionase întreaga situație, pentru cât de neîndemânatic fusese, cât de obtuz din punct de vedere emoțional. Cu siguranță, existau metode de a comunica firesc cu Lucas, chiar dacă lui îi erau străine. Era ca o țară necunoscută, a cărei limbă nu seamănă deloc cu a ta, unde indicatoarele stradale sunt imposibil de descifrat, unde te simți singur și pierdut. În timp ce stropii de apă îi înțepau gâtul și spatele, Nick privi șirul de șampoane și balsamuri de pe polița îmbrăcată în faianță: erau ale Laurei, absolut toate. Nu se obosise să le ia de acolo. De fapt, nu se putuse hotărî să o facă.

Se săpuni și îi intră săpun în ochi. Simți o senzație de usturime, astfel că, atunci când usturimea se înteți, iar ochii începură să îi lăcrimeze, Nick nu reuși să-și dea seama dacă de vină era săpunul sau dacă plângea de-a binelea.

Îmbrăcă un tricou, pantalonii de la pijama și se băgă în pat exact în momentul în care auzi ușa de la intrare deschizându-se și tonul de avertizare pornind. Luke se întorsese acasă.

Nick stinse veioza de lângă pat. Ca întotdeauna, dormea pe partea lui de pat, care îi aparținuse întodeauna. Se întrebă când anume – în caz că acest lucru avea să se întâmple vreodată – o să înceapă să doarmă pe mijlocul patului.

Ușa dormitorului se deschise, iar pentru o fracțiune de secundă Nick crezu că ar putea fi Lucas, venind să-și ceară scuze. Evident însă, nu era el.

Julia stătea acolo, în ușă, în timp ce lumina din hol îi proiecta în interiorul camerei silueta deșirată și părul cârlionțat.

– Nu pot să dorm, se plânse ea.

– Vino încoace.

Fetița alergă la Nick și se înghesui în pat.

– Tati, spuse ea abia șoptit, pot să dorm în patul tău? Doar în seara asta...

Nick îi netezi buclele de pe frunte și îi văzu chipul brăzdat de lacrimi.

– Sigur, iubito. Dar numai în seara asta.

54

Așa cum era de așteptat, Leon dormi până târziu, astfel încât lui Audrey nu i-a fost deloc greu să se trezească cu mult înaintea lui sâmbătă de dimineață. Femeia se bucură din plin de liniștea dimineții, de singurătate, de faptul că putea fi doar ea cu gândurile ei. Își făcu o cană de cafea cu aromă de alune – care lui Leon nu-i plăcea deloc; dar avea să facă și niște cafea obișnuită după ce soțul ei avea să se trezească – și începu să citească ziarele de dimineață.

Înainte, weekendurile erau mica lor oază de intimitate – înainte ca el să-și piardă slujba și înainte ca ea să înceapă să lucreze peste program, pentru a putea sta departe de casă cât mai mult timp posibil. Dormeau până târziu sâmbătă dimineața, se cuibăreau unul lângă altul și făceau dragoste. Pregăteau împreună gustarea de dimineață – un mic dejun întârziat – citeau împreună ziarele, iar uneori chiar făceau dragoste încă o dată. Trăgeau un pui de somn împreună. Apoi ieșeau în oraș și se bucurau de weekend, mergând la cumpărături sau la plimbare. Duminica, el dormea până când ea se întorcea de la biserică, iar apoi poate ieșeau la un alt mic dejun întârziat, sau pregăteau ceva acasă și făceau din nou dragoste.

Dar zilele acelea erau la fel de îndepărtate ca Mesopotamia antică. Aproape că uitase cum era pe atunci, într-atât de mult se pierduseră ele în mrejele trecutului.

În această dimineață de sâmbătă, după ce-și bău cafeaua, Audrey se gândi să-și scoată dosarele de serviciu și să se apuce de lucru. Dar o licărire a Mesopotamiei antice i se aprinse în minte.

Cineva trebuia să spargă gheața, își spuse ea. Amândoi erau împietriți. Nici unul nu dorea să facă primul pas și să încerce să schimbe lucrurile.

În mintea ei, întoarse problema pe toate fețele, așa cum proceda de cele mai multe ori când trebuia să ia decizii mai mult sau mai puțin importante. „De câte ori ai de gând să încerci? se întrebă ea. De câte ori trebuie să dai cu capul în zid, înainte să înțelegi că e mai bine să te oprești?" Cealaltă voce – mai înțeleaptă, mai generoasă – spunea: „Dar el este cel care are probleme. El este cel rănit. Tu trebuie să preiei controlul."

În dimineața aceasta – poate că de vină era frumusețea calmă a dimineții, savoarea cafelei sau poate pur și simplu sosise clipa – Audrey hotărî să preia controlul.

Traversă în liniște dormitorul cufundat în întuneric, atentă să nu-l trezească. Deschise sertarul de jos al toaletei și scoase de acolo neglijeul de mătase de culoarea caisei, pe care îl comandase din catalogul Victoria's Secret și pe care nu-l purtase niciodată.

Închise ușa dormitorului și traversă holul îndreptându-se către camera de baie, unde făcu un duș fierbinte, masându-se cu buretele de lufa. Își aplică o loțiune pe tot corpul – pielea ei avea tendința să se usuce altfel – apoi se fardă, lucru pe care nu-l făcea decât atunci când pleca de acasă. Își dădu cu parfum în toate locurile secrete – Opium, singurul parfum pentru care o complimentase vreodată Leon.

Îmbrăcată doar cu neglijeul cel nou și simțindu-se un pic stingherită la început, femeia intră în bucătărie și pregăti gustarea de dimineață: frigănele, bacon, chiar și câteva biluțe de cantalup. Micul dejun preferat al lui Leon: îi plăceau frigănelele chiar mai mult decât ouăle Benedict. O cană cu cafea proaspătă, din cea care îi plăcea lui. O cană pentru frișcă, din porțelan alb, în formă de văcuță, umplută cu frișcă degresată.

Apoi aranjă totul cu mare grijă pe o măsuță pentru pat – îi luă ceva timp să o găsească pe raftul de sus din cămara micuță, după care trebui să șteargă praful pus pe ea – și merse în dormitor să îl trezească pe Leon.

De vreme ce soțul ei fusese într-o dispoziție proastă în cea mai mare parte a anului trecut, Audrey fu plăcut surprinsă de zâmbetul care îi lumină chipul lui Leon la vederea ei și a micului dejun pe care ea îl așezase pe pat.

– Hei, Piticule, o salută el cu o voce somnoroasă. Ce-i cu toate astea?

– Gustarea de dimineață, iubitule.

– Frigănele... Nu e ziua mea, nu?

Ea se sui în pat și îl sărută.

– Mi se făcuse poftă, atâta tot.

El luă o înghițitură de cafea și scoase un murmur satisfăcut.

– Trebuie să mă duc să fac pipi.

Măsuța cu micul dejun se clătină periculos în timp ce Leon încercă să se dea jos din pat.

Audrey auzi sunetul făcut de urina lui care împroșca zgomotos vasul de toaletă, apoi apa trasă, după care îl auzi spălându-se pe dinți – lucru pe care de regulă nu-l făcea înainte de micul dejun. Semn bun. Deși se apropia de dimensiunile surorii lui, Leon rămăsese totuși un bărbat foarte sexy.

Leon se sui înapoi în pat, iar ea mută măsuța în așa fel încât el să se poată băga în așternut fără să o răstoarne. Spre surprinderea lui Audrey, o sărută din nou. Ea își schimbă poziția, apropiindu-se de el, punându-i o mână pe partea de sus a brațului, pregătită. Dar el se retrase și luă o altă înghițitură de cafea.

– Ai uitat siropul, o atenționă el.

Ea făcu un semn către sosiera din porțelan alb.

Leon o ținu înclinată deasupra mormanului de frigănele, stropindu-le din belșug, după care luă cuțitul și furculița și tăie o bucată pe înălțime. Audrey chiar i-o pudră cu zahăr, așa cum îi plăcea lui.

– Mmm-mmm... Le-ai încălzit...

Audrey zâmbi, încântată. Oare de câte ori auzise zicala că drumul către inima unui bărbat trece prin stomac? Poate că doar de asta era nevoie pentru a sparge sloiul acela de gheață care se instalase în căsnicia lor.

După ce înfulecase jumătate din grămada de frigănele și nu mai rămăseseră decât două fâșii de bacon, Leon se întoarse către ea.

– Tu de ce nu mănânci?

– Am mâncat la bucătărie.

El dădu din cap, devoră o altă felie de bacon și mai luă o înghițitură de cafea.

– Credeam că lucrezi azi.

– Îmi iau o zi liberă.

– Cum așa?

– Păi, m-am gândit să petrecem ceva timp împreună.

El își îndreptă din nou atenția către grămada de frigănele.

– Aha...

– Poate ai chef să ieșim la o plimbare mai târziu? propuse ea.

După o clipă, el spuse:

– Credeam că avem nevoie de bani...

– Ei, n-o să ajungem la azilul săracilor pentru o singură zi liberă... Am putea ieși cu mașina undeva în afara orașului.

Urmă un alt moment de tăcere, după care Leon spuse cu gura plină de cantalup:

– Atâta vreme cât nu încerci să mă convingi să mă angajez ca paznic de noapte...

Vorbele lui o deranjară pe Audrey, dar ea nu lăsă să se vadă acest lucru:

– Nu e nevoie să vorbim despre asta acum, iubitule.

– În regulă.

Telefonul ei mobil începu să sune. Femeia ezită, neștiind dacă să răspundă sau nu. Apelul acela nu doar că le întrerupea șirul conversației, dar, în același timp, era un nedorit memento al faptului că ea avea o slujbă iar el nu. Audrey știa că nu putea fi vorba de un apel personal. Telefonul sună din nou.

– Rezolv repede, spuse ea, întinzându-se după telefonul mobil care se afla pe noptieră.

Leon îi aruncă o privire de avertisment.

Era Roy Bugbee. Un telefon de la Bugbee într-o dimineață de sâmbătă era ceva neobișnuit. Tonul lui nu era unul amabil, dar nici obraznic ca de obicei.

– Înregistrările telefonice, își argumentă el apelul.

– Stai o secundă. Audrey ieși din dormitor, pentru a nu-l face pe Leon martor la conversația lor. E vorba despre înregistrările telefonului mobil al lui Rinaldi? ceru ea lămuriri suplimentare.

– Unul dintre numere figura de foarte multe ori pe desfășurător, fără ca apelantul să fie identificat, așa că l-am căutat în registrele Bresser.

Bugbee se referea la unul dintre registrele acelea în care căutai datele abonaților pornind de la numărul de telefon. Era impresionată de inițiativa lui Bugbee și ușurată pentru că el acceptase în sfârșit să-și ia treaba în serios. Poate că până la urmă nu era un caz lipsit de orice speranță.

Bugbee făcuse o pauză, așteptând ca ea să spună ceva – sau poate pur și simplu pentru a accentua efectul dramatic – așa că Audrey îi spuse:

– Grozavă idee!

– Da... Și ai la dispoziție trei încercări ca să ghicești cine l-a sunat pe Rinaldi la ora 2.07, în dimineața zilei în care Stadler a fost ucis.

– Stadler, își dădu ea cu presupusul.

– Nu, spuse Bugbee. Nicholas Conover.

– La ora două dimineața? Te referi la aceeași dimineață când a fost descoperit cadavrul lui Stadler, înțeleg...

– Aha...

– Dar... dar Conover mi-a spus că a dormit toată noaptea.

– Aha... S-ar părea că nu. Ce zici de asta?

– Nu, admise Audrey, simțind o ușoară furnicătură de încântare. Presupun că nu. Urmă o altă pauză stingheritoare. Asta e tot? mai întrebă ea.

– „Asta e *tot*"? o luă Bugbee peste picior. Ai tu ceva mai bun pentru o sâmbătă dimineața?

– Nu, adică... Ai făcut o treabă bună, îl complimentă ea. Bravo!

Femeia închise telefonul şi se întoarse în dormitor, dar Leon nu mai era în pat. Stătea pe scaun, îmbrăcat, legându-şi şireturile de la pantofii sport.

– Ce faci? îl întrebă ea.

Leon se ridică în picioare şi, ieşind din dormitor, trecu pe lângă pat şi împinse brutal măsuţa cu resturile micului dejun, răsturnând-o pe podea. Biluţele de cantalup se rostogoliră pe covor, frigănelele căzură într-o grămadă ordonată, iar siropul de arţar făcu o baltă pe lâna gri. Cafeaua răsturnată se îmbibă în covor, ca, de altfel, şi frişca degresată. Audrey nu se putu împiedica să nu scoată un ţipăt de uimire.

Îl urmă afară din cameră, strigând în urma lui:

– Leon, iubitule, îmi pare rău... N-am...

N-am *ce?* Doar apelul era unul important, nu?

– Şi zici că rezolvi repede, nu? mormăi Leon înciudat, tropăind pe hol. Sigur că da. Tu ai treburi de care să te ocupi şi te ocupi de ele, indiferent ce am face noi doi. Ţi-ai stabilit deja clar priorităţile, nu?

Audrey se simţi copleşită de un sentiment de tristeţe, aproape deprimant.

– Nu, Leon, nu e corect, spuse ea. Nu se poate să fi vorbit mai mult de un minut. Îmi pare rău...

Dar el trânti uşa-paravan în urma lui şi plecă.

Audrey rămăsese singură în casă acum şi se simţea singură şi puţin îngrijorată. Nu avea nici cea mai vagă idee încotro plecase Leon ca un vârtej. Tot ce ştia era că plecase cu maşina.

Îl sună din nou pe Bugbee pe mobil.

Nu părea fericit să o audă, dar, pe de altă parte, asta nu era nimic nou.

– Spuneai că Nicholas Conover l-a sunat pe Rinaldi la ora 2.07 miercuri dimineaţa. A fost singurul telefon dat în noaptea aceea?

– În dimineaţa aceea, o corectă Bugbee.

Se auzea zgomotul traficului pe fundal. Probabil Bugbee era în maşină acum.

– Au mai existat alte apeluri în noaptea sau dimineața aceea între Conover și Rinaldi?

– Nu.

– Asta înseamnă că nu Rinaldi l-a sunat primul pe Conover, că l-a trezit sau ceva de genul ăsta. Cu alte cuvinte, Conover nu îi întorcea un apel anterior.

– Exact. Hai să spunem așa: Rinaldi nu l-a sunat pe Conover nici de pe telefonul de acasă, nici de pe mobil. E posibil să-l fi sunat de la un telefon public, dar ca să știi sigur, va trebui să faci rost de înregistrările telefonului lui Conover.

– Da. Cred că ar trebui să discutăm din nou cu domnii aceștia doi.

– Eu așa zic. Stai așa, că nu te mai aud. Trecură câteva secunde, o jumătate de minut, după care legătura se restabili: Da, să-i strângem puțin cu ușa pe amândoi. Cred că i-am prins cu o necon-cordanță.

– Aș vrea să discut cu ei mâine.

– Mâine e duminică. Nu te duci la biserică sau ceva?

– Mâine după-amiază.

– Eu mă duc la golf.

– Ei bine, eu o să văd dacă pot discuta cu Conover mâine după-amiază.

– Duminica?

– Mă gândesc că nu poate fi prea ocupat la birou dacă e duminică.

– Dar e o zi rezervată familiei.

– Și Stadler avea o familie. Problema e, Roy, că eu sunt de părere că ar trebui să discutăm cu acești doi domni simultan. Și va trebui să-i anunțăm în ultimul minut că urmează să le facem o vizită. N-aș vrea ca unul din ei să apuce să-l sune pe celălalt ca să-și pună poveștile la punct.

– Corect. Dar, așa cum spuneam, mâine mă duc la golf.

– Nu contează ora, insistă ea. Spune-mi când e cel mai bine pentru tine. De regulă, ies de la biserică pe la unsprezece.

– Isuse! Mă rog, în cazul ăsta, aș prefera să mă ocup de Conover. Vreau să-l pun la punct pe nenorocitul ăsta. Tu poți discuta cu Rinaldi.

– În ceea ce îl privește pe Rinaldi, eu zic că s-ar putea să comunice mai bine cu un detectiv bărbat.

– Mă doare în cot de ce-i convine sau nu-i convine lui!

– Aici nu-i vorba de convenit, explică Audrey. Ci de metoda care va da rezultatele cele mai bune, ajutându-ne să aflăm informațiile care ne interesează, în cel mai eficient mod cu putință.

Bugbee ridică vocea cu câțiva decibeli:

– Dacă vrei să obții informații de la Nicholas Conover, trebuie să-l iei tare. Și la asta eu mă pricep foarte bine. E stilul meu. Nu al tău. Tu ești ușor de dus de nas, iar el își dă seama de asta.

– A, nu sunt așa ușor de dus de nas cum îți imaginezi tu, Roy, îl contrazise Audrey.

55

Cassie își găsise deja un loc într-un separeu până când sosi Nick la Town Grounds, cea mai luxoasă cafenea din Fenwick. Mania națională pentru cafeaua bună cuprinsese chiar și Fenwick-ul – genul de loc devotat unui anumit tip de cafea (în caz că exista așa ceva). Dar până în prezent, Starbucks păstrase distanța. Rezultatul era acest local micuț, oarecum în stilul neo-hippy, care lucra cu propriul brand de cafea, se descurca foarte bine pe partea de vânzări „la pachet" și servea cafea în prese micuțe, de sticlă.

Cassie savura o ceașcă de ceai de plante – un pliculeț botit de Cranberry Apple Zinger, marca Celestial Seasonings, se odihnea lângă ceainic. Părea obosită, posomorâtă. Pungile acelea de sub ochi reveniseră.

– Am întârziat? întrebă Nick.

Femeia clătină grăbit din cap.

– Nu, de ce?

– Pari furioasă.

– Evident, nu mă cunoşti destul de bine încă, spuse ea. O să înveţi să-ţi dai seama când sunt furioasă. Acum nu sunt furioasă. Sunt obosită.

– Sper că cina de aseară n-a fost atât de proastă, nu?

– Ai nişte copii minunaţi.

– Chiar te-ai descurcat de minune cu ei. Cred că Juliei i-a plăcut foarte mult să mai aibă o femeie prin preajmă.

– E un mediu preponderent masculin, ce-i drept, cu voi, cei doi bărbaţi Conover, care emanaţi atâta testosteron în jurul vostru.

– Vezi tu, problema e că Julia e la o vârstă mai delicată... Chiar nu ştiu cine o să discute cu ea despre menstruaţie, tampoane şi tot felul de chestiuni feminine. Cu siguranţă, nu-şi doreşte să audă toate astea de la mine. Nu că m-aş pricepe câtuşi de puţin...

– Poate dădaca ei? Marta, parcă...

– Tot ce se poate. Dar nu e ca şi cum ar discuta cu o mamă. Ar mai fi şi sora Laurei, mătuşa Abby, dar n-am mai prea văzut-o la faţă de când cu moartea Laurei. Cât despre Luke, el îşi petrece majoritatea timpului urându-mă. Ce pot să spun? Suntem o familie mare şi fericită.

Nick îi povesti lui Cassie despre scandalul din seara precedentă, când Lucas plecase de acasă valvârtej.

– Vorbeşti despre el ca şi când ar fi oaia cea neagră.

– Uneori cred că asta şi este.

– După moartea Laurei...

Nick aprobă cu o mişcare a capului.

– Cum s-a întâmplat?

Nick clătină din cap.

– Nu vreau să discut acest subiect. Te superi?

– Hei, în regulă... Ce mă priveşte pe mine?

Nick o privi.

– Haide, nu te supăra... E un subiect prea delicat pentru o dimineaţă de duminică, înţelegi? Trase aer în piept: Mergeam cu maşina la un concurs de înot. Am intrat pe o porţiune de drum acoperită de gheaţă, iar maşina a derapat. Zicând acestea, Nick privea în gol, la blatul mesei. Şi, mă rog, înţelegi tu...

– Tu erai la volan, spuse Cassie abia șoptit.

– De fapt, Laura conducea...

– Așadar, nu te simți răspunzător pentru ce s-a întâmplat?

– O, ba da. Absolut...

– Dar știi că n-are nici o logică...

– Cine vorbește de logică acum?

– Al cui concurs de înot?

– Al lui Luke. Acum putem schimba subiectul, te rog?

– Așadar, el te învinovățește pe tine, dar, în același timp, simte că o parte din vină îi revine lui, nu?

– Întocmai. E extrem de complicat...

– În adâncul lui, e un copil bun. Are foarte multă personalitate, ca majoritatea băieților de vârsta lui. Dur pe dinafară, dar foarte sensibil pe dinăuntru...

– Cum se face că eu nu apuc să văd partea lui sensibilă?

– Pentru că tu ești tatăl lui și nu reprezinți o amenințare pentru el.

– Ei, atunci poate discuți tu cu el despre dezavantajele fumatului.

– Da, vezi să nu, spuse ea chicotind. Luă un pachet de Marlboro din buzunarul jachetei de blugi și îl scutură până ce scoase o țigară. Nu cred că sunt persoana cea mai indicată pentru asta. Aș fi cam ca Sid Vicious ăla al tău ținând predici despre cum să spui „nu" drogurilor.

Acestea fiind spuse, Cassie scoase bricheta Bic din plastic portocaliu și aprinse țigara, trăgând farfurioara de sub ceașca de ceai, pentru a o folosi ca scrumieră.

– Credeam că cei care fac yoga nu fumează, spuse Nick.

Ea îi aruncă o privire usturătoare.

– Yoga nu ține de respirație?

– Fii serios..., spuse ea.

– Scuze.

– Pot să te întreb ceva? zise ea deodată.

– Desigur.

– Julia mi-a povestit despre câinele vostru. Nick simți un nod în stomac, dar nu spuse nimic. Dumnezeule! continuă ea. E incredibil. Cum te-ai simțit când s-a întâmplat chestia asta?

– Cum m-am simțit? Nick nu știa ce să răspundă. Cum s-ar fi simțit oricine altcineva în situația asta? Clătină din cap și ezită puțin, înainte de a spune: Mi-era îngrozitor de teamă pentru copiii mei, asta mai mult decât orice altceva. Eram cuprins de groază la gândul că ei vor urma la rând.

– Dar trebuie să fi fost și furios totodată. Vreau să spun... Dumnezeule! Să facă cineva asta familiei tale! Înclină capul într-o parte, studiindu-l intens pe Nick. Cred că aș fi gata să-l ucid!

Oare de ce îi punea Cassie astfel de întrebări?

Se simți cuprins de un val de transpirație rece.

– Nu, răspunse el în cele din urmă, nu era atât furie, cât instinct protector. Asta am simțit atunci, mai mult decât orice.

Ea încuviință cu o mișcare a capului.

– Desigur. Așa este. Reacția oricărui tată. Trebuie să protejeze copiii.

– Exact. Am instalat un nou sistem de alarmă, le-am spus copiilor să fie extrem de precauți... Din păcate, nu poți face prea multe.

Telefonul lui mobil începu să sune.

Se scuză și răspunse:

– Nick Conover.

– Domnule Conover, aici detectivul Rhimes...

Nick făcu o pauză de câteva secunde.

– A, da... Bună ziua...

Se întrebă dacă Cassie putea auzi vocea detectivului.

Cassie continuă să fumeze, în timp ce studia leneș un avertisment scris cu litere de mână pe o tăbliță, cu cretă roz: ACEASTA ESTE O ZONĂ UNDE NU SE FUMEAZĂ.

– Îmi pare extrem de rău să vă deranjez duminica, dar dacă puteți să-mi acordați puțin timp, aș dori să trec pe la dumneavoastră să stăm un pic de vorbă.

– Da, desigur... Ce s-a întâmplat?

– Sunt câteva detalii care îmi sunt neclare și m-am gândit că mi le-ați putea lămuri dumneavoastră. Știu că duminica e ziua dedicată familiei, dar dacă nu vă deranjează...

– Sigur, acceptă Nick. Pe la ce oră ați dori să treceți?

– Peste o jumătate de oră este bine?

Nick ezită puțin:

– Cred că e în regulă... Terminând convorbirea el se scuză: Cassie, știi, îmi pare rău, dar...

– Familia are nevoie de tine, completă ea.

El aprobă din cap.

– Mi-e teamă că da. Mă revanșez față de tine cu altă ocazie.

Ea îi puse o mână pe braț.

– Hei, nu-ți face griji. Familia este întotdeauna pe primul loc.

De îndată ce se despărți de ea, Nick formă numărul de mobil al lui Eddie.

56

Urcând pe aleea ce ducea la poarta de fier elegantă, cu plăcuța aceea de metal pe care scria CARTIERUL REZIDENȚIAL FENWICKE, Audrey era foarte conștientă de faptul că intra în altă lume. Se schimbase de hainele de biserică și îmbrăcase ceva mai lejer, iar acum simțea că nu e îmbrăcată așa cum ar fi cerut eticheta locului în care ajunsese. Cât despre mașina ei Honda Accord, aceasta nu se potrivea nicicum cu decorul. Paznicul din ghereta de la poartă o cântări din priviri disprețuitor atunci când o legitimă și puse mâna pe telefon pentru a-l suna pe Conover. Audrey se îndoia că atitudinea paznicului ar fi avut vreo legătură cu culoarea pielii ei. Mai degrabă cu culoarea ruginei de pe aripa din față-stânga.

Observă toate camerele de filmat. Una dintre ele, instalată pe gheretă, o filma pe ea. O alta era poziționată în așa fel încât să surprindă plăcuța de înmatriculare din spate. Lângă fereastra gheretei mai era și un cititor de carduri cu senzor: probabil cei care locuiau aici trebuiau să fluture cardul prin fața senzorului pentru a putea intra. Toată această desfășurare de forțe de pază era de-a dreptul impresionantă. Dar oare cum o fi fost să trăiești astfel? se întrebă ea.

Într-un loc precum Fenwick, unde infracțiunile se petre-ceau în marea lor majoritate în partea rău-famată a orașului, de ce și-ar fi dorit cineva să trăiască astfel? Apoi își aminti ce-i spusese Conover despre îngrijorarea soției sale cum că familia îi putea fi amenințată de angajații disponibilizați de la Stratton.

Urcând pe aleea ce ducea spre casă, ea trase aer în piept.

Aceasta era o vilă de lux, nu exista vreun alt cuvânt care s-o poată descrie. Casa era imensă, construită din piatră și cărămidă, era cu adevărat frumoasă. Audrey nu mai văzuse o astfel de casă în realitate, poate doar în filme. Era situată în mijlocul unui câmp imens, verde, cu peluză, cu copaci și flori unicat pretutindeni. Urcând pe aleea cu dale de piatră către casă, Audrey aruncă din nou o privire către peluză și observă că firele de iarbă erau micuțe, firave și rare. Ajungând mai aproape, constată că gazonul fusese semănat recent.

Gazon.

Se prefăcu că se împiedică de una din dalele de pavaj și căzu în genunchi, blocându-și căderea cu o mână. Când se ridică din nou în picioare strecură o bucată sănătoasă de pământ în poșetă, exact în momentul în care ușa din față se deschise, iar în pragul ei apăru Nicholas Conover.

– Sunteți bine? o întrebă el coborând treptele din fața casei și venind către ea.

– Sunt cam neîndemânatică. Soțul meu mă întreabă întotdeauna: „E greu să stai în două picioare?"

– Ei bine, nu sunteți prima care se împiedică pe dalele astea. Trebuie să facem ceva cu aleea asta.

Era îmbrăcat cu niște blugi deschiși la culoare, un tricou polo bleumarin și pantofi sport de culoare albă. Audrey nu observase până acum cât de înalt și cochet era, și nici cât părea de puternic. Arăta ca un atlet sau un fost atlet. Își aminti că citise undeva cum că fusese o vedetă a echipei de hochei pe vremea liceului.

– Îmi pare rău că vă deranjez acasă într-o zi de duminică.

– Nu vă faceți probleme, o liniști el. Îmi este totuna. Programul meu din timpul săptămânii este foarte aglomerat. În afară de asta,

vreau să fac tot ce-mi stă în putință ca să vă ajut. Munca dumneavoastră este importantă.

– Apreciez bunăvoința dumneavoastră. Aveți o casă foarte frumoasă.

– Mulțumesc. Intrați. Pot să vă ofer niște cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci poate niște limonadă? Fiica mea face cea mai bună limonadă.

– Serios?

– Direct din sticla de concentrat de fructe congelat. Chiar așa.

– Sună tentant, dar am să vă refuz de data asta. Înainte să urce treptele de la intrare, Audrey se întoarse, zicând: Asta trebuie să fie într-adevăr cea mai frumoasă peluză pe care am văzut-o vreodată.

– Ei bine, asta îi place unui bărbat să audă.

– O, da... Bărbații și peluzele lor... Serios vorbind însă, arată ca gazonul de pe terenul de golf.

– Iar eu nici măcar nu joc golf. Cel mai mare defect al meu ca director general al unei mari companii.

– Este... Sper că nu vă supărați că vă întreb, pentru că soțul meu, Leon, se plânge întruna de starea jalnică a peluzei noastre... Ați întins rulouri de gazon?

– Nu, doar semințe.

– Semințe obișnuite de iarbă sau... cum se numește chestia aia... care se pulverizează?

– Gazon de hidroînsămânțare. Exact, din acela este.

– Ei bine, va trebui să-i spun lui Leon acest lucru. El le spune chestiilor ăstora „hidrobălării", pentru că, spune el, sunt prea multe buruieni în iarbă. Mie însă mi se pare perfect ce văd aici.

– Soțul ăsta al dumneavoastră pare a fi un tip tare glumeț.

– O, da. Este, spuse Audrey. Ce-i al lui e-al lui.

Ușa de la intrare arăta ca adusă de la Versailles – lemn bogat sculptat, de culoarea mierii. Când Conover deschise ușa, se auzi un sunet strident, dar nu foarte tare: un sistem de alarmă. O conduse printr-un hol imens, cu tavane înalte, care îți lua respirația. „Așadar, așa trăiesc oamenii cu bani, se gândi ea. Oare cum o fi să-ți permiți

o casă ca asta?" Încercă să nu rămână cu gura căscată, dar nu era deloc ușor.

Auzi pe cineva cântând la pian și se gândi imediat la Camille.

– E cineva din familie? se interesă ea.

– Fiica mea, răspunse el. Credeți-mă, chestia asta cu exersatul nu i se întâmplă des. E ca o eclipsă totală de soare.

Trecură pe lângă camera unde o fetiță exersa la pian – o copilă înaltă și slabă, cu părul închis la culoare, cam de vârsta lui Camille, îmbrăcată cu un tricou de baseball. Interpreta primul preludiu din *Clavecinul bine temperat* al lui Bach – una dintre piesele preferate ale lui Audrey. O cânta sacadat, mecanic, evident neînțelegând deocamdată cât de armonios trebuia să curgă piesa. Audrey surprinse cu coada ochiului, într-o fracțiune de secundă, un pian cu coada scurtă, un Steinway. Își aminti câte economii făcuseră LaTonya și Paul pentru a cumpăra pianina aceea veche și uzată, care era mai mereu dezacordată. „Oare cum o fi să ai un Steinway?" se gândi ea.

Pe moment, fu tentată să rămână pe loc și să asculte, dar Conover continua să înainteze, așa că se ținu după el. Când intrară într-un salon elegant, cu covoare persane și scaune mari, aparent foarte confortabile, Audrey remarcă:

– Ei, lor niciodată nu le place să exerseze.

– Mie-mi spuneți? replică bărbatul, afundându-se într-unul dintre scaune. Ar cam trebui să le punem..., începu el, după care se întrerupse și începu din nou: La vârsta asta, se contrazic cu tine pentru orice fleac. Aveți copii?

Audrey se așeză pe scaunul de lângă el, nu pe cel din fața lui, preferând să evite confruntarea prin limbajul trupului.

– Nu, mi-e teamă că n-am fost binecuvântați cu copii, spuse ea.

Oare ce-o fi vrut să spună? Că ar cam trebui să le punem pistolul la tâmplă? Interesantă era nu atât figura de stil în sine, cât reacția lui de a se controla.

Interesant...

Privirile îi fură atrase întâmplător de un colaj de fotografii de familie în rame de argint, așezate pe o masă joasă între ei doi, și simți invidia înfigându-și colții. Îi văzu acolo pe Conover și pe soția lui

decedată, alături de un fiu și o fiică. Conover împreună cu cei doi copii ai săi și cu câinele familiei. O familie foarte frumoasă.

Casa asta, copiii ăștia... Audrey se simțea copleșită de invidie, lucru care o făcu să-i fie rușine de ea însăși.

„Pizma și mânia împuținează zilele", spunea Eclesiasticul. Altundeva se spunea că invidia este putreziciunea oaselor – în Proverbe să fi fost oare? Cine e în stare să stea neplecat în fața invidiei? Chiar așa, cine? „Iată, aceștia sunt păcătoși și sunt îndestulați. Veșnic sunt bogați." Cuvintele acestea erau din Psalmi, Audrey era aproape sigură în această privință. „Într-adevăr pe drumuri viclene i-ai pus pe ei și i-ai doborât când se înălțau."

Toată casa ei ar fi putut să încapă în două dintre camerele astea.

Ea n-o să aibă niciodată copii.

Se afla lângă bărbatul pe umerii căruia stătea responsabilitatea concedierii lui Leon.

Își scoase carnețelul de însemnări și spuse:

– Așadar, am vrut să clarific câteva nelămuriri cu care am rămas la ultima noastră conversație.

– Desigur... Conover se făcu comod în scaunul lui, cu brațele încrucișate, întinzând picioarele. Cu ce pot să vă ajut? se oferi el.

– Dacă ne-am putea întoarce puțin cu zece zile în urmă, la seara de marțea trecută...

Conover păru nedumerit.

– ... Noaptea în care a fost ucis Andrew Stadler...

Bărbatul aprobă printr-o mișcare a capului.

– Am înțeles. Așa e...

Ea își consultă blocnotesul, ca și când ar fi avut în față notițele de la ultima lor discuție. Deja le transcrisese și le pusese într-un dosar, într-una dintre cutiile cu cazul Stadler.

– Am discutat despre locul în care vă aflați în noaptea aceea, îi aminti ea, atunci când amintirile dumneavoastră erau ceva mai proaspete. Mi-ați spus că erați acasă și că ați adormit pe la unsprezece, unsprezece și jumătate. Mi-ați spus că ați dormit toată noaptea.

– Așa...

– Nu vă amintiți să vă fi trezit în noaptea aceea...

El ridică din sprâncene.

– Presupun că e posibil să mă fi trezit să merg la toaletă...

– Dar n-ați dat nici un telefon...

– Când anume?

– În timpul nopții. După ce v-ați dus la culcare.

– Nu-mi amintesc să fi făcut-o, spuse el zâmbind și aplecându-se în față. Dacă dau telefoane în somn, înseamnă că am probleme și mai mari decât știu eu.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Domnule Conover, la ora 2.07 în noaptea respectivă i-ați dat un telefon directorului de la pază, Edward Rinaldi. Vă amintiți acest lucru?

Conover nu păru să reacționeze. Ai fi zis că studiază modelul covorului oriental.

– Adică după miezul nopții, miercuri spre dimineață?

– Exact.

– Atunci probabil că am încurcat zilele.

– Mă scuzați?

– Mi-amintesc că într-una dintre acele nopți s-a declanșat alarma. Am setat-o în așa fel încât să scoată un sunet de avertizare în dormitorul meu, să nu trezească toată casa.

– S-a declanșat alarma..., repetă Audrey. Acest amănunt se putea verifica, desigur.

– Ceva a declanșat-o, iar eu am coborât să văd despre ce era vorba. Nu era nimic, din câte am reușit eu să văd, dar am fost puțin neliniștit. Sunt convins că puteți înțelege acest lucru, după tot ceea ce se întâmplase.

Ea încuviință din cap, își presă buzele una de alta și mâzgăli ceva pe carnet. Nu întâlni privirile bărbatului.

– Eddie, directorul de la paza Stratton, tocmai îl rugase pe unul dintre oamenii lui să instaleze sistemul ăsta nou de alarmă, foarte complex, și nu eram sigur dacă era vorba doar de o alarmă falsă sau dacă era cazul să mă îngrijorez.

– N-ați sunat la firma de securitate?

– Primul meu gând a fost să-l sun pe Eddie – l-am rugat să vină la mine acasă și să verifice.

Ea ridică privirile.

– Nu puteați verifica dumneavoastră?

– A, am verificat. Dar doream să mă asigur că nu era nici o problemă cu sistemul. Nu voiam să chem poliția pentru ceva ce s-ar fi dovedit o alarmă falsă. Doream ca Eddie să verifice mai întâi.

– La ora două dimineața?

– N-a fost prea fericit. Conover rânji din nou. Dar dată fiind experiența anterioară, am fost amândoi de acord că mai bine să prevenim orice problemă decât să ne pară rău după aceea.

– Și totuși, mie mi-ați spus că ați dormit toată noaptea.

– Evident, am încurcat zilele. Îmi cer scuze. Atitudinea bărbatului nu părea câtuși de puțin defensivă, ci mai degrabă destul de relaxată, indiferentă. Hai să vă mai spun ceva. Am tot luat niște pastile care să mă ajute să dorm, iar unul dintre efecte este acela că nopțile mele sunt puțin cam tulburi.

– Amnezie?

– Nu, nimic de genul ăsta. Nu cred că Ambien cauzează amnezie, așa cum o fac alte somnifere, precum Halcion sau mai știu eu ce. Doar că atunci când adorm sunt complet ametit.

– Înțeleg...

Conover tocmai își schimbase povestea considerabil, dar într-o manieră cât se poate de credibilă. Sau poate că era ea prea bănuitoare? Era posibil ca el chiar să fi încurcat zilele. Oamenii păteau asta tot timpul. Dacă noaptea aceea n-ar fi fost neobișnuită sau demnă de remarcat pentru el – cu alte cuvinte, dacă n-ar fi asistat la uciderea lui Andrew Stadler în respectiva noapte sau dacă n-ar fi conștientizat-o, înainte sau după ce faptul fusese consumat – atunci el n-ar fi avut nici un motiv plauzibil ca să țină minte ceea ce făcuse. Sau nu făcuse.

– Și până la urmă domnul Rinaldi chiar a venit până aici?

Conover aprobă din cap.

– Cam cu o jumătate de oră mai târziu. A traversat curtea de la un capăt la altul, n-a găsit nimic. A verificat sistemul. S-a gândit că poate vreun animal mai mare a declanșat alarma – o căprioară sau ceva...

– Nu un intrus.

– El n-a reușit să vadă vreunul. Adică, e posibil să fi fost cineva acolo, dând târcoale pe proprietatea mea, lângă casă. Dar eu n-am văzut pe nimeni când m-am trezit, și nici Eddie nu a văzut nimic când a ajuns aici.

– Spuneți că ați luat Ambien ca să adormiți în noaptea aceea?

– Exact.

– Așadar, probabil că erați destul de amețit când s-a declanșat alarma.

– Cred și eu...

– Prin urmare, ar fi putut fi cineva sau cineva pe aici, pe care să nu-l fi observat. Cu toată buimăceala dumneavoastră...

– Tot ce se poate.

– S-a mai trezit cineva din casă atunci?

– Nu. Copiii dormeau, iar Marta – dădaca și menajera noastră – nu s-a trezit nici ea. Așa cum am mai spus, alarma era setată în așa fel încât să sune doar în dormitorul meu, și nu foarte tare. Iar casa este destul de bine izolată fonic.

– Domnule Conover, spuneați că directorul de la pază „tocmai" instalase noul sistem de alarmă. Când anume s-a întâmplat asta?

– Cu două săptămâni în urmă. Nici măcar atât.

– După incidentul cu câinele?

– Exact. Dacă l-aș fi putut pune pe Eddie să-mi facă un șanț cu apă și un pod basculant, aș fi făcut-o și pe-asta. Nu vreau ca vreunul dintre copiii mei să fie în pericol vreodată.

– Bineînțeles. Audrey își aminti că observase camerele de supraveghere din jurul casei atunci când sosise. Dacă ați fi avut instalat un astfel de sistem mai devreme, probabil că ați fi putut preveni intrările prin efracție.

– E posibil, admise Conover.

– Dar locuiți într-o comunitate împrejmuită. Când intri aici, ești copleșit de toate aceste măsuri de siguranță – paznic, control de acces, camere la intrare și de jur împrejurul gardului de perimetru...

– Toate acestea sunt foarte bune pentru a nu permite accesul vehiculelor neautorizate. Problema este că nu avem nimic care să

oprească pe cineva să sară gardul care nu e vizibil din ghereta paznicului și să intre astfel. Camerele o să-l surprindă pe individ, dar nu există senzori de mișcare de jur împrejurul gardului – nici o alarmă care să se declanșeze...

– Acesta este un neajuns grav al sistemului de securitate.

– Mie-mi spuneți? De aceea a dorit Eddie să consolideze sistemul de alarmă de acasă.

Dar acum un alt gând încolți în mintea lui Audrey, iar ea agăță de el ca de o ultimă speranță.

Sistemul de siguranță.

Camerele.

Nimic care să oprească pe cineva să sară gardul.

Dacă Stadler sărise gardul ce înconjura cartierul Fenwicke, mersese pe jos către casa lui Conover în miez de noapte și traversase peluza, declanșând senzorii de mișcare nou-nouți, oare acest lucru n-ar fi fost surprins de camerele video ale lui Conover?

Iar dacă așa stăteau lucrurile, n-ar fi existat și o înregistrare pe undeva? Probabil nu pe casetă video. Nimeni nu mai folosea așa ceva. Dar trebuie să fi fost arhivate pe un hard drive ce se afla undeva în casă, nu? Chiar era nerăbdătoare să afle. Nu știa prea multe despre modul de funcționare al acestor sisteme foarte moderne.

Trebuia să analizeze lucrurile îndeaproape.

– Știți, m-am răzgândit în legătură cu cafeaua aceea, spuse ea.

57

Audrey ajunse acasă abia cu puțin după ora șapte, simțind un nod în stomac în timp ce întorcea cheia în broasca de la ușa din față. Îi spusese lui Leon că va ajunge acasă la cină, deși nu precizase la ce oră se va întâmpla acest lucru. Era suficient pentru a-l scoate din sărite.

Dar el nu era acasă.

De mai multe seri la rând venea acasă foarte târziu, aproape de ora zece. Oare ce făcea? Ieșea să se îmbete? Și totuși, în ultima vreme nu părea băut când se întoarcea acasă. Audrey nu simțea miros de băutură în respirația lui.

Avea o altă bănuială, cu toate că îi făcea rău numai când se gândea la acest lucru. Asta ar fi justificat faptul că Leon nu mai era interesat să facă sex cu ea.

Primea astfel de atenții din altă parte. Leon, se temea ea, avea o aventură, iar în ultima vreme el o sfida cu nerușinare, fără măcar să încerce să se ascundă.

Leon stătea acasă toată ziua, în timp ce ea era la serviciu. Această situație îi oferea suficiente prilejuri de a o înșela fără ca ea să afle. Dar ieșirile lui în oraș, sosirea acasă la ora nouă-zece seara, fără măcar o scuză oarecare – ăsta era de-a dreptul un afront personal. Era strigător la cer!

Cum era de așteptat, la câteva minute după ora zece, Audrey auzi clinchetul de chei în broască, iar Leon intră în casă și merse direct la bucătărie, unde își puse apă într-un pahar. Fără să rostească nici măcar un cuvânt de salut.

– Leon, îl strigă ea.

Dar el nu răspunse.

Iar ea știu. Nu trebuia să fii detectiv pentru așa ceva. Era atât de evident. Înțelese și simți acest lucru ca pe o izbitură puternică în plex.

Nick se așeză pe un scaun în biroul lui, încercând să răsfoiască niște hârtii. Îl sunase pe Eddie, acasă și pe mobil, dar fără nici un răspuns. La cea de-a patra încercare, Eddie răspunse cu un „Ce este?“ enervat.

– Eddie, tipa tocmai a plecat, îl informă Nick.

– Cine? Spioana-vedetă a Fenwick-ului? Femeia asta nu are puteri supranaturale, Nick. Nu face decât să te pună pe jar. Au încercat să-și facă jocul lor mizerabil și cu mine astăzi – la mine a venit ălălalt, Bugbee. Mi-a pus o mulțime de întrebări idioate, dar mi-am dat seama că nu ne au cu nimic la mână.

– M-a întrebat despre telefonul pe care ți l-am dat în noaptea aceea.

– Și ce i-ai spus?

– Păi, am... Știi, îi spusesem inițial că am dormit toată noaptea...

– *La dracu'!*

– Nu, ascultă-mă. Asta am spus la început, dar apoi, când mi-a spus că știe că te-am sunat pe mobil, i-am spus că eu trebuie să fi încurcat zilele. I-am spus că s-a declanșat alarma în seara aceea, așa că te-am sunat să vii să o verifici. Nick așteptă răspunsul lui Eddie cu o teamă crescândă. Dumnezeule, Eddie, să nu-mi zici că i-ai spus altceva celuilalt detectiv! Adică, m-am gândit că declanșarea alarmei poate fi verificată...

– Nu, ai făcut foarte bine. I-am spus și eu cam același lucru când am văzut despre ce e vorba. Dar, omule, am făcut pe mine de frică, gândindu-mă că o să începi s-o dai cotită, să inventezi mai știu eu ce... Bravo!

– Trebuie să ne coordonăm ceva mai atent, Eddie. Să fim siguri că nu spunem povești diferite.

– Așa e.

– Și încă ceva. A fost încântată de sistemul de alarmă.

– Are gusturi bune. Eddie coborî vocea: Ca și superciudata asta care e goală în patul meu. Și care tocmai îmi admira paloșul. Motiv pentru care trebuie să te las acum.

– În special camerele. *Camerele,* Eddie.

– Serios?

– Ești *absolut sigur* că nu poate să recupereze fragmentul de bandă pe care l-ai șters?

– Nu e bandă, e înregistrare digitală, izbucni Eddie. În orice caz, ți-am zis, nu ai motive de îngrijorare. Ce a fost, a fost. De ce dracu' mai purtăm conversația asta acum? Am pierdut zece minute să preîncălzesc cuptorul. Acum trebuie să bag franzela înăuntru înainte să se răcească. Înțelegi ce vreau să spun?

– Hardul este perfect curat, da? Nu se poate recupera nimic?

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat exasperat.

– Încetează cu văicărelile astea de fetișcană, bine?

Nick se simți cuprins de un val de furie, pe care simți că e mai bine să și-l țină în frâu.

– Sper din toată inima că știi ce faci, spuse el cu răceală.

– Nick, iar faci asta. Iar îți bagi nasul în treburile mele. A, apropo. Știi cercetările alea de m-ai rugat să le fac în ceea ce-l privește pe Scott McNally?

– Așa...

– Ți-aduci aminte că luna trecută a fost plecat timp de o săptămână?

– Da. La nu știu ce fermă agroturistică în Arizona. Grapevine Canyon, parcă? Spunea că a fost cam ca în *City Slickers*[1], numai că n-a râs nimeni.

– *City Slickers,* spune el? Mai degrabă *Tigru și dragon*[2]. O fi el șmecher, dar zgârcit cum e, nu putea să rateze reducerile de călătorie pentru corporații, nu? Așa că nerodul ăsta solicită discountul pentru angajații Stratton și își cumpără biletul pentru Hong Kong. Am primit chitanțele de la fetele de la Departamentul de Călătorii. Nu ți se pare al dracului de incredibil?

– Hong Kong?

Eddie dădu din cap.

– Hong Kong și apoi Shenzhen. Asta din urmă e o zonă industrială imensă de lângă Hong Kong, cu o grămadă de fabrici, pe continent.

– Știu ce e Shenzhen.

– Chestia asta îți spune ceva?

– Îmi spune că Scott mă minte cu nerușinare, concluzionă Nick. „Și îmi mai spune că toate zvonurile alea sunt adevărate. Nu iese fum fără foc, cum bine zicea și tipul de la GSA."

– Mi se pare mie că belelele se țin scai de tine, peste tot, spuse Eddie. Belele în toată regula.

---

[1] Comedie din 1991 cu Billy Crystal, în care trei prieteni care trec prin criza vârstei de mijloc decid să ia o pauză și să petreacă mai mult timp în mijlocul naturii. Ei pleacă împreună în sud-vestul Americii, hotărâți devină cowboy adevărați, și trec prin multe peripeții. (n.tr.)

[2] Film din 2000, în regia lui Ang Lee, considerat o capodoperă a filmului de arte marțiale. (n.tr.)

58

Audrey fu surprinsă să îl găsească pe Bugbee la birou atât de devreme, stând în cubiculumul lui şi vorbind la telefon. Se apropie şi îl auzi discutând cu o firmă producătoare de gazon, interesându-se despre procedeul de hidroînsămânţare. „Ca să vezi! se gândi ea. Chiar e pus pe treabă în cazul ăsta."

Bugbee era îmbrăcat cu sacoul lui sport obişnuit, de un verde pal cu model ecosez, o cămaşă albastru-deschis şi o cravată roşie. Una peste alta, nu era un bărbat urât, în ciuda faptului că se îmbrăca precum un comerciant de maşini uzate. El o văzu stând acolo, dar continuă să vorbească la telefon, fără să dea semne că ar fi fost conştient de prezenţa ei. Ea ridică un deget. După un timp, o salută scurt din cap.

Audrey aşteptă până ce el închise telefonul, apoi îi arătă fără cuvinte sticluţa din plastic transparent pentru cremă de ochi.

El se uită la mostra de pământ şi întrebă bănuitor:

– Ce ai acolo?

– Am luat-o ieri, de pe peluza lui Conover. Făcu o pauză, apoi adăugă: Peluza lui a fost hidroînsămânţată recent.

Bugbee o privi cu ochi mari, înţelegând în sfârşit despre ce era vorba.

– Nu se acceptă, spuse el. E o probă obţinută ilegal.

– Ştiu. Dar merită să aruncăm o privire. Mie mi se pare că seamănă foarte bine cu substanţa găsită sub unghiile lui Stadler.

– Cât a trecut? Vreo două săptămâni de când a fost comisă crima. Probabil probele s-au deteriorat foarte mult de atunci. Ghemotoacele de mulci trebuie să se descompună.

– Au fost două săptămâni fără ploaie. Singura apă care le-a udat probabil că a fost cea din sistemul de irigare. Şi mai interesant e faptul că am reuşit să arunc o privire la sistemul lui de siguranţă, în timp ce el plecase să îmi pregătească o cafea. Acestea fiind zise, Audrey îi înmână partenerului ei un bileţel pe care mâzgălise nişte notiţe, adăugând: E destul de şmecher. Şaisprezece camere. Iată numele companiei de

monitorizare la care apelează. Tot acolo sunt scrise mărcile și modelele de echipament, inclusiv cele ale videorecorderului digital.

– Vrei să iau legătura cu unul dintre experții de la Departamentul Tehnic, conchise Bugbee, iar Audrey realiză că era prima dată când nu o contrazicea.

– Cred că ar trebui să trecem pe acolo și să aruncăm o privire pe recorder. Iar dacă tot suntem acolo, să căutăm sânge și amprente, în interiorul și în afara casei.

Bugbee dădu din cap aprobator.

– Crezi că totul s-a petrecut undeva în interiorul sau în preajma casei lui Conover, iar camerele de supraveghere au înregistrat.

– Nu putem ignora această posibilitate.

– Ar fi idioți dacă le-ar scăpa din vedere un asemenea detaliu.

– Am întâlnit amândoi foarte multă idiotenie. Oamenii mai uită. Plus că nu mai e cum era odată, când puteai să scoți caseta video din aparat și să te descotorosești de ea. Trebuie să fie mult mai dificil să ștergi o înregistrare a unei camere de supraveghere digitale. Trebuie să te pricepi la ceea ce faci.

– Eddie Rinaldi știe foarte bine ce face.

– Se poate.

– Bineînțeles că știe, spuse Bugbee. Sau poate te gândești că s-a ocupat Conover de asta?

– Cred că Eddie a făcut-o. Acum, că îl considera suspect, remarcă Audrey, nu-l mai numea Rinaldi, ci pur și simplu Eddie. Cred că Conover l-a văzut sau l-a auzit pe Stadler în afara casei. Poate alarma s-a declanșat sau poate nu...

– Firma de securitate ar trebui, probabil, să aibă o înregistrare.

– Mă rog, oricum ar fi, Conover l-a sunat pe Eddie și i-a spus că tipul ăsta încerca să pătrundă în casă. Eddie a venit, l-a înfruntat pe Stadler și l-a ucis.

– Și s-a descotorosit de cadavru.

– Este un fost polițist. Este suficient de inteligent sau experimentat ca să se asigure că nu lasă urme pe cadavru...

– Cu excepția mizeriei de sub unghii.

– E trecut de miezul nopții, ora două dimineața, e târziu, întuneric și amândoi au intrat în panică. Au scăpat din vedere unele detalii. Subtilități...

– Unul din ei transportă cadavrul pe bulevardul Hastings.

– Eddie, presupun.

Bugbee se gândi o clipă.

– Cei de la ghereta de pază a cartierului rezidențial Fenwicke trebuie să aibă înregistrări cu plecările și orele la care au avut loc acestea. Putem vedea dacă Conover a plecat cu mașina la puțin timp de la venirea lui Eddie. Sau dacă a fost doar Eddie.

– Și asta la ce te-ar ajuta?

– Dacă victima a fost împușcată în interiorul sau în afara casei lui Conover, ei ar fi trebuit să transporte cadavrul la containerul de pe Hastings. Pentru asta, ar fi trebuit să folosească o mașină. Dacă și Conover, și Rinaldi au părăsit cartierul Fenwicke puțin după ora două, atunci oricare din ei putea transporta cadavrul. Dar dacă doar Eddie a plecat, atunci el este cel care a dus cadavrul.

– Exact. Trecură câteva clipe de tăcere. Sunt camere peste tot în jurul proprietății, spuse Audrey apoi.

Bugbee zâmbi.

– Dacă așa stau lucrurile, i-am prins!

– Nu asta am vrut să spun. Dacă putem obține înregistrările de supraveghere, putem afla cu siguranță când anume a intrat și a ieșit Eddie de pe proprietate.

– Sau Eddie și Conover.

– Mă rog. Dar și mai important, putem vedea dacă a venit *Stadler*. Dacă Andrew Stadler a pătruns pe proprietate. Atunci am ști concret pe unde a umblat Stadler.

Bugbee dădu din cap.

– Mda... Urmă o altă pauză, după care Bugbee conchise: Ceea ce înseamnă că Eddie are o armă de calibru 38 neautorizată.

– De ce neautorizată?

– Pentru că am răsfoit dosarele cu certificate de inspecție tehnică de la biroul șerifului local. Are autorizații pentru un Ruger, un Glock,

o pușcă de vânătoare și pentru vreo două pistoale automate. Dar nu și pentru un 38. Deci dacă are vreunul, nu are acte pentru el.

– Am insistat pe lângă cei de la laboratorul criminalistic, spuse Audrey. Vreau să văd dacă pot folosi baza lor de date pentru a afla dacă nu cumva gloanțele pe care le-am găsit în cadavrul lui Stadler se potrivesc cu vreun alt caz la care nu a fost descoperită arma.

Bugbee păru impresionat, dar se mulțumi să dea din cap aprobator.

– Oricum ar fi, vom avea nevoie de un mandat de percheziție, ca să vedem ce arme are Rinaldi.

– N-o să fie greu să obținem unul.

– În regulă... Dacă găsim un 38 și gloanțele se potrivesc... Lui Audrey începea să-i placă acest schimb de replici alert, deschis, chiar dacă Bugbee era în continuare irascibil și precaut.

– Visezi! Nu poate fi atât de stupid!

– Speranța moare ultima. Ce a spus despre apelul acela?

– A fost destul de abil. A spus că da, a primit un telefon de la Conover în noaptea aceea; că se declanșase alarma acasă la Conover, iar el a fost solicitat să verifice sistemul. A spus că situația l-a cam scos din sărite, dar că s-a dus totuși să verifice. Știi tu... Faci pe dracu' în patru ca să fie șeful mulțumit. Nu era cine știe ce. Conover a făcut vreo gafă?

– Nu. A... Mă rog, mi s-a părut că, într-un fel, și-a elaborat povestea.

– A elaborat-o?

– Nu și-a schimbat versiunea imediat. I-am amintit că îmi spusese anterior că a dormit toată noaptea, iar apoi l-am întrebat despre apelul pe care l-a dat la ora două dimineața și și-a asumat imediat greșeala. A spus că probabil a încurcat zilele.

– Se mai întâmplă. Îl crezi?

– Nu știu ce să zic...

– Părea că făcuse repetiții pentru asta?

– E greu de spus... Ori spunea adevărul, ori își făcuse temele foarte conștiincios.

– De regulă, poți să-ți dai seama.

– De regulă, da. Dar eu n-am reușit.

– Poate că știe să mintă foarte bine.

– Sau poate că spune adevărul. Așa cum văd eu lucrurile, el spune un adevăr *parțial*. L-a sunat pe Eddie, Eddie a venit – iar aici se încheie partea adevărată. Eddie ți-a spus să fi găsit ceva când s-a uitat prin curtea lui Conover?

– Mda... A spus că a găsit praful de pe tobă.

– Măcar până aici s-au potrivit, spuse Audrey.

– Poate prea bine.

– Nu știu ce înseamnă asta. Potrivit înseamnă potrivit. Știi ceva? Eu zic că ar trebui să ne mișcăm repede. Pistolul, înregistrarea – astea sunt lucruri de care s-ar putea descotorosi, dacă n-au făcut-o deja. Să arunce pistolul, să șteargă înregistrarea, în fine... Acum, dacă am discutat cu fiecare în parte, în același timp, amândoi o să devină bănuitori. Dacă au de gând să distrugă vreo dovadă, acum o vor face.

Bugbee dădu din cap aprobator.

– Vorbește cu Noyce, solicită mandatele acelea pentru orice eventualitate. Eu o să dau câteva telefoane. Poți să-ți contramandezi orice altă activitate din programul de azi?

– Cu cea mai mare plăcere.

– A, am sunat-o pe puștoaica Stadler pentru continuarea discuției.

– Și?

– N-are nici cea mai vagă idee despre ce făcea taică-său în noaptea în care a fost ucis. Zice că nu i-a spus nimic despre Conover.

– Și crezi că spune adevărul?

– N-am nici un motiv să cred altceva. Instinctul meu îmi spune că da, e sinceră.

Audrey încuviință:

– Da, și eu cred la fel.

Câteva minute mai târziu, Bugbee intră în cubiculumul lui Audrey, afișând un zâmbet viclean.

– Ce-ai spune dacă ai afla că Nicholas Conover a apelat la o companie denumită Elite Professional Lawn Care? Cu șaisprezece zile în urmă, această firmă a hidroînsămânțat terenul din jurul casei directorului general al Stratton Corporation. Tipul își amintea bine – arhitectul, un individ pe nume Claflin, chiar a specificat: Penn Mulch.

A spus că urmau să instaleze o nouă conductă de gaz sau ceva de genul, să rupă iarba veche, iar clientul lui a decis să amenajeze o peluză cu totul nouă, care s-o înlocuiască pe cea veche și urâtă. Tipul de la firma de amenajări cu gazon a spus că a semăna o chestie atât de scumpă pe un șantier în construcție reprezintă bani aruncați pe fereastră, dar că nu are de gând să se contrazică cu nimeni. Cu atât mai puțin cu un client care plătește banul gros, dacă înțelegi...

59

Scott McNally obișnuia să vină la birou cam la aceeași oră ca Nick, mai precis pe la șapte jumătate. În mod normal, ei și ceilalți colegi sosiți devreme se așezau la birourile lor și lucrau sau se ocupau de e-mailuri, nu prea socializau, ci profitau de minutele de liniște pentru a putea rezolva diverse treburi fără a fi întrerupți.

Dar în dimineața aceasta, Nick făcu o plimbare până în cealaltă parte a etajului și se apropie în liniște de cubiculumul lui Scott. Simțea un impuls de furie ori de câte ori se gândea la felul în care Scott îl mințise că pleacă la ferma aceea turistică din Arizona, când, de fapt, el făcuse o călătorie secretă în China. Asta se lega de ceea ce aflase de la tipii de la Atlas McKenzie și de la Siguranța Națională – zvonurile acelea nenorocite cum că Stratton negocia pe tăcute „mutarea companiei în China" – indiferent ce însemna acest lucru, mai exact.

Era timpul să zgâlțâie puțin colivia lui Scott, să afle ce învârtea el.

– Ai ceva idei interesante pentru o vacanță? îl întrebă Nick fără nici o introducere.

Scott ridică privirile, tresărind.

– Eu? Fii serios, ideea mea de vacanță grozavă este o convenție Star Trek. Văzând expresia de pe chipul lui Nick, Scott începu să râdă nervos: Mă rog, lui Eden îi place să meargă la Parrot Cay, în insulele Turks și Caicos.

– Sincer să fiu, mă refeream la vreun loc de prin Orientul Îndepărtat. Cum ar fi Shenzhen, poate? Unde îți place să stai când vizitezi Shenzhen-ul, Scott?

Lui Scott i se urcă sângele în obraji. Coborî privirile pe birou – fusese aproape ca un reflex, remarcă Nick – și spuse:

– Aș merge oriunde e nevoie, ca să mănânc o porție bună de porc mu shu.

– De ce, Scott?

Scott nu răspunse imediat.

– Amândoi știm cât a insistat Muldaur să ne mutăm departamenul de fabricație în Asia, spuse Nick. Chestia asta o faci pentru el? Verifici fabricile chinezești fără știrea mea?

Scott ridică privirile de pe birou, cu o mină aparent îndurerată.

– Uite ce e, Nick. În momentul ăsta, Stratton e ca un cățeluș cu diaree, înțelegi tu? E drăguț pentru cei care vor să se uite la el, dar nimeni nu e dispus să se apropie prea mult. Nu-i fac nici unuia dintre noi vreun bine dacă nu analizez aceste posibilități.

– Posibilități?

– Înțeleg că pentru tine este un lucru supărător. Nu te pot învinovăți pentru asta. Dar, într-o bună zi, când te vei uita la cifre și mă vei întreba: „Scott, care sunt opțiunile noastre în acest caz?", va trebui să fiu în stare să-ți spun care vor fi acestea.

– Lasă-mă să înțeleg, spuse Nick. Ai făcut un fel de călătorie de tatonare în China, ca să analizezi fabricile, apoi *m-ai mințit* pe mine în legătură cu ce s-a întâmplat de fapt?

Scott închise ochii și încuviință tacit, presându-și buzele una de alta.

– Îmi pare rău, rosti el cu o voce foarte înceată. N-a fost ideea mea. Todd a insistat. A simțit că ăsta era un punct extrem de sensibil pentru tine – că vei face tot ce-ți stă în putință să blochezi orice fel de deschidere către China.

– Despre ce fel de „deschideri" vorbim aici? Vreau precizări.

– Nick, chiar nu-mi place deloc să fiu prins la mijloc așa.

– Eu te-am întrebat ceva.

– Știu. Și chiar nu e de competența mea să-ți spun mai multe decât ți-am spus deja. Deci hai să lăsăm lucrurile așa cum sunt, bine?

Nick îl privi cu ochii mari. Scott nici măcar nu mai mima respectul față de el. Nick simțea cum valul de furie crește în el cu fiecare secundă. Era singurul lux pe care și-l permitea, ca să nu se aplece și să-l apuce pe Scott de gâtul acela sfrijit, să-l ridice și să-l arunce în panourile de plasă argintie.

Se întoarse să plece, fără a mai spune vreun cuvânt.

– A! Nick?...

Nick se întoarse și îl privi fără nici o expresie.

– Nan Hai se numește.

– Ce?

– Locul unde poți sta când vizitezi Shenzhen-ul. Hotelul Nan Hai. Priveliști superbe, un restaurant nemaipomenit – cred că îți va plăcea.

O voce izbucni gutural din intercomul lui Scott:

– Scott? Sunt Marjorie.

– A, bună, Marjorie. Îl cauți pe Nick? E lângă mine.

– Nick, începu Marge. Am un telefon pentru tine.

Nick ridică receptorul telefonului lui Scott pentru a vorbi cu Marge în particular.

– E vreo problemă?

– Te caută cineva de la poliție.

– Iar alarma antifurt...

– Nu, e... e altceva. Nimic urgent, copiii tăi sunt în regulă, dar pare important.

Scott aruncă priviri curioase în urma lui Nick, atunci când acesta plecă în fugă.

60

– Aici Nick Conover.

Audrey rămase uimită să constate că Nicholas Conover îi răspunsese atât de repede. Se aștepta la întârzierea obișnuită, la jocul acela

al şirului de apeluri fără succes, pe care bărbaţii influenţi adoră să îl joace adesea.

– Domnule Conover, aici detectiv Rhimes. Îmi pare rău că vă deranjez din nou.

O clipă de tăcere.

– Nici un deranj, răspunse Nick. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ei bine, mă întrebam dacă am putea arunca o privire prin locuinţa dumneavoastră.

– Să aruncaţi o privire...?

– Ne gândeam că ne-ar ajuta foarte mult să stabilim pe unde a umblat Andrew Stadler în noaptea aceea. În dimineaţa aceea. Audrey spera că trecerea de la „eu" la „noi" fusese destul de subtilă. Continuă: Dacă într-adevăr Andrew Stadler a fost cel care a trecut pe la domiciliul dumneavoastră în noaptea respectivă, probabil că toate noile măsuri de securitate l-au pus pe fugă. Camerele, luminile şi ce-o mai fi văzut pe acolo...

– E posibil.

Vocea lui Conover suna ceva mai puţin amabil acum.

– Prin urmare, dacă reuşim să ne convingem că el chiar a trecut pe la dumneavoastră pe acasă – că a fost chiar el şi nu o căprioară, de pildă – asta ne-ar ajuta foarte mult în stabilirea traseului lui din ultimele ore de viaţă. Ar îngusta aria cercetărilor din ancheta noastră.

Îl auzi pe Conover trăgând aer în piept.

– Când spuneţi că „aruncaţi o privire", la ce vă referiţi, mai exact?

– O percheziţie.

– Nu sunt sigur că înţeleg ce înseamnă asta.

Se simţea oare o uşoară modificare în inflexiunea vocii lui? Cu siguranţă, ceva se schimbase. Glasul lui nu mai emitea aceleaşi vibraţii prieteneşti. Căpătase inflexiuni neutre.

– Venim împreună cu tehnicienii noştri de la laborator, să culegem probe, să facem fotografii, chestii de genul ăsta...

Ştiau amândoi la ce se referea ea. Oricum ar fi întors-o, oricum ar fi înflorit lucrurile, până la urmă era vorba tot de o cercetare a scenei

crimei, iar Conover înțelegea cu siguranță acest lucru. Ceea ce se petrecea acum era un fel de dans bizar. Un spectacol, aproape.

– Vreți să spuneți că îmi cercetați curtea?

– Ei bine, da. Și incinta, totodată.

– Casa mea.

– Exact.

– Dar... Dar n-a intrat nimeni la mine în casă.

Audrey era pregătită pentru un asemenea argument:

– Păi, vedeți dumneavoastră, dacă Andrew Stadler chiar este acea persoană care a pătruns în mod repetat în locuința dumneavoastră în ultimul an, am putea găsi probe care să susțină acest lucru în interiorul casei. Greșesc dacă spun că nimeni de la poliția Fenwick n-a luat vreodată amprente după incidentele anterioare?

– Nu greșiți, așa e.

Ea clătină din cap și închise ochii.

– Cu cât comentăm mai puțin acest lucru, cu atât mai bine.

– Și când doriți să faceți cercetările? Într-una din zile, săptămâna asta?

– De fapt, luând în considerație felul în care evoluează lucrurile în ancheta noastră, spuse ea, am vrea să ne ocupăm de acest lucru chiar astăzi.

Urmă o altă pauză, de data asta ceva mai lungă.

– Știți ce? spuse Conover în cele din urmă. Am să revin eu cu un telefon imediat. Care este numărul la care vă pot găsi cel mai repede?

Audrey se întrebă ce avea el de gând să facă în acest răstimp. Să consulte un avocat? Să ia legătura cu directorul de la Pază? Oricum ar fi stat lucrurile, fie că el îi acorda sau nu permisiunea, ea tot avea să-i cerceteze locuința.

Dacă el refuza acest lucru, dacă ea trebuia să facă rost de un mandat de percheziție, putea obține unul în vreo oră. Vorbise deja cu unul dintre procurori, pe care chiar îl trezise din somn în dimineața asta – de aceea nu lăsase o impresie tocmai favorabilă. După ce mintea procurorului se limpezise, acesta conchisese că erau suficiente temeiuri pentru emiterea unui mandat. Un judecător de la curtea districtuală avea să-l semneze fără probleme.

Dar Audrey nu dorea să apeleze la un mandat de percheziție. Nu dorea să joace de pe poziții de forță. Nu încă. Ăsta era următorul pas; iar dacă și când era nevoie să treacă mai departe, putea să o facă. Era mai bine să ia lucrurile încet. Să mențină pretextul – perfect *acceptat* și de partea adversă, era sigură de asta – că Nicholas Conover era cooperant doar datorită faptului că era un bun cetățean, că dorea să se facă dreptate, că dorea ca ancheta să se termine cu bine. Pentru că în clipa în care el avea să treacă la opoziție și represalii, ea avea să-l încolțească din toate direcțiile.

Dacă el avea să refuze, patru unități de patrulare urmau să plece spre locuința lui în câteva minute, pentru a asigura incinta și curtea, precum și zona înconjurătoare, astfel ca nimeni să nu scoată nimic de pe proprietate. Apoi urma să ajungă ea, în cel mult o oră, cu un mandat de percheziție și o echipă de experți de la laboratorul de criminalistică.

Deocamdată nu dorea să meargă pe calea asta. Dar trebuia să aibă permanent în vedere procedurile legale. Procurorul deliberase că ea *putea* obține un mandat dacă dorea acest lucru. În schimb, Audrey dorea să conducă ceea ce ei numeau „o percheziție consimțită". Asta presupunea că Nicholas Conover trebuia să semneze un formular standard, prin care să-și dea acordul pentru a fi percheziționat.

Era puțin complicat totuși. În cazul în care Conover semna acel acord, iar semnătura era dată în prezența unor martori, se stabilea că el își dăduse consimțământul conștient, informat și liber exprimat pentru efectuarea unei percheziții. Pe de altă parte, Audrey știa că existaseră cazuri când un suspect cu un avocat abil reușise să anuleze rezultatele percheziției la proces, pe motiv că fusese constrâns să semneze, că nu înțelesese în totalitate termenii acordului sau sub alte pretexte asemănătoare. Audrey era hotărâtă să nu comită o astfel de gafă. Astfel încât avea să asculte sfatul procurorului: Fă-l pe Conover să semneze acordul, datează-l, fă rost de doi martori și ești acoperită. Iar dacă refuză, noi îți aducem mandatul.

După o jumătate de oră, Conover reveni cu un telefon, părând din nou sigur pe el:

– În regulă, doamnă detectiv, nu am absolut nici o obiecție la cererea dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, domnule Conover. Acum, am să vă rog să semnați o declarație de consimțământ, care ne va permite să vă cercetăm proprietatea. Știți dumneavoastră, să stabilim toate detaliile...

– Nici o problemă.

– Doriți să fiți de față la percheziție? Depinde numai de dumneavoastră, desigur, dar știu cât de ocupat sunteți...

– Eu aș zice că e o idee bună, nu credeți?

– Și eu zic că e o idee bună.

– Uitați cum stau lucrurile, doamnă detectiv. Unu la mână: nu mă deranjează faptul că îmi cercetați proprietatea, puteți căuta absolut tot ce doriți. Dar chiar nu-mi doresc să văd o grămadă de polițiști mișunând prin preajma casei mele, mă înțelegeți? O să veniți cu o mulțime de mașini de patrulare, cu girofaruri aprinse, sirene și așa mai departe?

Audrey chicoti:

– N-o să fie chiar atât de grav.

– Puteți să faceți treaba asta cu mașini din acelea – cum le numiți dumneavoastră... – fără însemne de poliție?

– În mare parte, da. O să avem cu noi o furgonetă de la laboratorul de recoltare a probelor, dar vom încerca să fim cât mai discreți.

– În măsura în care o percheziție a poliției poate fi discretă, nu? Discretă ca o cărămidă în cap.

Râseră amândoi – un râs politicos și stânjenit.

– Și încă ceva, adăugă Conover: Trăim într-un oraș mic și știm amândoi că lumea vorbește... Sper din tot sufletul că veți păstra discreția.

– Discreția?

– Să ținem lucrurile departe de văzul lumii. Chiar nu-mi permit ca oamenii să audă că poliția a discutat cu mine și că mi-a percheziționat casa, în legătură cu o crimă oribilă. Știți dumneavoastră, vreau doar să mă asigur că numele meu nu e implicat în toată nebunia asta...

– Numele dumneavoastră nu e implicat..., repetă ea, gândindu-se în sinea ei: „Ce vrei să spui, mai exact?"

– Înțelegeți și dumneavoastră, sunt directorul general al unei mari corporații, într-un oraș unde nu sunt iubit de toată lumea, nu? Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să apară tot felul de zvonuri...

Ca oamenii să inventeze tot felul de lucruri privind anchetarea lui Nick Conover. Am dreptate?

– Așa e.

Audrey simți din nou niște furnicături, ca și cum i s-ar fi făcut pielea găină pe tot corpul.

– Adică... Hei, știm amândoi că nu sunt un suspect. Dar apar zvonuri și alte chestii...

– Exact.

– Știți cum se spune: Minciuna face înconjurul lumii înainte ca adevărul să apuce să-și tragă nădragii...

– Îmi place cum sună, spuse Audrey.

Ăsta era un alt lucru care o făcea să se simtă nelalocul ei: când o persoană nevinovată era anchetată într-un caz de crimă, aproape fără excepție se plângea prietenilor, protesta, se revolta... Un om nevinovat care se trezește deodată în lumina reflectoarelor își dorește sprijinul prietenilor săi, așa că povestește fără încetare oricui vrea să-l asculte despre neplăcerile pe care i le creează poliția care îl suspectează.

Nick Conover nu dorea ca oamenii să afle faptul că poliția se interesa de el.

Asta nu era reacția unui om inocent.

PARTEA A PATRA

SCENA CRIMEI

61

În zorii acelei dimineți, după ce detectivul Rhimes trecuse pe la el pe acasă pentru o discuție, Nick se trezise leoarcă de transpirație.

Tricoul în care dormise era ud în jurul gâtului. Până și perna era fleașcă, puful și fulgii uzi emanând acel miros de coteț de păsări. Pulsul o luase razna, așa cum se întâmpla de obicei în timpul unei certe extrem de violente.

Tocmai se trezise dintr-un vis care păruse mult prea verosimil. Unul dintre visele acelea ca niște filme, ce păreau însuflețite și aveau imagini clare, fluente, nu ca visele lui obișnuite, alcătuite din fragmente și imagini în succesiune rapidă. Acest vis avea un plan de acțiune, o poveste îngrozitoare, implacabilă, în care se simțea prins fără putință de scăpare.

Toată lumea *aflase.*

Toată lumea știa ce făcuse el în Noaptea Aceea. Știa despre Stadler. Nu mai era nici un secret, oriunde mergea – pe holurile de la Stratton, în fabrică, la supermarket, la școlile unde învățau copiii... Toată lumea știa că el omorâse un om, dar el continua să insiste, să pretindă – absolut fără nici o logică, nici el nu știa de ce – că e nevinovat. Era ca un ritual mimat între el și restul lumii: ei știau, iar el știa că ei știu, dar cu toate acestea continua să-și susțină nevinovăția.

Până aici toate bune și frumoase, dar apoi visul trecuse brusc într-un registru gotic, ca într-unul dintre filmele acelea înfricoșătoare despre adolescenți și criminali maniaci sau ca într-o poveste de Edgar Allan Poe pe care o citise în liceu, despre o inimă care își spune toate secretele.

Într-o zi se întorsese acasă și-și găsise locuința forfotind de polițiști. Nu casa în care locuia acum împreună cu copiii lui, nu vila Laurei din cartierul rezidențial Fenwicke, ci casa aceea întunecoasă din Steepletown, acoperită cu draniță, construită pe două planuri, în care crescuse. Casa era mult mai mare însă. Multe holuri și camere goale, suficient spațiu pentru ca poliția să se împrăștie și să cerceteze, iar el nu avea puterea să-i oprească.

Hei, încercă el să strige, deși nu putea să vorbească, voi nu vă conformați regulilor. Eu pretind că sunt nevinovat și la fel și voi. Ați uitat? Așa se procedează.

Detectivul Audrey Rhimes era la fața locului, împreună cu alți câțiva anchetatori fără chip. Se răspândiseră cu toții prin casa aceea ciudat de mare, căutând indicii. Cineva le vânduse un pont. Îl auzise pe unul dintre polițiști spunând că pontul era de la Laura. Și ea era acolo, își făcea siesta de după-amiază, dar el o trezi urlând la ea, iar ea păru rănită. Apoi se auzi un strigăt, iar el se duse să vadă ce se întâmplase.

Era în pivniță. Nu pivnița casei din cartierul Fenwicke, cu podeaua ei din lemn masiv și cu tot felul de instalații – cazanul cu țevi de fum Weil-McLain, boilerul și toate celelalte, ascunse frumos în spatele unor uși pliante cu grilaj de lemn. Nu. Era pivnița din casa copilăriei lui, întunecoasă, umedă și igrasioasă, cu podea de beton.

Cineva descoperise o băltoacă de fluide corporale.

Nu sânge, ci altceva. Mirosea urât. O pată în descompunere, care se prelinsese cumva prin peretele pivniței.

Unul dintre polițiști chemă alți câțiva bărbați, sparseră împreună zidurile de beton și așa-l găsiră: cadavrul chircit, descompus, al lui Andrew Stadler. Iar Nick îl văzu și în clipa aceea un șoc electric îi străbătu tot corpul. Îl descoperiseră; iar acum jocul acela al prefăcătoriilor se încheiase, pentru că ei găsiseră dovada: un cadavru zidit în pivnița lui, descompus, putrezit, din care se prelingeau fluide revelatoare. Cadavrul acela, atât de atent și ingenios ascuns, își

trădase sălașul, putrezind, descompunându-se, intrând în putrefacție, răspândind lichidul negru al morții.

La mai bine de zece ore după ce se trezise într-o baltă de transpirație, Nick opri mașina pe aleea din fața casei și văzu un convoi de mașini ale poliției, automobile de patrulare plus sedanuri și furgonete fără însemnele poliției. Era ca și cum nici nu se trezise din vis. Se zisese cu discreția. N-ar fi putut fi mai ostentativi nici dacă veneau cu sirenele pornite. Din fericire, vecinii nu puteau vedea mașinile de pe șosea, dar probabil că poliția crease o agitație în toată regula atunci când ajunsese în fața porții.

Era puțin înainte de ora cinci. O văzu pe doamna detectiv Rhimes stând pe verandă și așteptându-l. Purta un costum tip business, de culoarea piersicii.

Nick opri motorul Suburbanului și rămase pentru o clipă în mașină, în tăcere. Odată ce avea să coboare din mașină, nimic nu avea să mai fie la fel – era convins de asta. Era un moment de răscruce. Motorul ticăia pe măsură ce se răcea, iar soarele după-amiezii târzii era de culoarea lutului ars, copacii răspândeau umbre lungi și norii începeau să se adune.

Observă activitatea intensă desfășurată pe covorul verde de gazon din acea zonă a casei unde se afla biroul său. Doi indivizi, un bărbat și o femeie – tehnicieni ai laboratorului de criminalistică? – înaintau încet, precum oile, cu capul în jos, căutând atent ceva. Femeia era mică și îndesată, cu fundul mare, și purta o cămașă de blugi și pantaloni albastru-închis, din același material, ce păreau nou-nouți. Celălalt individ era un tip înalt și stângaci, cu ochelari cu lentile groase și o cameră agățată de gât.

Totul era cât se poate de real de această dată. Nu era doar un coșmar. Se întrebă cum de știuseră să caute exact în zona din apropierea biroului său.

Încercă să-și încetinească ritmul inimii. „Inspiră, expiră, gândește-te la lucruri pozitive..."

Se gândi la prima dată când el și Laura merseseră în Maui, cu șaptesprezece ani în urmă, înainte să apară copiii – o epocă foarte îndepărtată din viața lui. Semicercul acela perfect de plajă cu nisip alb, fin, din golfulețul acela ferit, apa aceea absurd de albastră și limpede precum cristalul și cocotierii cu frunzișul lor foșnitor. O vreme când se simțise mai mult decât relaxat; simțise atunci o profundă liniște lăuntrică, degetele Laurei înlănțuite cu ale sale, soarele hawaiian dogorind și încălzindu-l până în măduva oaselor.

Detectivul Rhimes își lungi gâtul și îl văzu stând în mașină. Probabil se gândea dacă să vină până la Suburban sau să-l aștepte acolo unde se afla.

Căutau cartușe de glonț. Asta îi spunea lui intuiția.

Dar Eddie le găsise pe toate, nu? Nick fusese ca o epavă în noaptea aceea, extrem de amețit și de străin de tot ce se întâmpla în jurul lui. Eddie îl întrebase câte focuri trăsese, iar Nick răspunsese că două. Așa fusese, nu? Totul fusese atât de învăluit în ceață... Nu era exclus să fi fost trei. Dar Nick menționase două, iar Eddie găsise două cartușe în iarbă, aproape de ușile franțuzești.

Să mai fi existat oare și o a treia împușcătură?

Oare Eddie se oprise din căutări după ce găsise cel de-al doilea cartuș și lăsase unul acolo, pe peluză, care aștepta să fie găsit de bărbatul acela stângaci și de femeia scundă și îndesată – experți în descoperirea cartușelor?

Peluza nu fusese tunsă, firește, pentru că iarba era prea proaspătă. Tipul acela limbut de la firma de amenajări cu gazon îi spusese să aștepte cel puțin trei săptămâni înainte de a pune grădinarul să tundă iarba.

Așa că o bucățică de metal, care altfel ar fi putut ajunge între lamele mașinii de tuns iarba a lui Hugo, putea foarte bine să zacă acum acolo, lucind în soarele după-amiezii târzii și așteptând ca femeia cu fundul mare să se aplece și să o ridice cu mâna ei înmănușată.

Nick trase din nou aer în piept, făcu tot posibilul să se calmeze și coborî din Suburban.

*

– Îmi pare extrem de rău că vă deranjăm așa, îi spuse detectivul Rhimes. Femeia părea că regretă sincer. Adăugă: Sunteți foarte amabil că ne lăsați să aruncăm o privire pe aici. Ne este de foarte mare ajutor în ancheta noastră.

– E-n regulă, spuse Nick.

Ciudat era, se gândi el, că femeia continua să se prefacă. Știau amândoi că e considerat suspect. Auzi croncănitul zgomotos al unei ciori care se învârtea deasupra capetelor lor.

– Știu că sunteți un om foarte ocupat.

– Și dumneavoastră sunteți ocupată. Cu toții suntem ocupați. Vreau doar să fac tot ce pot pentru a vă fi de ajutor.

Gura i se uscă și se înecă rostind ultimele cuvinte. Se întrebă dacă ea remarcase acest amănunt. Apoi înghiți în sec și se întrebă dacă femeia observase și de această dată.

– Vă mulțumesc foarte mult, spuse ea.

– Unde este fermecătorul dumneavoastră partener?

– E ocupat cu alte probleme, răspunse ea.

Nick observă că bărbatul acela greoi traversa peluza venind spre ei, ținând ceva în lături.

Nick fu cuprins de o senzație de leșin.

Individul avea în mână un forceps mare, iar pe măsură ce se apropia de ei, Nick desluși ceva mic și maro prins la capătul forcepsului. Când bărbatul îi arătă acel obiect detectivului Rhimes, fără să rostească vreun cuvânt, Nick văzu că era un muc de țigară.

Detectivul Rhimes încuviință tacit atunci când bărbatul puse mucul de țigară într-un plic de hârtie destinat recoltării de probe, după care se întoarse din nou către Nick. Continuă să vorbească, de parcă nici nu fuseseră întrerupți.

Stadler fuma în noaptea aceea? Sau mucul fusese scăpat acolo de vreunul dintre angajații firmei de construcții, care luase o pauză de țigară în curte, știind că nu li se permitea să fumeze înăuntru? Nu cu multă vreme în urmă găsise și el câteva mucuri de Marlboro aruncate prin curte, chiar înainte de hidroînsămânțare. Le adunase iritat și-și

propusese atunci să-i comunice firmei de construcții că angajații ei își aruncă țigările la întâmplare pe peluza lui. Dar asta se întâmpla pe vremea când își permitea luxul de a se enerva din lucruri mărunte.

– Sper că nu vă deranjează că am început un pic mai devreme, spuse detectivul Rhimes. Menajera a refuzat să lase echipa înăuntru până la sosirea dumneavoastră, iar eu am vrut să-i respect dorința întocmai.

Nick dădu din cap aprobator.

– Sunteți amabilă...

Observă că femeia articula cuvintele prea clar, dicția ei era mai mult decât corectă, aproape exagerată. Comportamentul ei avea ceva formal și antipatic, care contrasta frapant cu timiditatea și reținerea ei, cu licărul acela de incertitudine și umbra de drăgălășenie. Nick se mândrea cu capacitatea lui de a citi oamenii destul de bine, dar pe femeia asta nu prea reușea s-o citească. Nu știa ce să creadă despre ea. Cu o zi înainte încercase să-i câștige simpatia, dar știa că nu avusese nici un succes.

– O să avem nevoie de un set de amprente de la dumneavoastră, îl anunță ea.

– Desigur. Nici o problemă...

– De asemenea, va trebui să recoltăm amprentele tuturor celor care locuiesc în această casă – menajera, copiii...

– Copiii mei? Este neapărat necesar?

– Este vorba de ceea ce noi numim „amprente de eliminare".

– Copiii o să se sperie teribil.

– A, s-ar putea chiar să le placă, îl contrazise ea cu un zâmbet suav. Pentru copii, chestia asta pare adesea ceva ieșit din comun.

Nick ridică din umeri. Intrară cu toții în casă, iar tonul de avertizare al sistemului de alarmă sună încet. Casa era altfel acum: tăcută, tensionată, ca și când se pregătea sufletește pentru ceea ce avea să urmeze. Nick auzi sunetul unor pași care se apropiau în fugă.

Julia.

– Tati, începu fiica lui, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Ce se întâmplă?

62

Nick se așeză împreună cu copiii în camera de recreere – copiii pe canapeaua din fața televizorului uriaș, iar Nick pe scaunul cel mare, fără brațe, pe care Lucas îl revendica tot timpul. Pentru Nick, posesorul de drept al scaunului, acesta era asemenea scaunului lui Archie Bunker[1]. Scaunul capului de familie. Nu-și mai amintea când se uitaseră ultima oară la televizor împreună, dar pe vremea când o făceau, Lucas punea întotdeauna stăpânire pe scaunul lui Archie Bunker, spre exasperarea mută a lui Nick.

Pe o măsuță de lângă televizor, Nick observă micuțul altar pe care Julia și Lucas îl construiseră în memoria lui Barney: mai multe fotografii cu câinele lor iubit, zgarda și medalionul cu numele acestuia. Jucăriile lui preferate, printre care și un mielușel murdar de pluș – animăluțul *lui* preferat – cu care dormea și pe care îl căra peste tot în gura lui plină de bale. Tot acolo mai era și o scrisoare pe care Julia i-o scrisese cu markere de diverse culori și care începea astfel: „Barney – ne este TARE dor de tine!!!" Julia îi explicase că altarul fusese ideea lui Cassie.

Lucas stătea așezat pe canapea, într-o pereche de blugi largi, imenși, cu picioarele larg deschise. Betelia elastică a boxerilor era la vedere. Purta un tricou negru, pe fața căruia era scris cu litere albe cuvântul AMERIKAN. Nick nu avea idee la ce anume se referea acel cuvânt. Șireturile ghetelor Timberland nu erau legate. Avea din nou cârpa aceea pe cap. „Propriul meu *gangsta* – local, din clasa medie-superioară, locatar al unei comunități exclusiviste", se gândi Nick.

Lucas spuse, privind în gol:

– Ai de gând să ne spui și nouă ce-i cu toți gaborii ăștia pe aici?

– Cu polițiștii, adică.

Lucas privea pe bovindou, studiindu-i pe polițiștii de pe peluză.

---

[1] Personaj fictiv din popularul sitcom american *All in the Family,* care a rulat între anii 1971–1983. (n.tr.)

– Poliția e acum la noi din cauza acelui individ despre care noi credem că a tot venit pe aici și a lăsat mesaje în casa noastră, spuse Nick.

– „Nu există ascunzătoare", recită Julia.

– Exact. Toate mesajele acelea. Era un bărbat care avea niște probleme la cap.

Fetița îl întrebă cu o voce șoptită:

– El l-a ucis pe Barney?

– Nu suntem siguri, dar așa credem.

– Tatăl lui Cassie, precizează Lucas. Andrew Stadler.

– Exact.

Tatăl lui Cassie.

– Ăluia îi filau lămpile al dracului de tare, comentă Lucas.

– Controlează-ți limbajul când te afli în preajma surorii tale!

– Am mai auzit expresia asta, tati, sări Julia.

– Nici nu mă îndoiam de asta. Doar că nu vreau ca vreunul din voi să folosească un asemenea limbaj.

Lucas rânji superior și clătină din cap cu un dispreț amuzat.

– Așadar, omul ăsta, Andrew Stadler, a murit acum vreo două săptămâni, reluă Nick. Iar poliția crede că el ar fi încercat să vină la noi acasă în noaptea în care a fost ucis, mai înainte de a ajunge acolo unde își dorea să ajungă.

– Ei cred că tu ai făcut-o, spuse Lucas cu un zâmbet triumfător.

Stomacul lui Nick se făcu nod. Poate că el chiar *auzise* în noaptea aceea, când venise Eddie. Sau doar reușise să pună lucrurile cap la cap?

– Hei! strigă Julia scandalizată.

– De fapt, Luke, poliția se află acum aici pentru a stabili traseul lui din noaptea respectivă.

– Atunci cum se face că strâng probe? I-am văzut de la fereastra mea. Au scormonit pământul de pe peluză, după care au luat mostre și le-au pus într-o chestie mică, gen container, iar acum traversează peluza de la un capăt la altul de parcă ar căuta ceva anume.

Nick dădu din cap aprobator, inspirând și expirând. Oare ce însemna acest lucru? Găsiseră urme de pământ pe cadavrul lui Stadler? Își aminti că Eddie curățase bine pantofii acestuia.

Era posibil ca ei să fi descoperit pământ pe cadavrul lui Stadler, iar ăsta să fi fost indiciul care îi adusese aici? Puteau ei să stabilească astfel de conexiuni? Asta era partea cea mai proastă: Nick nu avea habar de capacitățile reale ale poliției, nu știa cât de avansată sau cât de depășită era medicina legală prin părțile locului.

– Luke, îi explică el calm, ei caută ceva care le-ar putea spune cu certitudine dacă individul a trecut sau nu pe aici în noaptea aceea.

De fapt, Nick știa că bătea apa în piuă. Copiii lui erau prea isteți. Văzuseră prea multe emisiuni și filme. Știau cum stă treaba cu poliția, crimele și suspecții.

– Și de ce-i interesează pe ei chestia asta? vru să afle Julia.

– E simplu, replică el. Trebuie să stabilească exact ce a făcut el în seara aceea, să vadă dacă a fost aici, și nu în altă parte, pentru ca astfel să-și dea seama unde s-a dus după aceea, când a fost ucis.

– Și asta n-ar trebui să se vadă pe camere? întrebă Lucas.

– E posibil, spuse Nick. Nu-mi amintesc când anume a fost instalat noul sistem de alarmă și când a fost ucis tipul ăla.

– Eu îmi amintesc, spuse Lucas repede. Camerele au fost instalate în ziua de dinainte ca Stadler să fie ucis.

De unde dracu' știa el asta? Cum de-și *amintea* așa ceva?

– Ei bine, dacă într-adevăr așa este, atunci da, ei ar putea găsi ceva pe camerele acelea. N-am idee. În orice caz, poliția vrea să vă ia amprentele până pleacă.

– Super! exclamă Lucas.

– Cum adică? Doar nu-și închipuie că *noi* l-am ucis pe omul ăla, nu? întrebă Julia cu o mină îngrijorată.

Nick râse, străduindu-se să pară convingător:

– Nu-ți face griji. Când vor verifica amprentele din interiorul și din afara casei, să găsească amprentele noastre – ale tale, ale mele, ale Martei...

– Probabil și pe ale lui Emily, spuse Julia.

– Exact.

– Și probabil și pe ale tipului ăluia, Digga, nu, Luke?

Luke își dădu ochii peste cap și privi în altă direcție.

– Cine-i Digga ăsta? întrebă Nick.

Lucas ignoră întrebarea, continuând să clatine din cap.

– E un tip care poartă durag, la fel ca Luke, și dă muzica foarte tare când nu ești tu aici și miroase întotdeauna a fum. Pute!

– Când vine el aici? deveni Nick interesat.

– A fost o dată sau de două ori, interveni Lucas. Isuse! Asta e chiar țăcăneală! E un prieten de-al meu, bine? Am și eu voie să am prieteni sau sunt aici ca într-un fel de închisoare, unde nu ți se permite să primești vizitatori? Acum ești mulțumită, Julia? Guraliva dracului!

– Hei! strigă Nick.

Julia, care nu era deloc obișnuită ca fratele mai mare să țipe la ea, ieși în goană din încăpere, plângând.

– Ăă... Domnule Conover?

Detectivul Rhimes se oprise ezitând în pragul ușii camerei de recreere.

– Da?

– Putem discuta o clipă?

63

– Am găsit ceva pe peluza dumneavoastră, începu femeia.

– Da?

Îl condusese până în hol, suficient de departe pentru ca cei doi copii să nu audă discuția lor.

– O bucată de metal deformată.

Nick ridică din umeri, de parcă ar fi vrut să spună „Și? Asta ar trebui să însemne ceva anume?"

– Ar putea fi un fragment de glonț, poate chiar o bucată de cămașă de glonț.

– De la o armă?

Respirația i se opri. Încercă să păstreze o mină nonșalantă, dar interesată, expresia firească a cuiva pus într-o asemenea situație. Cineva nevinovat, care și-ar fi dorit ca poliția să-l descopere pe ucigaș.

– E greu de spus. Nu sunt expert în materie.

– Pot să arunc o privire? întrebă el, dar regretă imediat acest lucru.

Nu trebuia să trădeze prea mult interes. Trebuia să țină situația în frâu.

Femeia clătină din cap.

– L-au luat cei de la laborator. Eu voiam doar să știu... Poate întrebarea o să vi se pară stupidă... Dar parcă spuneați că nu aveți armă, nu?

– Nu am, așa este.

– Prin urmare, e clar că nu ați folosit niciodată o armă pe proprietatea dumneavoastră. Dar, din câte știți, s-a întâmplat ca vreo persoană pe care o cunoașteți să fi tras cu arma în curtea dumneavoastră?

Râsul lui vru să pară indiferent, dar sună fals:

– Aici nu sunt permise exercițiile de tragere la țintă, spuse el.

– Așadar, din câte știți, nimeni n-a tras vreodată cu arma în afara casei dumneavoastră.

– Nu. Din câte știu eu, nu.

– Niciodată.

– Niciodată.

Un firicel rece de sudoare își făcu loc prin spatele uneia din urechi și-i coborî pe gât, unde fu absorbit de gulerul cămășii.

Femeia dădu din nou din cap, rar, comentând:

– Interesant...

– Și cei de la laborator... Sunt siguri că e de la o armă sau ceva de genul ăsta?

– Păi, ce să vă spun, nu cred că *eu*, una, aș ști diferența dintre un capac de sticlă și un... un cartuș Remington Golden Saber de calibru 38, recunoscu ea. Nick tresări fără să vrea, dar speră că femeia nu observase. Pe de altă parte, continuă ea, băieții de la laboratorul de criminalistică sunt extrem de pricepuți în ceea ce fac, iar eu trebuie să

țin cont de părerea lor în această privință. Ei mi-au spus că bucata aceea de metal arată într-adevăr ca un fragment dintr-un proiectil.

– Ciudat, zise Nick.

Încercă să pară mirat într-un fel neutru, dezinteresat, fără a lăsa să se ghicească sentimentele lui reale din acele clipe. În realitate, era îngrozit, tremura și i se făcuse greață.

Eddie îl asigurase că strânsese tot, toate cartușele, și că verificase și alte eventuale urme care s-ar fi putut găsi pe peluză. Pe de altă parte, ar fi putut trece ușor cu vederea o bucățică de plumb sau alamă sau orice o fi fost – o bucățică de metal care ricoșase și se înfipsese în pământ. Așa ceva era ușor de omis.

La urma urmei, Nick remarcase mirosul de băutură din respirația lui Eddie în noaptea aceea. Probabil că nu apucase să doarmă suficient ca să-și revină din beție până când îl sunase Nick. Nu era în deplinătatea facultăților sale firești. Poate că nu fusese atât de minuțios.

Detectivul Rhimes părea pe punctul de a mai adăuga ceva, când Nick observă pe cineva trecând pe lângă ei și ducând un obiect metalic dreptunghiular, negru, sigilat într-o pungă de plastic transparentă. Femeia aceea scundă și îndesată, tipa aceea cu fundul mare și blugi noi care colecta probe pentru laborator, avea în mână ceea ce Nick recunoscu imediat a fi videorecorderul digital, care stătea agățat de camerele de securitate. Probabil că îl luaseră din debaraua unde fusese pus sistemul de alarmă.

– Hei, ce este aceea? strigă Nick.

Femeia, pe al cărei ecuson prins de cămașa de blugi scria Trento, se opri și se uită la detectivul Rhimes.

Aceasta spuse:

– Este unitatea de înregistrare din sistemul dumneavoastră de securitate.

– Bine, dar am nevoie de chestia aia, spuse Nick.

– Înțeleg. O să facem tot posibilul să o aducem înapoi cât mai repede.

Nick clătină din cap, aparent frustrat. Spera – se ruga chiar – ca fiorul acela de spaimă care-i traversa întreg corpul să nu fie sesizat.

Eddie ștersese totul din memorie – așa spusese. Reformatase sistemul. Nimic din ce se petrecuse în noaptea aceea nu rămăsese stocat acolo.

Nick nu putea decât să-și închipuie cum ar fi arătat imaginile surprinse de cameră. Mersul împleticit al unui bărbat îmbrăcat cu un pardesiu prea larg, ce-i flutura pe lângă corp; silueta aceea brusc reflectată de luminile exterioare; mâinile care se bălăbăneau; felul în care bărbatul se prăbușise la pământ, inert. Sau poate că vreuna dintre camere surprinsese actul în sine, pe Nick ținând pistolul în mână, chipul lui desfigurat de spaimă și furie, și degetele care apăsau pe trăgaci? Arma care intrase în recul, norul de fum... Crima în sine.

Dar toate aceste lucruri pieriseră definitiv.

Eddie garantase acest lucru. Acel Eddie, a cărui respirație duhnea a alcool. Care era întotdeauna infatuat, dar niciodată atent și meticulos – cu siguranță nu pe ringul de hochei. Care întotdeauna acționase grăbit și impulsiv.

Care ar fi putut să omită ceva.

Să facă ceva greșit. Să nu reformateze sistemul cum trebuie.

Nu era exclus să fi dat totul peste cap.

– De asemenea, domnule Conover, vom avea nevoie de cheile ambelor mașini ale dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

– Ale mașinilor mele?

– Ale Chevroletului Suburban pe care îl conduceți dumneavoastră și ale furgonetei. Am vrea să căutăm amprente și așa mai departe...

– Cum așa?

– În eventualitatea că Stadler a încercat să pătrundă într-una din mașini, să fure vreuna din ele, în fine...

Nick încuviință tacit, extenuat și depășit de evenimente. Băgă mâna în buzunarul de la pantaloni, după breloc. În timp ce făcea acest lucru, observă activitatea intensă ce se desfășura în biroul lui, la capătul holului.

– O să trebuiască să-mi verific e-mailul, spuse el.

Detectivul Rhimes înclină urechea spre el:

– Mă scuzați?

– Biroul meu. Trebuie să intru acolo. Am de lucru.

– Îmi pare rău, domnule Conover, dar s-ar putea să dureze un timp...

– De cât timp vorbim, mai exact?

– E greu de spus. Cei de la laborator au niște metode de lucru de-a dreptul misterioase. Femeia zâmbi, iar chipul i se lumină, devenind realmente încântător. A, exclamă ea, aș mai avea o întrebare, dacă nu vă supărați...?

– Sigur...

– Este vorba despre directorul dumneavoastră de la pază – domnul Rinaldi...?

– Ce-i cu el?

– A, spuse ea râzând ușor, presupun că aici e ca în povestea aia cu „cine îi păzește pe păzitori", dar sunt sigură că ați făcut ceva verificări în ceea ce-l privește, înainte de a-l angaja ca director de pază la compania dumneavoastră?

– Desigur, confirmă Nick.

Ei, uite exact asta nu făcuse! Eddie era un prieten vechi. Sau poate un camarad. Orice ar fi însemnat asta.

– Și ce știți despre cariera lui în poliție? îl întrebă femeia.

Intrarea în biroul lui era barată cu o panglică galbenă de plastic, pe care scria: „Scena crimei – Nu depășiți".

„Scena crimei", se gândi Nick.

Nici nu știți.

Înăuntru erau doi experți de la laborator. Purtau mănuși de cauciuc. Unul pulveriza ușile, tocurile ușilor, carcasele întrerupătoarelor, biroul, cadrul de lemn și geamurile ferestrelor franțuzești cu o pudră portocalie fluorescentă, pentru evidențierea amprentelor. Celălalt aspira covorul cu un aspirator ciudat, portabil – un fel de butoiaș negru, cu un furtun lung și drept.

Nick îi privi o clipă, își drese glasul pentru a le atrage atenția și spuse:

– Nu e nevoie să faceți asta. Avem menajeră.

O glumă jalnică – de-a dreptul patetică. Probabil jignitoare. Ei nu aveau menajere.

Omul cu aspiratorul îi aruncă o privire tăioasă.

Nick se făcu însă că nu observă. Căutau amprente, dar nu aveau cum să găsească ceva incriminator. Stadler nu pătrunsese în casă în noaptea când fusese ucis. Se prăbuşise la pământ, la cel puţin şase metri distanţă de uşile franţuzeşti.

Dar nu asta îl deranja pe Nick.

Ceea ce îl deranja pe el era că nu înţelegea motivul pentru care cei ce recoltau probele păreau a fi interesaţi cu precădere de biroul lui. Mai erau o grămadă de alte camere în casă, unde Stadler ar fi putut foarte bine să intre. De ce biroul?

Oare *ştiau* ceva?

– Domnule Conover, aveţi o cheie de la sertarul acesta?

O voce de bariton, sigură pe sine. Unul dintre criminalişti arăta spre sertarul încuiat unde ţinuse arma pe care i-o dăduse Eddie.

Simţi că îi paralizează tot corpul.

– Cheia e în sertarul din mijloc, sus, rosti el încet. Înaltă securitate veritabilă...

Îi veni în minte cutia de cartuşe din sertar, de lângă armă. O cutie de carton, verde cu auriu, pe care erau scrise cu litere albe cuvintele REMINGTON şi GOLDEN SABER.

Eddie le luase de acolo, nu?

Atunci când luase şi pistolul?

Nick nu-şi mai amintea. Noaptea aceea era învăluită într-un nor gros de ceaţă.

„Te rog, Doamne, o, Doamne, te implor, fă să nu mai fie acolo gloanţele, fă să fi dispărut."

Aşteptă. Îşi ţinu respiraţia până ce bărbatul deschise sertarul mare din mijloc al biroului, găsi cheia fără probleme şi înghenunche să descuie sertarul de jos.

Partea din spate a gulerului cămăşii lui Nick era bine umezită de-acum. De fapt, era udă de-a dreptul.

„Viaţa mea se află acum în mâinile acestui tip anonim. El are puterea să mă bage în puşcărie pe viaţă."

În Michigan nu se aplică pedeapsa capitală, se trezi el gândindu-se. Nu mai reflectase până acum la asta, nu avusese niciodată motiv să o facă. Era exclusă pedeapsa capitală.

Dar nu și închisoarea pe viață.

Aceasta era alternativa.

Sertarul se deschise, iar bărbatul se aplecă deasupra lui.

Se scurse o secundă, două, trei...

Aspiratorul fu oprit.

Nick simți că-i vine să vomite. Rămase acolo, de cealaltă parte a panglicii galbene care delimita „scena crimei", asemenea unui trecător ocazional – a unui turist – și aşteptă.

Criminalistul se ridică în picioare. Nu avea nimic în mâini.

Poate că sertarul era gol.

„Și dacă vreun glonț rătăcit se rostogolise până în spatele sertarului...?"

Nu, dacă ar fi găsit ceva acolo, criminalistul și-ar fi luat camera foto și ar fi făcut o poză.

Sertarul trebuia să fie gol.

Nick se simți cuprins de un sentiment de ușurare. Temporar, poate. Momentan.

Rămase în continuare acolo, privindu-l pe tehnicianul de la laborator – de această dată, pe cel care aspirase – scoțând o sticluță de plastic cu pistol și începând să pulverizeze pe o porțiune din pereții tencuiți manual, din jurul întrerupătorului.

„Întrerupător decorativ", se gândi Nick. Laura înlocuise toate întrerupătoarele din casă cu unele ornamentale, care, insista ea, erau mult mai elegante. Nick nu avusese nimic de comentat în privința întrerupătoarelor decorative. Niciodată nu se gândise prea mult la întrerupătoare.

Individul începu să pulverizeze praf de amprente pe partea de jos a ușilor franțuzești, iar apoi pe covor.

Îi auzi pe cei doi criminaliști șușotind, iar cel cu sticla de plastic zise ceva de genul: „Îmi lipsește Luminolul".

Celălalt spuse ceva pe o voce abia șoptită, ceva legat de o examinare la lumina zilei, iar apoi primul zise: „Dar, Doamne iartă-mă! Porcăria asta de LCV[1] face o grămadă de mizerie!"

Nick nu știa despre ce vorbeau cei doi. Se simțea de-a dreptul stupid stând acolo, în pragul propriului birou, căscând gura și trăgând cu urechea.

Primul dintre ei spuse:

– Pata o să se dezintegreze.

Al doilea răspunse ceva legat de o „potrivire ADN".

Nick înghiți cu greutate. „Pata" se referea, cel mai probabil, la sânge. Oamenii ăștia căutau urme de sânge pe mânerele ușilor, pe ușă, pe covor. Pete de sânge care nu erau vizibile cu ochiul liber, care probabil fuseseră șterse, dar nu suficient de bine.

„Ei bine, măcar aici sunt acoperit", se gândi Nick. Stadler nu intrase în casă.

Dar creierul lui refuza să coopereze. Un nou gând îi apăru în minte și îi făcu nivelul de adrenalină să crească brusc, iar el începu din nou să transpire abundent.

Stadler sângerase – și încă destul de mult.

Balta aceea neagră de sânge.

Nick se dusese la el și lovise cadavrul cu piciorul – cu piciorul gol. Poate chiar stătuse în balta de sânge, cine știe? Nu-și mai amintea.

Apoi intrase înapoi în casă.

Pe covor. Ca să-l sune pe Eddie.

El nu observase pete de sânge pe covor. Nici Eddie. Dar oare de cât era nevoie? Un indiciu infim, adus în birou pe tălpile goale ale propriilor picioare, din băltoaca de lângă cadavrul lui Stadler. Probabil niște stropi, imposibil de văzut cu ochiul liber, care mânjiseră covorul ce se întindea din perete în perete, și care fuseseră absorbiți de țesătura de lână, așteptând să-și anunțe prezența, la momentul potrivit.

---

[1] LCV (Leuco Crystal Violet) este o substanță reactivă folosită pentru evidențierea urmelor de sânge. (n.tr.)

Bărbatul care nu dădea cu pulverizator pe covor se întoarse să se uite la biroul lui Nick și îl observă pe Nick stând în continuare acolo.

Nick spuse repede ceva, pentru ca ei să nu-și închipuie că el îi urmărea cu o fascinație plină de groază, așa cum de altfel se și întâmpla:

– Chestia aia o să iasă din covor?

Criminalistul care nu dădea cu spray pe covor ridică din umeri.

– Și cum rămâne cu tot praful ăla? continuă Nick, cu o indignare prefăcută. Cum dracu' o să curăț eu chestia aia?

Individul cu sticla de pulverizator se întoarse, clipi de câteva ori și afișă un rânjet leneș și răuvoitor:

– Doar aveți menajeră, nu? spuse el.

64

– Eddie.

Nick, sunând de la telefonul din biroul lui, era de-a dreptul îngrozit.

– Ce e?

Vocea lui Eddie părea iritată.

– Au fost aici astăzi.

– Știu. Și la mine. Sunt aiureli, omule. Ăștia încearcă să bage frica în tine.

– Atunci află că au reușit. Au descoperit ceva.

O pauză.

– Ha?

– Au găsit un fragment de metal. Ei zic că ar putea fi o bucată dintr-un cartuș.

– *Ce face?* Au recuperat un cartuș?

– Nu, o bucată dintr-unul.

– Nu înțeleg.

Aroganța și încrederea în sine a lui Eddie se evaporaseră.

– Am recuperat ambele cartușe și nu-mi aduc aminte de nici un fel de fragmentare. Spuneai că ai tras două focuri de armă, nu?

– Cred că da.

– *Crezi?* Mai nou, *crezi?*

– O luasem razna de spaimă, Eddie. Totul era în ceață.

– Mie mi-ai spus că ai tras două focuri, așa că după ce am găsit cele două cartușe, am încetat căutările. Altfel mi-aș fi petrecut toată noaptea pe peluza aia nenorocită, fâțâindu-mă de colo-colo cu lanterna în mână.

– Crezi că e posibil într-adevăr să fi găsit o bucată de glonț? întrebă Nick cu un tremur în glas.

– De unde dracu' vrei să știu eu? izbucni Eddie. La dracu'! Îți spun eu, trebuie să fac niște săpături în ceea ce o privește pe doamna detectiv. Să vedem ce secrete are ea de ascuns.

– Mie mi se pare că e o femeie cu frica lui Dumnezeu, Eddie.

– Grozav! Poate găsesc ceva care să merite într-adevăr efortul.

Și, zicând acestea, închise telefonul.

– Am găsit un mare rahat, asta am găsit! conchise Bugbee.

– Mandatul de percheziție e de vină, începu Audrey.

– Nu aveam cum să-l extind mai mult de-atât. Am trecut acolo nu numai pistoale de calibru 38, ci arme de foc de orice fel. Mai mult decât de obicei. Nu s-au găsit sânge sau fibre nicăieri în mașina lui Rinaldi.

– Nici nu ne așteptam să fi luat cadavrul cu el acasă.

– Evident că nu.

– Vreun 38?

Bugbee clătină din cap.

– Dar aici vine partea ciudată. Tipul are vreo două suporturi pentru arme, din acelea montate pe perete, înțelegi? Le-am găsit într-un dulap, în spatele unor haine, prinse în perete. Fiecare din ele poate ține trei arme, dar două arme lipsesc.

– Lipsesc sau nu există? Poate că nu are decât patru.

Bugbee zâmbi, ridicând un deget.

– Păi tocmai asta e. Sunt două arme într-un suport, două în celălalt, și se poate deduce după urmele de praf că mai erau două. Au fost scoase de acolo.

Audrey dădu din cap aprobator.

– Două.

– Eu zic că una din ele este arma crimei.

– Și cealaltă?

– E doar o presupunere. Dar poate că există un motiv pentru care el a dorit ca noi să n-o găsim nici pe aceea. Două arme neînregistrate.

Audrey se întorsese pentru a merge în cubiculumul ei, când un gând îi încolți în minte:

– Nu cumva l-ai avertizat că urmează să faci o percheziție?

– Fii serioasă!

– Atunci de unde știa că te duci la el? De unde știa că trebuie să ascundă armele?

– Acum te-ai prins.

– Conover știa că urmează să-i percheziționăm locuința, spuse Audrey. Sunt sigură că el l-a anunțat pe Rinaldi, iar Rinaldi și-a dat seama că era doar o chestiune de timp până să ajungem și la el.

Bugbee reflectă câteva secunde:

– Poate că asta este explicația, încuviință el.

Un e-mail apăru pe neașteptate pe monitorul lui Audrey. Era de la Kevin Lenehan, de la Biroul Judiciar, care îi cerea să treacă pe la el.

Toți criminaliștii de la Biroul Judiciar făceau cercetări la scenele crimelor, dar unii dintre ei aveau anumite specializări. Dacă doreai să recoltezi o amprentă de pe partea lipicioasă a unei bucăți de bandă izolantă, mergeai la Koopmans. Dacă te interesa restaurarea unei serii de fabricație, te duceai la Brian. Iar dacă doreai în regim de urgență o probă de prezentat la tribunal, o hartă aeriană sau un plan al scenei crimei, apelai la Koopmans, la Julie sau la Brigid.

Kevin Lenehan era tehnicianul căruia i se încredința cel mai adesea – sau care era împovărat cel mai adesea cu – sarcina de a recupera informații dintr-un computer sau treburi legate de capturi

video. Ceea ce însemna că, în timp ce colegii lui erau aglomerați cu toate apelurile date de pe stradă, el trebuia să-și irosească o grămadă de timp studiind imaginile neclare, întunecoase, ale unor jafuri, surprinse de camerele de supraveghere din magazine; sau analizând atent filmul redat de camerele din interiorul mașinilor de poliție, camere care se declanșau automat în clipa în care vreunul dintre ofițerii de poliție aprindea girofarul sau pornea sirena.

Era un bărbat uscățiv, la aproape 30 de ani, avea un barbișon abia mijit și păr lung și gras, care era fie șaten-deschis, fie blond-închis. Dar era greu de precizat, pentru că Audrey nu-l văzuse niciodată cu părul proaspăt spălat.

Cutia dreptunghiulară de metal negru care adăpostea videorecorderul digital al sistemului de alarmă de la vila lui Conover se afla pe masa lui de lucru, fiind conectată la monitorul computerului.

– Hei, Audrey, o salută el. Am auzit de mica ta cacealma.

– Cacealma? întrebă ea cu o privire nevinovată.

– Chestia cu fragmentul de glonț. Mi-a spus Brigid. N-am știut niciodată că ai asemenea șmecherii în tine.

Femeia zâmbi cu modestie:

– Scopul scuză mijloacele. Cum merge treaba?

– Nu prea mi-e clar ce dorești de la mine, spuse Kevin. Cercetezi o crimă, nu? Dar aici nu e nimic de genul ăsta.

„Ar fi fost prea ușor", se gândi Audrey.

– Și? Ce-ai văzut acolo?

– Vreo trei săptămâni în care luna se mișcă în spatele norilor. Lumini care se aprind și se sting. Vreo două căprioare. Mașini care intră și ies de pe alee. Tatăl, copiii, în fine... Trebuie să caut ceva anume?

– O crimă ar fi bine-venită, spuse ea.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– În cazul în care camerele înregistrau așa ceva, imaginile ar fi acolo, nu?

Arătă spre cutie.

– Exact. Fiorosul ăsta de aici este un drive Maxtor de 120 GB, conectat la șaisprezece camere, setate pentru a înregistra cu viteza de 7,5 cadre pe secundă.

– E posibil să lipsească oare ceva?

– Cum adică să lipsească?

– Nu știu... Poate șters sau ceva de genul?

– Nu, din câte îmi dau eu seama.

– Trei săptămâni nu înseamnă prea mult timp pentru un disc de capacitatea asta?

Lenehan o privi altfel de data asta, cu mai mult respect.

– Ba da. La drept vorbind, este. Dacă bijuteria asta s-ar afla într-un magazin deschis non-stop, sistemul ar intra într-un nou ciclu de înregistrare după numai trei zile. Dar în cazul nostru este vorba despre o casă particulară, iar aparatul funcționează pe bază de senzor de mișcare, așa că înregsitrările nu consumă prea mult spațiu.

– Cu alte cuvinte, camera pornește numai dacă o mișcare declanșează senzorul și pune camerele în funcțiune?

– Cam așa ceva. Totul funcționează pe bază de software. Nu pe bază de senzori de mișcare externi. Softul testează în permanență cadrul și de fiecare dată când se schimbă un anumit număr de pixeli, declanșează procesul de înregistrare.

– Când discul se umple, începe un nou ciclu de înregistrare pe același suport?

– Exact. Primele imagini filmate vor fi și primele șterse.

– E posibil ca sistemul să fi șters astfel partea care mă interesează pe mine?

– Pe tine te interesează primele ore ale dimineții din data de șaisprezece, iar înregistrarea respectivă există în sistem.

– Mă interesează absolut orice detaliu începând din seara zilei de cincisprezece până la – să zicem – ora cinci din dimineața zilei de șaisprezece. Dar alarma s-a declanșat la ora două dimineața, așa că cel mai mult mă interesează această oră. Mă rog, ora 2.07, ca să fiu mai exactă. Un interval de unsprezece minute.

Kevin se roti cu scaunul lui de metal, pentru a se uita la monitor.

– Îmi pare rău. Lipsește de aici. Înregistrarea începe miercuri, pe data de șaisprezece. La ora 3.18 dimineața.

– Vrei să spui marți, pe cincisprezece, nu? Atunci a fost instalat sistemul. La un moment dat în după-amiaza de cincisprezece.

– Hei, așa o fi, dar înregistrarea începe în ziua de miercuri, șaisprezece. La ora 3.18 dimineața. Cam la o oră după intervalul care te interesează pe tine.

– La dracu! Nu pricep.

El se întoarse din nou spre ea:

– Aici n-am cum să te ajut.

– Ești sigur că intervalul acela de unsprezece minute nu putea fi șters, pur și simplu?

Kevin făcu o pauză.

– Nu e nici un indiciu în această privință. Doar că a început la...

– E posibil să fi șters cineva intenționat materialul, prin suprapunerea unuia nou?

– Manual? Sigur că da. Doar că, bineînțeles, trebuie să fie cineva care cunoaște sistemul și știe ce face.

„Eddie Rinaldi", se gândi ea.

– Și atunci putea să înregistreze peste partea care mă interesează pe mine?

– Exact. Prima dată este ștearsă informația cea mai veche.

– Te pricepi să o recuperezi?

– Adică să o readuc pe drive? Poate cineva se pricepe și la asta. Pe mine mă cam depășește... Poate cineva de la Laboratorul de Criminalistică al Statului?

– Asta ar dura pe puțin șase luni.

– Pe puțin. Și cine știe dacă reușesc în cele din urmă. Nici nu știu dacă se poate.

– Kevin, crezi că ar merita să mai arunci o privire pe chestia asta?

– Pentru ce?

– Să vezi dacă mai poți descoperi ceva. Poate găsești niște urme. Orice ar putea să ne dovedească faptul că memoria a fost ștearsă, refolosită sau ceva de genul ăsta...

Kevin clătină capul dintr-o parte în alta.

– Asta mi-ar lua prea mult timp.

– Dar tu te pricepi. Și te miști repede.

– ... și am rămas mult în urmă cu restul treburilor. Am o grămadă de capturi video de verificat pentru sergentul Noyce și detectivul Johnson.

– Cazurile acelea de jafuri în serie.

– Mda... Plus că Noyce vrea să mă uit la o înregistrare de vreo două zile de la o tâlhărie din magazin, ca să-i caut un individ care purta o geacă Raiders neagră și încălțăminte sport Nike.

– Sună distractiv.

– Da, o să văd dublu de la atâta distracție... Și vrea să termin...

– Ieri. Da, știu și eu cum e Jack.

– Cu alte cuvinte, dacă vrei să discuți cu Noyce și să-l faci să-și schimbe prioritățile, iar cazul tău să fie primul la rând, ești invitata mea. Dar eu, unul, trebuie să fac ce mi se spune, mă înțelegi...

65

În dimineața următoare, Nick se trezi îngropat în hârțoage complicate, care solicitau mult timp, dar care pentru el erau de fapt o binecuvântare. O asemenea muncă îl împiedica să se gândească la toate cele ce se petreceau și nu-i permitea să facă o obsesie pentru ceea ce descoperiseră polițiștii la el acasă. Iar fragmentul acela de cartuș îi stricase tot somnul în noaptea trecută. Se întorsese pe toate părțile, oscilând între o spaimă grozavă și o neliniște continuă, pulsantă.

Avea de parcurs o grămadă de hârtii sosite de la biroul de avocatură al corporației, în care era prezentată în linii generale situația privind un proces de autenticitate pe care doreau să-l intenteze împotriva unuia dintre principalii concurenți ai lui Stratton, Knoll. Angajații lui Stephanie Alstrom insistau asupra faptului că cei de la Knoll copiaseră cu nerușinare un design Stratton brevetat al unui suport ergonomic pentru tastatură.

Stratton depunea zeci de astfel de reclamații în fiecare an; probabil la fel făcea și Knoll. Asta îi ținea ocupați pe avocații corporatiști. Departamentul juridic saliva la perspectiva unui litigiu. De cele mai multe ori, Nick prefera arbitrajul. Astfel, cheltuielile mărunte erau ținute sub control și chiar dacă Stratton urma să aibă câștig de cauză, cel mai probabil Knoll descoperise deja vreo stratagemă prin care să evite prevederile legale. Dacă îi târai pe cei de la Knoll într-un proces public, toate informațiile confidențiale erau compromise, iar secretele tale erau puse pe tavă, la discreția oricărui concurent dispus să profite de ele. Apoi, aveau să apară citații din toate părțile; Stratton avea să fie nevoită să pună la dispoziția justiției tot felul de documente de design confidențiale. Se putea lipsi de asta! Plus că, potrivit experienței lui Nick, suma rămasă din despăgubirile acordate, după scăderea cheltuielilor legale, rareori se ridica la prea mult. Mâzgăli cuvântul ARBITRAJ pe prima filă.

După o oră petrecută la „baza proprie", studiind astfel de mizerii, Nick simți că umerii deja începeau să-l doară. Ce-i drept, „baza proprie" nu părea prea îmbietoare în perioada asta. Privirile i se opriră pe una dintre fotografiile de familie. Laura, copiii, Barney... „Doi fuseseră doborâți, mai erau trei", se gândi el. Blestemul familiei Conover.

Își aminti de ceva ce citise undeva: Poate că lumea asta este iadul altei planete. Probabil se desprindeau o groază de concluzii din teoria asta. El transformase lumea altcuiva într-un infern, iar acum cineva făcea din lumea lui un infern. Managementul lanțului de furnizori pentru suferințele umane.

Un mesaj instant de la Marjorie îi apăru pe monitor, cu toate că secretara lui se afla la mai puțin de trei metri distanță, de cealaltă parte a panoului. Femeia nu dorea să-i întrerupă concentrarea – știa cât de fragilă era uneori.

Prânzul obișnuit astăzi, nu?

A, așa e, își aminti Nick: azi lua obișnuitul prânz săptămânal cu Scott. Iar ăsta era cam ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă acum.

Ar fi dorit să-l înfrunte pe Scott, să-i spună să plece dracului de acolo și să se întoarcă acasă la McKinsey. Dar nu putea face asta; nu încă. Nu înainte să înțeleagă absolut tot ce se petrecea în firmă. În plus de-asta, adevărul era că nu mai avea puterea de a-l concedia pe Scott când dorea. Iar acum ar fi vrut din tot sufletul să o poată face.

Tastă:

Bine, mulțumesc.

Observă că avea un e-mail de la Cassie în căsuța de intrări; știa că e de la Cassie, pentru că așa scria la subiect.

El nu-i dăduse adresa lui de e-mail și nici nu primise vreun e-mail de la ea până atunci, așa că ezită înainte să apese pe mouse.

De la: ChakraGrrl@hotmail.com
Către: Nconover@Strattoninc.com
Subiect: De la Cassie

Nick, pe unde umblă agentul meu personal de livrări? Ești liber astăzi la prânz? Ajungi pe la mine între 12.30 și 13? Fac eu cinste cu sendvișurile.

C.

Nick simți că se înviorează dintr-odată și apăsă pe butonul de răspuns:

Voi fi acolo.

– Marge, o chemă el prin intercom, a apărut o schimbare de planuri. Anunță-l pe Scott că n-o să pot lua prânzul cu el astăzi, da?

– Bine. Vrei să-i comunic vreun motiv anume?

Nick se gândi o clipă:

– Nu.

În drum spre lift, trecu pe lângă Scott, care tocmai ieșea din toaleta bărbaților.

– Am primit mesajul tău, îi spuse acesta. E totul în regulă?

– Da, totul e în regulă. Numai că am simțit dintr-odată că nu mai am astâmpăr.

– Ai face orice să eviți o discuție despre cifre, conchise Scott cu un rânjet satisfăcut.

– Aici m-ai prins! răspunse Nick întorcându-i rânjetul, în timp ce se îndrepta cu pași repezi către ușa liftului.

Vreo două femei de la Departamentul Plăți se urcară în lift la etajul inferior și îi zâmbiră timid. Una dintre ele îl salută:

– Bună ziua, domnule Conover!

– Bună, Wanda. Bună, Barb, le răspunse el.

Amândouă părură surprinse și încântate de faptul că el le știa numele. Însă Nick își făcuse un principiu din a-i cunoaște pe cât mai mulți dintre angajații Stratton după nume; știa cât de mult însemna acest lucru pentru moralul fiecăruia. „Plus că sunt din ce în ce mai puțini oameni pe-aici, se gândi el cu sarcasm. Acum e mai simplu."

Când liftul se opri la etajul trei, Eddie urcă zicând:

– Ca să vezi, e chiar lupul cel mare!

Un comentariu cu totul lipsit de respect, cu atât mai mult cu cât erau de față și alți angajați.

– Eddie, îl salută Nick.

– Aveam o presimțire că ieși la... hm... „masa de prânz", spuse Eddie.

Felul în care rostise acele cuvinte, adăugându-le ghilimele, era de natură să-l neliniștească pe Nick. „Oare știe unde merg? Cum ar putea?" Chiar atunci, Nick își aminti că îi ceruse lui Eddie să înceapă să țină sub supraveghere căsuța de e-mail a lui Scott. Se întrebă dacă Eddie profitase de acest pretext ca să supravegheze și căsuța lui. Dacă așa ar fi stat lucrurile, era scandalos. Dar, pe de altă parte, cum dracu' ar fi putut să-l împiedice pe Eddie să o facă? Doar el era nenorocitul de director de la pază.

Nick îi aruncă o privire ca de gheață, care însă le scăpă lui Wanda și lui Barb de la Departamentul Plăți.

– Te conduc până la mașină, propuse Eddie.

Ducea cu el o umbrelă.

Nick confirmă printr-o mișcare a capului.

Trecură împreună, în tăcere, prin holul principal, pe lângă cascada pe care un expert feng shui insistase s-o amplaseze acolo pentru a remedia acea „senzație de blocaj energetic" resimțită la intrarea în sediul companiei. Nick considerase că totul era o mare tâmpenie, dar, în ciuda acestui fapt, acceptase schimbarea decorului, tot așa cum, în copilărie, evita întotdeauna să calce pe fisurile de pe caldarâm, de teamă ca ulterior să nu-i rupă spatele mamei lui. La urma urmei, cascada arăta bine acolo, la intrare, iar acest lucru era cel mai important.

Nick văzu prin ușile mari de sticlă că afară ploua, ceea ce explica prezența umbrelei lui Eddie. Dar oare Eddie își făcuse planuri să iasă la prânz sau pusese la cale acea întâlnire „întâmplătoare" din lift? Nick se întrebă care era adevărul, dar nu spuse nimic. Se gândi, de asemenea, să-l întrebe pe Eddie despre ceea ce-i spusese detectivul Rhimes – respectiv că, atunci când Eddie părăsise secția de poliție din Grand Rapids, deasupra lui plana „un nor de suspiciune". Nick nu știa de ce i se spusese asta. Oare femeia încerca să creeze discordie între ei doi? Dacă asta era intenția ei, găsise metoda cea mai potrivită să o facă. Dacă Eddie îl mințise în legătură cu motivele plecării lui din poliție, oare ce alte minciuni îi mai spusese?

Urma să-l întrebe pe Eddie despre toate acestea. Dar nu încă.

Ieșind din clădire, Eddie deschise umbrela mare de golf și o ținu deasupra capului lui Nick. Când se îndepărtară suficient de mult de clădire, Eddie spuse:

– *Foxy Brown*[1] ar face bine să-și păzească fundul.

– Nu știu despre ce vorbești.

---

[1] Film din anul 1974, în care se aduce în discuție tema exploatării persoanelor de culoare. (n.tr.)

– Haide, omule, fii serios. *Cleopatra Jones*[1]. *Sheba baby*[2].

– Eddie, mă grăbesc. M-am distrat de minune jucându-mă de-a asocierile libere cu tine.

Eddie îl apucă de umăr pe Nick.

– Detectiva aia a ta de culoare, omule. Aia care încearcă să te perpelească la foc mic. Ploaia răpăia puternic pe umbrelă. Negresa aia care are pata pe tine pentru că te-a pus dracu' *să-l dai pe bărbat-su afară,* rosti Eddie amenințător, accentuând cuvintele.

– Glumești!

– Crezi că aș glumi cu așa ceva? Cu ceva care ar trebui s-o zboare definitiv din cazul ăsta?

– Cine este soțul ei?

– Un nimeni, omule, unul care a lucrat în fabrică pulverizând vopsea sau mai știu eu ce. Ideea e că Stratton l-a concediat, iar acum nevastă-sa îți vrea capul pe tavă. Eddie clătină din cap: Iar eu zic că nu-i corect deloc.

– N-ar trebui să ne ancheteze tocmai ea, spuse Nick. E scandalos!

– Asta zic și eu. Cățeaua asta trebuie descalificată.

– Și cum facem asta?

– Las' pe mine! Zâmbetul lui era aproape dezgustător. Până una-alta, continuă el, am câteva informații interesante despre prietenul tău, Scott.

Nick îl privi întrebător.

– Mi-ai cerut să trag cu ochiul prin corespondența lui electronică și alte porcării...

– Și ce-ai găsit?

– Știi ce-a făcut Scott cam în fiecare weekend din ultimele două luni?

---

[1] Un alt film despre exploatarea persoanelor de culoare, în care personajul principal este un agent special însărcinat cu eliminarea drogurilor, atât în Statele Unite, cât și în afara granițelor. (n.tr.)

[2] Încă un film pe tema exploatării persoanelor de culoare. Eroina poveștii se întoarce în orașul său natal pentru a-i înfrunta pe răufăcătorii care încearcă să-l intimideze pe tatăl ei, cu scopul de a-l convinge să desființeze sau să cedeze afacerea familiei. (n.tr.)

– Hamburgeri la grătar, spuse Nick. Chiar am fost pe la el sâmbăta trecută.

– Nu vorbesc de sâmbăta trecută, ci aproape de fiecare al doilea weekend. A zburat la Boston. Crezi că se duce în vizită la mătușa lui bolnavă, Gertrude? Obține discountul corporatist prin intermediul departamentului de călătorii, adăugă Nick.

Eddie încuviință printr-o mișcare a capului.

– Probabil se gândește că tu nu te uiți pe cheltuielile de călătorii – că nu e treaba ta să o faci.

– Eu chiar am o companie de condus. Sau de băgat în mormânt, cum ar spune unii.

– Unde mai pui că apar și o grămadă de apeluri între el și individul ăla, Todd Muldaur, de la Fairfield Equity Partners. Mă cam îndoiesc că toate sunt flecăreli între prieteni, nu?

– Ai idee despre ce vorbesc?

– Nu, aici e vorba doar despre lista apelurilor. Poșta vocală o mai deschid eu, dar prietenul nostru Scotty este foarte conștiincios: șterge toate mesajele vocale imediat după ce le ascultă. El și Todd își trimit e-mailuri unul altuia, dar la capitolul ăsta vorbim despre mesaje obișnuite, care nu prezintă un interes aparte... Știi tu, rapoarte lunare sau prostii de genul... Scotty știe, probabil, că e-mailurile nu prezintă siguranță. Poate tocmai de aceea, când are ceva de spus și nu vrea să se afle, folosește un limbaj codificat.

– *Codificat?*

– Exact. Băieții mei au interceptat vreo douăzeci de documente criptate care au circulat între Scotty și Todd.

Nick nu-și putea imagina nici un motiv plauzibil pentru care Scott să trimită sau să primească mesaje criptate. Pe de altă parte, el nu-și putea explica nici faptul că Scott făcuse o excursie secretă în China.

– Despre ce e vorba în ele?

– Nu știu încă. Așa cum ți-am spus, sunt codificate. Dar băieții mei se pricep de minune la treburi de-astea. O să reușească să le deschidă. Iar eu o să te anunț imediat ce o vor face.

– În regulă.

Ajunseră în dreptul Suburbanului lui Nick, iar acesta apăsă pe telecomandă pentru a debloca încuietorile.

– Perfect atunci. Să-ți tihnească – Eddie își drese vocea – masa de prânz.

– Insinuezi ceva, Eddie?

– Pleci fără umbrelă sau impermeabil? se interesă Eddie. Parcă aveai o privelişte nemaipomenită de pe fereastra biroului tău. Cu siguranță ai văzut că plouă.

– Am fost prea ocupat cu lucrul.

– Ei bine, eu zic că ți-ar prinde bine ceva de protecție, spuse Eddie făcându-i cu ochiul. Mai ales acolo unde te duci tu.

Şi plecă.

66

Până ce Nick sosi acasă la Cassie, ploaia se transformase într-o aversă în toată regula. Parcă maşina pe aleea din fața casei, se repezi către uşa de la intrare, sună şi aşteptă acolo, în timp ce ploaia îl udă până la piele. Nici un răspuns. Sună din nou.

Nici de data asta nu veni nimeni să-i deschidă. Sună pentru a treia oară, privindu-şi ceasul. Era 12.40. Ajunsese la timp, cu alte cuvinte. Ea îl chemase între 12.30 şi 13. Bineînțeles, intervalul era destul de ambiguu. Poate se aştepta ca el să precizeze o oră anume.

Ud până la piele şi tremurând în ploaia cea rece, Nick ciocăni la uşă, iar apoi sună încă o dată. Va trebui să-şi shimbe hainele la birou, unde avea o ținută de rezervă. Nu era o privelişte tocmai grozavă să-l vezi pe directorul general al Stratton fâțâindu-se prin sediul companiei ca un şoarece murat.

În cele din urmă, Nick răsuci mânerul uşii şi fu surprins să constate că aceasta se deschise. Intră înăuntru şi strigă:

– Cassie?

Nici un răspuns.

Se îndreptă spre bucătărie:

– Cassie? Sunt eu, Nick. Eşti acolo?

Nimic.

Intră în sufragerie, dar femeia nu era nici acolo. În adâncul minţii lui, începu să se îngrijoreze. Cassie părea destul de fragilă, tatăl ei tocmai murise şi cine putea şti de ce era în stare.

– Cassie, strigă el şi mai tare.

Nu era jos. Storurile erau trase în sufragerie. Nick ridică una dintre şipcile storului şi privi pe fereastră, dar femeia nu era nici afară.

Plin de nelinişte, Nick urcă la etaj, continuând să o strige pe nume. Aici era şi mai întuneric, şi mai deprimant decât la parter. Nici nu-i de mirare că ea nu dorea ca el să urce aici. Câte două uşi de fiecare parte a unui hol scurt şi două la fiecare capăt. Nici una dintre ele nu era închisă. Nick începu cu camera din capătul îndepărtat al holului. Era un dormitor, al cărui mobilier sărăcăcios se limita la un pat mare de mijloc şi o măsuţă de toaletă. Patul era făcut. Încăperea avea aspectul şi mirosul unei camere nelocuite, ca şi când nimeni nu mai stătuse acolo de foarte multă vreme. Presupuse că aceasta fusese camera lui Andrew Stadler. Se retrase şi intră apoi în camera din celălalt capăt al holului, unde patul răvăşit, o pereche de blugi întoarsă pe dos şi aruncată la întâmplare pe podea, împreună cu mirosul de paciuli şi ţigări îi indicară lui Nick faptul că se afla în camera lui Cassie.

– Cassie, strigă el din nou, îndreptându-se spre altă încăpere.

Aceasta mirosea puternic a vopsea, iar Nick ştiu chiar înainte să intre că acolo era camera pe care Cassie o folosea ca studio. Cum era de aşteptat, văzu o pânză pe jumătate terminată, aşezată pe un şevalet – un tablou ciudat, reprezentând o femeie de jur împrejurul căreia erau trasate tuşe în nuanţe aprinse de galben şi portocaliu. Alte câteva tablouri erau sprijinite de perete; toate păreau a fi variaţiuni ale aceleiaşi imagini bizare a unei femei cu părul negru, goală, cu gura schimonosită într-un strigăt. Aducea oarecum cu pictura aceea celebră a lui Edvard Munch, *Ţipătul*. În fiecare dintre tablouri, femeia era înconjurată de tuşe concentrice de galben şi portocaliu, ca un apus de soare, sau poate chiar un foc. Erau, ce-i drept, nişte

lucrări tulburătoare, iar autoarea lor era destul de pricepută, în ciuda faptului că nu știa prea multe despre artă, se gândi Nick.

Ei bine, Cassie nu era nici aici, ceea ce însemna fie că într-adevăr se întâmplase ceva rău, fie că apăruse ceva neprevăzut în cele două ore scurse de când el trimisese acel e-mail. Poate femeia se răzgândise sau poate fusese nevoită să plece și îi trimisese un e-mail să-l anunțe, iar acel e-mail nu mai ajunsese. Astfel de lucruri se mai întâmplau.

Încercă și ultima ușă, dar aceasta era o sală de baie. Profită de ocazie să se ușureze – avea mare nevoie – apoi luă un prosop de baie și începu să-și tamponeze cămașa și pantalonii. Puse prosopul înapoi pe suport, iar înainte să iasă aruncă o privire curioasă în dulăpiorul de medicamente cu oglindă pe ușă, disprețuindu-se pe el însuși pentru că-și vâra nasul unde nu-i fierbea oala.

În afară de cosmeticele și produsele feminine obișnuite, găsi vreo două sticluțe maro de plastic pentru medicamente, pe eticheta cărora scria Zyprexa și litiu. Știa că litiul era folosit în tratamentul persoanelor maniaco-depresive, dar nu știa la ce folosește celălalt. Văzu apoi numele lui Andrew Stadler tipărit pe etichete.

„Medicamentele tatălui ei", se gândi Nick. Încă nu le aruncase.

– Nu sunt toate ale lui, să știi.

Vocea lui Cassie îl făcu să tresară puternic. Se îmbujoră instantaneu.

– Litiul acela este al meu, spuse ea. Nu pot să-l sufăr. Mă face să mă îngraș și îmi produce acnee. E ca și cum aș fi din nou adolescentă.

Femeia îi flutură prin fața ochilor un pachet de țigări încă nedesfăcut, iar el înțelese imediat unde fusese.

– Cassie... Isuse, îmi pare rău! Nick nici măcar nu încercă să pretindă că venise să caute un Advil sau altceva. Mă simt ca un rahat. N-am avut intenția să-mi vâr nasul unde nu trebuie. Adică... chiar asta făceam, dar n-ar fi trebuit...

– Oare se poate spune că ești prea curios când încerci să afli lucruri evidente? Pentru că e clar ca lumina zilei. Adică, să fim serioși, când întâlnești o persoană care a absolvit liceul ca șefă de promoție, care a obținut punctajul maxim la toate testele de aptitudini pentru admiterea la colegiu, a fost admisă la toate colegiile la care a aplicat,

iar acum practic nu face decât să frece menta, ei bine, nu ai cum să nu-ți pui niște întrebări. Cum se face că nu câștigă salarii de șase cifre la Corning sau nu lucrează la căi de transducție a semnalelor intracelulare la Colegiul de Medicină Albert Einstein?

– Ascultă-mă, Cassie...

Cassie își duse arătătorul la tâmplă și descrise un cerc imaginar – gestul care voia să însemne „nebunie".

– Nu poți decât să tragi concluzia că fetei îi cam filează o lampă.

– Nu vorbi așa.

– Ai fi mai mulțumit dacă mi-aș pune pe mine un halat alb și aș începe să vorbesc despre nivelurile de catecolamină din eminența mediană a hipotalamusului? Dacă mi-aș pune cunoștințele științifice în funcțiune? Ți s-ar părea mai puțin ofensiv? Pentru că, în orice caz, nu va fi mai instructiv.

– Eu nu te consider nebună.

– Ești nebun atunci când te comporți ca un nebun, spuse Cassie cu accentul sudist al lui Forrest Gump.

– Haide, Cassie...

– Să mergem jos.

După ce se așezară amândoi pe canapeaua maro, de stofă aspră, din sufragerie, Cassie continuă să-și spună păsul:

– Am câștigat o bursă integrală la Carnegie Mellon. Am vrut să merg la MIT, însă tatăl meu vitreg nu era dispus să cheltuiască nici măcar un ban găurit cu mine; oricum, chiar presupunând că aș fi avut parte de ajutor financiar, tot ar fi fost foarte greu. Primul an a fost dur. Nu atât la cursuri, cât cu colegii. Casa ce găzduia comunitatea de fete din care făceam și eu parte a ars până la temelii și jumătate din fete au murit atunci. Asta m-a marcat îngrozitor. M-am întors aici și multă vreme n-am mai vrut nici măcar să ies din camera mea. Nu m-am mai întors niciodată la colegiu.

– Ai fost traumatizată.

– În același timp, am devenit dependentă de cocaină și valium. Evident, îmi administram singură medicamentele. A durat câțiva ani până să înțeleg că sufeream de o „tulburare bipolară". Am fost internată

timp de șase luni, cu depresie. Dar tratamentul pe care l-am urmat a dat rezultate.

– Presupun că și compușii ăștia chimici te pot ajuta să duci o viață mai bună.

– Mda... Până la momentul respectiv, firește, rătăcisem Calea.

– Calea? Vorbești de vreo chestie religioasă?

– Calea, Nick. Calea... Tu te-ai dus la Universitatea din Michigan, ai studiat afacerile, ai obținut o slujbă la „Vaticanul" mobilierului de birou și, în mare, te-ai aranjat – bineînțeles, atâta vreme cât continuai să muncești din greu, îți vedeai de treaba ta și nu-i călcai pe prea mulți pe coadă.

– Am înțeles. Pe câtă vreme tu...

– Eu am rătăcit Calea. Mi-am pierdut drumul. Poate că am trecut printr-o pădure și o rafală puternică de vânt a împrăștiat frunzele peste cărarea pe care mergeam și atunci am luat-o în direcția greșită. Sau poate că păsările au ciugulit nenorocitele alea de firmituri de pâine de pe potecă. Nu spun că nu mi-am descoperit un scop în viață. Ci doar că, probabil, scopul este ca prin viața mea să le ofer tuturor celor interesați o fabulă plină de învățăminte.

– Eu nu cred că lumea este atât de neiertătoare, spuse Nick.

– Oamenii ca tine nu cred niciodată asta, conchise Cassie.

– Niciodată nu e prea târziu.

Cassie se apropie de el și se cuibări la pieptul lui.

– Nu-i așa că-i drăguț să-ți închipui asta? murmură ea.

67

Noyce o chemă pe Audrey în biroul lui și îi ceru să ia loc.

– Am primit un telefon de la directorul de pază de la Stratton, o informă el.

– Probabil nu era prea fericit.

– Era turbat de furie, Audrey. Atât în ceea ce îl privește pe el, cât și în ceea ce îl privește pe Conover.

– Nu pot vorbi în numele lui Roy, dar eu, una, știu că echipa mea a fost cum nu se poate mai delicată. N-am lăsat totul distrus în urma noastră.

– Am o bănuială că Bugbee n-a fost la fel de atent.

– Nu m-ar surprinde. La mine a fost vorba de o percheziție consimțită. Roy a avut mandat.

– Plus că Roy e Roy. Ascultă. Noyce se aplecă înainte, puse coatele pe o bucată liberă de birou, sprijinindu-și bărbia în palme, și continuă: Rinaldi m-a pus pe gânduri cu o chestie și cred că ar cam trebui să-l luăm în serios.

– Ne amenință că ne dă în judecată, spuse Audrey, jumătate în glumă, jumătate în serios.

– Știe treaba cu Leon.

– Treaba cu Leon...

– Sincer să fiu, mă surprinde că i-a luat atât de mult. Însă e cât se poate de limpede că a făcut câteva săpături în ceea ce te privește și așa se face că numele lui Leon a ieșit la iveală.

– Tu știai că Leon a fost concediat de la Stratton. Nu ți-am ascuns niciodată acest lucru.

– Bineînțeles că nu. Dar, ce-i drept, n-am cântărit lucrurile așa cum s-ar fi cuvenit. Sincer să fiu, nu mi-a trecut prin minte că ar trebui să o fac.

– Toată lumea din orașul ăsta are pe cineva în familie care să fi fost concediat de la Stratton.

– Cam așa ceva...

– Începi să îi îndepărtezi de cazul ăsta pe toți cei care au o legătură cât de mică cu Stratton și uite-așa nu trece mult timp până realizezi că nu mai are cine să se ocupe de caz. Mă refer la experții de la laborator și la criminaliști...

– Ăsta e un aspect la care trebuie să fim extrem de atenți întotdeauna.

– Jack, mi-a fost repartizat acest caz printr-o pură întâmplare. Numele meu a ieșit la sorți. Nu l-am cerut eu, în mod special.

– Știu.

– Iar când am început să lucrez la el, nu exista încă nici o legătură cu Stratton.

– Fără îndoială, dar...

– Dă-mi voie să termin. Situația în care se află Leon nu are nimic de-a face cu acest caz. Eu nu fac decât să urmăresc niște piste. N-am pornit la o vânătoare de vrăjitoare. Știi și tu asta.

– *Eu* știu, Aud. Bineînțeles că știu asta. Dar dacă și când se va ajunge la un proces, nu vreau ca lucrurile s-o ia razna. Dacă mă voi adresa procurorului, el o să-mi spună, fără doar și poate, că nu vrea ca tu să fii implicată – totul trebuie să fie curat ca lacrima. Și așa este. Orice procuror va fi îngrijorat de faptul că totul poate părea o răzbunare din partea ta.

Audrey se îndreptă de spate în scaunul incomod și îl privi în ochi pe șeful ei.

– Ai de gând să-mi iei cazul?

Bărbatul oftă.

– Nu-ți iau cazul. Nu despre asta este vorba. Vreau să spun... Bine, poate că așa ar trebui. Tipul însărcinat cu siguranța companiei Stratton cere cu insistență acest lucru. Dar adevărul e că ești unul dintre cei mai buni oameni ai noștri.

– Nu e adevărat, iar tu știi foarte bine. Coeficientul meu de evaluare în ceea ce privește cazurile rezolvate este al dracului de mediocru.

El râse.

– Modestia ta e de-a dreptul reconfortantă. Măcar de-ar avea toată lumea de pe-aici așa ceva. Nu, coeficientul tău ar putea fi mai mare, dar asta numai pentru că încă mai ai de învățat. Ai tendința să folosești un microscop, când de fapt ai nevoie de un binoclu.

– Cum adică?

– Uneori pierzi vremea analizând îndeaproape probe care nu te duc nicăieri. Alegi drumuri care se înfundă, mergi pe niște piste greșite și așa mai departe. Cred că lucrurile astea se remediază în

timp, după ce mai acumulezi ceva experiență. Cu cât vei rezolva mai multe cazuri, cu atât ți se vor dezvolta mai mult instinctele. În timp, înveți care piste merită urmate și care nu.

Ea dădu din cap aprobator.

– Știi doar că eu sunt cel mai mare fan al tău.

– Știu, spuse ea, simțindu-se copleșită de un val de afecțiune față de acest bărbat – aproape dragoste. Poate chiar era dragoste.

– Eu am insistat să aplici pentru acest post și tot eu te-am susținut să mergi mai departe. Știi câte obstacole ai avut de depășit.

Pe chipul femeii apăru un zâmbet fâstâcit. Își aminti prin câte interviuri trecuse. Tocmai când credea că scăpase, se mai găsea cineva care să vrea să discute cu ea. Noyce o ghidase tot timpul.

– Era o competiție, își aminti ea.

– Erai femeie. Asta era de fapt explicația. Dar ascultă-mă pe mine: sunt mulți care așteaptă să faci un pas greșit.

– Eu nu văd lucrurile astfel.

– Ba eu așa le văd și crede-mă că știu ce spun. Sunt multe persoane în jur care așteaptă ca tu să te împiedici și să cazi în nas. Iar eu nu-mi doresc să se întâmple una ca asta.

– Nici eu.

– Să revenim o clipă la problema cu Leon. Indiferent dacă tu o consideri sau nu o problemă. Toți suntem susceptibili de a ne lăsa ghidați de impulsuri inconștiente. Instincte protectoare. Eu te cunosc și știu că ai multă iubire în suflet și că urăști să vezi prin ce trece soțul tău. Nu suporți să-l vezi rănit în vreun fel. Audrey vru să protesteze, dar Noyce o întrerupse: Ascultă-mă până la capăt. Acum vorbesc eu, bine?

– Bine.

– Ai în față o pădure de fapte, de probe și indicii. Trebuie să găsești o cale prin pădurea asta. Chestia aia cu hidroînsămânțarea... Aia a fost o muncă de investigație al naibii de bună!

– Mulțumesc.

– Dar nu știm – nu-i așa? – ce presupune treaba asta. Dacă a intrat Stadler pe proprietatea lui Nicholas Conover? Fără îndoială. Nimeni nu contestă acest lucru. S-a târât pe mâini și pe genunchi și

i-a pătruns murdăria aceea sub unghii? Da, de ce nu? Dar asta face oare din Conover un criminal?

– E o piesă din puzzle.

– Da, dar puzzle-ul nostru este unul dintre acelea simple, cu douăzeci de piese, pentru copii? Sau este unul dintre puzzle-urile acelea imposibile, cu câte o mie de piese, care îi plac nevesti-mii? Aici e dilema. O simplă presupunere și câteva semințe de gazon nu sunt suficiente.

– Cadavrul era prea curat, insistă ea. Cele mai multe dintre probe au fost îndepărtate de cineva care știa foarte bine ce face.

– E posibil.

– Rinaldi a fost în trecut detectiv la Omucideri.

– Nu e nevoie să fii polițist ca să știi câte ceva despre probe.

– L-am prins pe Conover cu minciuna, continuă ea. A spus că a dormit până dimineață în noaptea în care Stadler a fost ucis. Dar la ora două dimineața l-a sunat pe Rinaldi. Apelul dat de el apare pe desfășurătorul de la compania de telefonie.

– Poveștile lor sunt diferite?

– Ei bine, când l-am întrebat pe Conover despre asta, a spus că e posibil să fi încurcat zilele, că poate era vorba despre noaptea aceea când i s-a declanșat alarma și l-a chemat pe Rinaldi să o verifice, de vreme ce angajații lui o instalaseră.

– Vezi? Nu-i exclus să fi încurcat ziua.

– Ideea de bază aici, insistă Audrey cu exasperare, este că ei știau că Stadler îl hărțuia pe Conover. Stadler a măcelărit câinele familiei. Apoi, dintr-odată, Stadler e găsit mort. Pur și simplu nu are cum să fie o coincidență.

– Pari foarte sigură pe tine.

– Așa-mi spune instinctul.

– Instinctul, Aud? Nu mă înțelege greșit, dar instinctul tău nu e format pe deplin deocamdată.

Ea încuviință din nou, sperând că nu i se vedea iritarea pe chip.

– Fragmentele acelea de glonț, spuse Noyce. De la casa lui Conover. Care-i treaba cu ele?

Audrey ezită un moment.

– N-am găsit nici un fragment de glonț.

– Lui Conover i-ați spus altceva. Ați spus că ați descoperit o bucată de metal. Care ar fi fost, chipurile, un fragment dintr-un proiectil.

„Probabil Rinaldi îi spusese chestia asta, se gândi Audrey. Altminteri, de unde ar fi putut să afle?"

– N-am spus asta.

– Nu, dar așa i-ai dat de înțeles, este?

– Da, mărturisi ea.

– Ai pus la cale o mică mascaradă, în fața lui Conover, nu-i așa? conchise bărbatul cu tristețe. O cacealma gândită pentru a-l determina pe Conover să cedeze și să mărturisească. Am dreptate?

Ea încuviință cu o mișcare a capului, în timp ce obrajii îi ardeau de rușine.

– N-aș crede că sunt primul detectiv de la Omucideri care pune la cale o cacealma.

– Nici nu ești. Nici pe departe. Am avut și eu partea mea din toate astea, crede-mă. Dar acum avem de-a face cu directorul general de la Stratton Corporation. Ceea ce înseamnă că ne aflăm oricând sub lupă. Tot ceea ce faci, tot ceea ce *facem* va fi întors și studiat pe toate părțile.

– Înțeleg. Dar, știi, dacă mica mea cacealma îl aduce mai aproape de o confesiune, o să merite efortul!

Noyce oftă.

– Audrey... În regulă, cocaina găsită asupra lui Stadler era într-adevăr praf de dropsuri cu aromă de lămâie. Dacă individul a fost tâlhărit sau totul a fost doar o înscenare, asta nu mai știm. Dar până la urmă e vorba despre un schizofrenic care rătăcește prin adăpostul pentru câini în miez de noapte. Așadar, nici nu-i de mirare că a fost împușcat, corect?

– Nici una dintre sursele noastre nu știa nimic despre asta.

– Acolo se petrec tot felul de lucruri, iar sursele noastre nu află decât o foarte mică parte.

– Dar, șefu'...

– Uite ce e: nu vreau să fiu pilotul de pe bancheta din spate în acest caz, dar înainte să-ți dai silința să-i pui la colț pe directorul general și pe directorul de pază al unei corporații importante, pentru conspirație la uciderea unui dement – să nu uităm, e vorba despre doi bărbați care au foarte mult de pierdut – trebuie să te asiguri că nu te lași influențată de senzaționalul acestei povești. Sigur, teoria ta e categoric mult mai interesantă decât o crimă motivată de droguri. Dar în cazul de față nu trebuie să ne ghidăm după potențialul de divertisment al poveștii. Toate acuzațiile trebuie să fie susținute printr-o muncă tenace de investigație. Corect?

– Corect.

– Pentru liniștea ta. Și a noastră.

– Am înțeles.

– Nu te pot ajuta dacă nu mă ții la curent cu absolut tot ce se întâmplă, bine? De acum încolo, vreau să ținem legătura. Ajută-mă să te ajut. Nu vreau să te arzi cu chestia asta.

68

Eddie locuia într-un mic complex condominiu care se numea Pebble Creek. Fusese construit cu vreo șase ani în urmă și era alcătuit din patru clădiri cu cinci etaje – lemn băițuit, cărămidă roșie, ferestre mari – situate în mijlocul unui scuar mare cu iarbă și pietriș. Fiecare condominiu avea propriul balcon cu spalier alb, unde locatarii țineau lucruri precum scaune pliante sau plante în ghiveci. Era un aspect pe care Nick îl auzise descris ca „neoprerie". Nu era nici un pârâu[1] cât vedeai cu ochii, dar de jur împrejurul spațiului de parcare erau grămezi de pietricele. Existau multe parcuri de birouri încântătoare care arătau astfel – dentistul pediatru al familiei Conover avea cabinetul într-un astfel de parc – și tocmai de aceea unii puteau considera

[1] Numele complexului, Pebble Creek, s-ar traduce, textual, ca Pârâu cu prundiș. (n.tr.)

că Pebble Creek e un complex cu un aspect cam prea formal și sobru pentru o locuință. Eddie nu era însă unul dintre ei.

– Nicăieri nu-i ca acasă! exclamă Eddie venind în întâmpinarea lui Nick. Purta jeanși negri și o bluză gri tricotată, deja plină de scame de la prea multe rostogoliri în uscătorul de rufe. Bine ai venit în cuibușorul de nebunii al lui Edward J. Rinaldi! îi ură el.

Nick nu-l vizitase niciodată pe Eddie la el acasă, dar nu era surprins de priveliștea pe care o avea în fața ochilor. Foarte multă sticlă, foarte mult crom. Mochetă albastră-cenușie. Articole de mobilier și un bar din lemn negru lăcuit, oglinzi mari pe peretele din spatele barului. Cele mai mari obiecte din încăpere erau două boxe Magnapan înalte, plate, de culoare argintie, amplasate de o parte și de alta a unei canapele negre, precum două paravane japoneze. Toate obiectele din casă erau mai mult sau mai puțin asortate cu restul. În dormitor, Eddie se mândrea cu un imens pat cu apă, care, spunea el, fusese folosit atât de intens, încât trebuise să-i înlocuiască tapițeria de trei ori până acum.

– Și ce-ai mai aflat? întrebă Eddie într-o doară în timp ce îl conduse pe Nick în acea zonă a sufrageriei pe care o numea, fără îndoială, „centrul de divertisment". Deși nu era exclus ca el să aibă o denumire mai colorată pentru ea.

– Păi am aflat, de pildă, că litera „J" a fost ultima adăugată în alfabet, glumi Nick.

– Pe bune? Și cum s-au descurcat fără ea atâta timp? Masturbare. Jheri Curl[1]. Spermă. Isus. Suspensor pentru boașe.[2] Toată esența civilizației stă în litera asta. Eddie deschise vitrina cu băuturi și răsuci dopul unei sticle de scotch. Ca să nu mai vorbim de J&B. Sau Jameson's, își continuă el pledoaria. Ce-ți ofer?

– Eu sunt OK, spuse Nick.

– Da..., începu Eddie așezându-se pe un scaun tapițat cu piele falsă de căprioară, argintiu-cenușie, și întinzând picioarele pe măsuța

[1] Coafură foarte populară printre afro-americani până la începutul anilor 1990. (n.tr.)
[2] În engleză, toate aceste cuvinte încep cu litera „j". (n.tr.)

de sticlă, lângă vreo două cărți intitulate *Beyer despre viteză* [1] și *Joacă poker precum profesioniștii.* Cred s-ar putea să fii într-adevăr OK.

– Ce te face să spui asta?

Nick se așează pe canapeaua învecinată, tapițată cu aceeași piele falsă de căprioară.

– Nicky, prietene, am ceva pentru tine. M-am gândit că nu te deranjează să treci pe la mine să arunci o privire pe două e-mailuri pe care amicul nostru Scotty le-a șters cu vreo două săptămâni în urmă. Presupun că el își închipuie că dacă șterge ceva, acel ceva dispare în ceață, pur și simplu. Nu realizează că toate e-mailurile sunt arhivate pe server. Care va să zică... Cine e Martin Lai?

– Martin Lai... E managerul nostru pe regiunea Asia Pacific. E din Hong Kong. Se ocupă de contabilitate. E realmente cel mai banal, cel mai insipid individ pe care ai putea să-l întâlnești vreodată. Eter uman.

– Ei bine, ia vezi asta.

Eddie îi întinse lui Nick câteva foi de hârtie.

Către: SMcNally@Strattoninc.com
De la: MLai@Strattoninc.com

Scott,
Ai putea, te rog, să-mi confirmi că suma de zece milioane de dolari care a fost virată de Stratton Asia Ventures LLC în dimineața asta către un cont numerotat, fără nume atașat, a fost expediată la dorința ta? Codul SWIFT indică faptul că fondurile au fost virate către Banca Seng Fung din Macao. Această decizie a dus la epuizarea completă a activelor fondului. Aștept răspuns în cel mai scurt timp.

Mulțumesc,
Martin Lai

Administrator delegat, Departamentul Contabilitate
Stratton Inc., Hong Kong

Urma răspunsul prompt al lui Scott:

---

[1] În original, *Beyer on Speed.* Carte scrisă de Andrew Beyer, descriind strategii eficiente de pariere în cursele de cai. (n.tr.)

Către: MLai@Strattoninc.com
De la: SMcNally@Strattoninc.com

Totul este în regulă – e doar o parte din procedura uzuală de repatriere a fondurilor, pentru a evita plata impozitelor. Îți mulțumesc pentru grija de care dai dovadă, dar totul este în ordine.

Scott

Ridicând privirile din hârtii, Nick întrebă:

– Zece milioane de dolari? Pentru ce?

– N-am idee, dar se pare că amicul nostru Scotty e puțin cam nechibzuit. Joacă repede și dezordonat, nu?

– Așa s-ar zice, nu?

– Nu ca tine.

– Cum?

– Tu nu acționezi deloc nesăbuit, nu-i așa?

– Ce vrea să însemne asta?

– Ceea ce faci tu, omule, este cu mult mai necugetat decât orice-ar avea de gând Scott, izbucni Eddie. Ai face bine să-ți revizuiești comportamentul înainte să fie prea târziu, frățioare, sau, dacă nu, ajungem amândoi la mititica. Și nu prea cred că, în asemenea condiții, sunt dispus să-mi pun pielea-n saramură pentru tine.

– Despre ce dracu' vorbești acolo?

Privirea insistentă a lui Eddie îl fixă necruțător:

– Poți să-mi spui și mie ce dracu' îți închipui că faci trăgându-ți-o cu odrasla lui Stadler?

Nick rămase fără replică timp de câteva clipe.

– Nu cumva mă *spionezi,* Eddie? De-aia știai tu unde mă duceam în ziua aceea, când cu ploaia, nu? Nu e treaba ta să-mi monitorizezi e-mailurile și nici liniile telefonice...

– Soarta ne-a adus pe amândoi pe același drum, Nick. Trebuie să cotim împreună la stânga sau la dreapta. Tu trebuie să respecți limita de viteză, să fii atent la toate indicatoarele rutiere. Iar aici, vezi tu, nu e nici un indicator de CONVERGENȚĂ. Semnul spune NU INTRA. Tu auzi ce-ți spun eu aici? Pentru că este extrem de important să faci

întocmai. Eddie îi căută intenționat privirile: Tu îți dai seama cât de nesăbuit ești?

– Asta chiar nu te privește pe tine, Eddie!

Eddie se întinse, își ridică brațele și își puse palmele după ceafă. În dreptul axilelor, pete de sudoare întunecau culoarea cenușie a tricoului.

– Vezi, tu, aici greșești, prietene. Mă privește – și încă foarte tare. Pentru că, dacă situația asta continuă, am putea să ajungem amândoi să ne facem plăcuțe de înmatriculare pentru groapa cu rahat. Și pot să-ți promit de pe-acum că asta n-are să se întâmple!

– Îți interzic să te amesteci în acest subiect. Las-o în pace!

– Eu aș vrea s-o lași tu în pace. Dacă mi-ai spune că primești limbi în fund de la detașamentul local de cercetașe minore, puțin mi-ar păsa! Spune-mi că îți faci în pivnița casei un laborator de metamfetamină – mă doare undeva! Dar aici suntem implicați amândoi. Dacă o lași pe muierușca asta să intre în viața ta – oricare ar fi motivele tale ciudate și perverse – ne pui în pericol pe amândoi. Tu ce dracu' îți închipui că urmărește ea?

– Nu știu despre ce vorbești...

– Să-ți dau știrile de ultimă oră, spuse Eddie pe o voce șoptită. Tu i-ai făcut felul lu' ta-su.

Lui Nick i se scurse sângele din obraji. Bâjbâi, căutându-și cuvintele, dar nu reuși să rostească vreunul.

– Tu chiar nu pricepi, nu? Polițiștii cred că e posibil ca tu să fi fost implicat. Să presupunem că polițiștii discută cu ea, poate o pun la curent cu bănuielile lor, poate lasă să le scape informația așa, ca din întâmplare, să vadă dacă ea știe ceva. Înțelegi? Prin urmare, fătuca asta se gândește să se apropie mai mult de tine – nu știu, zic și eu – că poate află ceva. Ceva ce ar ajuta la prinderea ta. Cine dracu' poate ști? Poate că pe ea n-o interesează de fapt să intre în pantalonii tăi. Poate că vrea să pătrundă în *mintea* ta.

– Astea sunt aberații. Nu cred așa ceva! izbucni Nick.

Dar stomacul i se strânsese într-un ghem ca de piatră.

Întâlnirea lor de la Town Grounds.

Dumnezeule! Să facă cineva asta familiei tale! Cred că aș fi gata să-l ucid!

– Ba să faci bine să crezi! insistă Eddie. Măcar ia în calcul și afurisita asta de posibilitate! Eddie își dădu paharul pe gât și expiră cu un damf pătrunzător de alcool. Ți-ai putea păzi singur fundul!

– N-am de gând să stau aici și să te ascult, spuse Nick cu obrajii arzând. Acestea fiind zise, el se ridică și se îndreptă spre ușă. Se opri însă la jumătatea drumului și se întoarse pentru a-i arunca lui Eddie: Știi, Eddie, nu sunt sigur că tu ești cel mai în măsură să le dai altora lecții despre nesocotință.

Eddie îl fixa sfidător, cu un rânjet hâd pe chip.

Nick continuă:

– Nu cred că ai discutat vreodată cinstit cu mine despre motivele pentru care ai părăsit secția de poliție din Grand Rapids.

Ochii lui Eddie se îngustară, devenind niște fante.

– Ți-am povestit deja despre acuzațiile alea de doi bani!

– Nu mi-ai spus că ai fost pus pe liber pentru furtișaguri.

– Of, Isuse! Mi se pare mie sau asta ți-a spus Cleopatra Jones. Tu pe cine ai de gând să crezi: pe ea sau pe mine?

Buzele lui Nick se făcură pungă.

– Nu știu, Eddie. Mă tem că încep să o cred pe ea.

– Mda..., spuse Eddie acru. Carevasăzică așa...

– N-ai negat adevărul celor spuse de ea.

– Mă întrebi dacă am ales calea cea mai simplă? Bineînțeles. Dar asta a fost tot. Nu poți crede tot ce-ți trece pe la urechi. Gura lumii e spurcată rău!

69

Telefonul de pe biroul lui Audrey începu să sune, iar ea verifică identificatorul de apeluri, ca să se asigure că nu era din nou doamna Dorsey. Numărul avea însă prefixul 616 – prefixul localității Grand Rapids – așa că ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului era o femeie de la Laboratorul de criminalistică al statului Michigan, care se prezentă ca fiind Susan

Calloway, expert IBIS. Femeia vorbea încet, dar autoritar, cu o voce seacă, lipsită de căldură sau personalitate. Îi comunică numărul cazului în legătură cu care sunase – cazul Stadler – și spuse:

– Motivul pentru care vă sun, doamnă detectiv, este acela că, dacă nu mă înșel, ne-ați rugat să verificăm dacă putem găsi o potrivire între glonțul din cazul dumneavoastră și altele din baza noastră de date, da?

– Așa este.

– Ei bine, s-ar părea că am identificat o pistă promițătoare în baza IBIS.

Audrey știa câte ceva despre Sistemul Integrat de Identificare Balistică. Știa, de pildă, că e o bază de date computerizată, cu imagini digitale arhivate ale unor gloanțe și cartușe folosite, care asigura legătura între secțiile de poliție și laboratoarele FBI de pe întreg cuprinsul țării. Era ca un fel de AFIS – rețeaua de identificare a amprentelor –, numai că aici „amprentele" erau fotografii de gloanțe și cartușe.

– O pistă promițătoare? repetă Audrey.

Totuși, aceasta era o expresie pe care n-o mai auzise înainte.

– Mă refeream la o posibilă potrivire, explică femeia, vocea ei neutră trădând de această dată o ușoară iritare. Personal, găsesc că seamănă foarte mult cu un glonț recuperat dintr-un caz petrecut cu cinci-șase ani în urmă în Grand Rapids. Șase ani, mai precis. Nu a fost descoperită arma cu care s-a tras.

– Ce fel de caz?

– Un dosar cu clasificarea 0900-01.

În ierarhia instituită de statul Michigan cu privire la tipurile de infracțiuni, acesta era codul pentru omucidere. Prin urmare, arma folosită pentru uciderea lui Stadler fusese folosită cu șase ani mai devreme într-un alt caz de omucidere, în Grand Rapids. Informația putea fi una importantă – sau putea să nu însemne absolut nimic. Pe piața neagră, se vindeau și se cumpărau arme în permanență.

– Serios? Ce date avem despre cazul respectiv?

– Din păcate, nu prea multe, doamnă detectiv. Tot ce știu este numărul alocat cazului, iar asta nu vă va ajuta prea mult. Dar am

sunat deja la cei care s-au ocupat de caz și i-am rugat să-mi aducă glonțul în cauză, ca să pot face comparația.

– Vă mulțumesc.

– Cât despre întrebarea pe care urmează probabil să mi-o adresați – respectiv, cât durează până obțineți un răspuns? – vă pot spune că mă voi ocupa de asta de îndată ce îmi parvine glonțul de la secția de poliție din Grand Rapids.

– Nu aveam de gând să întreb, spuse Audrey, gândind în sinea ei: dar asta doar pentru că știu că vă deranjează astfel de întrebări. Dacă nu aveai nimic de împărțit cu acești experți în arme de foc, era de preferat să fii numai lapte și miere în relația cu ei. Adăugă cu voce tare: Dar vă rămân recunoscătoare pentru informația primită.

„Interesant, reflectă ea. Foarte interesant."

Traversă camera de gardă, îndreptându-se către Biroul Judiciar, unde îl găsi pe Kevin Lenehan prăbușit deasupra biroului său, cu brațele încrucișate, în timp ce pe ecranul televizorului se derula o înregistrare cu niște imagini întunecoase, neclare, iar niște numere se succedau în goană în partea de sus a ecranului.

Audrey îi puse mâna pe umăr, iar el tresări puternic, trezindu-se.

– Hei, îl avertiză ea, doar nu vrei să-l ratezi pe tipul ăla cu încălțăminte Nike și geacă Raiders.

– Nu se mai poate trăi așa! se plânse el.

– Ești prea bun pentru genul ăsta de treburi, îl consolă Audrey.

– Poate îi spui și șefei mele chestia asta.

– Unde e?

– În concediu de maternitate. Momentan, sunt pe mâna lui Noyce. Parcă voi erați prieteni la cataramă, nu?

– Ei, nici chiar așa. Kevin, ascultă-mă. Poți să mai arunci o privire peste înregistrarea mea? Vreau să spun, neoficial, confidențial, fără să știe nimeni altcineva?

– Când? În timpul meu liber inexistent?

– Îți rămân datoare.

– Nu te supăra, dar genul ăsta de stimulente nu mă prea impresionează.

– Atunci ce-ar fi s-o faci dintr-un impuls de generozitate?

– Nu prea știu ce-i aia, spuse el.

– Kevin!

Bărbatul clipi scurt.

– Hai să presupunem, absolut ipotetic, că aș avea o pauză de cafea de zece minute, pe care am hotărât să o petrec alergând după cai verzi pe pereți, dintr-o obsesie pur personală. În cazul ăsta, ce ar trebui să caut?

70

– Tocmai am sunat la Fairfield, îi comunică Marge prin intercom, dar asistenta lui Todd mi-a spus că el nu vine la birou astăzi, așa că i-am lăsat un mesaj.

– Poți să încerci să-l contactezi pe mobil? Ai numărul, da?

– Bineînțeles.

Normal că-l avea. Nu pierdea niciodată vreun număr de telefon, nu rătăcea niciodată vreo adresă, putea găsi orice nume în fișierul ei în câteva secunde, fără să greșească. Dumnezule, era o adevărată comoară!

Exista o anume etichetă în ceea ce privea convorbirile telefonice, pe care Marge o respecta întocmai. Dacă suna la biroul lui Todd, iar el se afla acolo, îi transfera apelul lui Nick înainte ca Todd să ridice receptorul. Așa funcționau lucrurile. Nick urâse întotdeauna politica aceea dezastruoasă pentru convorbirile telefonice, în care asistenta cuiva o suna pe Marge, apoi i se făcea legătura cu Nick, după care asistenta respectivă îl anunța pe Nick „Vă fac legătura cu domnul Smith", iar Nick spunea „Bine, mulțumesc", moment în care i se transfera apelul domnului Smith – ca și cum respectivul domn era mult prea ocupat, fie și numai pentru a aștepta câteva secunde pe fir. Era umilitor. Nick concepuse o metodă proprie pentru a evita astfel de situații. O instruise pe Marge să-i spună asistentei „Vă rog faceți legătura cu domnul Smith, iar eu transfer apelul către domnul Conover". De obicei, metoda funcționa. Așa că, atunci când Marge iniția apelurile, lui Nick nu-i plăcea să joace rolul domnului Smith.

Todd răspundea el însuși la telefonul mobil – normal, doar nu așa proceda toată lumea? – așa că Nick formă chiar el numărul.

Todd răspunse fără întârziere.

– Todd, aici Nick Conover.

– A, salut, omule!

Nici un sunet de fundal. Nick se întrebă dacă nu cumva Todd chiar se afla la birou până la urmă.

– Todd, pe aici se petrec niște lucruri tare ciudate, drept pentru care noi doi trebuie să avem o discuție.

– Hei, doar pentru asta mă aflu eu aici.

Ca și când el era vreun psihiatru sau ceva...

– Două contracte importante s-au dus pe apa sâmbetei, pentru că fiecare din cei doi potențiali parteneri a aflat, independent unul de celălalt, că ar urma să ne mutăm întreg atelierul de fabricație în China.

– Serios?

– E vreun sâmbure de adevăr în toată povestea asta?

– Eu nu pot fi tras la răspundere pentru niște bârfe, Nick.

– Bineînțeles că nu. Dar eu îți cer să-mi spui acum, fără menajamente – ca de la bărbat la bărbat – dacă zvonul este adevărat. „Ca de la bărbat la canalie, se gândi el. Ca de la bărbat la ratat." Adăugă: Spune-mi dacă aveți în vedere această posibilitate.

– Ei bine, tu știi care este părerea mea în această privință, iar eu ți-am mai spus și cu altă ocazie. Cred că ne erodăm marjele de profit continuând să exploatăm aceste fabrici vechi din Michigan, ca și când am fi rămas pe la 1959. Lumea s-a schimbat. Acum facem parte dintr-o economie globală.

– Așa este, spuse Nick. Am mai avut această discuție, iar eu am precizat foarte clar atunci că în ziua în care Stratton va înceta să-și fabrice propria marfă, Stratton va înceta să mai existe. N-am de gând să fiu eu ăla care închide fabricile locale.

– Am reținut, spuse Todd ursuz.

– Deja am concediat jumătate din angajații companiei, așa cum mi-ați cerut voi. A fost cel mai dureros lucru pe care l-am făcut eu vreodată. Dar să transform Stratton-ul în nu știu ce companie

virtuală, într-un birouaș de desfacere al unor produse fabricate, fără excepție, la douăsprezece mii de kilometri distanță – asta n-are să se întâmple cât încă mai sunt eu aici.

– Am înțeles, spuse Todd din nou. De fapt, de ce m-ai sunat?

– O să repet întrebarea, pentru că nu cred că am auzit răspunsul tău. Există vreun sâmbure de adevăr în aceste zvonuri potrivit cărora voi negociați mutarea fabricii în afara granițelor, Todd?

– Nu, răspunse el repede.

– Nu au existat nici măcar niște discuții preliminare?

– Nu.

Nick nu mai știa ce să zică. Todd fie spunea adevărul, fie mințea; iar dacă era dispus să mintă cu atâta nerușinare, ei bine, Nick tot n-ar fi putut face nimic în această privință. Se gândi să aducă vorba despre schimbul acela de e-mailuri dintre Todd și Scott, de documentele codificate – dar, pe de altă parte, nu ar fi dorit ca Todd să afle că îl pusese pe directorul de la pază să supravegheze lucrurile îndeaproape. Nu dorea să-și taie craca de sub picioare anulând singura posibilitate pe care o avea de a afla ce se petrece cu adevărat.

– Atunci poate îmi explici și mie de ce l-ai trimis pe Scott în China în nu știu ce misiune secretă, fără măcar să-mi spuneți și mie ce aveți de gând?

Urmară câteva secunde de tăcere.

– Acum aud asta pentru prima dată, spuse Todd în cele din urmă. Întreabă-l pe el despre ce e vorba.

– Scott a spus că s-a dus în China să exploreze opțiunile. Nu tu l-ai pus să facă asta? Pentru că dacă tu l-ai pus, vreau să înțelegi o chestie. Nu așa se rezolvă lucrurile pe aici, Todd.

– Nu eu sunt șeful lui, Nick.

– Exact. Nu vreau să-mi fie subminată autoritatea.

– Nici eu nu-mi doresc asta.

– Slujba asta e destul de grea și fără să fiu nevoit să-mi fac griji că directorul meu financiar face călătorii secrete în Orient cu Cathay Pacific.

Todd chicoti politicos.

– E o funcție grea, care te solicită extrem de mult. Timbrul vocii lui se schimbă dintr-odată, ca și cum tocmai se gândise la ceva. Adăugă: Știi, înțeleg că familia ta a trecut printr-o perioadă dificilă, cu moartea soției tale și așa mai departe. Dacă vrei să petreci mai mult timp alături de ei, noi suntem gata să te susținem. Dacă vrei să-ți iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ți priască. Probabil ți-ar prinde tare bine o vacanță. Ți-ar face bine.

– Mă simt bine, Todd, îl asigură Nick. „Nu scapi tu așa ușor de mine, Todd." Faptul că vin la birou în fiecare zi – asta mă ține în priză.

– Îmi pare bine să aud asta, spuse Todd. Chiar îmi pare bine.

71

Bugbee înfuleca Cheetos dintr-o punguță mică luată de la automat. Degetele lui – despre care Audrey remarcase că erau de regulă imaculate, cu unghiile tăiate îngrijit – erau acum pătate cu portocaliu.

– Are logică, conchise el cu gura plină de Cheetos. Rinaldi a făcut rost de unul în Grand Rapids, pe vremea când lucra acolo.

– Sau aici. Armele astea circulă.

– Posibil. Așadar, unde l-a aruncat?

– Există un milion de posibilități și nici una nu-i de lepădat.

Lui Audrey îi era foame, iar el nu-i oferea nici un pufulete. Mizerabilul!

– Tipii de la salubrizare au căutat în container, dar nu era nimic acolo.

– Probabil sunt sute de containere în oraș, punctă Audrey. Plus groapa de gunoi. Plus gurile de canalizare, lacul, iazurile și râurile. N-o să găsim niciodată pistolul ăla.

– Trist, dar adevărat, spuse Bugbee. Mototoli punga goală, apoi aruncă ghemotocul către coșul metalic de gunoi de lângă perete, însă punga se desfăcu în aer și aterizâ pe podea. La dracu'! înjură el.

– Ai reușit să iei legătura cu firma de securitate?

El dădu din cap afirmativ.

– Fenwick Alarm este un simplu birou în centru. N-am idee cu ce dracu' se ocupă – instalează sisteme de alarmă, dar nu s-au ocupat ei în cazul nostru. Nici monitorizarea n-o fac ei, ci o firmă numită Central Michigan Monitoring, cu sediul în Lansing. Ei țin întreaga evidență electronică.

– Și?

– Nimic. Se confirmă ceea ce știm deja. În respectiva dimineață de miercuri, una dintre alarmele de perimetru de la reședința Conover a fost declanșată. Alerta a durat unsprezece minute. Mare chestie! Ai făcut rost de hard drive – ăla ar trebui să ne arate ce au înregistrat camerele, nu?

Audrey îi explică ce aflase în legătură cu sistemul de înregistrare digitală.

– L-am rugat pe Lenehan să mai arunce o privire pe el. Dar Noyce îi dă tot felul de alte sarcini și asta ne ține pe loc.

– Oare de ce nu mă surprinde?

– Apropo de camere, unul din noi ar trebui să verifice, pentru orice eventualitate, înregistrările de la paza Cartierului Fenwicke, din noaptea respectivă.

Bugbee clătină din cap.

– Am rezolvat deja. Folosesc o stație centrală comandată din centrul orașului. Nimic special – Stadler sare peste un gard de perimetru, atâta tot.

– Păcat!

– Eu zic să-l aducem la secție. De fapt, pe ambii ticăloși.

– Cam riscant. S-ar putea să fie prea devreme. Poate ar fi mai bine să așteptăm până facem rost de mai multe dovezi. Cel puțin asta ar spune Noyce.

– Dă-l dracu' pe Noyce! E cazul nostru, nu al lui. Ai observat că în ultima vreme ne tot suflă în ceafă?

– Oarecum.

– Probabil a mirosit că e o bubă mare care stă să se spargă.

Audrey nu știa cât de multe putea să dezvăluie.

– Cred că mai degrabă vrea să se asigure că nu facem vreo gafă, spuse ea.

– Vreo gafă? Ce-și închipuie? Că suntem niște novici?

Audrey ridică din umeri.

– E un caz important.

– Nu, zău?! făcu Bugbee, cu un rânjet strâmb.

Audrey răspunse cu un zâmbet trist și se întoarse să plece către cubiculumul ei.

– Știi? Chestia aia cu cartușul sau fragmentul de glonț sau ce-o fi fost... spuse Bugbee.

Audrey se întoarse din nou spre el.

– Ce cartuș?

– Cacealmaua aia?

– Așa...?

– N-a fost rea deloc, aprecie el.

72

Nick era mai mult decât epuizat. Toate mizeriile astea care se țineau lanț, cu Todd și cu Scott, toate aberațiile pe care nu le înțelegea îl secau de puteri. Unde mai pui că venise și Eddie cu acuzațiile lui legate de Cassie: „Ai face bine să-ți revizuiești comportamentul înainte să fie prea târziu". Și: „Tu ce dracu' îți închipui că urmărește ea?" Oare vorbele lui Eddie aveau o bază reală?

Era oare posibil, începuse el să se întrebe, ca, la un anumit nivel al subconștientului său, el *să vrea* să iasă totul la iveală?

Și cel mai grav dintre toate – un lucru atât de îngrozitor încât nici nu putea suporta să se gândească la el – era fragmentul acela de cartuș pe care poliția îl descoperise pe gazonul lui.

Întotdeauna se mândrise cu capacitatea lui de a rezista în fața unor presiuni care i-ar fi doborât pe cei mai mulți. Poate de la antrenamentele de hochei i se trăgea – acolo învățai să descoperi locul acela tihnit din adâncul ființei tale și să te retragi acolo ori de câte ori lucrurile o luau razna. El nu se panica niciodată. Laura, pe de altă parte, fiind o fire extrem de sensibilă, nu-l înțelesese niciodată. Trăia

cu impresia că lui nu-i pasă, că nu pricepe. Iar el ridica din umeri și-i răspundea calm: Ce rost are să intri în panică? Nu ajută la nimic.

Dar, de când cu crima, totul se schimbase. Carapacea lui dură se fisurase sau devenise friabilă. Ori poate că tensiunea acumulată în ultimele săptămâni nu se risipea; grijile se strângeau în spatele lui până ce mușchii începeau să tremure și să se contracte. În orice secundă avea să se prăbușească.

Dar nu avea voie. Nu încă.

Pentru că, orice ar fi avut de gând Todd și Scott, toate aceste manevre – călătoriile secrete, telefoanele și documentul acela codificat – aprinseseră în el o scânteie care trosnea și scăpăra.

„Dacă vrei să-ți iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ți priască."

De parcă Todd ar fi dat doi bani pe bunăstarea lui emoțională.

Todd dorea ca el să ia o pauză. Nu să demisioneze. Asta era interesant. Dacă Todd și colegii lui de la Fairfield ar fi vrut să se descotorosească de el, l-ar fi pus pe liber cu mult timp în urmă. Așadar, de ce n-o făcuseră? Oare suma aceea astronomică, cei cinci milioane de dolari pe care ei ar fi trebuit să-i plătească dacă-l concediau fără motiv – oare asta îi împiedicase? Cu toate miliardele pe care le administra Fairfield?

Apăsă pe câteva taste și îi apăru pe monitor documentul cu datele întregului personal corporatist. Dădu clic pe numele MARTIN LAI. O fotografie fu afișată instantaneu pe monitor – un individ cu fața rotofeie și o expresie flegmatică. Alături de fotografie apăreau numele subordonaților lui direcți, adresa lui de e-mail și numărul de telefon.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Diferența de fus orar pentru Hong Kong era de treisprezece ore. Aici era ora nouă și jumătate dimineața, prin urmare acolo era zece și jumătate seara. Nick ridică receptorul și formă numărul de telefon de acasă al lui Martin Lai. La celălalt capăt, telefonul sună îndelung, după care se auzi un mesaj înregistrat în limba chineză, urmat de câteva cuvinte rostite mecanic, într-o engleză cu accent puternic.

– Martin, începu Nick, aici Nick Conover. Trebuie să iau legătura cu tine în cel mai scurt timp posibil.

Și-i lăsă șirul obișnuit de numere de telefon.

Apoi o chemă pe Marge prin intercom și o rugă să facă rost de numărul de mobil al lui Martin Lai, dat fiind că acesta nu era disponibil pe rețeaua de intranet a companiei. Un minut mai târziu, pe monitorul lui apăru un număr cu multe cifre.

Nick apelă numărul respectiv. Auzi din nou o voce înregistrată, iar el lăsă același mesaj. Verifică agenda de întâlniri a lui Martin Lai, programul lui de lucru afișat online; omul nu părea să fie plecat în vreo deplasare sau altceva care să-l țină departe de Biroul Stratton din Hong Kong.

Cuvintele lui Todd îi stăruiau în minte: „Dacă vrei să-ți iei un concediu prelungit, o mică pauză... s-ar putea să-ți priască."

Ce dracu' urmăreau, mai exact, Todd Muldaur și Fairfield Equity Partners? Și oare cine putea ști ce se petrece?

Răspunsul îi veni în minte atât de natural, încât se întrebă cum de nu se gândise mai devreme la asta. Un „văr" prin alianță al familiei Fairfield, el trebuia să știe.

Deschise sertarul din mijloc al biroului și găsi acolo o carte de vizită îndoită la colțuri, pe care scria KENDALL RESTAURANT GROUP, iar dedesubt, RONNIE KENDALL, DIRECTOR GENERAL.

Ronnie Kendall era un întreprinzător șmecher, un bărbat mic de statură, cu mintea ageră și un accent texan greu de înțeles. Pusese bazele grupului de restaurante Kendall, pornind de la un local micuț, cu specific mexican, construit în Dallas, pe care îl transformase ulterior într-un lanț prosper, iar în cele din urmă într-o companie de restaurante în toată regula. În mare, era vorba despre un lanț de restaurante cu specific mexican, populare în zona de sud-vest. Însă compania lui Kendall deținea, în plus, un lanț producător de tort cu brânză, un lanț producător de pui la grătar – care nu o ducea foarte bine –, un lanț jalnic de localuri cu specific japonez, unde bucătari costumați în samurai feliau și perpeleau mâncarea chiar la masa ta, plus un lanț de localuri tip bar și grill, celebru pentru costițele fragede de porc la grătar și uriașele cocteiluri margarita cu gheață. Cu zece ani în urmă, el îi vânduse afacerile lui Willard Osgood.

Nick îl cunoscuse la o conferință de afaceri în Tokyo și se înțeleseseră bine din prima clipă. Ronnie Kendall se dovedise a fi un mare fan al jocului de hochei și, în mod surprinzător, urmărise evoluția lui Nick în domeniu pe vremea când acesta era la Universitatea din Michigan. Nick îi mărturisise că mâncase la restaurantul japonez care făcea parte din grupul Kendall și că nu îi plăcuse foarte mult, iar Kendall îi dăduse imediat replica: „Glumești? De fiecare dată când pun piciorul acolo, fac diaree. Nu mănânc niciodată acolo, dar oamenii adoră localul ăla. Ca să vezi!"

Nick fu pus să aștepte de mai multe ori pe fir până ca Ronnie Kendall să răspundă în cele din urmă. Părea la fel de exuberant ca întotdeauna, turuind fără încetare. Nick făcu greșeala să-l întrebe cum mergeau afacerile, pretext pentru ca Ronnie să se lanseze într-un monolog nebun, povestindu-i că lanțul de pui la grătar era în plină expansiune în Georgia și Carolina de Sud. După aceea, nu se știe cum, schimbă subiectul, începând să peroreze pe tema obsesiei unora pentru dieta săracă în carbohidrați.

– Prietene, nu pot să-ți spun cât de mult mă bucur că a trecut moda asta, mă înțelegi? Să ne bage în pământ și mai multe nu! Tortul cu brânză fără carbohidrați nu a avut succes niciodată, cât despre cocteilurile Margarita dietetice... ce să-ți mai spun?! Iar apoi, tocmai când semnaserăm contractul cu o vedetă care urma să ne facă reclamă – aici, Ronnie menționă numele unui jucător de fotbal celebru – și chiar înregistraserăm câteva spoturi publicitare de cincisprezece și de treizeci de secunde, ne trezim din senin că ăsta e acuzat de viol!

– Ronnie, reuși Nick să intervină în cele din urmă, cât de bine îl cunoști pe Todd Muldaur?

Ronnie chicoti pe înfundate.

– Îl urăsc pe ticălosul ăla fățarnic, iar el mă iubește cam tot atât de mult. Dar nu-i ies în cale și nici el mie. El și amicii lui cu MBA au încercat să-și bage nasul în afacerile mele, iar lucrurile au luat o turnură atât de proastă, încât am pus mâna pe telefon, l-am sunat pe Willard și i-am spus: pune-le zgardă la pudelii ăia ai tăi, că altminteri eu am plecat. Ies din afacere. Sunt prea bătrân și prea bogat, n-am nevoie de mizeriile astea. Probabil că Willard l-a trimis pe Todd la

coteț, pentru că după aceea a început să bată în retragere. Bine, oricum avea o grămadă pe cap, după ce a căzut afacerea aia cu cipuri.

– Afacerea cu cipuri?

– Nu așa se numesc chestiile alea? Microcipuri sau mai știu eu cum? Semiconductori, știi?

– Așa...

– Ai citit *Wall Street Journal*, nu? Despre balonul de săpun din industria semiconductoarelor... Cum tipii ăia cu capital privat au investit excesiv în cipuri, iar apoi balonul de săpun a explodat? Ronnie chicoti din nou pe înfundate: E demențial, să-i vezi pe toți cum cad cu fundu-n baltă!

– Stai așa, Ronnie. Spui că Fairfield Equity Partners a făcut investiții masive în microcipuri?

– Nu toată compania, doar fondurile administrate de prietenul nostru Todd. El a pariat masiv pe afacerea cu cipuri. Și-a pus toți banii la bătaie, înțelegi?

Nick nu se amuză împreună cu Ronnie.

– Credeam că există o anumită limită până la care poți investi pe un anumit sector.

– Todd e un individ arogant, știi și tu foarte bine, nu? Îl miroși de la o poștă. S-a gândit că, atunci când prețurile acțiunilor din afacerea cu semiconductori aveau să înceapă să scadă, el va alege câteva companii la un preț derizoriu și va scoate un profit gras. Ei bine, s-a ales cu ce merită. Acum, prin fondurile lui bate vântul. Willard Osgood e probabil turbat de furie. Dacă fondurile lui Todd intră în colaps, corabia-mamă va începe să se scufunde.

– Vorbești serios?

– Presupun că Todd Muldaur se dă bine pe lângă tine în perioada asta. Știu că Stratton trece printr-o perioadă nefastă, dar cel puțin sunteți solvabili. În comparație cu alte investiții de-ale sale, voi sunteți acum o vacă numai bună de muls. Poate să vă scoată acțiunile la bursă, să facă bani buni. Bine, dacă ne gândim cât durează chestia asta, s-ar putea să fie prea târziu pentru el.

– I-ar trebui cel puțin un an.

– Cel puțin. De ce, e vorba să vă scindeze compania și să creeze companii derivate?

– Nu. Nimic de genul ăsta.

– Ei bine, Fairfield are nevoie de ceea ce se cheamă o politică de obținere de lichidități. Și asta cât mai repede.

– Ceea ce înseamnă că au nevoie de bani lichizi.

– Exact.

– Mda... Păi, din câte-mi dau eu seama, sigur pun la cale ceva, spuse Nick. Trag tare să reducă cheltuielile.

– Lasă asta. Știi vorba mea dintotdeauna: când îți ia foc casa, nu-i momentul să ieși la o vânzare de vechituri.

– Poftim?

– Vreau să spun că Todd e băgat atât de adânc în rahat, încât probabil că acum e disperat să scoată un ban grămadă – eventual să vândă Strattonul printr-un contract de mântuială, doar ca să-și salveze pielea. Dacă aș fi în locul tău, i-aș urmări toate mișcările îndeaproape.

În clipa în care Nick puse receptorul jos, sosi un alt apel, de data asta de la Eddie.

– Mica sală de conferințe de pe etajul tău, spuse Eddie fără nici un fel de introducere. În clipa asta.

73

De când dăduseră cărțile pe față, atunci, în apartamentul lui Eddie, relația lor și așa glacială suferise o răcire și mai puternică. Eddie nu mai glumea atât de mult. Îi ocolea privirile lui Nick. Adesea părea agitat.

Dar când intră în camera de conferințe, arăta de parcă ar fi avut un secret pe care abia aștepta să-l divulge. Trecuse ceva timp de când Nick îl văzuse ultima oară așa.

Eddie închise ușa sălii de conferințe și începu:

– Știi bucata aia de cartuș?

Nick rămase fără glas. Nu reuși să articuleze nici un sunet.

– E o mare abureală, adăugă Eddie.

– *Poftim?*

– Sticleții n-au găsit nici un fragment de cartuș pe gazonul tău.

– Ești sigur?

– Absolut.

– Atunci despre ce a fost vorba?

– Abureli. O tactică de presiune. N-au găsit nici un fel de bucată de metal.

– Adică *au mințit?*

– În locul tău nu mi-aș lua-o în cap, Nick.

– Ești sigur? De unde știi?

– Ți-am mai spus: am sursele mele. E o cacealma, prietene. Chiar nu recunoști un fals când îl ai în fața ochilor?

Nick ridică din umeri.

– Nu știu ce să zic...

– Hai, omule, fii serios! Mai ții minte când am jucat cu Hillsdale în finală, în ultimul an de liceu, iar tu ai făcut farsa aia demențială cu lovitura cu dosul palmei la linia albastră, înainte să trimiți pucul ca pe o rachetă în spatele lui Mallory, și ai dus meciul în prelungiri?

– Da, mi-aduc aminte, admise Nick. Dar la fel de bine îmi aduc aminte că noi am pierdut atunci.

74

Nick puse servieta jos, în holul de la intrare. Pardoseala cu aspect antichizat, pretinsă a fi din pin portocaliu – podelele din stejar care fuseseră inițial acolo nu se ridicaseră la standardele Laurei – lucea în lumina de culoarea chihlimbarului, răspândită de spoturile din arcadele de deasupra. În subconștientul său, Nick aștepta să audă zgomotul unghiilor lui Barney pe pardoseala din lemn, clinchetul zgărzii lui, iar absența acelor sunete vesele îl întristă.

Era aproape ora opt. Ședința comisiei însărcinate cu stabilirea strategiilor de marketing durase cu aproape două ore mai mult decât

fusese prevăzut. Nick sunase acasă în timpul unei pauze și îi spusese Martei să pregătească cina pentru copii. Marta îl anunțase că Julia era acasă la prietena ei, Jessica, și că, prin urmare, la cină nu era decât Lucas.

Auzi voci de la etaj. Oare venise vreun prieten la Lucas? Nick urcă scările, iar murmurul acela de voci deveni din ce în ce mai clar, până ce Nick reuși să deslușească întreaga conversație.

Era vocea lui Cassie, realiză el cu uimire. Cassie și Lucas. Oare ce căuta ea aici? Scara era solid construită, nu se auzeau scârțâieli ca în casa cea veche sau casa în care crescuse Nick. Așadar, ei nu-l auziseră urcând. Simți niște furnicături atunci când se opri pe palier, ascultând. De data aceasta, ușa de la camera lui Lucas era deschisă.

– Ar fi trebuit să ne dea tema asta la ora de fizică, se plângea Lucas. Și, până la urmă, de unde știe un poet cum o să se sfârșească lumea?

– Ție chiar ți se pare că poezia asta vorbește despre cum se va sfârși lumea?

Vocea răgușită a lui Cassie.

Nick se simți ușurat. Cassie îl ajuta pe Lucas la teme, atâta tot.

– Foc sau gheață. Așa se va sfârși lumea. Asta spune și poetul.

– Dorință și ură, spuse Cassie. Inima omului poate fi o materie topită, dar apoi se poate călî în gheață. Nu te gândi la spațiul exterior. Gândește-te la spațiul interior. Nu te gândi la lume *ca întreg*. Gândește-te la lumea *ta*. Frost poate fi un poet incredibil de sumbru, dar este, de asemenea, un poet al intimității. Carevasăzică, ce transmite el aici?

– În esență, e vorba despre linia subțire dintre iubire și ură.

– Dar dragostea și dorința nu sunt totuna, nu? Există iubirea de familie, dar pe aceea n-o numim dorință. Pentru că dorința e legată de o absență, corect? Să dorești un lucru înseamnă să vrei acel lucru și întotdeauna vrei un lucru pe care nu îl ai.

– Presupun...

– Gândește-te la Silas, din ultima poezie pe care o ai de studiat. El trage să moară și atunci se întoarce acasă.

– Numai că aceea nu e casa lui.

– Acolo, Warren spune: „Acasă este locul unde, când trebuie să te duci, ei trebuie să te primească înăuntru". Este unul dintre cele

mai celebre versuri scrise vreodată de Frost. Asta este dragoste sau dorință? Cum se sfârșește lumea *lui?*

Nick, devenind dintr-odată conștient de postura în care se afla, se îndepărtă câțiva pași, traversând holul către dormitorul său. Glasul lui Cassie se pierdu într-un murmur melodios. Întrebase ceva, iar Lucas, cu timbrul lui de bariton adolescent, ridică vocea iritat:

– Unii zic ceva, alții zic altceva... Să se hotărască odată!

Nick se opri din nou, ascultând.

Cassie râse:

– Ce-ți spune *ritmul?* Versurile poeziei au, de regulă, patru măsuri, nu? Nu însă și ultimele versuri, referitoare la ură: „Este tot măreață". Două silabe accentuate. „Și-ar fi îndeajuns." Clar și simplu. Ca și când totul s-ar restrânge într-un singur punct. Despre gheața urii, cât de puternică este ea, nu?

– Jos pălăria pentru amicul meu Bobby Frost, conchise Lucas. Are ritmul în el, fără îndoială. Dar el începe cu focul.

– Multe lucruri încep cu focul, Luke. Întrebarea esențială este cum se sfârșesc.

Nick reflectă în sinea lui dacă să li se alăture sau nu. Altădată nu ar fi ezitat nici o clipă, dar Lucas nu mai era același acum. Ceea ce se petrecea acolo era un lucru bun, dar probabil situația era destul de șubredă. Fiul lui nu mai voia să-l lase să-l ajute la teme, iar acum că Lucas era deja în clasa a unsprezecea, Nick nu i-ar mai fi fost oricum de prea mare ajutor. Dar cumva, nu se știe cum, Cassie descoperise o cale de a discuta cu el și se pricepea la toate chestiile alea. Avea un talent înnăscut. Șefă de promoție, ce mai!

În cele din urmă, Nick trecu prin fața dormitorului lui Lucas, dându-le astfel de înțeles că sosise acasă, și se îndreptă către camera lui. Se dezbrăcă, se spălă pe dinți, făcu un duș rapid. Când ieși din nou, Lucas era singur în camera lui, în fața calculatorului, lucrând.

– Hei, Luke, îl salută el.

Lucas ridică scurt privirea de pe monitor, cu expresia aceea obișnuită de iritare.

Nick ar fi vrut să-i spună ceva de genul: „Ți-a fost Cassie de ajutor? Îmi pare bine că îți vezi de treabă". Dar își reținu acest impuls.

Cel mai probabil, Lucas nu ar fi apreciat un astfel de comentariu, interpretându-l ca deranjant.

– Unde e Cassie? se mulțumi Nick să întrebe până la urmă.

Lucas ridică din umeri.

– Jos, presupun.

Nick coborî la parter să o caute pe Cassie, dar aceasta nu era nici în camera de recreere, nici în bucătărie – în nici unul din locurile obișnuite. O strigă, dar nu primi nici un răspuns.

„Ei bine, are tot dreptul să-și vâre nasul pe aici, se gândi Nick. După ce m-a surprins cotrobăind prin dulăpiorul ei de medicamente."

Dar ea n-ar fi făcut una ca asta, nu?

Traversă bucătăria îndreptându-se spre holul din spate, aprinse veioza de alabastru și își continuă drumul spre biroul lui.

Puțin probabil ca ea să se fi aflat acolo.

Ușa biroului lui era deschisă – aproape întotdeauna era așa –, iar luminile erau aprinse. Cassie era așezată la masa lui de lucru.

Inima începu să-i bată cu putere. Iuți mersul. Covorul îi înăbuși sunetul pașilor, astfel încât Cassie nu-l auzi apropiindu-se. Nu că ar fi avut intenția să se furișeze.

Observă că mai multe sertare ale biroului erau întredeschise.

Toate în afară de cel de jos, pe care îl ținea încuiat. Erau deschise doar puțin, ca și cum fuseseră deschise și apoi închise în grabă.

Iar el știa că nu le lăsase așa. Rareori folosea sertarele biroului, iar atunci când o făcea, era foarte atent să le închidă până la capăt, alminteri biroul căpăta un aspect dezordonat.

Cassie era așezată comod pe scaunul Symbiosis, din piele neagră, scriind ceva pe un blocnotes mare, galben.

– Cassie.

Femeia tresări, cu un țipăt.

– O, Dumnezeule! Să nu mai faci asta!

Își puse o mână pe piept.

– Îmi pare rău, spuse el.

– O, Doamne... Eram adâncită în gânduri... Nu, eu ar trebui să-mi cer iertare, n-ar trebui să mă aflu aici. Bănuiesc că am cam încălcat limitele...

– E în regulă, spuse el, încercând să lase impresia că vorbește serios.

Ea păru dintr-odată conștientă de faptul că lăsase toate sertarele întredeschise și începu să le împingă pentru a le închide complet.

– Căutam niște foi de hârtie și ceva de scris, se justifică ea. Sper că nu te superi...

– Nu, spuse el. Totul e în regulă.

– Îmi venise o idee și trebuia s-o notez fără întârziere – mi se mai întâmplă.

– Idee?

– În fine... vreau să scriu ceva... Într-o bună zi, dacă voi reuși vreodată să-mi pun tâmpeniile în ordine.

– Ficțiune?

– A, nu. Nonficțiune. E și-așa prea multă ficțiune în viața mea. Sper că nu te superi că am trecut pe aici în seara asta. Am sunat, să știi, dar Marta mi-a spus că ești la serviciu, iar Lucas și cu mine ne-am luat cu vorba și mi-a zis că își bate capul cu nu știu ce poezie. S-a dovedit a fi una dintre poeziile despre care chiar știam câte ceva. Așa că am...

– Hei, spuse Nick. Tu faci adevărate miracole. Mi-e teamă însă că sosirea mea a întrerupt totul.

– Vrea să scrie primele câteva paragrafe din referatul trimestrial la literatură lirică. Să vadă încotro merge cu interpretarea.

– Ai multă răbdare cu el, concluzionă Nick. *Ești nemaipomenită,* ar fi vrut el să spună.

Poate că la asta se rezuma totul. Venise să-l ajute pe Lucas să descifreze o poezie oarecare a lui Robert Frost.

– Ai predat vreodată?

– Ți-am mai spus, replică femeia. Am făcut cam tot ce se putea face.

Lumina spoturilor din tavan se reflecta în părul ei, făcându-l să strălucească. Arăta ca un copil al străzii, doar că pielea ei nu era atât de transparentă. Părea mai sănătoasă. Petele întunecate de sub ochi dispăruseră.

– „Gândește că măcar atât de l-ar putea învăța/Poate de ajutor pe lume tot ar fi cuiva", mai adăugă ea.

– Poftim?

Cassie clătină din cap:

– E doar un vers din *Death of a Hired Man.* E o poezie despre căminul familial. Despre familie, chiar.

– Și despre adevărata semnificație a Crăciunului?

– Voi, ăștia din familia Conover..., râse ea. Ce mă fac eu cu voi?

– Aș avea eu câteva sugestii, glumi Nick, cu o expresie ce s-ar fi dorit lacomă. Dumnezeule, tu chiar ești bună la toate, nu?

– Asta spui tocmai *tu?* Masculul alfa? Geniul universal?

– Aș vrea eu. S-ar putea să fiu directorul general cu cele mai mari probleme la matematică din țara asta.

– Există vreun sport la care să nu te pricepi?

Nick se gândi o clipă:

– N-am învățat niciodată să călăresc.

– La jocul cu potcoave nu te descurci?

– Ăla nu e un sport.

– Pun pariu că știi să tragi cu arcul.

– Cât de cât.

– La trageri te pricepi?

Lui Nick îi îngheță sângele în vine. După o fracțiune de secundă, clătină ușor din cap, părând nedumerit. Timp de o clipă, privirea lui rătăci în gol.

– Știi tu, continuă Cassie. Trageri la țintă, sau cum le spune. În poligon.

– Nu, răspunse el, auzindu-și nonșalanța studiată din glas ca de la mare distanță.

Se lăsă pe un scaun Windsor cu șezut din împletitură de papură, care tot timpul părea să-i lase așchii pe fund. Când se mutaseră aici, Laura interzisese fără drept de apel fotoliul vechi din piele. Mobilă studențească, decretase ea atunci. Se frecă la ochi, încercând să ascundă groaza care pusese stăpânire pe el dintr-odată.

– Îmi pare rău, se scuză el. Sunt epuizat. Am avut o zi grea.

– Vrei să-mi povestești?

– Nu acum. Iartă-mă. Vreau să spun, mulțumesc de întrebare, dar rămâne pe altădată. Aș prefera să vorbesc despre orice altceva în afară de problemele de serviciu.

– Să merg să-ți pregătesc cina?

– Știi să gătești?

– Nu, recunoscu ea râzând scurt. Ți-am oferit deja una dintre cele trei specialități ale mele. Dar sunt sigură că Marta a lăsat ceva și pentru tine în bucătăria aia bântuită a voastră.

– Bântuită?

– A, da. Am dat nas în nas cu antreprenorul tău când am sosit aici și m-a pus la curent cu toate detaliile picante.

– Ți-a explicat cumva și de ce le ia angajaților lui o veșnicie să monteze un blat de bucătărie?

– Nu arunca vina pe ei. Din câte am auzit, tu ești ăla care îi scoți din minți. S-a plâns că nu reușește să obțină aprobările când are nevoie de ele și așa mai departe.

– Îmi cere să iau prea multe afurisite de decizii. Chiar nu am timp pentru așa ceva. Și nu vreau să fac ceva greșit.

– Ce înțelegi prin „greșit"?

Nick tăcu o clipă, după care explică:

– Laura știa foarte clar ceea ce dorea.

– Iar tu vrei ca totul să fie exact așa cum a plănuit ea. Ca și când ai face totul în memoria ei.

– Te rog nu începe cu psihanaliza acum.

– Dar poate că, în același timp, ți-e teamă să termini, pentru că, odată ce construcția se va termina, se va încheia și un alt capitol...

– Cassie, putem schimba subiectul?

– La fel cum se întâmplă cu Penelopa, în *Odiseea*. Ea țese un văl în timpul zilei, pe care îl destramă la căderea nopții. Așa, vălul nu se mai termină niciodată. Ea îi amână la nesfârșit pe cei care o cer în căsătorie și astfel își arată respectul față de Ulise cel răposat.

– Nici măcar nu știu despre ce vorbești.

Nick trase adânc aer în piept.

– Ba eu cred că știi.

– Doar că, înțelegi, am ajuns la un punct în care chiar vreau ca toată mizeria asta să se termine odată! Ăsta a fost marele ei proiect și, mă rog, poate că atâta vreme cât totul era în plină desfășurare, îmi imaginam că ea încă mai e aici și se ocupă de el. Ceea ce nu are nici

o logică, dar totuși... Chestia e că acum vreau ca toate foliile astea de plastic să dispară, nu mai vreau să văd containerul ăla de gunoi aici, nici șantierul, nimic. Vreau ca asta să fie o *casă*. Nu un proiect. Nu o lucrare în desfășurare. Doar casa unde locuiește familia Conover. Ce-a mai rămas din ea, adăugă Nick după o clipă de tăcere.

– Am înțeles, spuse Cassie. Atunci, de ce nu mă scoți la cină, undeva? Un surâs fugar îi rătăci pe buze. Un rendez-vous, adăugă ea.

75

Traversară parcarea hotelului Grand Fenwick ținându-se de mână. Era o noapte răcoroasă, fără nori, iar stelele străluceau. Cassie se opri o clipă, înainte să ajungă la porticul de la intrare, și ridică privirea.

– Știi, când aveam șase sau șapte ani, prietena mea cea mai bună, Marcy Stroup, mi-a spus că, de fapt, fiecare stea e sufletul cuiva care a murit.

Nick mormăi ceva.

– Nici eu n-am crezut. Apoi, la școală, am învățat că fiecare stea e, de fapt, o minge de foc, și că e posibil ca unele dintre ele să aibă sisteme solare proprii. Mi-amintesc că ne-au vorbit la școală despre felul în care mor stelele, cum în doar câteva miimi de secundă nucleul unei stele se năruie și întreaga stea explodează – o supernovă uriașă și apoi neantul... Și am început să plâng. Chiar acolo, în banca mea din clasa a șasea. Nu ți se pare o nebunie? În noaptea aceea i-am povestit tatălui meu totul, iar el mi-a spus că asta e calea firească a tuturor lucrurilor din Univers. Că oamenii mor, și stelele mor – așa trebuie, să lase loc pentru altele noi.

– Aha...

– Tati a spus că, dacă n-ar muri nimeni, niciodată, n-ar mai fi loc pe planetă ca să se nască bebelușii. A spus că, dacă nu s-ar sfârși nimic, nimic n-ar mai putea să înceapă vreodată. Și mi-a mai spus că la fel e și în ceruri – că uneori o lume trebuie să se sfârșească, pentru ca altele noi să se nască. Îl strânse de mână. Haide, mi-e foame.

Holul restaurantului Grand Fenwick era mochetat cu ceea ce se dorea a fi un covor englezesc de modă veche, țesut pe gherghef lat; avea multă mobilă de piele, supradimensionată, aranjată în „spații de conversație" – cam cât vreo zece sufragerii adunate la un loc. Frânghii de catifea pe stâlpi de susținere separau restaurantul propriu-zis de hol. Meniul oferea specialități la mare căutare în anii 1950, precum rață cu portocale și somon cu sos olandez, dar în principal fripturi, pentru clienții de modă veche care cunoșteau numele diferitelor tipuri de feliere a cărnii: Delmonico, porterhouse, Kansas City. Localul mirosea a trabucuri – și nu neapărat din cele scumpe; mirosul se infiltrase în fiecare colțișor, precum sosul într-o salată.

– Au pește, spuse Nick, scuzându-se, în timp ce erau conduși la o masă din colț.

– Și de ce-mi spui mie asta? Crezi că fetele nu mănâncă și carne roșie?

– Așa e, am uitat: tu mănânci. Atâta vreme cât nu e prea în sânge.

– Exact.

Cassie comandă o fleică bine pătrunsă, iar Nick un mușchi de vită în sânge. Amândoi cerură salate.

După ce Nick își mâncă salata, o privi pe Cassie, zicând:

– Îți propun o ședință de brainstorming. Eu comand întotdeauna salată. Dar tocmai am realizat un lucru: nu-mi place în mod deosebit salata.

– Nu e chiar soluția ultimei teoreme a lui Fermat, spuse Cassie, dar ne descurcăm noi cumva. Nu-ți place salata. E la fel ca și cu ceaiul.

– Exact. Beau ceai. Laura îl făcea, iar eu îl beam. Aceeași poveste. Comand salate. Dar știi? Nu mi-a plăcut niciodată ceaiul și nu mi-a plăcut niciodată salata.

– Și tocmai ai realizat chestia asta.

– Da... Întotdeauna a fost așa, doar că, nu știu de ce, n-am conștientizat aceste lucruri până acum. La fel e și cu... mâncarea chinezească. Nu-mi place în mod deosebit. Nici n-o detest. Doar că nu e pe gustul meu.

– Ei, acum te-ai pornit, văd. Altceva?

– Altceva? OK. Vinetele. Cine dracu' a hotărât că vinetele sunt comestibile? Nu sunt toxice, asta am înțeles. Dar oare tot ce nu e toxic e bun de mâncat? Presupunând că aș fi fost un om al cavernelor, dacă nu mi-era extraordinar de foame și aș fi mușcat dintr-o vânătă, gătită sau nu, n-aș fi spus: „Oau! O nouă senzație în materie de gust! Am descoperit o chestie care se mănâncă!", ci, mai degrabă, „Ei bine, sigur nu mori din chestia asta. Nu te mai deranja să bagi săgeata în ea". E ca... Nu știu... Frunzele de arțar. Probabil că se pot mânca, dar de ce ai face-o?

Cassie îl privea atent.

– Parcă tu te plângeai că nu mă cunosc suficient de bine pe mine însumi, spuse Nick, trăgând absent de colțurile feței de masă.

– Nu mă refeream chiar la asta.

– Trebuie să încep și eu de undeva.

Femeia râse. El îi simți mâna mângâindu-i interiorul coapsei, pe sub fața de masă. Cu afecțiune, fără vreun substrat sexual.

– Lasă vinetele. Ai încredere în tine – tu știi ce este cel mai important pentru tine. Nu toată lumea realizează asta. Copiii tăi, familia ta... Ei sunt totul pentru tine, nu?

Nick dădu din cap aprobator. Simțea un nod în gât, din cauza tristeții.

– Pe vremea când jucam hochei, reușeam să mă motivez, zicându-mi că, cu cât muncesc mai mult, cu cât mă antrenez mai din greu, cu cât *joc* mai bine, cu atât mă voi descurca mai bine. Era adevărat. Sau destul de adevărat. Cam așa stau lucrurile în multe situații. Muncești mai mult, reușești mai mult. În hochei, se spune că trebuie să pui mult suflet – să dai tot ce poți. Și totuși, nu se poate spune același lucru despre familie, despre rolul de tată. Cu cât încerc mai mult să mă apropii de Lucas, cu atât el se opune mai tare. Tu ai reușit să dărâmi zidul de forță, eu nu pot.

– Asta pentru că te cerți mereu cu el, Nick. Întotdeauna încerci să vii cu argumente, iar el nu e dispus să le audă.

– După cum se uită la mine, cred că puțin i-ar păsa dacă trăiesc sau mor.

– Lucrurile nu stau chiar așa. Lucas ți-a vorbit vreodată despre moartea Laurei?

– Niciodată. Bărbații Conover nu prea le au pe-astea cu etalarea sentimentelor, înțelegi?

Nick privi în jurul lui, prin încăperea întunecoasă, și fu surprins să-l vadă pe Scott McNally așezat la câteva mese distanță. Privirile li se intersectară, iar Scott îi făcu semn cu mâna. La aceeași masă cu el era un bărbat înalt, greoi, cu față îngustă și bărbie proeminentă. Nick îl văzu pe Scott vorbindu-i în grabă companionului său de la masă, făcând gesturi către el. S-ar fi zis că Scott delibera dacă să aștepte desertul sau să rezolve ce avea de rezolvat. În cele din urmă, decise că e de preferat a doua variantă. Cei doi bărbați se ridicară de la masa lor și veniră la masa lui Nick.

– Cine-și închipuia că o să te întâlnesc aici, spuse Scott, bătându-l pe Nick pe umăr. Nu știam că ăsta e unul dintre localurile pe care le frecventezi.

– Nici nu este, îl lămuri Nick. Scott, ți-o prezint pe amica mea, Cassie.

– Încântat de cunoștință, Cassie, spuse Scott. Iar acesta este Randall Enright. Scott făcu o pauză, apoi adăugă: Randall mă ajută să înțeleg unele aspecte legale ale restructurării financiare. Detalii tehnice anoste. Pentru oricine în afară de mine, desigur. Pentru mine, e un fel de *Conan barbarul* cu tabele de calcul.

– Îmi pare bine să te cunosc, Randall, spuse Nick.

– Iar mie nu mai puțin, răspunse jovial bărbatul cel înalt.

Sacoul de la costumul său era deschis la nasturi, iar înainte de a da mâna cu Nick, el își puse ochelarii în buzunarul de la piept.

– Analizăm contractul cu Fisher Group? se interesă Nick.

– Sincer să fiu, nu cred că e cazul să ne grăbim cu chestia asta, spuse Scott.

– Cu cât mai curând, cu atât mai bine, aș zice eu.

– Păi, ce pot să spun? spuse Scott, făcându-și de lucru cu o șuviță de păr de deasupra urechii stângi și schimbând direcția privirii. Tu ești șeful.

– Ședere plăcută în Fenwick, îi ură Cassie avocatului. Când vă întoarceți la Chicago?

Bărbatul cel înalt făcu un schimb rapid de priviri cu Scott.

– Cel mai devreme mâine, spuse el.

– Să aveți o cină plăcută! le ură Nick, dându-le vag de înțeles că ar fi cazul să plece.

Curând, sosiră niște platouri albe, grele, cu fripturile comandate de ei, fiecare însoțită de o lingură de piure de spanac și de un cartof. Nick o privi pe Cassie:

– De unde știai că trebuie să se întoarcă la Chicago?

– După eticheta Hart, Schaffner & Marx de pe interiorul sacoului lui. E evident că trebuie să fie vreun mare avocat, din moment ce ia o cină de lucru cu directorul tău financiar. Cassie intui întrebarea din privirea lui și adăugă: Și-a dat ochelarii jos pentru că sunt ochelari de citit. Și încă nu primiseră listele cu meniul. Fără îndoială, e vorba despre o cină de afaceri.

– Înțeleg.

– Iar Scott n-a fost prea fericit să ți-l prezinte. A făcut-o strategic, dar adevărul este că și el a ales să ia cina aici din același motiv pentru care ai ales și tu: pentru că e un local perfect retras, unde nu te-ai aștepta să întâlnești vreun cunoscut.

Nick zâmbi forțat, incapabil să nege adevărul evident.

– Și mai e și replica aia cu „tu ești șeful". Atitudinea de răzvrătire mascată. O replică însoțită întotdeauna de un asterix. „Tu ești șeful". Iar asterixul spune: „Deocamdată".

– Devii puțin melodramatică. Nu crezi că e posibil să exagerezi cu interpretarea?

– Dar tu te-ai gândit că e posibil să nu vezi ce se petrece chiar în fața ochilor tăi?

– Nu-i exclus să ai dreptate, admise Nick.

Îi povesti despre călătoria secretă a lui Scott în China și despre felul în care acesta încercase să acopere totul cu o minciună, spunând de fapt că pleacă la o fermă agroturistică din Arizona.

– Ei, vezi? conchise Cassie cu o ridicare din umeri. Te joacă pe degete.

– Cu siguranță, așa pare.

– Dar tu îl placi, nu?

– Mda... Sau poate ar fi mai corect să spun că l-am plăcut. E nostim, e un maestru al cifrelor... Suntem prieteni.

– Ei, aici e problema ta. Asta ți-a luat ochii. Dar așa-zisa ta „prietenie" cu Scott nu prea l-a împiedicat pe el să-ți înfigă cuțitul în spate, nu?

– Așa e.

– Nu se teme de tine.

– Ar trebui?

– Absolut. Pe tine să te știe de frică, nu pe ăla – cum l-o fi chemând – ăla din Boston, care a absolvit Yale.

– Todd Muldaur. La drept vorbind, Todd este cel care deține controlul, iar Scott știe asta. Adevărul e că mă surprinde atitudinea lui. Eu l-am adus aici, prin urmare m-aș fi așteptat la un minimum de loialitate din partea lui.

– Tu reprezinți o problemă pentru Scott. Un limitator de viteză. Un impediment. El a decis că tu ești o parte a problemei și nu una a soluției. El vrea să fie asociat, nu subaltern.

– Aici nu sunt convins că ai dreptate – de fapt, el nu este lacom și nici materialist.

– Oamenii asemenea lui Scott McNally... Pentru ei ideea nu e să-și facă o anumită situație sau să atingă un anumit nivel de confort. Parcă-mi spuneai că poartă și acum aceleași cămăși pe care le purta când era student, nu?

– Prin urmare, indiferent ce ar urmări el, nu e vorba de bani. Am înțeles.

– Greșit. N-ai înțeles. El reprezintă o anume tipologie. Oamenii ca el nu-și propun să se bucure de lucruri pe care le pot cumpăra cu bani. Nu sunt pasionați de vinuri fine sau de mașini puternice. În același timp, sunt niște concurenți de temut. Iar acum vine și explicația: *Banii sunt metoda lor de a ține scorul.*

Nick se gândi la Michael Milken, la Sam Walton și la alți asemenea miliardari care, la prima vedere, păreau niște indivizi oarecare. Locuiau în ferme micuțe, construite pe două planuri, fiind complet obsedați de majorarea, zi după zi, a veniturilor din casele de bani. Își aminti că auzise la un moment dat cum că Warren Buffet trăia ca un sărăntoc, în aceeași căsuță de la periferia orașului Omaha, pe care o cumpărase în 1958 cu treizeci de mii de dolari. Se gândi apoi la casa

absolut banală a lui Scott și la sumele de bani pe care le deținea acesta. Poate că, până la urmă, Cassie avea dreptate.

– Scott McNally e hotărât să câștige runda asta, ca să poată lua parte apoi la jocurile cu mize mari, continuă Cassie.

– Chestia asta se predă după poziția lotus sau înainte?

– Bun, hai atunci să te întreb altceva... Ce crezi că vrea să devină Scott McNally când o să se facă mare?

– Ce vrei să spui?

– Vrea să vândă scaune și fișete sau vrea să ajungă expert financiar la Fairfield Partners? Ce i s-ar potrivi cel mai bine?

– Ai dreptate.

– Caz în care mi se pare firesc să-ți pui următoarea întrebare: pentru cine muncește el, de fapt?

Nick zâmbi strâmb.

Ea se ridică în picioare.

– Mă întorc imediat.

Nick o privi croindu-și drum către toaleta femeilor și îi admiră curbele fundului. Nu stătu prea mult acolo. La întoarcere, ea trecu pe lângă masa lui Scott și se opri acolo pentru o clipă. Îi spuse ceva avocatului, apoi se așeză lângă el preț de o clipă. Râdea, ca și cum el făcuse o remarcă amuzantă. Câteva clipe mai târziu, Nick îl văzu pe avocat înmânându-i ceva. Continuând să râdă, Cassie se ridică de pe scaun și se întoarse la locul ei.

– Despre ce a fost vorba? se interesă Nick.

Cassie îi oferi cartea de vizită a avocatului.

– Vezi ce hram poartă, bine?

– Te-ai mișcat repede. Nick se uită în treacăt pe cartea de vizită și citi: „Abbotsford Gruendig".

– N-am făcut decât să întrețin raporturile de bună vecinătate, spuse Cassie.

– Apropo, să știi că văd foarte bine ce e în fața ochilor mei, spuse Nick. Tu ești în fața mea. Te văd foarte bine și îmi place ceea ce văd.

– Dar, după cum spuneam, nu vedem lucrurile așa cum sunt ele, vedem lucrurile așa cum suntem noi.

– Teoria se aplică și în cazul tău?

– Se aplică în cazul tuturor. Ne mințim pe noi înșine pentru că doar așa putem să încheiem ziua cu bine. Vine însă o vreme când minciunile obosesc și ele și abandonează lupta.

– Asta ce vrea să mai însemne?

Cassie îl privi drept în ochi, iscoditor:

– Spune-mi adevărul, Nick. Care este motivul real pentru care poliția a fost la tine acasă?

76

Preț de o clipă, Nick rămase fără cuvinte.

Nu-i povestise lui Cassie despre percheziția făcută de poliție în casa și curtea lui – o întâmplare mult prea importantă pentru a omite să o menționeze măcar în treacăt. Mai ales dată fiind legătura cu tatăl ei. Și Lucas, și Julia știau că poliția căutase urme ale lui Andrew Stadler. Doar că nu știau adevăratul motiv.

– Lucas ți-a spus, zise Nick pe o voce neutră.

Încercă să-și mențină pulsul constant și să respire regulat. Luă cu furculița o bucată de friptură, pentru care însă îi pierise toată pofta.

– L-a îngrozit de-a dreptul.

– Ei bine, la momentul respectiv ai fi zis că i se pare tare amuzant. Cassie, ar fi trebuit să-ți povestesc despre asta, dar știam că subiectul o să te întristeze. N-am vrut să aduc vorba despre tatăl tău...

– Înțeleg..., spuse ea. Înțeleg și apreciez preocuparea ta. Femeia se juca cu o lingură. Adăugă: Ei chiar cred că *tatăl meu* era cel care te urmărea?

– E doar o posibilitate, spuse Nick. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că poliția încă bâjbâie. Înghiți cu greutate. Hei, probabil chiar se întreabă dacă am ceva de-a face cu treaba asta.

Ultimele cuvinte ieșiră precipitat, nu așa cum le auzise rostite în mintea lui.

– Cu moartea lui, adică, spuse Cassie prudentă.

Nick mormăi ceva.

– Și e posibil să ai ceva de-a face?

Nick nu reuși să vorbească imediat. Nu se uită în ochii ei – nu găsi curajul să o facă:

– Ce vrei să spui?

Ea puse lingura jos, așezând-o cu grijă alături de cuțit.

– Dacă ai fi crezut că e posibil ca el să fi făcut toate nebuniile alea, poate că ai fi intervenit cumva. Să-l ajuți să apeleze la asistență specializată... Femeia se întrerupse brusc. Pe de altă parte, reluă ea, astea sunt întrebări pe care mi le pun și mie. De ce nu l-am *convins* să apeleze la ajutor specializat? De ce n-am intervenit cumva? Mă tot întreb dacă aș fi putut face ceva care să fi schimbat cursul lucrurilor. Se presupune că Stratton oferă toate acele programe nemaipomenite de sănătate mintală, dar dintr-odată ele nu au mai fost disponibile pentru tatăl meu – un adevărat cerc vicios, nu? Din cauza unei boli mintale, ajungi să demisionezi și astfel îți pierzi dreptul de a beneficia de tratament pentru respectiva boală mintală. Nu e corect.

Nick repetă, circumspect:

– Nu e corect.

– Iar din cauza acestor decizii – decizii pe care le-am luat și eu, și tu, și Dumnezeu știe câte alte persoane – tatăl meu e mort acum.

Cassie plângea acum, cu lacrimile șiroind pe ambii obraji.

– Cassie, începu Nick.

Îi luă mâna într-a lui și nu mai spuse nimic. Mâna ei părea mică și palidă într-a lui. Apoi, în mintea lui Nick încolți un gând care îl făcu să se simtă străbătut de fiori de gheață. Mâna lui, mâna cu care încerca să o consoleze pe Cassie, era aceeași mână care ținuse pistolul.

– Dar vrei să-ți spun ceva? îl întrebă femeia șovăielnic. Când am aflat veștile despre... știi tu...

– Știu.

– M-am simțit de parcă mă izbisem de un zid de piatră. Dar, Nick... Am simțit atunci și altceva. Am avut un sentiment de *ușurare*. Înțelegi?

– Ușurare, repetă Nick mecanic.

– Toate spitalizările, toate recidivele, toată agonia prin care trecuse... O durere care nu e resimțită fizic, dar care prin asta nu e mai puțin reală... Nu-i plăcea locul în care se afla – lumea aceea în care,

din ce în ce mai mult, se simțea *obligat* să trăiască. Nu era lumea ta sau lumea mea, era lumea lui, Nick – o lume rece și înspăimântătoare.

– Trebuie să fi fost un adevărat infern, pentru amândoi.

– Iar într-o bună zi, el dispare. Apoi aflu că a murit. *Ucis* – mort prin împușcare, Dumnezeu știe de ce. Dar a fost aproape ca o binecuvântare. Te-ai gândit vreodată că lucrurile se întâmplă cu un motiv anume?

– Cred că unele lucruri se întâmplă dintr-un motiv anume, spuse Nick rar. Dar nu toate. Nu cred că Laura a murit dintr-un motiv anume. Pur și simplu, așa a fost să fie. Pentru ea. Pentru noi. Ca o cărămidă care cade din cer și te lasă lat.

– Tu vrei să spui că se mai întâmplă și rahaturi pe lumea asta. Cassie își șterse cu palmele lacrimile de pe chip. Dar lucrurile nu se rezumă niciodată la atât. Se întâmplă tot felul de mizerii, ele îți schimbă viața și apoi ce faci? Mergi mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Sau alegi să le ții piept?

– Eu aleg prima variantă.

– Mda... Înțeleg. Cassie își trecu o mână prin părul țepos. Știi, e o parabolă a lui Schopenhauer, numită *Die Stachelschweine* – porcii spinoși. E vorba despre niște porci spinoși; e iarnă, așa că ei se înghesuie unul în altul să-și țină de cald. Dar, evident, dacă stau prea înghesuiți, se rănesc unul pe celălalt.

– O alegorie cât se poate de reală, spuse Nick.

– Exact. Prea departe și îngheață de frig. Prea aproape și încep să sângereze. Toți suntem așa. La fel se întâmplă cu tine și cu Lucas.

– Mda, corect, el chiar e un porc spinos.

– Pentru că trebuie să vă spun că voi, băieții Conover, sunteți mai bine apărați decât un castel medieval. Aveți șanțul cu apă, cazanul cu ulei opărit, fortăreața principală... Gata de luptă, nu? Sper că aveți suficiente provizii în cămară.

– Perfect, draga mea. Dacă tot vezi lucrurile mult mai clar decât mine, hai să te întreb ceva. Cât de mult ar trebui să-mi fac griji în legătură cu fiul meu?

– Păi, destul. Fumează canabis, după cum știi și tu. Probabil se afumă de vreo două ori pe zi. Ceea ce poate afecta serios abilitatea de concentrare.

– De *două* ori pe zi? Ești sigură?

– E clar ca lumina zilei! Are două sticluțe de Visine în măsuța de toaletă. Are odorizant pentru haine în șifonier...

Nick părea nedumerit.

– Deodorant pentru haine. Se pulverizează pe îmbrăcăminte ca să îndepărtezi mirosul de iarbă. Plus că mai are și niște foițe de tutun în coșul de gunoi. Din care să-și facă țigări, înțelegi? Toate astea sunt chestii caracteristice pentru un fumător obișnuit de marijuana.

– Isuse! exclamă Nick. Are doar șaisprezece ani.

– Și o să facă șaptesprezece. Apoi optsprezece. Și nici atunci n-o să fie mai ușor.

– Dacă-l vedeai cu un an în urmă, ți s-ar fi părut de nerecunoscut. Era un atlet simpatizat de colegi, absolut normal.

– Întocmai ca tatăl lui.

– Mda, mă rog... Mama mea n-a murit când aveam eu cincisprezece ani.

– Ceea ce e și mai rău este că nu puteți discuta despre asta.

– E doar un copil. Îi e greu să discute despre astfel de lucruri.

Cassie îl cercetă atent.

– Ce e?

– Nu mă refeream doar la Lucas, spuse ea încet. Vorbeam despre tine.

Nick respiră adânc.

– Îți plac metaforele? Uite una și de la mine. Îl știi pe coiotul acela din desene animate care gonește întotdeauna pe marginea prăpastiei?

– Da, Nick. Wile E. Coyote. Ciudat model de urmat pentru directorul general al Acme Industries[1], dacă mă întrebi pe mine.

– Și e undeva în gol, dar continuă să dea din picioare și chiar înaintează fără probleme. Dar apoi... Privește în jos și cade ca un bolovan. Morala poveștii? *Orice ar fi, nu privi niciodată în jos.*

---

[1] Corporație fictivă, menționată în mai multe desene animate, filme și seriale americane, cu precădere în serialul de desene animate Wile E. Coyote. Ulterior s-a spus că ACME ar fi, de fapt, acronimul pentru *A Company that Makes Everything* – O companie care produce orice. (n.tr.)

– Minunat, spuse Cassie cu o voce aspră. Absolut minunat. Ochii ei scânteiară: Ai observat că Lucas nici măcar nu te poate privi? Iar tu abia dacă te uiți la el. De ce oare?

– Dacă aduci iar vorba despre porcii ăia spinoși, eu am plecat.

– Și-a pierdut mama și are nevoie disperată să stabilească niște legături cu tatăl lui. Dar tu nu ești prin preajmă, și chiar și atunci când ești, nu ești *cu el*. Tu nu ești genul care să te exprimi prin cuvinte, nu? El are nevoie de tine ca de un tămăduitor, dar tu nu faci față acestui rol: nu știi cum. Și cu cât se simte mai izolat, cu atât e mai pornit împotriva ta și cu atât mai frustrat ești tu.

– Psihologul de serviciu, spuse Nick. Alta din „lecturile" tale fanteziste. Interesantă deducție, totuși.

– Nu, îl contrazise ea. Nu e o deducție. În mare, el mi-a spus toate astea.

– El ți-a *spus?* Nici măcar nu-mi pot imagina chestia asta.

– Era drogat, Nick. Era drogat, a început să plângă și așa am aflat.

– Era *drogat?* În prezența ta?

– Am aprins un joint împreună, recunoscu Cassie zâmbind pe jumătate. L-am împărțit. Și am avut o discuție lungă. Mi-aș dori să-l fi auzit și tu vorbind. Are multe pe cap. Multe lucruri pe care nu a fost în stare să ți le împărtășească. Multe lucruri pe care ar trebui să le auzi.

– Tu ai fumat marijuana cu *fiul* meu?

– Da.

– Ăsta e un gest al dracului de iresponsabil! Cum ai putut să faci asta?

– Ho, prr! Tati, îți scapă imaginea de ansamblu.

– Lucas are o problemă cu mizeriile astea. Tu ar fi trebuit să-l ajuți. Nu să-l încurajezi, fir-ar a dracului de treabă! El te admiră!

– I-am spus să se lase de fumat iarbă, măcar în serile din timpul săptămânii. Cred că l-am convins.

– La dracu'! Chiar nu pricepi nimic, nu? Puțin îmi pasă dacă tu ai avut o copilărie zdruncinată. Aici e vorba despre *fiul* meu. Un adolescent de șaisprezece ani, care are o problemă cu drogurile. Ce parte nu ți-e clară în povestea asta?

– Nick, ai grijă, spuse ea, pe o voce șoptită, aspră. Chipul ei se îmbujorase puternic, dar expresia îi rămăsese bizar de impenetrabilă, ca o mască împietrită. Eu și cu Luke am avut o discuție foarte deschisă și onestă, continuă ea. Mi-a mărturisit tot felul de lucruri.

Acum, Cassie se întoarse spre el, aruncându-i priviri întunecate.

Nick era sfâșiat între furie și teamă, dorind să o admonesteze pentru ceea ce făcuse, drogându-se împreună cu Lucas. Dar, în același timp, îi era teamă de ceea ce ar fi putut afla ea din discuția cu Lucas.

Lucas, cel care ar fi putut – sau nu – să audă focuri de armă într-o noapte.

Care ar fi putut – sau nu – să asiste fără voia lui la o discuție între tatăl său și Eddie, când aceștia încercau să stabilească ce se petrecuse într-adevăr în noaptea aceea.

– Cum ar fi? reuși el să îngaime.

– Tot felul de lucruri, șopti ea pe un ton sumbru.

Nick închise ochii, așteptând ca inima să-și încetinească ritmul. Când deschise din nou ochii, ea nu mai era acolo.

77

Iconița care semnala primirea unui nou e-mail sălta pe monitorul lui Audrey. Mesajul era de la Kevin Lenehan, specialistul în electronică.

Audrey se duse direct acolo, aproape în fugă.

– Care crezi tu că ar fi cel mai bun restaurant din oraș? o întrebă Kevin.

– Nu știu... Poate Terra? N-am fost niciodată acolo.

– De Taco Gordito ce zici?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că îmi ești datoare cu o cină. Ți-am spus că înregistrarea de pe hardul ăsta a început la ora trei și optsprezece minute, în dimineața zilei de miercuri, șaisprezece, nu? După intervalul care te interesează atât de mult pe tine...

– Ce-ai găsit?

– Hard drive-ul are două partiții, da? Una pentru imaginile digitale, celalată pentru softul pe baza căruia operează sistemul. Bărbatul se întoarse spre monitorul computerului, mișcă mouse-ul și dădu un clic pe ceva. Apropo, sistemul e foarte șmecher, adăugă el. E pe bază de internet.

– Adică?

– Tipul ăsta al tău putea să-și monitorizeze camerele de la birou.

– Și ce-ți spune ție chestia asta?

– Nimic. Ziceam și eu așa... În fine, uită-te aici.

– Pentru mine asta nu înseamnă nimic. E doar o listă lungă de cifre.

– Nu le ai cu tehnica, nu? Îl pui pe soțul tău să programeze videorecorderul?

– Nici el nu se pricepe.

– Nici eu. Nimeni nu se descurcă la capitolul ăsta. Carevasăzică... Avem aici log-urile întregului conținut arhivat.

– Adică ziua de cincisprezece?

– Exact. Log-ul acesta spune că, de fapt, înregistrarea a început în ziua de marți, cincisprezece, la ora douăsprezece și patru minute, înțelegi? Nu cu vreo cincisprezece ore mai târziu.

– Deci ai găsit mai multe imagini video?

– Aș vrea eu... Nu, nu ești atentă. Cineva trebuie să fi intrat în sistem ca să reformateze secțiunea de hard drive unde se fac înregistrările, apoi a repornit mașinăria, înregistrând peste vechea înregistrare, astfel încât *să pară* că sistemul a pornit de la zero la ora trei și cât o fi fost în dimineața de miercuri. Dar log-ul de aici ne spune că sistemul a fost pornit cu cincisprezece ore mai devreme. Cu alte cuvinte, primul conținut a fost arhivat la ora douăsprezece din ziua respectivă. Numai că, atunci când dai clic pe fișierul propriu-zis, ți se spune că „fișierul nu este disponibil".

– A fost șters?

– Exact.

Audrey se uită fix la monitor.

– Ești absolut sigur de chestia asta...

– Dacă sunt sigur că sistemul a început înregistrarea la ora douăsprezece în ziua anterioară? Da, sunt al dracului de sigur!

– Nu. Te întrebam dacă ești sigur că nu poți recupera conținutul.

– Păi... practic s-a evaporat.

– Mare păcat!

– Hei, pari nu știu cum... Dezamăgită. Eu credeam că o să sari în sus de bucurie. Ai vrut dovada că o parte din înregistrare a fost ștearsă. Acum o ai!

– Ai citit vreodată cartea *Din fericire*, când erai copil?

– Mama m-a pus să mă uit la *One Life to Live* și la *General Hospital*. Tot ce știu despre viață am învățat din serialele TV. De-aia sunt singur.

– Cred că am citit-o de o mie de ori. În ea e vorba despre un băiețel pe nume Ned, care e invitat la o petrecere-surpriză, dar, din păcate, petrecerea e la 1 500 de kilometri distanță. Din fericire, un prieten îi împrumută un avion, dar, din nefericire, motorul explodează.

– Auuu! Detest când se întâmplă chestii de-astea.

– Din fericire, în avion e o parașută.

– Dar, din nefericire, are arsuri grave pe nouăzeci la sută din suprafața corpului și nu reușește să deschidă parașuta? Ca să vezi cum îmi merge mintea...

– Și cazul ăsta e la fel: din fericire, din nefericire...

– Cam așa se poate descrie și viața mea sexuală, spuse Kevin. Din fericire, fata merge acasă cu Kevin. Din nefericire, ea se dovedește a fi o lesbiană cu convingeri feministe radicale, care nu vrea decât să afle cum se folosește Photoshop-ul.

– Mulțumesc, Kevin. Audrey se ridică de pe scaun: Fac cinste cu prânzul la Taco Gordito.

– Cu cina, spuse Kevin ferm. Așa ne-a fost înțelegerea.

78

Telefonul lui Nick începu să sune chiar atunci când intra cu mașina în parcare – în dimineața asta, cu aproape o jumătate de oră mai târziu decât de obicei.

Era Victoria Zander, vicepreședinta Departamentului de Cercetare a condițiilor de lucru din cadrul companiei Stratton, care suna de la Milano.

– Nick, începu ea, sunt la *Salonul Internațional de Mobilă* de la Milano și sunt atât de supărată că abia pot să vorbesc.

– Bun, Victoria, trage adânc aer în piept și spune-mi ce s-a întâmplat.

– Vrei să-mi explici, te rog, care e treaba cu Dashboard-ul?

Dashboard-ul era unul dintre noile proiecte majore ale companiei Stratton, de dezvoltarea cărora se ocupa Victoria – un portofoliu de pereți și partiții de sticlă modulară, flexibilă. Un proiect foarte interesant, frumos conceput, de care Victoria era extrem de încântată. Și Nick era, la rândul lui, foarte încântat, dar din motive absolut pragmatice – nu mai exista nimic asemănător pe piață și era cu siguranță un proiect sortit succesului.

– Ce vrei să spui prin „care e treaba"?

– După timpul și banii pe care le-am investit în acest proiect, acum... Pur și simplu nu are *sens!* „Toate cheltuielile majore de investiție sunt sistate temporar"... Ce vrei să spui cu asta? Măcar dacă mă anunțai și pe mine în prealabil...

– Victoria...

– Nu văd cum aș putea continua să lucrez pentru Stratton în condițiile astea. Chiar nu văd! Știi, cei de la Herman Miller mă curtează de vreo doi ani și, sincer, cred că acolo este o atmosferă mult mai bună pentru...

– Victoria, așteaptă puțin. Calmează-te, bine? Acum ia spune-mi: cine ți-a spus că proiectul Dashboard a fost amânat?

– Chiar voi! Tocmai am primit e-mailul de la Scott.

„Ce e-mail?" fu Nick cât pe ce să întrebe. În loc de asta, spuse:

– Victoria, mi se pare că se pierde semnalul. Te sun eu imediat.

Închise telefonul, trânti portiera mașinii și plecă în căutarea lui Scott.

– Nu e aici, Nick, îl anunță Gloria. Avea o întâlnire.

– O întâlnire unde? se interesă Nick.

Femeia ezită:

– Nu mi-a spus.

– Sună-l pe mobil, te rog. Chiar acum.

Gloria ezită din nou:

– Îmi pare rău, Nick, dar mobilul lui nu are semnal în uzină. Acolo e.

– În *uzină?* Care din ele?

– Fabrica de scaune. E... În fine, îi prezintă cuiva fabrica.

Din câte știa Nick, Scott coborâse în fabrică de cel mult două ori până atunci.

– Cui?

– Nick, eu... Te rog..

– Ți-a cerut să nu spui nimic.

Gloria închise ochii și încuviință din cap:

– Îmi pare rău... E o situație delicată...

„Situație delicată? Eu sunt directorul general al companiei, fir-ar a dracului de treabă!" se gândi el.

– Nu-ți face griji, îi spuse el femeii cu blândețe.

Nick nu mai vizitase fabrica de scaune de aproape trei luni. Era o vreme când trecea pe acolo o dată pe lună, uneori și mai des, doar ca să verifice cum merg lucrurile, să pună întrebări, să asculte plângerile oamenilor, să afle ce rezerve mai erau pe stoc. De asemenea, controla parametrii de calitate la fiecare post, în principal pentru a da un exemplu, gândindu-se că, dacă el acorda atenția cuvenită graficelor calitative, și directorul fabricii va face același lucru, și la fel și toți cei care i se succedau ierarhic.

Vizita uzina așa cum obișnuia să facă și Bătrânul Devries înaintea lui – numai că pe vremea bătrânului aceste vizite nu se numeau ca acum, „plimbări Gemba"[1]. Expresia fusese importată de Scott, împreună cu conceptul de Kaizen[2] și o grămadă de alți termeni japonezi pe

[1] Concept preluat din managementul japonez. Acțiunea *Gemba walk* (plimbarea Gemba) presupune interacțiunea directă dintre conducere și atelierele de fabricație. (n.tr.)

[2] De asemenea un concept preluat din mediul de afaceri japonez, *Kaizen* se poate traduce ca „îmbunătățire continuă, susținută". (n.tr.)

care Nick nu şi-i mai amintea acum şi care, pentru el, sunau ca denumirile unor sortimente de sushi.

Disponibilizările transformaseră plimbările prin fabrică într-o adevărată corvoadă. Simţea ostilitatea oamenilor când trecea printre ei. Era de neconceput – şi pentru el, şi pentru oricine altcineva – faptul că Bătrânul Devries construise toate acele fabrici, iar el venise să le distrugă.

Dar ştia că, probabil, ar fi trebuit să-şi reia vechile obiceiuri – şi aici, şi în celălalt complex de producţie, situat la vreo şaisprezece kilometri depărtare. Avea să revină la obiceiul vizitelor lunare, îşi făgădui el.

Dacă mai avea ocazia.

Dacă fabricile mai erau acolo.

Observă indicatorul mare şi alb din faţa clădirii construite din cărămidă roşie, indicator pe care scria ZILE DE LA ULTIMUL ACCIDENT. Lângă el, era un panou negru cu leduri roşii, care afişa cifrele 322. Cineva tăiase cuvântul ACCIDENT şi mâzgălise peste el, cu un marker negru gros, cuvântul DISPONIBILIZĂRI.

Intră pe poarta vizitatorilor şi simţi de îndată mirosul acela vechi, atât de familiar, de sudură şi aliaj pentru lipit, de metal încins. Mirosul acela îl purtă înapoi în timp, pe vremea când îl vizita pe tatăl său la fabrică, amintindu-i de verile acelea cu zile caniculare, din perioada liceului şi a colegiului, pe care le petrecea muncind pe brânci.

Fata aceea durdulie care stătea în spatele vechiului birou uzat pentru a oferi ochelari de protecţie, a-i întâmpina pe vizitatori şi a răspunde la telefoane avu o reacţie uşor întârziată:

– Bună dimineaţa, domnule Conover.

– 'Neaţa, Beth.

O chema Beth-nu-ştiu-cum – un nume italienesc. Nick semnă în registru şi observă că Scott semnase, şi el, cu douăzeci de minute mai devreme, înaintea altei persoane, a cărei semnătură era ilizibilă.

– O, Doamne... Şi dumneavoastră, *şi* domnul McNally în decurs de o oră. Se întâmplă ceva despre care ar trebui să ştiu şi eu?

– Nu. De fapt, eu am venit să-l caut pe domnul McNally. Ai idee pe unde este?

– Nu, domnule. Dar a venit însoţit de un vizitator.

– Ai reținut cumva numele individului?

– Nu, domnule.

Părea jenată, ca și cum simțea că nu-și făcuse treaba cum se cuvine. Însă Nick n-o putea învinui pentru faptul că nu verificase foarte atent identitatea oaspetelui adus de directorul financiar.

– Ți-a spus cumva Scott unde se duc?

– Nu, domnule. S-ar fi zis că domnul McNally o conduce pe persoana respectivă într-un tur de recunoaștere.

– Brad e cu ei?

Brad Kennedy era directorul fabricii, cel care însoțea VIP-urile în tururi de recunoaștere.

– Nu, domnule. Să-i comunic lui Brad că l-ați chemat?

– Nu, Beth, e în regulă.

Nick își puse o pereche de ochelari de protecție, din aceia care te făceau să arăți ridicol.

Uitase cât de asurzitor era locul acela. Nouăzeci de mii de metri pătrați de metal care huruie, zdrăngăne, bufnește. Când intră pe etajul principal, neabătându-se de la „culoarul verde", așa cum era denumit – hotarul acela vopsit cu verde, pe care te puteai simți în siguranță, ferit de stivuitoarele electrice care traversau culoarele în sus și în jos, cu viteză mare – simți podeaua cutremurându-se. Asta însemna că presa de o mie de tone care ștanța baza panoului de control al scaunelor Symbiosis era în funcțiune. Uimitor era însă faptul că presa respectivă se afla în celălalt capăt al etajului, dar, cu toate acestea, tot o puteai simți.

Locul acela îl făcea să simtă o mândrie fără margini. Aici era adevărata inimă a companiei Stratton – nu în clădirea aceea ostentativă a sediului general, cu cubiculumurile ei cu panouri îmbrăcate în plasă argintie, cu monitoarele acelea plate și cu toate cuțitele care ți se înfigeau pe la spate. Ritmul inimii companiei era vuietul regulat al dihaniei aceleia de o mie de tone, ale cărei vibrații le simțeai pe șira spinării, în timp ce treceai prin fabrică. Inima bătea aici, unde încă mai existau câteva dintre acele mașini cu alimentare hidraulică, antice, periculoase, care puteau îndoi oțel gros de doi centimetri, exact ca acela cu care lucrase tatăl lui odinioară; un monstru într-o

continuă agitație, care putea oricând să-ți smulgă mâna, dacă nu erai atent. De fapt, tatăl lui chiar își pierduse vârful degetului inelar în fălcile acelei mașinării verzi antice, ceea ce îl făcuse să simtă mai degrabă rușine decât furie, știind că totul se întâmplase din vina lui. Probabil tatăl lui Nick simțise atunci că, după atâția ani de colaborare armonioasă, mașina fusese dezamăgită de el.

În timp ce înainta, îl căuta din priviri pe Scott și cu cât îl căuta mai mult, cu atât se enerva mai tare. Ideea că Scott, subalternul lui, un individ pe care chiar el îl angajase, avea îndrăzneala să sisteze proiecte, să blocheze fonduri, să schimbe furnizorii fără a se consulta în prealabil cu Nick – toate acestea dovedeau o insubordonare de cea mai joasă speță posibilă.

În această uzină, patru sute de muncitori cu ora, împreună cu alți vreo sută de salariați, produceau scaune pentru fundurile înveșmântate în costume Armani ale investitorilor bancari și ale directorilor coaliților de speculanți la Bursă, sau pentru popourile art-directorilor ce se fâțâiau de colo-colo în haine Prada.

Fusese întotdeauna impresionat de curățenia aceea desăvârșită care domnea permanent în uzină, fără scurgeri de ulei, fiecare zonă fiind marcată clar cu indicatoare care atârnau deasupra. Fiecare sector avea propriul panou de siguranță, marcat cu verde într-o zi fără incidente neplăcute, cu galben într-o zi cu accidente minore și cu roșu în cazul unui accident care impunea spitalizare. Slavă Domnului, se gândi el sumbru, că nu avea astfel de indicatoare și acasă. Oare ce culoare era folosită pentru a semnala moartea?

Căuta doi bărbați îmbrăcați în costume business. N-ar fi trebuit să fie prea greu de remarcat, printre toți bărbații aceia (și câteva femei) ce purtau blugi, tricouri și căști de protecție.

Pe monitoarele TV apăreau sistematic tot felul de mesaje – un șir constant de cuvinte de propagandă sau menite să mențină moralul oamenilor: FAMILIA STRATTON SE PREOCUPĂ DE SOARTA FAMILIEI TALE – IA LEGĂTURA CU CONSULTANTUL TĂU PENTRU INDEMNIZAȚII. Sau: FIECARE INSPECTOR ESTE CLIENTUL NOSTRU. Iar apoi: STRATTON ÎL SALUTĂ PE JIM VEENSTRA – UZINELE FENWICK – 35 DE ANI DE MUNCĂ.

Un aparat de radio cânta din toate puterile melodia *Shadows* a formației Fleetwood Mac în atelierul de producție în serie, unde erau asamblate scaunele Symbiosis. Nick împrumutase acest proces de la Ford, iar apoi îi cam forțase pe muncitori să îl accepte, aceștia opunându-se oricărei tentative de a li se simplifica și mai mult munca. Le plăcea să construiască ei înșiși scaunul, de la început până la sfârșit. Și cine i-ar fi putut condamna? Preferau vechiul sistem salarial, pe număr de unități construite. Acum, un scaun era asamblat la fiecare cincizeci și patru de secunde, pe măsură ce un reflector traversa un ciclu de la verde, la portocaliu și mai apoi la roșu, culoare ce le indica muncitorilor că trebuie să încheie procesul. Uzina producea zece mii de scaune Symbiosis pe săptămână.

Nick trecu în fugă pe lângă modulul de spălare care curăța urmele de ulei de pe carcasele de control ale scaunelor, după care le împingea zornăind către containerul portocaliu în care erau livrate. Nu rezistă să nu încetinească puțin pasul, pentru a admira mașinăria robotizată, recent achiziționată, care lua grămada de sârmă deja tăiată pe dimensiune și îndreptată, făcea cinci îndoiri perfecte, după care tăia – totul în douăsprezece secunde. În dreptul unei prese care făcea tuburi din bobine de oțel de doi metri și jumătate, pentru stivele de scaune, dormea un individ cu niște dopuri verzi în urechi – aflat, evident, în pauză.

Supervizorul de pe etajul respectiv, Tommy Pratt, îl văzu, îi făcu cu mâna și veni în fugă spre el. Nick nu putu să-l evite politicos.

– Hei! Domnule Conover! Tommy Pratt era un bărbat mic de înălțime, care arăta de parcă fusese până nu demult mai mare, dar între timp fusese compactat: totul la el era dens – până și părul: o claie deasă de bucle șatene. Nu v-am mai văzut coborând pe aici de la o vreme, adăugă el.

– N-am putut să mai stau la distanță, spuse Nick, ridicând vocea pentru a se face auzit peste vacarmul din uzină. L-ai văzut pe Scott McNally?

Pratt dădu din cap afirmativ și arătă cu degetul către celălalt capăt al platformei.

– Mulțumesc, strigă Nick.

Indică apoi printr-un gest al bărbiei un container portocaliu, în care erau stive întregi de role negre pentru scaune. O privelişte deloc obişnuită – noul sistem de control al inventarului conceput de Scott elimina posibilitatea existenţei unor rezerve. Păstrarea unui surplus de inventar constituia un păcat capital în religia denumită „Lean Manufacturing"[1].

– Ce e cu astea? se interesă el.

– Mda... Domnule Conover, am cam avut probleme cu practic fiecare al doilea lot de astfel de role. Ştiţi, sunt piese de proastă calitate...

– Serios? Asta chiar e o noutate. O să rog pe cineva să ia legătura cu Lenny, de la Peerless... Nu. De fapt, o să-l sun chiar eu.

Peerless, o companie cu sediul în St. Joseph, Michigan, producea role de scaune pentru Stratton dintotdeauna. Nick îşi aminti vag că primise vreo două mesaje telefonice de la Lenny Bloch, directorul general de la Peerless.

– Păi, nu, domnule, zise Pratt. Am schimbat furnizorul luna trecută. E o companie chinezească, pare-mi-se...

– Da?

– Necazul este, domnule, că, pe vremea când lucram cu Peerless, dacă primeam un lot nesatisfăcător – ceea ce nu prea s-a întâmplat – ei ne trimiteau un transport nou, practic peste noapte. Acum, transportul se face cu vaporul, ştiţi şi dumneavoastră, durează o veşnicie...

– Cine a schimbat furnizorii?

– Păi, din câte-mi amintesc, Brad a spus că Ted Hollander a insistat. Brad a încercat să se opună, dar, ştiţi, ni s-a impus de sus să reducem cheltuielile şi aşa mai departe...

Ted Hollander era vicepreşedintele Departamentului de Control şi achiziţii şi, în acelaşi timp, unul dintre subalternii direcţi ai lui Scott McNally. Nick strânse puternic din dinţi.

---

[1] Practică de producţie în care cheltuirea de resurse pentru orice alt scop în afară de crearea de valoare pentru client (valoarea fiind definită ca orice fel de caracteristică sau proces pentru care clientul este dispus să plătească) este considerată risipă inutilă, fiind eliminată. (n.tr.)

– O să mai discutăm pe tema asta, spuse el pe un ton de cordialitate corporatistă. Când le spun băieților să țină bugetul în frâu, unii din ei au tendința de a întrece măsura.

Nick se întoarse să plece, însă Pratt îl prinse de cot.

– Ăă... Domnule Conover, încă ceva. Sper că nu vă deranjez cu insistența mea... N-aș vrea să credeți că veniți aici doar ca să vă cicălim...

– Ce este?

– E vorba despre afurisita aia de Slear Line. Am fost nevoiți să o oprim de două ori de când a început schimbul, azi-di-mineață. Nu face decât să gâtuie toată producția.

– Linia aia e mai bătrână decât mine.

– Tocmai despre asta este vorba. Tipul de la întreținere ne tot spune că ar fi cazul s-o înlocuim. Știu că face o căruță de bani, dar nu cred că avem de ales.

– Am încredere în părerea ta, spuse Nick cu blândețe.

Pratt îl privi întrebător: se aștepta la o discuție în contradictoriu.

– Nu mă plâng, se justifică el. Vreau doar să spun că nu mai putem amâna lucrurile foarte mult.

– Sunt convins că știi ce ai de făcut.

– Nu de alta, dar nu ni s-a aprobat solicitarea, continuă Pratt. Oamenii dumneavoastră au spus că deocamdată nu e momentul pentru așa ceva. Au motivat ceva legat de sistarea temporară a cheltuielilor de investiție...

– Cum adică, „oamenii mei"?

– Am înaintat cererea oficială luna trecută. Acum vreo două săptămâni am primit refuzul de la Hollander.

– Nu îngheață nimeni cheltuielile de investiție, bine? Suntem în afacerea asta pe termen lung. Nick clătină din cap. Unii oameni chiar dau dovadă de exces de zel. Scuză-mă.

Doi bărbați îmbrăcați în costum, purtând ochelari de protecție, treceau prin „supermarket" – zona în care piesele de schimb erau depozitate pe intervale. Mergeau cu pas grăbit, iar unul din ei – Scott – flutură ușor din mână atunci când părăsiră platforma. Nick se

întrebă ce anume îi povestea Scott celuilalt bărbat – același pe care îl cunoscuse cu o seară în urmă.

Avocatul din Chicago care, chipurile, îl consilia pe Scott în privința structurării afacerilor. Bărbatul căruia Scott – cel care nu mai trecuse prin atelierul de producție de mai bine de un an – îi oferea acum un tur de recunoaștere al fabricii, într-o manieră atât de discretă, aproape confidențială.

Desigur, nu exista nici un motiv suficient de plauzibil pe lumea asta pentru care un director financiar să facă un tur de recunoaștere prin vreuna din fabricile Stratton. Nick se gândi să încerce să-i prindă din urmă, dar hotărî în final să nu-și mai bată capul.

Nu simțea nevoia să fie mințit din nou.

79

Nu avea nici un e-mail de la Cassie. Nu că ar fi așteptat vreunul, dar spera totuși să primească un semn. Realiză că îi datora scuze, așa că tastă următoarele cuvinte:

Unde a dispărut micul meu porc spinos?
N.

Apoi ajustă unghiul monitorului cu ecran plat, deschise programul de navigare pe internet și intră pe Google. Tastă numele lui Randall Enright, precum și numele firmei lui de avocatură, de pe cartea de vizită pe care Cassie o obținuse de la el în seara precedentă.

Abbotsford Gruendig avea birouri în Londra, Chicago, Los Angeles, Tokyo și Hong Kong – printre altele. „Cu peste două mii de avocați, în douăzeci și cinci de birouri din întreaga lume, Abbotsford Gruendig oferă servicii globale corporațiilor naționale și internaționale, instituțiilor și organizațiilor guvernamentale", se pretindea pe pagina principală de internet a firmei.

Nick tastă numele lui Randall Enright. Acesta apăru, într-o listă de nume, pe o pagină cu titlul FUZIUNI ȘI ACHIZIȚII. Urmau alte fraze stereotipe:

> Avocații noștri corporatiști sunt lideri pe segmentul de Fuziuni și Achiziții, fiind specializați în principal pe tranzacții jurisdicționale. Ei pot oferi consultanță în ceea ce privește condițiile de acordare a licenței și respectarea legislației, fiind în măsură să furnizeze servicii legale locale la nivelul a peste douăzeci de jurisdicții. Printre clienții noștri se numără multe corporații de renume din domeniile telecomunicațiilor, apărării și prelucrării.

Bla, bla, bla. Urmau alte flecăreli în aceeași notă.

Dar asta îl făcea pe Nick să fie al dracului de sigur că intenția lui Scott nu era câtuși de puțin aceea de a se pune la curent cu noile reglementări contabile.

Altceva punea el la cale.

Stephanie Alstrom, avocatul intern al companiei Stratton, purta un costum de culoare bleumarin, o bluză albă și un lanț masiv de aur, pe care îl alesese, probabil, cu intenția de a părea mai autoritară. În loc de asta, lanțul și cerceii asortați o micșorau, făcând-o să pară de-a dreptul minusculă. Părul ei cărunt era tuns scurt; femeia avea riduri profunde în jurul gurii, iar pungile de sub ochi erau și ele destul de pronunțate. Avea în jur de cincizeci de ani, dar arăta cu douăzeci de ani mai bătrână. Poate că așa ajungeai după niște decenii de practică a avocaturii corporatiste.

– Ia loc, o invită Nick. Îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

– Pentru puțin. Părea îngrijorată. Pe de altă parte însă, când nu părea ea îngrijorată? Voiai să afli ceva despre Abbotsford Gruendig? se interesă ea.

Nick dădu din cap afirmativ.

– Nu știu exact ce anume doreai să afli, este însă vorba despre o importantă firmă internațională de avocatură, cu birouri de reprezentanță pretutindeni în lume. O fuziune între o firmă britanică, cu tradiție, și una germană.

– Și tipul ăla, Randall Enright?

– Avocat specializat în fuziuni şi achiziţii, vorbeşte fluent dialectul mandarin. Un adevărat avocat de succes. Expertul în avocatură al Chinei, a petrecut ani la rând lucrând la reprezentanţa lor din Hong Kong, până ce soţia lui i-a obligat să se mute înapoi în State. Te superi dacă te întreb de unde interesul ăsta brusc?

– Mi-a trecut pe la urechi numele lui, atâta tot. Acum, ia spune-mi: ce ştii despre Stratton Asia Ventures?

Ea încruntă din sprâncene.

– Nu cine ştie ce... O subsidiară pe care a înfiinţat-o Scott. Nu m-a consultat niciodată în această privinţă.

– E ceva neobişnuit?

– Noi trecem în revistă tot felul de contracte, dar nu ne ţinem de capul nimănui. Am presupus că apelează la un biroul local de consultanţă, din Hong Kong.

– Uită-te puţin pe asta, te rog.

Nick îi înmână femeii e-mailul trimis de Scott lui Martin Lai, în Hong Kong, cel pe care Scott încercase să îl şteargă.

– Zece milioane de dolari viraţi către un cont din Macao, continuă Nick, în timp ce ea se uita peste hârtii. Ce-ţi spune ţie asta?

Ea se uită la Nick, după care coborî privirile rapid.

– Nu ştiu ce anume mă întrebi.

– Îţi vine în minte vreo circumstanţă plauzibilă pentru care zece milioane de dolari ar fi viraţi către un cont nenominal din Macao?

Femeia se îmbujoră.

– Nu vreau să împart calomnii în stânga şi în dreapta, Nick... Chiar nu vreau să fac speculaţii.

– O faci pentru că ţi-am cerut eu, Steph.

– Rămâne între noi doi?

– Absolut. Nu voi mai spune nimănui altcuiva.

După o clipă de ezitare, femeia spuse:

– Una din două: Macao este unul dintre acele paradisuri fiscale. Băncile de acolo sunt folosite de către liderii chinezi pentru conturi secrete, tot aşa cum dictatorii detronaţi din lumea a treia folosesc Insulele Cayman.

– Interesant... Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

Femeia se simțea vizibil stingherită.

– Delapidare. Sau mită. Dar, din partea mea, astea sunt doar speculații, Nick.

– Înțeleg.

– Și nu spui mai departe.

– Ți-e teamă de Scott, nu-i așa?

Stephanie se uită în jos, la masă, ochii ei rătăcind neliniștiți în stânga și în dreapta, dar nu rosti nici un cuvânt.

– Scott e angajatul meu, zise Nick.

– Pe hârtie, probabil, spuse ea.

– Poftim?

Pentru Nick, remarca ei veni ca o izbitură în plex. Bărbatul se simți ca și cum i s-ar fi tăiat răsuflarea.

– Conform organigramei, da, Scott este subalternul tău, Nick, explică ea grăbit. Asta e tot ce-am vrut să spun.

80

– Am ceva pentru tine, îl anunță Eddie prin telefon.

– Ne vedem în zece minute, în mica sală de conferințe de pe etajul meu, stabili Nick.

Eddie ezită:

– De fapt, ce-ar fi să cobori tu la mine la birou?

– De ce?

– Poate că am obosit să tot iau liftul până acolo.

Singurul lucru mai rău decât jocul ăsta imbecil și meschin, se gândi Nick, ar fi fost să se lase prins în el.

– Bine, spuse el scurt și închise.

– Ai idee câte e-mailuri trimite Scott? începu Eddie, lăsându-se pe spate în scaunul său.

Avea un scaun nou, observă Nick, unul dintr-o gamă premium, ediție superlimitată, de scaune Symbiosis, capitonate cu piele Gucci, extrem de catifelată.

– Omul ăsta e un generator întruchipat de mesaje electronice nesolicitate, continuă Eddie.

– Regret deranjul pe care ți l-am creat, spuse Nick.

Observă, de asemenea, că Eddie avea și un calculator nou, cu cel mai mare monitor cu ecran plat pe care îl văzuse el vreodată.

– Mai înainte de toate, tipul e dependent de Levitra[1]. O cumpără de pe internet. Presupun că nu vrea ca medicul lui să afle – știi tu, trăim într-un oraș mic și așa mai departe...

– Asta chiar nu mă privește pe mine.

– Mai cumpără și înregistrări cu conținut sexual. *Cum să fii mai bun în pat. Mărește-ți performanțele. Sex pe viață...*

– La dracu'! izbucni Nick. Asta e treaba lui, nu vreau să aud așa ceva. Pe mine mă interesează doar problema *noastră.*

– Problema noastră, repetă Eddie. Se îndreptă de spate, se întinse după un dosar gros cu coperți din carton manila și îl lăsă să cadă cu un zgomot surd în fața lui Nick. Iată ceva care ține foarte mult de problema noastră. Ai măcar cea mai vagă idee despre cine este Cassie Stadler?

– Iar începi? îl repezi Nick. Nu-ți mai băga nasul în nenorocitele mele de e-mailuri, că altfel...

Eddie ridică brusc ochii, privind drept în ochii lui Nick:

– Că altfel ce?

Nick clătină din cap, fără să răspundă.

– Exact! Acum suntem legați unul de celălalt ca doi gemeni siamezi, Nick, băiatule. Pe umerii mei atârnă siguranța amândurora. Ai înțeles?

Inima lui Nick bătea mai-mai să-i sară din piept, iar el își mușcă buza de jos.

– Ca să ne fie foarte clar, continuă Eddie cu o cadență în glas: Nu-ți citesc afurisitele alea de e-mailuri. Nu-i nevoie să le citesc. Uiți că-ți pot supraveghea casa de pe computerul meu.

---

[1] Medicament folosit în tratamentul disfuncției erectile (n.tr.)

– Să-mi supraveghezi *casa?* Nick clătină din cap. Ce?

Eddie ridică din umeri.

– Camerele tale de securitate transmit imagini pe internet, către serverul companiei, știi foarte bine. Văd cine vine și cine pleacă. Și o văd pe femeiușca asta *tot* venind și plecând.

– Nu ți-am dat permisiunea să mă spionezi, clar?

– Acum vreo două săptămâni, cerșeai ajutorul meu. Într-o bună zi, destul de curând chiar, o să-mi mulțumești. Știi că gagica asta a petrecut opt luni într-o clinică psihiatrică?

– Da, spuse Nick. Numai că au fost șase luni și nu a fost vorba de nici o „clinică psihiatrică". A fost internată cu o depresie, după ce câțiva prieteni de-ai ei de la facultate au fost uciși într-un accident. Și? Ce-i cu asta?

– Știi că pe ultimii șase ani nu există vreo dovadă privind plata asigurărilor sociale pentru fătuca asta? Ceea ce înseamnă că n-a avut nici o slujbă? Nu ți se pare ciudat?

– N-am de gând s-o angajez ca vicepreședintă a Departamentului de Resurse Umane. De fapt, n-o angajez pe nici un post. E instructor de yoga. Câți instructori de yoga își plătesc regulat contribuția la asigurările sociale, ia zi-mi?

– Stai, că n-am terminat. „Cassie" nici măcar nu e numele ei adevărat.

Nick ridică din sprâncene.

Eddie zâmbi satisfăcut.

– Helen. Numele ei real este Helen Stadler. „Cassie" nu apare pe certificatul ei de naștere. Nu a existat o schimbare legală de nume. E total inventat.

– Și ce? Unde vrei să ajungi cu asta?

– Am o presimțire în ceea ce o privește, spuse Eddie. Ceva nu miroase a bine. Am mai vorbit despre asta, știu, dar îți mai spun o dată: nu contează cât de dulce e prada. Nu merită riscul.

– Tot ce ți-am cerut eu ție era să afli ce pune la cale Scott McNally.

După câteva secunde de tăcere apăsătoare, Eddie îi înmânã lui Nick un alt dosar.

– Așadar... Știi documentele alea codificate pe care le-au descoperit băieții mei?

– Așa...?

– Băieții le-au spart pe toate. De fapt, e vorba despre un singur document, cu mai multe ciorne, care a tot circulat între Scotty și nu știu ce avocat din Chicago.

– Randall Enright.

Eddie îl privi surprins.

– Exact.

– Despre ce e vorba?

– Să mă ia dracu' dacă înțeleg! Aberații juridice.

Nick începu să răsfoiască documentele. Multe dintre ele erau marcate ca CIORNĂ sau SPRE A FI MODIFICAT. Documentele erau încărcate cu termeni din jargonul juridic și abundau în cifre – rodul demonic al cooperării dintre o minte de avocat și una de contabil.

– Poate că vinde date confidențiale din companie, își dădu Eddie cu presupusul.

Nick clătină din cap.

– Scott al nostru? În nici un caz! Nu vinde informații confidențiale.

– Nu?

– Nu! spuse Nick, simțind din nou că nu mai are aer. Vinde compania cu totul!

81

– De ce ai încredere în mine? vru să știe Stephanie Alstrom.

Se întâlniseră într-una dintre sălile mai mici de conferință de pe etajul ei. În compania asta nu puteai avea parte de nici un pic de intimitate, realizase Nick. Toată lumea știa cine cu cine se întâlnea. Toată lumea putea trage cu urechea.

– Ce vrei să spui?

– Scott îți înfige cuțitul pe la spate, în condițiile în care tot tu l-ai angajat și pe el.

– Probabil e instinctul, nu știu. De ce mă întrebi? Și tu complotezi împotriva mea?

– Nu, zâmbi femeia. Nick n-o mai văzuse zâmbind până acum și constată că zâmbetul îi rida chipul într-un fel ciudat. Cred doar că ar trebui să mă simt flatată, mai adăugă ea.

– Mă rog, instinctul meu a mai dat greș din când în când. Dar nu poți privi pe toată lumea cu neîncredere, spuse Nick.

– Aici ai dreptate, zise ea, punându-și o pereche de ochelari cu lentile bifocale. Așadar, știi pe ce ai pus mâna, da?

– Un acord definitiv de achiziție, spuse Nick. Răsfoise sute de contracte asemănătoare în cariera lui și, chiar dacă limbajul juridic îl deruta foarte tare, învățase să-și facă drum prin păienjenișul acela de termeni goi de sens, pentru a descifra punctele-cheie. Fairfield Equity Partners ne vinde către nu știu ce firmă cu sediul în Hong Kong, care se numește Pacific Rim Investors, rezumă el.

Stephanie clătină ușor din cap.

– Eu nu asta înțeleg de aici. E ciudat. În primul rând, în lista de active nu apare nici măcar o singură mențiune în ceea ce privește vreo fabrică, vreo uzină sau vreun angajat. Dacă aveau de gând să păstreze ceva din toate astea, detaliile trebuiau să figureze aici. Apoi, în paragraful Reprezentanță și Garanții, se specifică faptul că clientul este direct răspunzător pentru orice costuri, obligații etc., care decurg din închiderea fabricilor de pe teritoriul american sau din concedierea angajaților. Așadar, lucrurile sunt cât se poate de clare. Pacific Rim cumpără doar numele Stratton. Și se descotorosește de orice altceva.

Nick o privi neîncrezător.

– N-au nevoie de fabricile noastre. Au destule în Shenzhen. Dar... toți banii ăștia pentru *un nume?*

– Stratton înseamnă clasă. Un nume american cu tradiție, o firmă de încredere, sinonimă cu eleganța și trăinicia. În plus, preiau și rețelele noastre de distribuție. Ia gândește-te un pic: pot fabrica orice acolo, la un preț derizoriu, apoi îi aplică respectivului produs o siglă cu numele Stratton și îl vând la preț de produs de lux. Nici o firmă americană n-ar fi făcut o asemenea afacere.

– Și cine sunt ăștia de la Pacific Rim Investors?

– N-am idee, dar o să mă interesez pentru tine. S-ar părea că, până la urmă, Randall Enright nu lucra pentru Fairfield. El reprezintă cumpărătorul. Firma Pacific Rim.

Nick dădu din cap gânditor. Acum înțelegea de ce Scott îl condusese pe Enright într-un tur al fabricii. Enright se afla în Fenwick pentru a face o analiză la fața locului, în numele unei firme cu sediul în Hong Kong, care nu putea veni în vizită, dat fiind că dorea să păstreze discreția.

– Puteau măcar să te anunțe și pe tine, comentă femeia.

– Știau că o să explodez de furie.

– Probabil tocmai de aceea l-au numit pe Scott în consiliul de administrație. Asiaticii cer întotdeauna să se întâlnească cu forurile superioare. Dacă Todd Muldaur ar fi crezut vreo clipă că demiterea ta ajută la ceva, cu siguranță te-ar fi concediat până acum.

– Exact.

– De regulă, un potențial cumpărător intră în panică dacă directorul general al companiei pe care o vizează este concediat chiar înaintea unei vânzări. Toată lumea întinde antenele. Unde mai pui că tu deții multe dintre relațiile-cheie. Cea mai înțeleaptă mișcare din partea lor era să te izoleze complet. Ceea ce au și făcut.

– Până acum aveam impresia că Todd Muldaur este un tâmpit, dar acum mi-am schimbat părerea: e idiot de-a binelea. Ai putea să-mi explici și mie acest contract adițional?

Colțurile gurii ei ridate coborâră într-o grimasă.

– N-am mai văzut așa ceva până acum. Pare a fi un fel de stimulent pentru încheierea afacerii. Din câte îmi dau seama, e o modalitate de a urgenta semnarea contractului, de a grăbi lucrurile. Dar e doar o presupunere. E de preferat să discuți cu cineva care știe exact despre ce e vorba.

– Cum ar fi...? Scott este singura persoană cunoscută care înțelege hățișurile astea.

– O fi el bun, dar nu e singurul, spuse Stephanie. Mai ții legătura cu Hutch?

82

Nick începuse să fie îngrozit de ieșirile în public.

Nu era vorba despre mersul la serviciu – cu toate că și asta presupunea o oarecare doză de efort: trebuia să intre în pielea lui Nick Conover, director general de companie, o persoană încrezătoare, prietenoasă, sociabilă. Asta în timp ce un val toxic de anxietate amenința să i se prelingă prin toți porii. Dar când venea vorba de festivitățile școlare, de cumpărături sau de ieșirea cu clienții la restaurant, lui Nick îi venea din ce în ce mai greu să-și țină masca aceea bine fixată pe chip.

Lucrurile care altădată erau doar stânjenitoare, poate puțin dureroase – să întâlnească oameni pe care compania îi concediase, să schimbe câteva cuvinte politicoase, deși tensionate, cu ei, sau, în general, să se simtă ca un paria în acest oraș – deveniseră acum aproape insuportabile. Oriunde mergea, cu oricine se întâlnea, Nick se simțea de parcă ar fi avut o reclamă luminoasă atârnată de gât, reclamă ale cărei becuri, portocalii și ieftine, afișau intermitent cuvântul CRIMINAL.

Chiar și în seara asta, când era un spectator ca oricare altul la recitalul de pian al Juliei. Recitalul acela pe care ea îl așteptase și de care se temuse multă vreme. Se ținea într-una dintre vechile săli de spectacol din oraș, Aftermath Hall – un teatru vechi, cu miros de mucegai, care fusese construit pe la 1930. Un pian de concert Steinway, pe o scenă galbenă, de lemn, cortină de catifea roșie, scaune asortate, tapițate cu aceeași catifea roșie, dar care aveau niște spătare incomode din lemn.

Îmbrăcați în sacouri micuțe, cu cravate, sau în rochițe, copiii treceau în fugă prin hol, animați de o energie nervoasă. Doi băieței afro-americani, cu sacouri și cravate, stăteau alături de sora lor mai mare, îmbrăcată într-o rochie albă cu fundă – o priveliște neobișnuită în Fenwick, dat fiind numărul foarte mic de persoane de culoare din localitate.

Tresări văzând-o acolo pe sora Laurei. Abby era cu vreo doi ani mai mare ca Laura, avea la rândul ei doi copii, fiind căsătorită cu un tip care avea un fond fiduciar, dar nici un pic de personalitate. Individul pretindea că e romancier, dar în cea mai mare parte a timpului juca tenis și golf. Abby avea ochii albaștri și limpezi ai Laurei și același gât de lebădă. Totuși, în locul buclelor șatene spiralate ale Laurei, părul șaten al lui Abby era drept, lucios și îi cădea până la umeri. Era mai reținută, avea un aer mai nobil, era mai puțin abordabilă. Nick n-o agrea în mod deosebit. Probabil sentimentul era reciproc.

– Hei, o salută el atingându-i cotul. Drăguț din partea ta că ai venit. Julia o să fie încântată.

– A fost frumos din partea Juliei să mă invite.

– Ea te-a invitat?

– Pari surprins. Nu tu i-ai spus?

– Eu nu-i pot spune ce să facă, știi și tu asta. Ce-ți face familia?

– Bine. Copiii tăi sunt în regulă?

Nick ridică din umeri.

– Uneori da, alteori nu. Le e tare dor de tine.

– Serios? Ție nu, în schimb.

Imediat, femeia își temperă puțin replica printr-un zâmbet, care însă nu părea foarte sincer.

– Fii serioasă! Tuturor ne lipsești. Cum se face că nu ne-am mai văzut în ultima vreme?

– Of, suspină ea, a fost o adevărată nebunie.

– Cum așa?

Ea clipi des, părând stingherită. În cele din urmă zise:

– Uite, Nick, nu-mi e deloc ușor... De când cu...

– Hei, e-n regulă, se grăbi Nick să o întrerupă. Tot ce voiam să-ți spun e să nu ne ocolești.

– Nu, Nick, spuse Abby, înclinând capul, coborând vocea și privindu-l cu o sclipire în ochi care nu prevestea nimic bun. Doar că... ori de câte ori mă uit la tine... Femeia privi în jos, după care ridică din nou ochii spre el: Ori de câte ori mă uit la tine mi se face silă.

Nick se simți ca și cum tocmai primise o lovitură în piept.

Copii mici și mari treceau în fugă pe lângă el, în haine de gală, plini de emoțiile de dinaintea spectacolului. Cineva interpreta o partitură complicată la Steinway. Ai fi zis că e un profesionist pe care îl puteai asculta la Carnegie Hall.

Trupul gol al Laurei pe masa pliantă cu roți, după îmbălsămare; Nick plângând în hohote în timp ce o îmbrăca; rugămintea lui, onorată cu o oarecare reținere de antreprenorul de la pompe funebre. Nick, incapabil să-i privească chipul de ceară – o imitație verosimilă a pielii ei, altădată strălucitoare – gâtul și obrazul pe care i-l dezmierdase de atâtea ori.

– Crezi că accidentul s-a petrecut din vina mea, așa e?

– Chiar nu văd rostul pentru care am mai discuta despre asta, spuse Abby, privind în pământ. Unde e Julia?

– Probabil își așteaptă rândul la pian.

Nick simți o mână pe umăr, se întoarse și rămase uluit la vederea lui Cassie. Inima lui prinse aripi.

Ea se ridică pe vârfurile picioarelor și îi dădu un sărut fugar pe buze.

– Cass... Isuse, habar nu aveam...

– Nu aș fi ratat spectacolul pentru nimic în lume.

– Tot Julia ți-a poruncit și ție să vii aici?

– Mi-a *spus* despre recital, ceea ce e cu totul altceva. Aș spune că recitalul de pian al fiicei intră în categoria obligațiilor de familie, nu crezi?

– Sunt... Oau!

– Haide... Practic, fac parte din familie. În afară de asta, sunt și un mare fan al pianului clasic. Nu știai asta despre mine?

– Oare de ce nu te cred?

Ea își duse buzele în dreptul urechii lui ca să-i șoptească ceva, iar respirația ei fierbinte îl făcu să simtă fiori de plăcere:

– Îți datorez scuze.

Apoi se făcu nevăzută, înainte ca Nick să aibă ocazia de a o prezenta.

– Cine e noua ta prietenă?

Vocea lui Abby – bruscă, aspră și rece, cu o umbră de sarcasm.

Nick îngheță.

– Numele ei e... Cassie. Adică ea e...

Adică ea e... cine? Nu e o prietenă? Doar o parteneră de sex? A, e fiica tipului pe care l-am ucis – ca să vezi, ce coincidență nostimă! Spune-i asta lui Craig, soțul tău – pretins scriitor. Dă-i un subiect despre care să scrie.

– E frumoasă.

Sprâncenele arcuite ale lui Abby, pleoapele coborâte, licărind de dispreț.

El dădu din cap aprobator, simțindu-se extrem de inconfortabil.

– Și totuși, nu prea pare a fi genul lui Nick Conover. Este... artistă sau ceva?

– Mai pictează din când în când. Predă yoga.

– Îmi pare bine că ai din nou întâlniri.

Vocea lui Abby n-ar fi putut suna mai fals.

– Mda... Mă rog...

– Hei! Doar a trecut un an, nu? spuse ea zglobiu, vocea ei având totuși inflexiuni reci, aspre și sacadate. Ai voie să-ți dai întâlniri, mai adăugă ea zâmbind victorioasă, fără măcar a se mai strădui să-și ascundă satisfacția răutăcioasă.

Nick nu știu ce să mai spună.

În timp ce Audrey se apropia, LaTonya îi ținea o prelegere în toată regula unui suflet bătut de soartă, gesticulând impetuos cu degetul arătător și etalându-și unghiile lungi de culoarea mărgeanului – un set autoadeziv de manichiură franțuzească, pe care insistase îndelung ca Audrey să-l încerce – ce păreau a fi niște instrumente periculoase. Purta o rochie largă de culoarea fructului de avocado și cercei mari, zornăitori.

– Exact, spunea ea. Pot să câștig foarte ușor o sută cincizeci de dolari pe oră, participând la aceste sondaje online. Stând acasă, în pijamale. Sunt plătită doar ca să îmi exprim *opiniile!*

Când o văzu pe Audrey, se lumină la față.

– Şi eu care credeam că lucrezi, spuse ea, cuprinzând-o pe Audrey într-o îmbrăţişare voluptuoasă. Nu-mi spune că e şi Leon aici! mai adăugă ea.

LaTonya păru că uitase de discursul ei de vânzări, pentru că victima rămăsese liberă să plece.

– Nu ştiu unde este Leon, mărturisi Audrey. Nu era acasă când am trecut eu.

– Mmm, *hmm,* mormăi LaTonya cu subînţeles. Ceea ce ştiu eu sigur este că nu s-a dus la muncă.

– Ştii ceva ce nu-mi spui? întrebă Audrey, jenată de disperarea pe care o lăsase să i se ghicească în glas.

– Despre Leon? Tu chiar crezi că-mi spune el mie ceva?

– LaTonya, sora mea, spuse Audrey, apropiindu-se mai mult de ea. Îmi fac griji pentru el.

– Tu îţi faci prea multe griji pentru bărbatul ăsta. Nu merită!

– Nu asta am vrut să spun. El e... ei bine, lipseşte prea des de-acasă.

– Mulţumeşte-le stelelor tale norocoase pentru asta!

– Noi... n-am mai avut o viaţă intimă de foarte multă vreme, reuşi Audrey să spună, cu mare greutate.

LaTonya clătină din cap.

– Nu cred că vreau să aflu toate detaliile sordide din viaţa fratelui meu – mă înţelegi, sper.

– Nu, eu... Ceva se întâmplă, LaTonya. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

– S-au agravat problemele lui cu băutura?

– Nu despre asta e vorba, cel puţin nu cred... Doar că dispare prea des de acasă.

– Crezi că nemernicul ăla te înşală, aşa-i?

Lacrimile inundară ochii lui Audrey. Ea dădu din cap aprobator, presându-şi buzele una de alta.

– Vrei să discut eu cu el? O să-i retez afurisitele alea de boaşe!

– Mă descurc eu, LaTonya...

– Nu care cumva să eziţi să mă chemi, auzi tu? Lepădătura aia leneşă habar n-are ce comoară are lângă el!

83

Inima lui Audrey se frânse atunci când fiica lui Nicholas Conover interpretă primul preludiu din *Clavecinul bine-temperat.* Nu era vorba doar de faptul că fetița nu cântase prea bine – mai multe note redate stângaci, o tehnică nu foarte șlefuită, o interpretare mecanică. Camille, pe de altă parte, mai-mai că subjugase întregul public cu valsul acela de Brahms – cântase perfect, cu multă pasiune, făcând-o pe Audrey să nu-și mai încapă în piele de mândrie. Femeia se gândea mai degrabă la ceea ce urma să i se întâmple Juliei Conover. Fetița asta, care nu se simțea deloc în largul ei în rochia pe care o purta, își pierduse mama – suferință pe care n-ar trebui s-o îndure nici un copil, niciodată. Iar acum era cât pe ce să-și piardă și tatăl.

În numai câteva zile, tatăl ei avea să fie arestat, acuzat de crimă. Singurele clipe în care fetița avea să-și mai vadă părintele rămas în viață erau cele din timpul vizitelor supravegheate, în arest, când tatăl ei va fi îmbrăcat cu o salopetă portocalie, stând în spatele unui geam antiglonț. Viața copilei avea să fie complet distrusă în urma unui proces public de omucidere; va auzi în permanență bârfe răuvoitoare, va adormi plângând în fiecare noapte... și cine va fi alături de ea, s-o învelească și să-i ureze noapte bună? O doică plătită? Era îngrozitor să concepi așa ceva.

Iar apoi, tatăl ei va fi trimis după gratii. Fetița asta frumoasă, care nu era o pianistă prea pricepută, dar care radia de farmec și naivitate... Viața ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Poate că Andrew Stadler fusese victima unei crime, dar fetița asta era, la rândul ei, o victimă, iar acest gând o umplea pe Audrey de durere și de presimțiri rele.

În timp ce doamna Guarini, profesoara, îi mulțumi publicului pentru prezență și îi invită pe toți să rămână la o mică gustare, Audrey se întoarse și îl văzu pe Nicholas Conover.

Bărbatul ținea în mână o cameră video. Lângă el stătea o tânără frumoasă, iar lângă ea se afla chipeșul băiat al lui Conover, Lucas. Audrey avu o reacție întârziată, recunoscând-o deodată pe femeie,

care tocmai atunci puse mâna pe gâtul lui Conover, dezmierdându-l cu familiaritate.

Era Cassie Stadler.

Fiica lui Andrew Stadler.

Mintea ei începu să lucreze febril. Nu știa ce să creadă, nu știa ce să înțeleagă din asta.

Nicholas Conover să aibă o aventură cu fiica bărbatului pe care îl ucisese!

Audrey avu senzația că un șir întreg de uși tocmai se dăduseră de perete.

84

Trebuia să se întâmple, de vreme ce amândoi sosiseră la birou cam la aceeași oră.

Nick și Scott se evitaseră sistematic unul pe celălalt. Chiar și la ședințele la care participau amândoi, atitudinea lor era cordială în public, însă nu mai schimbau cuvinte de complezență, înainte sau după.

Dar acum nu prea mai puteau să se evite. Nick aștepta în fața ușii ascensorului, în timp ce Scott se apropia.

Nick rosti primele cuvinte:

– Bună dimineața, Scott.

– Bună dimineața, Nick.

Urmă un lung moment de tăcere.

Din fericire, li se mai alătură cineva – o femeie care lucra la Departamentul Recuperări creanțe. Ea îl salută pe Scott, care era șeful ei, apoi rosti timid un „Bună" în direcția lui Nick.

Toți trei urcară în tăcere, fiecare dintre ei urmărind schimbarea cifrelor pe afișajul ascensorului. Femeia coborî la etajul trei.

Nick se întoarse către Scott.

– Carevasăzică, ai fost cam ocupat în ultima vreme, spuse el.

Vorbele lui căpătaseră o rezonanță mai crâncenă decât intenționase.

Scott ridică din umeri.

– Nu mai mult ca de obicei...

– Să înțeleg că activitatea ta obișnuită presupune și masacrarea unor proiecte noi, așa cum este Dashboard?

O secundă de tăcere încordată, apoi:

– De fapt, doar l-am amânat.

– Nu știam că fișa postului tău include responsabilități privind dezvoltarea noilor produse.

Scott șovăi o clipă, ca și cum s-ar fi gândit să evite întrebarea, după care răspunse:

– Orice cheltuială de o asemenea amploare mă privește în mod direct.

Liftul anunță cu un clinchet sosirea la etajul unde se aflau birourile conducerii.

– Ei bine, spuse Scott cu un vizibil sentiment de ușurare, discuția asta nu se va opri aici, sunt convins.

Nick întinse mâna către panoul de comandă al liftului și apăsă pe butonul de oprire de urgență, gest care avu drept rezultat imediat oprirea deschiderii ușilor și declanșarea unui semnal de alarmă, ce răsună înăbușit în puțul liftului.

– Ce dracu' îți...?

– În tabăra cui ești tu, Scott? întrebă Nick cu un calm sălbatic, înghesuindu-l pe Scott într-un colț al cabinei. Tu ai cumva impresia că eu nu știu ce se întâmplă aici?

Nick se pregăti sufletește pentru eschivările și ironiile obișnuite. Fața lui Scott căpătă o culoare vineție, iar ochii i se măriră, dar Nick citi furie pe chipul lui, nicidecum teamă.

„Nu se teme de tine", remarcase Cassie.

– Aici nu e vorba de tabere, Nick. Nu e un joc între două echipe de cartier.

– Vreau să mă asculți cu atenție. Rolul tău aici nu este să blochezi sau să „amâni" proiecte, să schimbi furnizorii sau, până la urmă, să faci vreo schimbare, de orice fel, fără să mă consulți pe mine mai întâi. Ne-am înțeles?

– Nu e atât de simplu, replică Scott pe același ton, în timp ce ochiul stâng începu să i se zbată într-un tic nervos. Eu iau decizii cât e ziua de lungă...

Alarma liftului continua să sune.

Nick coborî vocea până ce aceasta deveni aproape o șoaptă:

– Tu pentru cine îți închipui că lucrezi? Orice decizie pe care o iei, orice ordin pe care îl dai și care nu intră în aria ta de competență va fi revocat. De către mine. În mod public, dacă e nevoie. Vezi tu, Scott, fie că îți place sau nu, tu lucrezi pentru mine, îi aminti Nick. Nu pentru Todd Muldaur, nu pentru Willard Osgood... Ci pentru mine. Ai înțeles?

Scott îl privea țintă, ochiul lui stâng zbătându-se nebunește. În cele din urmă zise:

– Adevărata întrebare este pentru cine îți închipui *tu* că lucrezi. Amândoi lucrăm pentru cei care sunt împuterniciți temporar să dețină această companie. E foarte simplu. Problema ta e că n-ai înțeles niciodată asta. Vorbești despre conducerea acestei companii de parcă ți-ar aparține. Dar am vești pentru tine. Nu tu ești proprietar aici, tot așa cum nu sunt nici eu. Te crezi mai bun decât mine pentru că te-ai înduioșat până la lacrimi când au început disponibilizările? Tu vorbești mereu despre „familia Stratton". Dar ascultă la mine, Nick. Asta nu e o familie. E o afacere. Figura ta dă bine în fața analiștilor de pe Wall Street. Dar simplul fapt că arăți bine în izmene nu face din tine un supererou!

– Ajunge, Scott!

– Fairfield ți-a oferit cheile mașinii, Nick. Nu ți-a dat mașina cu totul!

Nick trase adânc aer în piept.

– Există un singur șofer.

Ticul lui Scott devenise mai pronunțat. Nick observă o venă pulsându-i la tâmplă.

– În caz că nu ți-ai dat seama, continuă Scott, lucrurile s-au mai schimbat pe aici. Nu poți să mă dai afară.

Încercă să întindă mâna în căutarea butonului de urgență, pentru a face ca ușile liftului să se deschidă. Dar Nick se răsuci cu o mișcare rapidă, pentru a bloca mâna lui Scott.

– Ai dreptate, spuse el. Nu te pot concedia. Dar ți-o spun cât se poate de clar: câtă vreme mai sunt eu aici, nu vei purta nici un fel de negocieri privind vânzarea acestei companii.

Un zâmbet firav apăru pe fața lui Scott, în timp ce el continuă să îl privească în ochi pe Nick. Așa se scurseră mai multe secunde. Singurul sunet care spinteca liniștea era zbârnâitul alarmei.

– Perfect, spuse Scott glacial. Tu ești șeful.

Însă tonul acestor cuvinte îi aminti lui Nick de felul în care tălmăcise Cassie refrenul preferat al lui Scott: cuvântul acela nerostit, *deocamdată.*

85

Se întoarse tulburat la biroul lui și începu să-și verifice căsuța de e-mail. Alți nigerieni care căutau să-și distribuie milioanele furate. Alte oferte pentru adăugare de centimetri, împrumuturi de bani sau achiziționare de calmante.

Îl sună pe Henry Hutchens și stabili o întâlnire la o cafea sau la un prânz mai timpuriu a doua zi. Apoi încercă din nou să dea de Martin Lai, acasă, în Hong Kong, unde era în jur de ora nouă seara.

De această dată, Martin Lai răspunse:

– A, domnul Conover, da, mulțumesc, mulțumesc, spuse el, extrem de încordat. Îmi pare foarte rău că nu v-am returnat apelurile. Am fost într-o călătorie, domnule.

Nick știa că omul nu spunea adevărul. Oare Lai, surprins fiind de primirea unui apel de la însuși directorul general al companiei, apucase să ia legătura cu Scott, care îl avertizase să nu răspundă?

– Martin, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune importantă.

– Da, domnule. Desigur.

– Ce îmi poți spune despre un transfer în valoare de zece mili-oane de dolari, virat de Stratton Asia Ventures către un cont neno-minal din Macao?

– Domnule, eu nu știu nimic despre asta, veni mult prea repede replica lui Lai.

– Asta înseamnă că nu știi în ce scop a fost făcut transferul?

– Nu, domnule, e prima oară când aud despre asta.

Încerca să mușamalizeze totul. Probabil Scott luase deja legătura cu el.

– Martin, mi s-a atras atenția asupra acestei nereguli financiare, pe care o consider destul de îngrijorătoare. M-am gândit să te întreb dacă știi ceva despre asta, înainte de lansarea unei investigații oficiale de către Comisia de Monitorizare.

– Nu, domnule, stărui Lai. N-am auzit despre așa ceva.

În timp ce Nick continua să privească monitorul calculatorului, vocea lui Marjorie răsună prin intercom. În aceeași fracțiune de secundă, pe monitor apăru un mesaj instant.

– Nick, spuse Marjorie, te-au sunat din nou de la liceu.

Nick oftă adânc.

Mesajul era de la Stephanie Alstrom:

Nick, am ceva info pentru tine. Vorbim?

– Tot Sundquist? o întrebă el pe Marjorie, tastând în același timp:

Treci acum pe la mine pe la birou.

– Mi-e teamă că da, confirmă Marjorie. Și de data asta... în fine, pare extrem de serios.

– Of, Dumnezeule! exclamă Nick. Poți să-mi faci legătura?

Stephanie Alstrom se pregătea să coboare din lift, tocmai atunci când Nick se pregătea să urce. Îi făcu semn să rămână în cabină și, de îndată ce se închiseră ușile, îi spuse:

– Mă grăbesc foarte tare. Probleme personale. Ce ai aflat, Steph?

– E vorba despre Pacific Rim Investors, răspunse ea. După câte se pare, este un consorțiu, al cărui partener din umbră – sponsorul anonim – este un membru de bază al AEP, Armata de Eliberare a Poporului Chinez.

– Și de ce dracu' ar dori *armata* chineză să cumpere Stratton?

– Capitalism, pur și simplu. Au cumpărat mii de corporații străine, de regulă prin intermediul unor firme-fantomă, pentru a evita derapajul politic. Mă întreb dacă Willard Osgood știe asta. El stă undeva la dreapta lui Attila Hunul.

– Mă întreb și eu, spuse Nick. Dar nu există persoană mai conservatoare decât Dorothy Devries. Și poți fi convinsă că ea habar nu are.

86

– Nick, știu că ești o persoană extrem de ocupată, începu Jerome Sundquist, conducându-l pe lângă fotografiile înrămate ale campionilor internaționali la tenis. Dar, dacă există cineva care să îți datoreze scuze, acela este chiar fiul tău.

Vorbea tare, pentru ca Lucas să-l poată auzi.

Băiatul stătea pe unul dintre scaunele cu tapițerie de culoarea cămilei, dispuse lateral. Părea mai mic, era adus de spate, aproape ghemuit. Purta un tricou gri pe sub o cămașă cadrilată și niște pantaloni de trening care aveau fermoar deasupra genunchiului, pentru a putea fi transformați în pantaloni scurți – nu că Lucas i-ar fi purtat așa vreodată.

Nu ridică privirile atunci când intră Nick.

Nick rămase în picioare, cu impermeabilul pe el – de data asta era pregătit să înfrunte vremea mizerabilă, avea chiar și o umbrelă la el – și spuse, adresându-i-se lui Lucas:

– Ai comis-o din nou, așa-i?

Lucas nu răspunse.

– Povestește-i tatălui tău, Lucas, îl îndemnă Sundquist, în timp ce se așeză la biroul lui extrem de mare.

Nick se întrebă în treacăt în sinea lui cum se făcea că, cel mai adesea, în ordinea naturală a lucrurilor, oamenii cu cele mai mari birouri și cele mai mari cabinete nu erau niște persoane atât de influente.

Apoi își zise că, deși Jerry Sundquist conducea un simplu liceu dintr-un orășel din Michigan, în momentul de față el era la fel de puternic în viața familiei Conover ca și Willard Osgood.

Lucas îi aruncă directorului o privire cu ochi congestionați, după care privi din nou în jos, la propriile picioare. Plânsese oare?

– Ei bine, dacă el nu are curajul să-ți spună, am s-o fac eu, spuse Sundquist, lăsându-se pe spate în scaunul său. De fapt, părea chiar să savureze momentul, se gândi Nick în sinea lui. Ți-am spus că urmează să fie exmatriculat cu următoarea ocazie când va fi prins fumând, explică directorul.

– Am înțeles, spuse Nick.

– Și, dacă nu mă înșel, ți-am mai spus și că, în cazul în care găsim droguri, vom lăsa poliția să efectueze o anchetă.

– Droguri?

– Consiliul de administrație al liceului a hotărât unanim cu câțiva ani în urmă că orice elev care folosește, distribuie sau asupra căruia se găsește marijuana în incinta acestei instituții va fi suspendat, arestat și va fi supus unei audieri în vederea exmatriculării.

– Arestat, spuse Nick, simțind deodată un fior rece pe șira spinării, ca și cum tocmai intrase într-o cameră frigorifică.

Lucas nu plângea. Era drogat.

– Anunțăm poliția și îi lăsăm să inițieze o anchetă. Și trebuie să-ți spun că statul Michigan e foarte dur cu minorii asupra cărora se

găsește marijuana. Probabil că amenda de două mii de dolari nu înseamnă prea mult pentru tine, Nick, dar am întâlnit judecători care acordă chiar și minorilor verdicte pornind de la eliberare condiționată și până la patruzeci și cinci de zile de închisoare, uneori mergându-se chiar până la un an.

– Jerry...

– Legea statului Michigan ne obligă să anunțăm poliția locală, știai asta? La numărul MCL 380-13-08. Nu avem de ales.

Nick dădu din cap aprobator, apoi își puse o mână pe frunte și începu să se maseze pentru a alunga migrena care îl cuprinsese. Dumnezeule! se gândi el. Exmatriculare? Nu mai exista alt liceu pe o rază de șaizeci de kilometri. Și ce școală particulară l-ar fi primit pe Lucas, cu un asemenea dosar? Cum s-ar fi descurcat Laura într-o situație ca asta? Ea știa să gestioneze mult mai bine ca el situațiile de criză.

– Jerry, aș vrea să discutăm. Între patru ochi. Fără Luke.

Sundquist nu avu altceva de făcut decât să-i adreseze lui Lucas un semn din bărbie, pentru ca acesta să se ridice rapid în picioare, ca din pușcă.

– Așteaptă în foaierul corpului profesoral, îi mai spuse el lui Lucas, înainte ca acesta să iasă. Apoi, întorcându-se către Nick: Îmi pare rău. Nu-mi place că sunt nevoit să te pun în situația asta.

– Jerry, începu Nick aplecându-se înainte în scaunul său. Pentru o clipă, își pierdu șirul gândurilor. Dintr-odată, nu mai era un părinte cu prestigiu, președinte și director general al celei mai mari companii din oraș. Era un puști de liceu care stăruia pe lângă director. Continuă: Și eu sunt la fel de furios ca și tine pe toată povestea asta. Probabil chiar mai mult decât tine. Și sunt de acord că trebuie să-i dăm de înțeles că purtarea lui este complet inacceptabilă. Dar e prima dată când se întâmplă.

– Mă cam îndoiesc că e prima dată când consumă marijuana, spuse Sundquist, privindu-l pieziș. Însă oricum ar sta lucrurile, politica instituției noastre impune toleranță zero în astfel de situații. Opțiunile noastre sunt strict limitate în această privință.

– Nu e vorba despre o armă, iar el nu e tocmai un traficant. Vorbim despre o simplă țigară cu marijuana, corect?

Sundquist încuviință cu o mișcare a capului.

– În vremurile astea nici nu e nevoie de mai mult.

– Jerry, trebuie să ai în vedere prin ce a trecut copilul ăsta în ultimul an, cu moartea Laurei.

În glasul lui se simțea o notă de implorare, care îl făcu pe Nick să se jeneze.

Directorul părea de neclintit în decizia lui. De fapt, părea aproape satisfăcut. Nick simți că îl cuprinde furia, dar realiză în același timp că furia era soluția cea mai neinspirată în cazul de față.

Respiră adânc și continuă:

– Jerry, îți cer un pic de clemență. Dacă pot face ceva pentru liceul ăsta, pentru sistemul școlar... Dacă e ceva ce poate face Stratton...

– Îmi propui cumva o *mită?* întrebă Sundquist, mușcând din cuvinte.

– Sigur că nu, se grăbi Nick să nege, deși amândoi știau foarte bine că exact despre asta era vorba. Un discount serios la achiziționarea de mobilier putea ajuta liceul să economisească sute de mii de dolari pe an.

Sundquist închise ochii și clătină din cap cu tristețe.

– Asta e sub demnitatea ta, Nick. Ce fel de lecție crezi că îi dai fiului tău, dacă îi lași de înțeles că beneficiază de tratament preferențial doar pentru că tatăl lui este ceea ce este?

– Ceea ce discutăm acum rămâne între noi, spuse Nick.

Nu-i venea să creadă că tocmai îi oferise mită directorului liceului. Putea oare să decadă mai mult decât atât? Șpaga – asta era moneda de schimb în lumea lui Scott McNally și a lui Todd Muldaur. Nu a lui.

Jerome Sundquist îl privea acum cu o expresie nouă pe chip – una de dezamăgire sau poate chiar dispreț.

– O să pretind că n-am auzit, Nick. Dar sunt dispus să îi acord circumstanțe atenuante, dată fiind moartea mamei sale. Trebuie să înștiințez poliția că avem de gând să gestionăm acest incident noi

înșine, iar ei vor lăsa lucrurile în grija noastră. Îi dau lui Lucas o suspendare pe cinci zile, iar în această perioadă, precum și în restul anului școlar, îl voi trimite la ședințe de consiliere psihologică. Însă data viitoare voi apela direct la poliție.

Nick se ridică în picioare, se duse până la biroul lui Sundquist și-i întinse acestuia mâna.

– Mulțumesc, Jerry, spuse el. Cred că decizia ta este cea corectă și apreciez acest lucru.

Dar Sundquist nu vru să-i strângă mâna.

Zece minute mai târziu, Nick și Lucas ieșiră împreună pe ușile de sticlă ale liceului. Ploaia cădea acum de-a binelea – era sezonul ploilor sau așa ar fi trebuit –, iar Nick îi ținu umbrela lui Lucas, care se feri de ea, înaintând cu pași mari prin ploaie, cu capul sus, de parcă ar fi vrut să se ude până la piele.

Lucas păru să ezite înainte de a urca pe locul din față, ca și cum ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. În timp ce mașina își croia cu grijă drumul prin parcare, iar mai apoi pe Grandview Avenue, liniștea era încărcată de tensiune.

Lucas nu mai era euforic. Era lucid și tăcut, dar tăcerea lui nu era una neutră. Era una sfidătoare, precum cea a prizonierului de război hotărât să nu dezvăluie nimic altceva decât numele, gradul și numărul matricol.

Și tăcerea lui Nick era tăcerea cuiva care avea multe de spus, dar se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă începea să vorbească.

Lucas întinse mâna la butonul radioului și potrivi frecvența pe un post ce difuza rock alternativ, dând volumul foarte tare.

Nick îl opri imediat, apostrofându-l:

– Ești mândru de tine?

Lucas nu spuse nimic, mulțumindu-se să privească fix în fața sa, în timp ce ștergătoarele de parbriz se mișcau încolo și încoace într-un ritm hipnotizant.

– Știi ceva? Asta i-ar fi frânt inima mamei tale. Ar trebui să te simți ușurat că nu mai e printre noi ca să vadă ce-ai ajuns.

Se lăsă din nou tăcerea. De data asta, Nick aștepta un răspuns. Era pe punctul de a continua, când Lucas spuse, cu o voce seacă:

– Cred că ai avut tu grijă de asta.

– Și asta ce-ar vrea să însemne?

Lucas nu răspunse.

– Ce *dracu'* vrea să însemne asta?

Nick realiză că începuse să strige. Văzu câțiva stropi din propria lui salivă pe parbriz. Trase mașina la marginea drumului, puse o frână bruscă și se întoarse să-l privească în ochi pe Lucas.

– *Tu* cam ce crezi că înseamnă? răspunse Lucas cu o voce joasă, șovăielnică, fără a-i întâlni privirile.

Nick îl privi cu ochi mari, neîncrezător.

– Ce încerci să spui? șopti el, adunându-și tot calmul de care mai era în stare.

– Nu contează, spuse Lucas, făcând cu mâna stângă un gest de lehamite.

– Ce încerci să spui?

– N-am de unde să știu, tată. Eu nu am fost acolo.

– Ce te-a apucat, Lucas?

Ștergătoarele de parbriz se mișcau încoace și încolo, încoace și încolo, iar Nick auzi țăcănitul regulat al semnalizatorului, care nu se oprise. Întinse mâna și îl opri. Ploaia uda geamurile mașinii, dându-le senzația că se aflau amândoi într-o colibă, în mijlocul unei furtuni teribile, și că nu erau în siguranță.

– Uite ce e, Luke, reluă Nick, acum n-o mai ai pe mama. Mă ai doar pe mine. Îți dorești să fi fost altfel. Și eu îmi doresc același lucru. Dar trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a depăși o situație critică.

– Nu am creat eu situația critică.

– Nimeni nu a „creat" situația critică, spuse Nick.

– Tu ai omorât-o pe mama, spuse Luke – atât de încet, încât, pentru o clipă, Nick nu fu sigur dacă Lucas chiar rostise acele cuvinte.

Nick se simți ca și cum cineva i-ar fi smuls inima din piept și i-ar fi strâns-o cu toată puterea.

– Nu pot face asta acum. Nu pot discuta cu *tine.*

„Voi, băieții Conover, sunteți mai bine apărați decât un castel medieval."

– Mie îmi convine.

– Nu, spuse Nick. Nu, uită ce-am spus. Respira cu greutate, ca și cum tocmai încheiase o cursă de opt sute de metri sprint. Bun, continuă el, ascultă-mă. Ceea ce s-a întâmplat cu mama ta în noaptea aceea – Dumnezeu știe că noi doi am mai vorbit despre asta...

– Nu, tată. Vocea lui Lucas era tremurândă, dar fermă. Noi doi n-am vorbit niciodată despre asta. Tu doar *aduci vorba.* Nu discuți problema asta. Asta este regula casei. Nu vorbim despre acest subiect. *Tu* nu vorbești. Tu discuți doar despre cât de neisprăvit sunt eu. *Ăsta* e subiectul tău preferat.

Ferestrele începuseră să se aburească. Nick închise ochii.

– În ceea ce o privește pe mama ta: Nu trece nici o zi în care să nu mă întreb dacă puteam face ceva – orice – ca să fi schimbat lucrurile.

– N-ai spus niciodată...

Ochii lui Lucas erau umezi, iar vocea lui era groasă, înăbușită de lacrimi.

– Camionul ăla a apărut de niciunde, începu Nick, dar apoi se opri brusc. Era prea dureros. Luke, ce-a fost a fost. N-a depins de mine și n-a depins nici de tine.

Lucas rămase tăcut timp de câteva clipe.

– Dracu' să-l ia de concurs de înot!

– Lucas, nu încerca să găsești vreo noimă în toată povestea asta. Nu încerca să unești punctele, ca și cum ar exista vreo logică. Pur și simplu, *s-a întâmplat.*

– N-am fost în vizită la ea. Cuvintele lui Lucas erau nedeslușite, fie din cauza drogului, fie din cauza emoțiilor. În spital, explică el. După aceea.

– Era în comă. Deja murise, Luke.

– Poate că m-ar fi auzit.

Vocea lui devenise subțire și stridentă.

– Știa că o iubești, Luke. Nu avea nevoie să i se amintească asta. Oricum, nu cred că și-ar fi dorit ca tu să ți-o amintești așa. N-ar fi mâhnit-o faptul că tu n-ai fost acolo. S-ar fi bucurat. Chiar cred asta. Întotdeauna ai fost pe aceeași frecvență cu ea, cu sentimentele ei. Ca și când ar fi existat o frecvență radio anume, pe care doar voi doi o puteați auzi. Știi ceva, Luke? Eu cred că poate tu ești singurul dintre noi care a făcut exact așa cum ar fi dorit ea.

Lucas își îngropă fața în palme. Când vorbi din nou, vocea lui suna ca și cum s-ar fi auzit de la mare distanță:

– De ce mă urăști atât de mult? Pentru că semăn atât de tare cu ea, și nu poți suporta asta?

– Lucas, spuse Nick. Era hotărât să nu scape lucrurile de sub control. Vreau să mă asculți. Vreau să auzi ce am de zis. Zicând acestea, Nick închise ochii strâns, adăugând: Nimic în viața mea nu e mai prețios ca tine. Vocea îi era aspră și rostea cuvintele cu dificultate, dar reuși să le rostească: Te iubesc mai mult decât viața mea.

Își strânse fiul în brațe; la început, acesta înmărmuri, neștiind ce să facă, dar apoi, dintr-odată, îl înconjură pe Nick cu brațele și îl strânse cu toată puterea, așa cum făcea tatăl lui pe vremea când Lucas era copil.

Nick simți convulsiile ritmice ale durerii, expirațiile sacadate și îi trebuiră câteva clipe până să-și dea seama că Lucas nu era singurul care plângea.

87

Telefonul sună, iar Audrey ridică receptorul fără să se mai gândească.

– Doamna detectiv Rhimes?

O voce suavă, de femeie, care rostea cuvintele rar și atent.

Inima lui Audrey se opri în loc.

– Da, eu sunt, spuse ea, cu toate că fusese extrem de tentată să spună: Nu, mă tem că doamna detectiv Rhimes este în concediu.

– Doamnă detectiv, aici Ethel Dorsey.

– Da, doamnă Dorsey, spuse Audrey, înmuindu-și glasul. Ce mai faceți?

– Atât cât se poate, după moartea fiului meu Tyrone. Dar îi mulțumesc bunului Dumnezeu că încă îi am alături pe cei trei minunați fii ai mei.

– Sunt atât de multe lucruri pe care nu le putem înțelege, doamnă Dorsey, spuse Audrey. Dar în Scripturi se spune că aceia care seamănă lacrimi vor culege cântece de bucurie.

– Eu știu că El ia act de lacrimile noastre și le adună în sticla Lui.

– Așa este. Fără îndoială.

– Dumnezeu e milostiv.

– Întotdeauna, răspunse Audrey mecanic.

– Doamnă detectiv, regret că vă deranjez, dar mă întrebam dacă ați mai făcut ceva progrese în ancheta legată de fiul meu.

– Nu, îmi pare rău. Deocamdată nu. Dar continuăm să facem săpături.

Minciuna o făcu să se rușineze.

– Vă rog să nu vă dați bătută, doamnă detectiv.

– Sigur că nu, doamnă Dorsey.

În ultimele câteva săptămâni, în mintea ei abia dacă-și mai făcuse loc un gând pasager legat de acest caz. Era profund recunoscătoare pentru faptul că doamna Dorsey frecventa o altă biserică, din orașul vecin.

– Știu că faceți tot posibilul.

– Da, așa este.

– Dumnezeu să vă dea putere, doamnă detectiv.

– Și dumneavoastră, doamnă Dorsey. Și dumneavoastră.

Închise telefonul, plină de amărăciune, fiind mai mult decât jenată de faptul că îi dăduse femeii speranțe deșarte. Telefonul sună din nou, imediat.

Era Susan Calloway, femeia cu vocea lipsită de personalitate, de la laboratorul poliției statului din Grand Rapids. Expertul în arme de foc care se ocupa de baza de date IBIS. Vocea ei era puțin schimbată,

iar Audrey realiză că ceea ce auzea era felul reținut, moderat al femeii de a-și exprima entuziasmul.

– Ei bine, chiar cred că am ceva pentru dumneavoastră, o anunță femeia.

– Ați găsit o potrivire.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult...

– O, nu vă faceți griji...

– Dar secția de poliție din Grand Rapids a tărăgănat mult lucrurile. Adică, nu le-am cerut decât să verifice gloanțele de la „Obiecte găsite" și să trimită o mașină șaptesprezece străzi mai încoace, să mi le aducă. Ai crede că le-am cerut să omoare pe cineva...

Audrey chicoti politicos.

– Dar aveți o potrivire, îi aminti ea.

Femeia de la laborator părea indiscutabil stăpânită de entuziasm.

– Fără îndoială, adevărata problemă e că respectivul caz nu mai aparține nimănui. Vreau să spun că e de acum șase ani, iar ambii detectivi s-au retras din poliție, din câte mi s-a spus. Întotdeauna există o scuză.

– Mie-mi spuneți?! râse Audrey.

– În orice caz, gloanțele pe care le-au adus la noi se potrivesc cu cele din cazul dumneavoastră. Sunt marca Rainier, cu cămașă de alamă, așa că muniția este diferită. Dar striațiile sunt identice.

– Cu alte cuvinte, avem o identificare pozitivă.

– Da, avem o identificare pozitivă.

– Arma...?

– Asta nu vă pot spune cu certitudine. Dar aș zice, fără teama că mă înșel prea tare, că este un Smith & Wesson de calibru 38. Din păcate, astfel de speculații nu sunt admise la tribunal.

Femeia citi numărul de înregistrare al glonțului la secția de poliție din Grand Rapids.

– Așadar, cei din Grand Rapids ar trebui să aibă toate informațiile de care am eu nevoie, conchise Audrey.

– Sincer, nu știu ce ar mai avea să vă comunice cei de acolo, în afară de ceea ce v-am spus eu deja. Așa cum am spus, ambii detectivi s-au retras din poliție.

– Chiar și așa, numele lor mi-ar fi de ajutor.

– A, mă rog, dacă asta e tot ce doriți să aflați, vă pot da eu aceste informații. Cel puțin, numele detectivului care a gestionat cazul. E chiar aici, în rubrica de observații.

Laboranta tăcu un răstimp, iar Audrey era cât pe ce să-i ceară numele, când femeia vorbi din nou, făcând-o pe Audrey să-i înghețe sângele în vene.

– Scrie aici că respectivul caz a fost predat de un anume detectiv Edward J. Rinaldi, spuse expertul IBIS. Dar tot aici scrie că el s-a retras din poliție, așa că probabil această informație n-o să vă fie de prea mare ajutor. Îmi pare rău.

PARTEA A CINCEA

NU EXISTĂ ASCUNZĂTOARE

88

Mulligans – fără apostrof – era un local de pe Bainbridge Road, în Fenwick, celebru pentru al său sos Bolognese – subiect al unui articol cu margini îngălbenite, decupat din *Fenwick Free Press,* care te întâmpina chiar de la intrare. Titlul era unul specific stilului tâmp, calamburesc, al ziarului: „Un subiect cărnos". Aici venea Nick, la trei dimineața, după balurile de sfârșit de an. Frank Mulligan murise demult. Acum, patronul localului era un individ care trecuse prin liceu cu câțiva ani înaintea lui Nick și Eddie, Johnny Frechette, și care fusese închis la Ionia pentru trafic de droguri.

Nick nu mai trecuse pe aici de ani buni și remarcă acum că localul avea un aer stătut. Mesele cu blat aveau un model textil estompat, decolorat aproape complet în zonele în care, de-a lungul timpului, se tot trântiseră și târâseră căni și farfurii. Acum se servea micul dejun și pretutindeni mirosea a cafea, sirop de arțar și bacon, toate amestecate într-o singură aromă: Eau du Local.

Eddie părea să le cunoască pe chelnerițe. Probabil că venea des aici la micul dejun. Erau așezați într-un colț, departe de fereastră. În afara câtorva persoane care luau masa la bar, localul era gol.

– Arăți ca dracu'! îl gratulă Eddie.

– Mersi, răspunse Nick iritat. Și tu la fel.

– Ei bine, n-o să vrei să auzi asta.

Nick își ținu respirația.

– Ce s-a întâmplat?

– Au identificat arma.

Tot sângele se scurse de pe chipul lui Nick.

– Ai zis că ai aruncat-o.

– Asta am și făcut.

– Atunci cum e posibil?

Cei doi tăcură brusc atunci când o chelneriță parfumată în exces sosi cu o cană de filtru și le turnă cafea în cănile albe, groase.

– Astăzi dispun de tot felul de șmecherii balistice, îi explică Eddie.

– Nu înțeleg ce încerci să-mi spui.

Nick luă o înghițitură rapidă din cafeaua lui neagră, opărindu-se la limbă. Poate că *nu dorea* să înțeleagă încotro bătea Eddie.

– Au potrivit gloanțele cu arma.

– Au potrivit gloanțele cu *ce,* mai precis? Nick deveni conștient că ridicase cam mult vocea, așa că o coborî numaidecât: *Nu există* armă, nu? Ai spus că nu mai e!

– E, s-ar părea că nu mai au nevoie de nici o armă. Eddie deschise vreo două cutiuțe de lapte condensat și le deșertă în cana cu cafea, amestecând până ce lichidul dinăuntru căpătă o culoare gri, deloc plăcută ochiului. N-au nevoie decât de gloanțe, continuă el, pentru că au acum o nouă bază de date computerizată – nu mai știu cum îi zice... Probabil au potrivit gloanțele găsite în cadavrul lui Stadler cu cele din cazul de acum câțiva ani, de unde am și făcut rost de armă... De unde dracu' vrei să știu eu? Sursa mea nu a intrat în detalii.

– Cine e sursa ta?

Eddie înclină capul într-o parte.

– Las-o baltă!

– Ești absolut sigur? Fără urmă de îndoială?

– Hei, asta e realitatea. Obișnuiește-te cu ea!

– Dumnezeule, Eddie! Ai spus că totul era în regulă! Vocea lui Nick se schimbă brusc: Ai spus că arma nu era înregistrată pe numele tău. Ai... ai spus că ai ridicat-o de la scena unei crime și că nu e înregistrată nicăieri.

Expresia aceea, de regulă încrezătoare, a lui Eddie, fusese înlocuită acum de o stinghereală palidă, asudată, deconcertantă:

– Așa am crezut. Dar uneori mizeriile astea îți mai scapă de sub control, amice.

– Nu pot să cred! spuse Nick, rămas aproape fără voce. La dracu'! Nu-mi vine să cred! Ce dracu' facem acum?

Eddie puse cana cu cafea înapoi pe masă și îi aruncă lui Nick o privire glacială.

– Nu facem absolut nimic. Nu spunem nimic, nu recunoaștem nimic, nu scoatem nici o afurisită de vorbuliță! Ne-am înțeles?

– Dar dacă ei... Ei știu că arma folosită de mine este cea pe care ai luat-o tu...

– Vor încerca să pună lucrurile cap la cap, dar nu au totul bătut în cuie. Probabil pot dovedi că gloanțele care l-au ucis pe Stadler sunt de la arma aceea, dar nu pot dovedi că eu am luat-o. Toate dovezile pe care le au sunt circumstanțiale. Nu au descoperit absolut nimic când au făcut percheziția la tine acasă – toată mascarada aia a fost o tactică de intimidare. Nu au martori. Au o grămadă de nimicării criminalistice, iar acum au mai găsit și arma asta, dar până la urmă toate sunt probe circumstanțiale. Așa că tot ce pot face ei acum este să bage frica în tine, ca tu să începi să ciripești, înțelegi? Tocmai de aceea îți spun toate astea. Vreau să fii pregătit. Nu vreau ca isteții ăia să-ți trântească toate informațiile astea și să te facă să te înmoi ca o cârpă, bine? Trebuie să fii tare ca o stâncă.

Eddie luă o înghițitură de cafea, fără să-l scape din priviri pe Nick.

– Nu ne pot aresta pur și simplu? Poate că nici nu e nevoie ca noi să spunem ceva...

– Nu. Dacă nici unul din noi nu spune absolut nimic, n-o să aresteze pe nimeni.

– Tu nu spui nimic, nu-i așa? șopti Nick. Tu n-ai de gând să spui nimic...

Lui Eddie îi încolți un zâmbet pe chip – un zâmbet care se lăți treptat și care lui Nick îi dădu fiori. Comportamentul lui Eddie aproape că trăda tendințe sociopate; ceva pierise din privirea lui.

– Acum începi să înțelegi, spuse el. Vezi, tu, Nick... La o adică, ei nu dau doi bani pe mine. Eu sunt doar un individ mărunt, de la paza unei companii – un nimeni. Tu, pe de altă parte, ești directorul general pe care îl disprețuiește toată lumea din orașul ăsta. Pe ei nu-i

interesează să-mi pună mie amărâta asta de piele-n băț. Tu ești comoara pe care o vânează. Tu ești miza cea mare, înțelegi?

Nick aprobă cu mișcări rare din cap. Camera începuse să se învârtă ușor în jurul lui.

– Singurul fel în care poate să iasă la iveală treaba asta, continuă Eddie, este dacă tu vorbești. Poate tu te hotărăști să te joci cu polițiștii de-a „Hai să facem o înțelegere". Să încerci să dai lovitura de unul singur – să te pui pe tine la adăpost și să mă scoți pe mine la înaintare. Asta ar fi o greșeală *imensă* din partea ta, Nick, băiete. Pentru că eu o să aflu. Dacă ai și cea mai mică discuție de tatonare cu indivizii ăia, o să-mi ajungă la urechi în câteva *secunde*, Nick – să nu te îndoiești de asta! Crede-mă, am antenele bine întinse pe acolo. Iar avocatul meu se va înființa în biroul procurorului atât de repede, că n-o să știi ce te-a lovit, și le va face o ofertă pe care ei n-o s-o rateze în ruptul capului!

– *Avocatul* tău...? îngăimă Nick.

– Vezi, tu, Nick... Hai să ne fie foarte clar pentru ce mă acuză ei pe mine. Se numește „obstrucționare" și nu e mare lucru. Dacă ești la prima abatere, hai să zicem că primești șase luni, cel mult – asta în caz că te arestează. Dar la mine nu va fi cazul. Nu, dacă accept să le spun toată tărășenia, să depun mărturie în fața marelui juriu și la proces. Pentru că, vezi tu, în felul ăsta ei pun mâna pe un *criminal*. Și cu ce mă aleg eu? Sunt liber. Nici măcar cu eliberare condiționată. E lucru sigur, Nick!

– Dar n-ai fi în stare de asta, nu? întrebă Nick. Își auzi propria voce, care părea să vină de foarte departe. N-ai face niciodată asta, nu?

– Aș face-o doar dacă schimbi regulile jocului, prietene. Doar dacă vorbești. Deși, trebuie să ți-o spun, ar fi trebuit să fac asta din prima clipă. De ce am fost de acord să vin să te ajut în noaptea aceea... habar n-am. Probabil pentru că am o inimă largă. Să ajut un prieten vechi care intrase într-un mare rahat. Ar fi trebuit să-ți spun atunci: îmi pare rău, prietene, nu-i de mine. Și să rămân în patul meu. Uite cu ce mă aleg dacă sunt băiat finuț! Măcar ar fi trebuit să te denunț cu mult timp în urmă. Să negociez, să închei o înțelegere... Nu știu de ce n-am făcut-o. Oricum, ce-a fost a fost. Dar hai să ne înțelegem: *Nu* am de gând să mă duc la fund pentru asta. Dacă

încerci să închei o înțelegere, dacă vorbești, ei bine, din clipa aia o să acționez exclusiv în interesul meu!

Lui Nick i se tăiase răsuflarea.

– N-am de gând să scot vreun cuvânt, promise el.

Eddie îi aruncă o căutătură piezișă și zâmbi, de parcă savura întreaga situație.

– Tot ce ai tu de făcut, Nick, este să ții lucrurile sub control, iar noi doi – tu și cu mine – vom fi cât se poate de bine. Ține-ți afurisita aia de gură închisă, nu intra în panică și vom ieși cu bine din rahatul ăsta.

Chelnerița se întoarse, cu cana de filtru în mână.

– Vă mai torn cafea? îi întrebă ea.

Nici Eddie, nici Nick nu răspunseră într-o primă fază, după care Nick spuse rar, fără să se uite la ea:

– Cred că totul e în regulă.

– Chiar așa, întări Eddie. Totul e în regulă. În perfectă regulă.

89

Din câte putea Nick să-și dea seama, Fenwick Racquet Club nu era genul de loc unde se juca mult tenis. Dar pentru Henry Hutchens – Hutch, așa cum îl știa toată lumea – acest club devenise în mod evident o casă departe de casă. Hutch fusese director financiar la Stratton pe vremea când postul lui se numea, mai puțin pompos, „revizor". Lucrase pentru Bătrânul Devries timp de un sfert de secol, iar atunci când Nick preluase controlul, Hutch ajutase la întocmirea rapoartelor financiare în vederea vânzării companiei către Fairfield. Și se descurcase foarte bine. Atitudinea lui era invariabil curtenitoare, poate puțin prea formală. Iar când Nick venise în biroul lui – pentru că așa procedase, mersese el în biroul lui Hutch, nu îl chemase pe acesta la el – ca să-i spună că Fairfield dorea să îl înlocuiască totuși cu un om de-al lor, Hutch nu rostise nici un cuvințel de protest.

Nick îi spusese adevărul despre Fairfield. Cu toate acestea, știau amândoi că, dacă Nick s-ar fi opus într-adevăr, Fairfield ar fi cedat.

Dar Nick nu obiectase. Hutch era un revizor contabil de şcoală veche – extrem de competent, ce-i drept. Dar Fairfield avea grămezi de ingineri financiari, foarte bine pregătiţi, gata oricând să-ţi ţină prelegeri despre avantajele calculaţiei costurilor pe activităţi şi despre sistemele de contabilitate cu valoare economică adăugată. Ei îl percepeau pe Hutch ca pe un individ cu orizonturi înguste; el nu folosea cuvinte precum „strategic". Pe de altă parte, Scott McNally era un tip pe care cei de la Fairfield îl agreau şi, în plus, era unul dintre cei care puteau să-l ajute pe Nick să ajungă cu Stratton la nivelul superior. *Nivelul superior*... Fusese o vreme când Nick nu se mai sătura de expresia asta. Acum, clişeul avea izul stătut al prânzului de ieri.

– A trecut multă vreme de la ultimul pahar, Nick, spuse Hutch atunci când Nick i se alătură la o masă din incinta clubului. Bărbatul ridică un pahar de martini şi zâmbi strâmb, dar nu se ridică în picioare. Bei ceva cu mine? mai întrebă el.

Hutch avea genul acela de culoare roşiatică în obraji, care, de la distanţă, îţi lăsa impresia că omul e sănătos tun. De aproape însă, Nick remarcă vasele capilare inflamate de alcool. Până şi transpiraţia lui părea să aibă miros de gin.

– E cam devreme pentru mine, răspunse Nick.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu era nici măcar ora prânzului!

– Da, *desigur,* replică Hutch cu mormăitul acela caracteristic. Tu eşti un om care munceşte. Ai un *birou* la care trebuie să ajungi. Şi o mulţime de angajaţi care *depind* de tine...

Hutch sorbi cu nesaţ ultimii stropi din pahar şi îi făcu semn chelnerului să îi aducă altul.

– Cel puţin deocamdată, simţi Nick nevoia să pună punctul pe i.

Hutch îşi împreună mâinile, zicând:

– Cu toate astea, eşti pe cai mari. Concedieri... Toată lumea vorbeşte despre concedieri. Probabil că cei din Boston sunt extaziaţi. Şi când te gândeşti că umilul de mine a fost primul dintr-un lung şir de sacrificaţi... E o adevărată onoare!

Nick păli.

– Compania îţi datorează enorm, Hutch. Eu, personal, întotdeauna am avut sentimente de recunoştinţă faţă de tine.

– O, fii serios! Nu oricine are privilegiul să-i vândă funie propriului călău. Mulțumesc, Vinnie, mai spuse el, când i se aduse un alt pahar plin cu băutură.

Chelnerul, un bărbat la vreo șaizeci de ani, cu gâtul sugrumat de papionul roșu impus de ținuta obligatorie a clubului, dădu din cap cu amabilitate.

– Un suc de roșii ar fi nemaipomenit, ceru Nick.

– I-ai surprins pe mulți, să știi, continuă Hutch. Bărbatul vârî în gură măslina din cocteil și mestecă dus pe gânduri. N-aș vrea să mă lase puterile, adăugă el făcând cu ochiul.

– Ce s-a întâmplat a fost greu pentru toată lumea. Mulți oameni nevinovați au avut de suferit. Sunt perfect conștient de asta.

– N-ai înțeles, explică Hutch. Nu mă refeream la concedieri. Voiam să spun că nu toată lumea a văzut în tine un potențial director general. Un om de bază al companiei, da, fără îndoială. Dar nu tocmai croit pentru biroul de sus.

– Mă rog. Nick privi în jurul lui, remarcând șemineul din piatră neșlefuită, fețele de masă albe și mocheta roșie cu model care acoperea podeaua dintr-un perete în celălalt. Adăugă: Presupun că Bătrânul Devries...

– Milton n-a avut nici o legătură cu toate astea, spuse Hutch tăios. Dacă ar fi vrut, Milton te-ar fi numit el însuși președinte sau director de operațiuni – una din funcțiile care i se succedau în ierarhie. Așa se obișnuiește în cazul unui moștenitor de drept al conducerii unei corporații. Dar nu asta a fost intenția lui.

– Se prea poate, admise Nick, străduindu-se să se abțină de la alte comentarii.

– Îi era *drag* de tine. Tuturor ne era. Dar când a venit momentul luării unei decizii, ei bine... Hutch privi iscoditor în adâncimile fluide ale cocteilului său. Milton te considera puțin cam imatur. I se părea că aduci prea mult cu genul șmecherului de campus. Că ești tipul de om prea dornic de popularitate pentru a te impune ca un adevărat lider. Hutch ridică privirile, explicând: A crezut că nu ai instinctul acela de asasin. Ca să vezi ironia dracului!

Chipul lui Nick era roșu ca focul.

– Pentru că tot ești un fin cunoscător al ironiilor, s-ar putea să-ți placă asta. Zicând acestea, Nick desfăcu fermoarul mapei sale din piele neagră și îi înmână lui Hutch contractul pe care Eddie îl descărcase din căsuța de e-mail a lui Scott.

– Ce-i ăsta?

– Ce-ar fi să-mi spui tu?

„Asta dacă nu cumva ești prea beat ca să înțelegi ceva", își zise Nick în sinea lui.

Hutch apucă ochelarii de citit – niște lentile convexe cu rame subțiri – și începu să răsfoiască documentul. De vreo câteva ori bătu darabana cu degetele pe foile de hârtie, chicotind sec.

– Fir-aș al naibii! zise el în cele din urmă. Înțeleg că asta nu e opera ta...

– A mea, nu.

– Milton! De-ai mai trăi tu acuma... Stratton are mare nevoie de tine! Hutch își puse deoparte ochelarii de citit și scoase sunete de nemulțumire resemnată. Pacific Rim Investors..., mai spuse el. Iar apoi: Nici măcar nu pot pronunța numele ăsta... e malaysian cumva? Dumnezeule mare! Ridică privirile, mijind ochii: Așadar, s-a zis cu parteneriatul vostru perfect. După câte se pare, cavalerii albi au venit călare din Boston doar ca să trimită Stratton-ul pe apa Fluviului Galben.

Nick îi povesti ce aflase de la Stephanie Alstrom, cum că adevăratul proprietar ar fi Armata de Eliberare Populară Chineză.

– O, ăștia da oameni cu bani! exclamă Hutch vesel. Nici că se putea mai bine! Cu toate că, în vremurile noastre, nu e tocmai frumos să le-o tragi comuniștilor în halul ăsta, nu-i așa?

– Să le-o tragi?

– Dacă rapoartele astea financiare sunt reale, înseamnă că la Stratton totul merge strună. Dar eu am bănuiala că sunt umflate ca baloanele de săpun.

„Cosmetizăm o realitate hidoasă", se gândi Nick la discuția avută cu Scott nu cu multă vreme în urmă.

– Dacă aș avea acces la cele mai recente rapoarte de profituri și pierderi, și *dacă* n-aș fi beat mort, și *dacă* mi-ar păsa câtuși de puțin,

ți-aș putea face o schemă simplificată a acestui document, suficient de clară ca s-o poți înțelege până și tu. Hutch luă o înghițitură din paharul lui și continuă: Dar chiar și în situația în care mă aflu eu acum, îți pot spune cu certitudine că cineva a exagerat cu cosmetizările. În primul rând, v-ați folosit fondurile de acoperire a eventualelor pierderi din ultimul an profitabil pentru a vă acoperi noul val de deficit. Asta se numește contabilitate fictivă; și știm amândoi cum au stat lucrurile cu compania aia care a fost prinsă făcând așa ceva nu demult, trebuind mai apoi să plătească daune de trei miliarde de dolari pentru a îndrepta lucrurile. Nu-i frumos să te joci cu obligațiile financiare neonorate.

– Dar nu înțeleg care e rostul, își exprimă Nick nedumerirea. De îndată ce vor afla adevărul, noii proprietari o să le trântească rapid celor de la Fairfield un proces de toată frumusețea!

– A, dar vezi tu, băiete, acum vine partea cea mai frumoasă: nu au dreptul să intenteze proces.

– De ce nu?

– Aici există o clauză non-litigiu foarte ingenioasă, spuse Hutch, bătând hârtia cu degetul. Odată încheiată afacerea, nu mai este permisă intentarea de procese privind vreuna dintre reprezentările și garanțiile stipulate în contract etc. etc. etc.

– Și ce Dumnezeu i-ar putea convinge pe cumpărători să accepte o asemenea clauză?

– Cred că explicația e limpede ca lumina zilei, spuse Hutch, ridicând din nou privirea de pe hârtie. E chiar aici, în contractul adițional. Garantarea achitării unei sume cu șapte cifre către un beneficiar – fără îndoială un oficial guvernamental chinez care are posibilitatea de a urgenta achiziția.

– Adică mită.

– Pui problema foarte *brutal*, fiule. Chinezii au o minunată tradiție de a oferi plicuri roșii cu *hong bao* – bani care poartă noroc – pentru a porni cu dreptul în anul nou lunar.

– Zece milioane de dolari reprezintă o sumă imensă de bani purtători de noroc pentru un singur om.

– Într-adevăr. Dar ca să strecori cu ușurință o afacere ca asta prin greoaia birocrație chineză, fără să ai parte de tărăgănări nesfârșite – ei bine, asta nu ți se pare un adevărat chilipir?

– Mai e destul până la Anul Nou chinezesc, nu?

– Acum începi să înțelegi. Asta dacă nu cumva găsești tu un alt motiv pentru care Stratton i-ar vira tipului ăstuia banii într-un cont din Macao. De unde, fac pariu, banii au fost transferați fără întârziere într-un alt cont, de la Banca de Comerț din Labuan.

– Labuan?

– Labuan este o insulă în largul coastei malaysiene. Are două firicele de nisip și o enormă industrie de servicii financiare off-shore. Pe lângă bancherii din Labuan, bancherii elvețieni par mici copii. În mare, acela este locul preferat de cleptocrații chinezi pentru a-și ține la ciorap veniturile obținute pe căi necinstite.

– Habar nu aveam.

– Și sunt convins că ei mizau pe asta. Copiii cuminți nu știu nimic despre Labuan. Și cu siguranță nici nu-și virează banii acolo.

– Dumnezeule mare! exclamă Nick. Câți oameni sunt implicați în chestiunea asta?

– E imposibil de estimat, cu toate că nu e nevoie decât de două contrasemnături pentru a duce totul la bun sfârșit. Un reprezentant din partea corporației – ăsta ar fi tânărul și simpaticul vostru director financiar – și un partener din conducerea Fairfield. Ce-i drept, toată treaba asta pare cam de mântuială, dar presupun că avem de-a face cu doi tineri foarte grăbiți. Există *o mulțime* de oameni grăbiți în vremurile noastre. Ești sigur că nu bei ceva cu mine?

– Încă mai aștept sucul de roșii, spuse Nick. S-ar părea că durează grozav de mult timp până e gata.

– O, Doamne! exclamă Hutch pe o voce șoptită. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mă îndoiesc că are rost să-l mai aștepți, dat fiind că Vinnie e chelnerul care ar trebui să te servească. Presupun că te-ai obișnuit cu chestiile de genul ăsta.

– Ce vrei să spui?

Hutch aruncă o privire către chelner și ridică din umeri cu subînțeles.

– A, nimic, doar că l-ai dat afară pe fra'su.

90

Audrey îl sună pe Bugbee pe mobil. Era la Burger Shack, localul unde îi plăcea să meargă să ia prânzul. Abia dacă o putea auzi, pe fundalul unui zgomot asurzitor de râsete, zornăieli de farfurii și muzică rock de proastă calitate.

– Când te întorci? îl întrebă ea de mai multe ori.

– Sunt în pauza de prânz.

– Îmi dau seama. Dar e ceva important.

– Ce anume?

– Ar fi mai bine să vii încoace.

– Am spus că mai poate să aștepte.

– Nu, nu mai poate, spuse ea.

– Voi fi la Burger Shack în următoarele...

– Ne vedem acolo, îl anunță Audrey și închise telefonul înainte să-i dea colegului ei ocazia să protesteze.

Bugbee trecu repede peste sentimentul acela de orgoliu rănit din cauza faptului că prânzul lui cu băieții – trei polițiști în uniformă, toți cam de aceeași vârstă cu el – fusese întrerupt.

Se scuză, ridicându-se de la masă, după care se retrase cu Audrey într-un separeu liber.

– Gata, exclamă el după ce Audrey îi povesti despre identificarea armei. I-am prins!

– Încă ne aflăm pe un teren nesigur, încercă ea să îl tempereze. Dovezile sunt circumstanțiale.

El o seceră cu o privire plină de ostilitate. Cravata lui hidoasă era „ornată" cu o pată mare de ketchup, care reușea să o înfrumusețeze.

– Ce dracu' mai aștepți? Poate să descoperi jurnalul lui Nick Conover, cu o însemnare specială din seara aceea, în care să spună: „Da, eu i-am făcut felul individului – eu și cu Eddie"?

– Noi facem niște conexiuni pe care nu știm dacă procurorul ne va permite să le facem.

– Despre ce dracu' conexiuni vorbești acolo? scrâșni el.

Audrey se gândi pentru o clipă să-i ceară să înceteze cu injuriile acelea, dar hotărî că nu era momentul.

– Știm că asta înseamnă că Eddie Rinaldi și Nick Conover au fost în spatele acestei crime.

– Spune-mi ceva ce nu știu încă...

– Vrei, te rog, să taci puțin? Meritase să spună asta, fie și numai pentru a vedea expresia uluită a lui Bugbee. Continuă: Arma care a fost folosită pentru uciderea lui Stadler a mai fost folosită și acum șase ani, într-un caz la care a lucrat Eddie Rinaldi și la care nu a fost descoperită arma crimei. Dar oare asta dovedește dincolo de orice îndoială faptul că Rinaldi a sustras arma atunci, în Grand Rapids? Cazul ăsta e încă plin de goluri.

– Serios? Eu nu cred asta. Și nici tu n-o crezi.

– Ce credem noi e una, iar ceea ce-l va convinge pe procuror să deschidă procesul e cu totul altceva. Cu atât mai mult cu cât vorbim despre un caz important, în care este implicat directorul general al unei corporații de renume și unul dintre directorii săi.

– Hai să-ți spun eu ceva: dacă îl supunem pe Eddie la un test cu poligraful, o să se dea de gol.

– Nu e obligat să accepte un test cu detectorul de minciuni.

– Dacă se vede pus în situația de a fi acuzat de crimă cu premeditare, urmând să fie închis pe viață, fără drept de eliberare condiționată, crede-mă, o să accepte! Bugbee se lăsă pe spate pe scaunul lui, savurând momentul. E grozav... La dracu', e chiar grozav! exclamă el.

Zâmbi, moment în care Audrey realiză că era pentru prima oară când îl vedea zâmbind cu o satisfacție sinceră. Pe chipul lui însă, zâmbetul acela nu dădea bine – nu părea natural, era ca o tulburare

în ordinea firească a lucrurilor. Obrajii lui căpătaseră riduri profunde, precum o țesătură apretată prea tare.

– Conover nu va accepta un test cu poligraful, spuse Audrey. Și hai să recunoaștem: încă nu știm sigur care din ei a apăsat pe trăgaci, mai adăugă ea.

– Dă-o dracu' de treabă! Îi acuzăm pe amândoi de crimă cu premeditare și lămurim mai târziu lucrurile. Care vine primul să-l toarne pe celălalt obține înțelegerea și asta e! Așa se rezolvă lucrurile!

– Nici măcar nu știu dacă o să ajungem până acolo – asta în eventualitatea în care vom convinge procurorul să emită un mandat...

– Păi du-te să cauți un procuror. Haide, știi doar regulile jocului...

– Lui Noyce n-o să-i placă deloc...

– Mai dă-l în mă-sa pe Noyce! Ți-am mai spus: e cazul nostru, nu al lui.

– Chiar dacă, insistă ea. Nu știu... Nu vreau să dau totul peste cap.

Bugbee începu socoteala pe degetele de la mâna stângă, pornind de la degetul mare:

– Am identificat tipul de gazon, avem afurisita aia de înregistrare ștearsă – de pe camera de supraveghere, știm că alarma lui Conover s-a declanșat la ora două dimineața, după care a urmat apelul acela telefonic disperat – îl avem pe schizofrenicul ăla care l-a atacat pe suspect în repetate rânduri, iar acum am identificat și arma. Bugbee ridică triumfător cele cinci degete: Ce dracu' mai vrei, mai mult decât atât? Eu zic să-i dăm bătaie!

– Vreau să mă consult cu Noyce mai întâi.

– Vrei să fugi la tăticu'? Bugbee clătină din cap: Încă nu te-ai prins că Noyce nu e prietenul nostru?

– Ce te face să spui asta?

– Păi, mai uită-te și tu în jurul tău. Cu cât ne apropiem mai mult de directorul general de la Stratton, cu atât Noyce ne pune mai multe bețe în roate, corect? Nu e de acord ca noi să ne luăm de șeful cel mare. Nu m-ar surprinde să aflu că Stratton îl are cu ceva la mână.

– Fii serios.

– Sunt al dracului de serios! Ceva nu e deloc în regulă cu felul în care individul ăsta le tot ia apărarea.

– Trebuie să fie foarte prevăzător cu un caz de o asemenea amploare.

– Atitudinea lui a întrecut demult limitele unei simple precauții. Ai văzut că, atunci când am percheziționat apartamentul lui Rinaldi, deși l-am luat complet pe nepregătite, am descoperit că două din armele lui dispăruseră ca prin minune din rastelul acela, ca și cum cineva l-ar fi avertizat înainte?

– Sau poate că s-a descotorosit de ele imediat după ce el sau Conover l-au omorât pe Stadler, sugeră Audrey. Ori, de ce nu, poate Conover l-a sunat, i-a spus că vine o echipă să-i percheziționeze casa, iar Eddie s-a dus repede acasă, pentru a se descotorosi de probe.

– Mda, oricare din variante e plauzibilă. Teoretic. Apoi realizezi dintr-odată că Noyce încearcă să-ți facă viața grea și să-ți încarce programul cu alte rahaturi, ca să nu mai ai timp să te ocupi de cazul ăsta așa cum se cuvine. Uite ce e, Audrey: eu nu am încredere în individul ăsta.

– Este prietenul meu, Roy, spuse ea cu jumătate de glas.

– A, serios? întrebă Bugbee. Eu n-aș fi atât de sigur.

Audrey nu mai răspunse.

91

Vila lui Dorothy Devries de pe Michigan Avenue, din East Fenwick, nu mai părea atât de mare precum și-o amintea Nick, dar nu era exclus să fi fost chiar mai întunecoasă de această dată. Afară, frontoanele și streșinile ascuțite aduceau foarte tare cu stilul gotic al Familiei Addams. Înăuntru, podelele de lemn erau băițuite într-o nuanță ciocolatie, fiind parțial acoperite cu covoare orientale roșii ca sângele. Mobila era fie dintr-un mahon închis la culoare, fie era acoperită cu damasc de culoare închisă. Femeia ținea draperiile trase, iar Nick își aminti că ea îi spusese odată că lumina putea decolora țesăturile. Luciul translucid al pielii ei palide era cel mai sclipitor lucru din casă.

– Parcă spuneai că vrei ceai? îl întrebă ea, privindu-l cu ochii mijiți. Stătea aproape nemișcată într-un scaun Queen Anne, tapițat cu o stofă de culoare grena. Deasupra lor era un candelabru pe care ea îl ținea stins în mod intenționat.

– Nu, mulțumesc, refuză el.

– Te-am întrerupt, spuse ea. Continuă, te rog.

– Păi, în mare, situația este așa cum am descris-o. Am muncit din greu amândoi – și tu, și eu – pentru a încheia vânzarea către Fairfield, și am făcut acest lucru dorind să păstrăm compania moștenită de la tatăl tău. Și de la soțul tău.

– „Moștenire", repetă ea. În întunericul acela, Nick nu-și putea da seama dacă rochia ei era gri-antracit sau albastră. Un cuvânt care sună bine, mai spuse ea.

– Și o mare realizare, adăugă Nick. Ea păru să se însenineze. Harold Stratton a creat o companie care s-a descurcat la fel de bine ca – sau poate chiar mai bine decât – oricare alta. Și a făcut asta chiar aici, în Fenwick. Apoi, soțul tău a făcut în așa fel încât Fenwick să devină un reper în rândul corporațiilor americane. Dorothy comandase o biografie lucioasă – un omagiu adus soțului ei, Milton, tipărită pe cont propriu, cu exemplare distribuite pe scară largă. Nick știa că femeia se simțea întotdeauna măgulită, chiar la auzul celor mai lingușitoare laude referitoare la importanța istorică a tatălui ei. Așadar, continuă Nick, perspectiva de a vedea Stratton-ul făcut pachet și trimis tocmai în Orientul Îndepărtat... Ei bine, cred că l-ar șoca de-a dreptul. Eu, unul, știu că sunt consternat. Nu e corect. Nu e corect față de Fenwick și nu e corect față de Stratton.

Doamna Devries clipi des.

– Înțeleg că îmi spui toate astea cu un motiv anume...

– Da, normal.

– Sunt numai urechi, Nicholas.

Îi rostise numele întreg, de parcă ar fi avut de-a face cu un elev de gimnaziu – chiar puțin cam necopt pentru toate cele trei silabe.

– Tu deții o parte din acțiunile companiei. Faci parte din consiliul de administrație. M-am gândit că, dacă aș putea obține sprijinul tău, ulterior am putea să ne susținem împreună cauza în fața celorlalți.

Așa, ar înțelege și ei că nu e vorba doar de un director care încearcă să se țină cu dinții de funcția sa. Pentru că afacerea asta... Ei bine, dacă vrei părerea mea sinceră, ar fi un adevărat dezastru. Chinezii nu dau doi bani pe utilajele noastre de producție. Le au pe-ale lor. Așa că o să disece compania, o să vândă utilajele la preț de nimic, iar angajaților rămași o să le dea hârtiile de punere pe liber.

– Asta e o perspectivă sumbră asupra lucrurilor.

– Situația în sine e sumbră.

– Ei bine, tu cam ai tendința de a deveni melodramatic. Și nu ți-o spun ca pe o critică. Dar, pe de altă parte, nu ai venit aici să te consulți cu mine, nu?

– Ba tocmai ăsta e motivul pentru care am venit.

– Pentru că nu te-am auzit cerând opinia mea. Te-am auzit expunându-ți-o pe a ta.

– M-am gândit că ar fi cazul să te pun la curent cu ce se întâmplă, explică Nick, perplex. Să aflu cum vezi tu lucrurile. Făcu o pauză, apoi completă: Îmi doresc să obțin... sprijinul și îndrumarea ta.

Femeia zâmbi șters.

– Nu mai spune....

Nick o studie atent și simți că îl ia cu furnicături: „Oare ea aflase înainte ca eu să vin aici?"

– Trebuie să recunosc că sunt oarecum uimită să aud disertația ta bazată pe sentimente, mai degrabă decât pe rațiune și pe ideea de profit. Pentru că, vezi tu, nu-mi aduc aminte ca tu să fi apelat la mine pentru sprijin și îndrumare atunci când ai luat hotărârea să desființezi linia Stratton Ultra. Cea care era, fără îndoială, una dintre *moștenirile* cele mai onorante ale soțului meu. Îmi place cum sună cuvântul, mai adăugă ea, cu voce șoptită.

Nick nu spuse nimic.

– Și nu-mi amintesc ca tu să fi solicitat sprijinul și îndrumarea mea atunci când ai hotărât să concediezi cinci mii de angajați, târând astfel prin noroi numele Stratton, continuă femeia. Asta după ce Milton a muncit din greu să facă din acest nume un simbol a ceea ce avea mai bun Fenwick-ul. Și asta era tot o parte din moștenirea lui, Nicholas.

– Dorothy, tu însăți ai votat în favoarea concedierilor.

– De parcă era în puterile mele să opresc tăvălugul care se pornise! Dar, te rog, nu mă înțelege greșit! Nu mă plâng. Am vândut firma. Ea le aparține acum aproape în întregime celor de la Fairfield Partners. Așa că trebuie să ne comportăm foarte profesionist în situația de față.

– Cu tot respectul, Dorothy... Nu te deranjează câtuși de puțin ideea că Stratton va fi deținută de... de guvernul chinez? De comuniștii chinezi?

Dorothy Devries îl seceră cu o privire de gheață.

– Te rog! Tocmai *tu* spui asta? Afacerile sunt afaceri. Familia mea a câștigat bani buni când am făcut vânzarea către Fairfield, iar acum ar urma să câștigăm ceva mai mult din vânzarea către acest consorțiu.

– Dar... Pentru numele lui Dumnezeu! Nick nu putu să nu remarce expresia de pe chipul ei. Tu știai despre toate astea, așa-i? o întrebă el.

Ea refuză să-i răspundă.

– Nicholas, mă crezi sau nu, eu nu ți-am oferit postul lui Milton pentru ca tu să distrugi integritatea companiei sale. Și totuși, asta ai făcut. I-ai pus cruce cu toată strategia aia a ta cu Biroul Viitorului – praf în ochi! Te-ai descotorosit de tot ceea ce avea compania asta mai autentic și mai solid și ai adus, în schimb, un dram de poleială și un maldăr de mucava. Milton ar fi fost de-a dreptul îngrozit. Dar presupun că nu te pot condamna pe tine fără să mă condamn, în primul rând, pe mine însămi, nu? Doar *eu* ți-am oferit cheile de la biroul conducerii.

– Așa e, reuși Nick să îngaime în cele din urmă. Și de ce ai făcut-o?

Dorothy rămase tăcută un răstimp.

– Așa cum probabil îți închipui, mărturisi ea după o vreme cu un zâmbet încordat, de multe ori îmi pun și eu aceeași întrebare.

92

Audrey promisese să-l țină pe Noyce la curent cu tot ce se întâmplă – aici era problema. Analizând situația la rece, ea știa că avea dreptul să meargă direct la biroul procurorului ca să solicite un mandat

de arestare pentru Conover și Rinaldi, fără ca măcar să-l anunțe pe Noyce. Știa asta. Dar nu i se părea corect să-l dea la o parte cu totul. A-l ține pe Noyce la curent cu evoluția cazului era o chestiune de amabilitate. Îi spusese despre identificarea armei de îndată ce aflase și nu vedea nici un motiv pentru care să înceapă să-i ascundă informații tocmai acum. Asta l-ar fi scos din sărite, dar, ceea ce era și mai rău, l-ar fi jignit profund, iar Audrey nu dorea așa ceva.

Când intră în biroul lui Noyce, auzi muzică în surdină. Audrey recunoscu melodia *Mood Indigo,* a lui Duke Ellington – un solo de trompetă.

– Louis Armstrong? întrebă ea.

Noyce încuviință cu o mișcare a capului, absorbit.

– Ellington și Armstrong au înregistrat melodia asta dintr-o singură sesiune. Incredibil!

– Cu siguranță!

– Știi, The Duke se descurca de minune să compună sub presiunea termenelor-limită. În seara de dinaintea unei sesiuni de înregistrare, a așteptat ca mama lui să termine de gătit cina, după care s-a dus la pian și într-un sfert de oră a dat gata o piesă pe care a intitulat-o *Dreamy Blues.* În seara următoare, trupa lui a cântat-o la radio, într-o emisie în direct de la Cotton Club. Mai târziu, el i-a schimbat numele în *Mood Indigo.* Noyce clătină din cap, așteptă ca melodia să se încheie, după care opri CD player-ul. Cu ce te pot ajuta? o întrebă el pe Audrey.

– Cred că dispunem de suficiente probe pentru a-i aresta pe Conover și pe Rinaldi.

Noyce făcu ochii mari, în timp ce Audrey continuă cu explicațiile. Apoi, la fel de repede, ochii i se îngustară.

– Audrey, dă-mi voie să te invit la o înghețată.

– Încerc să mă abțin de la...

– Ei bine, n-ai decât să te uiți la mine. În ultima vreme mi-a fost tare poftă de o înghețată din acelea cu căpșune și sos de ciocolată, de la Dairy Queen.

Noyce se înfrupta cu poftă dintr-o porție mare, cremoasă, de înghețată de vanilie, stropită din belșug cu un sos dens de căpșune

delicioase, în vreme ce Audrey încerca să-şi abată privirile în altă direcţie, pentru că îngheţata arăta nemaipomenit, iar voinţa ei era slabă când venea vorba de dulciuri, mai ales la o oră din mijlocul după-amiezii.

– Crede-mă, nu vrei să-ţi pui pielea la bătaie pentru o arestare nefondată, Aud, îi spuse sergentul Noyce, cu o urmă de căpşune în colţul gurii. Îţi dai seama cu cine ai de-a face, nu?

– Crezi că Nicholas Conover e un om atât de influent?

– E un tip puternic şi cu dare de mână, dar, mai mult decât atât, el lucrează în prezent pentru o companie tip holding cu sediul în Boston, care o să facă tot ce-i stă în putinţă ca să-şi protejeze investiţia. Iar dacă asta presupune că trebuie să dea în judecată secţia de poliţie din Fenwick, Michigan, fii sigură că dispun de resursele necesare să o facă. Ceea ce înseamnă că te vor da în judecată. Şi pe noi odată cu tine.

– Dar nu putem exclude nici varianta cealaltă, sublinie femeia. Stomacul ei începuse să protesteze şi saliva de poftă. E posibil ca reprezentanţii holdingului din Boston să fie deranjaţi de faptul că unul dintre preşedinţii lor este acuzat de crimă cu premeditare şi, astfel, să se descotorosească de el.

Noyce nu ridică ochii de la îngheţata lui.

– Şi eşti dispusă să mizezi pe teoria asta?

– Dacă am convingerea reală că Rinaldi şi Conover au fost implicaţi în această crimă şi dacă găsesc un procuror care să mă susţină, cum poate fi vorba de o arestare nefondată?

– Nu înseamnă decât că suntem mai mulţi care intră la apă. În plus, ascultă-mă pe mine – n-o să convingi un procuror să-ţi semneze mandatul de arestare până nu e sigur că poate câştiga procesul. Şi mi-e teamă că încă păşim pe un teren nesigur în această privinţă.

– Dar gândeşte-te la dovezile pe care le avem până acum, Jack...

Noyce ridică privirile.

– Perfect, Aud. Hai să analizăm un pic dovezile astea. Care zici tu că e proba zdrobitoare? Arma? Carevasăzică, afli că Rinaldi a lucrat la nu ştiu ce caz în Grand Rapids, iar arma de atunci iese brusc la iveală în cazul de acum.

– Și nu e o coincidență. Rinaldi are reputația unui polițist corupt.

– Ei, aici trebuie să fii foarte atentă: asta știi doar din auzite. Polițiștii bârfesc tot timpul, își înfig cuțitul pe la spate unii altora – doar știi asta mai bine decât oricine altcineva. Oftă. Nimeni n-o să-ți permită să defilezi cu așa ceva. Dacă vrei să susții că el a luat arma – perfect! Dar nu ai nici o dovadă că așa s-a și întâmplat.

– Nu, dar...

– Privește lucrurile din perspectiva unui avocat al apărării. Arma folosită în Grand Rapids a apărut aici? Așa, și tu chiar crezi că e prima oară când o armă este folosită în Grand Rapids și aici? Și traficanții noștri de droguri de unde crezi că fac rost de arme? Flint, Lansing, Detroit, Grand Rapids... Și alea trebuie să vină de undeva...

Audrey rămase tăcută, privindu-l pe Noyce cum ia cu lingura din înghețata cremoasă, atent să prindă un strop de sirop de căpșune la fiecare înghițitură.

– De fapt, continuă Noyce, sunt șanse mult mai mari ca vreo lichea din Fenwick să fi cumpărat o armă de la vreo altă lepădătură din Grand Rapids. Scuză-mi limbajul elevat, Audrey.

– Dar chestia cu hidroînsămânțarea – potrivirea gazonului...

– Un indiciu al dracului de șubred pentru o crimă cu premeditare, nu crezi?

Disperarea lui Audrey creștea cu fiecare clipă:

– Apelul pe mobil despre care Conover a mințit într-o primă fază...

– Ți-am mai spus: poate chiar a încurcat ziua. Audrey, tot ce fac eu acum este să mă pun în postura avocatului diavolului, înțelegi?

– Dar până și sistemul de alarmă al lui Conover... înregistrarea din noaptea aceea a fost ștearsă și putem *dovedi* acest lucru.

– Puteți dovedi că a fost ștearsă sau puteți dovedi că sistemul s-a resetat, ștergând înregistrarea inițială? E o diferență destul de mare...

Evident, Noyce vorbise cu Kevin Lenehan.

– Aici ai dreptate, cedă ea.

– Unde mai pui că atât tu, cât și Bugbee, ați discutat cu vecinii și nici unul dintre ei nu a auzit vreo împușcătură în noaptea aceea.

– Jack, ai idee cât de departe sunt casele din cartierul Fenwicke una de alta? Plus că un glonț de calibrul 38 nu este atât de răsunător.

– Audrey, ascultă-mă. Nu aveți sânge, nici armă, nici amprente, nici martori. Până la urmă, aveți ceva?

– Avem un mobil și o ocazie favorabilă. Un bărbat care avea antecedente de violență, care deținea o armă și care îl urmărea pe directorul general de la Stratton...

– Neînarmat, din câte știm noi până acum...

– Situația e cu atât mai albastră pentru Conover dacă Stadler nu era înarmat.

– Plus că tu cu gurița ta mi-ai spus că individul nu avea antecedente de comportament violent. „Blând ca un mieluțel", parcă asta e expresia pe care ai folosit-o? Audrey, ascultă-mă: dacă aveai un caz solid împotriva tipilor ăstora, nimeni nu era mai fericit decât mine. Mi-ar plăcea la nebunie să-i arestez pentru o asemenea crimă, îți dai seama! Dar nu vreau să se ducă totul de râpă. Nu vreau să acționăm în pripă.

– Eu *știu* că avem un caz solid, stărui Audrey.

– Știi ce ești tu? În adâncurile sufletului tău, ești o optimistă incurabilă!

– Aici n-aș băga mâna în foc.

– Oricine îl iubește pe Dumnezeu așa cum o faci tu trebuie să fie un optimist. Dar vezi tu, aici e adevărul cel trist. Cu cât lucrezi mai mult în meseria asta, cu atât e mai greu să-ți păstrezi optimismul. Martorii își retractează vorbele, vinovații sunt puși în libertate, iar cazurile nu mai ajung să fie rezolvate. Pesimism, cinism – astea sunt în ordinea naturală a lucrurilor. Audrey, ți-am povestit vreodată despre cazul pe care l-am avut de rezolvat la începuturile carierei mele în poliție? O femeie împușcată în cap în propria casă, un soț infidel inconsecvent – îl tot prindeam cu minciuna la alibiuri, pe care le tot schimba. Cu cât îl urmăream mai îndeaproape, cu atât eram mai convinși că el apăsase pe trăgaci.

– Dar nu fusese el, conchise ea, nerăbdătoare.

– Știi de ce își tot schimba alibiul? Se pare că, la momentul respectiv, se tăvălea prin pat cu cumnată-sa. Tipul ăsta n-a vrut în ruptul capului să recunoască faptul că o înșela pe nevastă-sa, nici măcar atunci când s-a văzut acuzat de crimă cu premeditare.

Ticălosul ăla n-a clacat până aproape de stabilirea datei procesului. Și știi ce a omorât-o pe nevastă-sa? Un glonț rătăcit, care a pătruns din întâmplare pe fereastra deschisă – o încăierare armată care s-a încheiat cât se poate de prost. N-a fost tocmai ziua ei norocoasă. Sau poate cu asta te alegi atunci când locuiești într-un cartier rău-famat. Un lucru care nouă ni se părea atât de evident s-a dovedit a fi complet neadevărat atunci când am început să despicăm firul în patru.

– Înțeleg ce vrei să spui, Jack, spuse Audrey în timp ce îl privea curățând ultimele resturi de înghețată, încântat că și cea din urmă linguriță conținea cantități egale de înghețată și căpșune. Dar noi am despicat deja firul în patru.

– Un nebun este găsit într-un container de gunoi la adăpostul pentru câini, cu cocaină falsă asupra lui – îmi pare rău, dar firul principal pe care trebuia să mergeți era acela al unei crime legate de droguri. Nu aveați de ce să bănuiți un director general de companie, care are atâtea de pierdut. Știi zicala: în Texas, când auzi zgomot de copite, nu te gândești la zebre. Trebuie să te gândești la cai. Iar eu am impresia că tu alergi după zebre.

– Nu despre asta...

– A, cu siguranță ar fi mult mai interesant să descoperi o zebră, și nu un cal, dar întotdeauna trebuie să cântărești probabilitățile. Pentru că, până la urmă, timpul tău este foarte limitat. Cum o cheamă pe femeia aia care te sună săptămână de săptămână?

– Ethel Dorsey?

– Tyrone e fiul ei, probabil ucis într-o afacere cu droguri, nu? Cât timp i-ai acordat acelui caz?

– În ultima vreme n-am prea avut când să mă ocup de el.

– Așa este, n-ai avut când. Și după cum te cunosc eu, pun pariu că simți că ai dezamăgit-o pe Ethel Dorsey.

– Eu..., se bâlbâi ea.

– Ești bună în meseria ta și ai potențialul necesar pentru a deveni un detectiv de excepție. Poți face diferența. Dar gândește-te numai câte alte cazuri solicită atenția ta. Iar ziua nu e suficient de lungă, nu?

– Am înțeles.

Audrey era extrem de tulburată; ceea ce spunea el era perfect adevărat.

– Și mai e un caz în care aș vrea să te implici. Nu în locul acestuia, ci pe lângă el. Un caz care, cred eu, îți va da ocazia să strălucești cu adevărat. În loc să te tot împotmolești în crima asta de la adăpostul pentru câini. Carevasăzică: Jensen are luni procesul cu jaful Hernandez, dar, cum el pleacă în concediu, aș vrea să te ocupi tu de caz.

– Dar nu era Phelps partenerul lui? Eu am făcut o singură reexaminare...

– Phelps și-a luat o învoire pentru probleme personale. Am nevoie de tine aici. Iar procurorul a solicitat o discuție preliminară vineri.

– Vineri? Bine dar asta e... peste două zile!

– Te descurci tu. Știu că poți.

Audrey era confuză, dar, mai mult decât orice, era deprimată.

– Știi, spuse ea pe o voce abia șoptită, ce ai mâncat tu acolo arăta tare bine. Ce să cer?

93

Marta veni în holul de la intrare, ținând un șervet de bucătărie în mâinile ude. Fără îndoială, auzise cele două bipuri discrete ale sistemului de alarmă, atunci când Nick deschisese ușa. Undeva, pe fundal, se auzeau niște hohote de râs de fetișcană.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Nick.

Marta clătină din cap.

– Totul e în regulă, răspunse ea cu năduf, deși tonul ei lăsa să se înțeleagă că lucrurile stăteau exact pe dos.

– E vorba despre Luke?

Marta luă o poziție rigidă.

– Domnișoara Stadler s-a autoinvitat.

– A! spuse Nick. Foarte bine.

Marta ridică din umeri nemulțumită: pentru *ea* nu era foarte bine.

– Să înțeleg că e vreo problemă? vru să știe Nick.

Şi, până la urmă, de unde atitudinea asta de Doamnă Danvers[1]?

– Doar că în ultima vreme îmi e din ce în ce mai greu să ţin evidenţa celor care fac parte din familie şi a celor care nu.

Era o invitaţie la o discuţie cât se poate de serioasă, pe care Nick o refuză tăcut.

În camera de recreere le găsi pe Cassie – îmbrăcată cu un tricou mult prea mare, inscripţionat cu marca Stratton, şi cu o pereche de blugi negri – şi pe Julia, care purta o ţinută pe care Nick nu o mai văzuse până atunci: un trening turcoaz din velur. Aducea tare mult cu stilul J.Lo. Pe fund avea scris, dintr-o parte în alta, cuvântul „Apetisant".

Rămase în prag şi le privi, fără a fi observat.

– Nu e nimic murdar în chestia asta! spunea Cassie.

– Balcoane murdare, balcoane murdare, spunea Julia, prostindu-se.

– Pe măsură ce te maturizezi, corpul tău suferă modificări. Băieţii par mai puţin indecenţi. Începi să-ţi percepi corpul ca pe ceva intim, devii mai conştient de trăsăturile tale. Toată lumea trece prin asta. E la fel de natural precum cerealele musli.

Julia chicoti la auzul unei asemenea idei, în acelaşi timp neliniştită şi încântată.

– Nu pot să sufăr cerealele musli, preciză ea.

– Principalul este să nu te gândeşti că e ceva despre care să nu poţi vorbi. Să nu ai impresia că e nu ştiu ce chestie ciudată şi ruşinoasă, bine? Sânii nu sunt sfârşitul lumii. Coşurile, pe de altă parte...

Urmă o nouă serie de chicoteli, mai puţin agitate şi mai îndrăzneţe.

Aveau o Discuţie Serioasă. Nick se simţi cuprins de un sentiment de uşurare, amestecat cu o uşoară invidie pe intimitatea ce părea să se fi creat între Cassie şi Julia. Nu demult îi mărturisise lui Cassie că era îngrozit de perspectiva unei discuţii „ca între fete" cu fiica lui; dacă ar fi fost pus el însuşi în situaţia respectivă, discuţia s-ar fi încheiat, cel mai probabil, cu un sentiment teribil de stânjeneală, de ambele părţi. Marta, în ciuda blugilor ei strâmţi, era foarte afectată

---

[1] Menajera despotică, dar extrem de devotată memoriei stăpânei sale decedate, din romanul *Rebecca,* al scriitoarei Daphne du Maurier. (n.tr.)

și jenată în discuțiile despre sex, motiv pentru care îl anunțase pe Nick că ea nu considera sub nici o formă că ar fi de datoria ei să discute cu Julia despre subiecte precum menstruația.

Cassie, pe de altă parte, aborda acest subiect foarte natural, ca și cum nu era cine știe ce – cumva, chiar fără a *face* din el prea mare caz. Ceva din vocea ei gravă și argumentele de bun-simț păstrau toată discuția pe un făgaș realist, pragmatic și confortabil. Sau, în fine, în măsura în care putea fi confortabil pentru o puștoaică aiurită și rânjită în vârstă de zece ani.

– Multe lucruri se schimbă, multe nu, îi spunea Cassie Juliei. Dar să nu uiți un lucru: orice s-ar întâmpla în viața ta, vei rămâne întotdeauna fetița lui tata.

Nick își drese vocea, apoi i se adresă Juliei:

– Bună, scumpo!

– Tati!

Fetița se ridică și îi sări în brațe.

– Unde e fratele tău?

– E sus. Lucrează.

– Îmi pare bine să aud asta. Și tu de unde ai hăinuțele astea?

– Mi le-a cumpărat Cassie.

– A, da?

Trening de velur? Îi lăsa până și burtica la vedere. Avea doar zece ani, pentru numele lui Dumnezeu!

Cassie se uită la el și ridică din umeri cu modestie.

–*Toți* copiii de clasa a cincea mă consideră un guru în materie de modă, spuse ea.

După ce Julia plecă în camera ei, Nick o privi pe Cassie și ridică din umeri.

– Apropo, mulțumesc. Înțeleg că ai avut o discuție cu ea, ca între fete. Pentru tatăl ei n-ar fi fost deloc ceva ușor.

– Copila asta e o dulceață, Nick. Important e că ea știe că tu vei fi întotdeauna tăticul ei și că o vei iubi întotdeauna.

– Rămâi la cină?

– Nu pot, răspunse ea.

– Alte planuri?

– Nu, doar că... Știi? Era o zicală care spunea că musafirii sunt ca peștele – încep să se împută după... nu mai știu câte zile.

– Și crezi că Julia te consideră un musafir? Sau Luke?

Ea nu-și putu reține un zâmbet.

– Înțelegi, nu?

– Rămâi. În plus, mi-ar prinde bine să aud părerea ta în legătură cu ce se întâmplă la birou.

– Ai venit la persoana potrivită, spuse ea. Măseaua de minte din Fenwick, Michigan.

Nick îi relată întâlnirea cu Dorothy Devries.

– Oricum, ea nu mai deține controlul, spuse Cassie. Parcă spuneai că Todd Muldaur ia deciziile.

– Tocmai aici e problema.

– „Cine e tăticul tău?" Asta e întrebarea mea preferată.

– Da... Tu și Shaft.

– Așadar... Cine e tăticul lui Todd Muldaur?

Nick ridică din umeri.

– Willard Osgood este președintele consiliului de administrație de la Fairfield Partners. Dar s-ar părea că în ultima vreme a devenit un tată absent.

– Willard Osgood... Tipul cu ochelarii aceia gen fund de sifon, gata oricând să-ți dea un sfat prietenesc în materie de investiții, nu? Am citit profilul acela pe care mi l-ai arătat, în revista *Fortune*. La el trebuie să te duci.

– Pentru ce? Nu văd care ar putea fi rostul...

– Corectează-mă dacă greșesc, dar eu am impresia că Osgood se consideră o figură paternă în adevăratul sens al expresiei. Or, ceea ce-mi spui tu aici nu pare a fi stilul lui...

– Adevărat, admise Nick. Dar vremurile se schimbă. Chipul viitorului e probabil Todd Muldaur.

– Vezi, eu asta nu pricep. Felul în care a fost ținut totul la secret... Nu poate fi vorba doar de dorința de a-ți ascunde *ție* toate detaliile... Nu cumva ei încearcă să-i ascundă ceva și lu' Tăticu'?

– Hmmm... Nu m-am gândit la asta.

– Dar e posibil, nu?

– Da, e posibil.

– Așa că, probabil, ar trebui să mergi direct la Osgood.

– Și dacă te înșeli? Dacă el știe tot ce se petrece?

– Gândește-te care sunt opțiunile tale în acest moment. Adevărata întrebare e: „Și dacă eu am dreptate?"

94

Iconița căsuței de e-mail a lui Audrey începuse să salte, anunțând primirea unui nou mesaj. Era de la Kevin Lenehan, de la Biroul Judiciar. Audrey deschise imediat mesajul, după care o luă practic la goană către Judiciar.

– Ia ghici de ce te-am chemat? spuse el.

– Ai recuperat-o. Înregistrarea.

– Nici vorbă! Ți-am spus, ăleia i-ai pus cruce!

– Atunci?

– E ceva nemaipomenit. Am observat codul ăsta aici. Face trimitere la un server FTP, cu o programare prestabilită.

– Poți să-mi explici?

– Sigur. Anumite evenimente care pot fi arhivate – începând cu alarme și până la mișcări detectate cu ajutorul senzorului – sunt trimise automat către un server FTP, prin adresa IP stabilită anterior.

– Kevin, îl întrerupse Audrey, ușor exasperată, asta nu se prea poate numi explicație, corect?

– Mai știi cele unsprezece minute de înregistrare pe care le căutai? Cele pe care le-am crezut complet șterse? Ei bine, ele au fost șterse de aici, de pe cameră. Dar nu înainte de a fi transferate pe internet către rețeaua LAN a companiei Stratton... Scuză-mă, către computerele companiei, adică. Cu alte cuvinte, trebuie să existe o copie de rezervă la Stratton. Acum e suficient de clar?

Audrey zâmbi.

– Poți intra în rețeaua Stratton de aici – pe internet sau mai știu eu cum?

– Dacă eram atât de bun, crezi că mă mulțumeam cu o meserie ca asta?

Ea ridică din umeri.

– Dar du-mă la Stratton și știu eu unde să caut.

95

Mersese o oră cu mașina până la Aeroportul Internațional Gerald R. Ford, după care urmase un zbor de cinci ore până la Aeroportul Logan – un loc plin de forfotă, care părea la fel de populat ca întregul Fenwick. Nick își croi drum pe lângă un restaurant Legal Seafoods, o librărie W.H. Smith și un magazin de gadgeturi Brookstone, înainte să ajungă la scara rulantă ce ducea către terminalul de transport. În mulțimea de șoferi în livrea, zări un bărbat cu pielea măslinie, îmbrăcat cu un blazer albastru și cu pantaloni largi de culoare gri, care avea în mână un carton pe care scria NICHOLAS CONVER. Destul de aproape.

Fairfield Partners era principalul chiriaș al unei clădiri imense, cu fațadă de sticlă și granit, de pe Federal Street, chiar în inima Bostonului. Birourile lui Willard Osgood se aflau la etajele treizeci și șapte și treizeci și opt. Zona de recepție era toată decorată cu catifea gri-porumbel și cu influențe de pădure tropicală, iar Nick se aștepta să aibă la dispoziție suficient timp pentru a-i studia detaliile în tihnă, în timp ce făcea anticameră în așteptarea audienței la Marele Om. Spre surpriza lui însă, recepționera cu părul blond-roșcat îl invită să intre imediat. Nick se întrebă dacă nu cumva întârziase. Însă după o privire rapidă la ceasul de la mână, se convinse că, cel mult, venise cu câteva minute mai devreme.

Când trecu dincolo de pragul ușii de sticlă, Nick fu imediat întâmpinat de o altă femeie cu părul blond. Aceasta avea, în plus, și niște ochelari cu rame roșii din plastic.

– Domnule Conover, îl abordă ea. Ați călătorit bine?

– Da, răspunse Nick.

– Pot să vă ofer ceva? Apă, sifon, cafea?

– Nu, mulțumesc, spuse Nick făcând eforturi să țină pasul cu ea.

– Îmi pare rău că Todd e plecat. Sunt sigură că ar fi dorit să vă salute dacă ar fi știut că veniți.

„Sunt convins", își zise Nick în sinea lui.

– Păi eu zic că ar fi bine să vă consultați cu domnul Osgood înainte de a-l anunța pe Todd sau pe altcineva că am trecut pe aici.

– Da, domnule, spuse ea repede. Sigur că da.

Birourile de la Fairfield Equity Partners erau înalte și aveau pereți de sticlă – două etaje într-unul singur. De-a lungul pereților, Nick observă mai multe coperte de reviste înrămate, care îl înfățișau pe Willard Osgood – cu o undiță în mână pe coperta revistei *Field & Stream,* sau purtând un costum albastru și o cravată galbenă, pe coperta publicației *Forbes.* Fața pătrată, cu ochelari, a lui Osgood, și expresia aceea veșnic mulțumită și îngrijorată în același timp erau mereu identice, ca și cum capul lui fusese prelucrat în Photoshop și lipit pe două modele diferite.

În cele din urmă, femeia făcu un gest către o canapea din piele cafenie, situată în ceea ce părea o vastă zonă de așteptare, și îi spuse:

– Luați loc. Eu o să vă las acum.

Nick își răsuci gâtul pentru a se uita în jur. Cuprinse cu privirea biroul mare de sticlă și diferitele trofee de pescuit de pe perete. Trecură câteva clipe până să-și dea seama că se afla chiar în biroul lui Willard Osgood. Se uită pe fereastră, pe două laturi ale încăperii, și văzu în depărtate portul Boston, iar dincolo de el, niște insule micuțe, pline de tufișuri.

Câteva clipe mai târziu, însuși Willard Osgood își făcu apariția în încăpere: chipul acela pătrat, pe care soarele, vântul și ploile își puseseră amprenta, ochelarii gen fund de sifon... Ai fi zis că tocmai fusese desprins de pe una din copertele de mai devreme. Nick se ridică în picioare și realiză că Osgood era cu câțiva centimetri mai înalt decât el.

– Nick Conover, exclamă Osgood cu o voce răsunătoare, lovindu-l prietenește pe umăr. Sper că ai observat ce fel de scaun am la biroul meu.

Zicând acestea, Osgood arătă spre scaunul Stratton Symbiosis.

Nick zâmbi forțat.

– Ți-a plăcut atât de tare, încât ai cumpărat întreaga companie.

Osgood ridică din sprâncenele dese.

– Oare a fost o decizie corectă?

– Eu sper că ești în continuare mulțumit de scaun. Stratton încă mai este o companie bună.

– Atunci ce dracu' faci tu aici, în Beantown[1]?

– Am venit să îți solicit ajutorul în rezolvarea unei probleme.

Expresia lui Osgood oscila între jovialitate și nedumerire.

– Dă-mi voie să-mi pun scaunul Stratton la treabă, spuse el după câteva clipe, îndreptându-se spre masa lui de lucru. Nick se așeză pe un scaun, în fața lui. Întotdeauna gândesc mai bine când stau în fund, explică Osgood.

Nick trecu direct la subiect:

– Din câte îmi amintesc, atunci când ai venit la Fenwick, ne-ai spus că preferi să păstrezi pentru totdeauna proprietățile pe care le achiziționezi.

– A, făcu Osgood, părând să înțeleagă despre ce e vorba. Clipi de câteva ori, își puse brațele încrucișate pe birou și apoi își drese glasul: Nick, pare-mi-se că ți-am spus atunci și că regula mea numărul unu este să nu pierd niciodată bani.

„Osgood știa că Todd urma să vândă compania, realiză Nick acum. Așa că, probabil, Cassie se înșelase. Dar știa el chiar *tot?*"

– O regulă pe care s-ar părea că Todd Muldaur a uitat-o. În caz că a învățat-o vreodată, spuse Nick.

---

[1] *Beantown* („Orașul fasolei") este una dintre poreclele date orașului Boston, capitală a statului Massachusetts, din Statele Unite. Porecla își are originile în trecut, pe vremea când negustorii din această zonă făceau comerț cu fasole gătită cu melasă din import. (n.tr.)

– Todd a avut un an greu, replică Osgood fără întârziere, părând ușor iritat. Există însă niște explicații destul de plauzibile pentru eșecurile lui.

– Mda, mă rog, „cine se scuză se acuză", cum tot ție îți place să spui...

Osgood zâmbi, etalând un șirag orbitor de fațete dentare de porțelan.

– Văd că se răspândește Evanghelia...

– Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva una dintre scuze este aceea că nimeni nu supraveghează prăvălia. În orice caz, Todd asta dă de înțeles. El spune că ai căpătat obiceiul să petreci mult timp departe de birou. Că poate ai ajuns să fii mai interesat de pescuitul la muscă decât de marjele de profit.

Osgood zâmbi cu gura până aproape de urechi.

– Sper că n-ai crezut asta.

– Nu știu ce să mai cred.

– Ceea ce vor să spună locțiitorii mei, desigur, este că vremea mea a trecut. Lor așa le place să creadă, pentru că asta ar însemna că a sosit vremea lor. Osgood se lăsă pe spate în scaunul său, dar, bineînțeles, scaunul Stratton Symbiosis, ergonomic fiind, nu-i permitea să se lase complet pe spate, așa cum o putea face în scaunele de generație veche. Hai să-ți spun eu o poveste. Dar să n-o mai spui altcuiva, bine?

Nick dădu din cap afirmativ.

– Acum vreo doi ani l-am luat pe Todd cu mine în Islamorada, Florida, pentru migrația anuală a peștelui argintiu. Cum era de așteptat, el a venit cu un băț de undiță Sage nou-nouț și cu o mulinetă Abel. Ca să nu mai zic că își pusese o centură de piele, cu un pește pe cataramă. Bărbatul râse din toată inima, continuându-și relatarea: Este un băiat foarte sigur pe el – mi-a spus că a pescuit deseori la muscă la nu știu ce cabană de fițe din Alaska – genul de loc cu preparate culinare rafinate și cu saună, unde ghidul doar că nu te șterge la fund. Așa că eu i-am cedat binevoitor locul și l-am privit ore întregi aruncând undița. Bietul de el a ratat lovitură după lovitură. Frustrarea lui creștea, firul de la mulinetă i se tot înfășura,

iar muștele îl tot loveau la spate. Osgood clipi de câteva ori și reluă: În cele din urmă, am hotărât că mă distrasem destul. M-am ridicat în picioare și am desfășurat treizeci de metri de ață de undiță. Imediat ce am zărit un banc de pește apropiindu-se, am aruncat musca. Peștii au mâncat, după care un pește argintiu de doi metri a fost aeropurtat. Mă urmărești? Un banc de pește, o singură încercare, o singură azvârlire – un pește adus pe barcă.

– Bravo, spuse Nick, savurând povestea, dar întrebându-se, în același timp, care era morala ei.

– Vezi tu, nu cred că Todd a înțeles că secretul nu e în prețul costisitor al echipamentului sau în eleganța pantalonilor purtați în afara serviciului. Tot ce contează este timpul pe care l-ai petrecut dând la pește. Trebuie s-o faci iar și iar. E nevoie de ani buni de practică. Nu există substitut pentru asta.

– Cum se gătește peștele argintiu?

– O, Dumnezeule! Nu, nu se mănâncă. Asta e partea cea mai frumoasă. Îi dai drumul. Tot farmecul stă în luptă.

– Aha, făcu Nick. Nu pare genul meu de sport.

– Din câte am înțeles eu, și frumusețea hocheiului stă tot în luptă. Și, în final, nu te alegi nici măcar cu un pește.

– Presupun că e și asta o manieră de a privi lucrurile.

– În orice caz, ai dreptate. Todd a cam făcut ceva greșeli. Vreo două mize îndrăznețe...

– Aș zice că expresia „a dat cu oiștea în gard" ar fi mai potrivită în cazul de față.

Osgood nu era deloc amuzat.

– Sunt perfect conștient de ceea ce se întâmplă, spuse el tăios.

– Crezi? Mă cam îndoiesc.

Nick se aplecă și scoase din servietă un dosar, pe care îl împinse apoi până în cealaltă latură a biroului. Osgood îl deschise, își ridică ochelarii pe frunte și examină documentele. Nick observă că ridurile orizontale de pe fruntea lui Osgood erau egal distanțate și drepte, mai-mai c-ai fi zis că sunt trasate cu rigla.

Osgood ridică privirile pentru o clipă.

– Mi-aș dori ca el să nu fi procedat astfel...

– Astfel, cum?

– Să nu te fi dat la o parte. Nu așa îmi place mie să fac lucrurile. Mie îmi place să trag direct la țintă. Acum înțeleg de ce ai venit să discuți cu mine. Înțeleg de ce ești supărat.

– A, nu, se grăbi Nick să-l contrazică. Înțeleg perfect de ce Todd n-a vrut ca eu să aflu. La dracu', doar știa foarte bine că eram – sunt – împotriva unei asemenea vânzări. Chiar dacă nu stă în puterea mea să o opresc, probabil că i-a fost teamă că am să fac scandal, poate chiar că am să fac totul public. Era mai bine să încheie afacerea fără ca eu să știu, s-a gândit el, astfel ca, până să pun eu lucrurile cap la cap, totul să fie deja rezolvat. Să fiu pus în fața faptului împlinit.

– Cam așa ceva. Dar, după cum spuneam, o astfel de metodă nu mă reprezintă.

– Todd avea nevoie de o infuzie rapidă de capital, care să-l ajute să readucă firma pe linia de plutire după toate afacerile lui eșuate cu semiconductori. Iar o ofertă publică inițială poate dura o veșnicie. Am înțeles.

– I-am spus lui Todd că tu ești o persoană rezonabilă, Nick. Tot ce-ar fi trebuit să facă era să-ți vorbească deschis.

– Poate că ar fi trebuit să discute deschis *cu tine*. Să-ți spună, de pildă, cine e zâna cea bună din spatele firmei Pacific Rim Investors. Deși probabil s-a gândit că tu, cu convingerile tale politice, n-ai să vrei să auzi de unde vin banii. Aici, Nick făcu o pauză, după care adăugă: De la AEP.

Osgood clipi indiferent.

– E vorba despre Armata de Eliberare a Poporului, îi explică Nick. Armata comuniștilor chinezi.

– Știu despre cine e vorba, i-o tăie Osgood sec. N-aș fi ajuns unde sunt astăzi dacă nu-mi făceam temele conștiincios.

– Știai asta? rămase Nick uluit.

– Dumnezeule mare, *normal* că știam. Nu e nimic ilegal în toată treaba asta, prietene.

– Comuniștii chinezi..., stărui Nick, în speranța că va obține efectul scontat, iar cuvintele magice vor reuși să-i zgârâie auzul bătrânului cu convingeri de dreapta.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu... Aici e vorba despre mobilier de birou. Nu despre rachete Patriot, arme nucleare sau mai știu eu ce. Ci despre birouri, scaune și fișete. Nu s-ar putea spune că îi vindem dușmanului funia cu care să ne pună gâtul în ștreang!

– Dar te-ai uitat bine pe cifrele furnizate de Todd celor de la Pacific Rim Investors?

Osgood împinse dosarul din fața lui.

– Eu nu fac micromanagement. Nu mă uit peste umărul partenerilor mei. Nick, avem amândoi foarte mult de lucru...

– S-ar putea să vrei s-o faci. Pentru că vezi tu, situația financiară pe care le-a furnizat-o Todd este o făcătură. Ea a fost pusă la punct de către directorul meu financiar, Scott McNally, care se pricepe destul de bine să cosmetizeze adevărurile hidoase.

Urmă o nouă dezvelire a tabletelor de porțelan.

– Nick, poate că tu ai stat puțin cam mult prin Vestul Mijlociu, dar te asigur că aici nimeni nu va juca rolul lui Jimmy Stewart din *Domnul Smith merge la Washington*[1].

– Eu nu vorbesc despre moralitate, Willard. Vorbesc despre ilegalitate.

Osgood flutură din mână a lehamite în direcția lui Nick.

– Există tot felul de metode de a măslui cifrele. Oricum, în contract avem stipulată o clauză non-litigiu, care ne acoperă în caz că îi apucă remușcările ulterior.

– Carevasăzică, știi și despre asta, conchise Nick inexpresiv.

Privirea fixă a lui Osgood părea să îl străpungă.

– Conover, uite ce e: tu irosești acum timpul prețios al amândurora, încercând să refaci o cale deja bătătorită. Faptul e consumat. Sesiunea de reclamații s-a încheiat. Acum ia spune: asta a fost? Ne putem retrage? Osgood se ridică în picioare, apăsând pe un buton al interfonului: Rosemary, vrei, te rog, să îl conduci pe domnul Conover?

---

[1] Original: *Mr. Smith Goes to Washington.* Film american din 1939, în regia lui Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal. Guvernatorul unui stat american este nevoit să aleagă un nou candidat pentru Senat. În ciuda presiunilor la care este supus, el îl alege pe Jefferson Smith – un sportiv idealist, cu priză la public, a cărui naivitate îl transformă într-o victimă sigură a manipulărilor politice. (n.tr.)

Dar Nick nu se ridică de pe scaun.
– Încă n-am terminat, spuse el.

96

Directorul de Tehnologia informației de la Stratton Corporation nu părea genul pasionat de calculatoare, se gândi Audrey. Era o femeie înaltă, respectabilă, pe nume Carly Lindgren, care își purta părul foarte lung și frumos, de culoare șaten-roșcat, legat strâns. Era îmbrăcată cu un costum bleumarin peste un maiou de mătase oliv, având un colier de aur împletit și cercei asortați.

Fusese nevoie de un singur telefon pentru ca Audrey să obțină o întâlnire cu doamna Lindgren, căreia îi spusese, pur și simplu, că era vorba despre „o anchetă a poliției". Însă de îndată ce îi prezentase femeii mandatul de percheziție, Audrey o văzuse pe doamna Lindgren bătând în retragere, ca o tigroaică încolțită. Examinase documentul ca și cum i-ar fi căutat defecte, cu toate că puțini erau aceia care știau, într-adevăr, ce să caute; în orice caz, mandatul fusese completat cu atenție. Era pe cât de cuprinzător reușise Audrey să-l convingă pe procuror să i-l semneze, deși tot ce dorea ea să găsească erau imaginile video arhivate pe rețeaua Stratton, provenind de la sistemul de securitate instalat la domiciliul lui Nicholas Conover.

Doamna Lindgren îi puse pe Kevin Lenehan și pe Audrey să aștepte într-o încăpere din afara biroului ei, până ce dădu o serie de telefoane alarmate către toți superiorii ei – directorul Departamentului IT, directorul Departamentului Tehnologic... De aici, Audrey pierdu șirul tuturor celorlalți. Concluzia era însă că doamna Lindgren nu prea avea de ales.

După vreo douăzeci de minute, lui Kevin i se oferi un scaun și un computer într-un birou gol. Audrey nu avea altceva de făcut decât să îl urmărească. Privind în jurul ei, văzu un poster albastru inscripționat cu litere albe – ceva despre „Familia Stratton", un fel de declarație de misiune. Scaunele pe care se așezaseră erau deosebit de confortabile –

Audrey observă că erau scaune Stratton. La ei, la Cazuri penale, nici vorbă de așa ceva! Kevin introduse un CD în computer și instală un program. Îi explică femeii că era vorba despre un soft de vizualizare pe care îl descărcase de pe site-ul aceleiași companii care fabricase sistemul video digital de la domiciliul lui Conover. Acesta avea să le permită să vizualizeze și să capteze imaginile video.

– Știi unde să cauți? îl întrebă ea îngrijorată.

– Era în setările sistemului video, îi răspunse Kevin. În fișierul în care era stocat, cu dată, oră și tot. Fără probleme!

Audrey simți un ușor fior de anticipare, pe care încercă să și-l tempereze, spunându-și că nu-și avea rostul. Era convinsă că uciderea lui Andrew Stadler avea să apară în acele unsprezece minute de înregistrare. Asta dacă într-adevăr exista aici o copie de rezervă.

Oare cât de des putea spera un detectiv de la Criminalistică să dea peste o asemenea probă, într-o carieră întreagă? O imagine digitală surprinsă chiar în timpul comiterii unei crime? Aproape că nici nu puteai spera la așa ceva. Audrey refuza să-și permită să spere la un așa noroc, pentru că dezamăgirea avea să fie cruntă.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă detectiv?

Ridicând privirea, Audrey îl văzu pe Eddie Rinaldi stând în cadrul ușii și își simți inima tresăltând. De unde stătea ea, din unghiul acela, Rinaldi părea înalt, lat în spate și puternic. Purta un sacou sport închis la culoare și o cămașă neagră, fără guler. Zâmbea, dar ochii îi sclipeau, plini de răutate.

– Domnule Rinaldi, spuse ea.

Chiar și atunci când vorbea cu persoane suspecte de crimă, Audrey păstra de regulă un ton politicos. Dar refuza să fie cordială în discuția cu acest om. Ceva din felul lui de a fi – ceva nedefinit – o agasa teribil pe Audrey. Poate de vină era aerul lui atotștiutor, aroganța lui sau poate sentimentul pe care îl încerca Audrey – cum că el adora să o joace pe degete.

– Carevasăzică, aveți un mandat de percheziție pentru rețeaua companiei, corect?

– Chiar vă rog să-l verificați.

– Nu, nu, nu. Sunt convins că ați pus toate punctele pe *I* și toate liniuțele pe *T*. Sunteți o femeie foarte meticuloasă, se vede asta.

– Mulțumesc.

– De fapt, poate că „meticulos" e un termen prea elegant. Obsedată, poate? S-ar părea că încă mai căutați înregistrarea camerelor de supraveghere de la domiciliul șefului meu.

– A, sistemul se află deja în custodia noastră.

Audrey se gândi o clipă să-i spună că știau că înregistrarea fusese ștearsă, doar pentru a-i vedea reacția, dar asta ar fi însemnat să-i ofere niște informații pe care el n-ar fi trebuit să le știe.

Kevin mormăi:

– Încă puțin...

Rinaldi aruncă o privire curioasă către Kevin, ca și cum numai ce-l observase. Apoi o privi din nou pe Audrey. N-ar fi putut părea mai indiferent.

– Tot nu pricep ce anume sperați să găsiți, spuse Rinaldi.

– Eu am sentimentul că știți foarte bine, replică Audrey.

– Așa este. Știu.

– Da?

– Da. Câteva cadre cu nu știu ce dement bătrân, hoinărind pe peluza șefului meu în miez de noapte. Dar, presupunând că o să găsiți ceea ce căutați, la ce o să vă ajute?

Audrey se aplecă spre calculatorul la care lucra Kevin. Acesta înclină monitorul spre Audrey, care mijii ochii, fără a vedea vreo imagine, după care văzu cuvintele: „ȘTERS ȘI AICI", pe un document de pe monitor.

– Excelent! spuse Audrey dând din cap aprobator. Bună treabă! Se întinse către tastatură și tastă cuvintele: „CÂNTĂ-MI ÎN STRUNĂ!" Apoi spuse cu voce tare: Minunat, Kevin. Poți mări puțin rezoluția?

– A, da, sigur, intră el în joc. Am un soft integrat de prelucrare a imaginilor digitale, care va elimina efectele de mișcare și va reduce imperfecțiunile imaginii. Un filtru de frecvență ar trebui să separe crominanța de luminanță. Puțină scanare și puțin deinterlacing[1] și

[1] Proces de convertire a materialelor TV pe monitorul unui calculator, pentru optimizarea imaginii. (n.tr.)

obținem o imagine frumoasă și clară. Cu programul ăsta nu întâmpinăm nici un fel de problemă.

Kevin mai apăsă câteva taste, iar documentul dispăru de pe monitor înainte ca Rinaldi să aibă ocazia să arunce o privire.

Însă aici era chestia ciudată. Eddie Rinaldi nu se mișcase din locul unde se afla; nici măcar nu se obosise să se uite la monitor. Părea absolut dezinteresat de ceea ce se petrecea.

Dar nu, nu asta era explicația, realiză Audrey.

Rinaldi era extrem de sigur pe el. Știa ce descoperise Kevin, respectiv că înregistrarea de rezervă fusese ștearsă de pe rețeaua LAN a Stratton, tot așa cum fusese ștearsă de pe videorecorderul sistemului de supraveghere de la domiciliul lui Conover.

Iar această siguranță de sine tocmai îl dăduse de gol.

97

Nick simți că mâinile îi tremurau ușor. Și le așeză în poală, pentru ca Osgood să nu observe.

– Willard, nu mă înțelege greșit. Nu am nici un interes să lupt împotriva ta. Aș prefera mai degrabă să colaborez cu tine în problema asta. Tu vrei să salvezi fondurile pe care le administrează Todd, iar eu îmi doresc să salvez compania. Amândoi vrem să câștigăm bani.

Osgood își puse ochelarii la loc și îi aruncă lui Nick o privire înghețată, rămânând în picioare în spatele biroului său. Mormăi ceva.

– Sigur, eu nu te cunosc, reluă Nick. Dar îmi dau seama că nu îți stă în fire să joci la noroc. Nick observă că femeia blondă cu ochelari roșii se strecurase în birou, pregătită să-l conducă afară, iar acum rămăsese undeva în spate, așteptând semnalul. Coborî vocea, pentru ca ea să nu îl poată auzi: Așa că atunci când Scott Mc Nally și Todd Muldaur bagă o șpagă de zece milioane de dolari în buzunarele unui oficial guvernamental chinez, ca să se asigure că afacerea este dusă la bun sfârșit – ei, aici eu am impresia că ei depășesc o limită pe care tu nu ești dispus s-o depășești.

– Despre ce dracu' vorbești acolo?

Osgood își puse palmele pe blatul de sticlă al biroului și se aplecă înainte, amenințător.

– Procedând astfel, oamenii ăștia îți pun compania în primejdie. Zvonurile se răspândesc întotdeauna. Și apoi, întreaga ta firmă va fi expusă unui mare pericol. Nick deschise brațele larg. Tot ce ai aici. Tot ce ai construit într-o viață întreagă de muncă. Iar eu mă întreb dacă tu crezi că merită să îți asumi un asemenea risc, când există și alte metode de a obține ce vrei.

– Rosemary, se răsti Osgood. Scuză-ne, te rog. Mai rămânem câteva minute. După ce secretara se retrase, bătrânul se așeză din nou. Despre ce dracu' șpagă vorbești acolo?

– Stratton Asia Ventures, spuse Nick.

– Nu știu nimic despre toate astea.

Oare era sincer? Sau era doar precaut?

– Totul este chiar aici, în fața ta – ultimele două pagini din grămada aceea de hârtii. Cum crezi că a reușit Todd să încheie afacerea asta într-o lună și nu într-un an? Poți să-i spui stimulent, momeală sau mită – însă oricum i-ai spune, vorbim despre o încălcare flagrantă a Legii practicilor de corupție în străinătate. Și e exact genul de expunere pe care nu ți-l permiți.

După felul în care Osgood înșfăcă din nou dosarul pentru a-l reexamina, Nick înțelese că toate aceste vești erau complet noi pentru el. Osgood își ridică din nou ochelarii pe frunte și se aplecă deasupra hârtiilor.

După câteva minute, ridică din nou privirile. Chipul lui inflexibil păru să prindă culoare. Era ca trăsnit.

– Isuse! exclamă el. S-ar părea că n-ai fost singurul ținut în ceață.

– M-am gândit eu că Todd nu-ți spunea chiar tot, zise Nick.

– Bine, dar e *stupid,* fără doar și poate!

– Uneori, oamenii disperați fac lucruri stupide. Sincer să fiu, într-un fel mă dezgustă tot ce se întâmplă. Compania mea valorează cu mult mai mult decât dă Pacific Rim Investors pe ea. Chiar nu văd de ce ar trebui să i se dea cuiva mită ca să ușureze tranzacția.

– Fir-ar a dracu' de treabă! izbucni Osgood.

– Poate că tu te pricepi la peştii argintii, Willard, dar cred că aici avem de-a face cu un ditamai peştele de pradă!

Furia lui Osgood părea să ardă mocnit.

– Mi se pare mie că absolventul meu de Yale tocmai s-a băgat într-un rahat mai mare ca el...

– Presupun că s-a gândit că nu păzea nimeni prăvălia...

Dantura perlată a lui Osgood se dezvelise acum mai degrabă într-un rânjet decât într-un zâmbet.

– Din când în când, se găsesc unii care îşi închipuie că reuşesc să-l ducă de nas pe bătrân. Poate că au citit prea multe profiluri ale mele în revista *Parade*. Dar întotdeauna ajung să realizeze greşeala pe care o fac.

Nick înţelese acum cât de înfricoşător putea deveni Osgood, odată ce îi cădea masca aceea blândă de pe faţă – era un adversar într-adevăr de temut.

– Mulţi oameni te-au subestimat şi pe tine, spuse Osgood. Bănuiesc că eu sunt unul dintre ei. Aşadar, ia spune-mi: care e planul tău?

98

– Tati! Julia alergă în braţele lui Nick, de îndată ce acesta intră în casă. Te-ai întors!

– M-am întors. Bărbatul puse jos servieta extensibilă şi o ridică în braţe pe fetiţă, simţind imediat un uşor junghi în zona lombară. Hopa! N-o mai putea ridica în braţe aşa, ca pe un copil. Ce face scumpa mea? o întrebă el.

– Bine.

Era singurul răspuns pe care îl ştia Julia. Întotdeauna era bine. La şcoală era mereu bine. Totul era cât se poate de bine.

– Unde e fratele tău?

Copila ridică din umeri.

– Poate în camera lui? Ştii că Marta a plecat acum vreo două ore spre Barbados? A spus că se duce să-şi viziteze familia...

– Știu. M-am gândit că are și ea nevoie de o pauză. Excursia în Barbados este un cadou din partea noastră, a tuturor. Unde este Cassie?

Cassie acceptase cu mult entuziasm să vină să aibă grijă de copii.

– E aici. Tocmai mă învăța niște mișcări de yoga.

– Unde e?

– În biroul tău, poate?

Nick ezită un moment. Tot acolo. Dar nu avea ce să găsească acolo. Era cazul ca el să înceteze cu suspiciunile.

– Are o surpriză pentru tine, îl anunță Julia cu un zâmbet poznaș și cu ochii ei căprui larg deschiși. Dar nu pot să-ți spun despre ce e vorba, mai adăugă ea.

– Pot să ghicesc?

– Nu.

– N-am dreptul nici măcar la o singură încercare?

– Nu! îl repezi ea. E o *surpriză!*

– Bine. Nu-mi spune. Dar eu am o surpriză pentru *tine.*

– Ce este?

– Ce-ai zice dacă am pleca în Hawaii?

– *Ce?* Nu se poate!

– Ba se poate! Plecăm mâine-seară.

– Și cu școala cum rămâne?

– O să vă învoiesc, pe tine și pe Luke, pentru câteva zile. Atâta tot.

– Hawaii! Nu-mi vine să cred! Maui?

– Maui.

– În același loc ca data trecută?

– Același loc. Am rezervat chiar aceeași vilă pe plajă.

Julia îl cuprinse cu brațele și strânse cât putu de tare.

– Vreau să înot din nou pe sub apă, începu Julia, să iau lecții de hula... Vreau să fac o ghirlandă de flori. Și de data asta trebuie să învăț să fac windsurfing. Nu sunt destul de mare?

– Ești destul de mare, desigur.

Laurei îi fusese teamă să o lase să încerce data trecută.

– Luke a spus că-mi arată el cum se face. Tu o să mai faci scufundări?

– Cred că am și uitat cum se face.

– Dar surfing? Pot să învăț și surfing?

Nick râse.

– O să ai timp pentru toate lecțiile astea?

– Mai ții minte când am găsit șopârla aia la noi în cameră și i s-a rupt coada? O, ce bine! E super!

Nick se îndreptă spre bucătărie, ca să scurteze drumul către biroul lui, dar se opri în cadul ușii.

În locul foliilor obișnuite de plastic atârnate în bucătărie, văzu acum un fel de barieră de hârtie. Privi mai îndeaproape. Niște hârtie de împachetat fusese lipită de-a curmezișul intrării, din podea până în tavan și dintr-un stâlp al ușii în celălalt. O fundă lată, albastră, se intersecta pe hârtie, ca la un cadou. Hârtia, remarcă Nick, avea pe toată suprafața imagini micuțe cu Superman zburând învești mântat în mantia sa.

– Cu toate că acum arăți mai degrabă a Clark Kent.

Vocea lui Cassie. Brațele ei se strecurară în jurul taliei lui; femeia îl sărută pe ceafă.

– Ce e asta?

El se întoarse, o cuprinse în brațe și îi aplică un sărut zdravăn pe buze.

– O să vezi. Cum a fost în Boston?

– Să spunem doar că instinctele tale s-au adeverit.

Cassie dădu din cap afirmativ. Petele acelea întunecate îi apăruseră din nou sub ochi. Părea sleită, epuizată.

– Ei, o să aduci tu lucrurile pe făgașul normal. O să vezi. Nu e prea târziu.

– Vedem noi. Acum pot să-mi deschid cadoul?

Ea înclină din cap și schiță un gest prin care îl invita să o facă.

Nick găuri cu pumnul ambalajul de hârtie. Bucătăria era scăldată în lumină – fiecare bec era aprins, răspândind o lumină orbitoare. Insula de bucătărie cu blat de granit era perfectă – arăta exact precum cea pe care i-o schițase Laura odată.

– Isuse! exclamă Nick.

Intră în bucătărie cu paşi rari, studiind cu atenţie tot tabloul care i se arăta în faţa ochilor; rămăsese mut de uimire. Trecu o mână peste blatul insulei. Deasupra erau şi dulapuri suspendate şi toată familia putea sta în jurul insulei. Exact aşa cum dorise Laura.

Pipăi cantul.

– Muchie rotunjită?

– Semirotunjită.

El se întoarse să o privească pe Cassie şi îi văzu zâmbetul mulţumit.

– Cum dracu' ai reuşit să faci asta?

– N-am făcut-o eu, Nick. Vreau să spun că e posibil să fi moştenit talentul tehnic al tatălui meu, dar nu sunt chiar atât de pricepută. Ştiu însă cum să obţin ce vreau. Femeia ridică din umeri cu modestie: Până la urmă nu le-a luat decât o zi întreagă de lucru. Dar eu am fost nevoită să mă rog de ei cu cerul şi cu pământul ca să-i aduc aici să lucreze şi să termine până la sfârşitul zilei.

– Dumnezeule! Faci adevărate miracole, spuse Nick admirativ.

– Pur şi simplu, îmi place să termin ce am început. Asta-i tot. Sau, mă rog, ce a început soţia ta. Făcu o pauză, apoi spuse cu o voce abia şoptită: Nick, o să poţi vorbi vreodată despre moartea ei?

El închise ochii un timp, înainte de a începe să vorbească. Apoi îi deschise şi trase aer în piept.

– Pot încerca, cel puţin. Lucas avea un concurs de înot. Era şapte şi jumătate, dar se întunecase deja, ştii? Prima săptămână din decembrie. Se întunecă devreme. Conduceam către Stratford, deoarece concursul urma să aibă loc la liceul de acolo. Ne aflam pe şoseaua Stratford-Hillsdale – cea pe care o mai folosesc uneori şoferii de camioane pentru a ieşi pe autostrada interstatală.

Nick închise ochii din nou. Se afla din nou în maşină, în noaptea aceea întunecată – un coşmar pe care îl retrăise doar în vis şi chiar şi atunci doar pe frânturi. Continuă să vorbească, pe o voce înceată, monotonă, lipsită de orice fel de inflexiune:

– A apărut o remorcă de camion care mergea în direcţia opusă. Individul de la volan băuse vreo două beri, iar carosabilul era acoperit cu polei. Laura conducea – ura să conducă pe timp de noapte, dar am rugat-o eu, pentru că aveam de dat câteva telefoane pe mobil. Ăsta sunt

eu – omul companiei, întotdeauna la datorie. Ne certam, nu mai știu de ce, iar Laura era supărată și nu mai era atentă la drum. N-a văzut remorca depășind liniile alea duble galbene și intrând pe sensul nostru, până când a fost prea târziu. A... a încercat să tragă de volan, dar n-a reușit s-o facă la timp. Rulota a intrat în noi cu toată viteza.

Nick deschise ochii, continuând:

– Partea ciudată e că n-ai fi zis că am fost loviți atât de tare. Nu a fost o coliziune precum cele oribile din filme, când se întunecă imaginea. A fost o izbitură zdravănă, cam ca atunci când te dai în mașinuțele alea care se tamponează. S-a auzit un zgomot... ca un fel de scârțâit dogit. N-am avut nici un traumatism cervical. Nu mi-am pierdut cunoștința. Nimic de genul ăsta. M-am întors către Laura și am urlat: „Poți să-ți crezi de ce e-n stare individul ăsta?" Iar ea n-a zis nimic. Atunci am observat că parbrizul din dreptul ei se fisurase complet. Și că avea niște cioburi mici de sticlă pe frunte. Ceva îi sclipea în păr. Dar sânge nu era deloc, sau aproape deloc. Poate cel mult un firicel sau două. Arăta bine. Ca și cum tocmai ațipise.

– Nu puteai face nimic, șopti Cassie.

Nick știa că avea ochi umezi pentru că i se tulburase vederea.

– Dar erau *sute* de lucruri pe care aș fi putut să le fac. Să fi ales orice variantă și Laura era acum în viață. Știi, înainte de a pleca de acasă în seara aceea, Laura era pe punctul de a da un telefon, iar eu am obligat-o să închidă. I-am spus că ne făcea să întârziem. I-am spus că era ridicol să piardă un sfert de oră fardându-se și parfumându-se pentru un afurisit de *concurs de înot*. I-am spus că, măcar de data aia, nu mai aveam să întârziem. I-am spus că vreau să găsesc un loc bun la tribune, ca să înțeleg și eu ce dracu' se petrece acolo. Acum, adevărul e că, dacă aș fi lăsat-o să dea telefonul acela, noi n-am mai fi avut accident. Dacă nu m-aș fi grăbit eu așa de tare, chiar am fi ajuns la destinație. Și pentru numele lui Dumnezeu! Nu mă obliga nimeni să dau telefoanele alea nenorocite din mașină în seara respectivă. De parcă nu mai puteau aștepta până dimineață! Aș fi putut conduce eu – adică, știi, doar eu conduceam mai bine, eram amândoi conștienți de asta, ea *detesta* să conducă. N-ar fi trebuit să mă cert cu ea în timp ce se afla la volan. A, și aici vine cireașa de pe

tort: ea a vrut să luăm Suburbanul. Eu i-am zis că o să avem probleme mari cu parcarea. Am insistat să luăm sedanul. Dacă am fi plecat cu Suburbanul, poate că ea ar fi supraviețuit impactului. Și ăsta e doar începutul unei liste foarte lungi. Aș fi putut face o mulțime de lucruri altfel. În săptămânile de după moartea ei, am devenit expert în subiectul ăsta. Am întors lucrurile pe toate fețele în mintea mea. Trebuia să particip la *Știi și câștigi!* Mulțumesc, Alex, o să aleg categoria *Accidente rutiere fatale,* pentru o sută de dolari.

Cassie devenise palidă la față și își trecea degetele prin păr. Nick se întrebă dacă îl mai asculta.

– Hemoragie intracerebrală, continuă el. A murit la spital a doua zi.

– Ești un om tare bun.

– Nu, zise Nick. Dar mi-aș dori să fi fost.

– Ești atât de altruist...

– Tu n-ai de unde să știi, Cassie. Bine? Tu nu știi ce *am luat* eu de la alții, ce am făcut eu. Nu știi...

– Mi-ai oferit o familie.

„Și ți-am luat-o pe a ta." Nick o privi pe Cassie vreme îndelungată. Se simțea ridicol acum pentru că o suspectase de intenții ascunse și pentru că se temuse că ea urmărea de fapt să dezgroape adevărul în legătură cu cele întâmplate tatălui ei.

Pe de altă parte, era evident că nu se pricepea să-i citească pe oameni din priviri. Din multe puncte de vedere, se înșelase asupra lui Osgood. Și se înșelase chiar asupra lui Scott. Cât despre Todd Muldaur – ei bine, pe Todd îl citise de la bun început, așa că, în ceea ce-l privea, nu avusese parte de vreo surpriză. Și Eddie? Dacă analiza lucrurile la rece, Nick nu era deloc surprins să afle că Eddie n-ar fi ezitat să-i tragă prețul de sub picioare.

Dar Cassie? Nu știuse ce să creadă despre ea. Și poate că nici acum nu o cunoștea chiar atât de bine. Poate că sentimentul lui copleșitor de vinovăție și covârșitoarea ei putere de seducție îl împiedicau să vadă lucrurile clar. Fără îndoială, ea era puțin instabilă din punct de vedere emoțional. O tulburare bipolară și vestea că tatăl tău a fost ucis... Combinația era aproape fatală.

Se întrebă cum avea să reacționeze Cassie atunci când el avea să-și mărturisească fapta.

Nu avea importanță dacă Eddie încheia sau nu vreo înțelegere cu poliția. Avea să-l lase pe Eddie în voia soartei sale meschine.

După ce el și copiii aveau să se întoarcă din Hawaii, Nick avea de gând să-i spună lui Cassie adevărul. După care urma să-i mărturisească adevărul și detectivului Rhimes.

Știa că îl aștepta o arestare. Pentru că, indiferent dacă procurorul decidea că fusese sau nu vorba despre autoapărare, Nick omorâse totuși un om!

În Boston, după întâlnirea cu Willard Osgood, Nick luase un taxi până la sediul Ropes & Gray – o importantă firmă de avocatură unde lucra un prieten de-al său, ca avocat al apărării pentru cazurile de omucidere. Un tip foarte deștept, pe care îl cunoscuse pe când era student la Universitatea din Michigan. Nick îi povestise acestuia cele întâmplate, întreaga poveste.

Bineînțeles, avocatul fusese șocat. Îl avertizase pe Nick că se afla într-un mare rahat și că nu avea cum să iasă din situația asta cu capul sus. Îi spusese că putea spera, cel mult, ca juriul să decidă în favoarea unei crime prin imprudență și că, dacă era într-adevăr norocos, putea să se aleagă doar cu vreo doi ani de închisoare. Dar nu era deloc exclus să se aleagă cu mai mult – cinci, șapte, poate chiar zece ani, dat fiind că mai era și chestiunea mutării cadavrului – falsificarea probelor fizice. Dacă Nick era dispus să meargă până la capăt, avocatul îi spusese că îi va face rost de un specialist local și că va înainta o petiție prin care să solicite judecarea cazului în Michigan, *pro hoc vici*[1] – orice însemna asta. Avea să aranjeze detaliile predării lui Nick și să încerce să negocieze condițiile cu procurorul din Fenwick. Și îi mai spusese că o să-i ceară o grămadă de bani în avans.

Și totuși, ce avea să se întâmple cu el era aspectul cel mai puțin important. Dar ce avea să se aleagă de copiii lui? Oare mătușa Abby era dispusă să îi ia în grija ei?

---

[1] Termen din domeniul legislației, folosit cu referire la situația în care unui avocat i se acordă în mod excepțional permisiunea de a-și exercita meseria în alt stat decât cel pentru care i s-a eliberat licența. (n.tr.)

Asta era problema cea mai chinuitoare, partea care îl îngrozea de-a dreptul.

Dar știa că așa era corect să procedeze până la urmă – cu toate că avusese nevoie de multă vreme ca să-i vină mintea la cap. Era ca în visul acela pe care îl avusese nu demult, cel cu cadavrul zidit în peretele din pivniță, care își trădase ascunzișul eliminând fluidele putrefacției. Nick nu mai putea ține secretul acela oribil în el.

Așa că după vreo săptămână, după ultima vacanță petrecută alături de copii, Nick avea să-i mărturisească lui Cassie adevărul. Începuse deja să repete, în mintea lui, cum avea să-i spună totul.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– M-am gândit mult și am luat niște decizii.

– Cu privire la companie?

– Nu, nu e vorba despre asta. În viața mea sunt alte lucruri care contează.

O umbră de îngrijorare se ivi pe chipul ei.

– E ceva grav?

– Nu, spuse el, clătinând din cap.

– E ceva grav pentru noi?

– Nu. Nu e vorba chiar despre noi.

– „Nu e vorba chiar despre noi..." – asta ce-ar vrea să însemne?

– Vom discuta la momentul potrivit. Dar nu acum.

Cassie își așeză mâna pe mâna lui. Nick îi luă mâna într-a lui și o strânse cu blândețe. Mâna femeii era mică și tremurândă. A lui era mare și fermă.

Mâna care îl ucisese pe tatăl ei.

– Cass, noi plecăm mâine, spuse el. Mergem în Hawaii pentru câteva zile. Am luat deja biletele.

– Hawaii?

– Maui. Laurei îi plăcea locul acela mai mult decât oricare altul. E o stațiune grozavă, pe care eu și Laura am descoperit-o înainte să avem copiii. Aveam propria noastră vilă, chiar pe plajă, cu piscină proprie – nu că ar fi nevoie de așa ceva – și oriunde priveam în jurul nostru nu vedeam decât Oceanul Pacific.

– Sună nemaipomenit...

– Înainte de moartea Laurei, mergeam cu toată familia acolo an de an. Asta era marea noastră extravaganță. Aceeași vilă de fiecare dată – Laura avea grijă să fie așa. Mă gândesc la vremurile acelea ca la o perioadă de fericire desăvârșită, pentru noi toți. Îmi amintesc că ultima oară când am fost acolo, eu și cu Laura eram în pat, iar ea s-a întors către mine și mi-a spus că ar vrea să dea cu fixativ peste întreaga zi și să o păstreze pentru totdeauna.

– Dumnezeule, sună minunat, Nick...

În ochii ei apăruse o ușoară licărire. Părea extrem de calmă.

– Am sunat la agenția de turism la care apelam atunci și – ca prin minune – mi s-a spus că vila respectivă este disponibilă.

– Ești sigur că vrei să te întorci într-un loc pe care ei îl asociază atât de mult cu Laura? Poate ar fi de preferat o călătorie într-un loc cu totul nou – știi tu, în care să creezi noi amintiri...

– S-ar putea să ai dreptate. Știu că n-o să fie la fel. Va fi trist, într-un fel. Dar va fi un nou început. Un lucru bun – să mergem acolo ca o familie, să fim împreună din nou. Și n-o să existe presiunea discuțiilor, a rezolvărilor unor „situații de criză" sau mai știu eu ce... Mergem acolo doar ca să ne jucăm pe plajă, să facem tot felul de lucruri, să mâncăm ananas și pur și simplu *să trăim.* N-o să fie la fel, dar o să fie *ceva.* Și va fi ceva de care să ne amintim cu toții atunci când se vor schimba lucrurile – pentru că ele au să se schimbe, fără îndoială.

– Copiii pot lipsi de la școală, da? Nu e nici o problemă...

– Deja am luat legătura cu școala și le-am spus celor de acolo că o să-i învoiesc pe Julia și pe Lucas timp de câteva zile. La naiba! Am luat până și biletele de la aeroport când am ajuns!

Zicând acestea, Nick scoase un plic din buzunarul de la piept, apoi scoase biletele din el și le flutură prin fața lui Cassie ca pe niște cărți câștigătoare.

Zâmbetul lui Cassie se stinse într-o clipită.

– Trei bilete...

Își retrase mâna.

– Doar familia. Eu și copiii. Nu cred că am mai făcut asta vreodată. Doar noi trei, plecând undeva pentru câteva zile...

– Doar familia..., repetă Cassie într-o șoaptă răgușită.

– Cred că e important pentru mine să încerc să restabilesc niște legături cu copiii. Vreau să spun... Tu te înțelegi cu ei mai bine decât mine, ceea ce e nemaipomenit. Dar rolul meu aici s-a estompat – într-un fel, te-am delegat pe tine să-mi iei locul, ca și cum eu aș fi directorul general al acestei familii sau mai știu eu ce... Și nu-i corect. Eu sunt tatăl lor, fie că mă pricep sau nu să fac față în rolul ăsta... Și e responsabilitatea mea să fac tot posibilul pentru ca noi să redevenim o familie.

Chipul lui Cassie era transfigurat, ciudat de încordat, ca și cum fiecare mușchi de pe fața ei se tensionase.

– O, Dumnezeule! Cassie, îmi pare rău, spuse Nick, îmbujorându-se, jenat de lipsa de considerație de care dăduse dovadă. Știi cât de mult însemni tu pentru noi.

Pleoapele lui Cassie fluturară într-un fel ciudat, iar Nick văzu venele de pe gâtul femeii pulsând. Ai fi zis că face eforturi serioase să se stăpânească – sau poate să-și stăpânească reacții care depășeau cu mult voința ei.

Bărbatul zâmbi trist.

– Luke și Julia – ei sunt principala mea grijă, știi... Și nu știu când vom mai avea o asemenea ocazie.

– Doar familia.

Ca sunetul pe care îl făceau două pietre grele frecându-se una de alta.

– Eu cred că ne va prinde tare bine, tu nu?

– Vrei să fugi...

– Exact.

– Vrei să evadezi.

Vocea ei era ca o incantație.

– Cam așa ceva.

– Să scapi de mine.

– Ce? Dumnezeule, *nu!* Ai înțeles complet greșit! Aici nu e vorba...

– Nu. Cassie clătină din cap încet. Nu. Nu există ascunzătoare. Nu există ascunzătoare acolo...

Valuri de adrenalină inundară venele lui Nick.

– *Ce-ai spus?*

Un zâmbet ciudat apăru pe chipul ei.

– Nu asta a scris pe pereții casei cel care te urmărea? Așa mi-a spus Julia.

– Da, spuse Nick. Exact astea au fost cuvintele.

– Simt că se va întâmpla o nenorocire, Nick.

– Haide, Cassie, nu vorbi prostii...

– E ca în cartea lui Daniel, nu? Regele Babilonului organizează un mare ospăț și, chiar în toiul petrecerii, el vede deodată o mână misterioasă care apare și începe să scrie un mesaj tainic și ciudat pe tencuiala zidului. Iar regele, înspăimântat de moarte, îl cheamă la el pe profetul Daniel, care îi spune că acel mesaj înseamnă că zilele regelui s-au încheiat, că Babilonul e deja istorie, iar regele va fi ucis.

Chipul lui Cassie era lipsit de expresie.

– Bun, acum chiar începi să mă sperii...

Deodată, privirea ei își recăpătă luciditatea și întâlni privirile lui Nick.

– Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare. M-am înșelat, m-am înșelat în multe privințe. E *umilitor.* Umilitor să ți se arate că ai greșit. La fel a fost și cu familia Stroup... Dar e atât de necesar, totodată. Ascultă, fă cum crezi că e mai bine. Fă cum e cel mai bine pentru familia ta. Nimic nu e mai important decât asta.

Nick deschise brațele.

– Cassie, vino încoace.

– Eu zic că e mai bine să plec, decise ea. Cred că am făcut destul. Tu nu crezi?

– Cassie, te rog, protestă Nick. Nu te înțeleg...

– Pentru că pot face mult mai mult. Fără zgomot, ea ieși din bucătărie, cu pași atât de ușori încât ai fi zis că plutește. Pot face mult mai mult, repetă ea.

– O să discutăm, Cassie, spuse Nick în urma ei. După ce ne întoarcem.

Cassie îi aruncă o ultimă privire, peste umăr.

– *Mult* mai mult.

99

Duminică dis-de-dimineață, înainte de biserică. Audrey se afla în bucătărie, având în față o cană de cafea și niște pâine prăjită unsă cu unt, în timp ce Leon dormea. Se uita peste facturi, întrebându-se cum vor reuși să se descurce, acum că ajutorul de șomaj al lui Leon era pe terminate. De regulă, Audrey achita întreg soldul contului de pe cardul de credit în fiecare lună, dar acum avea să fie nevoită să plătească doar soldul debitor minim. Se mai întreba și dacă n-ar fi totuși cazul să renunțe la opțiunile suplimentare ale pachetului de cablu TV. Ea așa ar fi vrut, cu toate că Leon nu avea să fie prea încântat de perspectiva renunțării la canalele de sport.

Telefonul ei mobil începu să sune. Un număr cu prefixul 616: Grand Rapids.

Era un locotenent pe nume Lawrence Pettigrew, de la secția de poliție din Grand Rapids. Cel care îi vorbise pentru prima oară despre Edward Rinaldi. Audrey îi dăduse mai multe telefoane în ultimele câteva zile și nu era dispusă să renunțe. Noyce lăsase să se înțeleagă foarte clar că nu dorea ca ea să se intereseze în Grand Rapids despre Rinaldi, dar Audrey nu avea de ales în situația de față.

– Cu ce vă pot fi de ajutor, doamnă detectiv? întrebă Pettigrew. Copiii mei așteaptă să-i scot în oraș la o clătită, credeți că am putea rezolva repede?

Individul nu era un fan al lui Edward Rinaldi, prin urmare ea știa că o nouă întrebare despre Rinaldi avea să aibă același efect ca apăsarea unui buton pentru a asista la împroșcarea unui jet de vitriol. Dar Audrey nu avea nici un motiv să creadă că omul cunoștea detaliile unui caz de trafic de droguri de mult uitat și, ce-i drept, nu foarte important.

Nu le cunoștea.

– Din punctul meu de vedere, Rinaldi a plecat, adio și n-am cuvinte! spuse el. Nu se poate spune că îi făcea cinste uniformei.

– A fost dat afară?

– Forțat să-și dea demisia, mai precis. Dar, dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu l-aș vorbi de rău pe Eddie Rinaldi acolo, în Fenwick.

– E directorul de la paza companiei Stratton, asta vreți să spuneți?

– Da, da, în fine... Dar nu despre asta este vorba. Parcă spuneați că lucrați la Secția Cazuri penale?

– Exact.

– Păi, fir-aș al naibii! Dacă vreți să aflați toate detaliile sordide despre Eddie Rinaldi, ați putea să-l întrebați pe Jack Noyce. Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate că n-ar fi tocmai indicat...

– Nu cred că sergentul Noyce știe atât de multe despre Rinaldi.

Râsul lui Pettigrew fu brusc și exploziv

– Noyce îl cunoaște ca pe propriile buzunare, stimată doamnă. Garantat! Jack a fost partenerul lui Eddie.

Audrey simți că nu mai are aer.

– Sergentul Noyce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Părtaș la nelegiuiri, cum îmi place mie să spun. Nu mă înțelegeți greșit, doamnă detectiv... Cum spuneați că vă cheamă?

– Rhimes...

Audrey simți fiori pe șira spinării.

– Ca pe LeAnn Rimes, cântăreața? Bărbatul fredonă fals: „Cum aș putea trăi fără tine...?"

– Se scrie altfel, pare-mi-se.

– O tipă bine totuși, ce mai contează numele...

– Așa am auzit, da. Noyce... Noyce era cunoscut ca un polițist corupt, asta încercați să-mi spuneți?

– Cred și eu! Doar trebuie să existe un motiv pentru care a fost deportat în Siberia, nu?

– Siberia?

– Nu mă înțelegeți greșit, scumpă doamnă. Dar de unde privesc eu lucrurile, nu e nici o diferență între Fenwick și Siberia.

– Și Noyce a fost... forțat să-și dea demisia?

– Tipii ăia sunt ca două picături de apă. N-am idee cine a furat mai mult, dar aș zice că s-au orientat amândoi foarte bine. Se lucrează mai bine în echipă, așa că amândoi sunt dispuși să privească în partea

cealaltă. Eddie era pasionat de arme, iar Jack – de electrocasnice, componente stereo și alte asemenea, dar amândoi iubeau banul.

– Amândoi..., începu ea, dar nu mai avu curajul să continue.

– A, și doamnă detectiv LeAnn?

– Audrey...

În venea să vomite, ar fi vrut să pună capăt acestei conversații, să meargă să verse, iar apoi să se înfășoare într-un pled și să se ducă înapoi la culcare.

– Doamnă dragă, dacă aș fi în locul dumneavoastră, nu aș aminti numele meu de față cu Noyce. Individul e un supraviețuitor și va vrea să dea uitării trecutul, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Audrey îi mulțumi, apăsă pe butonul de încheiere a apelului, după care făcu exact ce știa că o să facă. Se năpusti în baie și își goli conținutul stomacului, acidul cafelei provocându-i arsuri pe gâtlej. Apoi se spălă pe față. Tot ce își mai dorea acum era să se acopere cu vechea pătură albastră, de pe canapeaua din sufragerie. Dar era timpul să plece la biserică.

100

Prima Biserică Abisiniană a Noului Canon era o clădire de piatră, altădată grandioasă, care treptat, de-a lungul anilor, se deteriorase. Pernuțele de catifea din strană, care aveau mare nevoie să fie înlocuite, fuseseră peticite în prea multe locuri cu bandă adezivă. Înăuntru era întotdeauna frig, fie vară, fie iarnă. De vină erau pereții și pardoseala de piatră, asta pe lângă faptul că fundația clădirii era degradată și încălzirea adecvată a interiorului cavernos ar fi costat o avere.

În dimineața asta, publicul era destul de redus ca număr, așa cum era, de altfel, în majoritatea duminicilor, cu excepția zilelor de Paște și de Crăciun. Erau chiar și câțiva albi rătăciți: vreo doi obișnuiți ai locului, care păreau să găsească aici mijloacele de subzistență pe care nu le găseau în congregațiile albilor. Familia LaTonyei nu venise,

ceea ce nu era deloc o surpriză, de vreme ce ei veneau aici doar de câteva ori pe an. La începuturile căsniciei lor, Leon o însoțea pe Audrey la biserică, până când o anunțase că așa ceva nu era pentru el. Nici măcar nu știa dacă în dimineața asta soțul ei dormea până târziu sau dacă făcea altceva – orice ar fi fost acel altceva.

Leon era doar unul dintre motivele pentru care Audrey își simțea astăzi inima împovărată. Mai era și Noyce. Vestea aceea o bulversase complet. Se simțea trădată de acest om, care fusese prietenul și susținătorul ei și care își ascunsese până acum adevărata față. Asta o dezgusta foarte tare.

Însă oricât ar fi tulburat-o această nouă descoperire, ea o și elibera, în același timp. Pentru că acum nu mai avea motive să sufere pentru că îl trăda, pentru că își continua ancheta fără știrea lui, pentru că se ferea de el. Știa că într-adevăr nu avea de ales. Indiferent dacă Stratton Corporation îl avea cu ceva la mână pe Jack Noyce, dacă el îi dezvăluise fostului său partener detalii legate de desfășurarea anchetei – sau dacă era pur și simplu compromis, încolțit, de lucrurile pe care le știa Rinaldi despre el – cert era că el încercase să pună bețe în roate anchetei. Se gândi din nou la nenumăratele discuții pe care le avusese cu el despre acest caz, la sfaturile pe care el le împărțea cu atâta generozitate. La felul în care o avertizase să acționeze cu mare grijă, atenționând-o că nu dispunea de suficiente probe pentru a-i aresta pe Conover și pe Rinaldi. Și cine putea ști ce altceva mai făcuse pentru a încetini ritmul investigației, pentru a o împiedica să înainteze? Oare ce resurse blocase el pe tăcute? Oricare ar fi fost adevărul, Audrey nu-i putea spune lui Noyce că ea și Bugbee erau pe punctul de a obține un mandat de arestare pe numele directorului general și al directorului de la paza companiei Stratton. Noyce nu trebuia să afle absolut nimic, altminteri cu siguranță l-ar fi anunțat pe Rinaldi și ar fi făcut tot ce-i stătea în putință pentru a împiedica arestarea.

Dar aici, cel puțin, Audrey se simțea împăcată cu sine, primită cu brațele deschise și iubită. Toată lumea îi dădea bună dimineața, chiar și oameni cărora nu le știa numele – domni galanți, tineri politicoși, tinere încântătoare, mame grijulii și bătrâne drăguțe, cu părul

alb. Maxine Blake era îmbrăcată în alb din cap până în picioare și purta o pălărie bogat împodobită, care arăta cam ca o găleată întoarsă, cu niște rămurele albe care ieșeau din ea și o înconjurau, precum inelele unei planete. Bătrâna o cuprinse în brațe pe Audrey, apăsând-o la pieptul ei enorm și învăluind-o într-un nor de parfum, căldură și dragoste.

– Dumnezeu e bun, spuse Maxine.

– Tot timpul, răspunse Audrey.

Slujba începu cu o întârziere de mai bine de douăzeci de minute. „După ora persoanelor de culoare"[1], spunea gluma. Componenții corului – îmbrăcați în splendidele lor robe roșu cu alb – se îndreptară spre altar, bătând din palme și cântând „Există un drum către Rai". După aceea fură acompaniați de orga electrică, apoi de trompetă și tobă, după care Audrey începu și ea să cânte, împreună cu majoritatea celorlalți. Își dorise întotdeauna să cânte într-un cor, însă vocea ei nu avea nimic special. Și totuși, observase ea, unele dintre femeile din cor aveau voci subțiri și de cele mai multe ori cântau fals. Unele aveau niște voci spectaculoase, ce-i drept. Cât despre bărbați, cei mai mulți dintre ei cântau pe o tonalitate răsunătoare de bas, însă tenorul cânta mai degrabă fals.

Ca întotdeauna, pastorul Jamison își începu predica strigând: „Dumnezeu e bun!" la care toată lumea răspunse: „Întotdeauna". Repetă și lumea răspunse din nou. Predicile lui erau întotdeauna rostite din inimă, de regulă inspirate, și nu țineau niciodată foarte mult. Nu se remarcau prin originalitate, însă. Audrey auzise că pastorul le lua de pe internet, de pe site-urile baptiste care postau modele de predici. La un moment dat, când i se imputase lipsa de originalitate, pastorul Jamison replicase: „Mulg o mulțime de vaci, dar îmi aleg propriul unt". Lui Audrey îi plăcuse răspunsul lui.

Astăzi, el spunea povestea lui Iosua și a armatelor din Israel care duceau războiul cel drept, luptându-se cu cinci dintre împărații Canaanului pentru cucerirea pământului făgăduinței. Povestea cum împărații îi făcuseră jocul lui Iosua, intrând în bătălie împreună.

---

[1] Expresie folosită de americani cu referire la clișeul conform căruia persoanele de culoare întârzie frecvent. (n.tr.)

Cum că nu Bunul Dumnezeu purta acest război, ci poporul lui Israel. Cei cinci împărați încercaseră să se ascundă într-o peșteră, dar Iosua poruncise ca intrarea în peșteră să fie astupată. Iar după ce bătălia a fost câștigată, Iosua i-a scos pe împărați din peșteră, din locul lor de ascunzătoare, și i-a umilit, poruncindu-le căpeteniilor sale să-și pună picioarele pe grumajii lor. Pastorul Jamison spunea că nu există ascunzătoare. „Nu ne putem ascunde de Dumnezeu, afirma el. „Singurul refugiu unde nu ajunge Dumnezeu este Iadul."

Aceste cuvinte o făcură să se gândească, așa cum făcuse de multe ori, la Nicholas Conover și la inscripția aceea care fusese scrisă în mod repetat pe pereții interiori ai casei lui. Nu există ascunzătoare.

Putea fi o perspectivă înspăimântătoare, așa cum, fără îndoială, Conover aflase pe pielea lui. Nu există ascunzătoare... În fața a ce? În fața unui adversar fără chip, a unui urmăritor? În fața vinovăției sale, a păcatelor sale?

Bine, dar aici, în biserică, cuvintele „nu există ascunzătoare" se doreau a fi o dojană aspră, însă, în același timp, încurajatoare.

Cu vocea sa cea mai impunătoare, pastorul recită din Pilde 28: „Cel ce își ascunde păcatele nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi mântuit".

Și pentru că fiecare dintre predicile pastorului Jamison era concepută în așa fel încât să poarte un mesaj pentru absolut oricine din congregația sa, Audrey se gândi la Nicholas Conover. La împăratul care se ascundea în peștera sa.

Dar nu exista ascunzătoare. Andrew Stadler avusese dreptate, nu?

Pastorul Jamison șopti ceva către cor, care trecu direct la o interpretare plină de viață a cântecului *Aici nu există ascunzătoare.* Solista era Mabel Darnell, o femeie corpolentă, care cânta și se balansa precum Aretha Franklin și Mahalia Jackson la un loc. Organistul, Ike Robinson, era chiar în față, la vedere, nu pitit pe undeva, așa cum era de regulă organistul în alte biserici pe care le vizitase Audrey. Era un bărbat la vreo optzeci de ani, cu părul alb și pielea închisă la culoare, cu o privire plină de expresivitate și un zâmbet încântător.

Purta un costum alb și arăta precum Contele Basie[1] – așa i se păruse lui Audrey întotdeauna.

„M-am dus la stâncă să-mi ascund chipul, cânta Mabel, bătând din palme, dar stânca mi-a strigat: «Nu există ascunzătoare!»"

Degetele durdulii ale Contelui Basie alergau de la un capăt la altul al claviaturii, făcând sincope, transformând totul într-o muzică ritmată de jazz, iar restul corului îi ținea isonul la „stâncă", „chipul", „mi-a strigat" și „nu există ascunzătoare nu există ascunzătoare nu există ascunzătoare".

Audrey simți un fior străbătându-i trupul, un freamăt ușor care îi traversa șira spinării, ca un șoc electric.

În clipa în care corul își încheie cântarea, în timp ce coardele orgii încă răsunau, vocea pastorului Jamison bubui: „Prieteni, nici unul dintre noi nu se poate ascunde de Dumnezeu. «Și împărații pământului, și domnii, și căpeteniile oștilor, și bogații, și cei puternici, și toți robii, și toți slobozii – vocea lui crescu treptat, până ce amplificatoarele protestară cu un sunet strident – s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților»". Aici, vocea lui coborî până la șoaptă: „«Strigând munților și stâncilor: cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron și de mânia Mielului. Că a venit ziua cea mare a mâniei lui; și cine are putere ca să stea pe loc?»"

Pastorul făcu o pauză, pentru a da de înțeles congregației sale că slujba se terminase. Apoi îi invită pe cei care doreau să vină la altar, pentru o clipă de rugăciune personală. Ike Robinson, care ieșise din rolul Contelui Basie, cânta acum încet la orga sa, în timp ce vreo zece-douăsprezece persoane se ridicară din strană și îngenuncheară în fața altarului; dintr-odată, Audrey simți impulsul de a face același lucru, deși nu mai făcuse asta de la moartea mamei ei. Urcă acolo și îngenunche între Maxine Blake și pălăria ei cu enormele inele de Saturn, și o altă femeie, Sylvia-nu-știu-cum, al cărei soț murise de curând, în urma unor complicații ale unui transplant de ficat, lăsând-o singură cu patru copii mici.

---

[1] William „Count" Basie (1904–1984) – pianist american de muzică de jazz, organist, lider de orchestră și compozitor. (n.tr.)

Sylvia-nu-ştiu-cum trecea printr-o perioadă înfiorătoare. Iar Audrey? Ce motive avea ea să se plângă? Problemele ei erau infime, dar îi împovărau sufletul, aşa cum fac mereu problemele minore, până ce problemele cu adevărat importante îşi fac loc în viaţa ta şi le înlătură pe cele mici.

Ştia că lăsase ca furia ei faţă de Leon să mustească înlăuntrul ei şi îşi amintea cuvintele din Efeseni 4:26: „Soarele să nu apună peste mânia voastră, nici nu daţi loc diavolului". Şi mai ştia că era momentul să dea drumul mâniei acumulate şi să-l înfrunte pe soţul ei odată pentru totdeauna.

Ştia că durerea şi dezamăgirea ei faţă de Jack Noyce ar fi putut să nu se vindece niciodată, dar asta nu avea să o împiedice să facă ceea ce se cuvenea să facă.

Se gândi la biata fetiţă a lui Nicholas Conover şi avu în faţa ochilor imaginea copilei bâjbâind pe clapele pianului – chipul acela frumos şi dornic de afecţiune. Fetiţa care nu demult îşi pierduse mama, iar acum urma să-şi piardă şi tatăl.

Iar gândul ăsta era cel mai chinuitor dintre toate: să ştie că avea s-o lase orfană pe copila aceea.

Începu să plângă – un plâns care îi zguduia umerii şi făcea ca lacrimile fierbinţi să-i curgă şiroaie pe obraji. Cineva o mângâia pe umăr şi o consola, iar Audrey se simţi iubită.

La ieşirea din biserică, în lumina mohorâtă a zilei, Audrey îşi scoase mobilul din poşetă şi îl sună pe Roy Bugbee.

101

Auzi bârâitul gutural al motorului unei maşini intrând pe alee.

Leon? Nu, maşina lui Leon nu suna aşa. Leon bătea străzile ca un motan în călduri. Şi asta într-o zi de duminică. Audrey simţi un val de indignare, de hotărâre interioară.

Dădu la o parte perdeaua vaporoasă din camera din faţă. Bugbee.

Rânjetul acela răutăcios.

– Până la urmă, te-ai hotărât să acționezi, așa-i?

Îl invită în camera din față, unde el se așeză pe scaunul lui Leon, iar Audrey în fața lui, pe canapea. Piciorul lui Bugbee se lovi de ceva și vreo două sticle maronii se clătinară.

El se uită în jos.

– Tragi la măsea, Aud? Presiunea a devenit insuportabilă pentru tine?

– Nici măcar nu-mi place gustul berii, spuse ea, jenată. Deci?

– A apărut o problemă.

– O, nu!

– E de bine. Prietenul nostru Eddie s-a hotărât să-l înfunde pe Conover.

– Ce înseamnă asta, mai exact?

– Vrea să facă un aranjament.

– Ce anume ți-a spus?

– Nici pe dracu'! Doar că e posibil să aibă niște informații care ne-ar putea interesa.

– Trebuie să ne arate marfa.

– Mai întâi vrea să facă înțelegerea. Pun pariu că e amestecat și el în treaba asta.

Ea se gândi o clipă.

– Și dacă el a apăsat pe trăgaci, și nu Conover?

– Asta e situația! Dacă îl denunță pe Conover pentru complicitate, îi avem la mână pe amândoi!

– A aflat despre identificarea armei.

Se auzi un alt motor de mașină pe alee. Trebuia să fie Leon.

– I-ai spus tu ceva? Pentru că eu n-am suflat o vorbă.

Ea clătină din cap și îi povesti de telefonul primit din Grand Rapids.

– Dracu' să-l ia pe Noyce! izbucni Bugbee. Ce ți-am spus eu ție?

– Ce mi-ai spus?

– Nu mi-a plăcut niciodată de el.

– Asta pentru că nici el nu te place pe tine.

– *Touché*. Dar nu asta voiam să spun. El și Eddie Rinaldi se au cu ceva la mână unul pe celălalt. Acum s-ar părea că-l avem cu ceva la mână pe Noyce.

– Eu, una, n-am de gând să intru în jocul ăsta, declară Audrey ferm.

– Isuse! izbucni Bugbee. Ce dracu' rost are să te comporți ca o mironosiță într-un moment ca ăsta?

– Ce-ar fi să-ți explic mai pe înțelesul tău? Dacă tu vrei să-l înfrunți deschis pe Noyce, n-ai decât! Eu n-am nimic împotrivă. Dar eu pun pariu că el știe că noi am aflat.

– Crezi?

– Știe că am luat legătura cu cei din Grand Rapids. Știe că eu sap adânc. În orice caz, dacă tu vrei să îl joci pe degete mai târziu, mie chiar nu-mi pasă! Mi se rupe inima pentru el, dar în momentul ăsta nu mă gândesc decât la cazul pe care îl avem de rezolvat și cum putem să-i dăm de cap. Eu mi-am propus să-l ignor, să-l evit, să pun la punct toate formalitățile de arestare cât mai discret cu putință, ca să nu-i dau ocazia să îl anunțe pe Rinaldi.

Bugbee ridică din umeri, recunoscându-se învins.

– Și să-ți mai spun ceva: Eu nu vreau să închei o înțelegere cu Rinaldi.

– Asta e o idioțenie, protestă Bugbee. El e cheia noastră în acest caz.

– Doar tu o țineai întruna cum că treaba e ca și rezolvată, nu? De ce vrei acum să renunți atât de ușor?

– Asta nu înseamnă că renunț, spuse Bugbee.

– Serios? Eu vreau să-i acuz pe amândoi de crimă – juriul va decide dacă a fost cu premeditare sau fără. Așa o să avem într-adevăr posibilitatea de a negocia. O să punem mai târziu lucrurile în ordine.

– Carevasăzică, acum crezi și *tu* că treaba e ca și rezolvată, așa-i?

– Aproape. Mâine-dimineață la prima oră, o să iau din nou legătura cu psihiatrul lui Stadler.

– E puțin cam târziu pentru asta, nu crezi?

– Deloc. O să avem un as puternic în mânecă pentru procuratură dacă îl convingem să depună mărturie în sprijinul faptului că Stadler era bolnav mintal, poate chiar periculos. Dacă reușim să obținem aprobarea lui, vom obține cu siguranță mandatele de arestare.

– Parcă a refuzat deja să discute cu tine.

– Nu mă dau bătută.

– Nu-l poți obliga.

– Nu, dar îl pot convinge. Sau pot încerca, măcar.

– Tu chiar crezi asta?

– Ce să cred?

– Că Stadler era periculos.

– Nu mai știu ce să cred. Presupun că Conover și Rinaldi așa au crezut. Dacă îl atragem pe psihiatru de partea noastră, avem mobilul crimei. Pe urmă, oricât ar fi de șmecher avocatul pe care și-l găsește Nick Conover, el o să aibă un drum tare anevoios de străbătut. Iar odată ajunși acolo, cu siguranță n-o să mai avem nevoie de nici o înțelegere cu Eddie. Înțelegi?

– Adică aruncăm zarurile?

– Uneori trebuie s-o faci și pe-asta! spuse ea.

– Tu nu vrei să-l perpelești pe Noyce la foc mic, așa cum vreau eu?

Ea clătină din cap.

– Nu sunt furioasă. Sunt... Audrey reflectă o clipă: Sunt dezamăgită. Sunt tristă.

– Știi ceva? Întotdeauna am fost de părere că voi ăștia, maniacii care îl veneraţi pe Isus, glumiți într-un fel sau altul. Dar acum mi se pare că vorbești cât se poate de serios cu treaba asta, cu făcutul de bine. Să fii bun. Așa e?

Ea râse.

– Nu să fii bun, Roy. Ci să încerci să fii bun. Tu ai impresia că Isus e un fel de... Audrey își căută cuvintele: Un fel de nătâng? Nu. Era un dur. Trebuia să fie.

Bugbee zâmbi, iar pielea din jurul ochilor lui făcu riduri. Audrey încercă să-i descifreze expresia de pe chip, nu era sigură dacă nu cumva întrezărise un ușor licăr de admirație.

– Isus, durul. Îmi place asta.

– Tu când ai fost ultima oară la biserică, Roy?

– A, nu. Nu începe cu astea. Hai să stabilim un lucru: Așa ceva n-ai să vezi! Făcu o pauză, apoi: În afară de-asta, mi se pare că Isus cam are de lucru în propria ta ogradă.

Atinsă în punctul vulnerabil, Audrey nu răspunse.

– Îmi pare rău, spuse Bugbee după câteva secunde. Am întrecut măsura.

– Nu-i nimic, spuse ea. S-ar putea să ai dreptate.

102

Aerul era ușor răcoros, zilele de toamnă erau deja atinse de izul iernii care se apropia. Cerul era cenușiu și rău-prevestitor, amenințând să rupă zăgazul norilor în orice clipă.

Totuși, în sufragerie, unde citea Audrey, era cald, aproape sufocant. După plecarea lui Bugbee, ea făcuse focul în șemineu, primul din sezonul ăsta. Lemnul de pin se aprinsese imediat, lucru care o încântase, iar acum vreascurile trosneau tare, făcând-o să tresară în răstimpuri, pe când zăbovea la vreun pasaj care n-o lăsa să treacă mai departe.

Deschise Biblia la Evanghelia după Matei și își deplânse prietenul pierdut. Se gândi, de asemenea, la Leon, și la discuția deschisă pe care urma s-o aibă cu el. Acum era și mai hotărâtă să nu se lase pradă mâniei și reproșurilor.

Noyce și Leon... Nu semănau câtuși de puțin, dar amândoi erau niște bărbați slabi de înger. Leon era un om rătăcit, dar era omul pe care ea îl iubea. Știa cât de pripită era în a-i judeca pe ceilalți. Poate că venise vremea să învețe să ierte. Acesta părea să fie sensul pildei robului nemilostiv din Evanghelia după Matei.

Unul dintre robii unui împărat îi datora acestuia o sumă mare de bani. Împăratul urma să-l vândă pe sclavul respectiv și pe familia lui, pentru a recupera banii. Dar atunci când sluga a început să-l implore, împăratului i s-a făcut milă și l-a iertat de datorie. Nu la multă vreme după aceea, robul a întâlnit un alt sclav al împăratului, care îi datora *lui* niște bani. Și ce a făcut el atunci? L-a înșfăcat pe datornic de gât și i-a cerut numaidecât plata. Auzind acestea, împăratul l-a chemat la el pe ingrat și i-a spus: „Rob viclean! Eu

ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?"

Se auzi clinchetul unei chei răsucite în broasca ușii de la intrare. Leon. Se întorsese de pe unde plecase fără să-i spună.

– A, bună, Piticule, o salută el de cum intră. Ai făcut focul. Ce bine!

Ea încuviință din cap.

– Ai plecat devreme.

– S-ar părea că o să plouă zdravăn afară.

– Unde ai fost, Leon?

El schimbă imediat direcția privirii.

– Trebuie să mai ies din casă din când în când. Îmi face bine.

– Vino și stai aici. Trebuie să vorbim.

– Hopa! spuse el. Astea sunt cuvinte pe care nici un bărbat n-ar vrea să le audă vreodată.

Cu toate acestea, el se așeză pe scaunul lui preferat, părând extrem de stânjenit.

– Chestia asta n-are să mai continue, începu ea.

El dădu din cap afirmativ.

– Ei bine?

– Ei bine, ce? întrebă el.

– Am citit câte ceva din Biblie.

– Văd. Vechiul sau Noul Testament?

– Hmm?

– Din câte îmi aduc eu aminte de pe vremea când mergeam la biserică, Dumnezeul din Vechiul Testament e un tip destul de critic.

– Nici unul dintre noi nu e perfect, iubitule. Iar Biblia ne povestește și despre situația în care Isus a refuzat să condamne o femeie adulteră, care era pe punctul de a fi omorâtă cu pietre.

– Unde vrei să ajungi?

– Vrei să-mi spui și mie ce-ai de gând?

– A, spuse el cu un chicotit care crescu treptat în intensitate. Știu, adăugă el, în timp ce chicotitul acela se transformă într-un hohot în toată regula. Ți-a băgat sor-mea idei tâmpite în cap?

– Ai de gând să-mi dai și mie o explicație? Sau asta e ultima discuție pe care o mai avem?

– Of, Piticule...

Bărbatul se ridică de pe scaunul său și se așează lângă soția lui pe canapea, cuibărindu-se aproape de ea. Audrey rămase uluită, dar nu îi întoarse îmbrățișarea, ci stătu pur și simplu acolo, nemișcată, mânioasă și confuză. O sticlă se rostogoli sub canapea. Audrey întinse mâna și o luă. O sticlă maro de bere. O ridică.

– Despre asta e vorba sau e o femeie la mijloc? vru ea să știe.

El râdea, amuzându-se, iar furia ei creștea treptat.

– Ție ți se pare amuzant?

– Halal detectiv mai ești și tu! spuse el în cele din urmă. Aia e o sticlă de băutură răcoritoare.

– A... Ai dreptate, spuse ea, jenată.

– N-am mai băut nimic de șaptesprezece zile. N-ai remarcat?

– Oare?

– Iertarea este pasul al nouălea. Eu mai am mult până acolo.

– Pasul al nouălea?

– La pasul al optulea întocmim o listă cu toți cei care au avut de suferit de pe urma noastră și consimțim să ne reparăm greșelile față de ei. Și asta va trebui să fac. Știi că nu m-am priceput niciodată la liste.

– Tu... Cum de nu mi-ai spus până acum că te-ai înscris în programul Alcoolicilor Anonimi?

Acum venise rândul lui să se jeneze:

– Poate am vrut să mă asigur că nu e doar o hotărâre de moment...

– Of, iubitule, spuse ea, cu ochii înotându-i în lacrimi. Sunt atât de mândră de tine!

– Hei, Piticule! Nu e cazul să te umfli prea tare în pene! Încă n-am trecut de cel de-al treilea pas.

– Care ce spune?

– Să fiu al dracu' dacă știu! mărturisi Leon.

Puse o mână mare, noduroasă, pe chipul femeii, îi șterse lacrimile și se aplecă să o sărute. De data asta, Audrey îi răspunse la sărut. Aproape că uitase senzația aceea, cum era să-l sărute pe soțul ei, dar acum își amintea – era o senzație foarte plăcută.

Se ridicară amândoi și se duseră în dormitor.

Afară începu să plouă, dar în așternutul lor era cald și bine.

De dimineață, ea avea să se trezească devreme și să întocmească formalitățile pentru obținerea mandatelor de arestare pe numele lui Eddie Rinaldi și Nicholas Conover.

103

În drum spre biroul procurorului, Audrey auzi vocea lui Noyce strigând-o.

Bărbatul stătea în ușa biroului său, făcându-i semn să intre.

Audrey se opri doar o clipă.

– Audrey, spuse el cu o voce schimbată. Trebuie să vorbim.

– Mă grăbesc, Jack. Îmi pare rău.

– Ce s-a întâmplat?

– Eu... Aș prefera să nu-ți spun.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

– Audrey?

– Trebuie să plec, Jack. Îmi pare rău.

El întinse mâna și o atinse pe umăr.

– Audrey, începu el, nu știu exact ce ți-au spus despre mine, dar...

Știa. Normal că știa. Ea îl fixă cu o privire fermă.

– Te ascult, îi spuse.

Noyce trase aer în piept, se înroși la față și apoi zise:

– La dracu'! N-am nevoie de mila ta.

Se întoarse și întră în biroul lui, iar ea grăbi pasul, văzându-și de drum.

*

Obișnuitul rânjet batjocoritor al doctorului Aaron Landis se transformase într-o încruntătură de nedescris.

– Am mai discutat o dată despre asta, doamnă detectiv. Mi-ați mai cerut și în discuția anterioară să încalc politica de confidențialitate

în cazul dosarului domnului Stadler. Dacă vă imaginați cumva că insistența dumneavoastră mă va face să-mi schimb...

– Sunt convinsă că sunteți la curent cu *Principiile eticii medicale,* publicate de Asociația Psihiatrică Americană, în ceea ce privește confidențialitatea.

– O, vă rog...

– Sub constrângerea legii, este permisă dezvăluirea de informații confidențiale relevante în legătură cu un pacient.

– Dacă îmi amintesc bine, acolo este vorba despre o constrângere legală „expresă". Aveți cumva un ordin judecătoresc?

– Dacă țineți neapărat, voi face rost de unul. Dar acum fac apel la dumneavoastră nu în calitate de apărător al legii, ci ca om.

– Înțeleg că nu-i același lucru...

Ea ignoră ironia lui.

– Din punct de vedere etic, aveți dreptul să depuneți mărturie în legătură cu istoricul bolii lui Andrew Stadler, mai ales dacă aveți interesul să ne ajutați să îl aducem pe asasinul lui în fața justiției.

Pleoapele lui Landis se plecară, semn că era adâncit în gânduri.

– Ce legătură are una cu alta?

– Păi, vedeți dumneavoastră, doctore Landis, l-am găsit pe asasinul lui Andrew Stadler.

– Și cam cine ar fi acela?

Tonul lui flegmatic, atent calibrat, nu reuși să ascundă o curiozitate firească.

– Asta nu vă pot spune până ce nu vor fi formulate acuzațiile. Dar am să vă rog să depuneți mărturie în sprijinul faptului că Andrew Stadler devenea, uneori, violent.

– N-am s-o fac.

– Domnule doctor Landis, nu înțelegeți ce este în joc aici?

– Nu voi depune mărturie în acest sens, insistă Landis.

– Dacă refuzați să vorbiți în apărarea acestui om, spuse Audrey, e posibil ca ucigașul lui să rămână nepedepsit. Acest lucru chiar nu contează pentru dumneavoastră?

– Dumneavoastră vreți ca eu să declar că Stadler avea manifestări violente, iar eu n-am de gând să declar așa ceva. Nu pot. Nu pot

spune ceea ce îmi impuneți dumneavoastră să spun – pentru că nu este adevărat!

– Cum adică?

– N-am remarcat la el nici un fel de înclinații spre violență.

– Ce vă face să spuneți asta?

– Eu nu v-am spus absolut nimic.

– Mă scuzați?

– N-ați auzit nimic din toate astea de la mine. Se scărpină pe bărbie: Andrew Stadler era un om trist, profund tulburat. Un om cu multe frământări. Dar nu și violent.

– Domnule doctor Landis, bărbatul care l-a ucis îl considera răspunzător de un atac extrem de sadic, respectiv eviscerarea unui câine – un animal de casă. De fapt, era acuzat de o serie de atacuri la domiciliul suspectului. Acesta, suntem convinși, este și motivul pentru care acest om l-a ucis pe Stadler.

Landis încuviință, cu un licăr de înțelegere în ochi.

– Da, admise el. Ar avea o oarecare logică.

– Ar avea?

– Dacă ar fi adevărat, da. Dar eu vă pot spune cu destul de multă certitudine că Andrew Stadler n-a făcut niciodată așa ceva.

– O clipă! La ultima noastră discuție spuneați ceva despre niște furii bruște, despre niște scurte episoade psihotice...

– Într-adevăr. Descriam un sindrom pe care noi îl numim tulburare de personalitate Borderline.

– Bun, dar ați spus că un schizofrenic precum Stadler ar putea manifesta această tulburare Borderline.

– Am întâlnit cazuri, desigur. Dar nu mă refeream la Andrew Stadler.

– Atunci la cine vă refereați, domnule doctor?

Medicul ezită.

– Domnule doctor, vă rog!

Zece minute mai târziu, cu răsuflarea tăiată, Audrey ieși în goană pe ușa Spitalului Districtual, cu mobilul la ureche.

104

Ședința specială a consiliului de administrație era programată să înceapă la ora 14, iar până la fără un sfert, cei mai mulți dintre cei invitați să participe se strânseseră în anticamera îngustă. Scott sosise primul și vrusese numaidecât să afle despre ce era vorba. Nick primise o grămadă de mesaje telefonice de la el, toate în această dimineață, dar nu răspunsese. Marjorie fusese instruită să-l țină la distanță de biroul lui Nick.

– Nick, spune-mi despre ce este vorba, insistă Scott.

Nick observă că avea o cămașă nou-nouță: albă, cu colțurile gulerului foarte apropiate, arătând a cămașă Armani, complet diferită de cămășile acelea uzate tip Oxford, cu colțurile gulerului prinse în nasturi, pe care Scott le purta de obicei. Haide, Nick, mai spuse el. Nu pot să dau replicile dacă nu cunosc scenariul, înțelege-mă!

– Eu mă gândeam că o să fim spontani.

– Spontani, repetă Scott. Combustie spontană. Avort spontan. Anevrism aortic spontan. Clătină din cap. Nu-mi place cuvântul ăsta!

Nick își lăsă capul într-o parte.

– Încercăm o strategie nouă, de data asta, spuse el, pe un ton voit enigmatic.

– Nu vreau decât să te ajut, Nick.

Avea o expresie posacă în ochii cu contur violaceu.

– Iar eu chiar contez pe ajutorul tău, spuse Nick. De fapt, poți, te rog, să-mi aduci o Cola dietetică? Fără gheață, dacă e deja rece.

Scott părea pe punctul de a spune ceva, când Davis Eilers – îmbrăcat în niște pantaloni kaki și un tricou polo alb pe sub un sacou sport albastru – înconjură cu un braț umerii lui Scott și îl trase deoparte.

– Și unde este ordinea de zi? îl întrebă Todd Muldaur pe Nick când anticamera începu să se aglomereze. Dan, Davis și cu mine am sosit aici împreună, cu avionul privat de la Fairfield și – ce să vezi! – nici unul dintre noi n-a primit ordinea de zi!

– A, avem şi o ordine de zi, fără îndoială, spuse Nick cu un zâmbet. Doar că n-a fost tipărită.

– Eu n-am mai auzit aşa ceva. O întrunire specială a consiliului de administraţie fără o ordine de zi tipărită? Todd făcu un schimb de priviri cu Dan Finegold, după care adăugă: Sper că nu e vorba despre o măsură de panică, îi spuse el lui Nick, însoţindu-şi vorbele cu ceea ce se dorea a fi o privire de îngrijorare sinceră în ochii săi prea albaştri.

Finegold îl strânse uşor de braţ pe Nick.

– Cu răbdarea treci şi marea, corect?

– Cum merge făbricuţa de bere? se interesă Nick.

– Nici că s-ar fi putut mai bine, spuse Finegold. Cel puţin pe partea de producţie. În momentul de faţă, categoria fabricilor artizanale este destul de aglomerată.

Nick coborî vocea, ca pentru a face o confidenţă:

– Drept să-ţi spun, Rolling Rock e mai pe gustul meu. Îmi place să beau o bere prin care pot să văd.

Nick scană încăperea până îl văzu pe Scott McNally, retras într-un colţ cu Davis Eilers. Nu avea nevoie să audă discuţia ca să-şi dea seama că Eilers încerca să obţină detalii preţioase de la Scott. Răspunsul lui Scott era evident, dată fiind seria aceea de ridicări de umeri nervoase şi de clătinări ale capului.

De data asta, Todd îl luă pe Nick de umăr şi i se adresă pe o voce şoptită, încordată:

– Destul de în scurt convocarea asta, nu crezi?

– Preşedintele consiliului de administraţie are autoritatea necesară pentru a convoca o sesiune extraordinară a consiliului, îi explică Nick sec.

– Dar care e afurisita aia de ordine de zi?

Nick zâmbi forţat, dar nu răspunse.

– Ciudat, tocmai mi-am amintit ce spuneai tu despre ţestoase şi supa de ţestoasă.

Todd ridică din umeri.

– Pe mine şi pe Dan nu ne-a deranjat să ne anulăm celelalte întâlniri, dar, la naiba, în seara asta e un meci Yankees–Red Socks.

Amândoi am fost nevoiți să renunțăm la bilete. Așa că sper că o să merite sacrificiul, ce zici?

– Categoric. Fii sigur de asta. Numai că n-am reușit să facem rost așa, în scurt, de cafeaua aia bună. Va trebui să treci și tu cu vederea unele amănunte.

– Începem să ne obișnuim, replică Todd cu un rânjet, care se frânse însă o secundă mai târziu. Sper doar că știi ce faci, mai spuse el, înainte de a lungi gâtul și a avea un lung schimb de priviri cu Scott.

Nick o văzu pe Dorothy Devries făcându-și intrarea. Era îmbrăcată cu un costum cu fustă de culoarea albastru regal, cu nasturi mari, gen pompon. Avea gura pungă și își făcea de lucru cu broșa de argint, cu o mână ca o gheară. Nick îi făcu un semn din cealaltă parte a încăperii – un gest din toată inima, căreia ea îi răspunse cu un surâs glacial.

Nick continuă să strângă mâinile celor veniți la ședință, scoțând murmure de bun venit, până ce observă că Eddie Rinaldi se afla în încăpere. Eddie se strecură discret până la el, cu o privire impacientată:

– Știi, afurisita aia de alarmă s-a declanșat din nou.

Nick mormăi:

– Nu pot... Poți să vezi tu despre ce e vorba?

Eddie încuviință cu o mișcare a capului.

– O scurgere de gaze.

– O scurgere de *gaze?*

– Au sunat cei de la firma de securitate, apoi au revenit cu un telefon, zicând că o anume „Doamnă Conover" le-a spus că se descurcă, dar eu aș zice să merg să verific. Asta dacă nu cumva te-ai însurat fără să-mi spui și mie.

Nick clătină din cap preocupat.

– Iar Marta e plecată din țară.

– Prietena ta?

– Nu-i acolo. Copiii ar trebui să fi ajuns acasă deja.

Eddie puse o mână pe umărul lui Nick.

– Mă duc până acolo. Nu te joci cu o scurgere de gaze.

Eddie aruncă o privire amuzată prin încăpere, înainte să se strecoare afară.

– Ei bine, ce-ar fi să mergem să ne ocupăm locurile? propuse Nick.

I se adresase lui Todd, dar vorbise destul de tare încât toți cei prezenți să ia cuvintele sale ca pe o invitație.

După câteva minute, toată lumea se așezase în jurul imensei mese din lemn de mahon din sala de consiliu. Scott își făcea de lucru cu ecranul de plasmă, ridicându-l și coborându-l nervos, ca un copil jucându-se cu un robot transformer.

Nick nu se așeză în locul lui obișnuit, în capul mesei. Lăsă locul acela liber și se așeză pe scaunul de lângă el. Făcu un semn discret către Stephanie Alstrom, care afișa obișnuita expresie de stinghereală. Femeia își sprijinea mâinile pe un dosar gros.

– Aș vrea să încep prin a vă da o veste foarte bună, spuse Nick. Atlas McKenzie este partenerul nostru. Au semnat contractul de dimineață.

– Păi asta e *nemaipomenit,* Nick, îl felicită Todd. Bravo ție! I-ai convins tu însuți?

– Mi-ar fi plăcut să-mi pot asuma acest merit, spuse Nick. Însă în cazul de față a fost nevoie să intervină Willard Osgood însuși.

– Serios? întrebă Todd indiferent. Asta e o tactică neobișnuită pentru el.

– S-a oferit el însuși, explică Nick. Nu i-am forțat eu mâna.

– Serios? Presupun că îi place să ne arate că, din când în când, mai poate să dea lovitura. Expresia lui Todd oscila între amuzament și condescendență. Rar mai găsești unul ca el în zilele noastre...

– Așa e! Nick apăsă pe butonul intercomului și i se adresă lui Marjorie: Marjorie, cred că suntem cu toții pregătiți. Ai putea să-l anunți pe musafirul nostru? Ridicând privirile, Nick continuă: Ei bine, nu am convocat această ședință extraordinară ca să mă fălesc cu veștile bune. Avem de discutat niște chestiuni cât se poate de serioase, care au legătură cu viitorul acestei companii. Nick se opri o clipă, după care reluă: Câțiva dintre dumneavoastră m-ați îndemnat să analizez serios costurile de fabricație. M-am opus, poate chiar prea înverșunat. Acum, privind în perspectivă, noi am hotărât să începem să diversificăm baza de fabricație. Stratton va externaliza producția liniilor ieftine, a articolelor de bază. În prezent, ne aflăm

în negocieri cu mai mulți fabricanți de peste ocean, inclusiv cu niște candidați puternici din China. Este vorba despre o măsură care ne poate garanta că vom rămâne competitivi pe segmentul de piață cel mai sensibil la preț.

Pe chipul lui Dorothy Devries mai-mai că încolțise un zâmbet superior. Todd și Scott rămăseseră amândoi perplecși, ca și cum se aflau într-un tren care trecuse de destinația lor, fără a opri în stație.

– Decizia este însă alta în ceea ce privește liniile de lux, cele care reprezintă nucleul identității brandului nostru, continuă Nick. Aceste produse vor continua să fie fabricate chiar aici, în Fenwick.

– Îmi cer scuze că intervin, îl întrerupse Todd, dregându-și vocea. Dar observ că folosești cuvântul „noi" și nu știu la cine te referi. Vorbești cumva despre întreaga echipă de management? Pentru că mulți dintre noi suntem înclinați să credem că e puțin cam târziu pentru jumătăți de măsură...

– Sunt conștient de asta, îl asigură Nick, după care adăugă, ceva mai tare: După cum unii dintre cei de față știu, iar alții nu – și până nu de mult eu mă număram printre aceștia din urmă – anumite persoane care reprezintă firma Fairfield au purtat negocieri pentru vinderea brandului Stratton către un consorțiu denumit Pacific Rim Investors, care deține pachetul majoritar al acțiunilor unui mare fabricant de mobilier de birou, Shenyang Industries, cu sediul în Shenzhen.

Nick nu știa la ce fel de reacții de uimire să se aștepte mai exact, cert este însă că nu sesiză nici una. Nu auzi decât foșnetul hârtiilor sau câteva persoane dregându-și vocea.

Expresia lui Todd trăda mulțumire de sine.

– Pot să spun și eu câteva cuvinte?

– Absolut, fu de acord Nick.

Todd se întoarse ușor, adresându-se celorlalți membri ai consiliului:

– Mai întâi de toate, vreau să îi cer scuze directorului general al acestei companii pentru faptul că nu l-am consultat în privința încheierii acestei afaceri. Noi, cei de la Fairfield, am studiat cifrele îndelung și cu mare atenție și, sincer, am văzut în acest contract o mare oportunitate – una pe care nu ne permitem s-o ratăm. Stratton

a intrat într-o etapă critică. Nick Conover – și cu această ocazie aș vrea să-l laud pentru francheța de care dă dovadă – ne-a explicat foarte clar, la fiecare pas, că există anumite opțiuni pe care, pur și simplu, nu le poate lua în considerație. Ei bine, noi îi respectăm punctul de vedere. Și, cu siguranță, apreciem excelenta muncă depusă în interesul companiei. Dar aceasta este o situație în care managementul nu poate avea ultimul cuvânt. Făcu o pauză de efect, apoi: Cea mai mare laudă pe care i-o pot aduce unui manager este să spun că pune mult suflet în ceea ce face. Todd se întoarse să îl privească pe Nick: Fără îndoială, acest lucru este perfect adevărat în ceea ce te privește, Nick. Dar atunci când o firmă ajunge într-un punct de cotitură critic, trebuie făcute niște alegeri dificile – iar ele nu mai trebuie să fie făcute cu *sufletul.*

Todd se lăsă pe spate în scaunul său Stratton de culoare neagră, părând mai viclean cu fiecare clipă.

– Asta înseamnă să treci printr-o perioadă de criză, spuse el, străduindu-se inutil să-și ascundă mulțumirea de sine. Așa sunt dăscăliți toți cei de la McKinsey încă din prima zi. Cuvântul chinezesc pentru „criză" combină ideogramele cu semnificațiile „pericol" și „oportunitate".

– Nu mă îndoiesc, spuse Nick cu răceală. Iar cuvântul chinezesc pentru „externalizare" combină ideogramele pentru „pierdut" și „slujbă".

– Îți datorăm enorm, spuse Todd pe un ton plin de generozitate. Să nu crezi că nu-ți suntem recunoscători. Sunt convins că vorbesc în numele *tuturor* atunci când afirm că apreciem tot ce i-ai oferit companiei Stratton. Numai că a venit timpul să mergem mai departe.

– Știu că ție *ți-ar plăcea* să vorbești în numele tuturor. Dar poate că unii dintre noi preferă să-și exprime singuri punctul de vedere.

Acestea fiind zise, Nick se ridică în picioare și făcu un ușor semn din cap către bărbatul înalt, cu ochelari, care tocmai își făcuse apariția în încăpere.

Willard Osgood.

105

Stația centrală de monitorizare a Cartierului Rezidențial Fenwicke deservea și alte trei comunități îngrădite din Fenwick și împrejurimi – Safe Harbor, Whitewood Farms și Catamount Acres. Era o clădire joasă, fără ferestre, situată într-o zonă obscură, cu magazine și restaurante fast-food pe marginea șoselei. Ar fi putut fi la fel de bine un depozit. Era înconjurată de un gard de plasă și singurul element distinctiv era numărul străzii. Audrey știa că lucrurile stăteau astfel din motive de securitate. Undeva în spate erau două imense generatoare diesel de urgență.

Ori de câte ori ai îndoieli, fă rost de un mandat. Nu puteai miza pe bunăvoința oamenilor de a coopera, nici măcar în caz de urgență, așa că Audrey sunase să solicite un mandat de percheziție și pusese să-i fie trimis prin fax la stația centrală de monitorizare, în atenția directorului general al unității. Toate datele necesare existau la dosar, la secția de poliție.

Directorul adjunct de operațiuni, Bryan Mundy, era un bărbat într-un scaun cu rotile, care se dovedise a fi extrem de cooperant. De asemenea, era o persoană foarte volubilă, ceea ce era enervant, însă Audrey dădea din cap și zâmbea cu amabilitate, îndemnându-l pe tăcute să se grăbească. Se prefăcea a fi interesată, dar nu foarte.

Conducând-o printr-un labirint de cubiculumuri, unde mai multe persoane – femei, în cea mai mare parte – stăteau în fața computerelor având căști la urechi, el își manevra scaunul cu abilitate și se lăuda cum că de aici se asigura și monitorizarea alarmelor de incendiu de la un număr considerabil de firme și locuințe din zonă. Povestea că erau conectați printr-o adresă de internet securizată la multele camere și gherete de pază pe care le monitorizau; că puteau vizualiza live, de la distanță, imaginile preluate de toate camerele, printr-un browser Web. În timp ce traversară o altă zonă, unde alte persoane – în majoritate bărbați, de această dată – se uitau la niște imagini video pe monitoarele calculatoarelor, omul îi povesti cu mândrie și cu nesfârșite detalii despre filigranul digital de pe fișierele

video, care asigură autentificarea pe baza așa-numitului algoritm MD5, acesta garantând faptul că imaginea nu fusese alterată în timpul transferului.

Audrey nu înțelegea mai nimic; reținu însă faptul că Bryan Mundy putea fi o resursă foarte bună, odată ce cazul avea să ajungă la tribunal.

Bărbatul îi mai mărturisi că se gândise și el să-și aleagă o slujbă ca apărător al legii, dar, în cele din urmă, balanța înclinase în favoarea salariului din sectorul privat.

– Aici sunt stocate evenimente petrecute cu până la treizeci de zile în urmă, explică el atunci când pătrunseră într-o altă zonă, ticsită cu rasteluri mari cu servere și diverse suporturi de stocare a datelor. Aveți noroc, mai adăugă el. Tot ce depășește această perioadă este trimis spre a fi înmagazinat în condiții de deplină siguranță.

Audrey îi comunică data care o interesa, iar el trase spre el cutia neagră cu suporturi de stocare a datelor, în interiorul cărora erau mai multe hard drivere conținând fișiere video digitale cu copii de siguranță. Îi găsi lui Audrey fișierul corespunzător intervalului dintre ora 12 și ora 6 seara, din ziua în care fusese ucis câinele lui Nicholas Conover. Audrey obținuse data și ora de la secție. Mundy îi arătă cum să identifice fișierele în funcție de numărul camerei, dar ea îi spuse că nu știa care anume era camera pe care o căuta. Putea fi, practic, orice cameră situată de-a lungul gardului de perimetru al cartierului Fenwicke, al cărei senzor de mișcare ar fi putut fi declanșat în respectivul interval de timp.

Și, se gândi ea, oricine se strecurase în interiorul sau în afara cartierului Fenwicke, în intervalul din preajma măcelăririi câinelui lui Conover.

– Discul ăsta suscită foarte mult interes, observ..., spuse Bryan Mundy. Jurnalul de logare spune că directorul de la paza Stratton Corporation a venit aici acum ceva vreme și a preluat câteva capturi video de pe el.

– Există vreo arhivă cu cadrele pe care le-a copiat?

Mundy clătină din cap, lovindu-și absent dinții cu un bețișor de lemn portocaliu.

– A spus că lucrează pentru Nicholas Conover, directorul general de la Stratton. Dorea să afle dacă avem vreo înregistrare din zona casei lui Conover, dar n-a avut noroc. Se pare că locuința lui Conover este la o distanță destul de mare față de gard.

Lui Audrey nu-i luă mult să descopere o siluetă înaltă, greoaie, într-o haină care fâlfâia, purtând niște ochelari cu rame groase, surprinsă în timp ce se apropia de gard, în imaginile captate de camera 17.

– Exact asta căuta și el – directorul de la pază...

Da! Așa ajunseseră el și Conover la concluzia că Stadler fusese cel care măcelărise câinele.

Dar, după felul în care Stadler își întindea gâtul, după cum cerceta împrejurimile cu privirea, după întreg limbajul corpului său, Audrey realiză că el urmărea pe cineva. Nu privea în urma sa, nu-i era teamă că ar fi putut să fie urmărit. Cu siguranță, el *urmărea* pe cineva.

Audrey știa pe cine urmărea el. Speculațiile doctorului Landis căpătau acum un sens limpede și înfiorător.

– Chestia asta se poate derula înapoi cu încetinitorul? întrebă ea.

– Nu se poate derula înapoi singură, îi explică Mundy, plescăind din buze cu bețișorul în gură.

– Și atunci cum pot vedea imaginile anterioare?

– Așa, zise bărbatul, după care poziționă cursorul pe imagine și dădu dublu clic.

– Să dăm înapoi... nu știu... să spunem cu cincisprezece minute și să vedem de acolo.

– Știți ce camere vă interesează?

– Nu, din păcate. Oricare dintre ele, cu cincisprezece minute înainte să apară tipul ăsta.

Mundy îi făcu setările necesare și se dădu înapoi, lăsând-o să caute printre imagini. Curiozitatea învinsese politețea: el rămăsese acolo, să caște gura, ca și când n-ar fi avut altceva mai bun de făcut.

Din fericire, nu erau prea multe imagini de parcurs, de vreme ce înregistrarea era declanșată de senzorul de mișcare.

Cu șapte minute înainte ca Andrew Stadler să se cațere pe gardul din jurul proprietății Fenwicke, grăbindu-se de parcă ar fi fost în

febra unor căutări disperate, Audrey descoperi o altă siluetă. Aceasta era mai mică, purta o jachetă de piele și se mișca agil și cu un scop bine determinat.

Cuvintele doctorului Landis fuseseră următoarele: „Stadler obișnuia să-și întrerupă periodic medicația. Soția lui nu a reușit să rămână căsătorită cu el – ceea ce e de înțeles – și și-a abandonat copila, după care, câțiva ani mai târziu, a luat-o de la tatăl ei. O rană psihică ce s-ar fi putut vindeca, dacă fata n-ar fi moștenit o predispoziție genetică".

Când silueta în geacă de piele se apropie de gardul de fier forjat, își întoarse fața către cameră, ca și cum ar fi pozat. Zâmbi.

Chipul ei se zărea acum clar.

Cassie Stadler.

„Helen Stadler", o corectase doctorul Landis pe Audrey.

„Și-a schimbat numele în Cassie la un moment dat, în adolescență. I s-a părut a fi un nume mai interesant. Poate că i-a plăcut asocierea cu numele Cassandra – eroina greacă înzestrată cu darul profeției, căreia nimeni nu-i acorda atenție."

Ea fusese cea care intrase de mai multe ori prin efracție în casa lui Nicholas Conover, pentru a picta pe pereți inscripții cu graffiti, amenințătoare și rău-prevestitoare. În urma cronometrării, devenise clar faptul că fata fusese cea care omorâse câinele familiei Conover.

Nu tatăl ei, care o urmărise la casa lui Conover, tot așa cum o urmărise, probabil, de multe ori până atunci.

Pentru că știa că fiica lui era bolnavă.

Andrew Stadler știa că Cassie suferea de această tulburare și vorbea în mod obsesiv despre acest subiect cu doctorul Landis, învinovățindu-se.

Cu mâini tremurânde, Audrey scoase mobilul și îl sună pe doctorul Landis. Răspunse robotul acestuia. După semnalul sonor, ea începu să vorbească.

– Domnule doctor Landis, aici este detectivul Rhimes. Trebuie să discut urgent cu dumneavoastră.

Doctorul ridică receptorul.

– Mi-ați spus că Helen Stadler era obsedată de ideea familiei pe care n-a avut-o niciodată, spuse Audrey, fără să-și mai spună numele. Familii din care n-ar fi putut niciodată să facă parte, familii care o excludeau...

– Da, da, o întrerupse psihiatrul. Unde vreți să ajungeți?

– Domnule doctor, spuneați ceva despre o familie care locuia peste stradă de familia Stadler, unde Cass... Helen obișnuia să se joace tot timpul în copilărie. Cu o fetiță pe care o considera prietena ei cea mai bună... Își petrecea tot timpul la ea acasă, până când familia acelei fetițe s-a supărat și i-a cerut să plece?

– Da.

Vocea doctorului Landis devenise gravă.

– Andrew Stadler a fost chestionat cu mulți ani în urmă în legătură cu un incendiu domestic cu consecințe tragice, care a avut loc peste drum de casa sa, și în care a decedat o întreagă familie – familia Stroup. Din câte se pare, el îi ajutase cu mai multe reparații. A fost... ?

– Da. Andrew a spus că fiica lui îi moștenise talentul tehnic și o învățase să repare tot felul de lucruri. Într-o noapte, după ce familia aceea îi ceruse să nu mai vină pe acolo, ea s-a strecurat în casa lor pe ușa de la pivniță, a deschis conducta de gaze și, în drum spre ieșire, a aprins un băț de chibrit.

– Dumnezeule mare! N-a fost acuzată niciodată.

– Am fost aproape sigur că asta nu era decât o fantezie de-a lui Andrew, o manifestare a obsesiei sale paranoide față de fiica lui. Până la urmă, cine ar fi suspectat un copil de doisprezece ani? Autoritățile au crezut că vinovatul era Andrew, dar, după câte se pare, alibiul lui s-a dovedit solid în urma anchetei. Știți, ceva similar s-a petrecut și la Universitatea Carnegie Mellon, în timpului primului an de studenție al lui Helen. Andrew mi-a spus că fiica lui făcea parte dintr-o comunitate de fete și că făcuse o oarecare obsesie pentru respectiva comunitate, considerând-o un fel de familie surogat. Mult mai târziu, mi-a spus el, a aflat despre o teribilă explozie de gaz care a avut loc la casa comunității respective, explozie în care au fost ucise optsprezece femei. Asta se întâmpla în aceeași noapte în care Helen

s-a întors de la Pittsburgh, destul de afectată de faptul că una dintre fetele din comunitatea din care făcea parte spusese ceva prin care o făcuse să se simtă respinsă.

– Eu... Trebuie să plec, domnule doctor, spuse ea, punând capăt convorbirii.

Bryan Mundy își împinsese scaunul lui cu rotile până în dreptul ei și îi făcea semne.

– Apropo de coincidențe, începu el. Vorbeam despre casa lui Conover, când – ce să vezi? Tocmai am primit o alertă de pe sistemul acela – să tot fie zece, cincisprezece minute...

– O alertă?

– Nu, nu e vorba despre vreun hoț sau ceva... Detectorul de gaz. Probabil vreo scurgere de gaze. Dar proprietăreasa a spus că are totul sub control.

– Proprietăreasa?

– Doamna Conover.

– Nu există nici o doamnă Conover, spuse Audrey, cu inima zbătându-i-se în piept.

Mundy ridică din umeri.

– Așa s-a prezentat..., mai spuse el.

Dar Audrey o luase deja la goană către ușă.

106

Todd sări imediat în picioare, urmat de Eilers și Finegold. Chipurile lor aveau o expresie de cordialitate îngrijorată.

– Vă deranjează dacă particip și eu? întrebă Osgood pe un ton aspru.

– Willard! exclamă Todd. Habar nu aveam că vii și tu. Se întoarse către Nick: Vezi? Implicarea personală. Unii oameni nu se dezmint niciodată!

Osgood îl ignoră, ocupând scaunul liber din capătul mesei de consiliu.

– N-o să se încheie nici o vânzare, anunță Nick. Vânzarea este prejudicioasă atât pentru Stratton, cât și pentru Fairfield. Și noi am analizat cifrele – când spun „noi", mă refer la Willard și la mine – și aceasta este concluzia la care am ajuns.

– Pot să spun și eu ceva? întrebă Todd.

– Aici este vorba despre o oportunitate, interveni Scott. E o ocazie cu care nu ne mai întâlnim a doua oară.

– O oportunitate? întrebă Nick. Sau un pericol? Făcu o pauză, întorcându-se spre Stephanie Alstrom: Stephanie, ne spui câteva cuvinte? Știu că nu ți-am acordat suficient timp pentru a pregăti o prezentare în PowerPoint, dar poate te descurci cu metoda tradițională.

Stephanie Alstrom începu să sorteze foliile cu documente din dosarul ei, făcând trei stive separate alături.

– Aici este principala învinuire și legea penală referitoare la încălcările cele mai flagrante, începând cu legile federale, începu ea pe tonul cel mai sec posibil. Aici este Legea mituirii demnitarilor străini, din 1999, Art. 43, și Legea internațională antimită și pentru concurență loială din 1998, și – o, Doamne! – clauzele antifraudă ale legilor vizând titlurile de valoare, Paragraful 10(b) din Legea schimburilor de titluri din 1934 și Regulamentul 10b-5. Și, deși încă nu am parcurs cum se cuvine precedentele juridice, trebuie să luăm în calcul Paragraful 13(b)(5) din Legea schimburilor și Regulamentul 13b2-1. Femeia părea din ce în ce mai tulburată. Și, desigur, trebuie să avem în vedere Paragrafele 13(a) și 13(b)(2)(A) din Legea Schimburilor, precum și Regulamentele 12b-20 și 13a. De asemenea, ar mai fi...

– Cred că am înțeles cum stau lucrurile, spuse Nick calm.

– În mare, cam asta mi-a spus și Dino Panetta înainte să plec din Boston, tună Osgood.

– E ridicol, protestă Todd. Sângele îi revenise în obraji. Prea mult sânge. Continuă acuzator: Acestea sunt niște afirmații complet nefondate, cu care nu sunt de acord...

– Todd? Pe chipul colțuros al lui Osgood apăru o expresie plină de furie. Dacă *tu* vrei să dai la pește cu părțile tale intime pe post de

momeală e una; dar să nu îndrăznești să pui compania în pericol! Toată noaptea m-am chinuit să găsesc răspunsul la o întrebare: oare unde am greșit? Apoi, de dimineață, am aflat răspunsul: Nu eu am greșit. Tu ai greșit. Ai ignorat politica companiei și ai pariat o sumă imensă pe microcipuri – cu mult mai mare decât ar fi trebuit – și, în consecință, întreaga firmă era cât pe ce să dea ortu' popii. Apoi te-ai gândit tu că ți-ai putea salva pielea – și pe a noastră – punând la cale o vânzare rapidă și murdară. Îți căzuse o pleașcă pe cap și ai considerat că nu ai de dat socoteală nimănui. Ei bine, nu e chiar așa! Osgood lovi cu palma în masă, accentuând fiecare cuvânt în parte: NU... E... CHIAR... AȘA! Ochii lui aruncau fulgere din spatele ochelarilor tip fund de sifon. Reluă: Pentru că ai pus firma Fairfield Equity Partners într-o situație juridică potențial dezastruoasă. Nu-i exclus ca în următorii cinci ani avocații de la Comisia pentru Schimburi și Valori Mobiliare să-și stabilească tabăra în Federal Street și să ia dosarele noastre la puricat. Tu ți-ai pus în minte să prinzi peștele cel mare și nu ți-a mai păsat dacă ai băgat barca într-un afurisit de recif, doar ca să-ți atingi scopul!

– Eu zic că vezi lucrurile dintr-o perspectivă mult exagerată, spuse Todd pe un ton lingușitor. Fairfield nu e în nici un pericol.

– Ei, aici ai al dracului de multă dreptate, replică Osgood. Fairfield Equity Partners este dincolo de orice suspiciune.

– Perfect, spuse Todd nu foarte sigur pe el.

– Exact, reluă Osgood. Pentru că firma noastră a acționat într-o manieră responsabilă. A demonstrat că nu a luat parte la aceste fărădelegi. De îndată ce ne-au fost aduse la cunoștință abaterile săvârșite, am pus capăt oricăror relații cu capii afacerii – *foștii* capi, ca să le spunem lucrurilor pe nume – și am luat toate măsurile necesare ca să ne disociem de raufăcători. Ceea ce înseamnă că am inițiat inclusiv o acțiune juridică împotriva lui Todd Erickson Muldaur. Ai încălcat clauza proastei administrări din contractul tău cu Parteneriatul, ceea ce înseamnă – și sunt convins că știi și tu asta – că partea ta se întoarce în fondul de capital.

– Glumești, spuse Todd, clipind de parcă ar fi avut un fir de praf în spatele uneia dintre lentilele sale albastre de contact. Mi-am investit toți banii în Fairfield. Nu poți declara pur și simplu că...

– Ai semnat același contract pe care l-am semnat cu toții. Acum nu facem decât să punem în practică prevederile sale. E singura modalitate prin care le putem demonstra celor de la FBI că suntem oameni de cuvânt. Poți contesta decizia noastră – și sunt convins c-o vei face. Dar cred că vei afla pe pielea ta că cei mai mulți dintre avocații foarte buni vor dori să primească o parte grasă din onorariul lor în avans. Iar noi am intentat deja un proces separat împotriva ta și a complicelui tău, Scott McNally, solicitând daune în valoare de o sută zece milioane de dolari. Am cerut ca judecătorul să plaseze în custodie fondurile pe care încercăm să le recuperăm, în așteptarea unei hotărâri judecătorești, și am primit semnale că are intenția să facă întocmai.

Chipul lui Scott arăta ca o mască mortuară. Trăgea mecanic de o șuviță de păr de la tâmplă. Ascultându-l pe Osgood, Nick se surprinse privind pe fereastră la iarba dulce carbonizată. Nu mai arăta ca un covor negru, lipsit de viață, remarcă el. Iarba nouă începuse să încolțească. Firicele verzi, minuscule, își făceau acum loc din pământul negru.

– Asta e o nebunie! izbucni Todd într-un vaiet pițigăiat, de parcă i-ar fi smuls cineva unghiile cu cleștele. Nu poți face asta. Nu accept să fiu tratat astfel, Willard. Mi se datorează măcar un pic de respect. Sunt partener cu drepturi depline la Fairfield de opt ani de zile. Nu sunt un... un afurisit de *somn* cu care te joci de-a prinselea...

Osgood se întoarse către Nick.

– Ei, uite, aici are dreptate. Doar nu poți să-l confunzi pe el cu un somn. Vezi tu, unul este un animal care se stă pe fundul apei și se hrănește cu hoituri...

– Iar celălalt e un pește, completă Nick. Am înțeles. Aș mai avea de adăugat un lucru legat de afaceri. Privi la cei din jurul mesei. Acum, că viitorul companiei Stratton este pe mâini sigure, aș dori să profit de această ocazie pentru a-mi prezenta demisia.

Osgood se întoarse să-l privească în ochi, uluit:

– *Ce face?* O, Dumnezeule!...

– Urmează să mă confrunt cu o problemă... juridică... și nu vreau să stric reputația companiei.

Bărbații și femeile din jurul mesei de consiliu păreau la fel de uluiți ca și Osgood. Stephanie Alstrom începu să clatine din cap.

Dar Nick se ridică în picioare și îi strânse ferm mâna lui Osgood.

– Stratton a trecut prin destule neplăceri. Când vom face anunțul oficial, vom spune, pur și simplu, că domnul Conover și-a dat demisia „pentru a petrece mai mult timp alături de familie". Nick făcu un semn discret cu ochiul, adăugând: Un pretext care are, în plus, meritul de a fi adevărat. Acum, pe mine vă rog să mă scuzați.

Nick se ridică în picioare și ieși din încăpere cu pași mari și încrezători. Pentru prima oară după mult timp, avu un sentiment real de ușurare.

Marjorie plângea, privindu-l cum își strânge fotografiile de familie înrămate. Telefonul ei suna în continuu, dar ea nu îl băga în seamă.

– Nu înțeleg, se plânse ea. Cred că îmi datorezi o explicație.

– Așa e, ai dreptate. Nick întinse mâna către sertarul de jos al biroului lui și scoase de acolo grămăjoara aceea de bilețele adezive prinse cu bandă de cauciuc, cu scrisul Laurei pe ele. Dar, înainte de asta, îmi găsești și mie o cutie?

Femeia se întoarse și, trecând pe lângă biroul ei, ridică receptorul telefonului. Câteva secunde mai târziu, ea băgă capul pe după panoul despărțitor, cu o expresie sumbră:

– Nick, se întâmplă ceva la tine acasă...

– Se ocupă Eddie de asta.

– Păi, chestia e că... la telefon era o femeie pe nume Cathy sau Cassie, care suna de la tine de acasă. N-am înțeles numele – vorbea repede, cu o voce panicată. Spunea că trebuie să te duci acolo cât de repede poți. Nick, nu sună deloc bine...

Nick scăpă fotografiile înrămate pe birou și o rupse la fugă.

107

În drum spre parcare, el apelă numărul de acasă și lăsă telefonul să sune îndelung.

Nu răspunse nimeni, iar asta era ciudat. Cassie tocmai telefonase de acolo... Și, la urma urmei, ce dracu' căuta ea acolo? Plus că amândoi copiii ar fi trebuit să ajungă deja acasă, pentru a-și face ultimele pregătiri, amândoi fiind extrem de încântați de perspectiva excursiei. Chiar și Lucas, în felul lui morocănos – sau, cel puțin, așa credea Nick.

Dar telefonul suna, iar și iar, și căsuța vocală prelua apel după apel.

Bun, de cele mai multe ori Lucas nu răspundea la telefonul de acasă, preferând să lase căsuța vocală să preia apelurile. Dar Julia răspundea mereu. Ea adora să vorbească la telefon. Și Cassie... Numai ce sunase. Ciudat.

Nici un răspuns.

Mobilul lui Lucas? Nu-și amintea numărul, avea prea multe numere în minte, iar la acesta nici măcar nu suna atât de des. Apăsă pe butonul verde de inițiere apeluri al telefonului său, afișând astfel ultimele zece numere formate.

Iată-l, LUCAS MOBIL. Oare Marjorie îl introdusese în memorie? Probabil. Apăsă butonul TRIMITE, în timp ce gonea prin parcare. Vreo doi angajați îi făcură cu mâna în semn de salut, dar Nick nu avea timp de amabilități.

„La dracu', hai odată, răspunde la nenorocitul ăla de telefon! Ți-am spus că ți-l confisc dacă nu răspunzi, doar așa ne-a fost înțelegerea..."

Telefonul sună de câteva ori, după care auzi vocea înregistrată a fiului lui, cu timbrul în schimbare – un mesaj concis și plin de emfază, de numai câteva cuvinte:

„Hei, aici Luke. Care-i treaba? Lasă un mesaj."

Urmă un bip, apoi se auzi o voce de femeie: „Vă rugăm să lăsați mesajul dumneavoastră după semnalul sonor. Pentru a trimite o carte de vizită, apăsați cifra unu..."

Nick închise telefonul. Inima îi bătea cu putere – şi nu din cauza alergăturii. Se scotoci prin buzunare în căutarea brelocului cu cheile maşinii şi apăsă pe buton pentru a o deschide, exact atunci când ajunse în dreptul portierei.

Părăsind parcarea cu scrâşnet de pneuri, Nick încercă numărul lui Eddie.

Nici un răspuns.

– Nu e aici, spuse Bugbee. Semnalul mobilului începu să se piardă... Unităţi de patrulare, dar nici urmă de Cassie Stadler acasă.

– E acasă la Conover, îl informă Audrey. Scurgere de gaze.

– Ce?

– Mă duc acolo acum. Vino şi tu. Chiar acum. Anunţă pompierii.

– Ştii sigur că e acolo?

– A răspuns la telefon când au sunat cei de la serviciul de monitorizare a alarmei. Du-te acolo, Roy. Chiar acum.

– De ce? întrebă Bugbee.

– Pleacă! Şi adu şi întăriri.

Audrey întrerupse convorbirea, evitând o discuţie în contradictoriu.

Scurgere de gaze. Familia Stroup – vecinii lui Cassie de pe vremea când ea avea doisprezece ani...

În drum spre ieşire, a aprins un băţ de chibrit.

Casa comunităţii de fete de la Carnegie Mellon, pe vremea când ea era studentă în primul an...

Au murit optsprezece tinere.

Familiile în care vrusese cu disperare să se integreze. Şi care o respinseseră una câte una.

Apoi, Audrey sună la biroul lui Nicholas Conover de la Stratton Corporation, dar i se spuse că bărbatul nu era acolo.

– Spuneţi-i că este urgent, insistase ea. E o problemă de siguranţă. Casa lui.

Atunci, vocea secretarei îşi pierduse fermitatea:

– Tocmai a plecat într-acolo, doamnă detectiv.

Firma de securitate?

Nick nici măcar nu-și mai amintea numele ei.

O scurgere de gaze? Încercă să-și imagineze ce însemna acest lucru. Se întâmplă ceva în casă, copiii simt miros de gaz, poate le pică fisa și ies dracului afară din casă – de-asta nu răspunde nimeni la telefonul fix. Dar cum rămâne cu mobilul lui Lucas?

Să presupunem că, grăbindu-se să iasă din casă, a uitat telefonul înăuntru. Cu siguranță, aceasta trabuia să fie explicația.

Și Eddie?

Omul ăla trăia cu telefonul lipit de ureche. Și atunci de ce dracu' nu răspunsese nici el?

În douăsprezece minute putea ajunge la porțile Proprietății Fenwicke. Asta presupunând că prindea toate semafoarele pe verde. Ambală motorul, apoi încetini un pic, păstrând o limită de maximum șaisprezece kilometri la oră peste viteza legală. Un polițist cu exces de zel ar fi putut să-l oprească și să încetinească și mai mult lucrurile, chiar dacă Nick i-ar fi spus că e vorba despre o urgență. Iar dacă mai punea și permisul și talonul la socoteală, nu era exclus ca polițistul să decidă că trebuia să facă lucrurile și mai pe îndelete, odată ce vedea numele posesorului.

Conduse tot drumul într-o stare de concentrare maximă, fără a da prea mare atenție traficului din jurul lui, nedorindu-și decât să ajungă acasă mai repede. În tot acest timp, continuă să apese pe butonul de reapelare automată, pentru a stabili legătura cu mobilul lui Eddie, dar nu obținu nici un răspuns.

Avu un oarecare sentiment de ușurare atunci când opri în dreptul gheretei de pază. Nu văzu în jur nici un vehicul de urgență, nici o mașină de pompieri sau altceva – probabil nu era cine știe ce.

Până la urmă, o scurgere de gaze nu era totuna cu un incendiu.

Oare copiii, Eddie și Cassie fuseseră cu toții afectați de gazele toxice și de aceea nu putuseră să răspundă la telefon? Nick nu știa dacă gazul natural putea avea un asemenea efect.

– Bună ziua, domnule Conover, îl salută Jorge din spatele geamului blindat al gheretei.

– E o urgență, Jorge, strigă Nick.

– Directorul dumneavoastră de la pază, domnul Rinaldi, a venit deja aici.

– Cu cât timp în urmă?

– Stați să verific registrul...

– Nu-i nevoie. Deschide poarta, Jorge.

– Se deschide, domnule Conover.

Și chiar se deschidea, îngrozitor de încet. Înainta milimetric.

– Nu poți să-i mărești un pic viteza? întrebă Nick.

Jorge zâmbi încurcat și ridică din umeri.

– Știți și dumneavoastră cum e cu poarta asta... Îmi pare rău... E și prietena dumneavoastră aici.

– Prietena mea?

– Domnișoara Stadler? A venit și dânsa. Acum vreo oră, cred...

„Oare copiii au chemat-o pe Cassie aici? se întrebă el. De ce nu m-au sunat pe mine? Doar știu cum să dea de mine. E mai comod să o sune pe Cassie, nu?"

– Fir-ar a dracului de treabă! izbucni Nick, plin de frustrare. Grăbește mizeria aia odată!

– N-am cum să fac asta, domnule Conover. Îmi pare rău...

Nick apăsă acceleratorul până în podea, iar Suburbanul se înclină în față, lovind barele solide, din fier, ale porții. Se auzi un zgomot de metal îndoit, iar Nick știu că nu era de la poartă. Până și nenorocitul ăsta de Suburban nu e altceva decât o cutie de tablă, se boțește ca un ghemotoc de folie de aluminiu. Numai aspectul e de el! La dracu'!

Cât despre poartă, aceasta nu se urni nici măcar cu un milimetru – își continuă pasul semeț, impasibil, arogant, în același ritm afurisit.

Ochii lui Jorge se măriră de uimire. În cele din urmă, Nick consideră că poarta se deschisese suficient de larg ca să poată trece. Ambală din nou motorul și auzi scârțâitul strident al metalului peste metal, în momentul în care mașina se șterse de stâlpul porții. Reuși totuși să treacă, la limită.

VITEZA MAXIMĂ: 30km/h, scria pe indicator.

Dracu' să-l ia!

Nici o mașină de pompieri pe stradă sau pe aleea din fața casei. Nici o mașină de poliție.

Poate că nu se întâmplase nimic. Reacția lui era exagerată – nu exista nici o urgență, nici o scurgere de gaze, totul fusese o alarmă falsă.

Nu, dacă era o alarmă falsă, ar fi primit un răspuns până acum, măcar la unul din apelurile pe care le dăduse.

Existase, într-adevăr, o scurgere de gaze. Eddie venise, îi scosese pe copii afară, și pe Cassie, îi salvase pe toți, slavă Domnului că exista jigodia asta perfidă – „da, e o jigodie, dar e jigodia *mea,* poate că până la urmă se dovedește a fi un prieten adevărat, poate chiar îi datorez scuze".

GTO-ul lui Eddie era parcat pe alee, în spatele dubei. Și Volkswagenul roșu decapotabil al lui Cassie era acolo. Ceva nu se lega. Cassie venise, venise și Eddie, ambele mașini erau aici, plus duba. Asta înseamnă că nimeni nu i-a luat pe copii de aici, deci copiii sunt încă aici, Cassie la fel, Eddie la fel... Ce dracu'...?

Nick urcă în goană aleea cu dale de piatră care ducea până în fața casei și observă că toate ferestrele erau închise. De fapt, toată casa era închisă ermetic, de parcă toți plecaseră deja, în vacanță. Apropiindu-se de ușa de la intrare, Nick simți miros de ouă stricate.

Mirosul de gaz.

Era adevărat. În plus, mirosul era destul de puternic dacă îl putea simți de aici. Foarte puternic. Odorizantul acela care se adaugă la gazul natural, ca să știi când e vorba despre o scurgere.

Ușa de la intrare era încuiată, ceea ce era puțin ciudat în cazul în care toată lumea ar fi fugit de acolo. Dar Nick nu insistă asupra acestui amănunt, în momentul de față neavând decât o singură preocupare. Apucă repede brelocul și descuie ușa.

Întuneric.

Strigă:

– Hei! E cineva aici?

Nici un răspuns.

Mirosul de ouă stricate era copleşitor. Aducea, probabil, destul de mult cu mirosul unui sconcs. Un val de miros, extrem de înţepător, care-ţi provoca greaţă.

– Hei?

Acum se auzeau nişte zgomote înăbuşite. Nişte bufnituri surde? De sus? Nu-şi putea da seama, casa era foarte solidă. Intră în bucătărie, dar nici acolo nu era nimeni.

Auzi nişte izbituri îndepărtate, dar apoi şi sunetul unor paşi undeva, în apropiere, iar Cassie îşi făcu apariţia, călcând rar. Părea extenuată – o epavă.

– Cass, slavă Domnului că eşti aici! Unde sunt copiii?

Ea continua să se apropie, cu paşi rari, aproape şovăitori, ţinând o mână la spate. Avea pleoapele grele de somn şi nu se uita la el – privea undeva, departe, în gol.

– Cass?

– Da, răspunse ea în cele din urmă. Slavă Domnului că sunt aici!

Dar tonul ei era plat, aproape impasibil.

Nick auzi un sunet mecanic, strident, venind de undeva. Ce dracu' ar fi putut fi?

– Unde sunt ceilalţi?

– Sunt în siguranţă, spuse ea, dar vocea ei părea stinsă, ca şi când n-ar fi fost sigură de ce spune.

– Eddie unde e?

Femeia ezită.

– E... bine şi el.

Rostise cuvintele cu greutate.

Nick făcu un pas spre ea s-o ia în braţe, dar ea se dădu un pas înapoi, clătinând din cap.

– Nu, spuse ea.

– Cassie?

Simţi un fior de spaimă, înainte ca mintea lui să-i înţeleagă rostul.

– Trebuie să ieşi de aici. Trebuie să deschidem nişte ferestre, să sunăm la pompieri. Dumnezeule, este extrem de periculos – chestia asta e incredibil de inflamabilă. Unde sunt Luke şi Julia?

Sunetul acela era tot mai rapid, tot mai ascuțit, iar Nick realiză că sursa era un dispozitiv de pe blatul de bucătărie – un mecanism pe care îl mai văzuse și înainte: o cutie mică, galbenă, cu niște tuburi de metal flexibile, care ieșeau din ea. Oare ce era și ce căuta acolo?

– Mă bucur că ai sosit acasă, Nick. Ochii femeii erau încercănați, arătând ca niște găuri negre. Aruncau săgeți dintr-o parte în alta. Dar eu știam că ai să vii, continuă ea. Tăticul își protejează familia. Tu ești un tătic bun. Nu ca tăticul meu. El nu m-a protejat niciodată.

– Cassie, o întrerupse Nick. Ce s-a întâmplat? Pari foarte speriată.

Femeia încuviință din cap.

– Sunt îngrozită.

Nick simți fiori de gheață și i se făcu pielea găină. Văzu în ochii ei aceeași privire absentă pe care o mai văzuse și înainte, ca și cum ea se retrăsese undeva, departe, unde nimeni n-o putea ajunge.

– Cassie, o întrebă el pe un ton blând, dar ferm în același timp, deși se simțea sleit pe dinăuntru: Unde sunt copiii mei?

– Sunt îngrozită de *mine însămi,* Nick. Și tu ar trebui să fii la fel.

Își duse mâna stângă la buzunarul cămășii de jeans și scoase de acolo un obiect pe care Nick îl recunoscu ca fiind bricheta Zippo a lui Lucas. Bricheta aceea ornamentată cu un craniu năpădit de păianjeni și înconjurat de pânze de păianjen – bricheta unui adevărat fumător de canabis. Cassie deschise capacul cu o mișcare scurtă, cu o singură mână, iar degetul ei mare atinse rotița de aprindere.

– *Nu!* strigă Nick. Ce faci acolo, ești *nebună?*

– Haide, Nick, doar *știi* că sunt. Chiar nu știi să citești inscripția de pe perete? Cassie începu să cânte încetișor: „O, m-am dus la stâncă să-mi ascund chipul, dar stânca mi-a strigat: «Nu există ascunzătoare!»"

– Unde sunt, Cassie?

Sunetul acela electronic, care crescuse constant în intensitate, devenise de-acum un țipăt strident, uniform, care aproape că-ți străpungea timpanele. Nick își dădu seama unde mai văzuse cutia aceea galbenă: la subsol, acolo unde o amplasase angajatul de la compania de gaze. Un detector de gaz combustibil. Al cărui rol era acela de a te avertiza în cazul unei scurgeri de gaze. Semnalul de alarmă devenea mai intens și mai rapid, pe măsură ce creștea concentrația

gazului în aer. Un țipăt uniform anunța o cantitate periculoasă de gaze. Suficientă pentru ca totul să ia foc. Cineva adusese dispozitivul de la subsol, iar acum Nick știa cine.

– Ți-am spus că sunt în siguranță, repetă ea pe o voce fără inflexiuni. Cealaltă mână – cea pe care o ținuse la spate – veni acum în față, ținând strâns uriașul cuțit Henckels de tăiat carne, din oțel carbon, luat din suportul de cuțite din bucătărie.

Inima lui Nick bătea acum nebunește. „O, Dumnezeule mare, se gândi el. Și-a pierdut mințile. Doamne-Dumnezeule, ajută-mă."

– Cassie, spuse el, apropiindu-se mai mult de ea, cu brațele deschise larg, ca pentru a o îmbrățișa.

Dar ea ridică cuțitul și îl îndreptă spre el. Apoi, cu mâna stângă, ridică și bricheta, cu degetul mare pe cremene, zicând:

– Stai pe loc, Nick!

Chipul paznicului se ivi de după geamul blindat al gheretei de la intrarea pe proprietatea Fenwicke.

Vocea lui zbieră prin intercom:

– Da?

Femeia îi arătă scurt insigna de polițist.

– E o urgență de competența poliției, explică ea sec.

Paznicul se uită la insignă prin geam și activă de îndată poarta de acces.

– Isuse, Cassie, te rog, *nu*...

– Of, chiar detest partea asta..., spuse ea, și chiar în clipa aceea Nick observă pata aceea roșie, încă umedă, de pe lama cuțitului.

108

Poarta înaltă, din fier forjat, începu să se deschidă. Însă atât de lent... Agonizant de lent. Audrey bătu darabana cu degetele pe volan, iar în cele din urmă spuse:

– Vă rog, faceți ceva să grăbiți chestia asta. Nu e timp de pierdut.

– Îmi pare rău, n-am cum s-o fac să se deschidă mai repede, spuse paznicul. Ăsta e ritmul în care funcționează. Îmi cer scuze...

– Pune cuțitul jos, Cassie, o îndemnă Nick, făcând eforturi să-și păstreze calmul, cu o voce blândă și persuasivă în același timp.

– Când o să fiu gata, Nick. Sunt foarte obosită. Nu vreau decât să termin ce am început. Trebuie să se termine totul...

– Să termini ce ai început..., repetă Nick, ca prostit. Te rog, Cassie... Ce ai făcut cu ei? Spaima creștea în el ca marea în timpul fluxului.

„Te rog Dumnezeule nu copiii o nu Isuse nu."

– Cu cine? întrebă ea.

„Nu te rog asta nu Dumnezeule mare nu copiii."

– Cu... familia mea.

– A, e în regulă, Nick. Așa cum ar trebui să fie o familie. În siguranță. Protejată.

– Te rog, Cassie, șopti el, cu un nod mare în gât și cu ochii plini de lacrimi fierbinți. Unde îmi sunt copiii?

– Sunt la loc sigur, Nick.

– Cassie, te rog spune-mi că sunt...

Nick se opri. Nu putea rosti cuvintele *în viață*, nici măcar nu-și putea permite să le gândească, pentru că alternativa era de nesuportat.

Ea își lăsă capul într-o parte, ciulind urechile.

– Nu-i auzi? Cum bubuie în ușă? Sunt închiși la loc sigur, în subsol. Îi auzi și tu, știu că îi auzi.

Într-adevăr, acum că femeia îi atrăsese atenția, Nick realiză că se auzeau niște bufnituri îndepărtate. Ușa de la subsol? Aproape că răsuflă ușurat, iar genunchii i se încovoiară. Îi încuiase în subsol. Erau în viață, acolo jos.

De unde venea gazul.

– Unde e Eddie? mai reuși el să îngaime.

„O, Dumnezeule, te rog... Dacă Eddie e acolo jos, cu ei, o să-i scoată el afară, o să găsească el o modalitate, poate să doboare o ușă încuiată, eventual s-o deschidă cu ceva... Al dracului subsol fără geamuri! Grilajul de aerisire e prea mic ca să se cațere și să poată ieși pe acolo. Dar o să găsească el o cale..."

Cassie clătină din cap.

– El nu e acolo jos. Nici în el n-am avut încredere niciodată.

Femeia agită bricheta, iar craniul îl privi chiorâș pe Nick.

– Nu face asta, Cassie. O să murim cu toții. Te rog, Cassie, nu face asta...

Ea continuă să agite bricheta, înainte și înapoi, înainte și înapoi, cu degetul mare pe rotița de aprindere.

– Nu eu l-am chemat aici. Eu te-am chemat *pe tine*. Eddie nu face parte din familie.

Privirile lui Nick cercetară frenetic bucătăria și se opriră asupra unei forme ce zăcea pe peluza din dreptul ușilor bucătăriei. Prin geamurile de sticlă ale ferestrei franțuzești, Nick recunoscu trupul lui Eddie.

Văzu pata întunecată de sânge de pe pieptul cămășii lui de culoare deschisă.

Poziția contorsionată. Unghiul nefiresc al brațelor.

Înțelese... Și numai asta îl opri să nu strige.

Audrey era exasperată de ritmul lent cu care se deschidea poarta. Parcă o făcea intenționat; ai fi zis că rezidenții cartierului Fenwicke nu se grăbeau niciodată; că graba, pentru ei, era o sfidare a bunei-cuviințe.

„Mișcă-te odată!" strigă în sinea ei.

Apucă strâns volanul, lovind ușor cu piciorul pedala de accelerație.

„Mai repede!"

Știa ce avea să se întâmple, ce avea de gând sufletul acela rătăcit. Ce mai făcuse și înainte. Într-un fel sau altul, Cassie Stadler pătrunsese în locuința familiei Conover – în fine, asta nu putea fi prea complicat, nu? Ea și Conover deveniseră intimi. Poate că ea chiar avea o cheie. Și apoi se întâmplase ceva care îi declanșase starea aceea, care o făcuse să se simtă respinsă. După spusele doctorului Landis, Cassie Stadler avea o personalitate tip borderline, cu o componentă psihotică periculoasă. Exista o obsesie a familiei, a acceptării, iar respingerea îi provoca întotdeauna o furie irațională, de nestăpânit.

Cassie Stadler urma să transforme casa familiei Conover în cenușă.

Audrey se rugă să nu fie copiii acasă. Era începutul după-amiezii – poate că ei se aflau încă la şcoală. Poate că locuinţa era goală. Aşa, cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să fie distrusă casa.

Poate că totuşi nu era nimeni acasă. Se rugă să fie aşa.

– Pune bricheta jos, iubito, o imploră Nick, cu o voce mieroasă, cu toată falsa afecţiune de care se simţea în stare. E vorba despre Maui? Pentru că nu te-am invitat şi pe tine?

Dracu' să-l ia de cuţit! O să se repeadă la ea, să i-l smulgă din mână!

Şi bricheta? Nu era nevoie decât de o scânteie de la Bic-ul ei. Se putea întâmpla absolut accidental. La asta trebuia să fie atent.

– De ce m-ai invita pe mine într-o excursie cu familia, Nick? Vreau să spun... E doar pentru familie, nu? Eu nu fac parte din familie...

El înţelese. Îşi dădu seama acum că n-o cunoştea, că n-o cunoscuse niciodată, că văzuse în ea doar ce dorise să vadă.

Doar asta îi spusese şi ea, nu? „Nu vedem lucrurile aşa cum sunt ele", zisese ea odată, citând pe cineva. „Vedem lucrurile aşa cum suntem *noi*."

Dar ajunsese s-o cunoască destul de bine ca să înţeleagă ce voia să spună ea acum.

Audrey simţi mirosul de gaz de îndată ce coborî din maşină.

Văzu toate celelalte maşini de pe alee, două dintre ele aparţinându-i lui Nicholas Conover. Pe cealaltă n-o recunoscu. Nu era a lui Bugbee. El era în celălalt capăt al oraşului. Avea să-i ia ceva până să ajungă aici. Audrey speră ca el să se descurce să sosească aici cât mai repede, cu sirenele şi girofarurile pornite.

Instinctul îi spuse să nu intre pe uşa din faţă. În astfel de momente, trebuia să-şi asculte instinctul.

Îşi scoase revolverul din tocul prins pe umăr, pe sub sacou, şi începu să traverseze vasta întindere de gazon, uimitor de verde, îndreptându-se către spatele casei, pe unde putea intra neobservată.

Alese aripa dreaptă a casei, unde îşi amintea că se afla bucătăria. În timp ce ocolea casa, observă o siluetă stând în picioare, în bucătărie – o siluetă micuţă, subţire; ştiu că era Cassie Stadler.

Iar apoi zări trupul întins pe peluză.

Ghemuindu-se, o luă la fugă, apropiindu-se de trupul acela.

O privelişte însângerată, teribilă. Isuse! Era Edward Rinaldi, care arăta de parcă tocmai i se scoseseră măruntaiele.

Ochii lui, deschişi, fixau un punct anume; o mână i se încolăcea pe lângă abdomen, cealaltă era întinsă în direcţia bucătăriei. Cămaşa bej, îmbibată de sânge, era traversată de crestături, ca de la un cuţit.

Cea mai mare parte a pieptului cămăşii era plină de sânge, care se prelingea pe gazonul cel verde.

Audrey se lăsă în genunchi, pentru a-i lua pulsul.

Nu ştia ce să creadă.

Dacă exista puls, acesta era atât de slab încât ea nu-l putea simţi. Poate că exista puls. Sau poate că nu.

Îi pipăi vena jugulară, dar nu simţi nimic; atunci ştiu cu siguranţă că bărbatul era mort.

Nu mai avea ce face pentru el. Puse pistolul jos, scoase mobilul şi îl sună pe Bugbee, care îi răspunse de la prima sonerie.

– Cheamă medicina legală, îi spuse ea. Şi o maşină de la morgă.

Îi era teamă aşa cum nu-i mai fusese niciodată până atunci – şi asistase la nişte scene de-a dreptul terifiante de-a lungul carierei. Se ridică şi o luă la fugă către spatele casei.

– Dumnezeule, nici măcar nu gândeam! spuse Nick, clătinând din cap. Îmi doream atât de tare să ies cu copiii din oraş, să plecăm cu toţii în vacanţă, încât am dat totul peste cap. Adică... Ce mai, am dat-o rău de tot în bară!

– Nick, acum nu mai are rost! îl întrerupse ea.

Însă Nick zări un licăr în ochii femeii, de parcă şi-ar fi dorit să-l creadă.

– Nu, vorbesc serios... Vreau să spun... Cum ar putea fi asta o adevărată vacanţă de familie fără tine? Iubito, tu ai devenit o parte importantă a familiei, ştii? Dacă n-aş fi fost atât de tulburat de tot ce s-a întâmplat în ultima vreme la birou, aş...

– Nick, *ajunge!* spuse ea, de data asta ceva mai tare, cu o voce încă iritată. Te rog!

– Încă mai putem fi o familie, Cass. Mi-ar plăcea să fim o familie. Ţie nu?

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– O, Nick, am mai trecut prin asta, să ştii. Recunosc deja tiparul.

– Ce tipar?

Inima lui Nick începu să bată nebunește, pentru că văzu cum licărul acela slab de speranță din ochii ei se întunecă dintr-odată, ca o ultimă pâlpâire a unui foc mocnit.

– Primele semne. Întotdeauna e la fel. Te acceptă alături de ei, te fac să simți că ești părtaș la tot ce se întâmplă, după care întotdeauna intervine ceva. Există o limită pe care n-o poți depăși niciodată. Un zid de piatră. Așa a fost și cu familia Stroup.

– Familia Stroup?

– Într-o bună zi, ca din senin, mi-au spus că nu pot să tot vin pe capul lor, că petrec prea mult timp acolo. S-a tras linia. Ei fac parte din familie, tu nu. Poate că așa trebuie să fie. Dar eu știu că nu mai pot trece încă o dată prin asta. E prea mult.

– Aici te înșeli, iubito, spuse Nick. Nu e prea târziu. Încă mai putem fi o familie.

– Uneori, o lume trebuie să se sfârșească. Pentru ca altele noi să se poată naște.

Și sunetul acela electronic, constant, care-i spărgea urechile...

Audrey luă în calcul – după care respinse – varianta de a pătrunde în casă pe ușile franțuzești care duceau în bucătărie. Nu. Trebuia să se apropie pe furiș. Se repezi la celelalte uși, dar și acestea erau încuiate. Chiar nu exista o intrare prin subsol, niște uși de pivniță, ceva...?

Nu, nu părea să existe nimic din toate astea.

Un fâsâit o făcu să se îndrepte către capătul celălalt al casei, lângă gardul piscinei. Acolo văzu niște țevi – conducte de gaze, realiză ea. Un fel de obiecte metalice zăceau pe pământ, lângă suportul pentru țevi și o cheie franceză. Erau niște supape sau ceva asemănător. Fuseseră scoase și poate de aceea fâsâitul acela era atât de puternic, ca și cum presiunea fusese dată la maximum.

Cu siguranță, conductele de gaz duceau la subsol – Audrey știa asta, pentru că acolo erau întotdeauna.

Peste fâsâitul acela, auzi un strigăt. Venea dinspre un grilaj aflat la vreo șase metri distanță.

Audrey alergă înspre grilajul acela și își lipi fața de el. Mirosul metalic, puturos, al gazului îi făcu silă.

– Hei! strigă ea.

– Aici, jos! Suntem jos!

Era vocea unui adolescent. Să fi fost fiul lui Conover?

– Cine-i acolo? întrebă Audrey.

– Lucas. Și sora mea. Ea ne-a încuiat aici.

– Cine?

– Cățeaua aia nebună. Cassie.

– Unde este tatăl vostru?

– Nu știu. Numai că... La dracu'! Ne ajuți și pe noi? O să *murim* aici jos!

– Păstrează-ți calmul, îl îndemnă Audrey, cu toate că ea numai calmă nu era. Ascultă-mă, Lucas, continuă ea. Ajută-mă. Poți să mă ajuți, da?

– Tu cine ești?

– Sunt detectivul Rhimes. Ascultă-mă. Cum se simte sora ta?

– E... e speriată, cum dracu' ar putea să se simtă?

– Julia, nu? Julia, mă auzi?

O voce speriată, de copil:

– Da.

– Ai suficient oxigen?

– Ce?

– Vino aici, lângă grilajul ăsta, scumpo. Fă în așa fel încât să respiri cât mai mult aer din afară. O să fie bine, o să vezi.

– Bine, acceptă fetița.

– Lucas, ascultă-mă. Există vreun bec de control acolo jos?

– Bec de control?

– Te afli cumva lângă boiler? De regulă, boilerul are un bec de control aprins, iar dacă acel bec aprinde norul de gaz, toată casa o să sară în aer. Trebuie să-l oprești.

– Nu e nici un bec de control. Glasul lui se auzea slab, de departe, ca și cum se dusese să verifice. Nu e nici un bec de control, repetă el. Probabil că l-a stins ea, pentru ca gazul să nu se aprindă prea repede.

„Deștept puștiul", se gândi Audrey.

– Bun. Există vreun robinet de închidere pentru țeava de gaz? Ar trebui să fie pe perete, pe unde intră conductele de gaz.

– Le văd.

– Vezi robinetul?

Se auzi zgomot de pași.

– Nu. Nu văd nici un robinet.

Audrey oftă, încercă să gândească.

– E deschisă vreuna dintre ușile de intrare în casă?

– Nu... nu știu... De unde să știu? replică băiatul.

– Cred că sunt toate încuiate. Există vreo cheie ascunsă pe aici, pe afară? Nu știu, poate sub o piatră sau ceva?

Audrey auzi un clinchet de chei, după care un breloc micuț, de oțel, apăru printre canalele grilajului.

– Folosește-o pe a mea, spuse băiatul.

Se auzeau bufnituri din subsol, agitație, însă zgomotele erau de natură să-l liniștească pe Nick, pentru că știa că totuși copiii erau în viață. Acum, în cele câteva secunde de liniște, Nick desluși slab vocea lui Lucas, care striga. Erau în viață. Și doreau cu disperare să iasă de acolo.

– O să sun la United chiar acum, se oferi Nick. O să te urc în avionul nostru, indiferent cât ar costa. Și la clasa business, dacă vrei, deși probabil vrei să călătorești cu noi, la clasa economic. În același timp, Nick se gândea: „Nu ridica receptorul, nici măcar de formă. Telefonul ar putea aprinde gazul". Își aminti că citise undeva despre o femeie care avusese o scurgere de gaze și care ridicase receptorul să sune la 911, moment în care se formase un arc electric de la circuitul telefonic și toată casa sărise în aer. Copiilor le-ar plăcea tare mult, continuă el să aducă argumente. Doar știi și tu asta, iubito.

– Te rog, Nick...

Se juca alene cu bricheta, în timp ce, ținut în mâna cealaltă, cuțitul atârna neglijent la picior.

Ar fi putut să se repeadă la ea și s-o trântească la pământ. Asta dacă era atent și alegea momentul potrivit...

– Acum te cunosc, spuse ea pe un ton plat. Pot vedea prin tine.

Discret, fără nici un pic de zgomot, Audrey răsuci cheia în broasca ușii din spate și împinse ușa la perete.

Se auzi un ton de avertizare. Alerta sistemului de alarmă.

Tocmai îi anunțase sosirea.

Aici, mirosul acela puturos era de-a dreptul copleșitor.

Mergea cu pași rari, încercând să se orienteze. Nu-și amintea foarte bine configurația casei, dar apoi auzi niște voci – de bărbat și de femeie – și știu încotro s-o ia.

Oare femeia aceea dezechilibrată îl luase pe Conover ostatic? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci sunetul acela de avertizare al alarmei, care se auzise la intrarea lui Audrey, ar fi putut să-i atragă atenția, s-o sperie, poate chiar s-o determine să facă ceva nesăbuit. Cheia franceză, conductele de gaze... Toate acestea îi dădeau de înțeles lui Audrey că Cassie Stadler – ea trebuia să fie! – deschisese conducta pentru a umple casa cu gaz, la fel cum procedase și în cazurile anterioare.

Acum nu mai avea decât să aprindă un chibrit, iar casa urma să sară în aer. Așa se omora și pe ea, și pe copiii din subsol, și pe Audrey. Dar oare de ce n-o făcuse până acum?

Audrey începea să înțeleagă.

Cassie Stadler umplea casa cu gaz – asta se întâmpla deja de ceva vreme. Poate că aștepta ca gazul să ajungă în fiecare colțișor al casei. Pentru ca astfel să obțină cea mai puternică explozie posibilă.

Da. Chiar asta aștepta.

Copiii. Ei erau principala preocupare a lui Audrey în acest moment. Trebuia să-i elibereze.

O izbitură într-o ușă, undeva în apropiere, îi indică încotro s-o ia. Era o ușă de pe hol. Îi auzi pe copii – sau poate era doar Lucas – lovind întruna ușa.

Cu mișcări repezi, Audrey răsuci zăvorul cu un clic metalic, satisfăcător, și trase de ușă s-o deschidă. Băiatul se rostogoli afară și se întinse pe podea cât era de lung.

– Ssst, șopti Audrey. Sora ta unde este?

– Chiar aici, spuse Lucas, iar copila ieși repede afară, plângând, cu chipul îmbujorat.

– Acum plecați, îi îndemnă Audrey. Amândoi. Arătă spre ușa deschisă: Fugiți!

– Unde este tata? strigă Julia. Unde e?

– Tata e bine, o asigură Audrey, neștiind ce altceva ar fi putut să spună – trebuia să-i scoată odată de aici. Plecați! mai adăugă ea.

Julia o luă imediat din loc – deschise ușa de protecție și o rupse la fugă pe peluză; dar Lucas nu se urni din loc. Se uită la ea.

– Să nu tragi cu arma aia, spuse el. O să declanșeze explozia.

– Știu, spuse ea.

– Ce-a fost asta? întrebă Cassie.

– Ce anume?

– Sunetul ăla. Alarma. Tocmai a intrat cineva în casă.

– Eu n-am auzit nimic.

Cassie se întoarse încet, se uită de la o intrare la alta, în tot acest răstimp nescăpându-l din priviri pe Nick, asigurându-se că nu vine spre ea.

– Știi, începu ea, privindu-l atent. E ciudat cum mi-am schimbat percepția asupra ta de la o etapă la alta. Mai întâi te-am văzut ca pe un distrugător de familii. Cu siguranță i-ai distrus viața tatălui meu atunci când l-ai concediat, prin urmare trebuia să te anunț că nici tu nu ești mai în siguranță decât oricine altcineva.

– Inscripția cu graffiti, spuse Nick, înțelegând. „Nu există ascunzătoare."

– Apoi am ajuns să te cunosc un pic mai bine și m-am gândit că mă înșelasem. Am tras concluzia că ești un om bun. Dar acum știu mai bine. Câteodată trebuie să ai încredere în prima impresie.

– Pune bricheta jos, Cassie. Nu vrei să faci asta. Hai să discutăm, hai să înțelegem cum stau lucrurile...

– Și știi ce m-a păcălit? Faptul că am văzut ce tătic bun erai.

– Te rog, Cassie...

În spatele ei era ușa care ducea în holul din spatele casei. Nick remarcă o ușoară schimbare de lumină, o umbră. O mișcare.

O siluetă care se apropia cu pași rari.

Nick știa că nu trebuie să întrerupă contactul vizual cu Cassie. Privi în ochii ei înroșiți de plâns, în timp ce cu vederea periferică

reuși să deslușească silueta unei femei care înainta tiptil pe lângă perete, venind spre bucătărie.

Era detectivul, Audrey Rhimes.

„Nu întrerupe contactul vizual." Se forță să privească în ochii disperați, cu pleoape de plumb, ai lui Cassie – niște fântâni fără fund, pline de suferință și nebunie.

– Nu ca tăticul meu... Lui îi era teamă de mine, mă urmărea pretutindeni, nu voia să mă lase în pace. Dar el n-ar fi făcut niciodată pentru mine ceea ce ai făcut tu pentru copiii tăi.

– Te iubea, Cass, și tu știi foarte bine asta.

Glasul lui tremura puțin.

„N-o pierde din ochi pe Cassie."

Detectivul Rhimes înainta tot mai încet.

– Erai foarte speriat în noaptea aceea. Am văzut asta din locul în care mă aflam, în pădure. Am auzit tot. Felul în care i-ai spus: „Stai pe loc!" și „Încă un pas și trag!"... Femeia clătină din cap: Nu știu ce ți s-a spus despre el, dar pot să-mi imaginez. Schizofrenic, nu? Ai crezut că *el* era acela care ți-a ucis câinele. N-ai știut că el nu încerca decât să-ți dea un bilețel în care spunea că era nevinovat, nu? Ai crezut că vrea să scoată o armă. Așa că ai făcut ceea ce se cuvenea făcut, ai ales calea curajului. Ți-ai apărat familia. Ți-ai protejat copiii. Ai apăsat pe trăgaci și l-ai doborât – ai făcut ce ar fi făcut un adevărat tată. Ți-ai protejat familia.

„O, Dumnezeule. I l-am luat pe tatăl ei de lângă ea, iar ea a știut tot timpul. A știut dinainte să mă cunoască.

I-am luat familia de lângă ea, iar acum ea o să-mi ia familia mea."

Un fior teribil îi străbătu trupul.

Cassie dădu din cap aprobator, ridică mâna stângă – mâna cu bricheta –, iar Nick tresări puternic. Dar ea nu făcu decât să își șteargă nasul cu antebrațul stâng, scâncind.

– Da, eram acolo în noaptea aceea, Nick. Am ajuns prima. El mă urmărea – întotdeauna mă urmărea... Știa că aveam de gând să-ți fac o nouă vizită. Te-am *văzut,* Nick.

Cu coada ochiului, Nick o văzu pe polițistă înaintând prudent, venind din ce în ce mai aproape, dar nu îndrăzni să-și mute privirile de la Cassie, nici măcar cu un milimetru.

– Continua să vină spre tine, nu? Și oricât îi spuneai tu să se oprească, el continua să vină, pentru că chiar nu înțelegea. Vocea ei deveni gravă, într-o imitație sinistră a vocii tatălui său: „Niciodată la adăpost! Niciodată în siguranță!" Clătină din cap: N-am să uit niciodată privirea de pe chipul tău după aceea. N-am mai văzut niciodată un om atât de înspăimântat. Și atât de trist...

– Cassie, eu... Dumnezeule, îmi pare foarte, foarte rău... Nu știu ce altceva să-ți spun. O să suport consecințele faptei mele. O să răspund pentru ce am făcut...

– Îți pare rău? A, nu mă înțelege greșit, nu sunt *nebună*. Nu-ți cere scuze. Ceea ce ai făcut tu a fost minunat. Ți-ai protejat familia.

– Cassie, te rog...

– Normal că erai obligat să faci asta. O, mie-mi spui?! Nu mă înțelege greșit, îți sunt recunoscătoare. Știi, a fost o eliberare. Asta m-a făcut să mă simt liberă. Tatăl meu era prizonierul propriei minți, dar și eu am fost o prizonieră, până când tu m-ai eliberat. Și atunci te-am întâlnit și am văzut ce om puternic erai.. Un om bun, m-am gândit eu atunci. Aveai nevoie de o soție, iar copiii tăi aveau nevoie de o mamă... Cu toții am fi putut forma o familie.

– Încă mai putem deveni o familie.

Ea clătină din cap; cuțitul îi atârna neglijent într-o mână, în timp ce cu cealaltă își făcea de lucru cu bricheta. Zâmbi îndurerată.

– Nu, Nick. Știu cum se întâmplă în astfel de situații. Am trecut prin asta de nenumărate ori. Și... Vocea i se sparse, chipul i se micșoră și se zbârci și începu să plângă de-adevăratelea. ... pur și simplu nu mai pot trece din nou prin așa ceva. Am obosit. Nu mai pot face asta din nou. Odată ce ușa se trântește în urma ta, n-o mai poți deschide din nou. Nu mai e niciodată la fel. Înțelegi?

– Înțeleg, spuse Nick, apropiindu-se mai mult de ea, cu o expresie de compasiune blândă.

– Oprește-te, Nick, îl atenționă ea, ridicând bricheta în semn de avertisment, în timp ce se dădu un pas înapoi. Nu te apropia mai mult!

– Lucrurile se pot schimba, Cassie. În bine.

Din ochii încercănați ai femeii, lacrimile curgeau acum șiroaie.

– Nu, spuse ea. E timpul...

Și Nick auzi zgomotul făcut de degetul ei la contactul cu rotița de aprindere.

109

Audrey asculta cu atenție discuția celor doi, în timp ce înainta către bucătărie. Auzea tot ce spuneau și era ciudat cum, dintr-odată, i se părea atât de neimportant să-l audă pe Nicholas Conover mărturisindu-și vina cu gura lui.

Reflectă la pasajul acela din Evanghelia lui Matei – pilda robului nemilostiv. Se gândi apoi la bilețelul lipit cu bandă adezivă pe monitorul calculatorului ei, cel pe care scria: „Nu uita: Noi lucrăm pentru Dumnezeu".

Înțelese ce avea de făcut în privința lui Nicholas Conover. Arma care îl ucisese pe Andrew Stadler fusese furată cu ani în urmă de către Eddie Rinaldi, care zăcea acum mort pe peluză.

Un mort nu poate fi condamnat.

Dar lucrurile aveau să fie puse la punct mai târziu.

Acum trebuia s-o oprească pe Cassie Stadler.

Necazul era că situația de față nu corespundea nici unuia dintre tiparele pentru care fusese instruită. Se strecură pe lângă perete și simți răceala acestuia pe obraz. Puse mâna pe stratul neted de vopsea al cadrului ușii.

Oare Conover era conștient de prezența ei aici?

Ea așa credea.

Auzea sunetul acela strident, constant, iar acum văzu și de unde venea. Era un detector de gaz inflamabil, folosit pentru a măsura concentrația gazului în aer. Sunetul acela constant însemna că gazul din aer ajunsese la nivelul optim de combustibilitate – nu mai știa acum procentajele exacte, dar știa că acestea se învârteau pe undeva în jurul valorii de 10%. Cassie Stadler aștepta ca aici, sus, aerul să atingă cea mai periculoasă concentrație de gaz propan – nici mai mult, nici mai puțin.

Întotdeauna trebuie să gândești cu câteva mișcări în avans, își spuse ea. Ce s-ar fi întâmplat de pildă dacă, încercând s-o ia prin surprindere pe Cassie, mizând pe elementul-surpriză pentru a o pune la pământ și a o dezarma, ar fi speriat-o, făcând-o să aprindă bricheta?

Un asemenea accident trebuia evitat cu orice preț.

Audrey se strecură pe lângă masa din hol, atentă să nu se lovească de ea și astfel să trântească veioza de alabastru pe podea. În cele din urmă, intră în cameră, fără a ști ce avea de făcut în continuare.

Ascultă cu atenție, meditând.

Cremenea nu făcu scânteie la prima încercare. Cassie se încruntă, lacrimile curgându-i în șuvoaie pe obraji.

Detectorul de gaze țipa ascuțit, iar în timpul ăsta ea cânta încetișor, cu vocea ei frumoasă, ritmată: „O, stânca a strigat: și eu ard – vreau s-ajung în Rai, așa cum vrei și tu".

– Cassie, nu face asta.

– A fost decizia ta. Tu ai făcut ca lucrurile să ajungă aici.

– Am făcut o greșeală.

Ea privi peste umărul lui Nick și văzu ceva.

– Luke?

– Cassie, spuse Lucas, traversând bucătăria și îndreptându-se spre femeie.

– Luke, interveni Nick. Ieși de aici.

– Ce cauți aici, Luke? îl întrebă Cassie. V-am spus ție și Juliei să rămâneți la subsol.

Audrey Rhimes reușise cumva să intre pe ușa din spate; de aceea se declanșase tonul de avertisment. Reușise să descuie ușa de la subsol, îi lăsase pe copii să iasă. Dar unde era Julia?

Probabil Lucas traversase coridorul din spate, prin camera de recreere, până la cealaltă intrare a bucătăriei.

– Ne-ai încuiat înăuntru, spuse Lucas, venind direct spre Cassie, oprindu-se chiar lângă ea. Știu că n-a fost cu intenție. Dar am găsit cheia de rezervă.

„Ce dracu' făcea băiatul ăsta?"

– Luke, te rog, insistă Nick.

Dar Lucas nu îl băgă în seamă pe tatăl lui.

– Cassie, continuă el, atingând-o ușor pe umăr, mai ții minte poezia aceea, la care m-ai ajutat? Scrisă de tipul ăla, Robert Frost? Îi zâmbi – cald, fermecător, stăruitor. „Hired Hand" sau „Hired Man"... Sau cum îi spunea...

Cassie nu îndepărtă mâna lui Lucas de pe umărul ei, observă Nick. Se întoarse să-l privească, iar expresia ei păru să se înmoaie un pic, se gândi bărbatul.

– „Acasă este locul unde, când trebuie să te duci, ei trebuie să te primească înăuntru", declamă Cassie, cu o voce seacă.

Lucas încuviință din cap.

Privirea lui alunecă spre Nick pentru o fracțiune de secundă.

Nick observă acest lucru.

Lucas nu-l ignora câtuși de puțin. Îi *făcea semne* tatălui său.

– Mai ții minte ce mi-ai spus atunci? reluă Lucas. Privirile lui albastre, luminoase, le susțineau pe ale ei: Nimic nu e mai important decât familia. Ai spus că, până la urmă, la asta se rezumă totul. Asta ne definește ca oameni.

– Lucas, începu Cassie, iar în tonul ei se simțea o ușoară schimbare. În clipa aceea, Nick se aruncă spre ea, cu intenția de a o pune jos...

... dar Cassie se răsuci, ca un șarpe, pe o parte, cu viteza unui animal de pradă, cu o agilitate ieșită din comun a brațelor și picioarelor. El se izbi de ea, făcând-o să scape cuțitul din mână, dar ea reuși să se eschiveze. Cuțitul căzu cu zgomot și alunecă pe gresie.

Ea țâșni în picioare, ridică bricheta la vedere, în așa fel încât s-o poată vedea amândoi, și spuse:

– Voi, băieții Conover... Ce mă fac eu cu voi? Făcu o grimasă ciudată: Cred că a sosit vremea. Trebuie să plecăm acum. O lume trebuie să se sfârșească.

În spatele lui Cassie fu o mișcare bruscă.

„Trebuie să-i distrag atenția."

– Cassie, spuse Nick. Uită-te la mine.

Privirile ei opace se intersectară cu ale lui.

– Eu nu mă mai ascund, Cass. Privește în ochii mei și ai să vezi. Nu mă ascund.

Chipul ei radia. Era roșie în obraji și strălucea, în clipele acestea fiind mai frumoasă decât o văzuse Nick vreodată. Era transfigurată. O uluitoare seninătate pusese stăpânire pe trăsăturile ei, în timp ce încerca să aprindă bricheta.

Ceva se desprinse din decor și zbură prin spatele ei, izbind-o în cap – veioza albă de alabastru. Luată prin surprindere, Cassie se prăbuși la pământ, ca secerată, iar bricheta alunecă sub frigider.

Un bolborosit înfiorător îi scăpă printre buze.

Chipul lui Audrey Rhimes era plin de broboane de sudoare. Se uita în jos, la veioza pe care încă o ținea în mână, parcă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai făcuse.

Nick privea în gol, șocat. Simțea aroma slabă a parfumului de paciuli al lui Cassie, amestecată cu mirosul puternic de gaz.

– *Fugiți!* strigă ea. Ieșiți afară *acum!*

– Unde e Julia? întrebă Nick, pornind spre ieșire.

– E undeva, afară, răspunse Lucas.

– *Haideți!* strigă Audrey. Orice – chiar și cea mai mică scânteie poate declanșa explozia. Trebuie să ieșim cu toții de aici, imediat, și să lăsăm pompierii să-și facă treaba. *Acum!*

Lucas o luă înaintea lui Nick, izbindu-se de ușa de protecție înainte de a reuși s-o deschidă, după care o ținu deschisă pentru Audrey și pentru tatăl lui.

Julia era în picioare, pe peluza din fața casei, de-a lungul aleii, la o distanță apreciabilă.

Nick fugi spre ea, o luă în brațe și o săltă pe umăr, continuând să alerge. Lucas și Audrey îl urmau îndeaproape. Se opriră cu toții la marginea proprietății, exact în momentul în care Nick auzi vaietul puternic al sirenelor.

– Priviți! strigă Lucas, arătând înapoi, către casă.

Nick văzu imediat ce indica băiatul. Era Cassie, care stătea în dreptul ferestrei, clătinându-se pe picioare, privindu-i, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii.

– *Nu!* urlă Nick, deși știa că ea nu-l putea auzi și că, oricum, nu-l asculta.

Văzu un fulger orbitor, iar în clipa următoare întreaga casă se transformă într-o minge masivă de foc.

Pământul se cutremură, iar focul înghiți casa aproape instantaneu, în întregime, aruncând în aer o grămadă de scântei și valuri cenușii de fum. Câteva secunde mai târziu, geamurile se sparseră, iar sticla glasvandurilor se transformă în cioburi, în timp ce cadrele ferestrelor și ușilor zburară prin aer; apoi, flăcările începură să scoată dâre de fum pe toate orificiile, înnegrind pereții de piatră și hornurile, învăluind cerul înnorat într-o terifiantă lumină portocalie, după care valuri de căldură începură să-i împresoare, arzându-le fețele în timp ce alergau. Julia țipa, iar Nick o strângea în brațe în timp ce traversau în fugă aleea cea lungă.

Nick nu se opri până ce nu ajunseră în stradă, unde, rămas fără suflu după ce o cărase pe fiica sa, fu nevoit să se oprească. Se întoarse să mai arunce o privire către casă, dar tot ce mai vedea acum erau norii aceia groși de foc și fum. Sirenele mașinilor de pompieri nu se auzeau mai tare, nu se apropiau. Nick știu că mașinile fuseseră oprite din goana lor la poarta de intrare pe proprietate.

Pompierii nu vor mai avea cine știe ce de salvat.

Nick o strânse și mai tare pe Julia, adresându-i-se lui Audrey Rhimes:

– Înainte să mă prezint la poliție pentru a... face față acuzațiilor... aș dori să plec într-o mică vacanță împreună cu copiii mei. Să petrecem măcar câteva zile împreună. Credeți că e posibil?

Detectivul Rhimes îl privi iscoditor. Privirile li se intersectară. Chipul ei era impasibil, imposibil de citit.

După ceea ce păru a fi o pauză interminabilă, ea dădu din cap aprobator.

– Cred că se poate aranja.

Vreme de câteva clipe, Nick se uită la vâlvătaia aceea, după care se întoarse să-i mulțumească femeii. Dar aceasta pornise deja în josul aleii, către mașina de poliție care tocmai parca în fața unui convoi de mașini de pompieri. La volanul mașinii era detectivul cel blond.

Simți ceva apucându-l strâns de cot – o strânsoare tremurândă, care cerea atenție. Văzu că era Lucas. Împreună, uluiți și fără grai, priviră infernul acela timp de alte câteva minute. Deși după-amiaza era cenușie și mohorâtă, focul ardea atât de viu, încât lumina cerul într-un portocaliu sumbru – culoarea răsăritului.

EPILOG

În primele două zile, Nick nu făcu prea multe în afară de somn. Se ducea la culcare devreme, se trezea târziu, trăgea câte un pui de somn pe plajă.

„Vila" lor, așa cum i se spunea în stațiune, se afla chiar pe plaja Ka'anapali. Ieșeai pe ușă și călcai direct pe nisip. Noaptea, puteai auzi sunetul relaxant al valurilor lovindu-se de țărm. Lucas, cel care dormea în mod normal până târziu, se trezea devreme, cu Julia, ca să meargă să înoate sau să facă niște vizite pe sub apă. Fratele ei o învățase chiar să facă surf. Până spre sfârșitul dimineții, când se întorceau copiii la bungalow, Nick apuca să se trezească și să-și bea cafeaua pe verandă. Împărțeau o masă cu toții – un mic dejun târziu sau un prânz mai devreme – după care copiii se duceau să înoate pe sub apă la Pu'u Keka'a, un recif vulcanic pe care vechii hawaieni îl venerau ca loc sacru, unde spiritele morților treceau din lumea asta în cea următoare.

El și copiii mai discutau de una, de alta, dar rareori despre chestiuni serioase. Își pierduseră cam toate bunurile materiale, lucru pe care ei încă nu păreau să-l realizeze. Era ciudat faptul că nu aduseseră niciodată vorba despre asta.

De câteva ori încercase să găsească pretextul necesar pentru a discuta cu ei despre coșmarul juridic căruia trebuia să-i facă față imediat după ce soseau acasă; despre probabilitatea unui proces și despre arestarea lui care era aproape certă. Dar nu putea face asta, poate din aceleași motive pentru care nimeni nu era dispus să discute despre ziua în care casa lor se transformase în cenușă. Nu dorea să

le strice vacanța – fără îndoială, ultima lor vacanță împreună pentru mulți ani de acum înainte.

Ai fi zis că se aflau toți la surfing, pe valul perfect, și, pentru moment, nu mai conta că undeva, în adâncimile apei de dedesubtul lor, pândeau creaturi mari, înspăimântătoare, cu dinți mari și ascuțiți. Pentru că familia Conover era acolo sus, pe val, în lumina soarelui, și toți păreau să știe, fără ca nimeni s-o spună cu voce tare, că secretul rămânerii la suprafață era să nu te gândești la monștrii care te pândeau de dedesubt.

Așa că ei înotau în continuare, făceau surf și mâncau. În cea de-a doua zi a vacanței lor, Nick dormi prea mult la plajă și căpătă niște arsuri dureroase la urechi și pe frunte.

Nu-și adusese nimic de lucru – nu mai avea de lucru – și își lăsase mobilul pe măsuța de lângă pat, închis. Stătea întins pe plajă citind, meditând și moțăind, scormonind cu degetele de la picioare în nisipul cenușiu, extrem de fin, și privind soarele cum sclipește deasupra apei.

În cele din urmă, în cea de-a treia zi, își reporni telefonul, pentru a găsi în memoria acestuia zeci de mesaje de la prieteni și colegi de la Stratton, care auziseră sau citiseră în ziare despre ceea ce se întâmplase la reședința Conover și doreau să se asigure că Nick și copiii erau în regulă. Nick ascultă mesajele, dar nu răspunse la nici unul dintre ele.

Unul era de la fosta lui asistentă, Marge Dykstra, care îl anunța că gazeta din Fenwick publicase mai multe articole pe prima pagină, relatând că Fairfield Equity Partners fusese pe punctul de a vinde Stratton Corporation în China, închizând toate operațiunile de pe teritoriul Statelor Unite și concediind toți angajații – asta până ce afacerea fusese blocată de către „ex-directorul general Nicholas Conover", care tocmai își anunțase demisia, „pentru a petrece mai mult timp alături de familie".

Erau primele articole de presă favorabile pe care el – și compania – le primeau după multă vreme. Marge subliniase chiar că era pentru prima oară în aproape trei ani de zile, când numele lui apăruse într-un titlu de ziar, fără cuvântul „tăiere" alături.

În cea de-a patra zi, Nick stătea pe un șezlong pe verandă, citind o carte despre ziua Z, pe care își propusese s-o citească de luni întregi și pe care era hotărât să o termine acum, când auzi soneria îndepărtată a mobilului său. Nu se ridică de pe șezlong.

Un minut mai târziu, Lucas ieși din bungalow cu telefonul în mână și i-l aduse:

– E pentru tine, tată.

Nick ridică privirea, își folosi degetul arătător pe post de semn de carte și luă telefonul din mâna lui Lucas, fără prea mare tragere de inimă.

– Domnule Conover?

Recunoscu imediat vocea și simți din nou nodul acela în stomac.

– Doamnă detectiv Rhimes, răspunse el.

– Regret că vă întrerup vacanța cu familia.

– Nu face nimic.

– Domnule Conover, telefonul acesta este absolut confidențial, de acord?

– De acord.

– Cred că ar trebui să-l rugați pe avocatul dumneavoastră să contacteze biroul procuraturii și să negocieze o reducere a pedepsei.

– Poftim?

– Dacă sunteți dispus să pledați vinovat pentru crimă din culpă – sau poate chiar numai pentru tentativă de falsificare a probelor – procurorul este de acord să recomande eliberarea condiționată, cu suspendarea executării pedepsei.

– *Cum?* Nu înțeleg...

– Presupun că n-ați citit *Fenwick Free Press.*

– Pe aici, distribuția presei cam lasă de dorit.

– Ei bine, domnule Conover, știm amândoi că procurorul este un animal politic – din nou, vă atrag atenția că discuția aceasta rămâne între noi doi, înțelegeți?

– Da, desigur.

– Și s-ar părea că pe aici s-a schimbat climatul general. Vestea despre ceea ce ați făcut pentru compania dumneavoastră... în fine, să spunem doar că procurorul nu e deloc convins că un juriu vă va declara vinovat. Apoi, la mijloc mai e și moartea unuia dintre

principalii noștri suspecți, domnul Rinaldi. Procurorul n-ar prea vrea să se ajungă la proces. Femeia făcu o pauză. Alo? Alo?

– Sunt aici.

– Și... Ei bine, a mai apărut un articol în ziar, în dimineața asta. Punând la îndoială felul în care poliția a manevrat cazul Andrew Stadler.

– Adică?

– A, sunt sigură că unele detalii vă sunt cunoscute. Că nu s-a făcut nimic pentru ca urmăritorul dumneavoastră să fie oprit sau ca... ea să fie ținută sub observație. A devenit, pare-mi-se, evident că dacă poliția n-ar fi fost atât de neglijentă, cazul acesta n-ar fi escaladat așa. Am fost nevoită să-l anunț pe procuror că, inevitabil, mărturia mea ar scoate la iveală și mai multe nereguli. Și nimeni din această secție nu-și dorește așa ceva.

Trecu vreme îndelungată până ce Nick reuși să vorbească din nou. În cele din urmă, zise:

– Eu... Și dumneavoastră ce părere aveți despre toate astea?

– Eu nu sunt în măsură să comentez. Mă întrebați dacă am sentimentul că s-a făcut dreptate?

– Cam așa ceva, da.

– Aș zice că putem amândoi să ne dăm seama că decizia procurorului de a renunța la cea mai mare parte a acuzațiilor este motivată de criterii politice. Cât despre dreptate? Audrey Rhimes oftă: Nu știu ce dreptate poate fi făcută în acest caz, domnule Conover. Cu siguranță, nu cred că dreptatea ar avea de câștigat dacă cei doi copii ai dumneavoastră ar ajunge să sufere și mai mult decât suferă deja. Dar aceasta este doar părerea mea personală.

– Îmi dați voie să vă mulțumesc?

– Nu aveți de ce să-mi mulțumiți, domnule Conover. Nu încerc decât să aleg calea cea dreaptă. Rămase tăcută preț de câteva clipe, după care reluă: Dar poate că, în cazul de față, *nu există* o cale dreaptă. Poate că nu se pune atât problema de a alege calea cea dreaptă, cât mai degrabă de a încerca să ocolim calea greșită.

Nick puse mobilul jos și multă vreme nu făcu altceva decât să privească lumina soarelui dansând pe întinsul albastru al apei.

Urmări pescărușii țipând și prăvălindu-se din văzduh, valurile năpustindu-se spre țărm și apoi retrăgându-se, spuma pierind în nisip.

Câteva minute mai târziu, Lucas și Julia ieșiră împreună din bungalow și anunțară că vor să plece într-o mică excursie, să exploreze pădurea tropicală și cascadele din apropiere.

– Bine, spuse Nick. Dar, Luke... Vreau s-o supraveghezi îndeaproape pe sora ta.

– Dar, tată, are aproape unsprezece ani, protestă Lucas. Vocea lui părea să devină și mai gravă.

– Tati, nu sunt un bebeluș, interveni și Julia.

– Nu vreau să faceți mai știu eu ce tâmpenii – cum ar fi să plonjați de pe cascade..., îi avertiză Nick.

– Nu-mi da idei, spuse Lucas.

– Și nu părăsiți poteca. În unele zone e noroi și se alunecă, așa că fiți atenți.

– Tată! Lucas își dădu ochii peste cap, plictisit, după care porniră amândoi pe cărarea străjuită de palmieri. Câteva secunde mai târziu, se întoarse spre Nick: Hei, poți să-mi dai douăzeci de parai?

– Pentru ce?

– În caz că ne oprim să mâncăm ceva pe drum.

– Bine.

Nick scoase două hârtii de douăzeci de dolari din portofel și i le întinse lui Lucas.

Îi privi îndepărtându-se. Erau amândoi bronzați deja. Părul creț al Juliei flutura sălbatic în adierea brizei. Picioarele fetei erau lungi și subțiri, ca de mânz; nu mai era o fetiță, dar nu devenise încă o femeie. Lucas, tot mai înalt și mai lat în spate, purta niște bermude de surfer și un tricou alb, care strălucea orbitor în lumina soarelui și care era încă șifonat după ce stătuse în valiză.

În timp ce Nick privea pierdut în urma lor, Lucas se întoarse deodată.

– Tată?

– Ce este?

Un pescăruș țipă la vederea unui pește și plonjă în apă.

Lucas îl privi preț de câteva clipe.

– Vino și tu cu noi.

MULŢUMIRI

Nu, Stratton Corporation nu este o versiune fictivă, uşor deghizată, a companiilor Steelcase sau Herman Miller – după cum foarte bine ştie oricine lucrează acolo. Dar le sunt recunoscător câtorva oameni-cheie, angajaţi ai acelor minunate companii, care au înţeles diferenţa dintre realitate şi ficţiune şi au acceptat să mă lase să-mi bag nasul prin treburile lor, să dau o raită prin birourile şi fabricile lor şi să pun tot felul de întrebări nepolitico ase, impertinente şi aparent lipsite de orice relevanţă. La Steelcase, Inc., în Grand Rapids, Michigan, am primit un ajutor nepreţuit de la Debra Bailey, director de comunicare corporatistă, şi de la Jeanine Hill, manager de relaţii publice. Am vizitat o mulţime de companii până acum, dar n-am întâlnit niciodată un personal PR atât de deschis, onest, ospitalier şi... al dracului de *prietenos!* În plus, Deb Bailey, făcând încă o dată dovada unei gazde desăvârşite, mi-a oferit şi un tur al oraşului Grand Rapids, care mai-mai că m-a făcut să-mi doresc să mă mut acolo! O impresie deosebită mi-a lăsat preşedintele şi directorul general al Steelcase, Jim Hackett, care mi-a oferit cu generozitate timpul şi opiniile sale în ceea ce priveşte provocările (atât personale, cât şi profesionale) pe care le presupune conducerea unei corporaţii, modernizarea ei şi traversarea unor perioade cu adevărat dificile. Frank Merlotti Jr., preşedinte al filialei Steelcase America de Nord, mi-a povestit ce înseamnă să ajungi să conduci cea mai mare companie din oraşul în care ai copilărit. La Herman Miller din Zeeland, Michigan, Bruce Buursma mi-a oferit o prezentare fascinantă a minunatului sediu al acestei companii. Rob Kirkbride

de la *Grand Rapids Press,* mi-a împărășit o interesantă perspectivă jurnalistică asupra acestor companii. Din nefericire, în nici unul dintre aceste locuri nu am întâlnit pe cineva care să semene măcar de departe cu Scott McNally.

Cei mai mulți dintre directorii generali și directorii financiari cu care am discutat în timpul muncii de documentare pentru *Omul companiei* preferă să-și păstreze anonimatul. Ei știu foarte bine cine sunt, iar eu le mulțumesc pentru că mi-au acordat timpul lor prețios în interesul acestei opere de ficțiune. Prietenul meu, Bill Teuber, director financiar al EMC Corporation, a contribuit în nenumărate feluri la acest proiect, inclusiv prin aceea că mi-a explicat pe îndelete cu ce naiba se ocupă un director financiar. Colegul meu de an de la Yale, Scott Schoen, senior director de management la Thomas H. Lee Partners din Boston, și-a rezervat cu amabilitate din timpul destinat încheierii unei afaceri extrem de importante, pentru a mă ajuta să fac o descriere cât mai elaborată a firmei fictive Fairfield Partners și a mașinațiunilor sale. Apropo, nici acolo nu am descoperit vreun Todd Muldaur.

Și de această dată, vechiul meu prieten Giles McNamee, director de management al McNamee Lawrence & Co., s-a dovedit un complice-cheie – dincolo de orice posibilă incriminare, însă – în născocirea unor intrigi financiare extrem de încâlcite. Apreciez complicitatea și generozitatea de care a dat dovadă. Mike Bingle de la Silver Lake Partners mi-a fost de un imens ajutor în rezolvarea a tot felul de probleme pe care le ridică o intrigă complicată. (Îi sunt recunoscător lui Roger McNamee de la Elevation Partners pentru că ne-a făcut cunoștință.) Nell Minow, fondator al Corporate Library, mi-a explicat cum funcționează (sau nu) consiliile de administrație corporatiste.

Multe mulțumiri experților în probleme de securitate corporatistă – nici unul nu aducea măcar de departe cu Eddie Rinaldi. Îi adresez mulțumirile mele, printre alții, lui George Campbell, fost director de securitate la Fidelity Investments; de asemenea, nu îl voi trece cu vederea pe genialul Jon Chorey, inginer-șef la Fidelity Security Services, Inc. Bob McCarthy, de la Dedicated Micros, mi-a explicat chichițele sistemelor de supraveghere video digitală, la fel cum au

făcut-o și Jason Lefort de la Skyway Security și în special Tom Brigham de la Brigham Scully. Îi mulțumesc, de asemenea, lui Rick Boucher de la Seaside Alarms, South Yarmouth, Massachusetts. Skip Brandon, fost asistent director adjunct la FBI și partener fondator al firmei internaționale de consultanță de securitate Smith Brandon – sursă valoroasă și totodată prieten, de la romanul *Ora zero* – mi-a furnizat niște uimitoare informații de culise privind spălarea de bani și firmele tip paravan. Și, o dată în plus, avocatul Jay Shapiro, de la Katten Muchin Zavis Rosenman, a fost omul meu de bază în ceea ce privește legislația penală. Dacă aș intra în vreun bucluc, precum Nick, l-aș angaja pe Jay fără să stau pe gânduri.

Chiar și o anchetă obișnuită a unui caz de omucidere se poate dovedi complicată, dar, în încercarea mea de a-i îngreuna cât mai mult sarcina lui Audrey Rhimes, sunt convins că i-am scos din minți pe specialiștii în omucideri la care am apelat. Cele mai profunde mulțumiri lui Dean Garrison, de la Biroul Judiciar al Secției de Poliție din Grand Rapids – scriitor, expert în arme de foc și observator cu un caustic simț al umorului în ceea ce privește ciudățeniile muncii de polițist. Îi mulțumesc, de asemenea, detectivului Kenneth Kooistra – un legendar anchetator criminalist, recent pensionat din cadrul Departamentului Cazuri penale al Secției de Poliție din Grand Rapids. Poveștile sale de război sunt fascinante, iar generozitatea sa – fără limite. Soldatul Ryan Larrison, examinator de arme de foc în cadrul poliției statului Michigan, m-a ghidat cu răbdare prin caracteristicile extrem de complexe ale Sistemului Integrat de Identificare Balistică. Le mulțumesc, de asemenea, lui Gene Gietzen de la Biroul de Consultanță Judiciară din Springfield, Missouri; lui George Schiro de la Laboratorul de Criminalistică Acadiana, din New Iberia, Louisiana; sergentului Kathy Murphy de la Departamentul de Poliție Cambridge; și detectivului Lisa Holmes, de la Poliția din Boston. Medicul Stanton Kessler a fost din nou principala mea sursă de informații privind procedurile de autopsie și detaliile legate de patologie. Discuțiile cu Mike Hanzlick privind riscurile pe care le presupune gazul natural au fost, la rândul lor, foarte instructive.

A trecut ceva vreme de când eram un adolescent de șaisprezece ani – și, din câte se pare, mi-am reprimat toate amintirile din acea perioadă. Prin urmare, în ceea ce îl privește pe Lucas, am avut norocul să pot apela la observațiile tranșante ale lui Eric Beam și Stefan Pappius-Lefebvre – doi tineri în același timp charismatici și clari în exprimare (deși, din păcate, nici pe departe într-atât de furioși și dezorientați din punct de vedere social, pe cât mi-aș fi dorit eu, pentru a corespunde scopurilor mele). Pasajele referitoare la viața de familie a lui Nick și, în particular, la relația sa cu Luke, se bazează în mare parte pe observațiile lui Michael Gurian, terapeut și autor al bestsellerului *The Wonder of Boys*.

În ceea ce privește tainele pescuitului la muscă, prietenul meu Allen Smith s-a dovedit o sursă de nădejde; pentru detaliile referitoare la hochei, îi rămân îndatorat lui Steve Counihan, jucător de tenis profesionist și vedetă a hocheiului. Îi aduc din nou mulțumirile mele lui Kevin Biehl – documentarist talentat, care m-a ajutat în munca la această carte, dar și la alte câteva lucrări ale mele –, precum și minunatei mele foste asistente, Rachel Pomerantz. Le mulțumesc, de asemenea, unor buni prieteni de-ai mei, care și-au adus, la rândul lor, contribuția la acest proiect: Joe Teig și Rick Weissbourd. Fratele meu, medicul Jonathan Finder, a colaborat cu sfaturi de natură medicală; sora mea mai mică, Lisa Finder, bibliotecar-documentarist la Hunter College, a ajutat la documentare; iar sora mea cea mare, Susan Finder, avocat în Hong Kong, a verificat informațiile referitoare la China. Îi sunt recunoscător, ca întotdeauna, minunatei mele impresare, Molly Friedrich, și asistentului său, Paul Cirone, de la Aaron Priest Agency, pentru sprijinul lor constant, ca și pentru contribuțiile lor editoriale, extrem de utile.

Acum, în ceea ce privește editura care îmi publică lucrările, St. Martin's Press – Dumnezeule! Mare noroc am să mă fi alăturat unei echipe editoriale atât de entuziaste și le mulțumesc tuturor celor de acolo, cu precădere directorului general John Sargent, editorului Sally Richardson, lui Matthew Shear, John Cunningham, George Witte, Matt Baldacci, Christina Harcar, Nancy Trypuc, Jim DiMiero, Alison Lazarus, Jeff Capshew, Brian Heller, Ken Holland, Andy

LeCount, Tom Siino, Rob Renzler, John Murphy, Gregg Sullivan, Peter Nasaw, Steve Eichinger, precum și celor de la Audio Renaissance: Mary Beth Roche, Joe McNeely și Laura Wilson.

Cât despre minunatul meu editor, Keith Kahla... Ce pot să spun? Ești cel mai bun!

Fiica mea, Emma, a fost principala sursă de inspirație în ceea ce privește viața fetelor de zece ani – de la baseball și până la *The Sims.* În freneticele ultime luni de muncă la *Omul companiei,* ea a fost nevoită să-mi tolereze absențele îndelungate. Dar în tot acest timp mi-a adus bucuroasă limonadă la studioul meu din Truro și mi-a susținut întotdeauna moralul. Ea și soția mea, Michele Souda, au fost principalul meu sprijin, pe toată perioada scrierii acestei cărți.

Încă o dată vreau să-i mulțumesc, mai presus de orice, fratelui meu Henry Finder, director editorial al săptămânalului *The New Yorker:* un inepuizabil generator de idei, un neobosit căutător de idei, un inegalabil editor în primă și ultimă instanță. N-aș fi putut reuși fără tine.